This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08160563 0

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

THEOCRITI, BIONIS ET MOSCHI CARMINA

GRAECE

CUM

COMMENTARIIS INTEGRIS

L. C. VALCKENARII,

R. F. P. BRUNCKII, I. TOUPII.

VOL. II.

BEROLINI

E LIBRARIA SCHOLAE REALIS.

MDCCCX.

Digitized by Google

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
673620A
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1933 L

Heinrichs,
Hamburg. 1828.

Digitized by Google

L. C. VALCKENARII

ADNOTATIONES

IN

ADONIAZUSAS

THEOCRITI.

Sive in Eidyllium XV.

Digitized by Google

Digitized by Google

PRIMUM IN ARGUMENTUM POEMATIS.

ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.] Eximii huius carminis, quo unico in ſuo genere, *Sophronis* Mimorum leniri quodammodo poteſt deſiderium, argumentum vetus, edito longe melius, atque altero tanto auctius, hoc Amicus meus *D. Ruhnkenius* invenit in membrana Biblioth. Regiae Pariſinae, quod ante hos paucos dies mecum benevole communicavit:

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Συρακόσιαι, ἢ Ἀδωνίζουσαι. τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. ὑποτίθεται γάρ τινας, Συρακοσίας τὸ γένος, ἐπιδημησάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ † θέας ἐξιούσας τὴν προ-
5 πομπὴν τῆς κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης, τῆς Πτολεμαίκ τῆς Φιλαδέλφκ γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τῆς Ἀδώνιδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἴδωλα τῆς Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν.
10 Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι † θεμένων τὰ Ἴσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τὰ ποιητικῆ προσώπα· καὶ γὰρ p. v 88. A.
πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργὼ, καὶ ἡ Πραξινόη, καὶ ἡ
15 τῆς Πραξινόης θεράπαινα· ἄρχεται δὲ Γοργώ. Προϊόντος δὲ τῆ εἰδυλλίκ καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται. Γραῦς τις, Ἀνὴρ, καὶ Γυνὴ ἀοιδός.

In his iſta quidem prae ceteris ſunt digniſſima notatu, quia rem prorſus absque hoc Grammatico ignoraremus, quae leguntur v. 11 Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι † θεμένων τὰ Ἴσθμια. vocem illic θεμένων una li-

Digitized by Google

tera interiecta corrigendam arbitror, ut legatur, θεωμένων τὰ Ἴσθμια. De hac vero correctione, et commoda *Sophronis* mentione antequam nonnulla dicam; dum vacat, alia quaedam ex hoc argumento iuvat tractasse. In v. 1. fateor ex vulgatis scribi potuisse Ἀδωνιάζεσαι, pro ἈδωνίB. ζεσαι· sed formam aeque legitimam obscurare nolui. Ab Ἄδων, Ἄδωνος, nemo negabit Ἀδωνίζειν potuisse produci: in multis talibus duplex forma obtinuit: dicebant Γεφυρίζειν et Γεφυριάζειν· Μυκτηρίζειν et Μυκτηριάζειν· Δωρίζειν et Δωριάζειν· hoc attigit *H. Stephan.* in Append. Thes. de Dial. Att. p. 213. Ἀσκωλίζειν et Ἀσκωλιάζειν, *D. Ruhnken.* in *Timaei* Lex. p. 37. In similibus hic illic a viris doctis fuit ad *Hesychium* erratum.

Recte deinde addit antiquus Grammaticus v. 2. — τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. quae aberant etiam ab edito Argum. (conf. argumenta vulgata Eid. III, IV, VI, VIII, IX.) Idem significatur, ac si Comoediae praefigeretur, ἡ σκηνὴ τὲ δράματός ἐστιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Alexandriae scena est figenda Dialogi qui inscribitur *Demosthenis* C. ἐγκώμιον, inter opera *Luciani* T. III. p. 490 — 527. quod et animadvertisse videtur *la Crozius.* Haec Theocritea acta fingi Alexandriae viri Docti dudum noverant; sed hoc quum *Carolus* forte *Boyleus* ignoraret, acerbis usus hac etiam in re verbis, ipsum docuit *R. Bentlejus* in Respons. ad illius obiect. quam Latinam fecit *Lennepius* Noster p. 247, atque adeo vere *Bentlejus* monuit, Syracosias hic colloqui mulieres; quae in Aegyptum Alexandriam commigrassent, et hic habitantes maritos quaeque suos, liberos haberent, et servos; ancillas certe; mulieres tamen fuisse de plebe, non primi ordinis matronas, quae aulam frequentaverint. — Faciunt Boyleanae istae matronae, ut *Antonii* recorder *Banierii*: *Dans les Mémoires de Littérature de l'Académie Roy. des I. et B. L.* T. III. p. 98. et seqq. Historia legitur cultus Adonidis, quam, Aca-p. 190. demicorum more a *Banierio* scriptam eleganter, iucunde A. legas: in illa p. 102. 103. Theocritei enarratur Eidyllii argumentum; quod qui contulerit cum Theocriteis ea etiam complecti fatebitur, de quibus ne per somnium quidem Poëta noster cogitaverit, dum haec scribebat, Alexan-

Digitized by Google

driae degens, Regi Ptolemaeo Philadelpho, huiusque sorori eidemque coniugi Arsinoae carissimus. Ponam eorum tantum initium:

> *Ce Poëte raconte, que les Dames de Syracuse s'embarquoient, pour aller à Alexandrie, où cette solemnité les appelloit.*

Siccine vero Syracusis in Aegyptum usque proficiscebantur festi diei celebrandi causa? An ergo domi colere diem Adonidis anniversarium non poterant? Quae vir egregius enarrare se scribit ex *Theocrito*, τοῦ κεῖται παρὰ Θεοκρίτῳ; *Eamus* quidem inquiunt Syracosiae Theocriteae versus aulam Regis Ptolemaei v. 22; sed mane istius diei aedibus quaeque suis exierant, atque ante medium diem elapsum domum redeunt: vid. v. 7. 8. 9. 10. 43. 147. Alia quoque narrat velut ex Theocriteis *Banierius*, quae forsan ex meliore crederet exemplari Regio derivata, cui minus esset illorum nota res antiquas enarrandi consuetudo: *un conte doit être embelli.*

Vere itaque Grammaticus in Argum. v. 2. ὑποτίθεται γὰρ, inquit, τινὰς Συρακουσίας τὸ γένος ἐπιδημησάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. In his melius forte iudicari poterit, quod praebet editum argumentum, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· mihi lectio Parisina satisfacit; nisi quod scribi malim ἐπιδημούσας. haec describentibus Monachis aeque noti erant παρεπίδημοι ἐπὶ γῆς, ac ἐπιδημοῦντες ξένοι. — Sed sequentia (ἐπὶ θέας ἐξιούσας τὴν προπομπὴν τοῦ κ. Ἀ.) leviter sunt vitiata: scribere debuit, ni fallor, *Syracosias istas*, ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κατὰ τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς προπομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης. Multo frequentius in talibus πομπῆς fit mentio, quam προπομπῆς· sed in Adoniis Alexandrinis semidei signum ad mare usque piae cultrices *comitabantur*, προέπεμπον.

Melius etiam vulgato quod sequitur ex Codice Paris. τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης. vulgatur, τοῦ κομισθέντος. et paulo post ista leguntur in Editionibus *Theocr.* ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. totidem nobis literas easdemque nuper Oxo-

Digitized by Google

nii repraesentarunt; sunt vero sine dubio vitiata: quem
p. 191. enim, obsecro, nexum inter se habent, quidve significant
A. ista: ἔθος εἶχον — διακομίσαντας — κομίζειν; saltem διακομίσαντες requireretur. Quanto haec melius et verius narrantur in exemplari scripto: ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ κ. τ. λ.) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. *exornare Adonidis simulacra, atque illa cum primariis matronis ad mare deducere.* Reginae quidem personam non dedecebat, in pompa gestare Adonidis quandam effigiem; sed Syracusiae *Theocriti* hac de re nihil habent, narrantes Arsinoën festum curasse, et pompam instruxisse magnifice: Gorgo, Βᾶμες, ait v. 23,

Θασομέναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκοῦω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

B. Cantrix Argîa, (sive aliud fuerit mulieri nomen datum) in hoc admirabili Poëmate v. 111. ad Venerem,

Τὶν δὲ, ait, χαρισδομένα,
Ἀ Βερενικείᾳ θυγάτηρ,
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Cum huic solemni pompae Syracosiis nostris mulierculis, harum etiam ancillis (v. 66. 67.) interesse licuerit Alexandriae, morem fuisse suspicor, ut sequentis diei summo mane signum Adonidis a primariis duntaxat matronis ad mare deportaretur abluendum; sive a viris gestaretur, quos tamen αἱ ὑπερέχουσαι, atque adeo αἱ ἐν ὑπεροχῇ οὖσαι, sed hae solae, tanquam scilicet! piae prae ceteris cultrices,
C. dum profanum hinc vulgus arcebatur, fuerint comitatae. Hoc quidem constare videtur ex argumento, cuius antiquitatem nobis vel unum *Sophronis* nomen demonstraret. Quod paulo ante dicebam, fide nititur ore *Theocriti* canentis mulieris v. 132.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα.

profanos hinc abfuisse, mulieres etiam de plebe, proxima, ni fallor, monstrant: comis enim solutis et sinibus relaxatis (*Catulli* Carm. LV, 11. *nudum sinum reducens*, est *Ho-*

Digitized by Google

meri Κόλπον ἀνιεμένη in Il. X, 80.) velut attonitae hinc illuc redituro Adonidi cantantes vale dicerent;

Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ, ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἄρξώμεθ' ἀοιδᾶς.

Ne tamen aliae mulieres de plebe, quales erant hae Syracosiae, Gorgo, Praxinoë, earumque ancillae, prorsus arcani essent sacri expertes, summo mane sequentis diei celebrandi, Sicyonia cantrix, tum recantandum a religiosis cultricibus, breve canticum ipso solemnis pompae die iam decantabat v. 136 — 144. Haec si *Ioannes Iacobus Reiskius*, vir eruditissimus, ad animum retulisset, non, ut equidem arbitror, ista minus meditata tam inclementer scripsisset in suis ad *Theocr.* Animadvers. p. 246. p. 192. A.

[„In hoc versu carmen incipit alterum, quod altero „die post canendum erat, cum Adonis ad mare deduce„batur, et rursus ad Proserpinam remittebatur.] Inepte „itaque et contra decorum haec a Poeta, finguntur uno spi„ritu ab illa Argiva cantrice recitata." — Quam severe! Bona verba, quaeso. — Dat illa, si Musis placet, vir Clariss. „At ferenda haec sunt in poeta, qui duo ingenii „sui monumenta diversis accommodata temporibus simul „effundere volebat. Multa in vetustate sunt ad hunc mo„dum ἀνοικονόμητα." Multa certe sunt in libris veterum ad modulum nostra aetate philosophantium, suarumque formularum cantorum, οὐκ οἰκονομηθέντα. — Qualia vero *Reiskius* permulta scripsit, etiam in *Theocritum*, cuius centum minimum versus suis ille coniecturis violavit; qualia de *Danielis Heinsii* Lect. Theocr. (de quibus prostat et *Hemsterhusii* cogitate tamen scriptum iudicium, sed senis, et *Hemsterhusii*; et *duo cum faciunt idem, non est idem*:) si ante hos annos centum et septuaginta, si modo vivente fuissent *D'Orvillio* publicata, vah! quibus essent illa modis ab ipsis istius aevi Germanis eruditis, vel a Vanni Criticae scriptore, excepta. *Nunc alii sunt mores*, et *Consueta vitia ferimus; non reprehendimus.* B. C.

Illud vero mirum videri poterit, Adoniorum illud festum, ut in aliis Graecis urbibus celebrabatur, Alexandriae celebratum nusquam legi, quantum recordor, apud

Digitized by Google

Athenaeum, aut etiam alios veteres; praeterquam in hoc luculento *Theocriti* carmine; cum tamen certo constet, a mulieribus illud Alexandrinis quotannis probabiliter, in aetatem usque *Cyrilli* Archiepiscopi Alexandrini, atque adeo ad initium seculi quinti illic fuisse celebratum. *Cyrillus* enim Comment. in *Iesaiae* cap. XVIII, Opp. T. II. p. 275. ad intellectum, ut ille quidem arbitrabatur, Divini vatis, totam historiam nobis Veneris enarrat et Adonidis,
p. 193. A. ab ipsis huius ortus natalibus; tamen, quod vere scribit, Theologus eruditissimus p. 274. E. ἐκ ἔξω βαίνων τῦ πρόσωπος λόγοις Χριστιανικοῖς. festo tandem Adoniorum Alexandrino denarrato, καὶ, inquit p. 275. D. μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς καιρῶν ἐν τοῖς κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱεροῖς ἐτελεῖτο τὸ παίγνιον τῦτο. quid fecerint mulieres superstitiosae paulo post his verbis enarrat *Cyrillus*. E. et p. 276. A. κέραμον λαβόντες, εἶτα γράφοντες ἐπιστολὴν πρὸς τὰς ἐν Βύβλῳ γυναῖκας ὡς ηὑρημένε τῦ Ἀδώνιδος, καὶ ἐνθέντες τε αὐτὴν τῷ κεράμῳ, καὶ σφραγίσαντες, καθίεσαν εἰς τὴν θάλασσαν, τελετάς τινας ἐπ' αὐτῷ ποιησάμενοι, καὶ, ὡς γε (οἱ πέμποντες additur a *Procopio*) ἔφασκον, αὐτομάτως εἰς Βύβλον ἀπεκομίζετο κατὰ φανερὰς τῦ ἔτους ἡμέρας, ὃν δὴ καὶ ἀποδεξάμεναι γυναῖκές τινες τῆς Ἀφροδίτης φίλαι, εἶτα λαβεῖσαι τὴν ἐπιστολὴν, ἐπαείροντο τῦ θρηνεῖν, ὡς ηὑρημένε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τῦ Ἀδώνιδος. *Cyrilli*, non nominati, eadem paene verba cum ad-
B. numerasset *Procopius Gazaeus* Commentar. in *Iesaiae* caput XVIII, p. 258. (Edit. *Curterii*, quae exstat operis egregii unica) ista tandem subdit: καὶ δὴ καὶ κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἡ τοιαύτη πανήγυρις ἤγετο μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, φησὶν ὁ τὴν ἐξήγησιν τὴν παρῦσαν εἰπών. apud *Suidam* in v. Ἄδωνις, memoratur πένθος ἱερὸν — ἐν Λιβάνῳ τὸ ἐπ' Ἀδώνιδι, καὶ Βύβλῳ, vid. ibi *Kusterus*, *Luciani* locus T. III. p. 454. et *Th. Reinesius* de Deo Endovellico p. 336. Nihil horum, ubi de Adoniis agit, in Graecia sua Feriata protulit *Io. Meursius*.

Tandem in argumento, quod nunc primum prodiit, vere hoc carmen dicitur v. 13. κεχωρισμένων τῦ ποιητικῦ προσώπε, (in argum. Eid. VIII. legitur, ὁ λόγος ἐκ τῦ ποιητικῦ προσώπε,) atque adeo, δραματικὸν, sive μιμητικὸν, vel διὰ μιμήσεως ὅλον: nec mirum quum ex *Sophronis* il-

Digitized by Google

lud Mimo *Theocritus* expresserit; una tantum loquitur in C.
Eid. II. Simaetha; estque adeo et illud carmen ὅλως μιμητικόν: ex *Sophronis* etiam Mimo expressum: auctor argum. τὴν δὲ Θεστυλίδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων. Mimi fortasse nomen (suis enim erant adpellationibus insigniti singuli) latet in voce Μηδικῶν, quam pro voce Μίμων in Regio Codice Parisiis legit *Ruhnkenius*. Dantur et inter *Theocriti* carmina plura μικτὰ ἐκ τῆ διηγηματικῆ καὶ τῆ ποιητικῆ: qualia sunt Epica quae dicuntur, *Homeri* ex. gr. Ilias, et Odyssea. Theocriti carmen διηγηματικὸν praebet Eidyllium septimum, inscriptum *Thalysia*, praebet et *Hylas*, sive XIII. Recte scriptor argumentorum haec monuit esse ὅλως διηγηματικά. Quid ista distent inter se, ex Rhetoribus, sed omnium optime intelligi poterit ex *Platone* de Republ. III. p. 392 — 394.

Semper iniquus *Platoni*, *Athenaeus* XI. p. 505. B. p. 194. A. sua, inquit, civitate *Homerum* eiecit *Plato*, καὶ τὴν μιμητικὴν ποίησιν, αὐτὸς τὰς διαλόγους μιμητικῶς γράψας, ὧν τῆς ἰδέας οὐδ' αὐτὸς εὑρετὴς ἐστι. Tum ex *Aristotelis* opere de Poetis, nobis perdito, haec habet, ἀκὴν εἰδὲ ἐμμέτρους τὰς καλουμένας Σώφρονος μίμους μὴ φῶμεν εἶναι λόγους (scribendum omnino εἶναι διαλόγους,) καὶ μιμήσεις, ἢ τὰς Ἀλεξαμένου τοῦ Τηΐου, τὰς πρώτας γραφέντας τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων. Quod Sophistarum literatissimus maledictum esse existimabat, eam laudem *Plato* profecto ducebat sibi maximam; qui, praeter *Aristophanis* Comoedias, omnium studiosissime lectitabat Sophronis Mimos; sic ut illos in Dialogis, convenientia cuique personae tribuendo, velut exemplar optimum, exprimeret imitando: *Olympiodorus* in vita *Platonis*, quam ex schedis *Isaaci* Patris evulgavit *Mericus Casaubonus*, editam ad calcem *Diogenis Laërtii Wetsten.* T. II. p. 584. Ἐχαίρε δὲ πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ Κωμικῷ, καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. Quinimo fertur *Plato Sophronis* Mimographi libellos, primum, ut fit, a civibus neglectos, ex Sicilia detulisse Athenas, et suo exemplo commendasse popularibus; quotidie praeterea lectos sic semper probasse, ut, maior octuagenario, hos

Digitized by Google

libellos habuerit pulvinari suppositos, in quod obdormientis os illud divinum reclinabat: haec partim tradidit *Diogenes Laërt.* III, 18: partim tradiderunt alii, quorum testimonia conduxit *Menagius* ad *Diogen.* ubi quod legitur *Plato ἠθοποίησε πρὸς αὐτῶν*, mutandum arbitror in *πρὸς αὐτὸν*, nempe Σώφρονα: *mores hominum expressisse ad exemplum Sophronis.*

C. Solus nobis ex veteribus narrat in Historicis suis *Ioannes Tzetzes*, a Dione Syracusano, amico suo, emptos *Platonem* (praeter scripta *Philolai*, quod aliunde noveramus) *Sophronis* habuisse Mimos: de quibus tum vera quaedam addit, ne illa quidem indigna, quae hic a me proponantur: sic itaque *Tzetzes* Histor. Chil. X, vs. 1601, et seqq.

εἶχεν — ὁ Πλάτων
Καὶ τὴν τοῦ Φιλολάου δὲ βίβλον Πυθαγορείαν,
Ὁμοίως καὶ τὰς Σώφρονος μίμους Συρακουσίου
Ἐωνημένας πρὶν αὐτῷ ἐκ Δίωνος τὰς βίβλους.

paucis tum interiectis, quae nihil huc faciunt, sic pergit:

p. 195. A. Ἐκ μίμων δὲ τοῦ Σώφρονος μιμεῖται διαλόγους
Ὁ Σώφρων ὅσα γεγράφει γὰρ εἰσὶ τῶν ἀμοιβαίων,
Ἐρωτήσιν, ἀπόκρισιν, σύμπαντα κεκτημένα.

Absque isto vanissimo sed docto nugatore multa ignoraremus. Quae supra tradidi plerasque, etiam argumento nove destituti, fortasse cognovissemus; illud non item, quod hoc uno in loco narratur v. 11. Παρέπλασσε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεσμένων τὰ Ἰσθμια. sic, ut iam ante dicebam, p. 189. corrigendam iudico vocem scriptam θεμένων. Hanc primum coram *Ruhnkenio* meo legenti, Isthmiorum, fateor, in mentem veniebant *curatores.* Apud *Livium* XXVII, c. 30. cum Argos venisset Rex Philippus, *curatio Heraeorum, Nemeorumque, suffragiis populi ad eum delata dicitur:* sed re expensa constitit mihi planissime, *curare Olympia*, vel *Isthmia*, vel *Nemea*, etc. usu veterum constantissimo dici, non θέσθαι, sed θεῖναι τὰ Ὀλύμπια, sive τεθῆναι τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνα: ut primus loquutus est *Herodotus* II. c. 160. in ceteris

B.

Digitized by Google

eadem obtinet ratio: perinde autem est, sive τιθέναι τὸν ἀγῶνα dicatur, seu διέπειν, sive ἄγειν, seu προστῆναι τᾷ ἀγῶνος· sive tandem ποιεῖν τὸν ἀγῶνα. ut enim scripsit *Xenophon* Ἑλλην. VIII, p. 373. 14. ποιεῖν τὰ Ὀλύμπια σὺν Πισάταις τοῖς πρώτοις φάσκουσι προστῆναι τᾶ ἱερᾶ· scripserunt *Aristophanes*, *Demosthenes*, ceterique. — cui huius etiam generis permulta sunt ad manum, nusquam inveni medium θέσθαι adhibitum in istis loquendi formulis. — Praeterea οἱ παρὰ Σώφρονα θεώμενοι sive αἱ π. Σ. θεώμεναι τὰ Ἰσθμια, aptissime respondent ταῖς παρὰ Θεοκρίτῳ τᾶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀδώνια θεωμέναις Συρακοσίαις· quae ipsae c. v. 26. Βᾶμες, aiunt,

Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν,

Proprium quidem hac in re verbum erat Θεᾶσθαι, *Ammonius* Grammat. p. 69. Θεατής, inquit, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων. — ἁμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν Θεάσασθαι. — Quique in mimo *Sophronis* ridendos se praebebant, Isthmiorum spectatores, fortasse fuere Syracusii; quos, origine Corinthios, ex Sicilia Corinthum commeasse, sive ad mercatum, seu Isthmia spectanda, nemo sane sciens antiquitatis dubitabit: Isthmiorum erant praefecti et moderatores Corinthii; quae de re *P. Wesselingius* egit ad *Diodor. Sic.* I. p. 710. De Isthmiorum celebritate notabile testimonium est *Livii* L. XXXIII, c. 32. *Isthmiorum statum ludicrum aderat; semper quidem et alias frequens, cum propter spectaculi studium insitum genti, quo certamina omnis generis artium viriumque ac pernicitatis visuntur; tum quia propter opportunitatem loci per duo aversa mari (bimarem Corinthum* dixit *Horatius*,) *omnium Graecorum undique conventus erat*: *Plutarchus* in T. Q. Flamininо p. 374. eandem, quam *Livius*, historiam pertractans, Ἰσθμίων, inquit, ἀγομένων, πλῆθος μὲν ἀνθρώπων ἐν τῷ στα δίῳ καθῆστο, τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα θεώμενον, etc. ubi potius scribendum θεωμένων. conf. p. 376. C. *Omnibus Graecis*, quos Isthmiorum fuisse scribit *Livius* θεωμένους, continebantur utique etiam οἱ Σικελιῶται, et Ἰταλιῶται· inter Sicilienses Graecos primarii erant Syracusani. Sed en testem diser-

p. 196 A.

Digitized by Google

B. tum *Dionem Chrysost.* Or. IX. p. 138. Sinopensis illic narrat Diogenis admirator *Dion*, Corinthi degentem hunc humanae stultitiae irrisorem, Ἰσθμίων ὄντων, καταβῆναι εἰς τὸν Ἰσθμόν· ad illum audiendum non adeo Corinthios, sed accessisse Ἰωνίας τε καὶ Ἰταλίας καὶ Σικελίας ὅσοι παρῆσαν, καὶ τῶν ἐκ Λιβύης τινὰς, καὶ τῶν ἐκ Θεσσαλίας, καὶ ἀπὸ Βορυσθένους.

Quod paulo superius innuebam, dubitari posse, utrum *οἱ παρὰ Σώφρονι θεώμενοι*, an *αἱ παρὰ Σώφρονι θεώμεναι τὰ Ἰσθμια* hic designarentur; ea de re certiores nos facere potuisset Grammaticus addendo, quod saepius additur ad illius nomen apud veteres, *παρὰ Σώφρονι, ἐν τοῖς Γυναικείοις*, sive *ἐν τοῖς Ἀνδρείοις*. Iam vero *spectantes* sive ludos seu in theatris *feminae* dici debuere *θεώμεναι*. *Θεάτρια*, *spectatrix*, forsan usitatum in sermone quotidiano, nostris in libris vix invenitur: quod *Pollux* II, 56. C. ait, *καὶ Θεάτρια, καὶ Συνθεάτρια, ἡ παλαιὰ Κωμῳδία*· nititur uno loco perditi dramatis *Aristophanis*, quem profert *Pollux* X, 67. quo *guttum Samium* quem vocat *Gellius* N. A. XVII, c. 8. *κήκυθον*; dicit aliquis se gestasse, ut haberet *συνθεάτριαν*. et praebet multa talia in — *τρια* Comicus, quae nusquam alibi reperias.

Isthmia autem spectantes atque inter se suo more garrientes mulieres, sive Corinthiae, seu in locis vicinis natae, quas, ne suae civitatis matronas Syracosias offenderet, in Mimis suis loquentes facere potuit *Sophron*, aptius utique convenirent cum *Theocriti* Syracosiis Adonia agitantibus Alexandriae. Et profecto qui quidem eadem p. 197. olim fuisse, quae nunc sunt, hominum novimus ingenia, A. tanquam rem minime dubiam statuemus, quibus in Graecia veteri ludis vel certaminibus interesse feminis licuerit, feminarum ingentem semper adfuisse turbam. Iam vero tales fuere ludi plerique; praesertim Isthmii. Nusquam, opinor, in Graecia Feminarum genus maiore fuit in honore, quam Corinthi; quo sapienter ut in urbem maritimam, populosam, atque ex mercatura opulentissimam, omnibus commodis mercatores et naucleros alliciebant Magistratus: de Corintho agens *Strabo* VIII, p. 58a. A. *illic*, *τό τε Ἀφροδίτης*, ait, *ἱερὸν οὕτω πλήσιον ὑπῆρξεν, ὥστε πλείους ἢ χιλίας ἱεροδούλας ἐκέκτητο ἑταίρας, ἃς ἀνετίθεσαν τῇ*

Digitized by Google

θεῷ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. καὶ διὰ ταῦτας οὖν πολυωχλεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἐπλατίζετο. Possent ea de re permulta dici, quae in locis *Pauli* scribentis ad Corinthios illustrandis suum usum habere, ne viri quidem severiores et gravis- B.
sima tractantes negarent. Quid vetat in his observatis, quibus verba Poetae non onerantur, hac occasione in usum saltem quorundam de Batava iuventute, antiquitatis Graecae partem attigisse? In Graecia ludi omnium augustissimi fuere sine controversia Olympici: his ludis feminae excludebantur, sive virgines haberentur, seu viris essent nuptae: de muliebri genere lex unam tantum nominatim excipiebat, omnium inter Eleas honoratissimam, quae Cereris esset Χαμύνης dictae Sacerdos: haec, una mulierum, sedens ex adverso Hellanodicarum, Olympiorum erat spectatrix: reliquae mulieres per dies certaminibus sacratos aliorsum secedere erant coactae: adeo autem severa erat lex, ut de monte Typaeo iuberet praecipitari, si qua mulier deprehenderetur adesse certamini. Cum Nero C.
quinquennale certamen instituisset *primus omnium Romae, more Graeco triplex, — quod appellavit Neronia; — ad athletarum spectaculum invitavit et virgines Vestales: quia Olympia quoque Cereris sacerdotibus spectare conceditur:* scripsit ista *Suetonius* in Nerone c. XII, sed, ut equidem arbitror, una syllaba minus, *Cereris Sacerdoti:* una enim tantum fuit uno eodemque tempore: non nescio dici posse, delignatas sibi invicem in hoc munere sacerdotali succedentes; quales suo more Graeci vocant τὰς ἀεὶ ὔσας· et *Cicero*, quantum recordor, semel dixit *omnes Siciliae semper praetores*, in Verr. V, c. 12. qualia neque in Thesauros referunt, neque in Indices. — Sed illud mihi hic commentum non placeret: — virgines Vestales cum Cereris Sacerdotibus videbantur Monas- p. 198.
chis coniungendae; verum, ut dicebam, una tantum A.
fuit. Qui Olympiaca, spectator ipse locorum, et legum et consuetudinum investigator accuratissimus, copiose nobis explicuit, et permulta solus ex antiquis, *Pausanias*, in Eliacis Poster. VI, p. 502. f. Ἔστιν, inquit, ἀπαντικρὺ τῶν Ἑλλανοδικῶν βωμὸς λίθου λευκοῦ. ἐπὶ τούτου καθεζομένη τοῦ βωμοῦ θεᾶται γυνὴ τὰ Ὀλύμπια, ἱέρεια Δήμητρος Χα-

Digitized by Google

μύνης, (nominis ratio mira datur et incredibilis p. 505. f. paulo melior p. 506. init.) τιμὴν ταύτην ἄλλοτε ἄλλη λαμβάνουσα παρὰ Ἠλείων. sed quod proximum additur monstri simile est: Παρθένους δὲ οὐκ εἰέργουσι θεᾶσθαι. interpres: *Neque vero virginibus interdictum ludicra spectare*. Hanc notam, nemini huc usque suspectam, ut hominis insulsi, qui forte legerat Cereris sacerdotes virgines fuisse, atque adeo indignam *Pausania*, huius contextu
B. eiiciendam, paulo confidentius, quam meus mos est, edico: Cereris ista Chamynae sacerdos Elea Γυνὴ dicitur a *Pausania*, non παρθένος· sed fac virginem fuisse, vel saltem ἐν παρθενικῇ σκευῇ, qualis Pythia fuit vates, grandis aetate, quippe minimum quinquagenaria; (Schol. in *Aristoph.* Plut. v. 9.) quid illam mirum fuisse sacri certaminis spectatricem, si virgines illinc non arcebantur? Tandem quis Hellanodica cernere poterat, *virgines* essent, an, Pannychidis instar illius, *devirginatae?* Sed hac in re nemo, credo, mihi obloquetur. — Ubi Panthea *Luciani* T. II, p. 490. Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι κ. τ. λ. hic ab erudito interprete poterat exspectari nota, qualem dedit *Moyf. Solanus*, docens feminis non licuisse his interC. esse ludis: sed et *Io. Iac. Wetstenius* in libris nostris Sacris locum invenit, ubi hac de re ageret, in Epist. ad Hebr. XII, 1. *Solanus*, in observatis suis accuratus, locum alium *Aeliani* designare etiam potuerat de Nat. An. XI, c. 8. — Quod vero supra dicebam de severitate legis, ex monte mulieres praecipitantis, si qua forte detegeretur viris spectatoribus intermixta, constat ex eiusdem *Pausaniae* Eliacis Prior. p. 379. Κατὰ τὴν ἐς Ὀλυμπίαν ὁδὸν — ἔστιν ὄρος ἐκ Σκιλλοῦντος ἐρχομένῳ πέτρας ὑψηλαῖς ἀπότομον· ὀνομάζεται δὲ Τυπαῖον τὸ ὄρος. κατὰ τοῦτο τὰς Γυναικας Ἠλείοις ἐστὶν ὠθεῖν νόμος, ἢν φωραθῶσιν ἐς τὸν ἀγῶνα ἐλθοῦσαι τὸν Ὀλυμπιακὸν, ἢ καὶ ὅλως ἐν ταῖς ἀπειρημέναις σφίσιν ἡμέραις διαβᾶσαι τὸν Ἀλφειόν. Quod addit *Pausanias*, Θαῦμα μὲν, οὐ ψευδὲς δὲ, unam duntaxat, Καλλιπάτειραν, ab aliis dictam Φερενίκην, legem istam violasse:
p. 199. A. historiam tum narrat *Pausanias*, in quam admittenda est egregia emendatio *Palmerii* in Exercit. p. 393. Erat ex

Digitized by Google

lege mulier virilis animi, de rupe praecipitanda, vel derogandum legi: in illius itaque gratiam, et patris, et fratrum, et filii, qui omnes fronde Olympiaca capita habuerant velata, sapienter Elei iudices severam legem migraverunt. Quinimo postea temporis primariae mulieres equarum celeritate victoriam in Olympicis ludis reportarunt: prima harum Agesilai Regis Lacedaemoniorum soror fuit, Cynisca: *Plutarchus*, et alibi, et T. II. p. 222. B. de Agesilao, cum videret indignabundus civium quosdam equis alendis superbientes, ἔπεισε τὴν ἀδελφὴν Κυνίσκαν εἰς ἅρμα καθίσασαν Ὀλυμπίασιν ἀγωνίσασθαι; conf. *Pausanias* p. 222. 243. 252. 406. Adscribam ex Anthologia MS. ineditum, vetus certe, epigramma:

Ἀδέσποτον ἐπὶ τρισὶν ἑξαμέτροις πενταμέτρον. B.

Σπάρτας μὲν βασιλῆες ἐμοὶ πατέρες, καὶ ἀδελφοί,
Ἅρμασι δ' ὠκυπόδων ἵππων νικῶσα, Κυνίσκα
Εἰκόνα τάνδ' ἔστησα. μόναν δ' ἐμὲ φαμὶ γυναικῶν
Ἑλλάδος ἐκ πάσας τάνδε λαβεῖν στέφανον.

In his ἔστησα scripsi, pro ἔστησε, quod meus saltem praebet Cod. apographus.

Nunc denique redeo ad Argumentum τῶν Ἀδωνιαζουσῶν. Primum ponam verba quaedam *D. Heinsii*, quibus caput Lectionum Theocriteārum XXI, et sua orditur in hoc Eidyllium observata:

„Non est dubium quin Sophron in γυναικείοις mi„mum aliquem fecerit, quo lepide et quasi digito sub„lato muliebrem ἀδολεσχίαν et linguae intemperantiam C. „persecutus sit: quem hoc idyllio noster poëta sit expri„mere conatus, in quo multa sibi permittit, quae, quia „e trivio sunt, maximam venustatem habent: quando„quidem in eiusmodi saepe ne a solocisinis temperarit, „ut ex veterum iudiciis scimus; omnia enim facillime „excusantur et placent διὰ τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἐρμη„νείας, quam ex illo expressit noster poëta.

Haec pauca *D. Heinsii* mihi videntur multis aliorum observatis longe anteponenda; eo autem et haec protuli, et saepe *Heinsio* patrocinatus sum, quia iuvenis excellen-

Digitized by Google

tis in *Theocritum* merita deprimere contumeliosis verbis conatus *Reiskius* nimis frequenter nuperum editorem Anglum; *Thomam Wartonum*, habuit adstipulatorem. In istis divinum fuisse *Heinsium* demonstrat argumentum carminis a me publicatum. De *Sophrone* autem, reliquias Mimorum aliquando in unum collecturo perutile futurum, observatu, hoc Scholion, veteris certe Grammatici, in Codice Coisliniano ad Carmen *Gregorii Nazianz. Montfauconius* Biblioth. p. 120. se scribit invenisse: ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὸν Συρακούσιον Σώφρονα μιμεῖται. οὗτος γὰρ, μόνος ποιητῶν, ῥυθμοῖς τισι καὶ κώλοις ἐχρήσατο, ποιητικῆς ἀναλογίας καταφρονήσας. Carmen illud *Gregorii* videatur, editum a *Iac. Tollio* in Insignibus Itiner. Ital. p. 96. 98. Ista nota, et carminis illud exemplum hac in re magni sunt momenti. Noverant ex *Suida* et ex *Hesychio Milesio* viri Docti, Mimos *Sophronis* scriptos κατὰ λογάδην, *oratione soluta*; nihil praeterea; gravissimum hac in re testem citare potuissent *Aristotelem*; qui in opere nobis perdito de Poëtis, apud *Athen.* XI. p. 505. C. *Sophronis* mimos ἐμμέτρους fuisse negat. Ex Scholio veteri discimus, quod tamen etiam ipsa fortasse quae supersunt Mimorum nos docere fragmenta potuissent, non metricam et certis pedibus velut incedentem, sed numerosam tamen, sive numeris suis illigatam, *Sophronis* fuisse orationem, atque adeo apte verbis ab illo comprehensas fuisse sententias, quas ille κώλοις, *incisis*, fuerit complexus: periodum scilicet conficiunt κῶλα et κόμματα. legatur initium libelli *Demetrii* περὶ Ἑρμ. §. 1 — 7. optime, me iudice, κῶλα dixit *Dionys. Halicarn.* οἷς ἡ φύσις ἀξιοῖ διαιρεῖν τὸν λόγον· περὶ Συνθέσεως Ὀνομ. p. 42, 31. Quid distent μέτρον et ῥυθμὸς multi tradiderunt: mihi res commode videtur intelligi posse ex *Ciceronis* Oratore c. XX, c. LI. *Quinctil.* I. O. IX, c. IV, p. 843 — 847. et ex Prolegomenis in *Hephaestionis* libellum, primum ab *Hudsono*, tum a *Pearcio*, sub *Longini* nomine Editis, §. 5. et seqq. — Quod vero praeterea *Heinsius* tradit, ne soloecismis quidem abstinuisse *Sophronem*, cum mulieres suo faceret more colloquentes, ex uno didicerat *Etymologico Magno*; quo multa continentur ex antiquis in *Theocritum*

p. 200. A.

B.

C.

Digitized by Google

tum Scholiis, *Amaranti*, *Munati*, *Theonis*, derivata; nonnulla etiam ex *Apollodori* in *Sophronis* mimos ducta commentariis, olim lectis sub titulo τῶν περὶ Σώφρονος. de hoc opere quaedam a me notata sunt ad Schol. in *Euripidis* Phoen. p. 593. — In *Etymologico M.* in v. Τγιὴς, — p. 774, 41. cum adnotasset Grammaticus τὸ παρὰ Σώφρονι Τγιώτερον κολοκύντας· πῶς, ait, οὐ λέγει (vel λέγεται ex MS.) ὑγιέστερον; ζητέον ἂν ὅτι ἑκοντὶ ἥμαρτε, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος· ὃν τρόπον καὶ ἐσο- p. 201. A.
λοίκισε, Ταπωμένα τοῦ κιθῶνος· ἀντὶ τοῦ, ἐνέχυρα θείς. ὁ τόκος νιν ἀλφθερώκει. Φιλόξενος. De his bene meritus *Gisb. Koenius* partem saltem veri detexit in notis ad libell. *Gregorii* de Dial. p. 158. ultimum recte, ut arbitror, corrigens ex *Hesychio*, Ἀλιφθερώκει, *perdiderat*: plurale quidem verbum Τῆτε, *accipite*, velut *Sophronis* adnotatur in Schol. ad *Aristoph.* Acharn. vs. 203. quod alteri favere videtur *Koenii* coniecturae: sed a participio Ταπωμένα mutando idem *Hesychius* retrahere Nostratem debuerat: verbi veteris, a *Sophocle*, *Euripide*, *Platone*, *Sophistis*, adhibiti, (quod restitui poterit in Epist. XIV. inter *Socraticas*, p. 35, 16. nam τητώλενοι legendum, *privati*, non ἠττώμενοι·) formam Doricam *Sophronis* dat *Hesych.* ubi Ταπωμένα redditur στερομένη. De illa vero, quae *pignori tunicam posuerat*, dici potuit ab interprete, B.
ἐνέχυρα θεῖσα, et a muliere soloecissante *Sophronis*: Ταπωμένα τῷ κιθῶνος ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει· *Tunica privatam usura pessumdederat.* In hunc censum referri posse videntur et ista *Sophronis* apud *Etymolog.* p. 197, 54. Σώφρων καὶ Ἐπίχαρμος τὸ βαπτίζω Βιπτάζω λέγουσιν quae mulierum vitiosa fuisse videtur pronunciatio: male scribitur apud Eumdem in v. Μακάρτατος p. 573, 53. μεμπτέον Σώφρονα λέγοντα Φωροτάτης — καπήλας. imo vero venuste mulier illic *furacissimos* sic dicere potuit *caupones*: nec mulierem Syracosiam dedecebat *Herculem* Ἡρυκλον dixisse. *Hesychius*: Ἡρύκλον, τὸν Ἡρακλέα Σώφρων ὑποκοριστικῶς. † Ἥρυλλον, τὸν Ἡρακλέα, ὑποκοριστικῶς. ultima vox, ad Ἥρυλλον pertinens, (noti sunt Βάθυλλος, Θράσυλλος, etc.) ad alteram, ni fallor, male fuit relata, me iudice scribendam literâ minus: una litera suo more pronunciata, *Her-* C.

Digitized by Google

cules a muliere dici potuit Ἡρυκλος: Messenii Θάσακος, et Μάντικλος memorabuntur *Patroclis* occasione ad Adoniaz. vs. 140. — Rectissime autem apud *Etymol.* in v. Τγιὴς, ἑκοντὶ dicitur *Sophron* in talibus ἁμαρτών· et cur tandem? ut ibidem additur — τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος. Haec ut intelligantur, adhuc pauca quaedam dicenda sunt. *Ciceronis* insignis est locus III. de Orat. c. XII, *cum audio socrum meam* (loquitur ibi L. Crassus. Conf. *Ciceron.* Brut. c. 55.) *Laeliam (facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conservant, quod, multorum sermonis expertes, ea tenent semper, quae prima didicerunt) eam sic audio, ut Plautum mihi aut Naevium videar audire: sono ipso vocis ita recto et simplici est, ut nihil ostentationis aut imitationis afferre videatur:* p.202. A. hoc etiam vocari potuit, vel ab *Amaranto*, vel ab alio veteri Grammatico, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας· *Ciceronis* vero observatio de Cornelia Gracchorum matre, de Laelia C. F. primi ordinis matronis Romanis, est sane verissima; sed in suis mimis *Sophron* vilioris conditionis plerasque atque e plebe mulieres Graeculas fecerat loquentes: in his, ex mente Critici veteris, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας est *rustica* quaedam muliebris pronunciationis et antiquatae *simplicitas*: vocem ἄκακον, ne alia congeram, sic fere adhibet *Hermogenes* II, p. 389. ἐννοίας tractans ἀφελεῖς καὶ καθαρὰς — καὶ γυναίων — καὶ γεωργῶν ἀγροικικῶν, καὶ, ὡς ἀληθὲς εἰπεῖν, ἀφελῶν τε καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων. huiusmodi χάριτες fuerunt αἱ εὐτελεῖς καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν ἐοικυῖαι, οἷον αἱ Ἀριστοφάνες χάριτες καὶ Σώφρονος· ut scribit *Demetrius* περὶ Ἑρμ. §. 128. in talibus ab B. eloquentiae magistris et Criticis frequentantur voces ἑρμηνεία et ἀπαγγελία· quarum haec bis terve restitui debuerat *Thomae Magistro* p. 365.

Non alibi lecta, permulta fuerunt, ut in Graecis Syracosii *Sophronis*, sic in Latinis Equitis Romani *Laberii* Mimis. Exiguos hos duo libellos nos quidem centeni his in oris incorruptae Antiquitatis amatores integris undecim Sancti *Augustini*, (cuius tamen opus eruditum *de Civitate Dei* perditum nollemus,) voluminibus perlibenter redimeremus. Quod si forte exiguus hic meus libellus in

Digitized by Google

manus inciderit laborioſi cuiusdam et eruditi, quales certe ſunt inter iſtos Theologos plures, ex Benedictinorum S. Mauri ſodalitio; haec ab admiratore *Calvini*, viri etiam Latine et Graece perdocti, dici minus moleſte ferat, ubi legerit, Romana maieſtate dignum, *Laberii* Prologum in *Macrobii* Saturn. II, c. VII; et praeterea cognoverit, Sanctos Patres, quos vocant, a me quoque fieri ſuo merito permagni; quorum quidem ſcripta otioſus in Muſéo Friſiaco, etiam nunc Sapientum et Doctorum hominum receptaculo, diligenter legerim: ſed, quod *Sophronis* Mimorum amator dicere ſolebat *Plato*, τὰ νῦν λεγόμεν' ἐστὶν εὐχαί. c.

Nihil, opinor, vetat, quo minus in his obſervatis, a poëmate *Theocriti* ſemotis, ingenio interdum morem geram. Ut vero tandem ad rem redeam, ſchedulam ad me miſit *Ruhnkenius* meus, cui haec ineſſent:

„Sophroneis Tuis forte hoc quoque addi poterit:
„Lexicon Sangerm. MS. Ἀποκηδήσαντες, ἀντὶ τοῦ ἀπο-
„κακήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι Ἀποκαδεῖ, ἀντὶ
„τοῦ ἀσθενεῖ, κεῖται. Hinc mutilus Suidae locus ita red- p. 203.
„integrandus: Ἀποκηδήσαντες. Ὅμηρος, ἀποκακήσαντες, A.
„ἀφροντιστήσαντες. παρὰ δὲ Σώφρονι Ἀποκαδεῖ, ἀντὶ τοῦ
„ἀσθενεῖ, κεῖται. Vide an his etiam uti poſſis ex eodem
„Lex. Sangerm. MS. Ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι. Ἑρ-
„μιππος Ἀθηνᾶς γοναῖς· ἀπὸ τῆς τραπέζης τουτονὶ τὸν στή-
„μονα ἄττεσθ' ἐπινοῶν. Suidas in Αἰσμα. — σημαίνει
„δὲ καὶ τὸ διάσμα. καὶ Σώφρων.

Utrumque placebit novorum hoc in genere cupidis. *Homeri* Ἀποκηδήσαντε, in Il. ψ, 413. ab antiquis etiam interpretibus vexatum, verba docebunt *Euſtathii*, quae *Barneſius* adſcripſit: in Schol. Ἀποκηδήσαντες redditur, ἀφροντιστήσαντες, ἀμελήσαντες. reddi etiam poteſt ἀποκακήσαντες, vel ἀπουνήσαντες. Κῆδος eſt μέριμνα, *ſollicitudo, quae animum divorſum trahit*, φρόντις· ὁ ἄφροντις, vel ἀφρόντιστος, et ἀμέριμνος, ab *Homero* ſaepe vocatur B.
Ἀκηδής· verbum hinc Ἀκηδεῖν, ab *Aeſchylo* iam adhibitum in Prom. v. 507. de *Homero* dubitari poteſt, utrum ſcripſerit in Il. ψ, 70. ακηδεῖς, vel ἀκήδεις, an, quod ego genuinum arbitror, ἀκήδής,

Digitized by Google

Εὔδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ,
Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκηδὴς, ἀλλὰ θανόντος,

ultima commode pendent ab ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ, ex versu praecedente: Ἀκηδὴς frequentatur ab *Homero*; Ἀκηδεῖν nusquam alibi locorum apud *Homerum*, ut puto, reperietur.

Pro Ἀκηδεῖν, vel ἀφροντιστεῖν, dicebatur et Ἀποκηδεῖν· sed hoc eximie significabat *cessare a cura*, παύεσθαι κηδόμενον, Ἀπεκήδεν ab Atticista Grammatico redderetur
C. ἐπαυόμην κηδόμενος· vel τοῦ κήδες ἔληγον. vid. modo *Suidas* in Ἀπαλγήσαντας· in Ἀπεπόνεν· Ἀποκεκραιπαλισμένος· Ἀπομηνίσας· Ἀποπρεσβεύει· Ἀποσπεδάζων. — Eadem vis est praepositionis in eiusdem originis, sed diversissimae significationis, verbo apud *Herodotum* L. IX, c. 31. ὡς ἀπεκήδευσαν Μασίστιον. *Vallae*, vel alterius, optimum est in Latinis, *posteaquam Masistium eluxerunt*. *Livius* L. XXXIV, c. VII, §. 10. *Quid aliud in luctu, quam purpuram atque aurum deponunt? quid, cum eluxerunt*, (ὅτε ἀπεκήδευσαν) *sumunt?* De Polo, nobili histrione Tragico, *Gellius* VII, N. A. c. V. *unice*, inquit, *amatum filium morte amisit. Eum luctum cum satis visus est eluxisse, rediit ad quaestum artis.* Ad *Herodoti* Ἀπεκήδευσαν a me notata P. 706, 51. et ad Eiusdem Ἀποτύψονται, P. 122, 84. qui quidem legerit, huius generis, quae sunt in mundo, plura non requiret.

p. 204. A. Pro ἀφροντιστεῖν non adhibuisset, opinor, *Sophron* Ἀποκηδεῖν· sed potius Ἀσάλλειν. *Hesychius*: Ἀσάλλειν, ἀφροντιστεῖν. Σάλα γὰρ ἡ φροντίς. dici potuerat, Σάλη γὰρ, καὶ Σάλος, ἡ φροντίς. hinc Doricum Ἀσαλὴς, hinc Ἀσαλέα, usurpatum a *Sophrone*: Auctor *Etymologici M.* p. 151, 47. Ἀσαλὴς, ἡ ἄφροντις, (*nullis curarum fluctibus iactata*,) ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· Σάλη γὰρ ἡ φροντίς. + Ἀσαλὴς, (Ex duobus diversis Lexicis Etymologicon illud conflatum monstrat Cod. Leidensis; sed iam ante coaluerant, quam Codex D'Orvillianus, satis antiquus, scriberetur) ὁ ἀμέριμνος· Αἰσχύλος, Ἀσαλὴς μανία. οὕτως Ἡρωδιανὸς, καὶ Ἀπολλόδωρος. (*Apollodorus* ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος) καὶ γὰρ Ἀσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ

Digitized by Google

ἀλογιστίαν καλεῖ. *Sophron* Ἀσαλέαν dixit, quam vocem alii Graeci, si his fuisset in usu, aliter pronunciassent; Iones ἀσαλῆν, Attici certe Poëtae ἀσαλίαν, vulgo Graeci ἀσάλειαν. Apud *Hesychium*, cuius hinc et alia poterunt B. emendari, pro Ἀσάλγαν, scribendum arbitror *Sophronis* Ἀσχλέαν. lectu digna dedit *H. Stephanus* Th. L. G. III, p. 737. 738. et in Indice Thes. in Ζάλη, et Ζάλος.

Ista quidem satis plana sunt; sed minus liquet, qua ratione Ἀποκαδεῖ a *Sophrone* poni potuerit pro ἀσθενεῖ. adhiberi poterit ad ἀσθενεῖν *Raphelius* in *S. Lucae* A. A. XX, 35. Incertas hic nolo coniecturas periclitari, et hoc inter δυσνόητα refero *Sophronis*, Grammaticis etiam antiquis tenebricosa. Ne κῆδος quidem, vel κήδεσθαι, a *Theocrito* aliisque κάδος et κάδεσθαι dicerentur: sed neque talia *Sophronis* Syracosias mulierculas dedecebant: in uno tantum Pythagorei *Hipparchi* loco κάδεα memini me legere apud *Stobaeum* Floril. p. 574, 47. οὐδὲ γὰρ θέμις ἄνθρωπον ὄντα τῶν ἀλλοτρίων συμπτώματα εὔφορα νομίζειν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια κάδεα ἰδόντας, ὅτι πολλαὶ κῆρες κατὰ πάντα τὸν C. βίον πεφύκαντι. sed illinc κάδεα prorsus mihi dudum aliena visa sunt; et corrigendum credidi: ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδιά κα δεῖ, ἰδόντα, ὅτι etc. id est ἀλλά γε καὶ τὰ ἴδια δεῖ συμπτώματα εὔφορα νομίζειν. Doricum illud κα, frequens in Doricis Italicae Philosophiae reliquiis, saepe locis vitiandis occasionem praebuit. Κῆδος dicere potuit *Sophron*, ut dixit certe, Aeolice scribens, *Alcman*: *Apollonius Alexandrinus* in libello περὶ Ἀντωνυμίας, sectione περὶ τῆς ΟΣ, Ἀλκμὰν συνεχῶς (hoc mutari nolim in συχνῶς) Αἰολίζων φησίν, — τὰ ἐὰ κάδεα. Saepe difficulter constitui potest, η scripserint, an α. exemplo sit in vita quotidiana vox usitatissima, sed in libris nostris rarior, *pultem* significans: primum dicta Ἀθέρα, Ionice scribebatur et Attice Ἀθάρη, Dorice Ἀθάρα, a *Sophrone* tamen, ut ab *Hellanico*, qui scripsit Ionice, scripta dicitur Ἀθήρα. haec ex libellis mihi constiterunt ineditis penes *Ruhnkenium* meum; qui haec ex *Phrynichi Sophist. Adpar. MS.* et ex *Glossar. Sangerm. MS.* mecum communicavit: ista primum sunt *Phrynichi*: p. 205. A.

Digitized by Google

„Ἀθάρη διαφέρει ἔτνους, ὅτι μὲν κυάμων ἢ πίσων ἢ „ἁπλῶς κατερείκτων τινῶν, ἡ δὲ ἀθάρα, πυρῶν ἐψημένων „καὶ διακεχυμένων ὥσπερ ἔτνος. Haec contracta ſunt ex „multo integrioribus Phrynichi, quae conſervavit Lex. „Sang. MS. Ἀθάρη καὶ ἀθέρα καὶ ἀθήρα καὶ ἀθάρα τὰ αὐτὸ „φασίν. ἔστι δὲ ἀθάρη, ἡ ἐκ πυρῶν ἐψημένων καὶ διακεχυ-„μένων ὥσπερ ἔτνος τροφή· διαφέρει δὲ τῶν ἔτνων, ὅτι τὸ „μὲν ἔτνος ἐκ κυάμων ἢ πισῶν ἢ ἁπλῶς κατερικτῶν τινῶν „οὖν (L. ὠντινωνοῦν) σκευάζεται. ἡ δὲ ἀθάρη, ὥσπερ εἴρη-„ται, πυρῶν ἢ ἐψημένων καὶ διακεχυμένων. ἔστι δὲ ἡ χρῆ-B. „σις τῆς λέξεως πολλὴ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, κατὰ μὲν τὸ „τέλος διὰ τοῦ η προαγομένη, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ „α, κατὰ δὲ πολλὰς ἄλλας κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ α, „κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ η. οὕτως δὲ καὶ Ἑλλάνικός καὶ „Σώφρων ἐχρήσατο. ἐκτείνουσι δὲ καί τὸ α, ὡς ἀπὸ τοῦ „ἀθῆρα (f. leg. Ἀθὴρ) τῆς λέξεως μεταληφθείσης. Ἴσως „δέ, φασίν, ἀθέρα ἦν ἡ λέξις διὰ τοῦ ε, ἡ ἐκ τῶν ἀθέρων „κεκαθαρμένη τροφή, καὶ ἐψημένη ἐκ τῶν πυρῶν. ὕστερον „δὲ τὸ ε εἰς τὸ α ἐξετάθη, ὥσπερ καὶ τὸ ἔθος εἰς ἦθος. τὸ „μέντοι ἀθέρα εἰς τὸ ἀθάρα Δωρικῶς γέγονεν. οἱ δὲ ἀθάρην „λέγοντες Ἰακῶς φασί. καὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἐχρήσαντο Ἰα-„κοῖς διὰ τὴν ἄνωθεν συγγένειαν, ὥστε τὸ ἀθάρη παρὰ τοῖς „Ἀττικοῖς λεγόμενον τὴν μὲν παραλήγουσαν κατὰ τὴν Δώ-„ριον, τὴν δὲ καταληξιν κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἔσχεν διάλεκτον. „Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, (v. 673.)

Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπλητττε κειμένη.

C. „Κράτης Ἡρῶσιν,

Οὐκοῦν ἔτνος χρὴ δεῦρο τριβλίου φέρειν,
Καὶ τῆς ἀθάρης.

A *Theocrito* aliena Dorica tractaturis, cum alibi non reperiantur, hinc repeti poterunt.

Quod vulgo Graeci dicebant Διάζεσθαι, et Δίασμα, *ordiri telam*, et *orſum*, ut redduntur iſta in Gloſſ. *Philoxeni*, et *Cyrilli*, *Sophron* Ἄττεσθαι dixiſſe videtur, vel Ἄσμα, vel, quod mihi fit veriſimilius, Διάττεσθαι. *Suidas*: Ἄσμα — σημαίνει καὶ τὸ δίασμα. καὶ Σώφρων. καὶ Ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς Διάζεσθαι. μεταβολὴ τῶν δύο σσ εἰς τὸ ζ

Digitized by Google

ἐγένετο. dederat forte Grammaticus antiquior: καὶ Σώφρων Διάττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι. praeterea formam memo- p. 206. A.
raſſe videtur Διάσσεσθαι, unde illud fluxerit Doricum Διάττεσθαι· vid. Epiſt. ad *M. Roverum*, *Urſini* libello praefixa p. 76. illinc Doricum eſt apud *Heſych.* Δίγμα, errorem ſuum Editor, a *T. H.*, ut centies, monitus correxit ad iſta: Ἐνεδιάσθη, εἰσενεπλάκη. Illinc Διήττετο, pro Διήντετο, apud *Heſych.* recte emendatum a *Kuſtero*. Vulgo Graecis in uſu fuit Διάζεσθαι. hoc a Comicis iam adhibitum liquet ex *Pollucis* VII, 33. Incerti verſum, niſi tamen, quod ſuſpicor, is ipſe ſit e Pandora *Nicophontis*, Comici verſum apud *Poll.* ſcribendum puto leviſſima mutatione:

Ὁ μὲν ἐξυφαίνεθ' ἱστὸν, ὁ δ' ἐδιάζετο.

vel potius, ὁ δὲ διάζετο. *Alter quidem telam detexebat; alter vero exordiebatur.* Vulgatur Ὁ δ' ἐξυφαινεθ' ἱστας. B.
ἱστὸς placuit *H. Stephano*; eſt qui ἱστὸν corrigat; eſt qui διέζετο. ſed rectum eſt διάζετο. Διάζετο, ante Διαθέει, poſuerat procul dubio *Heſych.* ut, in Διήντετο, legitur Διάζετο ἱστόν. Bene etiam ſe habet ἐξυφαίνεθ' ἱστόν· quod mutandum non eſt in ἐξύφαινεν. Ponam tantum ex Eclogis *Stobaei*, *Cant.* p. 12. A. *Sophoclis* verba ex Phaedrae choro: Περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα Παντοδαπᾶν βελᾶν ἀδαμαντίναις Τφαίνεται κερκίσιν αἶσα. nunc, ne litera quidem mutata, clara *Sophoclis* eſt ſententia, quam velut obſcuram praetermiſiſſe ſuſpicor *Grotium*: dedit *Canter.* ex Cod. περιώσια φυκτά τε, et παντοδαπὰν βελάν. vid. *Moeris Att.* in Τφηναμένη· et *Pierſonus.* — Tandem Αττεσθαι *Hermippum* Comicum dixiſſe in Ἀθηνᾶς Γοναῖς, ex *Gloſſario* diſcimus *MS.* quo verba nobis Comici ſuis numeris ſervata ſunt: C.

Ἀπὸ τῆς τραπέζης τετονὶ τὸν στήμονα
Ἄττεσθ' ἐπινοῶ.

ultimum hoc praefero ſcriptae lectioni ἐπινοῶν. Proprio dictum illud, an figurato ſenſu capiendum ſit, latet. In his ſcribendis occupatum mittit ad me amicus Clariſſ. *D. Ruhnkenius*, Pariſiis ex Regio Codice deſcriptos, *Apol-*

Digitized by Google

Ionii Alexandrini duo libellos optimarum rerum plenos. Alterum περὶ Ἀντωνυμίας aperienti mihi quae mox in oculos incurrebant, nova prorsus, Dignissimo Possessore minime nolente, hoc in loco deponam: Μόγη διπλασιάζεται παρὰ Δωριεῦσιν ἡ Αὐτὸς, ἐν τῷ Αὐταυτος.

Αἱ δὲ μὴ ἐγὼν μάθον ταῖς αὐταύταις χερσίν.
Σώφρων.

p. 207. A. Intelligerem equidem sic scripta: *αἱ δὲ μὴ ἐγὼν ἔματτον τ. α. χ. nisi vero ego subegissem his ipsis manibus.* Doriensibus tribuere non debebat, quod unius legerat in Mimo *Sophronis* mulieri congruum: αὐτὸ τοῦτο, et αὐτὰ ταῦτα eleganter a Graecis usurpantur. αὐταύταις χερσὶν, una dixit Sophronea, ni fallor, muliercula. Quia eiusdem generis est, addam quae eadem praebet eruditissimi Grammatici pagina *MS.*

Τινὲς ἐπεχείρησαν εἰς τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνειν τὴν Αὐτὸς, καθὸ ἰσοδυναμεῖ τῷ μόνος. Τυδείδης δ' αὐτός περ ἐών, (Il. Θ. 99.) καὶ, καθὸ ἄρθρα ἐπιδεκτική, τῶν εἰς ος πρωτοτύπων μὴ ἐπιδεχομένων τὰ ἄρθρα, συγκρισίν τε καὶ παραγωγὴν ἀνεδέξατο· ὡς ἐν Ἀλκυόνι Ἐπιχάρμος,

Αὐτότερος αὐτῶν.

Ex hoc specimine aestimetur, qua cura ex hoc opere *Apollonii* Dyscoli sua excerpserit *Is. Vossius;* quae tamen, B. qualiacunque sint, utiliter publicata, debemus *Jo. Fred. Reitzio*, operi *Maittairii* de Dialectis Hagae renovato subiecta. In istis Excerptis Vossianis horum nihil invenietur. Huc multo plura non difficulter a me conduci possent *Sophronea*, quae Doctis Lectoribus in hunc viderentur censum referenda: sed prudentis erat monitum *Covinnae*: Τᾷ χειρὶ σπείρειν.

Quoniam vero supra mentionem feci *Laberii*, ne illud minus considerate videar scripsisse, testem *Gellium* producam. A *Gellio* notantur, tanquam qui verba nova adhibuerint, *Q. Claudius Quadrigarius* historicus, Noct. Att. XVII, c. 2. et Poëta *Laevius*, L. XIX, c. 7. sed contra L. XVIII, c. XI. Grammaticum *Caesellium Vindicem petulanter* ait *inscite*que fecisse, *quod Furium veterem Poëtam dedecorasse Linguam Latinam scripsit huius-*

Digitized by Google

modi vocum fictionibus, quae ipſi *quidem neque abhorrere a poëtica facultate viſa ſint, neque dictu profatuque ipſo tetrae aut inſuaves eſſe.* Absque *Gellio*, ſicut alia centena, ignoraſſemus prorſus elegantias, quibus *Mimiambos* ſuos exornavit *Cn. Mattius.* L. XX, c. IX, *Delectari*, inquit, *mulcerique aures ſuas dicebat Antonius Iulianus figmentis verborum novis Cn. Mattii, hominis eruditi; qualia haec quoque eſſent, quae ſcripta ab eo in Mimiambis memorabat:* C.

Sinuque amicam reficit frigidam caldo,
Columbulatim labra conſerens labris.

Idem (ſic ſcrib.) *id quoque iucunde lepideque fictum dictitabat:*

Iam tonſiles tapetes ebrii ſuco,
Quos concha purpura imbuens venenavit.

Laberii ſi ſupereſſent Mimi, vix dubito, quin ſapientem Poëtam tueri poſſemus adverſus criminationes *Gellii;* qui ex nullius ſcriptis tot nova, licenter ipſius iudicio ficta, quam ex *Laberii* collegit; L. XVI, c. 7. *Laberius*, inquit, *in Mimis, quos ſcriptitavit, oppido quam verba finxit praelicenter; nam et* Mendicimonium *dicit, et* Moechimonium; *et* Adulterionem, Adulteritatemque, — *et* Depudicavit, pro *ſtupravit; et, quod in Mimo poſuit, quem Cophinum ſcripſit,* (imo, *inſcripſit,*) Manuatus eſt, *pro furatus eſt.* — *multaque alia huiuscemodi novat, neque non obſoleta quoque, et maculantia ex ſordidiore vulgi uſu ponit:* — *ut* Elutriare lintea, *et* Lavandria *dicit, quae ad lavandum ſint data.* In his ſubſiſto etiam, quae ponit ibi poſtrema *Gellius, maculantia ex ſordidiore vulgi uſu,* perſonis congrua, in Mimis *Laberii*, ut *Iulio Caeſari* placuerunt, eius admiratori, (*Macrob.* II. Sat. c. VII. legatur) placerent hodiedum et nobis. Si modo quod decet perſonam obſervetur a Poëta, barbara et ſoloeca videri poſſunt pervenuſta. Ad haec transferri poteſt, quod, Graecos ſequutus, de Tragicis perſonis ſcribit *Cicero* de Off. I, c. 28, *tum ſervare illud Poëtas dicimus, quod deceat, cum id, quod quaque perſona di-* p. 208. A. B.

Digitized by Google

gnum est, et fit, et dicitur. L. III, c. 29, *cum tractaretur Atreus, personae serviendum fuit.*

Si *Laberius* et *Publius Syrus*, et, ante illos, Siculienſis *Sophron*, perverſorum fuere ſuae aetatis morum cenſores et correctores, facta quoque turpia et dicta in Mimis illorum exprimi debuerunt: quinimo haec Mimorum velut propria iudicabantur argumenta; vid. *Salmaſii* C. Exercit. *Plin.* p. 109. Exemplum ex Mimo *Laberii* dabit *Nonius Marcellus* in v. *Hillas*; ex *Sophronis* Mimo *Apollonius Alexandr.* περὶ Ἀντωνυμίας, ubi agit περὶ τῆς ὁ Δεῖνα· — Ὁ Δεῖνα — παρὰ Συρακοσίοις δίχα τοῦ α,

Οὐχ ὁ δεῖν τὺ ἐπίκαζε;

ſed, hoc ut intelligatur, ante ex loco *Laberii*, ſive huius ſimili Theocriteo, illic pro ἐπίκαζε, quod Graecum non eſt, verbum genuinum reponi debet, forma ſcriptum Dorica Sicilienſium; nam in his verborum in ἄζω et ἴζω deſinentium formis magna fuit Dialectorum varietas.

Dorica *Sophron* uſus eſt aſperiore Dialecto veteri, ſicut et *Epicharmus*; recentiore *Theocritus* atque ad Ionicam nonnihil emollita. Carminibus *Theocriti* ſubiecit p. 209. A. *Aldus* Venetiis Γένος Θεοκρίτου· et, praeter alia, notam Grammatici de duplici quoque Dialecto Dorica veteri et nova; quarum illa fuerit τραχεῖά τις, καὶ ὑπέρογκος, καὶ οὐκ εὐνόητος· ἡ δὲ νέα, ἣν καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα παρὰ τὴν Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος. ut ſic ſcribatur, quod iam olim monui, vel certe παρὰ τὴν τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος, certa poſtulat Linguae ratio; qua minus ſpectata, quod *Aldus* dederat, παρὰ τοῦ Ἐπιχ. κ. Σ. exhibent *Andr. Schottus* Obſerv. II, c. 50, hic quidem ex Codice Toletano; ex Ald. Edit. *Jo. Alb. Fabricius*, *Mich. Maittairius*, alique.

In Ed. Romana Zach. Calliergi duplex primo Eidyllio praefigitur, argumento ſubiecta, nota; haec primum Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δ' ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι, παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σω- B. φρονος· ἃ μὴν καὶ ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. tum iſta Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα. καὶ ἡ μὲν παλαιὰ

Digitized by Google

τραχεῖά τις ἐστι. ἡ δὲ νέα, ἣ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα. Istam Editionem Romanam, qua primus Scholia publicavit Calliergus, non ante nactus sum, quam argumentum huius carminis ex Parisino Codice iam esset typis descriptum.

Ipsa veterum Grammaticorum si ad nos perveniissent in *Theocritum* Scholia, in Adoniazusas saltem, et in Pharmacentriam, Mimorum *Sophronis* quaedam probabiliter in illis legeremus fragmenta; cuius his terve tantum fit in editis Scholiis mentio. Apud alios hic illic, apud *Athenaeum* praesertim, in libello nondum edito *Apollonii Alexandrini* περὶ Ἀντωνυμιῶν, in *Etymol. M.* in libello *Demetrii Phalerei*, *Pollucis Onomast. Scholiastis*, *Stobaeo*, C. loca quaedam ex *Sophronis* Mimis superstant.

Quicquid ferme *Sophronis* apud veteres sparsum legitur haec mihi scribenti obversatur; in his perpauca tantum invenio, quae in Adoniazusis videri queat expressisse *Theocritus*: sed et haec, quantulacunque etiam sint, suis a me locis commemorabuntur.

Digitized by Google

ADNOTATIONES
IN
ADONIAZUSAS
THEOCRITI.

p. 210. Vs. 1. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ] Sic ex optimis Codd. fuit editum, quos *Sanctamandus* et *D'Orvillius* adhibuerunt, pro Γοργὼ φίλα. Γοργοῖ dedit et *Wintertonus*, formam in talibus legitimam. Diſtichon in Epigramm. inedito Theſſal. *Antipatri* (neque enim illud publicavit *Io. Boivinius*) ſcribi debebat:

Αἰπόλος ἦ μεθύων ἐκ ἄν ποτε, φασὶ, συνῴκει·
Γοργοῖ, τοιαῦται Σιδονίων ἄλοχοι.

Sed id ipſum Γοργοῖ in hoc *Theocriti* carmine ſaepe recurrit. — Χρόνῳ ſcribendum cenſebat *Salmaſ.* cum Schol. qui illud διὰ χρόνε interpretatur: omittitur et in his formis loquendi διά· Epiſt. *Socrat.* III, νῖμαι ἐ πολλᾶ αὐτὰ δηλώσειν χρόνε. vid. *Thucyd.* p. 392, 70. *Xenoph.* p. 377, 3. etc. Et ſane contracta locutio, loquenti apte conveniens, ſupplenda videtur: ὡς διὰ πολλᾶ χρόνε ἦλθες· *quam diu exſpectata poſt longum tandem tempus veniſti! ἐνδοῖ, quinimo domi eſt.* Absque ὡς poſitum, χρόνῳ ſignificat in talibus *tandem:* una litera omiſſa, ſic ſcribi verba debent *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 33. 25. τὸ χωρίον αἰρεῖ χρόνῳ· φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς etc. nonnulla notavi in *Eurip.* Phoen. v. 313. conf. *Bergler.* in *Ariſtoph.* Nub. v. 66. — In hoc uno forte loco paulo audacior quam debueram, ut

Digitized by Google

Eunoe (vid. v. 27. 54. 67. 68. 76.) *καφὸν* esset *πρόσωπον*, instar Thestylidis in Pharmacentria, Eutychidos et Phrygiae in hoc carmine v. 42. 67., personam *Eunoae* hino removi; cui absurde certe dabantur in Edd. et ista v. 3. Ἔχει *καλλιστα*. Nostra haec, *ὡς χρόνῳ*; *ἐνδοῖ*. fores, fateor, aperienti ancillae non disconvéniunt; sed ancillam a ianua exspectantem alloquutae mox ex domuncula (Ἰλεὸν, *ἐκ οἰκησιν*, vocat v. 9.) respondisse mihi videtur Praxinoe. — Proxima autem, *ἦνθες* in *ἦνθον* mutato, libenter, cum *Wartono*, contribuissem Gorgoni: Θαῦμ' *ὅτι καὶ νῦν ἦνθον*· tum sequentia iterum Praxinoae: *ὄρη δίφρον*, Εὐνόα, *αὐτᾷ*. p. 211. A.

vs. 2. Ὄρη *δίφρον*, Εὐνόα, *αὐτᾷ*.] *Winterton.* iam dudum ita ediderat, ut pro *αὐτῇ* scribendum monuit *Toupius* in Epist. ad *Wartonum*, vulgata *Theocr.* T. II. p. 327. ex qua correctiones in hoc carmen a me commemorabuntur. Ad hunc vs. ista scripsit in libro suo *T. H.* „Sic „Etymol. in Δρίφος p. 287, 50. Δρίφος Συρακόσιοι· Φερ' ὦ „τὸν δρίφον quod videri potest ad hunc locum pertinere; „qui forte sic est legendus: B.

„Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθε. Φέρ' ὦ δρίφον, Εὐνόα, αὐτᾷ"

Sophronis ista mihi verba videbantur. Δίφρων, voce sic scripta, frequens fit in Theocriteis mentio: est tamen et ista scriptio versus ingenio digna *Hemsterhusii*: apud se, tum dixisset Prax. Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθε.

vs. 3. Γ. Ἔχει *καλλιστα*.] Haec mihi verba nec Praxinoae, cui danda putabat *Wartonus*, neque Eunoae, cui tribuuntur in Edd. sed, cum *Casaubono* et *Reiskio*, uni tribuenda videbantur Gorgoni; cuius idcirco nominis indicem literam huic formulae, Ἔχει *καλλιστα*, praefixi; C. quodque adeo huic carmini praefigebatur *Eunoae* nomen delevi. Cum hac formula commode *Plauti* locus ex Sticho comparari poterit I, Sc. II, v. 37.

PI. *Mane pulvinum.* AN. *bene procuras mihi; satis sic fultum est mihi.*

— Pro *καθίζευ*, hic olim etiam scriptum fuisse puto *καθίσδευ*.

Digitized by Google

vſ. 4. Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς] Ἀδεμάτε praeferun
Edd. niſi quod in Florent. et Cantabrig. *Wintertoni* ſcri
bitur ἀδεμάτω. In Codd. MSS. hae ſunt diverſae voci
p. 212. A. lectiones: ἀδεμάτε· ἀδεμάτω· ἀδαμάτε· ἀδαμάντε· ἀδε
μάντε· ἀδειμάντε. — *Ioſ. Scaliger* et *H. Stephanus* cor
rigebant ἀλεμάτε vel ἀλεμάτω. quod eſſet pro ματαίας po
ſitum: ac ἀλεμάτως in *Callim.* h. Cerer. 91. quaedam
hunc etiam l. adnotavit *Ez. Spanhemius*. — Ἀδαμάτε ve
ἀδαμάτω legunt *Caſaubonus* et *Toupius*: hoc, quia a Co
dicibus confirmatur, recepi. — Ἀδεμάτε, quod habe
etiam *Gregorius* de Dial. Dor. p. 169, ſervandum cenſe
bant *Reiskius* et *Wartonus*: mihi *Scaligeri* inventum
ἀλεμάτω blanditur. — In vſ. 5. iam ante hos centum an
nos πολλῷ μὲν ὄχλῳ emendate publicavit *Wintertonus*,
quem nemo propterea vituperavit: id ipſum recepi pro
πολλᾶ μὲν ὄχλου.

vſ. 7. Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος] Tentari non debet. *Attri-*
B. *tus* quibuscunque tandem malis Graece dicitur Τρυφῆναι
Τρυχῆναι· et Τρυχωθῆναι· labore, fame, ſenectute,
morbo, bello. *Qui nullis laboribus frangitur* vel *defa-
tigatur* eximie dicitur Ἄτρυτος. Θάλασσα vocatur ἀσίγητος
et ἀκάματος, dicique potuit ἄτρυτος. In *Homero* legiſſe
ſuſpicor, ἀλὸς ἀτρύτοιο, Auctorem Scholii, ἀκαταπονήτε
πολλῆς, in Il. Δ, 316. Recte *Etymologus*: Ἄτρυτος, —
ἀπὸ τᾶ Τρύω, — σημαίνει τὸν ἀκαταπόνητον. *Euſtath.* in
Hom. Od. Δ. p. 197. 45. Ἄτρυτος ἐν πόνοις λέγεται, ὃν πό-
νοι ἀ τείρασι. hoc *Heſychio* in v. Ἀτρυτώνη recte reſtituit
H. Stephanus, pro ἄτρωτος· forſan eidem reddendum in
Ἀβασάνιστος· certe *M. Antonino* Imp. III, 4. p. 70. qui
ἄτρυτον ὑπὸ παντὸς πόνε dederat; non ἄτρωτον. Herbam
memoravit in Ἀλιεῖ *Alexander Aetolus*, cuius, velut *am-
broſiae*, ſucco Sol equos ſuos ſaturaret,

C. ἵνα δρόμον ἐκτελέσωσιν
Ἄτρυτοι, καὶ μή νιν ἕλοι μεσσηγὺς ἀνίη.

male vulgatur μή τιν' ἕλοι, apud *Athen.* VII. p. 296. E.
Νίν, praeter cetera, ſignificat etiam αὐτὰς (Solis equorum
duo fuere mares) ex. gr. in *Soph.* Oed. T. v. 878. *Eurip.*

Digitized by Google

Iph. T. v. 330. 333. ponendum in eiusdem verſu, quem praebebit Diatribe in *Euripidea* p. 245. C. — εἰσερῶσά νιν κακάς. Homines *laborioſos* Ἀτρύτους vocabant: *Damaſcius*, apud *Suidam* in v. Ἄτρυτος, dixit φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον. Ut vero Latine gravia et moleſta *laborioſa* dicuntur, ſic etiam a Graecis, Ἄτρυτα. ingentes *labores* et *moleſti*, ἄτρυτοι ſunt πόνοι. *Moſchus* IV, 69. ἀτρύτοισιν Ἀλγεσι μοχθίζεσαν. *Philo* Judaeus p. 914. C. ἀσκητὴν meminit, πόνοις ἀτρύτοις καὶ ἀκαμπτέσι περιτειχισαμένην τὸ καλὸν, p. 930. B. κακοπαθείαις ἀτρύτοις, ἃς εἰκὸς γεωπόνους ἀναδέχεσθαι. *Suidae Damaſcius*: ἀτρύτοις πόνοις ἑαυτὸν πρὸς γεωργίαν ἐξεδίδου. a *Clemente Alex. Strom.* VIII. p. 831. 32. ἡ Υἱοῦ φύσις — dicitur ἀκαμάτῳ καὶ ατρύτῳ δυνάμει πάντα ἐργαζομένη. His antiquior *Archytas* Tarentinus Deum dixerat virtutem non ſolum habere *ſinceram*, *atque ab omni humano affectu puram*, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν, ait, αὐτᾶς ἄτρυτον πέπατκι, *ſed et ejus vim poſſidet nulla re defatigatam*: ubi leguntur iſta in *Stobaei* Floril. p. 13, 40. paulo poſt ſcribendum, διὰ παθέων ἀσυμμετρίαν, ſatebitur *Adrian.* Noſter *Heringa*, cui correctio nihilominus eſt uni tribuenda: vid Eius Obſerv. Crit. p. 152. — In *Sophoclis* Ajace v. 799, ubi ſe dicit Tecmeſſa, p. 213. A.

ἀρτίως πέπαυμένην B.
Κακῶν ἀτρύτων.

Schol. Ἀτρύτων] Πολυτρύτων, πάνυ κακάντων. atque adeo πολυτρυόντων. *Theocriti* Gorgo, defatigata currendo eleganter,

Ἀ δ' ὁδὸς, inquit, ἄτρυτος·

via longa eſt et moleſta: ſive reddatur illud Ἄτρυτος cum *Scholiaſte*, πολλὴ, (ἡ δὲ ὁδὸς πολλὴ,) ſeu ἀργαλέα, ſive tandem δύσβατος, res eodem recidit. *Via quae* euntem *defatigat* eleganter hic ὁδὸς dicitur Ἄτρυτος. Iſtiusmodi adiectiva duplicem fere vim habent, vel activam vel paſſivam. ea ne nos res nunc teneat, ſatis erit laudaſſe obſervata *T. Hemſterhuſii* ad *Lucian.* T. I. p. 179. et ad *Thom. Mag.* in v. Ἀθέατος. C.

Nihil adeo ad hunc locum dare conſtitueram: ſed

Digitized by Google

Amicus meus *D. Ruhnk.* vocem Ἄτρυτος, hic a viro Primario tentatam, dignam cenſebat, ad quam excuſſis locutlis harum rerum ſtudioſo Lectori quaedam adnumerarem. Eius obſequutus conſilio, nunc ne literae quidem praefixae vim rariorem indictam praetermittam: Ἄτρυτα κακὰ docte redduntur a *Schol. Sophoclis* πολύτρυτα, πάνυ καμόντα. *Heſychius* initio Lexici, Τὸ α, inquit, — δηλοῖ ψιλούμενον — καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ Ἀχαιὲς πέλαγος· καὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐν Ἀξύλῳ — ὕλη. Ad haec *Homeri* in Il. Λ, 135. *Scholiaſtes*, Ἀξύλῳ] Καταξύλῳ, πολυξύλῳ· τὸ γὰρ α οὖν ἀ κατὰ στέρησιν, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν. *Euſtathius*, p. 773, 1. εἴη δ' ἂν πάντως καὶ ἡ Ἀξύλευτος, πολύξυλος· εἰσαγέσης τῆς στερήσεως ἐπίτασιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, πλατιζέσης τῇ ἐνδείᾳ. quae ſatis ſunt arguta: mallem ex Lexicis ſuis, quae periere, quaedam aliunde ignota nobis excerpſiſſet, Homerici Ἄξυλος ſimilia: ſed, ut verum fatear, in Homerico melior mihi vulgatâ *Porphyrii* videtur interpretatio: *Euſtathius*: Ἄξυλος ὕλη, — κατὰ Πορφύριον, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο. *ſylvam* votant Poëtae *nemoroſam*: ἄλσος, *Callimachus* h. Cereris vſ. 27.

p 214. A.

Δένδρεσιν ἀμφιλαφὲς· διά κεν μόλις ἤνθεν ὀϊστός.

ἤνθεν eſt ex Codd. vellem ἔνθοι dediſſent ex more *Callimachi. nemus*, *Ovidius* Met. VIII, 418.

B. *quod nulla ceciderat aetas.*

Quod ſi nihil eſſet, praeter Homericum Ἄξυλος, ut ſolet id unum ferme hanc in rem proferri, dubitari certe poſſet de iſta literae α poteſtate. Sed dantur hujus generis multo plura, quam vulgo exiſtimantur. Illa, cum haec ſcribenti ſint ad manum, hic a me proponentur. Quibus nihil facere adeo videbuntur ad *Theocritum*, noſtratibus iſta relinquant iuvenibus exigenda, atque aliquando adaugenda.

DIGRES-

Digitized by Google

DIGRESSIO A THEOCRITEIS,

De vocibus, in quibus α dicitur ἐπίτασιν δηλῶν.

C.

In his, quae pleraque mihi tantum ex Grammaticis innotuerunt, vice fungar *enarratoris*, atque adeo futurum me fateor, quales ſemper eſſe Literatores et Criticos plerosque perhibent, (ut ſaepe dicentem Geometram audivi Graece perdoctum, *Samuelem Königium*, non vanum ſui oſtentatorem,) qui ſe Philoſophos profitentur, atque adeo veri haberi volunt, et habentur, inveſtigatores, novarumque rerum, quae uſum praeſtent humanae ſocietati, inventores, *des génies inventeurs*. ſic noſtram ſolemus, aliorum contemptu, apud plebem, quae latiſſime patet, antiquarum rerum ignorantiam tegere, ſemper ſcilicet homunculi, atque *ἀνθρώπινα δρῶντες*. p. 215. A.

Utrum vis iſta literae praefixae ſignificatum ſimplicis intendens, vere his, quae prolaturus ſum, inſit, nec ne, hic a me non disputabitur: ea res, ampliora ſpatia deſiderans, nunc commode tractari non poterit. Dum vero voces a me proferentur de rariſſimis pleraeque, qualia nos, pro ſapientia ſcilicet! noſtra nova vocare ſuevimus Grammatici, nova proferendi mihi nonnullae ſaltem praebebunt occaſionem.

Ἄβιος. — *Harpocration:* Ἄβιος. τὸν Ἄβιον Ἀντιφῶν ἐπὶ τᾷ (ſic dedit *Aldus* ex Codd.) *πολὺν βίον κεκτημένε ἔταξεν. ὥσπερ Ὅμηρος Ἄξυλον ὕλην λέγει, τὴν πολύξυλον.* Hinc illud alii ſumſerunt: *Heſych.* Ἄβιος, *πλούσιος· ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας ά.* ſic legendum, vel *β'*, probabilis eſt *Mauſſaci* coniectura. Attigit *T. H.* in *Lucian.* I. p. 401. Ne altera quidem uſitata literae poteſtate Ἄβιος a me lectum fuit, niſi in iſto *Luciani* loco: B.

Digitized by Google

utrum ſpectavit et illam in his *Platonis* de LL. IX. p. 873. C. ὃς ἂν ἑαυτὸν κτείνῃ — μηδὲ αἰσχύνης τινὸς ἀπόρρητα ἀβίᾳ μεταλαχών. an Ἀβίᾳ poſuiſſe videbitur pro ἀβιώτᾳ; Ἄβια *Heſych.* etiam explicat ἀ βιώσιμα. dici ſic potuerunt βρέφη ἠλιτόμηνα, *foetus non vitales*; ſed vero, ἀβίᾳ lectum illic in libris quamvis fuerit antiquis, ego *Platonem*, qui ſaepe *vitam non vitalem* βίον vocat ἀβίωτον, hic etiam ἀβιώτᾳ ſcripſiſſe iudico: talem αἰσχύνην parere calamitates cenſentur, ξυμφοραὶ, ἃς ἀβίωτον ζῆν
C. κεκτημένῳ ſecundum *Platonem* de LL. XI. p. 926. B. iſta *Platonis* ſtudioſus mihi conſideret ex Menexeno T. II. p. 246. D. ἡμῖν ἐξὸν ζῆν μὴ καλῶς, καλῶς αἱρεῖσθαι μᾶλλον τελευτᾶν, πρὶν ἡμᾶς τε καὶ τὰς ἐπείτα εἰς ὀνείδη καταστῆσαι, καὶ πρὶν τὰς ἡμετέρας πατέρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχῦναι· ἡγεμένοι τῷ τὰς αὐτᾶ αἰσχύνοντι ἀβίωτον εἶναι. an non ad haec apte reſponderet ἄπορος — καὶ ἀβίωτος αἰσχύνη; — ſi lex artibus obeſſet promovendis, atque hae tandem funditus perirent, ὁ βίος, ὧν καὶ νῦν χαλεπὸς, εἰς τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἀβίωτος γίγνοιτ' ἂν τὸ παράπαν, iudice *Platonis* Socrate in Politico p. 299. v. ult. Qui toties, et ſaepius, vocem adhibuit, ab optimis Poetis uſurpatam, ἀβίωτος, hunccine crederemus, ut lectores fatigaret, ἀβίᾳ ſcripſiſſe; quia quingéntis minimum annis, poſtquam eſſent ſcripta, ſuis in exemplaribus ἀβίᾳ inveniſſe videntur Grammatici? — Sophiſtam *Anti-*
p. 216, A. *phontem*, de cuius voce agitur in initio huius adnot. verbis et nominibus novam ſaepe vim indidiſſe ſignificandi adparebit *Harpocrationem* conferenti in vocibus Ἀγνεύετε τὴν πόλιν· Ἀνδρεία· Ἀπαθῆ· Ἀχαριστεῖν· Δεήσεις· Ἔμβιος· et Ἐπαλλάξεις.

Homerus in planiſtris vagantium Scytharum meminit tanquam Ἀβίων, in Il. N. v. 6. Inter diverſa vocis interpretamenta non ſane miror illam etiam πολυβίων Grammaticis in mentem veniſſe: πολυβίοι dici poterant, vel μακρόβιοι et πολυετεῖς, vel, voce ducta a Βία, πολυδύναμοι. Nihil horum invenietur, ubi tamen permulta dantur a ſe diverſiſſima, apud *Strabonem* VII. p. 454 — 456. vel apud *Stephanum Byz.* in Ἄβιοι, vel de Scytha-

Digitized by Google

rum istorum moribus agentem *Nicolaum Damasc.* in *Stobaei* Floril. p. 70, 5. Sed Lexicographis et Scholiastis τὸ ἐπιτατικὸν hic etiam debuit in mentem venire; *Etymologo* p. 5, 22. p. 233, 1. ad Ἀβίων, — ἴν' ᾖ, inquit, πολυβίων καὶ πολυετῶν. eadem sunt in *Schol.* in *Hom.* aliud etiam praebet *Eustath.* p. 881, 4. ἢ ὅτι μακρόβιοι, κατ' ἐπίτασιν τὸ α· ἢ πολύβιοι, ὅ ἐστι πολυδύναμοι· ἀνδρεῖοι γάρ. a *Strabone* quoque dicuntur VII. p. 479. A. δυνάμει πεποιθότες, — ἢ ἀμύνασθαι ῥᾳδίως ἐπιόντας, ἢ κωλῦσαι τὴν ἔφοδον. Victum atque ad vitam necessaria hi Scythae secum semper circumvectantes, vere a *Nicolao Stobaei* p. 69, 47. dicuntur δυσμαχώτατοι· quippe qui ipsum Darium in fugam coniecerint. — Inter tot diversas vocis interpretationes, illam miror, πολὺν βίον ἐχόντων, non incidisse Grammaticis, quam speciose commendare potuerant. Iustitiae piis istis cultoribus, dum per arva cum gregibus suis migrarent, rerum ad vitam iucunde transigendam semper fuit affatim: si fruges veterum erant, ut fuerunt, agricolarum solae divitiae, ὁ πλῆτος, (Δημήτηρ μὲν Πλῆτον ἐγείνατο, *Hesiod.* ap. *Etymol.* p. 677, 16. Schol. *Theocr.* in Eid. X, 19. etc. *annus fertilis*, τὸ πολὺ ἔτος, dabat, τὸν πολύετον, sive πλῆτον, agri cultoribus,) dici poterant πολὺν βίον ἔχοντες. Abiis Homericis, B. C.

Ipsa quoque immunis, rastroque intacta, nec ullis
Saucia vomeribus, per se dabat omnia tellus:
— etiam fruges tellus inarata ferebat.

De his *Homeri* Scythis dici potuerunt, quae cecinit *Caesar Germanicus*, ubi tres *Arati* versus ex Phaenom. 111. 112. 115. sic elegantius expressit in Virginis καταστερισμῷ p. 110. p. 217. A.

Ignotique maris cursus, privataque tellus
Grata satis; neque per dubios avidissima ventos
Spes procul amotas fabricata nave petebat
Divitias; fructusque dabat placata colono
Sponte sua tellus.

Sed en testem, ex omnibus qui produci possent,

Digitized by Google

Homero, seculorum tamen aliquot intervallo, proximum *Aeschylum*, ex cuius Prometheo soluto versus faciles atque elegantes habet *Stephan. Byz.* in v. Ἄβιοι, quos sic arbitror nomine Σκυθῶν interserto legendos: erant ista Promethei scenici verba, a Caucaso Herculi ad
B. Hesperidas iter praemonstrantis:

Ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον
[Σκυθῶν] ἁπάντων, καὶ φιλοξενώτατον,
Γαβίας· ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γατόμος
Τέμνει δίκελλ' ἄρεραν, ἀλλ' αὐτόσποροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

Homeri Ἀβίας ab *Aeschylo* dictos Γαβίας, *Stephano* Grammatico narranti fidem adhibuimus; forsan hac etiam in re nimis credulo: potuit enim is vitio Codicis sui decipi; cur, obsecro, *Homeri* Ἀβίας, Γαβίας diceret *Aeschylus?* Alii hoc verum arbitrentur: — ἀλλ' ἐκ ἐγώ τις ταχυπειθής· Οὐ Δᾶν. De Γ, ex F Aeolico nato, vocibusque permultis Aeolicis, quae supersunt, praefixo, dici multa possent, quae hinc alienissima iudicarem. — Nunc tandem observationem subiiciam, quae
C. meis his plerisque excitandis occasionem praebuit, quam, cum aliis permultis, ex ineditis libellis suis mihi *Ruhnkenius* submiserit, τῷ ὄντι τὰ τῶν φίλων ἡγέμενος κοινά. Haec sunt in Parisino *Lex. Sangerm. MS.*

„Ἄβιος, ὁ ἀβλαβὴς, παρὰ τὴν βίαν, οἷον ὁ κρείσσων „βίας. καὶ Ἄβιοι, οἱ Νομάδες, παρ' Ὁμήρῳ, οἷον οἱ τὸν „πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν οὐκ ἔχοντες βίον. ὁ μέντοι Εὐρι„πίδης ἐπὶ τῷ δυσβίᾳ ἐχρήσατο τῇ λέξει. κέχρηνται δὲ αὐ„τῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐστερημένου τῆς ζωῆς. ἀλλὰ καὶ πολύβιος „κατ' ἐπίτασιν τοῦ α ἄβιος λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. „Apud Platonem l. c. Scholiastes MS. ἀβίᾳ explicat „ἀβλαβοῦς, ἢ ἄνευ βίας."

p.218. A. Ἀβληχρός. *Orion* Thebanus *Etymol. MS.* penes Clar. Nostrum *Ruhnkenium*: „Ἀβληχρόν. δύναται τὸ α „κατ' ἐπίτασιν σφόδρα ἀσθενές. Βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσθενὲς, „ἀπὸ τῆς τῶν προβάτων φωνῆς· τὸ γὰρ Βληχρὸν ἐπ' αὐ-

Digitized by Google

„τῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τάττεται „τὸ Βληχρὸν, ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν. ποτὲ δὲ καὶ „τὸ ἀναιρεῖν, ὡς δύνασθαι τὸ ἀσθενὲς δηλεῖν, καὶ πάλιν τὸ „ἰσχυρὸν τοῦ α ἀναίρεσιν καὶ ἐπίτασιν δηλοῦντος. ἵτως εὗ„ρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανῷ. adscripserat *R. Haec contraxit*, *Orionem laudans*, *Etymologus M.* — Alios etiam veteres adhibe Grammaticos; ab his incertior redibis quam veneras. Illud inprimis mireris, quod ab *Orione* dicitur, α accipi posse κατ' ἐπίτασιν in Ἀβληχρὸς, et paulo tamen post dici, saepius ἐπὶ τῷ ἰσχυρῷ poni τὸ Βληχρόν. hanc vocis vim firmat *Heraclides Milesius* apud *Eustath.* in *Hom.* Il. Θ. p. 589, 30. Unum *Pindarum* nominant, qui vocem Βληχρὸς posuerit ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦ, *Etymologus M.* p. 200, 13. et *Suidas*: sic ille: Βληχρὸν, τὸ ἀσθενὲς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ Ἀλκαίῳ, καὶ ἄλλοις· Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει. tribus vocibus omissis, eadem fere cetera dat *Suidas*: ubi *Pearsonus* recte adnotaverat, non Βληχρὸν, sed Ἀβληχρὸν apud *Homerum* legi. Ab hoc initio profectis vera ratio tandem patebit. *Imbecillum*, *infirmum*, *lene*, et *mite*, etc. quodque adeo hac in parte ovium *balantium*, βληχωμένων, naturam imitaretur, Iones praesertim antiqui Βληχρὸν dixerunt, sive Ἀβληχρόν. Apud Atticos neutrum, opinor, invenietur. α in Ἀβληχρὸς fuit, non ἐπιτατικὸν, sed, me iudice, ut in inultis, otiosum, sive πλεονάζον. *Pindarus* tamen, (is unus nominatim ex perdito carmine citatur,) voci Βληχρὸν praefixisse videtur in aliis usitatissimum α στερητικὸν, atque adeo voci significanti *imbecillum* vim attribuisse *robusti*. Qua vero dicebam, eadem significandi potestate alii veteres nobis quidem noti vocem adhibuerunt, sive scripserint Ἀβληχρὸν, seu Βληχρόν. Ἀβληχρὸν scripsit *Homerus*; Βληχρὸν *Alcaeus*; hoc frequentavit *Hippocrates*; huiusque imitator *Aretaeus*, *Nicander*, *Plutarchus*, aliique adhibuerunt. De tribus rebus diversissimis Ἀβληχρὸν *Homerus* posuit; *teneram* minime bellatricis Veneris *manum*, quam vulneravit Diomedes, vocans Ἀβληχρὴν, in Il. E. 337; *muros infirmos*, quos nihili faciebat Hector, τείχεα Ἀβλῆχρ', οὐδενόσωρα, Il. Θ. 178; *lenem mor-*

Digitized by Google

tem, qua Ulysses conficeretur, θάνατον Ἀβληχρὸν, in Od. Λ. 134. et Od. Ψ. 282. — In horum locorum primo male nonnulli veterum, Ἀβληχρὴν, *sinistram* interpretabantur: *Homeri* Tydides et *Virgilii* — *Veneris violavit vulnere dextram.* — Ad secundum locum *Eustathius* verba quaedam nobis dat, ex *Apionis* et *Herodori* in *Homerum* commentario, quibus abeque eo caruissemus, *Alcaei*, p. 589, 32, Βληχρὸν, τὸ ἀσθενές, ὡς Ἀλκαῖος,

P. 219. A.

Βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί.

Tranquilla ventorum leniter spirantium flamina. Lyrici verbis subiicit *Eustathius Nicandri* versum:

Βληχρὸν μυὸς οἷα μυληβόρος ἐν χροΐ νύγμα.

Sic scriptis *Nicandri* verbis, et *Alcaei*, ex *Eustathio*, quem non nominat, usus *Henr. Stephanus* Thes. L. G. I. p. 754. G. noverat utique, mures *molas* non mordere; neque adeo a *Nicandro* scribi potuisse μυὸς οἷα μυληβόρος. quae facile mox venerat in mentem, emendata fuit lectio μυχηβόρος ab *Angelo Maria Bandinio* enotata ex Cod. Mediceo *Nicandri*, ubi versus iste legitur, in Theriacis 446, sic scriptus: B.

Βληχρὸν γὰρ μυὸς οἷα νυχηβόρος ἐν χροΐ νύγμα
Εἴδεται.

Utrumque in antiquis iam Codicibus lectum haec indicant in *Scholiis*: τὸ δῆγμα αὐτῆς σμικρὸν, καὶ ὅμοιον μυός ἐστι Νυχηβόρος, δηλαδὴ τοῦ ἐν νυκτὶ ἐσθίοντος, ὃ ἂν εὕρῃ· εὕρηται δὲ καὶ Μυχηβόρος· ἴν' ᾖ, τῷ ἐν μυχοῖς ἐσθίοντος· quid in suo Codice legerit *Eutecnius* dignosci nequit. — Praeterquam in *Aeliani* loco apud *Suidam*, Ἀβληχρὸς *Homericum* vix alibi reperietur: dicitur ibi quis mortuus πρώϊος, καὶ σὺν γαλήνῃ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ. — Opponuntur scilicet ὀξεῖς θάνατοι, et ἀβληχροί, sive βληχροί. Eleganter, ut omnia, *Cicero* de Senect. c. XIX. *Adolescentes*, dicit, *mori sic mihi videntur, ut cum aquae multitudine vis flammae opprimitur: senes autem sic, ut sponte sua, nulla adhibita vi, consumtus ignis ex-* C.

Digitized by Google

ſtinguitur. et, quaſi poma ex arboribus, cruda ſi ſint, vi avelluntur; ſi matura et cocta, decidunt: ſic vitam adoleſcentibus vis auſert, ſenibus maturitas. Ciceronis iſta neſcio quis diſticho illigavit non invenuſto, quod ſic omnino cum *P. Burmanno Sec.* Anthol. Lat. T. I, p. 551. ſcribendum cenſeo:

Poma ut in arboribus, ſic ſunt et corpora noſtra: p. 220. A.
Aut matura cadunt; aut cito acerba ruunt.

Iuvenum mors miſerabilis plerumque eſt *acerba*, ὀξὺς θάνατος· ſenum *lenis*, ſopori quippe ſimillima, βληχρὸς, vel ἀβληχρός.

Animam ſenilem mollis exſolvit ſopor.

is verſus eſt in Oedipo *Senecae* 787, factus ex *Sophocleo*. Sic opponuntur ὀξεῖς πυρετοὶ, *febres acutae*; et Βληχροὶ, *lenes*, *leves*que: σφυγμοὶ ὀξέες, *citati pulſus*; et βληχροὶ, *debiles* et *languidi*. *Hippocratea* dabit *Foeſius* in Βληχρὸς πυρετός. *Plutarchus* in Pericle p. 173. A. Περικλέης ἔοικεν ὁ λοιμὸς λαβέσθαι λαβὴν οὐ ὀξείαν, ὥσπερ ἄλλων, οὐδὲ σύντονον, ἀλλὰ βληχρᾷ τινι νόσῳ κ. τ. λ. Quia vocem ſic ſcriptam et alibi adhibet bis terve B. *Plutarchus*, ita legendum recte ſtatuit *Bryanus* Not. in T. I. p. 104. In Excerptis legitur ex *Cteſiae* Perſicis p. 646, 40. ἀσθενῶς εἶχεν Ἀμύτις, εἰ καὶ βληχρῶς, καὶ οὐκ ἰσχυρῶς. Raro legitur apud recentiores Βληχρός· a quo, ſignificatu, nihil diſtat Homericum Ἀβληχρός. — Sic litera α eſt ſupervacua in Ἀσπαίρειν· Ἄσταχυς· Ἀσταφὶς· Ἀσφοδελός· Ἄνηστις· Ἄγαυρος· ſimilibusque. In Ἀβληχρὸς etiam πλεονάζον τὸ α agnovit *Euſtathius* in Il. Θ.

Ἄγονος. *Heſychius*: Ἄγονον, πήγανον, ἢ πολύγονον. Non tantum *ſterile* et *infoecundum* dicebant Ἄγονον, ſed et *quicquid generationem impediret*; contra πολύγονα et *foecunda*, et *quibus vis* ineſſe videretur *genitalis*. *Rutam*, multiplicis uſus herbam, quam vulgo C. Graeci Botanici πήγανον vocabant, vocum obſoletarum cuſtos, *Nicander* dixit Ῥυτὴν, Ther. v. 524. ubi τὸ τρίς-

Digitized by Google

φυλλον, (ſic vocem τριφυλλον corrigit, cuius penes me ſunt emendationes, *Bentlejus*) ſive τριπέτηλον, canit

Χαίτην μὲν λωτῷ, ῥυτῇ γε μὲν εἴκελον ὀδμῇ.

Schol. explicat, τὸ φύλλον ἐμφερὲς τῷ λωτῷ, τὴν δὲ ὀσμὴν τῷ πηγάνῳ· iſta ſcribens paulo poſt: Ἰόλαος δὲ, ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων, τὸ πήγανον ὑπὸ Πελοποννησίων Ρυτὴν καλεῖσθαι φησίν. Ρυτῆς meminit et *Nicander* in Alexipharm. v. 306. et 528, et iam ante, forſan ubi Laconem fecerat loquentem, *Cratinus*: ad *Heſych.* in Ρυτὰ, dedit iſta *Photii Io. Alberti*: Ῥυτὰ, (ſ. Ῥυτάι,) πήγανα· οὕτω Κρατῖνος. Vocem Peloponneſiacam, Ρυτὰν, *rutam*, cum colonis in Italiam delatam, nemo mirabitur: ſed *Iolai*, mihi aliunde ignoti, teſtimonio illinc excitato *Ios. Scaliger* iam uſus eſt Coniect. in *Varron.* p. 45. — *Rutam* vero, ſive τὸ πήγανον, non mirarer ſi ipſe *Nicander* in Georgicis dixiſſet Ἀγονόν. De *Ruta* agens *Plinius* H. N. XX, c. XIII, circa finem, *mirum*, inquit, *eſt, cum ferventem rutae naturam eſſe conveniat, — generationes impediri hoc cibo: ideo (in) profluvio genitali datur, et venerem crebro per ſomnia imaginantibus. Praecavendum eſt grauidis abſtineantque hoc cibo; quo* (ſic legerem) *necari partus inuenio.* *Dioſcorides* III, c. 52. Πήγανον, ait, γονὴν σβέννυσιν ἐσθιόμενον, καὶ πινόμενον. — paulo poſt, ἔστι δὲ καὶ ὀξυωπές· deinceps, — τὸ ἄγριον (diſtinguunt a ruta *ſatiua*) — κινεῖ — καὶ καταμήνια, τὰ δὲ ἔμβρυα φθείρει. cur πήγανον dicatur, atque alia tradidit *Io. Brodaeus Stapelius* in *Theophraſti* Hiſt. Plant. VII, c. VI, p. 797. — Dignum vero obſervatu *Dioſcoridis* πήγανον eſt — ὀξυωπές· ut enim *Heſychii* πήγανον Ἀγονον ſignificat τὸ ποιὸν ἀγονίαν· ſic dicitur ὀξυωπές, τὸ ποιὸν ὀξυωπεῖς τὰς ἀμβλυωπείς. *Ovidius* in Remed. Amor. v. 801.

P. 221. A.

B.

Utilius ſumas acuentes lumina rutas;
Et quidquid Veneri corpora noſtra negat.

Si πολύγονον eadem ratione hic ſignificaret, de quo tamen dubito, τὸ δοκεῖν σπέρματος εἶναι ποιητικὸν, ut *Heraclides* dicebat *Tarentinus* in Sympoſio, teſte *Athen.*

Digitized by Google

II. p. 64. A. de bulbo, cochlea, ovo, similibusque; de tali *esca*, quas *molliculas* vocat *Plautus* in Casina II, 8, 56. *pulpamenta*, in Pseudolo IV, 1, 67. Si iocose quis C. dixerit Ἄγονον, non absurde reddi potuit πολύγονον, βολβόν, ex. gr. de quo tot venusta veterum nobis dicta servavit *Athen.* I. p. 5. C. D. II. p. 63. E. F. p. 64. A — F. VIII. p. 356. E. F. Quae pag. 64. leguntur Medicorum de bulbis testimonia his commode potuerant *Ovidii* admoneri, quae paulo ante laudatis versibus proxima praemittuntur in isto perdocto carmine:

Ecce cibos etiam, (medicinae fungar ut omni
Munere,) quos fugias, quosve sequare, dabo.
Daunius, an Libycis bulbus tibi missus ab oris,
An veniat Megaris, noxius omnis erit.
Nec minus erucas aptum vitare salaces;
Et quidquid Veneri corpora nostra parat.

Daunium bulbum in Medicis Graecis nemo requiret. p. 222.
Sed in locorum apud *Athen.* primo p. 5. C. *Philoxenus* A.
Leucadius, Βολβέ, inquit,

Ὡς πλείστας διάτρωγε· τὸ γὰρ δέμας ἀνδρὸς ἀνορθοῖ.

Ultimum hoc interpretari licet *Aristophanis* phrasi, ex eodem *Athen.* I. p. 29. A. ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον. — *Philoxenus* iste Leucadius carmen condiderat epicum inscriptum Δεῖπνον, ex quo versus illic quatuor et decem exhibentur in loco Comici *Platonis* ex Phaone: ex isthoc dramate pervenustam esse ῥῆσιν repetitam intellexi ex integri operis Libro VII. p. 325. A. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι φησίν,

Τρίγλη δ' ἐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι· B.
Παρθένε Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ, καὶ στύματα μισεῖ.

hi duo hexametri versus non sunt *Platonis*; sed paene ultimi eorum, quos ex *Coena Philoxeni Leucadii* protulit *Plato* Comicus *Athenaei* L. I, quique nobis servati sunt in Epitome p. 5. Quid itaque? an hic erravit *Athenaeus*, *Platoni* tribuens quae essent *Philoxeni*? vix opinor; credere malim integrum locum ex Phaone *Pla-*

Digitized by Google

tonis hic ab Auctore repetitum. Duobus istis versibus ad *Alciphr.* p. 26. usus, St. *Berglerus* hoc tamen non animadverterat. Gravius errat, quod in tot millenis diversis viro Summo nonnunquam evenisse quis homo natus mirabitur? gravius, inquam, errat hoc in loco *Casaubonus*, Animadvers. VII, c. XXI, p. 562, 37. ubi
C. „desit, ait, ecloga Sapphûs: nam, qui versus hexame„tros subiectos putant illius esse, falluntur: sunt enim „Archestrati, ut scimus ex libro primo". fefellit ipsum memoria: scimus ex L. I, versus esse *Philoxeni*; deinde non *Sapphus*, sed Ecloga *Platonis* ex Phaone hic deficit: ad nomen duri Phaonis, huius amans perdite *Sappho* obversata mox animo *Casauboni* fecit, ut scribentis etiam calamo nomen effluxerit. — Sed Athenaeus iste rerum optimarum thesaurus, qui toties in his etiam observatis mihi profuit, quid si locum nobis submministraret, in quo de *mollibus escis* id ipsum, quod tractare coepi, vocabulum reperiretur Ἄγονος; Hodie etiam *ostrea* vel inprimis habentur ὑποθυμιῶντα βρώματα, quae sic vocat *Menander* apud *Athen.* I. p. 9. C. IV. p. 132. F.
p.223. A. XII, p. 517. A. Apud hunc III. p. 85. C. τὰ πλεῖστα τῶν ὀστρέων καὶ τῶν ἄλλων ὀστραδέρμων memorari dicuntur in loco *Epicharmi* ex Hebes nuptiis: quos illic deplorat *Athenaeus*, *Epicharmi* Trochaici tetrametri catalectici, (quibus numeris omnes decurrunt ex ista Comoedia ab *Athenaeo*, ubi piscium nomina recensentur, prolati,) nostris in Edd. sunt vitiosissimi: in ultimis ταὶ κόγχοι ταὶ ἀμαθίτιδες dici videntur κακοδόκιμοί τε κηγόνοι· (sic *Aldus* edidit.) *Casaubonus* Anim. III, c. 8. p. 165, „*lego*, inquit, κήγονοι, et fortasse etiam ἀδόκιμοι· *male* „*audiunt, ceu generationis ultimicae.*" si lectum fuit εὐδόκιμοι, κήγονοι· vox Ἄγονοι hic forsan ab interprete reddi potuit πολύγονοι. Postrema, vix sine libris melioribus restituenda, sic vulgantur:

B. Θάτεραι δέ τ' αἱ κόγχοι αἱ ἀμαθίτιδές τε
Κακοδόκιμοί τε κηγόνοι,
Τὰς ἀνδρομυκτίδας πάντες ἄνθρωποι καλέοντι,
Ἄμμες δὲ λευκὰς τοὶ θεοί.

Digitized by Google

Ultimus Trochaïcus legitimus erit, una tantum litera eliſa:

Πάντες ἄνθρωποι καλέοντ', ἄμμες δὲ Λευκὰς τοὶ θεοί.

Iſthoc in loco haec quoque erunt ſincera, ſi ſic ſcribantur:

ὄστρεα συμμεμυκότα·
Τὰ διελῆν μὲν ἐντὶ χαλεπὰ, καταφαγῆν δ' εὐμαρέα.
Μύας, ἀναρίτας τε, καρύκας τε, καὶ σκιφύδρια·
Τὰ γλυκέα μὲν ἔντ' ἐπέσθειν, ἐμπαγῆμεν δ' ὀξέα.

Ceteris abſtineo, ut inſanabilibus, niſi vocem hic illic omiſſam Codices praebuerint. C.

Ἀγύμναστος. *Heſych.* Ἀγυμνάστοις, πολυγυμνάστοις.

Ἀδάκρυτος. Pro πόλυδάκρυτος poſitum a *Sophocle* Scholiaſtae monuerunt in Trach. v. 107. et in Antig. v. 893. ubi Antigone, Τὸν δ' ἐμὸν, ait, πότμον ἀδάκρυτον Οὐδεὶς φίλων στενάζει. hoc ab aliis Grammaticis adnotatum non opinor.

Ἀδράστεια. *Cornutus* de N. D. C. XIII. in fine: Ἀδράστεια, ἤτοι παρὰ τὸ etc. — ἢ τῇ στερητικῇ μορίῳ νῦν τὸ πολὺ ἐπιδηλοῦντος· — πολυδράστεια γάρ ἐστι. Non attigit illud Auctor *Etymol. M.* attigit Scholiaſt. inditus in *Platonem*.

Ἄεδνος. *Heſych.* Ἄεδνον, ἄφερον, ἢ πολύφερνον. p. 224. A.

Ἀζαλής. *Heſych.* Ἀζαλὲς, πολύπνευ, καὶ ὀλιγόπνευ. Quid illud ſit minus liquet. Si recte ſcriptum eſt, certe quod paulo poſt legitur, Ἀζαλέον, ἄγαν ζέον, θερμὸν, ἢ ξηρόν· partim ex errore natum ipſius Grammatici: Ἀζαλέον eſt ξηρόν. ſed altera explicatio, ἄγαν ζέον, θερμὸν, pertinet ad vocem longe diverſam Αἰζαϊν, qua ratione Dorienſes ſcripſiſſe vocem videntur ſatis Poëtis uſitatam αἰζηόν. *Heſychius.* Αἰζηοὶ, νεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες, ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ, καὶ θυμώδεις. *Etymol.* p. 31, 56. Αἰζηὸς — ὁ ἀεὶ ζέων, καὶ ἀκμάζων κατὰ τὴν ἡλικίαν, etc. Iterum *Heſych.* Αἰζαὸν, τὴν μέσην ὥραν.

Digitized by Google

Ἄζειρος. *Hesych.* Ἀζείρᾳ, ἀζώστᾳ, ἢ πολυζώστᾳ.
B. *Zonam*, sive *cingulum* Ζειρὰν etiam vocabant veteres; ut et χιτῶνα ἀνεκκοιλαμμένον: prout mihi scripsisse videntur Grammatici. *Eustathius* in Il. Λ. p. 772, 51, Ζείρᾳ — σημαίνει, φασὶ, ζώνην, καὶ χιτῶνα, καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐσάρτι παραφθείροντες οἱ Λυκιακοὶ Ἡμίζαρον λέγουσιν. Sed Ἡμίζαρον dixisse suspicor Lyciacos recentiores τὸ σιμινθιον, *semicinctium*, quo tunicam praecingebant. Nihil apud *Eustath.* nusquam Ἡμίζαρον legerat *Ducangius*.

[Ἀκαλεῖν absurde *Aemilius Portus* in Indicem verborum *Xenophonteum* retulit, quod interpretatur *vehementer urere*. *Legitur*, inquit, *ad marginem* ἀποκαίειν 329. C. (*Ed. Leuncl.* MDXCVI.) Recte *H. Stephanus* in suam Ed. secundam recepit K. Ἀ. IV. p. 135,
C. 35. ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει, παντάπασιν ἀποκαίων (πάντα addendum ex Codd.) καὶ πηγνὺς τὰς ἀνθρώπους. Latine arbores, herbas, hominum artus, *urere*, *deurere*, *perurere* frigus dicitur, inprimis boreae penetrabile: *deustas arbores*; et *perustos artus* dixit *Livius*: vid. et *Davis.* in *Cicer.* Tusc. p. 160, 161. Sic adhibentur a Graecis Καίειν, et Ἀποκαίειν. Huic verbo me locum quidem dedit *Aem. Portus* in Indice. quod legerat et K. Ἀ. VIII. [p. 239, 34.] in his: ἦν — ψύχος ἄτης, ὥστε — καὶ — πολλῶν καὶ ἐῖνες ἀπεκαίοντο καὶ ὦτα. apud *Suidam* in Ἀπεκαύθησαν· πολλοὶ ὑπὸ κρύος ἀπεκαύθησαν χεῖρας καὶ πόδας· quae pleniora leguntur in v. Βάλιμος. Comici *Philippidae* versus est in *Plutarchi* Demetrio p. 894. C.

Δι' ὄνγ' ἀπέκαυσεν ἡ πάχνη τὰς ἀμπέλας.

p. 225. A. Verba, qualia fingebat *Portus*, nulla sunt in Lingua Graeca.]

Ἀκρότητος. *Hesychius*: Ἀκρότητα. πολυκρότητα αὐτοῖς γενόμενα. ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν ἀκρότης. In his *Kustero* res minus feliciter successit. Primum hinc separetur + Ἀκρότης, initium sequentis

Digitized by Google

notae. Deinde ſic locum reſtituendum arbitror: Ἀκρό-
τητα, πολυκρότητα τοῖς [φθόγγοις] γενόμενα, ὥστε μηδὲ
συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν. Pertinent iſta ad verſum
Cratini, qui huc usque latuit apud *Athen.* IV. p. 164. F.

Μέλη πάραυλα, κἀκρότητα κύμβαλα·

Intelliguntur *Abſona carmina, et cymbala ſonos edentia diſſonos, atque adeo immodulatos.* conf *Caſaub.* B.
Anim. p. 296. In Thamyra dixerat *Sophocles*, teſte
Athen. IV p. 175. F.

Ὤιχωκε γὰρ κρότητα πηκτίδων μέλη,
Λύρα μόναυλος, ἥ τε . . . .

quae praeterea leguntur illic necdum integritati potuerunt a me reſtitui. Praeter iſtum, unicum praebet ex eadem fabula locum *Athenaeus* XIV. p. 637. A. *cuius mentem* ſecundum *Caſaub. ne Oedipus quidem caperet.* Quid vetat anapaeſtos *Sophocleos*, ne litera quidem mutata, hic emendate ſcriptos poſuiſſe?

Πηκταὶ δὲ λύραι, καὶ μαγαδίδες,
Τά τ' ἐν Ἕλλησιν ξόαν ἡδυμελῆ, —

Quae ad ſententiam implendam cum *Caſaubono* requi- C.
reremus, nihil illa faciebant ad inſtitutum *Athenaei.*
Iſta, Τά τ' ἐν Ἕλλησιν, — niſi me fallunt omnia, demonſtrant, haec ipſius in ſcena fuiſſe Thamyrae verba in fabula *Sophoclis*, ex qua, tanquam Satyrica, nihil nobis *Stobaeus* aliive potuerunt conſervare, quod ad mores vitamque civilem ſpectaret.

Ἀκύμων. *Heſych.* Ἀκύμονος, πολυκαμάτου, ἢ πολυ-
κύμονος. πολυκυμάντου corrigi debebat, non πολυκυμάτου·
ſic dicebatur, a Κυμαίνειν, ut ἀκυμαντος. quod forte
quis mixetur legi in Graeco ad *Eſtherae* caput III. additamento, (eleganter ſcripto, ut ſunt iſtius interpolatoris omnia,) ficta ſcilicet Artaxerxis epiſtola, v. 15. ἐβλήθην — τὰς τῶν ὑποτεταγμένων ἀκυμάντους διαπαντὸς p. 226.
καταστῆσαι βίας· ἀκυμάντους Codex dat Alex. ubi figurate A.
κόλπος ἀκύμων memoratur a *M. Antonino* Imp. XII, 22.

Digitized by Google

similia quaedam adscripsit *Gataker*us; sed haec horumque similia ad contrariam vim, quam tradit *Hesych.* nihil faciunt.

[Ἀμάλκιον *Henrici Valesii* iudicio in hanc esset classem referendum: *Plinius* H. N. IV, c. XIII. *Reliqua*, inquit, *litora, incerta signata fama, septentrionalis Oceani, (Amalchium eum Hecataeus adpellat,) a Paropamiso amne, qua Scythiam alluit, quod nomen eius gentis lingua significat congelatum.* Solinus initio cap. XIX. *Oceanum septentrionalem — Hecataeus Amalchium appellat, quod gentis illius lingua significat congelatum.* erudite plerumque verbosus, hic tacet ad
B. *Solinum Salmasius: Henr.* vero *Valesius* in *Harpocrat.* ad v. Μαλκιόμεν, cum dixisset, quid esset Μάλκη, et Ἀμαλκιεῖν, ab *Etymologo* (p. 76, 5.) reddi per μὴ ἐιγοῦν, — „hinc, ait, Amalcium mare Hecataeus Oceanum septentrion. vocari dixerat, quod est congelatum „mare. — nomen est Graecum, ἀμάλκιον, ut ἄξυλος „ὕλη, et ἀκινήτις, (hoc omitti potuisset) pro ὑπερμάλ„κιον." Haec mihi pace *Valesii* valde videntur incerta. De Μάλκη, et Μαλκιᾶν, sive Μαλκίειν quae dici possent, praeter notata ab aliis, huius certe non sunt loci: in *Photii* nota ad *Hesych.* scribi ab *Albertio* debuerat, Μαλκιεῖν, τὸ νεναρκηκέναι ὑπὸ κρύος. μεμαρκηκέναι Graecum non est.]

C. Ἄξυλος. vid. paulo superius dicta p. 32. (214.)

Ἄξυνος. *Hesychius*: Ἄξυνος, ἀκοινώνητος, πολύξενος. Editori confudisse Gramma icus videtur Ἄξυνος cum Ἄξεινος vel Ἄξενος: mallem hanc vocem admovisset vitiosae Ἀκείνης, quae supra redditur ἀκοινώνητος. Hoc Ἀκείνης, et centena vitiosa referens ex *Hesychio H. Stephanus* in Indicem Thesauri, se longe minus eruditos Lexicorum consarcinatores in fraudem induxit sua unius auctoritate. Ἀκείνης Graecum esse nego: ὁ ἀκοινώνητος dictus fuit Ἄξενος: sed et dici commode potuit Ἄξυνος. Ξυνὸς, pro κοινὸς, hic illis apud Poetas, saepe apud *Pindarum*, legitur, sed saepius suspicor a notiori

Digitized by Google

fuisse formâ nostris in libris obliteratum. Ξυνά, Ξυνή, Ξυνοί, Ξυνόν, prostant apud *Hesych.* apud quem quod legitur, Ξυγόι, κοινοί, καὶ ὅροι· errori ansam dedit: *termini communes* alicubi dicti videntur Ξυνοὶ ὅροι. talia sunt in ista farragine permulta, ad eamdem rationem accipienda. Ut Ξυνήων dictus etiam videtur Εὐνέων. vid. Not. in *Eurip.* Phoen. p. 161. Cyri amici, οἱ ὁμότιμοι, aliquoties in *Xenophontis* K. Π. dicuntur Κοινῶνες. vere, ut puto, *Pollux* VIII, 134. οἱ Κοινῶνες, ait, Ξενοφῶντος ἴδιον. *Pindarum* enim in Π. III, 50. ξυνῶνι παρ' εὐθυτάτῳ scripsisse arbitror; non κοινῶνι. Nostris in Edd *Xenophontis* operum, aut in Codd. quorum penes me sunt lectiones, non invenietur quod est apud *Suidam*, et suo loco repetitum, et in v. Ἀνακοινώσασθαι. Ξενοφῶν δὲ καὶ Ἀνεξυνᾶντο εἴρηκεν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς. Locum *Xenophontis* ἐν Ἑλληνικοῖς requirenti, quo spectaret ista *Suidae* glossa, monstravit *Ruhnkenius* meus L. I. p. 432. A. in Ed. *Leuncl.* (Ed. *H. Steph.* p. 253, 19.) p. 227 A. B. ἀνεκοινᾶτο ὅ, τι ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν.

Ἄπυρος. Quae per orbem furens vagabatur, Io in *Aeschyli* Prom. Vincto v. 877,

Ὑπό μ' αὖ σφάκελος, καὶ φρενοπληγεῖς
Μανίαι θάλπτουσ', οἴστρος δ' ἄρδις
Χρίει μ' ἄπυρος·

Schol. Ἄπυρος] πολύπυρος, διὰ τὸ σφοδρὸν καὶ πολὺ τὸ πάθος. haec imago *Schultensio* placuit, ubi *Iobum* sutum nobis pingit ad mentem iniqui censoris *igne* sacro, *qui non sufflaretur, consumendum* p. 540. et ἄρδιν ἄπυρον egregie reddit *telum non igne humano, sed divino, saeviens: Aeschyli, Pindari*que, grandisona dicta, *Sophocleа* quoque e choris, quibus vir iste admirabilis, quem iuvenis ut praeceptorem et venerabar et amabam, in commentariis utitur ad sublimia *Iobi* et amicorum dicta, aliis tenebricosa, feliciter illuminanda, *Alberto Schultensio*, peritiorem, ut equidem arbitror, interpretem nunquam habuerunt. C.

Ἀσπερχής. *Homeri* sunt loquendi formae, Ἀσπερ-

Digitized by Google

χὲς κεχολῶσθαι, Ἀσπερχὲς μενεαίνειν, aliaeque harum similes. Verbum Σπέρχεσθαι, in scriptis Ionicis significans ἰταφοί, de quo usu dixi, suum *Herodoto* restituens περισπερχθέντων, L. VII, c. 207. p. 601, 602. proprie notabat *propellere* et *festinare*: Ἀσπερχὲς, cum
p. 228. A. notare potuisset σχολαίως, *turde*, semper adhibetur ab *Homero*, et paucis aliis, pro ἀ σχολαίως, atque adeo pro ἀδιαλείπτως, ut redditur a Grammaticis. *Etymologus*: Ἀσπερχὲς, ἀδιαλείπτως. τῷ α κατ' ἐπίτασιν, τουτέστι τὸ ἄγαν ἐσπευσμένον· παρὰ τὸ σπέρχω. *Eustath.* in *Hom.* Il. Δ. p. 336, 7. ἔστιν Ἀσπερχὲς, τὸ πολυσπέδαστον, ὃ Περισπερχὲς λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. eadem et plura dat in Od. A. p. 12, 11. Ἀσπερχὲς, κατ' ἐπίτασιν, τὸ πολυσπερχὲς, καὶ ἐντρεχές. — Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ Περισπερχὲς λέγει. in Ajace *Sophocles* vs. 999. περισπερχὲς πάθος dixit: e multis, quae prostant ibi in Scholiis, pauca tantum *Suidas* excerpsit in voce, quam attigit *D'Orvillius* in Miscell. Obs. IX. p. 116.

Ἀσταγὲς, et Ἀστακτὶ, quamvis, me iudice, huc
B. non pertineant, et vere α habeant στερητικὸν, secundum Grammaticos tamen veteres in hunc censum sunt referenda. Ab *Hesychio* Ἀσταγὲς redditur: — πολὺ καὶ λάβρον· quodque *Suidas* in Epigramm. legit, Ἀσταγὲς ὕδωρ interpretatur per τὸ πολυσταγές. Ex *Nicandri* Ther. vs. 308. Ἀσταγὲς αἷμα protulit ad *Suidam Kusterus*; — qui restituit *Apollonio Rhod.* III, 804. — (δάκρυα) δ' ἔρρεεν ἀσταγές· noveratque id ipsum dudum ante monitum a *Casaubono* in Lect. *Theocr.* p. 269. Huius immemor, ut suum, quale erat, dedit id ipsum *Jan. Rutgers.* V. L. I, c. 3. — Ἀστακτὶ — Στένοντες est in *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1642, 3. ex Scholiis, πολυστακτὶ, πολυδακρύτως *Suidas*, ut solet illinc sua, descripsit. *Platonis* Phaedon, cum poculum venenatum,
C. sibi semper et animo et vultu constans, velut hinc illuc abiturus, ebibisset Socrates, ἐμοῦ γε, ait p. 117. C. βίᾳ καὶ αὐτῷ ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα. ut apud *Suidam* incertus, ἔκλαιεν ἀστακτὶ, scripsit *Aelianus* de N. A. X, c. 17. κλαίοντες ἀστακτὶ, καὶ ἀμέτροις τοῖς δακρύοις. vulgatur

Digitized by Google

tur ibi ἀσταυτεί· sed in hoc adverbio melior est altera scriptio: contra recte scribitur Ἀκλαυτεὶ in *Callim.* h. Dian. v. paene ult. Πανομιλεὶ, in *Aeschyli* VII. c. Theb. v. 302. apud *Thucyd.* Ἀμαχεί· Ἀκηρυκτεί. etc. qualia dantur permultа, hic non proferenda: apud *Athen.* scribitur Ἀγελαστεὶ, VI. p. 261. D. melior est, me iudice, in hac voce altera scriptio, Ἀγελάστι, quam in eadem historia dat *Eustath.* in *Hom.* Od. Σ. p. 659, 24. qui in Od. Τ. p. 718, 46. nobis ratius adnotavit Ἀμέρμηρεί, significans ἀφρονιστως. In *Aeliani* loco *Trillerus*, *legendum*, ait, *videtur aut*, ἀσταυτὶ, *aut*, *quo magis inclino*, ἀσυστάτοις· sed in hoc genere literarum Medicus eruditus *Trillerus* non cernebat, ut — *aquila*, *aut serpens Epidaurius*; atque adeo saepius *inclinabat* ad absurda. p. 229. A.

Ἄστονος. Cymbam Charontis, τὴν νεκυάμβατον, dixisse videri potest *Aeschylus* in VII. c. Theb. v. 864,

Τὰν ἄστονον, μελάγκροκον, θεωρίδα.

mihi vero placet illic altera lectio vetus, ἄστολον. *Schol.* Ἄστονον, ἤτοι κακοστένακτον· ἢ Ἄστολον, καὶ κακῶς ἐσταλμένην. Illa quidem, secundum *Virgilium*, cum alveo accepisset

Ingentem Aeneam, gemuit sub pondere cymba
Sutilis;

gemuit, *gravata*, βριθομένη. In Epigramm. forsan *Antipatri* Anthol. III, c. 33, 16. B.

Εἰ καί σοι βέβριθεν ὑπ' εἰδώλοισι κυμόντων
Ὁλκὰς, μὴ προλίπῃς Διογένη με κύνα.

causae vero nihil adeo est, cur illa prae ceteris theatri istius tenebricosi *lamentabilis*, et πολύστονος, dici potuerit: nobis hic sufficit, in hunc tamen sensum vocem Ἄστονος a Grammaticis vel in isto loco, vel alibi repertam. *Hesychius*: Ἄστονον, ἀμπὸν, μεγαλόστονον. Pro voce *nihili*, ἀμπὸν, poni illic ex emend. *Is. Vossii* potérat ἄλυπον. Ductuum similitudo in ΛΥ, ΛΙ, et Μ, permultos errores in libris antiquis peperit: ob hanc cau-

Digitized by Google

fam in Codd. saepe permutantur Καλύψω, et Κάμψαι. illam causam non videtur animadvertisse *J. P. D'Orvillius* in *Charit.* p. 444. C. In IV *Regg.* IV, 35, συνέκαμψεν recte praetulit *Grabius* lectioni Codicis Alex. συνεκάλυψεν. hoc contra male admisit in *Psalm.* LXVIII, 11. ubi probari debebat ex Alex. Cod. συνέκαμψα ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχήν μου. In *Levitici* I, 12. διελᾶσιν exhibent Edd. vera lectio videtur μελιᾶσιν· quod velut alterius Interpretis adnotatur in *Hexaplis* quae dicuntur: verbum Hebr. נתח nusquam διείλε, sed redditur ab Alexandrinis per ἐδιχοτόμησεν, et ἐμέλισε κατὰ μέλος. pro μελεῖσαι tamen, vel μελίσαι, κατὰ μέλεα διελεῖν dicitur ab *Herodoto* P. 59, v. 99. — In *Iobi* cap. XIII, 11. recepit *Grabius* ex Rom. Ed. ἐχὶ δεινὰ αὐτὸν στροβήσει ὑμᾶς· lectio Cod. Alex. in margine posita, δειλία, aeque vitiosa, facile monstrat genuinam δεῖμα· quae dubio vacat. — In Graecis istis Bibliis, dum iuventâ vigebam, a me diligenter tractatis, sexcenta possent similia demonstrari; sed quam pauci hoc tempore talia sibi monstrari desiderarent! — Ex isto fonte multa sunt in *Hesychianis* emendata; multa quoque supersunt corrigenda: unum tantum, quod in oculos incurrit, ponam: Ἠρτυλιμένος, ἠρτυμένος· duae literae ΛΙ coeant in unam M. genuinum est, Ἠρτυμμένος. Supra, pro Ἀρτυλία, scribendum Ἄρτυμα, διαθήκη· vidit *Jo. Alberti*, vir eruditus, atque in hoc genere laboris patientissimus. p. 230. A.

[Ἀτίμητος, mea quidem sententia, pro πολυτίμητος, nunquam a Graecis fuit scriptoribus usurpatum. Hoc si verum est, ad ista *Homeri* in Il. I, 644. quibus iracundus se dicit Achilles ab Agamemnone tractatum,

B. ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην·

a linguae patriae tum veteris tum recentioris peritissimo *Eustathio* scribi non potuerunt, ex animi certe sententia, quae legimus p. 692, 34. Σημείωσαι, ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίως Ὅμηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος· ἐ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, κατὰ τὰς ὕστερον, ἔτω καὶ αὐτὸς νοεῖ Ἀτίμητον, ἀλλὰ τὸν ἀδεμιᾶς· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ἀτιμῶ, ἀτιμήσω,

Digitized by Google

τὴν λέξιν παράγει, ὅπερ ἡμεῖς ἀτιμώσω (scribendum Ἀτιμῶ, ώσω,) φαμὲν, ὡς καὶ πολλαχῆ σεσημείωται. ob ultima conf. *Eustath.* in Il. A. p. 18, 37. p. 55, 46. in Od. Π. p. 606, 53. Od. Υ. p. 727, 1. Male hinc conficeremus, Ἀτίμητον apud *Homero* recentiores idem significasse atque Πολυτίμητον, nempe τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, *multa honore dignum*; ut Πολυτίμητον interpretari solent Grammatici. Crederes syllabam elisam a vicina vocula τὸν, et scriptum ab *Eustathio*, οὐ γὰρ τὸν οὐ πολλῆς τιμῆς ἄξιον· — sed error describentis in his statui vix potest; nam, ubi eadem Homericus repetit Achilles in Il. Π, 59. eâdem iterum chordâ haec oberrant *Eustathii* p. 1058, 5. Ὅτι ἀτιμότεροι τῶν αὐτοχθόνων ἐδόκουν οἱ Μέτοικοι, ὡς τὰ πολλὰ διὰ μοχθηρίαν τρόπου τὰς ἰδίας καταλείποντες, (scribendum, τὰς ἰδίας καταλιπόντες. in *Palaephati* π. Ἀ. c. I. recte Codices exhibent scripti, ᾤχοντο φεύγοντες εἰς τὴν ἰδίαν· pro οἰκίαν, vel οἰκείαν· quod frequentius legitur: ἐν ταῖς οἰκείαις restitui procul dubio debet *Philoni Iudaeo*, p. 821. A.) καὶ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον ἄλλως Ἀτίμητον φασὶ τὸν πολυτίμητον, ἤγεν τὸν ὑπὲρ πᾶσαν τιμὴν, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. — Ellipsis qualis est in Latinis, *non modo — sed ne* etc. quaeque in similibus obtinet Graecis, hic fingi nequit. Errorem esse suspicor ipsius *Eustathii*, in his minus attenti. Scribi, ni fallor, debuerat, priore quidem loco: οὐ γὰρ τὸν οὐ πολλῆς τιμῆς ἄξιον, — ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς· posteriore loco, τὸν οὐ πολυτίμητον. Ad Ἄτιμος, et similia, permulta possent ex Attico foro disputari, quae hinc nimis aliena iudicarentur. Ut paucis rem iuvenibus certe ignotam declarem, *quorum famae publico iudicio ignominiae nota est inusta*, ut Romanis *Infames*, in Graecis civitatibus eximie Ἄτιμοι dicebantur; sed in his saepe accidit, ut causa damnationis infamiam perpetuam non irrogaret, atque adeo ut ἄτιμοι declarati, in integrum restituti, quales ante fuerant, fierent iterum ἐπίτιμοι. exempla dabunt, ne nunc recentiores nominem, oratores antiqui, *Andocides* p. 10, 12. p. 14, 28. *Lysias* p. 371, 13. *Lycurgus* p. 153, 9. *Demosthenes* p. 497, 15, aliique; nobile praebet exemplum *Xeno-*

C.

P. 121 A.

B.

Digitized by Google

phon Ἑλλην. II. p. 269, 23. Hac fere potestate nomen Ἄτιμος frequentarunt *Homero* recentiores, et verbum illi incognitum Ἀτιμῶσαι. Optime *Ammonius* Grammat. p. 26, Ἀτιμᾶταί τις ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοσχερεῖ ἀτιμίᾳ. *qui* vero ab aliquo *contumeliose tractabatur* dicebatur Ἀτιμάζεσθαι· *Ammon.* Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι. Qua peculiari ratione Ἀτίμητος et Ἄτιμος adhibeantur a *Demosthene*, et ab huius adversario *Aeschine*, docebit *Harpocration*. — *Homero* verbum tantum innotuit Ἀτιμάζειν· Ἄτιμος apud *Homerum* dicitur *honore privatus legitimo*, atque adeo *affectus contumelia*, in Il. A. 171, ubi recte redditur Ἄτιμος in Scholiis ἀτιμαζόμενος· idem supra dicebatur v. 119. ἀγέραστος. Schol. ἄνευ τιμῆς. — Ἀτίμητος in Il. I, 644. et in Il. II. 59. significat *nullo honore dignum*: quales Athenis contumeliosissime habiti censebantur, οἱ Μετανάσται *Homero*, ab Athenienſibus dicti Μέτοικοι. atque hoc tandem in locis supra positis significari debuit ab *Eustathio*; non Ἀτίμητον ab *Homero* dici, quem Attici dicerent recentiores οὐ πολυτίμητον, sed *nullo prorsus in pretio habendum*, τὸν οὐδεμιᾶς τιμῆς ἄξιον. Qua tandem ratione Atticistae distinxerint Πολυτιμήτους et Πολυτίμους, nihil huc facit determinasse. *Ammonius* ista distinxit ex mente veterum, qui tamen saepius et hic ludunt in ambiguo. C.

Ἀχανής. Ex usu literae vulgari Ἀχανὲς est *non hians, non hiscens*, atque adeo *mutus*: unius hic ponam verba *Cyrilli* ex Lex. MS. Ἀχανής, ἄλαλος, ἄφωνος, ὁ μὴ κεχηνώς, μὴ διαῤῥαι τὸ στόμα (οὐ διῆρε τὸ στόμα, *ne hiscere quidem audebat*, ipsius est *Demosthenis* de Falsa Legat. p. 223, §. 205. p. 245, §. 372. c. Mid. p. 336, §. 122,) δυνάμενος, ἀνεώς, ὁ ἐκπεπληγμένος σιωπῇ. ultima eadem praebet *Suidas*; quae tentari non debebant ab *H. Stephano* Schediasm. VI, c. I. — Sed Ἀχανὲς etiam dixerunt *quidquid valde hiaret*, sive *vastum* esset et *profundum*: in initio Lexici *Hesychius*: τὸ α — δηλοῖ ψιλούμενον καὶ τὸ μέγα, ὡς τὰ Ἀχανὲς πέλαγος. hunc etiam vocis usum (ut et alterum) docte confirma- p. 232. A.

Digitized by Google

runt *H. Stephanus* in Thes. L. G. IV, p. 332. et *Io. Pierſonus* in *Moer. Attic.* p. 59. In *Hegeſippi* Comici loco ex Adelphis ſi legendum eſt,

πρὸς τὴν θύραν B.
Ἐστήκετ' ἀχανὴς, προσπεπατταλευμένος,
Ἄφωνος·

ut equidem nunc arbitror cum *Pierſono*, ſecus atque ante hos aliquot annos putabam in nota ad *Herodotum* P. 526, 80, vocis tamen interpretationi, quam dedit *Pierſonus*, illam *H. Stephani*, tanquam veram, omnino ſtatuo eſſe anteferendam: *ad ianuam ſtabit, os magno diducens hiatu: nec enim*, quod vere ſcribit *Stephanus*, *ibi dici poteſt de eo qui ſtupefactus obmutuit, ut patet ex ἄφωνος paulo poſt ſequente*, ore autem paulo hiantis imago ad culinam velut adfixo egregie congruit, tanquam ſcilicet ex mente coqui, non naribus duntaxat, ſed et ore ſuavitatem odorum, qui ex cibis afflabantur, attracturi. C. — Sive *vaſtum maris aequor*, ſeu *camporum patentium*, vocabant βάθος Ἀχανές· in *Luciani* Dialogo I. p. 313. ariete per vaſtum mare vecta Helle, dicitur ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα. De *vaſto campi longe patentis aequore* legitur apud *Suidam* in Ἀχανὲς πέλαγος καὶ πεδίον, in his Scriptoris mihi quidem ignoti: Τέλματα δύσπορα (ubi inſula exſtiterat *Atlantis*, ἄπορον eſſe dicitur καὶ ἀδιερεύνητον πέλαγος, luto quippe et *limo plenum*, in Timaeo *Platonis*, T. III. p. 25. D.) διαδέχεται, καὶ ἐπὶ τούτοις Ἀχανὲς καὶ ἀνέξοδον πεδίον βάθος, ἐν ᾧ μυρίαι δένδρων μείζες ἐπεπήγεισαν. Poſtremum illud Graece doctus fatebitur, opinor, mutandum in ἐπεφύκεισαν· ut ſenſus enaſci poſſit, quem Interpres expreſſit: hoc vero dignum videbatur notatu, quia vulgo *tenues* erant p. 233. *humilesque myricae*. — Primo adſpectu non ſatis liquet, iſta quid ſibi velint *Suidae*, ex Atticiſta nobis perdito ducta: Ἔρημον ἐμβλέπειν. ἀνήνητον καὶ νωθρόν· οἷον, ὅταν εἰς ἐρημίαν ἡ πέλαγος μέγα καὶ Ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ. *Sopingii* ſententiam recte reiicit *Pierſonus*; ſed *Suidae* notam, ſine dubio vitioſam, invenis elegantiſſimus non intellexit. Grammatici ver-

Digitized by Google

ba fuerunt: ὅταν εἰς ἐρημίαν, ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Fingamus iam in Polyïdo, qua fabula forsan irridebat *Euripidis* Polyïdum, qui *Sophoclèis* magis abstinuit, *Aristophanis* fuisse verba, horum certe similia:

— πέλαγος εἰς ἔρημον ἐμβλέπων
— — [ὁ μάντις] ἀκίνητος [μένει,]
Καὶ νωθρός.

B. de Augure haec dici potuere Polyïdo, qui stans in Cretae litore prospectabat in vastum mare immobilis, exspectans an auguralis ales ex terra mare supervolaret, an contra hinc devolaret in terram; illinc scilicet ratum auspicium facturus. In *Euripidis* dramate idem augur exclamabat Polyïdus:

Ἔα, ἔα.
Ὀρῶ γ' ἐν ἀκταῖς νομάδα κμματότροφον,
Ἁλιαίετον· τὸν παῖδα χερσεύει μόρος.

haec, quaeque sequuntur, legi poterunt in Diatribe in *Euripidis* perdit. dramatum Reliquias (p. 201. C.) una cum eius Hippolyto hic vulgata.

C. Quamvis iam nunc nimis forte multa dederim, non tamen omittenda est nota huc spectans ex *Phrynichi Adpar. Sophist. MS.* quem servat Cl. *Ruhnkenius*:

Ἀχανές, τὸ μὴ ἔχον στέγην ἢ ὄροφον. ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου, Σοφοκλῆς. De Labyrintho Daedaléo in Creta agentium loca veterum permulta collegit *Io. Meursius* in Creta L. II. c. 2. Illinc tamen intelligi non potest, labyrinthum, a *Callimacho* dictum h. in Del. v. 311,

γναμπτὸν ἔδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,

ἕδος fuisse, sive δῶμα, seu οἴκημα, μὴ ἔχον στέγην καὶ ὄροφον· quod traditur in ista nota *Phrynichi*: *domum* istam multiplicem, quam innumeris flexibus Minoi struxerat artificiosissime Daedalus, *sine tectis fuisse et lacu-*
p. 234. A. *naribus*, atque adeo *valde hiantem*, Ἀχανὲς, forsan ἕδος vocatam a *Sophocle*; caecos itaque tantum perplexosque fuisse *parietes*: Graeci Grammatici verbis desti-

Digitized by Google

tutus hoc tamen *Meurſius* diſcere potuiſſet ex loco, quem omiſit, *Virgilii*, Aen. V, 588,

quondam Creta fertur Labyrinthus in alta
Parietibus textum caecis iter, ancipitemque
Mille viis habuiſſe dolum, qua ſigna ſequendi
Falleret indeprenſus et irremeabilis error.

Illic a *Servio* Labyrinthus dicitur *factus a Daedalo perplexis parietibus.* hinc ſuum ſumſit, ut ex *Servio* plurima, *perplexis parietibus aedificium*, *Iſidorus* Origin. XV, c. 2. In templis Graecorum *culminis aperta* ſaepe fuere *faſtigia:* apud *Iuſtinum* XXIV, C. VIII, 4. anti- B.
ſtites et vates *adveniſſe Deum clamant, eumque ſe vidiſſe deſilientem in templum* (Delphis erat ſcena huius fabulae) *per culminis aperta faſtigia.* Primum Deorum Heroumque ſimulacra ſub dio collocata ſepto tantum erant cincta: περίβολοι tales ἱερὰ a *Pauſania* ſaepe memorantur: de Aegyptiis *Clemens Alex.* Strom. V. p. 662, 13. τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων οἱ σοφώτατοι τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος ὕπαιθρον ἀφώρισαν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἓν μέχρι τούτων.

Nunc redeo ad Theocritea. C.

Vſ. 7. Τὺ δ' ἐναστοτέρω ἐμᾶ ἀποικεῖς.] Illa quidem lectio, quam videntur etiam ſcripti Codices praebuiſſe *Sanctamando*, mihi non tolerabilis, et veriſimilis primum coniectura videbatur *Scaligeri*, probata ab *H. Stephano*, *Salmaſio*, et *Ti. Hemſterhuſio*, qua legunt μεῦ ἀποικεῖς: haec poſterior; prior coniectura fuit *T. H.* ἐμεῦ οἰκεῖς· μοι ἀποικεῖς *vel* μεῦ ἀποικεῖς, adnotaverat in libro ſuo *Salmaſius*, qui μεῦ in Codice poſtea videtur inveniſſe Palatino. — *Reiskius*, *Poteſt etiam*, inquit, *ſalvo metro*, ἐμοῦ ἀποικεῖς *exarari:* qualia ab Editore *Theocriti* hac aetate non exſpectaſſem. —

Mirarer, ſi nemini forma, nusquam alibi lecta, ἑκα-

Digitized by Google

στοτέρω displicuisset ut minus Graeca. Recordor quidem
p. 235. A. eorum quae de *Sophronéis* mulierculis ante fuerunt in his chartis disputata p. 201, 202. et per me sane licet, ut obscuriora quaedam huius Mimi referantur ad illud genus: hoc gladiolo, si placet, difficiles etiam nodi nullo negotio poterunt expediri. ego vero nihil puto mulieribus Syracosiis attributum *a Theocrito*, quod, prorsus barbarum, mordaces Alexandrinorum sales provocasset, qui ne a periculosis quidem iocis in viros Principes iaciendis, natura dicaces, se potuerunt continere. Vocem vitiosam arbitror, quae a nullo veterum fuit Grammaticorum memorata; nihil enim me movent *Aemilius Portus*, *Mich. Maittairius*, similesve literatores, qui vocem Ἐκαστοτέρω, ut Poeticam, ex hoc loco retulerunt in suos Indices. Quae videntur hic illic similia, hoc proferuntur tamen ab
B. Atticistis, ut censoria velut ipsorum animadversione notata ne adhibeantur ab antiquitatis studiosis. *Phrynichus*, Κορυφαιότατον, inquit, ἐνεπαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ. Propiora dantur nonnulla: Καλλιώτερον scribere ausus est *Thucydides* p. 306, 29; *Xenophon* aliquoties, Ἐσχατότερα· ut sane mirum non sit, *Paulum* in Epist. ad Ephes. III, 8. scripsisse Ἐλαχιστοτέρῳ πάντων: melior forma, quam ibi dant Codices, mera Paulinae est corruptela. in hunc Apostoli locum apta collegit *Io. Iac. Wetstenius*, plerisque, quos habuit adversarios, Graece multo eruditior; sed illic non valde credulum *Wetstenium* decepit *Eustathius*, ipse, quod saepe solet evenire, deceptus ab eo qui opus contraxit *Athenaei*: Ὀψοφαγίστατος καὶ βλακίστατος, inquit *Eustath.* in Il. Λ. p. 814, 22. λέγεται κεῖ-
C. σθαι (addubitabat itaque) παρὰ Σοφοκλεῖ. imo vero dici debebant κεῖσθαι παρὰ Ξενοφῶντι· quod *Athenaeus* tradiderat VII, p. 277. D. conditor vero Epitomes (quam vellem nobis Parisinus Graece doctus, quales illic nunc sunt, quos literis nostris gratulamur, nonnulli, totam publicaret:) intermedia quaedam verba male omiserat: vid. *Casaubonus* initio Animadv. in Athen. quo lecto vir Insignis caveri sibi a levi potuisset errore: posuerat ista duo *Xenophon* in Memorab. III, c. XIII, §. 4. Ab his similibusque multum distat — Ἐκαστοτέρω.

Digitized by Google

Postliminio redeat in suum locum Ἑκαστέρω. Ἑκαστέρω et Ἑκαστάτω frequentantur inprimis ab *Herodoto*. Sed, hoc restituto, non poterunt in sua sede manere vicina, ἐμ' ἀποικεῖς. Non de nihilo Scholion est adscriptum, πόῤῥω μοι οἰκεῖς. auctor invenit, si vera suspicor, casum tertium, atque adeo fortasse, quod nunc genuinum censeo: p. 236. A.

τὺ δ' ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς.

tu longius nobis habitas remota: nobis; mihi, meisque; sive mihi, et huic *Eutychidi*, quam mecum duco comitem: in v. 67. *Schol.* εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν. ut autem ἡμῖν saepe pro ἐμοὶ dicitur; sic et ἄμμι. *Homericum* Παρ' ἄμμι, παρ' ἐμοὶ redditur ab *Hesychio*.

Ἄμμιν, frequentissimum in Theocriteis, dicitur Aeolicum; scribitur et ἄμμι, ubi hoc suavius aures accidit: Doriensium est ἁμὶν sive ἆμιν· Ionice scribentium, et Atticorum Poëtarum, si versus secundam brevem postulet, ἡμὶν, sive ἦμιν· hoc attigi in *Eurip.* Phoen. vs. 773. Quod B. Grammatici Doriensibus velut proprium dicant, ἁμὶν, vel ἆμιν, secunda correpta nusquam, opinor, legitur nostris in Edd. *Theocr.* aut in Codd. quorum innotuere lectiones; *Eustathius* tamen invenit in Eid. VII, 135, ubi vulgatur ἄμμιν· quod, ut sibi constet Poëta, reponi posset, in tribus saltem locis debet, Eid. VII, 11. VIII, 13. XI, 7. XVIII, 28. XXII, 147, 148. *Theocritum* tractaturis iuvenibus usui futura ponam verba quaedam veteris Grammatici, quae debemus *Eustathio* in *Hom.* Il. P. p. 1151, 8. Τὸ ἡμῖν Ἄμμι λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, βαρύνοντες αὐτὸ, καὶ συστέλλοντες τὴν λήγουσαν· Ἀπολλώνιος, (Argon. II, 248,)

Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται.

Δωριεῖς δὲ Ἁμὶν, συστέλλοντες τὸ ι καὶ ὀξύνοντες· Θεόκριτος, (VII, 135,)

Πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο.

Πολλάκις δὲ καὶ Ἀθηναῖοι προπερισπῶσιν ἐν συστολῇ τοῦ ι. C.
— Σοφοκλῆς· — Φρύνιχος Μύστῃ,

Ἐβουλόμην ἂν ἦμιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.

Qui rerum bonarum ne minutas quidem fastidimus reliquias, haud aliunde notum, hinc saltem senarium lucra-

Digitized by Google

mur Comici veteris ex Myſte: alium ex eadem fabula, quem debemus *Suidae* in Τευτάζειν, eleganter emendat, ad *Timaei* Lex. p. 182, Cl. *Ruhnkenius*. Huius *Apollonii Alexandr.* περὶ Ἀντωνυμίας *MS.* in Sect. περὶ τῆς Ἡμῖν· Ἡ Ἄμιν Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ι ἐν οἷς προπερισπᾶται. αἱ γὰρ αμιν τωυτων μέλοι. ὀξυνομένη τε, ἀμὶν δ' ὑπ' αὐλῆς ει μέλος. Ἀλκμάν. in his duae ſaltem voces emendatę ſcribuntur μέλοι, et ὀξυνομένη. ex apographo *Iſ. Voſſii* dederunt p. 430. A. μένοι, et ὀξύνομεν', quibus reliqua
p. 937. A. etiam obſcurantur. *Sophronis*, cuius verba ubique in hoc opere, ſaepe prima, proferuntur in exemplum, haec fuiſſe arbitror:

Αἰ γὰρ ἄμιν τωὐτῶ μέλοι,

nobis utinam res eadem eſſet curae cordique! τωυτῶν Graece ſcribi non potuit; τωὐτῶ idem eſt ac τῶ αὐτῶ, ſive τᾧ αὐτῷ. — Θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει dicatur, cum *Sophocle* Philoct. v. 1033, an δίκη, perinde eſt: ex eadem ſunt cantilena XV,

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω· et, Τὸ σήμερον μέλει μοι.

Anacreontea ſic ſcribenda *Bentlejus* oſtendit in *Horatii* Carm. II. Od. XVII, 14. — *Utinam*, ut ab Atticis Εἰ, plerumque γὰρ adiecto, Ἰωνικῶς et Δωρικῶς ab *Homero* ſcri-
B. bitur aliisque Αἰ γάρ. *Homerum* ſuum in Od. Γ, 206. Υ, 169, ſequutus *Herodotus* Croeſum facit dicentem I, c. 27, Αἰ γὰρ τᾶτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτησι. ſive in talibus εἰ γὰρ ſcribatur, ſeu εἴ γὰρ, ſive εἴ γὰρ, nihil arbitror intereſſe: Αἴ probat cum *Suida Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 131; Εἰ, *St. Bergler.* in *Ariſtoph.* Pac. v. 345. ſed et Εἰ ferri poteſt, *ſi. Virgil.* Aen. VI, 187,

Si nunc ſe nobis ille aureus aethere ramus
Oſtendat nemore in tanto!

notat ibi *Servius*; et iam bene cepit *Guellius*, *Heynius*, V. C. cum εἰ optantis comparavit. — In verbis autem *Alcmanis* literae, male diſtractae in Codice *Apollonii* Pari-
C. ſino, ſi modo coniungantur, dimetrum dabunt iambicum:

Ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος,

Cantantibus tibiâ modos nobis accinet. Λυσιῳδοῖς (vid.

Digitized by Google

Athen. XIV. p. 620. E. p. 621. C.) ὑπαυλοῦντα dabit *Posidonius Apamensis*, historicus, ap. *Athen.* VI. p. 252. E. Saltator mimus *Luciani* T. II. p. 313. dicitur ἑνὸς τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας.

Sed illud omnino non erat praetermittendum, ut ab aliis ἐμοὶ pro ἐμοῦ, ἡμῖν pro ἡμῶν, sic et ἄμμιν a *Theocrito* nonnunquam scribi, ubi ἡμῶν usus vulgaris vel admitteret, vel requireret: Eid. VII, 135.

Πολλαὶ δ' ἄμμιν (ἀμὶν l. *Eust.*) ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι, πτελέαι τε.

Schol. κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ἐδονοῦντο. Conf. Eid. VII, 145. XV, 76. XXII, 170.

Structura tamen, quod minime diffiteor, usitatior, p. 238. A.
poscret Ionum, ἑκαστέρω, vel ἑκαστάτω, οἰκέεις ἀπ' ἡμέων· Attica, πόῤῥω, vel μακρὰν ἡμῶν ἀποικεῖς. *Herodot.* I, c. 134. de Persis, τιμῶσι ἐκ πάντων τὰς ἄγχιστα ἑωυτῶν οἰκεόντας· — ἥκιστα δὲ τὰς ἑωυτῶν ἑκαστάτω οἰκημένας ἐν τιμῇ ἄγονται· — νομίζοντες τὰς ἑκαστάτω οἰκεόντας ἀπ' ἑωυτῶν κακίστας εἶναι. Pro ἑωυτῶν ἑκάστω, ut erat in *Aldi* Codice, sic recte fuit scriptum ex melioribus; quales, si ab *Hippocratis* studiosis excuterentur, id ipsum praeberent; ubi pro vitiato ἑκάστω, scribendum ἑκαστάτω Graece perdoctus *Anutius Foesius* iam suspicabatur Oecon. Hippocr. in v. Ad hoc et alia *Herodoti* nunc addi poterit ex L. VI. p. 488, 71. ἑκαστέρω οἰκέομεν· ex Cod. MS. restitutum a *Wesselingio*; sed in L. III, c. 101. pro vulgato, ἑκαστέρω, scribendum omnino videtur, οὗτοι τῶν Ἰνδῶν ἑκαστάτω B.
τῶν Περσέων οἰκέουσι. — Quod ab alio diceretur, τῆς Κορίνθου μακρὰν ἀπῳκεν· a *Sophoclis* dicitur Oedipo Rege v. 1007.

ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'.

In *Stobaei* Excerptis de Rerum Nat. *Grotius* hanc etiam ut incerti ῥῆσιν ex MS. Parisino primus vulgavit p. 127. quam *Sophoclis* esse iudico, et sic ex Codice MS. legendam:

Δοκεῖς τὰ [τῶν] θεῶν ξυνετὰ νικῆσαί ποτε,
Καὶ τὴν Δίκην που μακρὰν ἀπῳκίσθαι βροτῶν;

Digitized by Google

Audacter et tanquam Sophista *Philostratus* in Icon. p. 775. f. ἐλάται — ἀποικοῦσι τῶν πεδίων, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι
C. ῥᾷον αὐξανόμεναι τὸ ἄνω. ultima, quae *Olearius* loco deiecerat, sic scribit *Toupius* Animadv. in *Schol.* ad *Theocr.* Eid. VIII, 51.

Sed Ἀπομεῖν τινὸς significare etiam potuit *alicunde longe remotum esse.* Haec interdum vis est praepositionis in Ἀποκαθεύδειν· Ἀποκεῖσθαι· Ἀπογενέσθαι. Ultimum hoc est *Thucydidis* I, c. 39, p. 30, 60. τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἔξετε. accuratissimus in talibus *H. Stephanus* dubitabat, an non scribi deberet τῶν ἁμαρτ. ἄπο γενόμενοι. Apud *Suidam* legitur τοῦ κινδύνου ἄπο ἐγένετο, ubi Ἄπο redditur πόρρω, μακράν. Legitur in *Aeschinis* Or. c. Ctesiph. p. 68, 1. ἀπαγαγὼν ὑμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος· quibus vox ἄπωθεν eximenda
p. 239. est, supra voculam ἀπὸ olim scripta ut interpretamentum:
A. *Demosth.* c. Timocratem p. 442, §. 9. βέλομαι μικρὰ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν· ἔσται δὲ ταῦτα οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος. *Harpocration*: Ἀπὸ τοῦ πράγματος, ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν· Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. nihil hic ab ullo fuit adnotatum; ubi error est sive ipsius *Harpocrationis*, seu librarii: non enim in hac leguntur oratione verba, sed in ea quam dicebam κατὰ Τιμοκράτης. — Illud vero multis, fat scio, novum, hic saltem occurret inexspecatum; in istis duabus orationibus, quas primas omnium scripsisse *Demosthenes* videtur, integras paginas legi ad verbum paene easdem: comparet quis in Ed. *Lambini* Parisina p. 394 — 396. p. 398. a §. 143. p. 399, 400. ad pag. 472. §. 254. — ad 476. §. 293. et verum esse deprehendet quod dicebam: tum nobilem utramque causam cognoscat; eumdem videbit Timocratis atque Androtionis, cum Euctemone, accusa-
B. torem Diodorum: Auctor argum. Or. c. Andr. p. 381. in fine, ὁ Διόδωρος, inquit, ἰδιώτης ὤν, ἔλαβεν ἀπὸ τῶ Δημοσθένους τὸν παρόντα λόγον· καὶ ἔστι δευτερολογία· primus verba fecerat, ut Diodoro maior aetate, Euctemon; huius fuit ἡ πρωτολογία. Orationis c. Timocr. sic orditur argumentum *Libanius*: Διόδωρος μὲν κἀνταῦθα ὁ κατήγορος. — Super his duabus Orationibus multa dici possent, et variorum errores, ipsius etiam *H. Valesii*, corrigi. Nunc unius

Digitized by Google

modo *Gellii* verba adſcribam, ut leve illis mendum eximam: is N. A. XV, c. 28. *Illud*, ait, *ab utriusque Oratoris ſtudioſis animadverſum et ſcriptum eſt, quod Demoſthenes et Cicero pari aetate illuſtriſſimas orationes in cauſis dixerint; alter κατὰ Ἀνδροτίωνος καὶ κατὰ Τιμοκράτης, ſeptem et viginti annos natus; alter anno minor pro P. Quintio; ſeptimoque et viceſimo pro Sexto Roſcio.* Quid obſecro ſibi vult iſta forma loquendi, *orationes in cauſis dicere*, et quidem *illuſtriſſimas?* una litera mutata vocem *Gellii* reſtituet; dederat enim: *quod — pari aetate illuſtriſſimis orationes in cauſis dixerint*: quin tales fuerint illae quatuor cauſae, quin adeoque vera ſit mea levis correctio, nemo rerum ſciens dubitabit: *Ciceronis* amabilis ille ſenex *M. Cato*, de Senect. c. XI, *Septimus*, inquit, *mihi Originum liber eſt in manibus: omnia antiquitatis monumenta colligo: cauſarum illuſtrium, quascunque defendi, nunc quammaxime conficio orationes.* c.

VI. 8. Ταῦτ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν,] Huc mecum *in extremum orbis terrarum cum veniſſet, hanc iſte fatuus emit* (vel *conduxit*) *aediculam*, a tuis adeo aedibus remotam, *ut ne nos eſſemus vicinae*, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες. In hunc mihi ſenſum verba videntur accipienda, quae longe aliter viri ceperunt eruditiſſimi. *H. Stephanus* in hunc locum, „quod ſequitur, „ait, ἐπ' ἔσχατα γῆς, reſpondet hyperbolae noſtrae proverbiali in eadem re: *Il eſt venu demeurer au bout du monde*, de eo qui aedes habet in ultima parte urbis." — *Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum*, p. 240. A.

„ἔσχατα, inquit, γῆς, eſt extrema pars urbis et ab „aula remota."

Haec ut vera crederemus, uno ſaltem Scriptoris idonei loco deberent adfirmari. *Thucydides* VIII, c. 95. aedium mentionem facit in extrema urbis parte ſitarum, τῶν ἐπ' ἔσχατα τῆ ἄστεος οἰκιῶν. ubi ſcribi olim potuit τῶν ἐπ' ἐσχατιῷ τῆ ἄστ. οἰκιῶν. Quae vero dicuntur αἱ ἐσχατιαὶ τῆς οἰκεμένης apud *Athen.* VI, p. 233. D. in verſu *Theocriti* mihi dicta videntur ἔσχατα γᾶς, a muliercula Syracoſia; cui ex Sicilia Alexandriam nave devectae, cur, obſecro, B.

Digitized by Google

miraremur Aegyptum dictam ἔσχατα γᾶς, qui in Alexandrinorum Iudaeorum Graecis, quae fecerunt de Hebraicis, saepenumero legimus ἀπ' ἐσχάτᾳ τῆς γῆς, et ἕως ἐσχάτᾳ τῆς γῆς; Hoc primum erat.

Deinde verbum Ἔλαβε, me iudice, minus bene reddiderunt, *occupavit*. *Scholiastes* interpretatur, ἐμισθώσατο, *conduxit*: reddi etiam potuit *emit*: recte paulo post id ipsum verbum sic interpretatur Grammaticus: in v. 20. Ἑπτὰ δραχμᾶν

Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές.

Schol. Ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε ἑ πεκάρια; verbum Λαβεῖν *emendi* sensu adhibuisse *Aristotelem* adnotavit, ne libro
C. quidem designato, *H. Stephanus*, nihil praeterea, Thes. L. G. II. p. 555. D. *Photius* in *Lex. MS.* Λαβών, κυρίως καὶ ἀγοράσας, καὶ μισθωσάμενος. Qui fingitur nuper adeo Alexandriam venisse cum uxore et familia non numerosa Dinon, forsan ut mercaturâ facienda rem quaereret, plerisque potius aedes videbitur μισθωσάμενος, quam quidem ὠνησάμενος. Sed hoc tamen inprimis significatu verbum Λάβειν in sermone familiari suspicor fuisse tritum: in libris plerisque veterum sermo viget eruditorum: ut ex. gr. δραχμῆς τι λαμβάνειν significabat *drachma aliquid πρίασθαι, emere;* dicebatur in eumdem sensum, quod ad linguam patriam attendenti mirum non accidet, ἔδωκα τότε δραχμήν. vid. insignis locus *Xenophontis* in iis notulis,
p. 241. A. quas in usum tironum scripsi in Eid. I, 57. cum illas scribebam non sane putans fore, ut in unum Eid. a me multa etiam doctis exigenda scriberentur.

— ἔδωκα ταύτης δύ' ὀβολάς,

legitur in loco ex *Alexidis* Ἀπεγλαυκωμένῳ, *Athen.* III. p. 117. F. in quo, cum his proxima nondum emendari potuerint, versus qui praecessit: Λέγε τῶν ἐχίνων ὀβολός. ἀγνεύεις ἔτι· sincerus erit, si sic scribatur: Θὲς τῶν ἐχίνων — vel potius,

A. Θὲς τοῖς ἐχίνοις ὀβολόν. B. Ἀγνεύεις ἔτι.

Echinis obolum pone: quo sensu *Terentius* dixit Phorm. IV, 3, 62.

Digitized by Google

His rebus alias pone sane, inquit, decem (minas.)

In fine huius ῥήσεως legitur Προσθὲς τὸν οἶνον· *Adpone* ce- B.
teris, vel *refer* tandem *in rationes*, *vinum*. τίθημι sic bis adhibetur ab ipso *Demosthene* I. c. Aphob. p. 502, §. 26, et 34. Ubi *Luciani* Mercurius I, p. 341. τίθει, ait, πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὸς δύο. vid. notam *T. H.* Verbum Λαβεῖν *vendendi* sensu legitur in loco eloganti ex eadem *Alexidis* fabula ibid. VI, p. 224. F. quem hac ratione scribendum iudico:

Ἐὰν δ' ἐρωτήσαις, πόσα τὰς κεστρέας
Πωλεῖς, δύ' ὄντας; δέκ' ὀβολῶν, φησί. βαρύ·
Ὀκτὼ λάβοις ἄν; εἴπερ ὠνῇ τὸν ἕτερον.
Ὦ τᾶν λάβε, καὶ μὴ παίζε γ' ἃς ἐ δεῖ· τρέχε.
Ταῦτ' ἐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς;

versuum paene ultimum, in Edd. scriptum Ὦ τὰν λ. κ. μ. π. τὰς ἐ δεῖ παράτρεχε· sic mutavit *Grotius* in Exc. p. 561. ut (ἃς ἐ) spondeum admiserit in sedem quartam; ego, τρέ- C.
χε posito, vitium me puto persanasse.

Nunc forma vocis, nusquam vel ab aliis, vel a me, nisi hoc in loco *Theocriti*, reperta, Πάραρος, sic pertractari poterit, ut eâdem opellâ sua luce alia quaedam paulo obscuriora communiantur. Ab interprete *Theocriti* Πάραρος reddi potuit *damnus*, quia haec prostabant in Scholiis: Πάραρος, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρηόρων (παρηέρων est in Ed. prima Schol. Romana) ἵππων, οἵτινες τῷ ζυγῷ ἐ χρησιμεύουσιν. A se relatum in Lexicon Doricum, Πάραρος, vocabulum rectius Doricum dixisset *Aem. Portus*, quam Poët. nec, quantumvis hic in Scholiis reddatur ἀνάρμοστος, ab *Henr. Stephano*, hac etiam in voce Gram- p. 24a.
maticos secutus, ad verbum Ἄρω, *apto*, tanquam originem referri debuerat, Thes. L. G. I. p. 565. A. Illinc verbum ductum Παραρεῖν, (quod *Hesychius* exponit φληναφεῖν,) atque illud olim putabam adhibitum ab *Eupolide*: sed in Attica ῥήσει ex *Eupolidis* comoedia Παραρεῖν, si fuisset in usu, locum non inveniisset: neque adeo tentari debuerat *Eupolidis* versus, in *Stobaei* Floril. p. 53. ultimus:

Digitized by Google

Μαίνεταί τε, καὶ παραῤῥεῖ τῶν φρενῶν, τῷ σῷ λόγῳ.

Hesychius primum scribere debuit: Παραῤῥεῖν, φληναφεῖν. Illud Παραῤῥεῖν τῶν φρενῶν (a quo hoc quoque longe diversum est *Persii* III, 20. — *effluis amens*) comparari quodammodo cum *Herodoti* potest ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν III,
B. c. 155. *Theocriti*, τᾶς φρενὸς ἐκπεπόταται, II, 19. XI, 72. similibusve. haec tamen adeo sunt finitima, ut, me iudice, πάραρος τᾶν φρενῶν *Sophronem* vel *Epicharmum* non dedeceret. — Deinde facile liquet, τὸ Πάραρος ex Παράορος contractum; idem Ionicum esse Παρήορος, sive παρήορος. in multis neglectum, subscriptum illud Ἰῶτα commode monstrat originem. In his ferme tantum utar optimo veterum formarum custode *Hesychio*: huius ista suis singula locis leguntur:

Παράορος, σειραφόρος.

Παρήθρει, παρηωρεῖτο. (legitur p. 883, 23.) scribendum videtur Παρηόρει, vel παρηώρει· quod *Plutarcho* restituit *Moyss. Solanus* T. III, p. 352, 16.

Παρήορος, ὁ παραιωρούμενος, ἄφρων. καὶ ἵππος ὁ Παράσειρος, ὁ ἐκ τᾶ (ἐκτὸς τᾶ corrigunt) ἅρματος τρέχων.

Παρηρία, μωρία.

C. Παρηρὸς, ὁ μωρός.

Qui ad Theocriteum Πάραρος rite attendissent, huic ultima Παρηρὸς et Παρηρία non fuissent suspecta: sic ab *Hesychio* certe scripta, monstrat proxime praecedens Παρηπαφεν. Quia Editio Oxon. *Wartoni* hic in paucorum est manibus, ne *Toupium* sua laude fraudare velle videar, cuius ingenium atque eruditionem facio sane maximi, quemque hac qua vivimus aetate in Anglia tamen natum his literis gratulor, ponam eius verba quaedam ex Epist. ad *Warton. Theocr.* T. II. p. 328. In hunc itaque locum, „Scribe, inquit, ὁ πάραρος. *homo fatuus et immorigerus.* „Idem Πάραρος et Παρήορος, Παράορος et Παρήορος. ἀπὸ τᾶ „Αἰωρεῖν scilicet. — Dicitur autem Παρέωρος et Παρήορος,
p. 243. „ut Μετέωρος et Μετήορος. et notanda vox. nam alibi frua. „stra quaeras." Istis vero interiecta, partim omissa si fuissent, non desiderassem. Notas ad *Hesych.* in Ἀελλόθριξ indicat *Io. Alberti* ad v. Παρήορος· illic Grammaticus scripsisse

Digitized by Google

pliſſe videtur *πυρρὰς καὶ συνεχεῖς ἔχεσα τὰς τρίχας.* vocem rariorem *παρηόρας*, nedum *παρεωρας* nusquam lectam, non adhibuiſſet, opinor, Grammaticus, nec certe iunxiſſet cum voce *συνεχεῖς*. *Dionyſ. Halic.*, (cuius verba profert et *Toupius*) A. R. VII, p. 462, de trigis agens Romanorum in ludis Circenſibus; atque hoc more ducto ab *Homeri* heroibus, *δυσὶν*, inquit, *ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρὶς, τρίτος παρείπετο Σειραῖος ἵππος ἐυτῆρσι συνεχόμενος, ὃν ἀπὸ τᾶ παρηωρεῆσθαι καὶ συνεζεῦχθαι* (legi poterit *ἀπ ἐζεῦχθαι*, vel cum *Toupio ἀ συνεζεῦχθαι*) *παρήορον ἐκάλευν οἱ παλαιοί.* Illic *μὴ συνεζεῦχθαι Valeſio* placebat in notas *Mauſſ.* ad *Harpocr.* p. 233. *παρεζεῦχθαι*, *Sylburgio.* — Unus in triga, duo erant in quadriga Σειραῖοι dicti, vel Σειραφόροι, ſive Παρήοροι. erroribus non vacant de his docte ſcripta a *Iano Rutgerſio* (in locum *Sophoclis* Elec. v. 724.) V. L. I, c. X. *Ez. Spanhemio* in *Ariſtoph.* Nub. v. 122. *Ger. Langbaenio* ad *Longin. π. Ὑ.* p. 110. quibuscum conf. *Sylburgii* adnotat. ad locum *Dionyſ. Halic.* Quod ad *Heſychii* Παράορος, σειραφόρος· adſcripſit ex Lex. Reg. *Io. Alberti*, Παράορος, *χαῦνοι, ἢ παραφύλακες.* omitti debuerat: *οἱ χαῦνοι* dici etiam potuere Παρήοροι· ſed *οἱ παραφύλακες* dicti Παράορος nihil habent cum iſtis commune. — Παρήοροι nusquam, ut equidem arbitror, dicti fuere *παρέωροι.* nusquam etiam invenientur (niſi vitioſe) per ε ſcriptae voces, a Poëtis ſervatae, Ἀπήορος· Ἐπήορος· Κατήορος· Συνήορος. unicum ex hoc genere Μετέωρος in ſermonem fuit communem receptum; nec mirum, cum non tantum Αἰώρα, ſed et olim in uſu fuerit Ἐώρα. ſic ſcripſerint interdum veteres, an ſemper *αἰώρα*, ex Lexicographis intelligi nequit; ſed verſus modulus declarat, ſcripſiſſe *Sophoclem* in Oedipode Tyr. v. 1273. ſicut vulgatur:

> Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
> Πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. —

Putant quidem viri doctiſſimi, *αι* ab Attico Poëta, conſonante litera ſequente, potuiſſe corripi; ego ne vocali quidem ſequente diphthongum *αι* a *Sophocle* correptam ſtatuo; atque adeo hic *ἑώρα* ab illo ſcribi debuiſſe: *Euſtath.*

Digitized by Google

in Il. Γ. p. 295, 9. Ὅτι ἡ Αἰώρα καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἔχει τὴν ἀρχαίαν, — δηλοῖ δὲ μόνον τὸ,

p. 244. A. Πλεκταῖς ἐν ὥραις ἐμπεπλεγμένην.

ἀλλὰ καὶ τὸ Μετέωρος. — Frequenter quidem Μετήορος apud Poëtas occurrit; nec tamen Doricum memini me legere Μετάορος nedum Μέτωρος, adeo in his etiam usus dominatur. Πεδάορον tamen, Aeolicum, pro μετάορον, sive μετήορον, invenitur: et vix dubitari potest, quin scripserit *Alcaeus*:

ἄμμεσιν πεδάορον.

ubi in Excerptis ex *Apollonio Dysc.* p. 430. B. παιδάορον vulgatur, in Codice Reg. Paris. scriptum legitur παιδαορον. ut vocem istam vitiose scriptam invenit in Lexico veteri, recepit in suum *Hesychius*, Πελλύορον. emendate scribi debuerat Πεδάορον, μετέωρον. *Aeschylo*, qui talia etiam
B. ausus est adhibere, quod restituveram in Choëph. v. 588. λαμπάδες πεδάορδι, video *Stanlejo* iam in mentem venisse; ubi *Pauwii* prostat absurda coniectura. Pro Πεδάορον, unus, ut opinor, *Nicander* scripsit Πεδήορον in Ther. v. 729. vim vocis recte reddidit doctus *Nicandri Scholiasta*, sed vocem a πέδον ortam credidit p. 34, v. 12. Πεδήορον, ait, ὑψηλὸν, ἐκ τοῦ πέδε μετέωρον καὶ ἐκκρεμές.

Sed, ut me his tandem Dialectorum, si quis ita velit, tricis, ad intelligendos tamen Poëtas omnino excutiendis, expediam, satis nunc erit vim vocis formaeque *Theocriti* Doricae Πάρωρος, ex Ionica Παρήορος, et huius usu figurato simillimo paucis adhuc illustrasse. — *Homeri* lotus est insignis in Il. Ψ, sed, ut intelligatur, paulo altius repeten-
C. dus: in equestri certamine, qua aetate suus adhuc erat uni virtuti locus, et ne adversario quidem superando licebat uti dolo, superaverat Menelaum, florentem aetate, iunior Antilochus,

Κέρδεσιν, ἅτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον,

v. 515, hac iniuria vehementer exardescens Menelaus, Ἀντίλοχε, dixit, v. 570.

Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;

Digitized by Google

Prudenter Menelao, et Regi, et amico, et, quamvis adhuc aetate floreret virili, se tamen natu multo maiori, errorem iuvenilem blandis verbis factisque excusat *Homeri* Nestorides v. 587.

Ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε· σὺ δὲ, πρότερος καὶ ἀρείων,
Οἷσθ', οἷαι νέκ ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι·
Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις. p. 245. A.

Culpam fallo praebet amico se mox placabilem Menelaus; ita tamen, ut semel adhuc ipsi levitatem iuvenilem lenioribus verbis obiiciat v. 602. quem versum ex more *Homeri* cum *Barnesio* (neque enim Poëtis licuit cuivis promiscue caesurae moram indere;) scribendum censeo:

Ἀντίλοχ', ἦ νῦν μέντοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς
Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήορος, ἠδ' ἀεσίφρων
Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.

Omnibus reliquis Poëta divinior de centenis voces hic se- B.
legit aptissimas, quibus irati Menelai de amico, quem magni fecerat, sententiam explicaret: ὑποείξομαι et νεοίη alibi locorum in eius carmine non reperiuntur; non alibi in hunc sensum παρήορος, hic inprimis conveniens. Callide fecerat Antilochus, ut equi Menelai in currendo de recto tramite declinare debuerint, atque hinc tardius ad metam pervenire: in hoc dolo virtutem et prudentiam Antilochi virilem iuvenilis vincendi cupiditas, Menelao iudice, caecaverat; — νόον νίκησε νεοίη. πάρος, inquit *Eustathius* p. 1439, 12. μὴ ὄντα σε ἄφρονα νῦν ἡ νεότης ἐνίκησεν. poteratque adeo, qui ante habuerat πραπίδας πυκινῶς ἀραρυίας, *mentis senilem solide compactae sapientiam*, (quam Hebraei ob eam vocant rationem חכמה. vid. *Alb. Schultens* de Defect. L. Hebr. §. CCX. et seqq. ad *Salom.* Prov. X, 8. ubi C.
eleganter opponuntur לב חכם et אויל) tum videri levitatem habuisse iuvenilem; atque instar equi σκληροστόμου, *freno non obsequentis*, et παρήορος, a iugalibus *male evagantis*, ipsemet fuisse παρήορος. aptissimum habet in hac re verbum *exerrandi Statius* Theb. VI, 444.

Digitized by Google

non cohibente magiſtro
Spargitur in gyros, dexterque exerrat Arion.

diſtichon *Ian. Rutgerſ.* V. L. I, c. X, adhibet *Auſonii*, ex Epitaphio equi admirabilis, inter eius Epitaphia XXXV, p. 212.

Pegaſus hinc dexter currat tibi; laevus Arion
Funis eat.

id eſt, eat dexter dextro iugali *funarius*, παρήορος. *Lora*, quibus funales continebantur, adpellatione propria Παρηορίας vocat *Homerus* Il. Θ, 87. Π, 152. — In figurato autem ſignificatu vocis Παρήορος tradendo luculentus eſt *Euſtathii* commentarius in Il. Ψ. p. 1439, 13 — 23. ſed *Homeri* Παρήορος, et Πάραορος *Thocriti*, ipſi, ut et aliis, videntur diverſiſſimae originis vocabula: haec optima mihi videtur interpretatio, quam dat *Etymologus M.* p. 653, 49. Παρήορος — καὶ ὁ μὴ κατὰ χώραν (vid. *L. Kuſter.* ad. *Heſych.* Εν πείσῃ. p. 1255.) ἔχων ἀραρυίας τὰς φρένας, ἀλλ' αἰωρεμένας, οἱονεὶ ὁ ἄφρων. — De Αἰώρα, et verbo Αἰωρεῖσθαι, quod ſaepe vitiatum latet, noſtrae vocis origine, eiusque vi propria et figurata, quae dici poſſent me nimis diu detinerent. Proprie vocem ἐώρα ſupra vidimus a *Sophocle* poſitam: proprio ſenſu verbum adhibuit αἰωρεῖσθαι *Archias* in Antholog. III, c. VIII, ep. 3. *Pauſanias* X. p. 869. ubi Phaedram, quae, ſicut Sophoclea Iocaſte, ſuſpendio vitam finierat, pinxiſſe dicitur Polygnotus, τό, τε ἄλλο σῶμα αἰωρεμένην ἐν σειρᾷ, καὶ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις ἑκατέρωθεν τῆς σειρᾶς ἐχομένην, *ut reliquum corpus in fune oſcillaret, ambae manus funem tenaciter utrimque tenerent*: notat ibi *Kuhnius*; docta quoque *Hadr. Iunius* in laborioſo libello, Nomenclat. in v. *Oſcillum. Macrobius Gronovii* p. 220. *oſcilla* memorat, *ad humanam effigiem arte ſimulata.* p. 232. *ſigillaria*, (νευρόσπαστα,) *quae luſum reptanti adhuc infantiae oſcillis fictilibus praebent.* p. 241. *Pelasgos* dicit — *coepiſſe Saturno — oſcilla quaedam pro ſuis* (leg. *huis*, id eſt *humanis*) *capitibus ferre.* Αἰωρεῖσθαι pr. notat *oſcillo iactari*; hinc pendet multiplex uſus verbi ſimplicis et compoſitorum; inter quae Πα-

p. 246. A.

B.

Digitized by Google

ραιωρεῖσθαι, primitus ſcriptum Παραιωρεῖν, proximum ac- C.
cedit ad Παρήορος. — *Theocriti* Πάραρος, *Homero* Παρήορος, plene dicitur ab *Archilocho* νόου παρήορος, *a ſana mente aberrans.* Hos etiam quinque Trochaïcos *Archilochi* nobis ſervavit in Florileg. *Stobaeus*, *Gesneri* p. 561, 50. *Grotii* p. 437, exigua mutatione ſic emendate ſcribendos:

Τοῖς θεοῖσι πάντα τίθει· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
Ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί.
Πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι, καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
Τπτίους κλίνουσ'. ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά·
Καὶ βίᾳ χρήζων πλανᾶται, καὶ νόῳ παρήορος.

Mitto reliqua: in ultimo horum verſum βίᾳ χρήζων, recte emendatum a *Gesnero*, probavit *Grotius*: Galatea Euryti filia nupſiſſe dicitur apud *Antonin. Liberal.* libelli minime p. 247. A.
vulgaris complectentis cap. XVII, Pandionis F. Lampro, τὰ μὲν εἰς γένος εὖ ἔχοντι, βίᾳ δὲ ἐνδεσῖ. ἐνδεεῖς βίᾳ memorat etiam *Leonidas* in *Anthol.* III. C. XX. Ep. 3. talis βίᾳ χρήζων dicitur ab *Archilocho*; hic praeterea νόῳ παρήορος. et occurrunt ſaepenumero, in quos torqueri poſſit *Stilponis* (*Diogen. Laert.* II, 118.) iocus ex ambiguo, ab illo iactus in *Crateta*: δοκεῖς μοι χρείαν ἔχειν ἱματίῳ ΚΑΙ-ΝΟΥ. — In iſto *Archilochi* verſu nollem adeo literarum inſtitiſſet veſtigiis *Fred. Lud. Abreſchius* in Dilucid. *Thucyd.* p. 778. ut vocem nobis illuc immiſſam voluerit χρήμῃ· quam poni potuiſſe putabat pro χρείᾳ· σπάνει. Qui id unus tradidit, *Suidas* virum literatiſſimum in hunc induxit errorem: quem praecaviſſet adhibitus ſive *H. Stephanus*, ſeu *Aem. Portus* in Lex. Ion. Nugax libellus de B.
vita *Homeri*, ſub *Herodoti* nomine vulgatus, ſed, mea quidem ſententia, a Sophiſta quodam pauperculo ſcriptus ingenii exercendi gratia, vid. ex Ed. *Weſſ.* P. 751, 81. et 93. *Suidae* locus in Χρήμη me non tenebit. Unius tandem *Euſtathii* quaedam deſcribam, ad Theocriteum Πάραρος interpretandum poſita in Il. Ψ, p. 1439, 18. Ὁ παρὰ Θεοκρίτῳ Πάραρος δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα Παρήορος. γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ Ἀείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ Ἄρω, τὸ ἁρμόζω· οἱονεὶ ὁ παρηρμοσμένος· ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων· ὁ μὴ πυκινός· ὁ μὴ φρενήρης· ὁ ἀράιὸς τὸν νοῦν.

Digitized by Google

VI. 9. Ἰλεὸν, ἐκ οἰκησιν] Praxinoë, quas maritus *conduxerat*, vel *emerat*, aediculas, Ἰλεὸν vocat, οὐκ οἴκησιν, *serpentis latibulum*, sive *voluta brum*, non hominis *habitaculum*. Recte *Scholiasta*, Ἰλεὸν, inquit, λέγεσι τὸν φωλεὸν, ἀπὸ τῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἱλεῖσθαι. C. cubilia scilicet, in quae spiris se contractis et convolutis abdebant serpentes, tanquam ipsorum ἕλυτρα, dicuntur etiam a Poëtis Ἰλεοὶ, et Εἰλυοί. Unius verbi, significantis *volvo*, formae tantum erant diversae, Ἴλω, Ἰλλω· Ἰλύω· Ἔλω, Ἔλλω· Ἰλέω· Ἐλέω, Ἐλύω· Εἰλίω, Εἰλέω, Εἰλύω. exquisita quaedam *Hemsterhusii* publicavit amicus Clariss. ad *Timaei* Lex. p. 52. Ab εἰλέω, ἰλέω, ἰλύω, et εἰλύω, proxima supersunt derivata, Εἰλεὸς, Ἰλεὸς, Ἰλμὸς, et Εἰλυός. hae formae pronunciantur ῠ producto, sed perinde est, Εἰλεὸς scribatur an Ἰλεός. Utrumque sic recte scriptum suis locis profert apud *Hesychium*; sed harum etiam vocum vitiosa scriptio, Εἴελος, et Ἴελος, in istam fuit utilissimam farraginem recepta: Ἰλεὸς, inquit, θηρίε φωλεός. τίθεται ἡ λέ- p. 248. A. ξις καὶ ἐπὶ ἀλωπέκων· (de vulpium nempe *cubili*:) ἢ ὁ τῶν ἐντέρων σπαραγμός. male legitur ταραγμὸς in Ἴελος· recte στρόφος, in v. Εἰλεός. Quae veteribus Romanis etiam *vermina*, postea *tormina* dicebantur, ex contractis intestinorum involucris orta, a veteribus medicis Gr. Εἰλεοὶ, a recentioribus etiam στρόφοι dicebantur; quorum hoc ipse adhibet *Athenaeus* III. p. 116. A. et apud hunc medicus *Philotimus* III. p. 79. D. conf. *T. H.* in *Aristoph.* Plut. v. 1132. et *Foesius* Oecon. *Hippocr.* in v. Εἰλεὸς, et in v. Στρόφος. A *ferarum lustris* χωρίον mihi dictum videtur Εἰλεοὶ apud *Pausan.* II. p. 192. v. 9. Ex eodem *Pausania* commodum mihi veniunt in mentem duo de filiis Lycaonis Arcadis, dicti, L. VIII. p. 602, 6. Τραπεζεὺς καὶ Ἐλεάτας. hi non occurrebant *Hemsterhusio* in *Lucian.* I. p. 371. *mensam coqui* tractanti dictam εἰλεὸν, ab *Homero* ἐλεὲς, B. ab aliis etiam εἰλεόν. *Eustath.* in Od. Ξ. p. 553, 24. ἐκ τύτε Ἐλεάτρος, παρὸ τοῖς ὕστερον ὁ δαιτρός· — δῆλον δ' ὅτι ὁ Ἐλεὸς καὶ Εἰλεὸς λέγεται. mensa coquinaria dubium nullum est quin sic dicta fuerit, quia *versatilis* erat et *rotatilis*, ab Ἐλέω, *volvo*.

Serpentis *latibulum*; praeterquam apud *Hesych.* nus-

Digitized by Google

quam alibi legi vocatum Ἰλεὸν nisi hoc uno loco *Theocriti*: Ἰλυὸν vero, vel Εἰλυὸν dixerunt *Callimachus*, *Apollonius Rhodius*, et *Nicander*: *Apollonii* locus est Arg. I, 1144. *Nicandri* versus profert Auctor *Etymol. M.* p. 299, 45. Εἰλυός, inquit, καὶ Εἰλυθμός, σημαίνει τὴν καταδυσιν, τὸν φωλεόν. Νίκανδρος, Ὅς τε κ. τ. λ. quae, illic etiam vitiata, mendosa vulgantur in Theriacis v. 283, adscribam emendata, partim a *R. Bentleio*, cuius viri Summi in *Nicandri* saltem Theriaca feliciter ad me pervenerunt centenae correctiones: C.

Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμορῥόος αὐτίκ' ἐνίψω,
Ὅς τε κατ' εἰλυὰς πετρωδέας ἐνδυκὲς αἰεὶ,
Τρηχὺν ὑφ' ἅρπεζον, θαλάμην ὀλιγήρεα τεύχων,
Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς.

In his, pro αἱμορῥόος· ἐνίσπω· (v. 283.) εἰλυθμὰς, emendata sunt a *Bentlejo*; cui v. 284. pro Τρηχῷ ὑπάρπεζον, Τρηχὺν ὑφ' ἅρπεζαν tribuitur in apographo correctionum, quem nactus sum: ego, v. 283, pro ἐνδυκὲς αὖει, emendavi ἐνδυκὲς αἰεί. non tantum *Homericum* dat Ἐνδυκέως *Hesychius*, de quo *Henr. Stephanus* egit in Ind. Thes. sed et Ἐνδυκὲς, συνεχὲς, — ἐπιμελές. *Apollonio Rhod.* I, 883. pro Ἐνδυκέως, recte *Rutgersius* Ἐνδυκὲς restituit Var. L. V, c. XI. idem significans — συνεχὲς αἰεὶ scripsit *Homerus* p. 249 A. in Od. I, 74. usitata veteribus ratione, de qua egit *H. Stephanus* in Append. de D. A. p. 72. αὖει miror a *Bentlejo* neglectum, quo sensu hic poneretur, inusitatum: meae lectioni favet, quod praebet editum *Etymologicum* l. c. Ὅς τε κατ' εἰλυθμὰς πετρωδέας αἰὲν ἰαύει Τρηχὺν ὑφαρπάζων· — pendent priora huius loci ab Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν, in v. 285. Tandem dant in v. 284. Codices MSS. τρηχὺν ὑπέρπεζον· *Etymol.* Τρηχὺν ὑφαρπάζων· quae facile monstrabant:

Τρηχὺν ὑφ' ἅρπεζον·

bis alibi, quod fateor, vocem adhibens, *Nicander* Ἁρπέζας vocavit τὰς αἱμασιὰς, sive τὰς αἱμασιώδεις τόπους, ut vocem Ἁρπέζας, quam etiam in Indicem retulit Thesauri *Stephanus*, *Hesychius* interpretatur; ubi vid. ab Editore B.

Digitized by Google

notata. *Nunc* (inquit *Virgilii* Corydon, *sole* nempe *sub ardenti*, Ecl. II, 9,)

Nunc virides etiam occultant spineta lacertos.

dixerat *Theocritus* Eid. VII, 20,

Ἀγίνα δὴ καὶ σαῦρος ὑφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει.

Asperum spinetum, Ἐνθ' (αἱμόῤῥοος) εἰλυθμὸν ἔχει, cum exfaturatus iacet, *Nicander* hic vocavit τρηχὺν ἄρπεζον· hanc etiam vocis formam obtinuisse vel ex his *Suidae* manifestum est: Ἄρπεζον, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ, παρὰ Ἡροδότῳ· ὅ τινες ἅρπαζον (imo, Ἄρπεζαν) καλοῦσιν, vocem istam *Herodotus* non adhibuit: quid *Suidam* in errorem induxerit ostendit *P. Wesselingius* in Dissert. Herodotea p. 43. — Apta coniunxit *Nicander* Ther. v. 44,

Τρόχμαλά θ', αἱμασιάς τε, καὶ εἰλυὰς —

ubi priora duo paene τρηχεῖαι sunt ἄρπεζαι, sive ἄρπεζοι τρηχεῖς.

Serpentum aliarumque ferarum τὰς καταδύσεις, (quas veteres etiam Θωλείας vocabant; *Euripides* in Phoen. v. 938, *Simmias Rhodius* in Ovo v. 19, aliique; quasque nescio quis Δυθμὰς dixerat: vid. Epist. ad *M. Röver. Ursini* libello praefixa p. 44.) Εἰλυὰς *Apollon. Rhod.* et *Nicander*, exemplaria nostra hymnorum *Callimachi* vocant Ἰλυάς, h. Iovis v. 25. ubi in eo est Poëta, ut narret montes fuisse, cum Iupiter nasceretur, ubi postea flumina prosilierint montium nominibus insignita:

Pag. 62. Πολλὰ δὲ Καρνείωνος ἄνω, διερῷ περ ἐόντος,
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα.

τὸν Καρνίωνα, vel Καρνείωνα, valde suspectum, suo loco nunc relinquam. sensum vero verborum, quem praebent Latina, *Lustra construxerunt*, vel, quae dedit *Vulcanius*, *Lustra ferae posuere sibi*, facta sunt ex his Graeci Magistri: πολλὰ δ' ὑπὲρ τῷ Καρίωνος ἑρπετὰ τὰς φωλεὰς ἐποίησαν. *Lustra* itaque *ponere* Graece dici potuit Ἰλεὰς βάλλεσθαι. Libenter formam loquendi, mihi quidem novam, uno al-

Digitized by Google

terove saltem exemplo simili legissem probatam: sed hic tacent omnes; *Ez.* etiam *Spanhemius*, ille antiquitatis omnis valde peritus, Poëtarum tamen interpres non κριτικώτατος, quippe qui locum *Callimachi*, qui alicuius esset momenti, ne unum quidem correxerit. — Verbi Βάλλειν etiam praepositionibus iuncti diversos significatus et deri- B.
vata nomina veterum nemo accuratius tractavit, quam *Eustathius* in *Homer.* Od. A. a p. 38. — ad finem fere p. 41. In his nihil *Callimachei* simile reperietur. *Urbis* tamen *fundamenta iacere*, vel *ponere*, etiam verbo Βάλλεσθαι designatum fuit; ex. gr. a *Philostrato* de V. A. Tyan. III, c. 20, πόλιν δὲ ὅπῃ βάλοιντο, ὑπεδίδα ἡ γῆ, καὶ ὑπεχώρει κάτω. Decantatum est *Pindari* dictum ex Oda perdita, de navali victoria ad Artemisium: ὅτι, παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας· illic Athenienses vere dicuntur *Graeciae libertatis iecisse fundamenta*: Idem *Pindar.* Πυθ. IV, 245. Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων. conf. Od. VII, 3. An ad eam iam rationem scribi potuit a *Callimacho* de serpentibus in monte habentibus latibula, vel cubilia fodientibus,

Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα; C.

Non equidem opinor. In paucis istis hymnis minimum centum adhuc loca vitiata latent: in hunc censum ista quoque refero. Fac in antiquo Codice scriptum,

Ἰλυοῖς ΙΑΛΟΝΤΟ

(ut legitur Εἰλάειν, pro Ἐλλειν, vel Ἴλλειν, apud *Eustathium* in Il. N p. 923, 28.) a sciolo poni potuit, Ἰλυὰς ἐβάλοντο. mea quidem sententia corrigi debet, Ἰλυοῖς, vel, quod hic malim:

Εἰλυοῖς ἴλλοντο κινώπετα.

In suis se lustris contortos volvebant serpentes: *serpentes* eximie sic vocat *Nicander* in Ther. v. 27, 195, 488. qui rariorem adhuc formam habet v. 142, κινωπισταῖς. — Pri- p. 251. A.
mum, Ἰλυοῖς, vel Εἰλυοῖς, pro ἐν ἰλυοῖς, esset ex more *Callimachi*, prae omnibus ceteris: Τὰν Ἰδᾳ Φρυξ ἐδίκαζεν

Digitized by Google

ἔρυι, optime restituit *Bentlei.* h. in Lav. Pall. v. 18. sic ponitur Πυθῶνι, h. in Del. v. 90. αἳ πελάγεσσι κάθηνται, v. 168. — ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ, in fragm. *Bentl.* 103. — ἧς ὀρόδαμνον Αἰγύπτῳ κατέπηξε, fr. 139. vere, me iudice, *Toupius*, in Epist. Crit. p. 49. corrigit fragm. 172.

Κέκρυπται γ' εὐνῇ Ζάγκλον ὑποχθονίῃ.

Lustra ferarum etiam Εὐναὶ dicebant: *Homer* Il. O, 580. νεβρὸν — ἐξ εὐνῆφι θοροῦντα. *Nicander* Ther. v. 56. χηραμὰ dixit κοίλα, καὶ ὑληωρέας εὐνάς *Theocr.* Eid. XIV, 63. etc.

B. Est et alius *Callimachi* locus h. in Dian. v. 159. quem iam ante hos annos quinque et viginti cum ceteris emendavi; sed is a Theocriteis me Praxinoës aediculis, vel a serpentis abduceret volutabro. — Quod *Callimacho* restituendum censeo, Ἴλλεσθαι idem fere erat in veteri Lingua, ac κυλίεσθαι, et ἑλίσσεσθαι, proprie significans *se contorquere*, sive *contortum convolvere*: nihil autem refert, utrum scripserit Poëta, si quis alius, cum *Nicandro*, studiosus veterum formarum,

Εἰλυοῖς ἴλλοντο κ. an Ἰλυοῖς εἴλοντο κ.

singula ista nostris in libris inveniuntur; etiam Ἴλλειν et ἴλλεσθαι, ab *Hemsterhusio* satis communita l. c. Εἰλομένων meminit *Homerus* in Il. E, 203. 782. Θ, 215. Praeter alia plura, explicantur ab *Hesychio* voces, Εἰλόμενοι· Εἰλομένων·

C. Εἰλούμενος· Ἰλούμενος· Ἰλούμενοι. in *versibus Politicis Pselli* περὶ Γραμματικῆς *MSS.* legitur: Ἰλλημένος δεσμαύμενος· Ἰλλίζειν, διανεύειν· ubi scriptum forte fuit ab ipso, Ἰλλόμενος. Observata *T. H.* partim veterum nituntur auctoritate Grammaticorum apud *Eustathium*; etiam ista de vocibus Ἐξούλης, et Κατουλάς. Optime praeterea *Eustath.* in Od. Ξ. p. 557, 24. ex *Pausaniae* Lex. Ἴλλειν, ait, καὶ τὸ συστρέφειν· ὅθεν καὶ Ἰλλὰς παρὰ Ἴωσιν, ὁ ἀπὸ λύγου δεσμὸς, ἐν Ἰλιάδι. ubi apud *Homerum* legitur Ἰλλάσιν in Il. N. 572. *Eustathius* p. 923, 26. Ἰλλάδες, δέ, φασι, κατ' Ἴωνας, δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων, ἀπὸ τοῦ Εἰλῶ (L. Εἴλω) ἢ Ἴλλω, τὸ συστρέφω, ὡς ἐν εἴδει στρεβλώσεως· λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τὸ Εἰλεῖν, (Εἴλειν,) ὡς δηλοῖ καὶ Παυσανίας, εἰπὼν, Εἰλάσιν (L. Ἴλλειν,) στρεβλοῦν, πιέζειν. κ. τ. λ.

Digitized by Google

Ad emendationem *Callimachei* versus erudito Lectori commendandam satis fuisset, quam serpentis pinxit *Homerus* in latibulo se contorquentis, imaginem protulisse. Qualis hodie adhuc ab omnibus qui sapiunt habetur, a *Callimacho*, ceterisque Poëtis, illum ut exemplar imitantibus, fuit habitus p. 252. A.

πολυΐστωρ, θεῖος Ὅμηρος.

Hector, quo paulo post moriente

ἐσιγήθη καὶ σέλας Ἰλιάδος,

nullis Parentum precibus avocatus a proposito, vim Achillis irruentis manebat imperterritus in Il. X, 93.

Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένησι,
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰγός, B.
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἑλισσόμενος περὶ χειῇ·
Ὡς Ἕκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει.

Ultimum horum versuum non viderunt etiam obversatum *Virgilio* in Aen. XII, 9.

[*Poenorum qualis in arvis* etc.]
Haud secus accensa gliscit violentia Turno.

Δράκων illic ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, est *Callimachi* Ἰλλόμενον (ἐν) εἰλυῷ κινώπετον. *Terga* quidem *convolvens*, non *in lustro* tamen, sed evolutus cubili, cum vere novo prodit in lucem, anguis expingitur in *Virgilii* Aen. II, 471.

Qualis ubi in lucem coluber, mala gramina pastus,
Frigida sub terra timidum *quem bruma tegebat,*
Nunc positis novus exuviis, nitidusque iuventa, C.
Lubrica convolvit sublato pectore terga
Arduus ad solem, et linguis micat ore trisulcis.

Nec *e lustro*, vel *in lustro*, neque hic, *ingluviem — mala gramina (atram ingluviem malis graminibus satiatus* dici poterat) *pastus*, quae *Burmanni* sunt, et *Heynii* coniecturae, scripsisset opinor, *Virgilius*; a quo profecto legere mallem hunc etiam Aeneïdos locum ceris, ut solebat meditate scribens, saepe correctis, atque adeo iis deletis, quae

Digitized by Google

ſuum alibi locum iam haberent, emendatum; quam ab eruditis iſtis tentatum interpretibus: hîc enim intacta non reliquiſſet cum vicinis iſta, cuius erant in opere perfecto Γεωργικῶν III, 425.

p. 253. A. *Squamea convolvens ſublato pectore terga,*

v. 433. *Exſilit* (e ſtagnis) *in ſiccum, et flammantia lumina torquens,*
Saevit agris.

v. 437. *Quum poſitis novus exuviis, nitidusque iuventa,*
Volvitur, aut, catulos tectis, aut ova relinquens,
Arduus ad ſolem, et linguis micat ore triſulcis.

In his iſta *Virgilius* ſpectabat etiam *Nicandri* Ther. v. 31,

Τῆμος, ὅτ' αὐαλέον φολίδων ἀπεδύσατο γῆρας
Μῶλυς ἐπιστείχων, ὅτε, φωλεὸν εἴαρι φεύγων,
Ὄμμασιν ἀμβλώσσει· μαραθρου δέ ἑ νήχυτος ὄρπηξ
Βοσκηθεὶς ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα τίθησι.

et v. 137. ὅτε, ῥινῆεν φολίδων ἀπὸ γῆρας ἀμέρσας,
B. Ἄψ ἀναφοιτήσῃ, νεαρῇ κεχαρημένος ἥβῃ.

ſic emendata dedit ultima *Bentlejus*, pro vulgatis, — νεαρῇ γε κεχαρμένος ἥβᾳ· prima, pro αὐαλέων φολίδων ἀπεδύσσατο γῆρας. — κεχαρμένος mallem cum γε praefixo reliquiſſet intactum.

Praeter iſta *Virgilii*, variorum a me loca poterant proferri, ex iſthoc *Homeri* expreſſa. Ne modum excedam, et ne captaſſe ſaepius videar occaſionem correctiunculas proferendi, unius hic verba ponam, ut voce reſtituta emaculentur, *Aeliani* de N. Anim. VI, c. IV. Οἱ Δράκοντες, — μέλλοντές τινα ἑλλοχᾶν ἢ ἄνθρωπον ἢ θῆρα, τὰς θανατηφόρους ῥίζας ἐσθίουσι, καὶ τὰς πόας μέντοι τὰς τοιαύτας (*mala*
C. *gramina.*) Οὐκ ἦν δὲ ἄρα οὐδὲ Ὅμηρος αὐτῶν τῆς τροφῆς ἀμαθής· λέγει γοῦν· ὅπως

„ἀναμένει περὶ τὸν φωλεὸν εἱλούμενος, πρεσεμπλησθεὶς σιτίων
„πολλῶν φαρμακωδῶν καὶ κακῶν.

Aeliani locum indicavit ad *Homerum Barneſius*; Homericum *Abr. Gronovius* ad *Aelianum*: neuter vero vidit, duabus ex *Homero* literis augenda *Aeliani* verba, ut eſſent

Digitized by Google

Graeca: quid enim hic significabit ἀναμένει· *quem*, vel *quid* ἀναμένει; Dicitur quidem a philosophis τὸ μένον, quod manet in quiete, dum alicunde motus communicetur: apud *Plutarchum* in Galba T. I. p. 1053. A. καθάπερ ἐρρωμένον σῶμα· diversis modis tentant *Bryanus*, et *Solanus*: ego legebam: καθάπερ μένον σῶμα, τὸ στρατιωτικὸν ἀξιοῦσιν, (οἱ πλεῖστοι) ἰδίᾳ μηδέποτε χρώμενον ὁρμῇ, συγκινεῖσθαι τῇ τοῦ στρατηγοῦ· quae veram continent sententiam. — Quis vero dubitet quin scripserit *Aelianus*, *Homerum* quem laudat sequutus: p. 254. A.

„ἄνδρα μένει, περὶ τὸν φωλεὸν εἱλούμενος, κ. τ. λ.

quae respondent Homericis:

δρηΐων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένησι,
Βεβρωπὼς κακὰ φάρμακ'.

Non ignoro, iam olim, et forte ante duo annorum millia, lectam in isto versu vocem ὀρέστερος, ut sic ipse draco dicatur; mihi tamen ὀρέστερον ἄνδρα (quocum Achilles quodam modo comparatur, in hac etiam parte carminis *inexorabilis*, *acer*,) ὀρέστερον scripsisse videtur *Homerus*, et *pastorem*, vel *agricolam* designatum voluisse, quibus sua dat praecepta contra serpentes *Virgil.* IV. Georg. a v. 416. — ad 440. et dudum ante sua dabat, in Theriacis B. inprimis, *Nicander*; cui initio carminis memorantur illinc utilitatem percepturi,

— πολυεργὸς ἀροτρεὺς
Βουκαῖός τε, — καὶ ὀροιτύπος.

Sed in Homericis ne offendant tirones ad μένησι· debuit illud ab *Aeliano* reddi μένει· neque enim est modus subiunct. sed mos flectendi indic. Poëtis usitatus; qui dicitur a Grammaticis Rheginorum fuisse dialecti. *Heraclidis Alexandr.* nonnulla hac de re dedit *Eustath.* ad Il. H. p. 281. v. 6 — 20. etiam Auctor *Etymolog. M.* p. 650, 11. sic scribi tradit διαλέκτῳ Ῥηγίνων. hoc idcirco dicitur a Grammaticis, quia Ibycus, ista inprimis delectatus ratione flectendi, fuit Rheginus; hinc σχῆμα vocatur Ἰβύκειον a *Lesbonacte* Grammatico p. 179. C.

Homerica spectabant, praeter ceteros, *Philostratus*

Digitized by Google

et *Eunapius*, quorum loca *Toupius* emendavit Emend. in *Suid.* P. III. p. 40. 41. vere reſtituens *Eunapio* apud *Suidam* χειὰν, ubi vocem vulgatam, Monachis multo notiorem, χρειὰν, exhibet etiam Codex *Suidae* qui eſt in Biblioth. Leidenſi non vulgaris bonitatis. *Latebra*, vel *latibulum* ſerpentis ſimilem ob rationem χειὰ dicebatur, ob quam Ἰλεὸς vel Εἰλυός. valde iuvenis, *Georg. D'Arnaud* in Lect. Gr. p. 206. in *Nicandri* Ther. v. 79. pro χελείαις, reſtituit χεσίαις. ſed quia totus ibi verſus legitur emendate
p. 255. ſcriptus, quod ne memorat quidem *Arnaldus*, ſuſpicor,
A. emendatum a ſe verſum cum diſcipulo communicaſſe, qui nunquam quaeſivit in muſtaceo laureolam, *T. Hemſterhuſium.* eadem certe ratione verſum iſtum emaculavit *Bentlejus*, qui adſtripſerat: „Χεσίαις pro χείαις· ut θεῖον, θέσιον, etc." Viro Summo non adſentior, in *Nicandri* Ther. v. 139. vocem ὀχεῆσιν mutanti in Homericam χειῆσι. Diverſae vox originis, ſimili uſui inſerviens, optimae eſt notae Ὀχὴ et Ὀχεή. vid. in *Heſychii* Ὀχὴ, τρώγλη, nota Cl. *Ruhnkenii*; cui debemus hunc etiam *Callimachi* verſum, (in Auctar. Fragm. 438.)

Ὃς δ', ὡς ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχένι ἀνασχών —

in quibus ultimum mihi quidem ad comparationem paene neceſſarium, neque adeo mutandum videtur cum *Toupio* Emend. in *Suid.* III. p. 208.

B. Ad χειὰν, ſive Homericum χειὴν, optime *Porphyrius* in Codice *Homeri* Leidenſi, τὴν αὐτὸν μόνον (τὸν δράκοντα) χωροῦσαν, καὶ τρόπον τινὰ ἔλυτρον αὐτῷ οὖσαν·

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται.

quibus deteriora ſubiicit: ἢ ὅτι δίκην ὕδατος ἐκχεῖται (leg. ἐγχεῖται) εἰς αὐτὴν τὸ θηρίον. Illud χείσεται, *capiet*, ſemel a Grammaticis lectum in *Homeri* Od. Σ, 17, quid verum eſſet partim patefecit: *capio* in veteri Lingua Graeca Γάω et Γέω dicebatur; literis aſpiratis in uſum receptis, Χάω (Χάζω, hinc ortum, in libris fuit cuſtoditum) et Χείω· unde *Homeri* Χείσεται, et noſtrum Χειά· conferri poterunt *Etymolog. M.* p. 809, 50. *Euſtath.* in Od. Σ. p. 653. 2. et in Il. X. p. 1356, 41.

Digitized by Google

Evenire facile poterit, ut nonnulli, quales ipsius *Hemsterhusii* in *Lucianum* adnotatis, quorum nihil edolare poterant aut legerant simile, detrahere sunt ausi Germani quidam Graece et Latine eruditi, sed hac in re sive invidi, seu saltem in illud inferioris Germaniae in suo genere primarium lumen iniqui censores, haec mea quoque in unum carmen nimis copiosa sint iudicaturi; quin certo novi talem futurum: C.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδόν.

Theocriti Praxinoe pervenuste suas hic aediculas Ἰλεὸν vocat, οὐκ οἴκησιν. *Martialis* XI. Epigr. XIX,

Donasti Lupe rus sub urbe nobis; —
In quo nec cucumis iacere rectus,
Nec serpens latitare torta possit.

versus hic diversimode corrigitur in Miscell. Obs. I, p. 44, et p. 88. alter pro *habitare* recte *latitare* videtur emendasse; alter, pro *tota*, bene posuisse *torta*: in χειῷ, vel εἰλυῷ, iacet utique convoluta serpens, atque adeo *torta*. Hoc praeterea rei minuendae ceteris lectionibus aptius iudicabitur. — Sed in loco *Theocriti* hyperbole, rei minuendae adhibita, multo est elegantior; quia marito loquitur irata Praxinoe, atque ita videri potest ἡ ὑπερβολὴ εὐλόγως γεννᾶσθαι πρὸς τὸ πράγματος, ut scribit agens de hoc genere *Longinus* Sect. 38. a. §. 8. Διὰ τὸ γελοῖον elegans etiam illud parasiti Gelasimi in comoedia *Plauti*, Sticho, IV, 2, 37. p. 256. A.

Ep. *Edepol tibi, opinor, etiam uni locum conspicor,*
Ubi accubes; (ad mensam in coena,)
Si arte poteris accubare. G. *Vel inter cuneos ferreos;* B.
Tantillum loci, ubi catellus cubet, id mihi sat est loci.

Ne illud quidem Syracosiam mulierem dedecet, garrulam, et de marito mendacem, quod dictorum immemor paulo post maritum vocat suum, *virum trium et decem cubitorum:* aedicula erat, non domus; sed *quinque ulnarum* habitaculum illud, Ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, cum ipsa, et cum ancillis, Eunoe, Phrygia, parvulo, habitabat ma-

Digitized by Google

ritus ille *fatuus*, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς. non illepidum *Lucilii* est Epigramma Anthol. II, c. 33, 1.

Τιμόμαχον τὸν μακρὸν ὁ πεντόργυιος ἐχώρει
Οἶκος, ὑπὲρ γαίης πάντοτε κεκλιμένον.

Sunt et in istis poëmatiis capite praecedente, XXXII, varia ὑπερβολικῶς scripta, quibus homunculi statura bre-
C. ves et corporis habitu graciles supra fidem extenuantur; sed, de viginti epigrammatis unum si exceperis, ceteri lusus, ut recentiorum, mihi quidem valde videntur frigidi.

Huius generis habet inprimis multa, quaedam venusta, *Athenaeus*; nonnulla etiam, *Aelianus*. Antiqui Comici dictum nostrae forsan aetatis sophis, verae elegantiae gustum habentibus, iciunum videretur, quod a iudice tamen, ipsorum forte sententia (si *Boileavii* Gallica legerunt de Graecis facta,) minime inepto, a *Longino*, tanquam hyperbole Comica dictum censebatur satis probabile:

Ἀγρὸν ἔσχ', ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

p.257. Sic verba legenda videntur, quae ad eam fere rationem
A. edidit *Zach. Pearce* p. 144. memorans, ex *Quinctiliani* Inst. Or. VIII, c. 6, p. 753, lusum *Ciceronis e quodam ioculari libello*, hoc ingenio capitali, ut equidem iudico, non satis dignum.

Sed *Pearcius*, aliique ante ipsum, ad *Longinum* unam laudant eamdemque omnes Epistolam Laconicam; quales, sane brevissimas, vel unus nobis *Plutarchus* minimum decem conservavit. Quando sine ullo nunc investigandi labore hae mihi sunt ad manum, et forsan ab harum rerum cupidis requiri poterunt; hic a me proferentur.

DIGRES-

Digitized by Google

DIGRESSIO II A THEOCRITEIS, B.

exhibens Epistolas aliquot Laconicas, a Plutarcho custoditas.

Epistolae Laconicae reperiuntur apud *Plutarchum* T. I. p. 52. A. Lycurgi: Interrogatus a civibus, πῶς ἂν πολεμίων ἔφοδον ἀλεξοίμεθα; respondisse fertur per epistolam:

Ἂν πτωχοὶ μένητε, καὶ μὴ μέσδω ἄτερος θατέρω κρατέῃ.

interrogatus περὶ τῶν τειχῶν, respondisse dicitur:

Οὐκ ἂν εἴη ἀτείχιστος πόλις, ἅτις ἀνδρείοις καὶ C.
ἑ πλίνθοις ἐστεφάνωται.

sed subdit his *Plutarchus*, περὶ μὲν οὖν τούτων καὶ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν, οὔτε ἀπιστῆσαι ῥᾴδιον, οὔτε πιστεῦσαι. Haec formula, de Epistolis istis, sintne vere veteris istius Lycurgi, nec ne, dubitantis, adhibetur alibi a *Plutarcho* de prodigiis, in Camillo p. 132. B. C. ubi modeste sentientis opinio plenius explicatur, et de hominum agitur ingeniis, (semper iisdem) qui vel in anilem declinant superstitionem, vel in impiam incredulitatem labuntur praecipites: ἡ δ' εὐλάβεια, inquit, καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄριστον. conf. eius Coriolan. p. 232. A — D. ubi *Heraclidi* tandem dictum profert non obscurum, Modestam hanc etiam formulam de- p. 238.
bet *Herodoto*, qui L. IV, c. 96. περὶ μὲν πρώτου, inquit, A.
οὔτε ἀπιστέω, οὔτε ὦν πιστεύω τι λίην. Hoc de multis etiam nunc dici potest. In priore harum Epist. pro ἐρατέημεν, scripsi κρατέῃ· forma μέσδω, pro μέζω et μείζω, est de tarissimis. — Responsum autem illud personae Legislatoris congruit: de illo *Justinus* III, c. III, 3. *Fundos*, inquit, *omnium aequaliter inter omnes divisit; ut aequata patrimonia neminem poten-*

Digitized by Google

tiorem altero redderent: sed hoc institutum iam fuit a *Cragio*, *Grotio*, aliisque laudatum.

P. 441. A. B. LYSANDRI *ad Ephoros*, captis Athenis.

Ἑαλώκαντι ταὶ Ἀθᾶναι (vel Ἀσᾶναι.)

B. Ἁλώκαντι scribitur apud *Plutarch.* alterum in Scholio ad *Dionis Chrys.* Pag. 597. B. in nota *Morelli*, quod Scholion exhibet *Meursius* Miscell. Lacon. III, c. VI.

— EPHORORUM ad illum:

Ἀρκέει τόγα ἑαλώκειν

T. II. p. 211. B. C. AGESILAI legitur *ad Ephoros* Epistola, qua nulla datur inter Laconicas longior: scripsit illam, victor in Asia diu versatus, cum *ipsum Regem adoriri* constituerat; sed revocatus modeste *audiens fuit iussis Magistratuum*, ut loquitur *Cornelius Nepos*. Patriam breviloquentiam Asiaticâ quadam verborum mutasse videtur redundantiâ. Magistratibus Spartiatis pars Epistolae, ni fallor, suffecisset ista:

C. Ἔπομαι τᾷ ἐπιστολᾷ· σχεδὸν δ' αὐτὰν καὶ φθάσω.

P. 219. A. ARCHIDAMI (huius nominis III.) *ad Eleos*: Ὅτε εἰς Ἀρκαδίαν ἐνέβαλε, πυθόμενος βοηθεῖν αὐτοῖς Ἠλείους, ἀπέστειλεν (scribendum et hic, ἐπέστειλεν) αὐτοῖς,

Ἀρχίδαμος Ἠλείοις.
Καλὸν ἀσυχία.

Ibid. D. BRASIDAE ad Ephoros: ἐξελθὼν ἐπὶ πόλεμον ἔγραψε τοῖς Ἐφόροις,

Ἄσσ' ἂν ἐλλῶμαι πραξῶ ποττὸν πόλεμον, ἢ παθὼν ἁξοῦμαι.

Voculam ἂν interieci tantum vulgatis; quibus congruit tum ἐλλῶμαι: quod in δήλομαι mutandum hoc
p. 259. A. in dicto putabat *Casaubonus* Lect. *Theocr.* p. 258. Sed *velle* non tantum scribitur Dorice δήλεσθαι, verum etiam δηλέεσθαι. Δηλεῖσθαι, *nocere*, scribi solet a Siciliensibus Δαλεῖσθαι, ut in *Theocriteis* Eid. IX, 56. XV, 48. XXII, 127. ante *Casaubonum* Doricum Δήλεσθαι, *velle*, iam notum erat *Gul. Cantero*, illud restituenti *Theocrito* N. L. II, c. XI. Formam δηλέε-

Digitized by Google

σθαι dant *Hippodamus Stobaei* Floril. p. 250, 47. et *Criton* in Eclog. *Canteri* p. 198, 43. hic δηλούμενον· illic vulgatur δηλουμένοις. δηλῆσθαι et δηλῆται praebet *Archytas Stobaei* Flor. p. 13. v. 5. et 9. In *Tabula* legitur *Heracleënsi* v. 98. ἐς τὰ ἐποίκια χρήσονται ξύλοις εἰς τὰν οἰκοδομάν, οἷς κα δηλῶνται. In Libello *Timaei Locri* proſtant δηλεόμενος et δῆλετο, Editionis Pariſinae, quam nuper Gallica verſione et animadverſionibus ornavit Cl. *Batteux* c. I, §. X. ubi §. VIII. pro ἐδεῖτ' ἐς τάξιν, reſtituendum videtur ἐδήλετο vel ἐδηλέετο ἐς τάξιν αὐτὰν ἄγεν. Hunc *Timaei* libellum integra ſaltem pagina dare vir Clariſſ. potuerat vel ex antiqua Editione, (qualis eſt Pariſina *Guil. Morelli* MDLV,) auctiorem, vel ex Codd. *MSS.*: debuerant illa ſuum locum recipere in fine capitis primi ante iſta verba: τὰν μὲν ὧν τῶ ὅλω ψυχὰν ταῦτά πως διεῖλε, defectum ſupplere tentavit Interpres in Animadv. Gallicis ſubiectis p. 97. 98. B.

P. 241. A MATRIS LACAENAE ad *Filium* σεσωσμένον, καὶ πεφευγότα ἐκ τῶν πολεμίων,

Κακὰ φάμα τεῦ κακκέχυται·
ἢ ταύταν νῦν ἔκνιψαι, ἢ μὴ ἔσο.

Hanc vero Epiſtolam multo rectius ſic exhibet *Teles* in *Stobaei* Florileg. p. 576, 33. C.

Κακὰ φάμα τεῦ κακκέχυται· τὺ ὦν ἢ
ταύταν ἀπότριψαι, ἢ μηδ' ἁμῖν φάνευ.

In his, quae ſuo ſe colore Laconica intelligentibus commendabunt, ne literam quidem mutavi. Simillimam alterius Epiſtolam eadem offert in Plutarcheis Pag. 241. D. *Mater* illic ἀκούσασα περὶ τοῦ υἱοῦ οἷς κακῶς ἐπὶ τοῖς ξένοις ἀναστρέφοιτο, ἔγραψε,

Κακά τοι φάμα κακκέχυται·
ταύταν ἀπόθευ, ἢ μὴ ἔσο.

In verbis *Plutarchi* primum ſcribendum, ἐπὶ τῆς ξένης· *in regione peregrina;* uſitata ellipſi: ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας, *Iſocrates* p. 218. A. ἐπὶ ξένης dixere plures. In his Laconicis legendum: p. 260. A.

Digitized by Google

Κακὰ τὴν φάμαν κακκέχυται·
ἢ ταύτην ἀπόθευ, ἢ μὴ ἔτο.

Malus rumor de te ſparſus eſt: vel hunc a te depelle, vel morere: ad firmandum Ἀπόθευ, unius, *Sophoclis* fortaſſe, utar verſu, certe perditae Tragoediae, quem habet *Cicero* ad Atticum L. XIV, Ep. XXII, *(etſi illi iuvenes)*

Ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθοῦνται ψόγον.

Aliis bonis hanc a ſe vituperationem depellunt. Cum
B. hac epiſtola videtur alteram confudiſſe *Plutarchus*; cuius genuinum nobis ſervavit exemplar *Teles*: — Recte primum ſe habet Laconicum: Κακὰ φάμα τεῦ κακκέχυται. Verbum Καταχέαι ſic ſolet paſſim conſtrui, ſive proprio ponatur ſenſu, ſeu figurato. Inſignem habet etiam *Aeliani* locum *Suidas* in v. Κορνοῦτος· in quo poſt iſta, τοῦτον τὸν Λίβιον, (ſic legitur in Cod. MS. Leid. pro Τίτον Λ.) haec vulgantur: τοῦ δὲ πλουτίου — λήθην κατεχέαντο τοῦ Κορνούτου: duae literae male ſunt repetitae: ſcribendum, λήθην κατέχεαν, τοῦ Κορνούτου· ut paulo ante, ἀνέφηναν· nempe ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀλήθεια. Eadem menda ſaepius haeret in locis apud *Suidam*; etiam in v. Λιπαρία, in his: ὁ δὲ ἐτωθάζετο τοῦ θεοῦ τοὺς θεραπευτῆρας· quod barbarum
C. iudico, non minus ac Datidis Χαίρομαι· ſcribendum ἐτώθαζε τοῦ θ. τ. θ. conf. *Suid.* in Χλευασία. harum rerum ſcienti haec etiam, ut alia plurima, ex opere noto videbuntur *Aeliani* petita, quaeque habet in v. Ἔμπηρα· τῶν τετολμημένων σφίσι λήθην κατεχέαντες. — Dantur et propiora; ſed horum iam nonnulla protulit *Ioannes Pierſonus* ad *Moer.* p. 220.

Deinde ſinterum puto illud: τὺ ὦν ἢ ταύταν ἀπότριψαι, ἢ μηδ' ἐμὶν φάνευ· *tu itaque vel dilue crimen*, quod contra te dicitur, *vel fuge meum adſpectum.* Inuſtas etiam animo maculas *eluere* dicebant Ἀποῤῥύψασθαι· ſed obiecta crimina *diluere*, Ἀποτρίψασθαι. Ἀποτρίψαι ab interprete reddi potuit *in* Plutarcheis ἔνιψαι. ubi ſcripſit *Demoſth.* in Olynth. I. p. 5.

Digitized by Google

§. 17. ἵνα — πὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτερι- p. 261.
ψώμεθα, hoc in Scholiis redditur, ἐκκαθάρωμεν καὶ A.
ἀποπλύνωμεν. in quibus legitur ad Or. c. Midiam p. 347. §. 186. τῆς κατηγορίας ἀπατρίψασθαι τὴν φήμην. illic in margine ſcriptum, ἀποτρέψασθαι, vitioſum, alterius vice legitur, ut alibi, ſic in *Alcinoi* Iſagoge in *Platon.* cap. 30. in fine: nonnulla collegit *P. Weſſelingius* in *Diodor. Sic.* T. I. p. 6. et p. 292.

Ibid. D. TELEVTIAE ad F *Paedaretum*; cum audiiſſet ex Chiis exulibus quorum filium ſuum accuſarent, atque ipſi vera dicere de filio viderentur, ſcripſit:

Ἀ Μάτηρ Παιδαρήτῳ.
Ἡ βελτίονα πράσσειν σε, ἢ αὖθι μένε,
ἀπόγονους τὰν ἐς Σπάρταν σωτηρίαν.

Sed ſeveram Paedareti matrem ſuſpicor Ionibus ſe ni- B.
mis praebuiſſe credulam: Paedareto, viro optimo, ne *Theopompum* quidem hiſtoricum detraxiſſe novimus ex *Harpocratione* in Πεδάριτος· qui, τῶν ἐκ Λακεδαίμονος, inquit, ἐκπεμφθέντων ἔστιν οὗτος Ἁρμοστὴς, ἀνὴρ τῶν γεγονότων καλῶν, ὡς φησὶ Θεόπομπος ἐν β' Ἑλληνικῶν. In primis ille collaudatus in *Iſocratis* Archidamo p. 127. A. εἰς Χίον πλεύσας τὴν πόλιν αὐτῶν διέσωσε. Quando miſſus fuerit in Chium, atque in praelio vir egregius ceciderit, conſtat ex *Thucyd.* VIII. c. 28. et c. 55. Illic Πεδάριτος ter vocatur, ſemel Παιδάριτος c. 32. p. 524, 1. *Hudſonum* hic in variis lectionibus nihil auſum definire non miror; ſed miror *Henr. Valeſium* ad *Harpocrat.* Utraque ſcriptio eſt vitioſa; ſinceram eſſe Παιδάρητον, et Doricam Παιδάρατον, mon- C.
ſtrat Regis Laconis in hiſtoria *Herodoti* nobilitati *Demarati* nomen; ab illo quidem Ionice ſcriptum Δημάρητος· a *Pauſania* vero aliisque formâ patriâ Δημάρατος. avi *votis exoptatiſſimus* ex filia nepos πολυάρητος dicitur in *Homeri* Od. T. v. 404.

P. 511. A. LACEDAEMONIORUM ad *Philippum*: praeter illam in notis ad *Longinum* memoratam, habetur et altera: γράψαντος αὐτοῖς τοῦ Φιλίππου,

Digitized by Google

Αἰ ἐμβάλλω (L. Ἐὰν ἐμβάλω) εἰς τὴν Λακωνικὴν, ἀναστάτους ὑμᾶς ποιήσω·
ἀντέγραψαν,

Αἴκα.

id est, εἰ ἄν, sive ἐὰν, vel ἤν.

P. 262. A. Rem, ab aliis etiam traditam, sic *Ioannes Tzetzes* enarrat Histor. Chil. V. v. 327,

οἱ Λάκωνές ποτε μακρηγορούντων
Ἐπιζολὰς δεξάμενοι, ταδὶ περιεχούσας,
Ὡς, εἰ τάδε μὴ γένοιτο, καὶ μὴ συμβαίη τάδε,
Στράτευμα συγκροτήσασιν, ὁπλίσασι τὴν ἵππον,
Καὶ, τὸν Εὐρώταν ποταμὸν ᾗ ἅστα περαιωθέντες,
Καὶ λόχας συμπυκνώσαντες, καὶ προσβαλόντες μάχην,
Ἐν ἀκαρεῖ χειρώσονται Σπάρτην, καὶ γῆν Λακώνων,
Καὶ θήσασι μηλόβοτον καὶ ἄλλα δὴ μυρία,
Ὅσα ἂν ἐξ ἐπιστολαῖς μεγάλαις οὐκ ἐγράφη.
Αἴκα, μόνον ἀντέγραψαν οἱ Λάκωνες ἐν χάρτῃ,
Καὶ κατασημηνάμενοι ἀντέπεμψαν ἐκείνοις.

B. In his, quae suo more Graeculus ostentator ornavit atque amplificavit, unam alteramque literam vitiatam correxi.

P. 513. A. Haec etiam memoratur: Φιλίππε γράψαντος, εἰ δέχονται τὴ πόλει αὐτὸν, εἰς χάρτην,

Οὐ

μέγα γράψαντες ἀπέστειλαν. — Iam dudum ante, ut ad se rediret per literas roganti *Dionysio* Tyranno, epistolae loco membranam misit *Philoxenus*, cui nihil inscripserat, nisi negantem literam

Ο,

C. εἰς μικρὰ καὶ μεγάλα τὸν τῆ γράμματος χαρακτῆρα τυπώσας· ut narratur in *Append. Vatic.* Cent. IV. Prov. 37. Haec ex Codice Vaticano ab *Andrea Schotto* fuere publicata triennio postquam hinc illuc abiisset *Iosephus Scaliger*; qui, rem aliunde narrans, ostendit vetustissimos Graecos ΟΥ pro Ο scripsisse; et Ο pro

Digitized by Google

OT; in Animadv. ad *Euseb.* p. 25. quas laudare debuisset *Salmasius* ad Inscript. *Herodis Attici* p. 39. ubi neque illa omisit quae vulgaverat *Schottus*. — De Epistolis Laconicis videantur quae *Io. Meursius* adnotavit Misc. Lacon. III, c. 6. et hac occasione discant iuvenes, hoc in genere nihil ne ab illo quidem fuisse pertractatum.

Epistolae Laconicae hic a me plures ex aliis proferri possent Scriptoribus; sed unam mihi summam ex *Xenophonte* plenius enarrandam, et penticulatius exigendam.

Enarratur Epistola Laconica ex historia Xenophontis

p. 263. A.

HIPPOCRATES, Laconis, qui Mindaro classis praefecto fuit legatus. — Quos per aliquot annos dereliquerat, fortuna belli favit iterum Athenienſibus Olymp. XCII, anno 2, vel 3. Superata Lacedaemoniorum et sociorum classe, necederat Nauarchus Mindarus. Haec Athenienſium victoria claudit historiam *Thucydidis*; (vid. VIII. c. 104. 105. 106.) orditur Graecanicam *Xenophontis*: memorantur tamen a B. *Thucydide* Mindarus ὁ ναύαρχος, cap. 85. et c. 99. ut et Hippocrates Spartiata: conf. *Diodor. Sic.* XIII. c. 38. 39. etc. De Mindaro *Xenophon* Ἑλλ. I. p. 452, 18. ἀποβὰς, ἐν τῇ γῇ μαχόμενος ἀπέθανεν. in laudem Mindari multa narrans *Diodorus* XIII. c. 51. illo cadente res Lacedaemoniorum sociorumque docet labefactatas; vere itaque *Polyaenus* Strat. I. c. XL. in fine, Μίνδαρος, ait, πεσὼν, Ἀλκιβιάδῃ λαμπροτάτην νίκην ἔδωκεν· de Alcibiade *Plutarch.* I. p. 207. C. τὸν μὲν Μίνδαρον, inquit, ἀπεῖλεν, ἐρρωμένως ἀγωνιζόμενον. — Mindaro, classi praefecto, cadente, imperium in classem erat penes Hippocratem; qui, secundus a Nauarcho, huius erat velut legatus, propria adpellatione dictus a Laconibus Ἐπιστολεύς. sic enim a praefecto secundi in classe Laconica saepe a *Xenophonte*, amico Agesilai, rerumque

Digitized by Google

Laconicarum ſtudioſiſſimo, dicuntur Ἑλλ. II. p. 266, 26. C. IV. p. 314, 30. V. p. 319, 4. conf. IV. p. 313, 42. et VI. p. 343, 8. Quia poſtremo loco vocatur ἐπιστολιαφόρος, ſuſpicor Ἐπιστολέα proprie dictum, qui Praefecti *mandata*, τὰς ἐπιστολὰς, perferret ad claſſiarios; neque tamen ignoro quid *Pollux* tradiderit I. 96. illic a *Jungermanno* notata vid. et *Cragii* de Rep. Lac. IV. c. 5. — Qui Regi Ageſilao erat *ab epiſtolis* aliisve rebus ſcribendis, Ἀδαίου τοῦ γραφέως mentionem fecerat *Xenophon* Ἑλλ. IV. p. 300, 11. ubi male vulgatum Ἰδαίου (praecedit vox ἵππῳ) monſtrabit *Plutarchus* T. I. p. 603. A. — Iſta mea erant ſententiâ ante praeſcienda, quam intelligi haec poſſent *Xenophontis* Ἑλλ. I. p. 252, 32. Παρὰ δὲ Ἱπποκράτους, τοῦ Μινδάρου, Ἐπιστολέως, εἰς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα ἁλῶσαν ἐς
p. 264. A. Ἀθήνας, λέγοντα τάδε,

Ἔρρει τὰ καλά. Μίνδαρος δ' ἀπέσσυται·
Πεινῶντι τώνδρες· ἀπορέομες τί χρὴ δρᾶν.

Eadem fere leguntur in Alcibiade *Plutarchi* p. 207. C. In altero loco Attica βραχυλογία me non morabitur, quam attigi ad *Herodoti* P. 181, 70. vid. et *Abreſchius* in Anctario Dilucid. *Thucyd.* p. 356. Significatum voluit *Xenophon; ab Hippocrate, Mindari legato, miſſas Spartam literas, interceptas, atque Athenas fuiſſe perlatas.* Literis ipſis utitur *Weſſelingius* in *Diodor.* I. p. 582. monetque apud *Euſtath.* in *Hom.* rectius ſcribi, Μίνδαρος ἀπέσσυα. — Sic ex Codd. ſcribendum, et ἀπορεόμεν, ſtatuit *Bryanus* T. II. ſuae Edit. p. 565. His omnibus prior plura dedit et meliora *P. Leopardus* Emend. XV. c. XXV. legendum iudicans ἀπέσσυα, ſive potius ἀπέσσυε. Qui eadem
B. aetate qua *Leopardus* claruit, *Angelus Caninius* in Helleniſmo p. 263. legit etiam Ἀπέσσυε, id eſt τέθνηκε· vidit*que* primus ſcazontem eſſe, Ἔρρει τὰ καλά, Μίνδαρος ἀπέσσυε. *Caninii* libellum, quem absque hoc indice non inſpexiſſem, commodum laudabat *Io. Alberti* ad *Heſych.* in Ἔσσυτο, qui ſupra recte mihi ſic *Heſychium* p. 443, 3. videtur emendaſſe: Ἀπέσσυα, ἀπέδρα, ἀπηλλάγη, ἠφανίσθη. ibidem proſtant, quae iam olim dederat *Leopardus*, *Euſtathii* verba, binis in locis τὸ Ἀπέσσυα interpretati, ἀφώρ-

Digitized by Google

μησεν, ἀπῆλθε, τέθνηκε. mihi genuinum Ἀπέσσουα, et Hippocratis Epistolam duo versus conficere videntur iambici senarii claudicantes; si hac ratione scribantur:

Ἔρρει τὰ καλά. Μίνδαρός γ' ἀπέσσουα.
Πεινῶντι τῶνδρες· ἀπορεῖμες ὅ, τι χρὴ δρᾶν.

Qui vicina *Xenophantis* recte cepit, haec etiam, quae pes- C.
sime fuerat interpretatus *Pirckheimerus*, bene reddidit *Leunclavius*: *Actum de praeclaris rebus nostris; obiit Mindarus: esuriunt milites: quid agendum sit, ex inopia consilii nescimus.*

Nihil in his paene fuit novatum, nisi quod, pro ἀπορέομες τί, scripserim, ἀπορεῖμες ὅ, τι· hoc quidem ut esset in quinta sede saltem tribrachys: ἀπορείομες in aliis lectum. Codd. ἀπορίομες a me in *MS.* Leidensi. Pro ἀπορεῖν Lacones suo more scribebant ἀπορῆν. De hoc genere non vulgaria publicavit *Koenius* noster ad *Gregor.* p. 104. 105. cuius de Dialectis non magni pretii libellus longiori vita dignissimo Frisio iuveni praebuit occasionem proferendi, quae Doctis etiam viris placent.

Tandem Laconicum, me iudice, vel inprimis est p. 265.
Ἀπέσδορα, sic firmandum, ut ne in posterum mutationi A.
sit obnoxium: aptum praebet ad illud *Hesychius* ἀπέδρα. Quia paucis λεπτολογητέον, hinc illum velim ἐξίστασθαι, ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων. — Α. Δράω· δρῆμι· est ἔδρην. Dorice scribunt ἔδραν· ἔδρας· ἔδρα. — Ut ἁ Σύω, σῦμι· a Σούω est Σοῦμι. a Σύω manant ἔσυον et ἔσσυον· a Σῦμι non tantum ἐσύθην et ἐσσύθην· sed et ἐσύην et ἐσσύην· a Σοῦμι formantur ἐσσούαν, ἔσσουας, ἔσσουα· hinc nostrum Ἀπέσσουα· unicum etiam, in suo genere; qualia sexcenta dantur apud *Hesychium*, ex *Alcmanis*, *Rhinthonis*, similiumque, Laconum, Tarentinorumque, Poematis derivata, — vidit iam *Eustathius*, monuitque in Il. A. p. 47, 17. et in Od. Π. p. 590, 36. verba eiusdem originis formâ tantum fuisse diversa: Σέω· σείω· σεύω· Σόω· σούω· Σύω. ex for- C.
ma σαίνω, quam memorat, eruisse etiam potuerat Σάω· atque adeo verbum dare, per quatuor de quinque vocalibus variatum:

Σάω· Σέω· Σόω· Σύω.

Digitized by Google

Σούειν, ex Σόω ortum, Atticis iam fuit in usu: Σοῦσθαι noſtris in libris reperitur: *Sophocleum* Σεύσθω memorat utroque loco *Euſtathius*; ex Ajacis v. 1431. adnotatum ab *Henr. Stephano*. Theſ. L. G. III. p. 1226. E. Quod ex duobus Lexicis proſtat apud *Heſych.* Σοῦσο, alibi non memini me legere; Σοῦται, quod habet, eſt in *Aeſchyli* Choëph. v. 639. Σοῦνται legitur in Eiusdem Perſ. v. 25. Σοῦσθε, bis poſitum, in Eius Suppl. v. 843, 849. Sept. c. Theb. v. 31. In *Euripidéis* nusquam, quod quidem meminerim, a me repertum, mirabar legens in *Ariſtoph.* Veſp. v. 456. Οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; *Schol.* Σοῦσθε, ὁρμᾶσθε, πορεύεσθε.

C. Sed huc pertinens rariſſimum Σοῦς, velut proprium nomen Laconis haud ignobilis, et tanquam adpellativum, occurrit in *Platonis* Cratylo p. 412. B. Dum verſatur *Plato* in vocum originibus iſtorum temporum more tradendis, ἦγε Σοφία, inquit, φορᾶς ἐφάπτεσθαι. (τὴν ψυχὴν nempe) σημαίνει· σκοτωδέστερον δὲ τοῦτο καὶ ξενικώτερον· ἀλλὰ δεῖ ἐκ τῶν ποιητῶν ἀναμιμνήσκεσθαι, ὅτι πολλαχοῦ λέγουσι (ſcribendum arbitror ὅτι πολλαχοῦ, λέγοντες) περὶ ὅτου ἂν πύχωσι τῶν ἀρχομένων ταχὺ προϊέναι, Ἐσύθη φασί. Λακωνικῷ δὲ ἀνδρὶ τῶν εὐδοκίμων καὶ ὄνομα ἦν Σοῦς. τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσι. ταύτης οὖν τῆς φορᾶς ἐπαφὴν σημαίνει ἡ Σοφία. In his primum Ἐσύθη, Ἐσ-
p. 266. σύθη, an Ἐσούθη, vel Ἐσσούθη primitus ſcriptum ſtatuamus,
A. nihil arbitror intereſſe. Recte legitur apud *Heſych.* Ἐσσοῦσθαι, ἐνηνέχθαι. cuius vitioſa ſcriptio eſt apud Eumdem Ἔσσεσθαι. Ionicum illic Ἐσσοῦσθαι, diverſiſſimae verbum originis, in nota memorari non debebat. Noſtris vero in libris ſcribitur, quos etiam legerat *Plato*, Ἐσσύθη. *Sophocles* Aj. v. 294,

Κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ'· ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.

hoc licet verbis interpretari *Platonis*, ἤρξατο ταχὺ προϊέναι. vitioſe vulgatur in *Euripidis* Hecuba v. 1085. Ἐπὶ τάνδ' ἐσσυθείς· quod ne Graecum quidem: recte ſcriptum verſum in duobus legi Bibl. Leidenſis *MSS.* Codd.

Ἐπὶ τάνδε συθείς.

Digitized by Google

Tragica dat ex choro forsan ipsius *Agathonis Aristoph.* in Thesm. v. 132,

Τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν. B.

Hoc vero multo notius, utpote Homericum: frequenter etiam legimus: Ἐσσυμένην et Ἐσσυμένως. — Quod praeterea scribit *Plato*: τὴν γὰρ ταχεῖαν ἑρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσιν· nemini obscurum erit mea quantulacunque in *Eurip.* Phoen. v. 12. inprimis vero *Hemsterhusii* observata legenti ad *Hesychium* T. II. p. 1238, 15. quem suam sic arbitror notam scripsisse: Σεῦσις, ἡ πόρευσις· (ἄλλοις Σοῦς) ἢ δρόμος.

DIGRESSIO III. HISTORICA,

De Soo, Rege Lacedaemoniorum antiquissimo. C.

Platonis ille nobilis Lacon, cui nomen fuerit Σοῦς, me paulo diutius detinuit, quam debuerat: tandem recordabar illic Attico more scriptum antiqui Regis Lacopici nomen, quem alii Σόον vocarent; atque adeo istius esse nomen Proclidae nobilissimi, patris Eurypontis, quod in serie generis Regum istius familiae Heraclidarum ipsemet cum *Meursio* ante hos aliquot annos restituendum censueram *Herodoto* L. VIII, c. 131, p. 681. *Pausanias* in Laconicis III, c. 3. initio: Πρωκλῆς ὁ Ἀριστοδήμου (erat is Aristodemus ab Hercule progenitore quintus,) τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόον. Εὐρυπῶντα δὲ τὸν Σόου φασὶν ἐς τοσοῦτον ἀφικέσθαι δόξης, ὡς καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην ὄνομα ἀπ' αὐτοῦ λαβεῖν, Πρωκλείδας ἐς ἐκεῖνον καλουμένους. Nusquam alibi *Pausanias* Soï facit istius mentionem; tantumque abest ut hinc conficeremus, prae ceteris *Soum* istum, Λακωνικὸν ἄνδρα, fuisse τῶν εὐδοκίμων, ut ex *Pausaniae* verbis honos istius tituli potius *Soï* filio videretur contribuendus *Eurypontí*, quippe qui suis procul dubio meritis fecerit, ut Reges Lacedaemoniorum ex ista domo, non, ut ante, *Proclidae*, sed a se p. 267. A.

Digitized by Google

dicerentur *Eurypontidae*, vel *Eurypoedae*: hanc poſtremam formam, plerisque, ut puto, inauditam, unus nobis praebet Auctor *Etymologici M.* cuius locum in transcurſu
B. tantum ad *Herodotum* indicavi P. 681., ad quem ſaepe mea contrexi, ne copia *Weſſelingius* offenderetur, quem, praeceptorem olim meum, tum ob virtutes animi, tum ob veteris hiſtoriae peritiam, faciebam ſane maximi. Sic *Etymologus* p. 397, 12. Εὐρυπώδης· ἔστιν Εὐρύπων, Εὐρύποντος, Εὐρυποντίδης, κατὰ συγκοπὴν Εὐρυπῴδης. tales συγκοπαὶ mera ſunt Grammaticorum figmenta, analogiam Linguae vel ignorantium, vel certe minus attendentium: meliora vero dedit ibidem Grammaticus ex *Oro* vel *Orione*, ex quibus quid verum ſit his in rebus exercitatum fugere nequit. Ut a Μίνως, Μίνωος, Μίνωϊ, Μίνω, Μινῴδης· ab Ἥρως, — Ἥρῳ, Ἡρῴδης· et, neglecto ι, nomen eſt Ἡρώδης. Idem nomen eſt Dialecto tantum diverſum, Ἡρώνδας. In vetuſtiſſima lingua idem erant *Heros* et *Heron*: ab Ἥρων, ῶνος,
C. ωνι, Ἡρωνίδης· Ἡρώδης, et Ἡρώνδας. *Philonides*, *Philonidas*, et *Philondas*, idem eſt nomen. *Archonidas*, et *Archondas*; *Archonidas Eloriuus* eſt in *Ciceronis* III. Verr. c. 56. (conf. IV. in Verr. c. 26.) *Theondan* ſummum Samothracum magiſtratum bis memorat *Livius*, XLV, c. V, 6, 12. Huius moduli permultis, quae ad manum ſunt, abſtineo. — Idem nomen erat Regis Laconis Εὐρυπῶν· Εὐρυπῶς· et Εὐρυφῶν· illius meminit *Herodotus*, ut Εὐρυφῶντος dicti; qua forma nominis avus dicitur *Terpandri* ap. *Suidam* in Τέρπανδρος· ab Εὐρυπῶς fluxit Εὐρυπώδης· ut ab Εὐρυπῶν frequenter Reges ex iſta domo dicuntur Εὐρυπωντίδαι. Haec ſi hiſtoriae veteris, quam Graece, multo doctiori *Palmerio* nota fuiſſent, neque iſta ſcripſiſſet in Exercit. p. 381. „Nul„lum nomen eſt in tota antiquitate Graecanica, de quo
p. 268. „minus certitudinis habeatur, nec poteſt dici, utrum Eu-
A. „ρυπῶν aut Εὐρυτίων ſcribere et legere debeamus. — Su„per eo conſulendi tripodes."

In *Soo* Eurypontis patre forſan haeſiſſemus, niſi, Scriptor ex antiquitate tota omnium paene eruditiſſimus, *Plutarchus* ea narraret de *Soo*, quae Platonis laude digniſſimum demonſtrarent. Illius tria certe memorat ex antiquiſſimis, qui nobis perierunt, hiſtoricis illuſtria facinora

Digitized by Google

Plutarchus in Lycurgo p. 40. B. C. quo magis miror, qui factum sit, ut *Sous* ille Rex Lacedaemoniorum Heraclides vix locum invenerit in historia; et ne a *Simsono* quidem memoretur, nisi in transcursu, ad A. M. 2940; *Jo.* tamen *Meursius*, in Regibus Lacedaemoniorum disponendis *Pausaniam* sequutus, suum illi locum adsignavit de Regno Lacon. c. XV. Ad illustrandum *Platonis Sotim*, ceteris suo loco relictis, hic etiam ponam de illo agentis priora *Plutarchi* verba ex T. I. p. 40. B. versatur in Lycurgi maioribus enumerandis, ab Hercule undecimi: τῶν προγόνων, inquit, αὐτῷ, μάλιστα ἐθαυμάσθη Σόος, ἐφ' ᾧ καὶ τὰς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δούλους οἱ Σπαρτιᾶται, καὶ χώραν προσεκτήσαντο πολλὴν, Ἀρκάδων ἀποτεμομένοι. Haec etiam *Plutarchi* nostra tractaturis plerisque ne nimis obscura videantur, sciendum est Heraclidas Procliem et Eurysthenem geminos fratres, occupata Laconica, imperii sede constituta Sparta, primum vicinos satis tractasse moderate, sic sibi subiectos, ut tamen essent ἰσονόμοι et ἰσότιμοι: sed Eurysthenis filium hoc ipsos honore privasse, et iussisse ut tributum penderent Spartiatis: reliquis obtemperantibus, solos immorigeros fuisse, qui urbem Ἕλος incolerent indigenae veteres Ἕλεοι, dicti: hos debellatos, dictosque a Spartiatis Εἵλωτας, in servitutem certis tamen sub conditionibus fuisse redactos. Summam eorum enarrasse me puto, quae tradit ex *Ephoro Strabo* VIII. p. 360. C. 361. A. B. Sed, ut sensus is sit, quem expressi, voces, καλεῖσθαι δὲ Εἵλωτας, quae leguntur p. 361. v. 9. ex ista, quam tenent, sede deturbandae sunt, et in suum locum, ni fallor, versum 14. post vocem πολέμῳ restituendae. *Agin* autem Eurysthenis F. nominat *Ephorus*, quem dicit vicinis ἀφελέσθαι τὴν ἰσοτιμίαν, καὶ συντελεῖν προστάξαι τῇ Σπάρτῃ. paulo post tradens, τὰς Ἕλεας — ἁλῶναι πολέμῳ, καλεῖσθαι δὲ Εἵλωτας, καὶ κριθῆναι δούλους ἐπὶ ταυτοῖς τισιν. Cum his consentit *Plutarchus*, Spartiatas scribens τὰς Εἵλωτας velut servos sibi subiecisse sub *Soo*: Σόος, ἐφ' ᾧ — τὰς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δούλους. *Agis* enim, primus Regum huius nominis, et *Sous* fuere patrueles, atque eodem tempore regnarunt. Hercule natus Hyllus filium habuit Cleodaeum; hic Aristomachum: hoc patre natus Aristodemus filios habuit geminos Procliem et

B.

C.

p. 269. A.

Digitized by Google

Euryſthenem; qui poſt patris obitum pari ſorte primi regnum tenuerunt: horum poſteri eadem ratione duo ſemper ſimul regnarunt: Regum Macedoniae paene ultimus filiis commendabat *ſociabilem conſortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges, ſalutarem per multa ſecula ipſis patriaeque,* ore *T. Livii* XL, c. VIII, 12.

Euryſthenis filius fuit *Agis; Sous,* Proclis: quod dicitur a *Meurſio,* de Regno Lacon. c. XV. Procli ſucceſſiſſe *filium, ſed adoptivum,* nititur errore *Ioſ. Scaligeri*; quem vitioſa in *Pauſania* ſcriptio decepit. Suo more *Meurſius* primum ponit iſta:

B. „Anonymus de reg. Laced. Δεύτερος, Σόος, Προυλέυς „παῖς Θέτος."

Haec ſcilicet leguntur in Ἱστοριῶν Συναγωγῇ, quam publicavit vir Maximus, *Ioſ. Scaliger,* cum Euſebianis ſuis, p. 365. f. Alterius domus Reges illic primum recenſentur, *Agiadae* p. 364. tum ſequuntur ſua ſerie *Eurypontidae*; ut illis pater et avus; his praemittuntur pater, avus, abavus. Hi autem eadem ſerie occurrunt apud *Pauſaniam*; quaeque de illis in iſta narrantur Ἱστοριῶν Συναγωγῇ, pleraque ſunt ex *Pauſania* deſumta.

Quod putant multi; et haec et alia ex Codice Bibl. Regiae deſcripta, atque a *Scaligero* tanquam Editore tantum vulgata, idcirco, ubi collectaneis iſtis utuntur, laudantes illinc decerpta velut *incerti Scriptoris* antiqui, ſive C. *Anonymi*, error eſt; quem ſuis in libris ſemper erravit *Io. Meurſius*, ne nunc alios nominem. Dubitat *Palmerius* Exercit. p. 405. utrum eius auctor *Scaliger*, an *ex quadam antiqua ſcheda eam publicaverit*: dubitat etiam *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* V. H. III, c. 21. *Anonymum* dixerat *Aeg. Menagius* in *Diogen. Laert.* I, 42. ſed errorem poſtea videtur agnoviſſe ad I, 62. *Deſcriptionem* vocans *Olympiadum, a Scaligero collectam.* et ad I, 74. Ut verum ſorte ſit, in Codice quodam Regiae Bibl. repertum brevem quemdam Olympionicarum catalogum, quem habuerit *Scaliger*; quod ſtatuiſſe videtur *Henr. Valeſius* in Excerpta Peireſc. ex *Diodoro Sic.* p. 38. laboriosae iſtius Ἱστοριῶν Συναγωγῆς ſine dubio *Scaliger* ipſe auctor eſt; qui in libris

Digitized by Google

veterum a se lecta in istum ordinem disposuit. En ipsius *Scaligeri* verba, quae saepe miratus sum a viris Doctissimis non animadversa. In isthoc Eusebiano opere *Scaligeri* stupendo, Ἱστοριῶν Συναγωγῇ, quae legitur in Edit. curata ab *Alex. Moro* a p. 313. — ad 400. subiiciuntur *Scaligeri* in Graecae *Eusebii* Notae. has notas claudit monitum ad Lectores, cuius haec sunt ultima verba p. 431. p. 270. A.

„Adjecimus — postremo συναγωγὴν ἱστορικὴν a nobis partim ex editis, partim ex nondum editis scriptoribus collectam, quae non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris historiae illustrandam magno praesidio „erit, si quis neque negligenter eam legere, neque nostros „labores maligne interpretari volet."

Haec verba, non suo loco posita, controversiam dudum decidere debuerant.

Ut autem de *Suo* scriberet ista, quae *Meursio* fraudi fuerunt, Δεύτερος, Σόος, Προκλέης παῖς θεσός *Scaligerum*, quod miror, induxit una syllaba, male a describente repetita in his verbis, quae *Meursius* sibi non intellecta caute suppressit, *Pausaniae* III, c. VII. initio: Προκλῆς ὁ Ἀριστοδήμε τὸ παιδίον ὄνομα τίθεται Σόον. vidit *Kuhnius*, ον esse a sequenti ὄνομα, legendumque τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόον. Hic Criticorum *Homerus* dormitabat: Magnorum autem virorum peccata quam cetrorum hoc diligentius notanda iudico, quod ab aliis in ipsorum iudicio adquiescentibus late solent propagari. Ex aliena familia extraneum *in filii locum adsumere*, sive *filium adoptare*, Graece dicebatur υἱὸν τίθεσθαι, vel ποιεῖσθαι. Quod alibi nusquam legi, υἱώσασθαι, ut Aeolicum, praebet *Etymologus* p. 775, 28. *Adoptati* Gr. sunt θετοὶ, ποιητοὶ, et εἰσποίητοι. υἱοὶ γνήσιοι sive ἀληθινοὶ, et φυσικοὶ iam opponuntur a *Platone* de LL. IX. p. 878. E. XI. p. 923. E. ut ab aliis. Hoc sensu τὸ παιδίον τίθεσθαι prorsus esset barbarum. Ista tamen vitiosa *Pausaniae Scaliger*, tum aliis rebus vacans, sic cepit, ac si legisset: Προκλῆς υἱὸν ἐτίθετο, ᾧ ὄνομα ἦν Σόος. — Sed fac hunc morem inter Spartiatas istius aevi remotissimi iam fuisse receptum: (novi quae philosophum suam Melanippen fecerit *Euripides* dicentem, servata nobis in *Sto-* B. C.

Digitized by Google

baei Floril. *Grot.* p. 331.) crederemusne, Spartiatas Regem adprobaturos, qui Heraclidae Procli non esset filius γόνῳ, sive φύσει, sed tantum θέσει, sive ποιήσει· atque adeo Eu-
p.271. A. rypontidas Reges forte non fuisse Heraclidas? — Ut autem *Demosthenes* ex. gr. p. 584. §. 22. τοῦτο γὰρ αὐτῷ ὁ πατὴρ ἔθετο τοὔνομα· sic vulgo loquuntur Graeci; atque ita illic scripsit *Pausanias*: Προκλῆς — τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόον· *filio Procles nomen imponit Soï.* Sed si *Sous*, *Platoni* Λακωνικὸς ἀνὴρ τῶν εὐδοκίμων, secundum *Plutarchum* inter Lycurgi maiores μάλιστα ἐθαυμάσθη· quomodo tandem accidit, ut non ab illo *Soïdae*, sed ab huius filio Reges ex ista domo dicti fuerint Εὐρυπωντίδαι, cum tamen ab eius patrueli *Agide*, qui cum ipso per breve tempus Spartae regnavit, istius domus Reges Eurysthenidae vocati sint Ἀγίδαι. Huius rei rationem, quam ignorasse videtur *Pausanias*, hanc nobis valde probabilem exposuit *Plutarchus* in Lycurgo p. 40. C. cum enim res a *Soo* gestas, solus ex antiquitate, commemorasset, ἀλλὰ, inquit, καίπερ ἐπὶ τούτοις θαυμάζοντες αὐτὸν, οὐκ ἀπὸ τούτου τὴν οἰ-
B. κίαν, ἀλλὰ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ προσηγόρευσαν Εὐρυπωντίδας, (sic scribendum, ut scripsisse *Plutarchum*, vitiata T. I. p. 662. E. Εὐρυτίωντι δὲ mihi quidem demonstrant,) ὅτι δοκεῖ πρῶτος Εὐρυπῶν (vulg. Εὐρυτίων) τὸ ἄγαν μοναρχικὸν ἀνεῖναι τῆς βασιλείας, δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος τοῖς πολλοῖς. Ingenii sagacitate clarus et laude bellica Eurypon, quod liquet ex *Palyaeni* Strateg. II, c. XIII, ea quoque fecit Rex popularis, quae multitudini essent iucundissima: haec benefici Regis posteros ab ipsius idcirco nomine vocavit *Eurypontidas*.

DIGRES-

Digitized by Google

DIGRESSIO IV. C.

Lacònica quaedam exhibens.

Platoni miror equidem, in loco, quem tractare coepi p. 265. C., cur Rex Lacon Σοῦς potius Attico more pronunciandi dictus fuerit, quam Σόος· cum ad vocem Σοφία, sive Σοφὸς, propius accedat Σόος, inprimis si vox Aeolico more Laconum scribatur Σόϝος. Pro Δῆϊον, veteres Attici Δῆιον scribebant, Δάϊον Dorienses, Aeoles Δάϝιον. Lacon in *Aristophanis* comoedia *senatum*, τὴν γερουσίαν, vocabat Γερωϝίαν. vid. Epist. ad *M. Röverum* p. 72. — De veteribus Atticis quod dicebam nititur observatis *Athenaei* IX. p. 397. E. quem locum *Henr. Stephanus* iam adhibuit in Append. Thes. L. Gr. p. 195, et *Eustathii* variis in locis in Il. A. p. 113, 45. E. p. 396, 45. p. 397, 8. X. p. 1372, 53. etc. Ω. p. 1497, 10. horum ultimo dicitur *Aristarchus* scripsisse in Il. Ω. v. 235, p. 272. A.

Ἐξέσίην ἐλθόντι.

Cum vero Ἐσία et Ἐξεσία fuerit secundum veteres apud *Eustathium* ἡ εἰς πρεσβείαν ἔκπεμψις καὶ ἀποστολὴ, dubites an non iungenda censuerit Criticus ἐσίην (vel εἰς ἐσίην) ἐξελθόντι· legendumque,

Ἐξ ἐσίην ἐλθόντι.

In Od. A. p. 27, 13. ἀρχαϊκὲς vocat *Eustathius* πνευματισμὲς, et in Od. M. p. 478, 51. οἱ παλαιοὶ, inquit, καὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπνευμάτιζον τὰ φωνήεντα. his suum Aeoles interserebant digamma F. huius etiam loco quidam Graeciae populi B vel Γ. vid. notata in *Hesych.* ad Ἔβασον· Ἐρβως· Θάβακον· in quibus optima semper hoc in genere unius sunt *Ti. Hemsterhusii*: conf. *Salmas.* in Inscript. *Herodis Attici* p. 44. et seqq. Prae ceteris Lacones et Cretenses B mediis vocibus interserebant; unicum eam in B.

Digitized by Google

rem exemplum hic tantum ponam. *Superius* curiae *conclave*, ὑπερῷον vulgo dictum, ὑπερβῶϊον ſcriptum ſuſpicor in formula foederis inter Hierapytnios et Prianſienſes v. 41. Quae primus ex Oxonienſi marmore publicaverat *Io. Pricaeus* Notis in *Apulej.* Apolog. p. 63, ſic exhibuit leviter emendata *Edmundus Chishull.* in Antiq. Aſiat. p. 131,

C. Ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν στάλαν κατ' ἐνιαυτὸν οἱ τὸ κ' ἀεὶ Κοσμόντες ἐν τοῖς Ὑπερβωΐοις.

Paulo ante τὸ ἀρχεῖον, *curia*, fuerat τῶν Κόσμων memorata, et Hierapytniorum et Prianſienſium; in harum aedium *ſuperioribus conclavibus*, ut puto, publice formula foederis (inſculpta columnae) quotannis erat ab uno Magiſtratuum legenda. *Pricaeus* Latine reddidit iſta: *in Hyperboiorum feſto.* Ne dicam talis feſti nusquam factam mentionem: ſi feſtum deſignaretur, certus ſemper anni dies formulae fuiſſet legendae ſtatutus neque adeo addi potuiſſent iſta:

καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλάλοις πρὸ ἡμερᾶν δέκα, ἢ κὰ μέλλωντι ἀναγινώσκειν.

P. 273. A. In his ἢ κὰ vulgatur; ſcripſi ἢ κα, id eſt, ἢ ἂν μέλλωντι ἀ. In iis, quae praecedunt, *Pricaeus* dederat οἱ τόκαει· male: *Chishullus*, οἱ τὸ κ' ἀεὶ — ſcribi debuit, ut puto, οἱ τόκ' ἀεὶ κασμόντες· id eſt οἱ τότε ἀεὶ Κόσμοι ὄντες· *qui tunc quique poſtea futuri eſſent magiſtratus.* In Heracleënſi Tabula, cuius inſcriptionem luculentam grati Neapolitano debemus Eccleſiaſtico, *Mazochio*, v. 86 memorantur

Τοὶ Πολιανόμοι τοὶ ἀὲς ἐπὶ τῶ ἔτεος·

id eſt οἱ ἀεὶ τότε πολιανομοῦντες. hoc eſt iſtius Συνθήκης initium:

Ἐπὶ Ἐφόρω Ἀριστώνος μηνὸς Ἀπελλαίω ἁ πόλις καὶ τοὶ πολιανόμοι.

In Inſcriptione Corcyréa, quam in Diario Italico multo B. minus accurate, quam fuit Heracleënſis, deſcriptam vulgavit *Montfauconius* p. 413, 12. et alibi, dicuntur,

αἱ ἑκαστάκις ἐόντες ἄρχοντες.

Digitized by Google

ubique in talibus ἀεὶ adhibetur; cuius vis sic in Romano Senatusconsulto exprimitur apud *Livium* XXXIX, c. 19, §. 6. *consules praetoresque, qui nunc essent, quive postea futuri essent, curarent* etc. — Miror ab Editoribus Foederis Cretensis vulgatum v. 65,

οἱ ἐπιστάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἑκατέροις Κόσμοι.

lectum hariolor Π, ubi primitus esset sculptum N. requiruntur enim, nisi fallor, (sed in hoc genere facilis est in errorem prolapsio,)

οἱ ἐνιστάμενοι — Κόσμοι. C.

sic memorantur v. 76,

οἱ ἐνεστακότες ἑκατέρῃ Κόσμοι.

Ab *Herod.* adhibentur ἐνεστεὼς βασιλεὺς, et ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν, III, c. 66 et 67. L. VI, c. 59, ἐπεὰν ἀποθανόντος τοῦ βασιλῆος ἄλλος ἐνίστηται βασιλεύς. ubi mox etiam legitur ὁ κατιστάμενος βασιλεύς.

Sed B vocibus interiectum cum satis notum sit; minus nota hic nonnulla persequar. — Et aliorum et Laconum erat mos, literam Σ inter vocales positam eiicere, eiusque loco F vel B interserere, vel asperi spiritus indicem. Nusquam alibi, quantum memini, reperietur adnotatio Grammatici, huius similis, quam praebet Auctor *Etymologici M.* p. 391, 12.

Εὔϊος, καὶ Εὔσιος, ὁ Διόνυσος· καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίφθεγμα Εὖσοι, καὶ Εὖοι κατὰ Λάκωνας· Δωρικῇ γὰρ Διαλέκτῳ μεταγενεστέρᾳ κατ' ἔνδειαν τοῦ σ φασὶ γεγενῆσθαι Εὔιος· καὶ Εὖοι, καὶ Εὐάν — (hic interiecta nemo requireret omissa.) ὡς γὰρ οἱ Ἀργεῖοι, καὶ Λάκωνες, καὶ Παμφύλοι, καὶ Ἐρετριεῖς, καὶ Ὠρώπιοι, ἔνδειαν τοῦ σ ποιοῦντες, δασεῖαν χαρι (imo, ἐγχαράττουσι) τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσσιν· ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι, Ποιῆαι· καὶ Βουσόα, Βουόα· καὶ μουσικὰ, Μωϊκά. κέχρηται τούτῳ τῷ εἴδει καὶ Δέρκυλλος. — Ex hac observatione perinsigni primum partim saltem intelligitur, quid sibi velit, quod ex *Bacchicis*, ut puto, mulieris Pythagoreae *Arignotes* enotavit *Harpocration* in Εὐοῖ. — Deinde hinc discimus, historicum antiquissimum Argi- p. 271. A.

673620A

vum, *Dercyllum*, de quo pauca dedi, ubi laudatur in Scholiis in *Euripidis* Phoen. p. 596. 597., Argolica sua scripsisse patria Dialecto; ut adeo Λέξεις Ἀργεῖαι inter *Hesychianas* videri possint ab antiquis Grammaticis partim etiam ex historia *Dercylli* derivatae. Quam inter illas Glossas ultimam praebet *Hesychius*, haec est: Ὦβεα, τὰ ὠά, Ἀργεῖοι. — Praeterea ad primam pertinet et haec in *Etymologico M.* nota p. 208, 6.

B. Βουόα· ἀλγεῖ τις· τάχα δ' αἱ βουσέαι· — ἔλλειψις τοῦ σ, καὶ πνεῦμα προσῆλθε τὸ δασύ. In his olim haerentem partim expedivit me *Hemsterhusius*; cuius correctionem postea publicatam vidi ab *Albertio* ad *Hesych.* in Συμβαάδδει· emendabat vir Summus: Βεόα, ἀγέλη. — τετάχαδ' αἱ Βουόαι, ἀντὶ τοῦ βουσόαι. ad vocem intelligendam quae requiruntur dabit ibid. *T. H.* Ista vero vel *Alcmanis* vel alterius scribi etiam potuerunt:

Ἐτετάχαδ' αἱ Βεόαι.

C. *compositi erant* (puerorum) *greges*; vid. *Cicero* Tusc. V, c. 27. *Plutarchi* Agesil. p. 596. D. *Meursii* Misc. Lac. II, c. 13. et c. 3.

Quod habet *Etymologus* p. 646, 36. τὸ Πᾶα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, ἀπὸ τοῦ πᾶσα γίνεται, sumptum videtur ex *Aristophanis* Lysistr. in qua comoedia more suae gentis loquuntur qui prodeunt in scenam Lacones: illic ista sunt v. 994,

Ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα.

Talia praebet plura Chorus Laconum in fine Dramatis 1299.

p. 275. A.

Ταὔγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶσα μῶσα
Μόλε Λάκαινα, πρεπτὸν ἁμὶν
Κλεῶσα τὸν Ἀμύκλαις σιὸν,
Καὶ Χαλκίοικον Ἀσάναν,
Τυνδαρίδας τ' ἀγασῶς,
Τοί δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.

In his τὸν Ἀμύκλαις σιὸν vere Grammaticus interpretabatur Ἀπόλλω· quod nomen in Edd. legitur his interpositum. *Pausanias* III. p. 258. m. Θεῶν σέβεσιν οἱ ταύτῃ τόν τε

Digitized by Google

Ἀμυκλαῖον καὶ Διόνυσον, dicuntur χρυσῶσαι βελόμεναι τὸ πρόσωπον τῷ ἐν Ἀμύκλαις Ἀπόλλωνος a *Theopompo Athen.* VI. p. 232. A. Apollinem autem Amyclaeum virgines habuiſſe ſacerdotes, quales habebat et Epheſi, ignoramus, abſque inſcriptionibus a *Fourmontio* detectis, quae B. proſtant *dans les Mémoires de L'A. R. des I.* et *B. L.* T. XXIII, p. 404. Spartanis etiam virginibus curſus placebat, (*Theocr.* Eid. XVIII, 22.)

Χρισαμέναις ἀνδριστὶ, παρ' Εὐρώτᾳο ἐσέθροις.

de his ſenes Spartani in *Ariſtophaneis*, v. 1314.

Ταὶ δὲ κόμαι σείονθ', ὥπερ Βακχᾶν
Θυρσαδδωᾶν, καὶ παδδωᾶν.

Horum ultimum variis modis tentatur: eſt, qui παιδδωᾶν, (παιζεσῶν·) eſt qui corrigat παλλωᾶν (παλλεσῶν· παδωᾶν (πηδουσῶν.) placebat *Koenio*, qui vicina quoque mutata voluit, ad *Gregor.* de Dialect. p. 79. mihi vera lectio videtur, quam a ſe excogitatam ante viginti minimum annos *Adrianus* noſter *Heringa*, Medicus Friſius eruditiſſimus, mecum communicavit: C.

Θυρσαδδωᾶν κ' εὐαδδωᾶν.

ſunt iſta *Catulli* Carm. LXIII, 255. 256.

Evoe bacchantes — quatiebant cuſpide thyrſos.

Bacchi ſacris Commota — quae dicebatur a *Pacuvio* apud *Ciceronem* de Divin. I, c. 36, ab Ἐπευάζεσθαι, (ἐπευάσμασιν *Euripides* dederat in Bacchabus v. 151.) Ἐπευάδδεσθαι, Laconice dicta fuit Ἐπευαδδομένα. hoc a me *Heſychio* fuit reſtitutum, ubi Ἐπιβαλλομένη redditur ἐνθεαζομένη, in Epiſt. ad *M. Röverum* p. 78. — *Thyrſi* Graece etiam θύρσα dicebantur: hinc θυρσάζειν, et Laconicum formari potuit Θυρσάδδειν. de virginibus, mulieribusque Graecis tertio quoque anno ſolitis θυρσοφορεῖν, εὐάζειν, et ὀργιάζειν τῷ Θεῷ, locus eſt inſignis *Diodori Siculi* IV, c. III. quocum conferri poſſunt narrata L. V, c. L. Ex Ariſtophaneis autem quae poſui, illud, praeter alia, diſci poteſt, in verborum etiam participiis ω Laconice ſcriptum pro ου. Lacedaemoniorum coloni Tarentini, horum He- p. 276. A.

Digitized by Google

racleënses, similiter ista scribebant; insigne monumentum antiquitatis, a *Mazochio* publicatum, Heracleënsis Tabula, offert nobis Ἀγώσας, Ῥεώσας et Ὑπαρχώσας.

Ab his, ut illuc rediam, distant *Aristophanis* Laconica, Ἐκλιπῶα μῶα· Κλεῶα· Θυρσαδδωᾶν κ' εὐαδδωᾶν, quibus literam σ, secundum *Etymologi* observata, liquet ejectam. Μῶαν praebet etiam *Aristoph.* Lys. v. 1251. in Decreto Lacon. quod post alios dedit *Chishullus* Antiq. As. p. 128, Τιμόθεϱϱ — τὰν παλαιὰν μῶαν ἀτιμάδδει, Fluxit a veteri Μάω, praeter notius Μάεσθαι, Doricum et Aeolicum Μῶσθαι· in quo vocis Μῶα quaerunt originem et alii, et *Cornutus* de N. D. c. XIV, p. 152. hic adfert ex aliunde noto *Epicharmi* trochaico,

— μὴ τὲ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκληϱὲ ἔχης.

Jo. Alberti quaedam notavit ad *Hesychii* Μώμεθα, ζητῶμεν. In *Plutarchi* Apoththegm. Lacon. II. p. 210. A. Agesilaus πϱὸς τὸν θαυμάζοντα τὴν μετϱιότητα τῆς ἐσθῆτος, καὶ τῆς τϱοφῆς αὐτῦ, καὶ τῶν ἄλλων Λακεδαιμονίων, ἀντὶ ταύτας, ἔφη, τὰς διαίτας, ὦ ξένε, τὰν ἐλευθεϱίαν μώμεθα. sic emendandum quod vulgatur ἀμώμεθα, mihi quidem vel ex *Hesychio* liquet: hoc vero dictum senem in Aegypto dixisse suspicor Agesilaum; et cur hoc suspicer, constabit conferenti *Plutarchum* in Agesil. p. 616. E. F. et *Cornelii Nepotis* Agesil. c. 8. quem diversa confudisse, quod Romano Scriptori elegantissimo toties accidisse nollem, liquet ex iis, quae verax narrat *Theopompus* ap. *Athen.* XIV. p. 657. B. C.

Σ ejecti, quod medium legitur inter vocales, exemplum praebet *Hesychio* jam olim a me restitutum Μωΐδδει, significans φόβει, idem ac μαίζει. Legitur etiam apud *Hesychium* Φεῖξ, φύσιγξ, nisi quod male vulgatur σφύσιγξ. *Pustulae rubentes*, φλύκταιναι, (Φῶδες, *Aristoph.* Pluto v. 535.) et φύσιγγες, dicebantur Φεῖκες Laconice; quamvis desit index usitatus, quae vicina dedit hic *Hesychius*, omnia, ni fallor, sunt ex Glossario Laconico:

p. 377. A. Φεκάδδει, σωμασκεῖ.

Φέκξις, ἡ ἐπὶ τῆς χώϱας σωμασκία τῶν μελλόντων μαστιγᾶσθαι.

Is. Vossii inventum mihi non displicet. Ante laudatos a

Digitized by Google

T. H. de pueris Spartiatis in honorem Dianae verberibus laniatis egerant *Leopardus*, *Cragius* de Rep. Lac. p. 355. etc. *Vulcanius* in *Callim.* h. in Del. v. 321. et *Ez. Spanhem.* in h. Dian. v. 174.

Φάϊξ, φύσιγξ.
Φᾶξος, (scriptum fuerat Φᾶκσος) ὀξυκέφαλος.
Φᾶλαι, ἀλαπέδεις.
Φελλίδες, παρθένων χορός. Δωριεῖς.

Quae sic scribenda puto, ne me teneant; prioris generis sunt apud *Hesychium*: Βίωρ, ἴσως, σχεδόν· Λάκωνες. vocem Μῶα recte conferens, quid verum esset vidit hic *Ludolph. Kusterus*: non intellectum fuit in Hesychianis: Σίαρ, θίασος· Λάκωνες. Scribatur Σίαορ. vel Σίαος, θ. etiam super Laconicis admonitus, *Koenius* hoc iam dedit ad *Gregor.* de Dial. p. 115. ut et p. 137, et Κασαίρησον, Laconicum, pro Καθαίρησον, vel Κάθελε. ipsam formam vulgarem θίασος Grammatici repetunt a Laconica σιός, *Athen.* VIII. p. 362. F, hinc *Eustath.* in Od. Λ. p. 459, 31. quem conf. in Il. Z. p. 487, 36. et *Etymol.* p. 714, 29. — In iis, quae paulo ante protuli, pro Θ scribitur Σ. ut in permultis solebant Lacones. B.

In quibus scilicet vocalem vel diphthongum praecedebat θ, huius loco Σ scribebant; quam tamen literam Σ, si consonans sequeretur non liquida, aversati, mutare sueverant in literam sequentem. Utriusque moris exempla quaedam excitabo, ut equidem arbitror, hominibus etiam C. Graece eruditis pleraque inaudita. His nota esse potuerunt vocabula, in quibus Σ locum tenet τῆ Θ, in *Aristophanis* Lysistrata: Ἀσανᾶν (Ἀσάναν· Ἀσαναῖαι·) Ὀρσά· Σέλαι· Ἑλσών· Σέτω· Ἥνσει· Σιόρ· Σιώ· Σιῶν· Σηροκτόνε· Παρσένε Σιά· Τἀγασώς· ex vss. 979. (1303.) 994. 1083. 1083. 1259. 1264. 1265. 1308. 1303. Talia iam attigimus nonnulla; ego in Epist. ad *Reverum* p. 73. *Koenius* ad *Gregor.* p. 137. Dedit et pauca non vitiata *Io. Alberti* ad *Hesych.* in Βαρισίκται. Ut exemplum iuvenibus, has literas severa lege tractaturis, praebeam, ad cuius normam centena, quae servavit *Hesychius*, Laconica debeant in suas singula classes dirigere, et, postquam per aliquot an-

Digitized by Google

nos libris legendis impalluerint, emendata proponere,
p. 278. huius generis excitabo Hesychiana; primum quidem illa,
A. quae ferme sincere scripta videantur:

Ἀκκαλανσὶρ, ἀκανθυλλὶς, παρὰ Λάκωσιν. Ex serie literarum sic optime restituit *Kusterus*: genuina tamen scriptio fuit, Ἀκαλανσίρ. avicula, ἀκανθυλλὶς vocata, dicebatur etiam Ἀκαλανθὶς.

Ἀνσατὴρ, βεβών· Λάκωνες. dictum videtur pro ἀνθητήρ. *Etymologus*, in Βεβὼν, p. 206, 50. τὸ παρ' ἑκάτερα τῆς ἥβης μέρος ἐν ἀρχῇ τῶν μηρῶν κείμενον. in v. Ἀνθερεὼν p. 109, 30. legere licet, παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν. Urbs Laconica Ἀνθήνη, dicitur et apud *Stephanum Byz.* Ἀνθάνη. vulgo dictam Πελλήνην, Πελλάναν vocat etiam *Pausanias*. in Ἀνσατὴρ, dubito, ultimum η utrum servaverint cum aliis Dorienſibus Lacones, an et illud η maluerint πλατειάζειν· in nominibus in ὴρ, Dorienſibus quidem plerisque α displicuit: ἀνὴρ, ἀστὴρ, γαστὴρ, et simi-
B. lia ubique reperientur in horum monumentis: Θατῆρας, θεατὰς, dat *Hesych.* et quis tandem dixisset Θατᾶρας; sed et Ποιμὰν scribitur a *Theocrito*: a quo tamen usitato more vox semper flectitur. Sed ecce *Hesychium*: Ἐπιγελαστὰρ, (*Sophocli* γελαστὴς in Oed. T. v. 1421.) ὁ καταγελῶν· Λάκωνες. Laconice itaque scribi etiam potuit Ἀνσατάρ. Argivi secundum *Plutarchum* in Quaest. Gr. p. 296. E. Castorem Μιξαρχαγέταν vocabant: litera vitiata dedit Μιξαρχαγεύαν· quod *Meursium*, cui nihil huius generis fuit suspectum, non offendit in Miscell. Lacon. p. 19.

Ἄττασι, ἀνάστηθι· Λάκωνες. vid. Notata in *Eurip.* Phoen. v. 1671. ubi etiam reperietur Κάββασι, κατάβηθι· Λάκωνες. Praepositionem sic contrahendi mos, frequens *Homero*, in permultis placuit Laconibus: Gythéo Lace-
C. daemoniorum navali non longe aberat rudis lapis, teste *Pausania* edito (III. p. 265. f.) dictus Ζεὺς Καππώτας κατὰ γλῶσσαν τὴν Δωρίδα. in isto lapide dicebant Ὀρέστην καθεσθέντα παύσασθαι τῆς μανίας. monstrat illud, Iovi Laconicum nomen fuisse Καππαύτας· quod, pro καταπαύτης positum, illinc eruere memini paene puerum *Ianum Helvetium*, qui vir eruditissimus, meliori fato dignissimus, ante diem occidit.

Digitized by Google

Ἔξεσα, ἔξωθεν· Λάκωνες. sic pro Ἐξέσας correxit *T. H.* ad *Hesych.* in Ἐξεχέμεναι. Adverbia talia sic terminabant Dorienses: Ἔμπροσθα, Ἔνερθα, Ὄπισθα, Ὕπερθα, adnotantur in *Apollonii Alexandrini* libello *MS.* περὶ Ἐπιῤῥημάτων. *Alcmanis* ista leguntur in eodem libello:

Ὁ δ' ἐξύπισθα καταθείς —

A tergo vero destitutus: — quae iambicum conficiunt dimetrum: huc pertinet *Hesychii* Ἐξύπισθα, ἐκ τῆς ὀπίσω. Καταθείς, vel Κασσταθείς est pro καταστάθείς. in altero loco *Apollonii* ista tantum leguntur sic scripta: ὁ δ' ἐξόπισθα καταθείς. in altero haec: ὁ δ' ἐξύπισθα καταθείς πρὸς θέτροσθα. quid lateat in ultimis, aliquando forsan detegetur. p. 479. A.

Ἔσαμεν, ἐθεωρέμεν· Λάκωνες.

Verum vidit *Is. Vossius;* a quo recte etiam confertur *Hesychii* Σαωμένη, θεωρέσα. ubi ωη in να tantum mutandum. Formam antiquissimam aliâ mutatam nolim: θεάω recentioribus frequens, quamvis apud Atticos Scriptores nusquam occurrat, antiquissimis tamen Graecis fuit in usu: errat *Iac. Perizonius,* ut saepius in Graecis, in *Aeliani* V. H. p. 442; cavit sibi ab hoc errore *Kuster.* in *Aristoph.* Eq. v. 1345. turpiorem errorem Nostratis *L. Bos,* sed in iuvene excusandum, attigit *T. H.* in *Aristoph.* Plut. v. 1014. v. 366. — Θέα, *vide,* idem ac σκόπει, legitur apud *Eusеb.* Praep. p. 40. D. 93. B. saepius apud *Io. Chrysostomum,* aliosque: Atticistae etiam θεῶ dedisse videntur, ubi hic illic vulgatur in eorum scriptis θέα, *vide.* B.

Μέσαξ, ὁ ὑπὸ τῆς βοὸς τρεφόμενος.
Μεσίδδει, λαλεῖ, ὁμιλεῖ.

Tametsi et in his omissum sit nomen Λάκωνες, non tamen dubito quin sint Laconica: Comicum etiam more Laconico scripsisse suspicor in Lysistr. v. 94. Μέσιδδε τύ, (τὺ *Toupio* debetur Addend. in *Theocr.* Eid. I, 148.) v. 980. — λῶ τι μεσίξαι νέον. v. 1078,

Τί δεῖ ποθ' ὕμιν πολλὰ μεσίδδην ἔπη;

Atque in his, si licet, leviter dissentio a viro Summo,

Digitized by Google

C. cuius vid. observatio in Auctario Emend. in *Hesych.* ad T. II, p. 625. — Illud ϰ, pro υ in multis scriptum, est non tantum aliorum, sed vel inprimis Laconum; quod recte *Salmas.* iam animadvertit ad *Simmiae* Ovum p. 176, quodque, si id agerem, multis a me posset confirmari: *Alcmanis* mihi verba videbantur, quae tribuuntur *Callimacho* in Edd. *Prisciani*, (vid. Fragm. *Bentlei.* CCLVIII.) sed a Codicibus illic MSS. nomen abesse *Callimachi* consultus olim Clariss. et amicissimus *P. Bondamus* me monuit. — *Corinnae* locum egregie restituit *Toupius* Append. Not. in *Theocr.* Eid. XI, 25. cuius ultima, prout vir sagacissimus emendavit, χῶραν τ' ἀπ' ἐϰς πᾶσαν ὠνούμηνεν, exhibet Codex *Apollonii Alex. MS.* ex quo vitiose descripsit ista *Is. Vossius.* — Alterum *Hesychii*, Μούσαξ, La-
p. 280. A. conicum, diversissimum est a vicino Μϰσίκτας· a *Musis* sic vel a *Theocrito* dici potuit *cantor*, ut dicitur Μελίκτας· Συρίκτας· Βωκολιάκτας· — Μούσαξ ore Laconico erat qui forma vulgari dici potuit Μύθαξ. huius certe formae fuerunt in usu Μόθαξ· Φλύαξ· Φέναξ· Σκαίαξ· etc. ultimi loco vitiose scriptum puto apud *Hesych.* Σκάνιξ. Latina huius formae a se collecta dedit *Nic. Heinsius* in *Ovid.* Amor II. El. VI, 23. — Spartae dictum suspicor Μούσακα, τὸν Αστυβοώτην, τὸν κήρυκα hoc ornavit epitheto *Homerus* in Il. Ψ, 101. cuius est et ἠπύτα κήρυξ in Il. H, 384. — *Etymologus* p. 309, 51. Ἐγγλωττογάστωρ· — παρὰ τὰ διὰ γλώσσης καὶ διὰ λόγων τρέφεσθαι. et Μούσαξ ab *Hesychio* dicitur ὁ ὑπὸ τοῦ βοᾶν τρεφόμενος. *praeconis boatu*,
B. *Apuleio* Met. X. p. 214, 30. recte restituit *Io. Pricaeus*: conf. III p. 44 v. 25.

Πάσορ, πάθος· Λάκωνες. Pro Πάσον sic vere *Casaubonus* emendavit.

Πισάκνα, πιθάκνη. Laconicum esse vidit *Io. Alberti.*

Πισορ, πίθος· Λάκωνες. sic recte scribit *Salmas.* pro πίθον.

Σαμινὰ, θαμινὰ, συνεχῶς· Λάκωνες.

Σεῖν, θεῖν· Λάκωνες.

Σερμοὶ, θερμοί. Accentu retracto Σέρμοι Laconice erunt θέρμοι, *lupini*; quibus etiam in publico convivio Laconico locum fuisse tradit *Molpis* apud *Athen.* IV. p.

Digitized by Google

140. B. *Lupini* Caryſtiis Σάρμοι dicebantur, teſte eodem *Heſychio*. — A Tarentinorum colonis Heracliis in infima Italia ἰαρὸς ſcribebatur, pro ἱερός: ſic ſemper vox iſta ſcribitur in monumento, quod *Mazochius* publicavit: in iſta tabula Heracleae cives, (Ἰταλιῶται,) bis dicuntur Ἡράκλειοι, v. 51. et 105.

Σηρίον, θηρίον, C.

Σίγη, θίγγανε· Λάκωνες. vel Σίγε ſcribendum, vel Σίγειν, θιγγάνειν. dederat hoc *Ariſtoph.* Lyſ. v. 1003, ubi roganti Athenienſi, quomodo ſe haberent, Lacedaemonius reſpondet caduceator pro petulantia veteris comoediae flagitioſa, a qua non abhorruit *Plautus*:

[ΠΡ. Πῶς ἂν ἔχετε; ΚΗ.] Μογιῶμες· ἂν γὰρ τὰν πόλιν
Ἅπερ λυχνοφοριῶντες ἀποκεκύφαμες·
Ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σίγειν
Ἐῶντι, πρίν γ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
Σπονδὰς ποιησούμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.

Sic ſcribi debent Ariſtophanea, quae partim leguntur apud *Suidam* in Μύρτον· ex quo intelligi etiam poterit τοῦ μύρτε θίγειν Graece dictum Κλειτοριάζειν. minus adparet cur p. 281, A. paulo ante dixerit Lacon *Ariſtophanis* v. 999,

Γυναῖκες, ἅπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγιόδος
Ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων,

nili ſcripſerit *vυσσάκων*· ut, τὴν νύσσαν, Νύσσακα dixiſſe cenſeantur. Τὸν Μύρτον autem in hac ipſa fabula dixit v. 824. σάκανδρον· v. 202. κάπρον· v. 151. δέλτα· in Eiρ. v. 891. ὀπτάνιον· in Eccleſ. v. 620. τρύπημα· v. 901. τρῆμα. Dictum ſuum, verum quidem, paulo tamen inconſideratius iactum, capite luere debuit *Sotades*, quo Ptolemaeum Philadelphum exacerbavit, cui ſoror et coniux erat eadem, εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς, teſte *Athen.* XIV. p. 621. A. Ad Μύρτον vero propius accedunt ῥόδον· ῥοδωνιά· κῆπος· apud *Athen.* VI. p. 269. B. in loco *Pherecratis* puellae memorantur,

Ἠβυλλιῶσαι, καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι, B.

vid. *D. Heinſii* Lect. *Theocr.* c. XVII p. 354. ad Schol. in Eid. XI, 10. ubi loco ſatis alieno memoratur ῥοδωνιά. Theo-

Digitized by Google

dorus, qui certe Deos suae gentis spernebat, irridens Stilponem, qui Phidiae Minervam θεὸν εἶναι negaverat, accusatus impietatis θεὰν esse dixerat, teste *Diogene Laërt.* II, 116. πόθεν, aiebat, τοῦτ' ἤδει Στίλπων, ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο· haec iam recte ceperat *P. Leopardus* Emend. VII, c. 6. conf. a viris Doctiss. nuper etiam a Clariss. *P. Burmanno Sec.* notata in Anthol. Lat. T. II. p. 484. ut mirer apud *Diogenem* τὸν κῆπον *Menagio* displicuisse: ך, et גן apud Orientales sic per euphemismum adhiberi, in transcursu monuit *Schultensius* in *Iobi* c. XXIV. p. 688. Ne haec quidem tractare dubitavit Theologus eruditiss. *Io. Alberti* ad *Hesych.* T. I. p. 697. n. 6. p. 783, 3. p. 866, n. 24. etc. ne Archiepiscopum dicam *Eustathium* in Il. K. p. 738, 35. M. p. 855, 18. in Od. A. p. 97, 14. E. p. 229, 37. I. p. 365, 48. P. p. 633, 20. Φ. p. 760, 49. quibus in locis variae prostant istius μορίᾳ adpellationes. — Haec ad observationum Grammaticarum tristitiam minuendam sunt prolata: suum autem usum habere monstrat Orientale ך.

Nunc Laconica quaedam prioris generis restituam integritati pristinae: *Hesychiana* sunt:

Ἀπαλοῖξαι, ὀμόσαι· Λάκωνες. ubi primum scriptum fuit, Ἀπαλλοῖξαι·.

et

Ἀτταλασίξαι, ὀμόσαι.

p.282. A. Nihil est in notis quod ad rem faciat; nihil in Auctario. Corruptelae suspicio vix unquam in talibus agitavit *Meursium*, qui ponit ut minime dubium, pro *iurare* dixisse Laconas Ἀπολοῖξαι, Miscell. Lac. II, c. 8. f. Cum meam legisset ad *Röverum* Epistolam *Adr. Heringa*, in istis mihi facile persuasit verbum latere Laconicum:

Ἀπαλασίξαι·

id est Ἀπαληθίσαι· *veritatem iureiurando adfirmare.* hoc forte nusquam, sed ἀπαληθεῦσαι legitur in Oeconomico *Xenoph.* p. 481, 41. quem in locum *Stephani* coniecturam ἀπαλήθευσαι recepit *Io. Aug. Bachius* p. 16. g. ego receptum mallem, si Codices darent, ἀπαλήθευσον. non nescio tamen ἀληθεύεσθαι in Xenophonteis legi: inter tria, quae pueros docebant *Persae*, τὸ ἀληθίζεσθαι ponit *Hero-*

Digitized by Google

dotus I, c. 136. cui reddidit ex Codd. *Weſſ.* L. III, c. 72. B.
ἀληθίζονται, ἵνα τι τῇ ἀληθηΐῃ ἐπισπάσωνται κέρδος. Dicta Laconum pleraque apud *Plutarchum* forma Graecorum exhibentur vulgari; hoc etiam Nicandri T. II. p. 230. B. [τῶν Ἀθηναίων εἰπόντος τινὸς, λίαν ἀντέχεσθε, Νίκανδρε, τοῦ σχολάζειν,] Ἀληθίζεις, ἔφη, ἀλλ' ἐχ ὥσπερ ὑμεῖς ὅπως τύχοι σπεδάζομεν. patria ſua Dialecto Nicander ἀλασίδδες dixiſſet. — *Heringa*, qui ulcera etiam latentia in libris antiquis feliciſſime perſanaret, Philoſophus Graece eruditiſſimus, atque omni rerum copia affluens, vellem equidem Friſios aegros relinqueret Medicis curandos, qui ab his ſunt ſacris alieni.

Βεσόν. ἔθος. καὶ ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος. Λάκωνες.

Partem veri vidit *Guietus:* — In proximis latere vocem, quam adferunt viri docti ex *Etymol. M.* in his ſuſpicor excidiſſe nonnulla: periclitabor coniecturam paulo audaciorem: ſcribendum forte: C.

Βέσορ, ἔθος, καὶ Βεσῶν ἄμπειρος, ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος· Λ.

Διασατὴρ, διαπαίζειν· Λάκωνες.

Minime abſurdum eſt *D. Heinſii* Διασατυρίδδην, διαπαίζειν. In *Etymologico M.* Διαπιθηκίσαι eſſe dicitur τὸ διαπαῖξαι. Fortaſſe tamen in διαπαίζειν latet διυλίζειν, ſive potius διυλίζων· tum Διασατὴρ Laconicum eſſet pro διηθητὴρ. *Percolare*, Διηθεῖν, non tantum in uſu fuit, ſed et ἠθητὴς· et ὑλιστήρ.

Ἐνύει, ἔνδον· Λάκωνες.

Ingenioſe corrigit *Kuſter*. Ἐνδύει. ſcribi malim Ἔνδυσι· quod dici Laconice potuit pro ἔνδοθι.

Κασαρνεῖς, ἀνύεις· Λάκωνες.

Corrigo, Κασαρεύεις, ἀγνεύεις· Λάκωνες.

Κασεύρει, κοιμᾶται.

Scribendum una litera mutata, Καρεύδει. p. 283. A.

Μόων, μόθων.

Literam, male eliſam, interſererem, legens Μόσων. illud enim σ, pro θ poſitum, non tollebatur.

Παλινσάγης, χήρα γυνή.

Digitized by Google

An dicta fuit a Poëta quodam Παλινσαλὴς, pro παλινθαλής: ut virgo dicebatur νεοθαλής;

Πισάνιον, περιστόμιον.

Fortasse *fraeni* partem, equorum ori circumiectam, pro πειθήνιον, aliquis dixerat Πισάνιον. *Etymologus* p. 139, 34. Φορβειὰ, — τὸ σχοινίον τῷ ἀλόγῳ, τὸ περιστόμιον, τὸ καπίστριον, sic et p. 798. Idem rarius Ἀνήνιον reddit ἀδάλωτον.

Σάλλα δρυσοφύσσα.

Laconice Σαλάδδωα esset τροφεύσσα: sic certe more
B. gentis dici debuit ἡ θηλάζουσα: quam Attici Poëtae θηλάστριαν vocarunt: vid. *Pierson.* in *Moerid.* Attic. p. 189. et hic in Laconicis notata p. 275. — Cui Σαλάδδωα placuerit, huic fortasse persuaserim, ubi vulgatur,

Σάνιτρα, τροφὸς, τιθήνη.

scribi olim potuisse, Σαλάνιτρια, τροφὸς, τιθήνη. Lacones sic certe vocare potuerunt τὴν θηλάστριαν.

Σαρσίτειος χορὸς, πρὸς μύλον ποιούμενος τὴν χορείαν.

Io. Alberti, Tangitur, ait, *a Meurs. Misc.* II. 10. *extr.* „Quid autem *Meursius? Quidam*, inquit, *chorus etiam* Σαρσίτειος *dictus, choreas ad molam agitans*: tum ponit verba *Hesychii*; nihil praeterea. Primum chorus ad *molam* ποιούμενος τὴν χορείαν parum abest ab absurdo: auferet hinc molam, *tibiam*que restituet una litera mutata. Corrige,
C. πρὸς αὐλὸν ποιούμενος τὴν χορείαν. — Quam hic vere, nisi me omnia fallunt, resono, vox αὐλὸς contra sedem alienissimam occupat in glossa Laconica *Hesychii*:

Ἀγλευκὲρ, αὐλός· Λάκωνες.

emenda literas centies sic mutatas, et repone,

Ἀγλευκὲρ, ἀηδές· Λάκωνες.

hoc Criticos arbitror probaturos. Qualis iam ὁ Σαρσίτειος χορὸς; ut equidem iudico, ὁ θαρσύνων·

— *mares animos in Martia bella*

Exacuens. — Carmen Laconicum, antequam praelium inirent, decantatum, Ἐμβατήριον dicitur. A *Plutarcho* T. II. p. 238. B. οἱ ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ fuisse dicuntur

Digitized by Google

παρορμητικοὶ πρὸς ἀνδρείαν καὶ θαρραλεότητα, — οἷς ἐχρῶντο ἔν τε χορείοις, καὶ πρὸς αὐλὸν ἐπάγοντες τοῖς πολεμίοις· quae partim eadem dedit in Lycurgo T. I. p. 53. B. conf. T. II. p. 335. A. *Pausanias* III. p. 251. m. (Λακεδαιμόνιοι τὰς ἐξόδας ἐπὶ τὰς μάχας — ἐποιοῦντο — πρός τε αὐλῶν μέλη etc.) *Gellius* N. A. I, c. XI. *Polyaenus* I, c. X. *Io. Meursius* Misc. Lacon. II, c. XI. *Ciceronis* locum adscribam ex Tusc. II, c. XV. prout veteres lectiones, partim a *Bouhierio*, partim a se levissima mutatione correctas mecum aliquando communicavit *Ioannes* Nolter *Luzacius*: *Militiam verò (nostram dico, non Spartiatarum; quorum procedit motus ad tibiam; nec adhibetur ulla fine anapaestis pedibus hortatio) nosti* (pro *nostri*) *exercitus primum unde nomen habeat: vides deinde, qui labor* etc. p. 284. A.

Σῆνα, θυσία· Λάκωνες] Pro θεῖον non scripserunt θεῖνον· sed θέϊνον. Μετέχειν καὶ θείνων καὶ ἀνθρωπίνων legitur in moumentis Cretensibus, Decreto Allariotarum, et Formula Foederis inter Latios et Olontios; quorum hoc primus edidit *Chishullius* in Ant. As. p 134. illud iam olim dederat *Gruterus*, et ex marmore emendatius *Montfauconius* in Diar. Ital. p. 72. sed nihil istud habet commune cum Σῆνα· quod in Σῦμα non dubitanter corrigo: In Laconicis pacis legibus apud *Thucyd.* V, c. 77. bene fuit emendatum περὶ δὲ τῶ τῷ Σιῶ σύματος εἶμεν λῆν τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὅρκον. vid. Epist. ad *Rover.* p. 73. *Koen.* ad *Gregor.* p. 91. et *Abresch.* Dilucid. *Thucyd.* p. 549. B.

Σίμιον, αἰγιαλός.

Vere, ut puto, iam olim correxi, Σίν, ἠϊών, αἰγιαλός. Supra legitur Θίν, — ὁ αἰγιαλός: et Ἀγαί, ἠιόνες· sunt κυμάτων ἀγαί, atque adeo ἀκταί, *actae*: sed Ἀκταὶ eximie secundum *Ammonium* sunt *litora lapidosa*, Θῖνες, *arenosa*; sive *cumuli arenarum vi maris frangendae oppositi*: Θῖνες, οἱ ἀμμώδεις, sive ψαμμώδεις αἰγιαλοί. Ψάμαθον καὶ ἠιόνα iungit *Bion* fragmento Carm. XII, 2. C.

Σύλλιϱ, θύλακον.

Corrigo Σύλαϊϱ, sed suspicor genuinam fuisse scriptionem Laconicam:

Σελάνιϱ, θύλακος.

Digitized by Google

Sopingius aptum citat ex *Hesych.* Παρσελάκιρ. vulgatur apud *Hesych.* Παρσελάκηρ. τὸν τρίβωνα, ὅταν γένηται ὡς θύλακος. hîc *Sopingius* adscribere non debuerat παρασελάκιρ. ut, pro ἀνὰ, ἂν, pro παρὰ in usu quoque quotidiano scribebant πὰρ, etiam in compositis: in tabula Heracleënsi, ad quam velut certam regulam in hoc genere
p. 285. A. permulta possunt exigi, legere licet: πὰρ τὰν Βυβλίαν· πὰρ τὰς τυρείας· πὰρ πέντε ἔτη· παρμετρήσοντι· παρδῶντι etc. vocis vero compositio manebit adhuc in *Hesychio* obscura: lucrabimur hinc tamen formam Σελάκιρ, Laconicam, pro θυλακίς. sic ὁ θύλακος dicebatur, ut et θύλαξ. Huc etiam pertinet *Hesychii* Σύλαιον, θύλακον· me iudice mutandum in Σύλακον. hoc attigisse video *Piersonum* ad libellum *Aelii Herodiani* p. 443. Sed *Toupius*, opinor, ne formam quidem σύλιρ mutatam aliâ voluisset, quippe cui θυλὶς, sive θύλλις etiam pro θύλακος fuisse videatur in usu. Emend. in *Suid.* III. p. 93. conf. *Toupii* Append. Not. in *Theocr.* Eid. I, 53.

Ceterum illud Σ, pro Θ, velut proprium fuisse videtur Laconicam regionem incolentibus, et ne ab horum
B. quidem colonis Tarentinis in iisdem vocibus receptum: hos, ut solebant passim Graeci, *peram*, θύλακον dixisse, conficere ex *Hesychii* glossa:

Θυλακίζειν, τὸ ἀπαιτεῖν τι ἐπόμενον μετὰ θυλάκου· Ταραντῖνοι.

Suo velut iure stipem ἀπῆτεν, tanquam debitum *exigebant*, sacri nebulones, qui data — ἤγιζον εἰς σάκταν τινά. ut eleganter de Aesculapii sacrificulo loquitur *Aristoph.* in Pluto v. 681. cum et in voce vitiose scripta Θαυλακίζειν legatur, μετὰ βοῆς ἀπαιτεῖν τι· verbum hoc in ἐπαιτεῖν cum viris doctis non mutarem. Adhibuerat illud Θυλακίζειν in quadam suarum fabularum probabiliter *Rhinthon* Tarentinus; idcirco Tarentinis tribuitur apud *Hesychium.* — *Apollonius Alex.* περὶ Ἀντωνυμίας *MS.* Ἡ Ἐμίνη συνήθης Ταραντίνοις· ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ῥινθωνι. Sed in
C. Ἐμίνη similibusque Tarentini solebant Λακωνίζειν. *Etymolog.* p. 314, 45. παρὰ τὴν ἐμὶν, Ἐμίνη· τὶν. Τίνη. hoc rarius, reponendum in dicto Agidis apud *Plutarch.* II, p. 190.

Digitized by Google

190. D. ubi πρὸς πονηρὸν, ἐρωτῶντα πολλάκις, τίς ἄριστος εἴη Σπαρτιατῶν, εἶπεν, ὁ τύνη ἀνομοιότατος. scribendum ὁ τίνη ἄν. forma vulgaris σοὶ legitur in hoc dicto T. II. p. 216. C. Dorienſibus vulgo uſitata τὶν, *Plutarchi* T. I. p. 62. C. ubi tribuitur illud Demarato. — Sed, ut dicebam, σ pro θ non videntur ſcripſiſſe Tarentini: *Pierſonus* in Moer. p. 341. quod, apud *Heſychium* legitur Ἀνασεῖν, ἀναφέρεσθαι· Tarentinorum eſſe ſuſpicabatur, pro ἀναθεῖν poſitum; atque adeo nomen Ταραντῖνοι huc ingenioſe retrahebat ex proximo: quae leguntur apud *Heſychium* continua: Ἀνασκολύψας, γυμνώσας. † Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ· Ταραντῖνοι. † Ἀνασεῖν, ἀναφέρεσθαι. ſic puto reſtituenda.

Ἀνασκολύψας, γυμνώσας· Ταραντῖνοι. (ſive *Rhinthon.*)
Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ.
Ἀνάσσειν, ἀναφέρεσθαι. p. 286. A.

ultimum illud, ex ἀναΐσσειν contractum; certe ἄσσειν· ἄττειν· ἄττεσθαι· ἄξαν· ἦξεν, etc. ſaepiſſime vitiata latent.

Nullam paene novi Graeciae gentem, quae *Deum* Σιὸν dixerit, praeter illam Laconum: Apollinem σιὸν vocant Lacones in *Ariſtoph.* Lyſ. v. 1301. Dianam σιὰν v. 1265. per Caſtores, ſive Dioſcuros, iurantes in eadem fabula, mulieres aeque ac viri, dicunt ναὶ τὼ σιώ, vel ναὶ σιώ, vſſ. 81. 86. 90. 142. 982. 1097. etc. ad primum horum verſuum recte *Schol.* Νεὶ σιώ] Τὰς Διοσκόρους λέγει· Λακωνικῶς δὲ φθέγγεται. ὡς αἱ Ἀττικαὶ, νὴ τὼ θεώ, ἤτοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Δήμητραν. nihil verius. conf. *Palmer.* in Exercit. p. 763. Haec diverſiſſima paene ſuſpicor confudiſſe Romanorum doctiſſimum: *Gellius* N. A. XI. c. VII. *M.* inquit, *Varro aſſeverat antiquiſſimos viros neque per Caſtorem neque per Pollucem deiurare ſolitos; ſed id iusiurandum fuiſſe tantum feminarum ex Initiis Eleuſiniis acceptum.* Cum Initiis Eleuſiniis nihil, quod quidem noverim, habuere commune gemelli Therapnaei; per heroas patrios, in coelum receptos, *per Caſtores*, τὼ σιώ, iurabant etiam feminae Lacaenae; Atticae vero, iurantes per τὼ θεώ, Cererem ſemper intelligebant et Proſerpinam: — viri Lacones, νὴ, vel ναὶ τὼ σιώ, dicunt; Cleander in *Xenophontis* K. A. VI. p. 230, 9. Paſimachus, B.

Digitized by Google

Ελλ. IV. p. 306, 19. Charilaus apud *Plutarch.* T. II. p. 189. F. incerti apud eumdem, p. 233. D. E. p. 233. B. (horum primi dictum Latine dat *Cicero* de Senect. c. XVIII.) et Ageſilaus, p. 208. E. — Ne Cretenſes quidem, qui multa habebant, praeter Leges, cum Spartanis communia, *Deos* dixerunt Σιὼς, ſed Θιὼς. *Heſychius:* Θιὸς, Θεός· Κρῆτες. apud eundem paulo ante, pro Θίκιον, cum *Hemſterhuſio* legendum Θίειον, vel potius Θιήϊον, Θεῖον τὸ ὀρυκτόν· (*ſulphur foſſile;*) Κρῆτες. Θέειον dixit *Homerus.* ut illic η in κ, contra κ in η transiiſſe videtur in gloſſa itidem fortaſſe Cretica *Heſychii:* Θιάραιτος, εὐητος. corrigatur εὐκτὸς, *a Deo optandus.* Nonnulli tamen in Creta, ubi *Homeri* iam aetate Dialectorum obſervata fuit varietas, ut Lacones, dixiſſe Deos videntur Σιὼς. *Chishullus* in Antiq. Aſiat. p. 137. exhibet et iusiurandum ex marmore Cretenſi, quo Foedus Latii confirmarunt et Olóntii:

C. Ὀμνέω τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Ζῆνα κ. τ. λ.
Καὶ τὼς ἄλλως Σιὼς πάντας καὶ πάσας.

p. 287. A. *Reineſius*, ubi partem dedit iſtius marmoris, Inſcript. cl. VII, 26. exhibet,

ΚΑΙ ΤΩΣ ΑΛΛΟΣΙΩΣ Π. Κ. Π.

In alia formula iurisiurandi Cretica, quam ex marmore *Gruterus* primus publicavit Inſcript. p. DV, renovavit *Chishullus* p. 133, legere licet v. 15.

ΘΕΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΣ.

et v. 25.

ΤΟΣ ΤΕ ΘΕΟΣ ΤΟΣ ΩΜΟΣΑ ΕΜΜΑΝΙΑΣ ΗΜΕΝ.

— Cum vero Gortynii in Creta coloni fuerint Lacedaemoniorum, nemo mirabitur quod eſt apud *Heſychium*, Σεῖναι, θεῖναι· Κρῆτες. quamvis unicum fortaſſe ſit in ſuo B. genere, nihil ad Σεῖναι notatum legitur.

— Inter ceteras Dorienſium Λέξεις, quas *Heſychius* nobis unus conſervavit, duas tantum inveni, in quibus hic Laconismus obtinet, Eleorum alteram; alteram Paphiorum:

Digitized by Google

Βορσὸν, σπαυρόν· Ἠλεῖοι.
Σᾶσαι, καθῖσαι· Παφῖοι.

Prioris rationem suo loco *Kusterus*, posterioris ad v. Θάβακον indicavit. *Tr. Hemsterhusius.*

Supra dicebam p. 277. B. solitos Laconas literam Σ, si consonans sequeretur non liquida, in sequentem transmutare: hunc pronunciandi morem Lacedaemoniorum etiam coloni probarunt Tarentini, atque ab utrisque longe diffiti inter Boeotos certe Thebani; quin imo, in permultis, Dorienses etiam alii. Huius generis nonnulla C. iam dedi in *Euripidis* Phoenissas v. 1671, occasione verbi ἵττω. Ἵττω Ἡρακλῆς, Ἵττω Ζεὺς, Thebanum facit dicentem *Aristophanes* in Acharn. v. 860. et 911. Huc pertinent Ἔττον, Ἔττᾶν, etc. Legitur in Senatusconsulto Laconico: Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος παραγενόμενος ἐττᾶν ἀμετέραν πόλιν — οὐκ ἔνδικα τὼς νέως δίδακε. huius simillimum est apud *Hesych.* Ἀκκὸς, ἀσκός· Λάκωνες. Ubi legitur, Ἀσπὶς, ὕσπληξ· Λάκωνες. vix dubito quin Ἀσπὶς, *clypeus*, sic dictus fuerit Laconice, qui defixus bellatoribus cursu certaturis usum praebere potuit termini a quo currere inciperent, atque adeo *repaguli*, vel *regulae*, τῆς ὕσπληγγος. — Si ὁ μικρὸς δάκτυλος dictus fuit Κασκὸς· Laconicum videri poterit Κακκὸς· utrumque suis locis dat *Hesychius*; apud quem Κιτται dicuntur πρόγονοι. una litera interiecta Κτίτται erunt κτίσται, atque adeo etiam πρόγονοι. quales a Spartiatis habebantur Eurysthenes et Procles. Pro Κτίτᾱς, p. 288. κτίστης· dubito scripseritne Grammaticus antiquior Κτίταρ, an Κτίτωρ. utrumque legitimum a veteri Κτίω formari potuit; unde ἀμφικτίονες dicti sunt et περικτίονες· sed et illinc, fateor, gentis *progenitores* dici potuerunt Κτίται. — Quod apud *Hesych.* legitur Ἴτθαι, καθῖσαι· mutatum in Ἧτθαι, pro ἧσθαι censeri poterit positum. — Ionice τὸν πώγωνα dictum Μύττακα non opinor: hoc tamen statuit *H. Stephanus* ob ista *Hesychii*; Μύττακες, μύκαι· Σικελοί. Ἴωνες, πώγωνα. quod saepius evenit, duas glossas arbitror et hic male coaluisse: corrigerem:

Μύτακες, μύκαι· Σικελοί.
Μύττακα, πώγωνα· Λάκωνες.

Digitized by Google

B. *Fungi*, μύκαι (*Hesych.* Μύκης, μύκητος καὶ μύκε, δίκλητον) in Lingua vulgari, μύκητες ab Atticis dicti, literis, quod saepius fecerunt, transpositis Μύτακες a Graecis vocari potuerunt Sicilienſibus: μύκαι tamen ab *Epicharmo* dicuntur in *Athenaei* Epitome libri II. p. 60. F. — *Barbam* Spartiatae prae ceteris alebant prolixam: quinimo antiquiſſimis temporibus inprimis ſtudebant φορεῖν τὸν μύσταχα· *à faire, ou à ſe relever la mouſtache*: idcirco quotannis publicitus admonebantur κείρεσθαι τὸν μύσταχα, ut pilos ex ſuperiore parte labiorum ſibi curarent detonderi; *Caſaubon.* Anim. in *Athen.* (ad locum *Antiphanis* IV. p. 143. A.) IV, c. IX, in fine, quae loca reſpicit *Plutarchi* reperientur T. I. p. 808. D. T. II. p. 550. B. conf. *Meurſii* Miſcell. Lac. I. c. XVI. — τὸν μύσταχα ſuo more dixiſſe Lacones videntur Μύττακα. Ubi dicta proferun-
C. tur Laconica, mos uſitatus ſcribendi in his etiam obtinet: exemplo ſit Βαϑιλίσκος· *Athen.* XIII. p. 566. A. Φασὶ περὶ Ἀρχιδάμε τῦ βασιλέως, γυναικὸς αὐτῷ καλῆς φαινομένης, ἑτέρας δὲ (ſic ſcribendum) αἰσχρᾶς καὶ πλεσίας, ὡς ἀπέκλινεν ἐπὶ τὴν πλεσίαν, ζημιῶσαι τὰς Ἐφόρες αὐτὸν, ἐπιλέγοντας (legendum puto, αἰτίαν λέγοντας· vid. *Plutarch.* I. 598. B. II. p. 482. D. et *Pollux* VIII, 40.) ὅτι Βασιλίσκες ἀντὶ βασιλέων τοῖς Σπαρτιάταις γεννᾷν προαιρεῖται. in eodem dicto Βασιλίσκες praebet *Plutarch.* T. II. p. 1. D. verum ex *Theophraſto* T. I. p. 597. A. Οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμιν, ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει. ſed utrobique verius μικρὰν dicitur Rex uxorem duxiſſe. — *Heſychii* Ἀπαφελίστως, *Albertio* in Ἀσταφ. *Koenio* ad *Gregor.* p. 214. in Ἀτταφελίστως, mihi in Ἀτταφέλιττος videtur mutandum. — *Heſychianum* Ἀμπίτιαι, παραταττομένη· feli-
p.289 ciſſime correxit *Iſ. Voſſius* in Ἀμπίτται (id eſt ἀμφιστὰς)
A. παραταττόμενος. hanc emendationem iuveni mihi laudantem *Hemſterhuſium* dicere memini, participium illud Laconicum alicubi latere apud *Plutarchum*: me feliciores locum forſan invenient, qui mihi quidem Plutarchea legenti ſe non obtulit.

Hic Laconismus in verbis praeſertim obtinuit. Huius generis nonnulla, Laconica pleraque, in ἄδδω et in ἴδδω deſinentia, olim a me collecta, dedi in Epiſtola ad *Rö-*

Digitized by Google

verum, poſtquam *Heſychii* primum fuiſſet volumen publicatum. in obſervatis ad iſtam libri partem huius generis ab *Joanne Alberti* nihil videram adnotatum, qui, vir in ſuo Literatorum ordine eruditiſſimus, illud tamen genus literarum Graecarum, in qua principatum tenebat *Hemſterhuſius*, non habebat perſpectum: ſed ipſius *Hemſterhuſii* correctiones huius claſſis verborum et nominum in Auctario demum proſtant Emendationum. In Epiſtolae meae p. 72. 75. 76. 77. 78. *Ariſtophanea* reperientur, Μεσίδδω· Ψιάδδω· Παραμπυκίδδομαι· Θυρσάδδω· quaeque nunc ſuſpicor reſtituenda, Εὐάδδω· et Βλιμάδδω. Unum ibidem occurrit in *Heſychio* emendate ſcriptum Φαιρίδδειν· alia, leviter vitiata, eidem a me reſtituuntur, Φκάδδει· Ἐκπετρίδδειν· Κὠμάδδειν· Οἰκίδδειν· Ὀμηρίδδειν· Ὀρκίδδει. Haec, in notis ad ſecundum *Heſychii* volumen memorata, auctoritate pleraque *Hemſterhuſii* confirmantur: Ἐπευαδδομένᾳ, accurate tractatum in iſta Epiſt. p. 78. 80. locum etiam invenit in Auctario; in quo duo proſtant eruta ab *Hemſterhuſio*, Πλωτειαδδοντες· et Σπερχυλλάδδῃ, ad T. II. p. 974. et 1246. huic indagatori ſagaciſſimo debebitur in poſterum Καρτεριάδδω· *Heſychio*, pro vitioſis, Οὐ καρτερία ἢ δ' εἶ, *Hemſterhuſianum*, Οὐ καρτεριάδδει, οὐ φρόνιμος εἶ, recte reſtituit *Io. Alberti*, verbisque auctoris adfirmavit: eiusdem notam edidit etiam ad Συμβακάδδει egregiam; aliam, abſtruſiora complectentem, ad Οἰκίδδειν· quod per καθῆσθαι cum redderetur, et móx ſubiiceretur Οἰκίζειν, οἰκεῖν· illud ego ſimpliciter acceperam pro οἴκοι vel ἐν οἴκῳ καθῆσθαι· atque adeo τὴν οἰκερὸν, ſeu τὴν ἔνδον μένεσαν, *domiſedam*, Laconice dici potuiſſe ſuſpicabar Οἰκιδδωαν· verum Laconico Οἰκίδδω longe diverſam originem dare ſtudet vir Summus, cui obniti nolo. In Auctario ad I. Tom. *Heſych.* p. 253. reſtituitur etiam ab illo verbum Ἀλφάδδει, ſignificans εὑρίσκει. Ibid. in P. 1733. Θρυλλίδδειν a ſe emendatum dedit Cl. *Ruhnkenius*; cuius eſt in Epiſt. Critica II. p. 80, pro Βοαδεῖ, ὀκνεῖ· ingenioſe excogitatum Βωκλάδδει· nec tamen abſurdum, quod ibi forte fortuna adſcripſit Editor, *an* Βοάδδει; — Apud *Heſych.* ex ſerie literarum, mihi quoque placuerat Λαδδοίατο· ut

B.

C.

p. 290. A.

Digitized by Google

Koenio ad *Gregor.* p. 281; pro Ἀβριάχεται, κοσμεῖται, Θ. correxeram:

Ἀβριδδεται, κοσμεῖται, θρύπτεται.

Non ἀβρύνεσθαι tantum, sed et in usu fuit ἀβρίζεσθαι. Quibusvis autem Dorienſibus frequentatas, verborum formas in ἀσδω et ἰσδω non ſolent in Lexica referre Grammatici; qui tot habet Laconicas, perpaucas alterius iſtius generis praebebit *Heſychius*; idcirco ſcriberem illic Ἀβριδδεται pro vulgato Ἀβριάχεται. — In transcurſu hunc etiam iuvenes obſervent fontem emendandi, literas a librariis inter ſe male permutatas, X, Λ: / X, A. / X, Δ.

B. Hinc varias poſſe lectiones in Poëtis erui monſtrabunt notata in *Eurip.* Phoen. p. 399. Apud *Suidam*, in v. Καθιείς, mihi ſuſpectum non eſſet ἐν μυχοῖς, niſi ἐν Λυδοῖς legiſſem in optimo Cod. *MS.* Leidenſi; huius Biblioth. *MS.* Codex Iliadis *Homeri*, ad πεδίον Ἰλήϊον, in Φ. v. 558. *Scholion* habet ita ſcriptum: τὸ πρὸς τῶτὰ φωτᾶ ἴχε. ὁ δὲ Κράτης Ἰδήϊον γράφει, ἵν' ᾖ τὸ ὑποκείμενον τῇ Ἰδῃ. priora ſcribi debebant: τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τᾶ Ἴλε. ſed aptum exemplum praebere poterit εἴλεν, pro εἶχεν, reſtituendum *Antiphonti* Or. II. p. 115, 24. *Diogeni Laërtio* II, 116. aliisque. — Duo iſtius generis Laconica ſub forma vulgari leguntur apud *Heſychium*:

Δυσοίζει, δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ· Λάκωνες.

Cum *moleſte ferre* a quibusvis Graecis, ab Οἴω, *fero*, dici potuerit Δυσοίζειν, quod *Aeſchylus* iam adhibuit in

C. Agam. v. 1325. dubites forſan, an Λάκωνες ex vicinia huc, ut alibi, immigraverit; verbum tamen Dorienſibus uſitatum monſtrat apud *Heſych.* Ἐδύσοιξα. hinc mihi longe diverſum videbatur Ἐπιδυσχεῖν, ἐπιτωθάζειν et in Ἐπιλλίζειν (non in Ἐπιδυσωχεῖν) mutandum. — Alterum habet *Heſych.*

Ἀπελάζειν, ἐκκλησιάζειν· Λάκωνες.

in v. Ἀπαλλάζειν, ἐκκλησιάζειν· Ἴωνες· ſcribendum etiam Λάκωνες· quorum nomen in his etiam alibi transiit in illud Ionum: veram formam propius accedit Ἀπελλάζειν.

Digitized by Google

quod ex *Plutarchi* loco viri Docti ad *Hesych.* adnotarunt. Legitur illud in Rhetra, quam, Laconicis vocibus aliunde nobis ignotis scriptam, unicam nobis servavit in Lycurgo *Plutarchus*, quamque ne attingere quidem videtur ausus *Io. Meursius*; sensum verborum attigerat variis in locis levi digito *Cragius*. Reipublicae scilicet emendandae praefectus Lycurgus senatum sibi vidit primum constituendum, cuius auctoritas ab una parte Reges, ab altera Populum contineret: hoc emendatae reipublicae fundamentum ut stabile poneret, hanc legem ut a Delphico Deo sibi datam, qualem Ῥήτραν vocabant, in medium protulit; quam hic proponam, non formis vocum Laconicis restitutis, paulo tamen melius et ab aliis et a me scriptam, quam vulgari solet in *Plutarchi* Lycurgo p. 43. A. p. 291. A.

Διὸς Ἑλλανίῳ καὶ Ἀθανᾷ Ἑλλανίᾳ ἱερὸν ἱδρυσάμενον, φυλὰς φυλάξαντα, καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα τριάκοντα, γερουσίαν σὺν ἀρχαγέταις καταστήσαντα, ὥρας ἐξ ὥρας ἀπελλάζειν μεταξὺ Βαβύκας τε καὶ Κνακίωνος, ἅτως εἰσφέρειν τε καὶ ἀφίστασθαι. δᾶμον δ' ἀνωγὰν ἦμεν καὶ κράτος. B.

Quae proposuissent Senatus et Reges, populus, cuius erat ἀνωγὰ καὶ κράτος, poterat diiudicare, an esse e republica viderentur, nec ne: τὴν ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν (γνώμην) ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δῆμος, inquit *Plutarchus* ibid. C. Cum vero hac etiam potestate sibi facta populus abuti postea videretur Optimatibus, haec Reges Polydorus et Theopompus Legi adscripsisse dicuntur a *Plutarcho*;

αἰ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἔροιτο, τὰς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν.

postrema sic interpretatur *Plutarch.* μὴ κυρῶν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον, ὡς ἐκτρέποντα καὶ μεταποιοῦντα τὴν γνώμην παρὰ τὸ βέλτιστον. eorum vis optime intelligetur ex eruditissimi *Io. Fred. Gronovii* Observ. I, c. XXV. p. 194. 197. in corrigendis et inferendis vir eximius, p. 685. ultima Rhetrae Laconicae verba attulit. Penes Senatum Spartiatarum vis erat imperii; cuius summa C.

Digitized by Google

tamen potestas populo videri poterat relicta: vere *Demosth.* c. Leptin. p. 300, 173. ἐπειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγγραφῇ, παρασχὼν ἑαυτὸν οἷον χρή, δεσπότης ἐστὶ τῶν πολλῶν. *Cicero* de Senect. c. VI, *apud Lacedaemonios ii, qui amplissimum magistratum gerunt, ut sunt, sic etiam nominantur senes.* Quae tradit *Aeschines* orator c. Timarch. p. 25, v. 35. enarrata vid. a *Gellio* N. A. XVIII, c. 3. Sed neque ea res paucis pertractari commode potest: Rhetrae autem Laconicae rariora *Plutarchus* partim explanavit. — In illa probabiliter olim usitato more scripserunt P. 292. A. Γερωίαν, et Ἀπελλάδδεν. — Laconicum videri poterit, quod pro ῥέζειν Dorice scriptum Ῥέδδειν, huius generis unicum, praebet *Eustath.* in *Hom.* Il. B, p. 171, 23. — *Hesychii* Ἐβαλλεῖν, κατακλίναι· Λάκωνες· mihi visum fuit ex Ἐυνάδδεν depravatum. — τὰ μέτρια αἴτει Laconi dictum videtur Αἴτιδδε τὰ μέτρια· quod *Etymologo* restitui in Adnot. in *Eurip.* Hippol. p. 192. E. — Quae vero in verbis, eadem obtinuit in nominibus ratio. Pro μάζαν *Comicus* Megarensem dicentem facit Μάδδαν in Acharn. v. 732. Προμάδδας scribendum arbitror, ubi dedit *Hesychius* Προμάλας, μάζας προμεματτωμένας, vel προμεμαγμένας. — Genuinam formam esse videram:

Ἀδδαλέον, ξηρόν· Λάκωνες.

B. pro vitiosis apud *Hesych.* Ἀδάλαιον, et Ἄδδαυον. quas, in Auctario Em. in T. I. p. 86, corrigit in Ἀδδαλέον, et in Ἄδδαλον, *T. H.* ex illis mira fingit *Ang. Caninius* in Hellen. p. 145. — Vocem Ἀδάλαιον proxima sequitur apud *Hesych.* Ἄδαλος, ἄσβολος. miror in Auctario cur Ἀρδαλος *Hemsterhusio* placuerit: mihi hoc aeque ac praecedens ex Glossario videbatur Laconico: fac ibi vitiose scriptum Ἄδαλ· ut Graecum videretur, ος adiici potuit ab *Hesychio*: genuina forma fuisse videtur,

Ἄδδα, ἄσβολος.

est Ἄζη, vel Ἄζα. *Hesychius*: Ἄζα, ἄσβολος, κόνις. Iterum: Ἄζη, ξηρασία, κονιορτός. ibidem: Ἀζησία, ἡ Δημήτηρ, ἀπὸ τῆς αἰζαίνειν τὰς καρπάς. *Lexicon Sangerm MS.* penes Cl. *D. R.* Ἀζησία. οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ

Digitized by Google

καλεῖται. οἱ δὲ τὴν εὐτραφῆ. — Ut Latine *ficcus*, αὖος Graece dicebatur *pauper*, *egenus*: *Horat.* 1 Epist. XVII, 12. C. *Lucian.* T. II. p. 523, 80, 81. T. III. p. 319, 61. ἡ ἔνδεια dicitur αὐχμὸς σκευαρίων in *Aristoph.* Pluto v. 840. forma loquendi est *Theocriti* Eid. I, 50. ἐπὶ ξηροῖσι καθίζαι, *in ficco ponere*: *Plautina est*, Aulul. II, IV, 18.

Pumex non aeque est aridus, atque hic est senex.

haec posui, ut Lectori docto persuaderem, ubi vulgatur apud *Hesych.* Ἄαδα, restituendum:

Ἄδδα, (id est Ἄζη, αὐχμὸς, ξηρότης,) ἔνδεια· Λάκωνες. οὕτω καὶ (imo, οὕτως) Ἀριστοφάνης ἐν Γλώσσαις.

De Glossario Laconico; de Suidae Lexico; et de Indice Scriptorum Suidae praefixo.

P. 293. A.

Primam exhibens *Hesychius* Glossarum Laconicarum, Glossarium memorat *Aristophanis* Grammatici; semel etiam infra in v. Περέακος, (cuius vocis genuina mihi forma Laconica fuisse videtur Πούσσακος, cum aliis Dorien-sibus Πύσσαχος diceretur) vocis interpretamento subiiciuntur ista: ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν ἐξηγήσει Λακωνικῶν. Omnium antiquissimi Γλωσσογράφοι fuerunt *Simmias Rhodius*, et *Aristophanes Byzantius*, sub Ptolemaeo Philadelpho clarus: ex huius Glossario Laconico suspicor pleraque *Hesychii* Laconica, nec tamen ab eo, qui Lexicon illud nobis conflavit, derivata. Nullus Grammaticorum, quorum ad nos scripta pervenerunt, mihi quidem legisse videtur Glossarium illud Laconicum *Aristophanis*. Qui permulta legerat, quae laudat, veterum Grammaticorum Glossaria, illud tamen *Aristophanis* neque *Athenaeus* legisse videtur: laudatur quidem ab illo III. p. 83. A. Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς Γλώσσαις. sed ipsius *Aristophanis* Glossarium non legisse doctissimum Gram-

Digitized by Google

maticum mihi certe plane constat ex istis L. III. p. 77. A. τὰ χειμερινὰ σῦκα Πάμφιλος καλεῖσθαι φησὶ Κυδωνάϊα ὑπὸ Ἀχαιῶν, τοῦτο λέγων Ἀριστοφάνην εἰρηκέναι ἐν Λακωνικαῖς Γλώσσαις. *Pamphili* copiosissimum Lexicon legit atque hinc multa nobis excerpsit *Athenaeus*: in suum illud C. opus, libris constans XCIV, vel XCV, Glossarium etiam recepisse videtur *Pamphilus* Laconicum; recepit et Glossarium Creticum ab *Hermonacte* scriptum; et Italicum, voces etiam complexum Siciliensium, *Diodori*: *Athenaeus* XI. p. 479. Διόδωρος ἐν Ἰταλικαῖς Γλώσσαις, καὶ Ἡράκλειτος, (legendum puto Ἡρακλέων· ut *Ephesius* Glossographus significetur, laudatus ab *Athenaeo* III. p. 111. C. VII. p. 303. B. et saepius alibi:) ὡς φησὶ Πάμφιλος, τὴν κοτύλην καλεῖσθαι (φασὶ) καὶ Ἡμίναν· παρατιθέμενος Ἐπιχάρμου,

Καὶ πιεῖν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρὸν ἡμίνας δύο.

καὶ Σώφρονος, (sic leg. pro Σώφρων·)

Κατάστρεψον τέκνον τὰν ἡμίναν.

omisso *Pamphili* nomine, contraxit ista, vel contracta dedit ex Epitome, *Eustathius* in *Hom.* Il. X. p. 1389, 12. — Debet et *Athenaeo*, cui illinc forma sincera restitui p. 994. poterit, haec *Eustath.* in Il. X. p. 1355, 41. agens de voce A. μαστὸς et μασθός· ἴσως δέ, inquit, καὶ Μασθάλης κύλιξ τις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ παρὰ Παφίοις δὲ Μασθὸς ποτήριον, σύστομον, ὡς εἰκός, ἐξ ἧς ἐβδάλλετο τρόπον τινὰ ὡς ἐκ μαστοῦ τὸ πινόμενον. Pocula fuerint forte perforata, quae mammae figuram habuerint: Μαθαλίδες dicuntur ab *Hesychio*; Μαθαλλίδας in Indicem Thesauri retulit *H. Stephanus* ex *Athenaeo*, ubi sic ista vox scribitur; miror *Casaubonum*, cur Animadv. in *Athen.* XI. c. XII, nomen aliunde credideri in Graeciam invectum: *Eustathii* Μασθάλης monstrat, ut opinor, veram scripturam Μασθαλίς. Nunc verba ponam *Athenaei*, non unam ob rationem notatu dignissima, ex L. XI. p. 487. B. C. prout illa leviter emendanda censeo:

ΜΑΣΘΟΣ. Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, (ὡς Πάμφι- B. λος,) φησὶ Παφίους τὸ ποτήριον οὕτω καλεῖν.

Digitized by Google

ΜΑΣΘΑΛΙΔΕΣ. Βλαισὸς ἐν Σατύρῳ φησίν,
Ἑπτὰ Μασθαλίδας ἐπίχες ἡμῖν τῶ γλυκυτάτω.

Παμφίλος δὲ φησὶ, μήποτε ἐκπώματος ἐστὶν εἶδος, ἢ μέτρον, οἷον κύαθος; Διόδωρος δὲ κύλικα ἀποδίδωσι. — *Apollodori* primum *Cyrenaei* verba *Pamphilo* debet; eidem etiam verba *Blaesi*, Comici Ἰταλιώτου· haec hauserat *Pamphilus* ex Italico Glossario *Diodori*: quo rariora Comicorum, *Seleriae*, *Blaesi*, et *Rhinthonis* explanabantur. *Poculum* quoddam Τστιακὸν dixisse *Rhinthonem* docet *Athen.* XI. p. 500. F. vocem *Hesychius* tribuit Ἰταλιώτας, inventam in *Diodori* Γλώσσαις Ἰταλικαῖς· hinc a *Pamphilo* receptam: quaeque adeo sub nomine *Blaesi* laudant *Athenaeus*, et *Hesychius*, obscurissima, ex *Pamphili* quoque Lexico probabiliter fuere derivata. Sed *Pamphili* Lexicon ingens in Epitomen contraxit recentior Grammaticus; quis? In sua serie nomen exhibet *Vestini Suidas* II. p. 735. Οὐηστῖνος, Ἰάλιος χρηματίσας, σοφιστὴς· ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου Γλωσσῶν, βίβλους δ'. Postquam incidissem in ista, non mirabar eiusdem nominis vitiosam scripturam, quam exhibet ex Scholio *MS. Montfauconius* in rerum optimarum, sed et errorum pleno Diario Italico p. 214. ἐκ τῶν Διαγεναυᾶ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Οὐσηστίνα Ἑλληνικῶν. Ad *Suidam* nihil notatur aut a *Kustero*, aut, quod sciam, ab aliis: in isto Scholio scribendum Ἰουστίνα nomen a me fuit ex indicio *Hemsterhusii* monitum ad Scholia in *Eurip.* Phoen. p. 593. Ad nomen *Iustini* propius accedit, litera ferme tantum transposita, *Suidae* Οὐηστῖνος: sic tamen, ut equidem opinor, ab ipso *Suida* scriptum. Sed *Suidae* Lexico undecim nobilium Grammaticorum nomina praefiguntur: inter illa haec quoque profant: p. 295. A.

Ἰουστῖνος Ἰάλιος, σοφιστὴς, ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου Γλωσσῶν, βιβλίων ἑνενήκοντα ἑνός (imo ἐννενήκοντα ἑ, vel δ', ut etiam legitur alibi apud *Suidam*.)

Πάμφιλος, Λειμῶνα λέξεων ποικίλων, περιοχὴν βιβλίων ἐννενήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ε στοιχείου

Digitized by Google

ἕως τῦ ω· τὰ γὰρ ἀπὸ τῦ α μέχρι τῦ δ' Ζωπυρίων ἐπεποιήκει· eadem leguntur in Zωπυρίων.

B.

Quae his tribuuntur, ceterisque novem, non dubito quin scripserint singuli. His vero praefixa quid tandem sibi volunt?

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σοῦδα. οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί·

Εὔδημος Ῥήτωρ, περὶ λέξεων, κατὰ στοιχεῖον.

Ἑλλάδιος. ἐπὶ Θεοδοσίῦ τῦ νέῦ, ὁμοίως.

et reliqua, quae, Doctis nota, illic a quovis legi possunt, per Editiones *Suidae* propagata. Nihil, ne ad hunc quidem indicem vel ab *Aem. Porto*, vel a *Kustero* legitur adnotatum. Istos XIviros esse τὰς συνταξαμένας ἐκεῖνο τὸ βιβλίον Σοῦδα, absurdissimum est cogitatu. An itaque pater istius adnotationis indicatum voluit, quod censuisse videtur *Io. Alb. Fabricius* B. G. IX. p. 652, 653. *Scriptores illic* designatos, *ex quibus Suidas Lexicon suum composuit*: huius opinionis auctor ipse fuit *Kusterus*, qui in Praefat. „Lexicon, ait, ex variis compilatum est auctori-„bus, quorum nomina partim Catalogus ille, qui *ab ipso* „*Suida Lexico* huic *praefixus putatur*, partim duo nostri „Indices — Lectori exhibent." Ex his mihi constat, de hoc Indice saltem dubitasse Editorem, esseetne ipsius *Suidae*, nec ne: Quod vero putant, ex istorum illud Lexicis conflatum, falsissimum est; si verum esset, alio certe modo fuisset indicandum. Ad initium istius Indicis ista notat *Fabricius*:

C.

p. 296. A. „Hunc non ab ipso Suida, sed alio nescio quo fronti „Lexici praescriptum esse, parum est credibile; licet id pa-„tere legentibus ait Conringius in Apologetico contra Bor-„richium p. 440."

Ego, qui, Germanum eruditissimum, *Hermannum Conringium*, eiusque de multis rebus antiquis iudicia, ab aliorum sententiis diversissima, permagni facio, hac etiam de re unum vera arbitror iudicasse. — Qui conflavit *Sui-*

Digitized by Google

dae Lexicon, opus nobis in hac clade librorum veterum utiliſſimum, hominem eſſe noveramus ſtupidum et imperitum; ut falſarium nemo, quod ſciam, accuſavit. Si non fuit homo fraudulentus, iſtam notam, quocunque ſenſu capias, fronti Lexici ſui non praefixit *Suidas*; ſed qui librum vel deſcripſerat, vel deſcribi curaverat, ut ſpe- B.
cioſa hac fronte emptores alliceret. — Is, librum legens *Suidae*, Grammaticos praecipuos enotaverat, qui ab illo ſuis ſinguli locis laudarentur ut Lexicorum conditores: ſunt autem hi:

Helladius.	*Longinus Caſſius.*
Eugenius.	*Lupercus.*
Eudemus.	*Veſtinus Iulius.*
Zoſimus.	*Pacatus.*
Caecilius.	*Pamphilus.*
	Pollio.

De his ſingulis ne verbum quidem dicitur in nota *Suidae* praefixa, quod non ſuis locis poſuerit de ſingulis *Suidas*. C.
— Sed inter iſtos undecim *ſophos* in nota praefixa comparet et *Iulius Iuſtinus*,

Ἰϐστῖνος Ἰϐλιος.

is ſuo loco fruſtra quaereretur: in Ου — vero, ut iam ante dixi, reperitur

Ουηστῖνος, Ἰϐλιος χϱηματίσας.

non aliter ſcripſiſſe Auctorem notae praefixae, ſeries literarum in nominibus praefixis demonſtrat:

Ζωσ. Καικ. Λογγ. Λϐπ. Ἰϐστ. (imo Ουηστ.)
Πακ. Παμφ.

Emendatum itaque nomen *Iuſtini*, p. 297. A.

Ἰϐστῖνος,

correctori deberi ſuſpicor, qui primam curavit Editionem Mediolanenſem. — Sed attendenti mirum videri debet, inter τὰς συνταξαμένας τὸ βιβλίον Σχίδα σοφὰς, aut, ſi quis

Digitized by Google

ita malit, inter libros, ex quibus hoc fuerit opus *Suidae* conflatum, laboriosum *Pamphili* Lexicon memorari, et simul operis *Pamphili* Epitomen, a *Vestino*, vel *Iustino* concinnatam; *Harpocrationis* autem Lexici, quod, suo loco memoratum, a *Suida* fuit adhibitum, nullam factam in Indice mentionem.

Ut, quid sentiam, paucis declarem, (poterat enim longa a me his de rebus institui disputatio) *Suidam* ego
B. quidem iudico nullum vidisse Lexicorum, quae in fronte libri memorantur. — Habuit *Suidas*, quisquis ille tandem fuerit hominum, *Photii* Patriarchae Constantinopolitani Lexicon, quod ad nos pervenit: huius operis inediti hic etiam apographum habemus in Bibl. Leidensi, labore benefico *Io. Alberti*: hinc nobis certo constat, illud opus *Photii* paene totum in suum Lexicon transsumsisse *Suidam*. Habuit et descripsit, saepe contraxit, *Harpocrationis* Lexicon: aliud praeterea, istius simile, Lexicon Rhetoricum minime contemnendum: perinsigne quoddam opusculum veteris Atticistae, ex quo nobis unus omnium egregia, fragmenta quoque Comoediarum, per Lexicon illud grande sparsa, conservavit. Ex *Apparatu Sophistico Phrynichi*, necdum edito, nonnulla desumsisse *Suidam* ex Amico Clarissimo *D. R.* intellexi. Lexi-
C. con etiam *Zonarae* descripsisse partim saltem *Suidam*, ex *Zonarae* Xenophontéis, quae, excerpta a *Leunclavio*, *MSS.* hic habentur in Bibl. Publica, probabiliter certe suspicamur. Ab his paucis diversa *Suidam* istius generis Lexica adhibuisse vix opinor. Qui aliorum sic ex variis Lexicis descripsit observata; his tamen plurima primus adiecit, reliquis ad seriem literarum interiecta. Ex permultis libris, quos Indices requirenti monstrabunt, Auctorum Profanorum et Ecclesiasticis plurima excerpsit; magnam partem descripsit Scholiorum in *Sophoclem*, atque in *Aristophanis* praesertim Comoedias, etiam in Thesmophoriazusas, quae nondum fuerunt in Bibliothecis inventa. Quod si licet verum fateri, plerisque *Suidae* excerptis, ex libris, qui ad nos pervenerunt, ne Epigrammatum quidem Anthologia excepta, carere possemus sine
P. 298. A. magno literarum detrimento. Sed libros habuit *Polybii*,

Digitized by Google

qui nobis nunc periere. Legeritne libros *Dionis Caſſii* nobis perditos, an aliunde *Dioneá* derivaverit, definire non auſim. Habuit certe aliorum pauca; et opuscula *Aeliani*, *Iamblichi*, *Eunapii*, *Damaſcii*, quibus nos huc usque caruimus; non illa quidem, ſi quis ita velit, permagni momenti; ex his tamen libellis ineditis excerpta *Suidae* cupide literarum antiquarum legimus amatores. — Tandem veriſſime ſcripſit *Hemſterhuſius* de *Suida* ad *Schol.* in *Ariſtoph.* Plutum p. 324. „Nulla re melius „de nobis fuit meritus, quam conſervandis, quas apud ve„teres Grammaticos memoriae mandatas invenerat, Scri„ptorum antiquorum vitis." Huius partis; reliquae farragini longe me iudice anteponendae, praeſtantiam perſenſit etiam *Kuſterus*; qui in Praefat. ad Lect. Pag. V. „Vel B. „ſola, inquit, hiſtoria Poëtarum, Oratorum, Hiſtorico„rum etc. quae in eo continetur, auro contra cara eſt, et „qua ſine irreparabili damno Respubl. literaria carere non „poſſit." Undecunque tandem vitas ſcriptorum veterum ſpectantia hauſerit *Suidas*; hoc beneficio cenſeri poterit centenos aliquot errores turpiſſimos redemiſſe. Sed nihil ex hac operis parte, omnium ſine dubio excellentiſſima, videbitur *Suidas* in ullo Lexicorum, inveniſſe, quorum ſit in fronte libri mentio; ut adeo huius indicis pater, ſi bonitatem iſtarum vitarum valuit perſpicere, nobiscum ignoraverit, unde eſſent iſta derivata.

Sed quando forte fortuna in hunc indicem eiusque auctorem incidi, nondum hunc nebulonem miſſum fa- C. cio. Ex *Suidae* Lexico, quos hic Lexicographos ſuis locis ſingulos memoravit, omnes recenſuit eodem ordine, quo apud *Suidam* leguntur; niſi quod ex ſerie literarum *Eudemo Helladius* et *Eugenius* praemittuntur. Inter iſtos XI Lexicographos, nullum alium in *Suidae* collectaneis memoratum invenies, niſi; inter Οὐηστῖνον et Πάπατον medium, Ὡρίωνα.

Quem vero unum ante *Helladium*, λέξεων παντοδαπῶν conditorem, memorat *Suidas*?

DIOGENIANUM. in Διογενιανός, ἐστιν, inquit, αὐτῦ βιβλία ταῦτα,

Digitized by Google

P. 299. A. Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχεῖον, ἐν βιβλίοις ε. ἐπιτομὴ δέ ἐστι τῶν Παμφίλε λέξεων βιβλίων ε καὶ τετρακοσίων, καὶ τῶν Ζωπυρίωνος. κ. τ. λ.

Si *Iustinus* operis *Pamphili* concinnavit Epitomen, et nihilominus dignus fuit habitus, cuius nomen et libri titulus Indici praefixo inſererentur; quae tandem cauſa *Diogeniantum* hoc honore privavit? — Hic, opinor, falſarium fraudis tenemus manifeſtum. — Qui ſplendentem hunc pannum *Suidae* Lexico praefixit, aevi recentioris magiſtellus vel ipſe ſcripſit mendacem illam ad Eulogium Epiſtolam, quae *Heſychii* Lexico praefigitur; vel illam certe legerat, a ſodali quodam ſuo ſcriptam in laudem unius praeſertim iſtius Lexicographi,

Diogeniani.

B. Iſtâ Epiſtolâ, rerum falſarum et abſurdarum plena, prorſus nihil continetur, quod ullo modo reſpondeat Gloſſariis antiquiſſimis, ſive optimarum rerum, quas liber *Heſychianus* complectitur, dignitati.

Eſt autem Epiſtola una cum Indice, quem libri frons oſtentat,

[ἐκ τῶν Ἀριστάρχε, καὶ Ἀπίωνος, καὶ Ἡλιοδώρε.]

aeque aliena ab *Heſychii* Lexico, ac Index *Suidae* praefixus operi *Suidae*, eius optimae praeſertim parti, disconvenit. Vera tamen narrantur in Indice, frontem *Suidae* ornante; vera etiam nonnulla in Epiſtola ad Eulogium, ſed quae repererat auctor apud *Suidam*, de *Diogeniano*, de *Apollonio* Lexici Homerici Auctore, de *Di-*
C. *dymo*; abſurde enim omnia illic narrata in fraudis fuiſſent vocata ſuſpicionem: ſed et ſplendide mentitur amicus Eulogii, fingens, quae nusquam extiterint; atque ita ſcribens, ut Lectoribus perſuadere niteretur, Lexicon poſt epiſtolam a ſe ſcriptam fuiſſe contractum: qui hoc negavit dubitare utique non poterat, quin in variis Lexicis antiquis permulta (Gloſſae tamen diverſarum gentium eximendae horum ſunt numero,) reperta fuerint pleniora, quam nunc in *Heſychii* libro legantur. Quum ſcilicet

Urſini

Digitized by Google

Urſini Virgilius cum Graecis collatus Friſiacis eſſet *Coulonii* typis deſcriptus anno MDCCXLVII, illius rogatu quaedam huic addidi libello; tandem etiam, dum totus eſſet *Io. Alberti* in *Heſychio*, cuius ego librum paene puer iam contriveram, et cum *Homero* aliisque diligentiſſime p. 300. A. contuleram, adieci reliquis *Schediasma*, *de Epiſtola ad Eulogium Heſychio praefixa*, ſic ſcriptum, ut putarem, quae in illo diſputaſſem, viſum iri harum rerum intelligentibus vera, ſic ut cadere vix poſſent in dubitationem: nec tamen valde mirabar *Ioannem Alberti*, ſua quaedam iſti ſchediasmati per epiſtolam obmoventem. Sed hanc diſputationem ingredi nunc commodum non eſt. Nihil prolatum vidi, quod ab opinione me ſuſcepta demoveret, in qua dies me magis magisque confirmavit.

Nimis forte longe evagatus ſtationem nunc repeto.

In Adoniazuſas Theocriti. B.

Vſ. 10. Ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο] Latuit in his leve vitium, cuius indicium praebent Codices ſcripti: *αἰὲν ἐμοῖο* vulgatum fuit in Edd. Mediol. Ald. et Rom. Quod eſt in Ed. Iuntae Florent. *αἰὲν ὁμοῖος*, certe ὅμοιος, a vel ὁμοῖος, legitur in duobus MSS. Florentinis, et in Vaticano, cuius Biblioth. alius Codex dedit *ὁμοίως*. notam ſibi lectionem Ed. Iuntinae in ὁμοῖον mutandam cenſebat *Fulv. Urſinus*. — ὁμοῖος, et ὁμοίως, ſcriptae lectiones, monſtrant, ut puto, veterem formam Doricam, illis ignotam qui libros deſcribebant, ἐμεῖως. et nos absque *Apollonio Alex.* cuius verba quaedam infra ponam, hanc etiam formam Italicam et Sicilienſem ignoraſſemus. Idem libellus ineditus iſta ſubminiſtravit *Corinnae*: c

Μέμφομαι δὲ καὶ λαγαρὰν Μυρτιδ' ἰώνγα,
Ὅτι βάνα φᾶς' ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν.

Ego vero Myrtidem etiam argutam reprehendo, quod mulier nata cum Pindaro certare fuit auſa. Haec a *Io.*

Digitized by Google

Christ. Wolfio publicata in Poëtriar. Fragm. p. 56. quibus ex libro suo *MS.* usus est Cl. *Ruhnken.* ad *Rutil. Lup.* p. 94, si venissent in mentem viro Doctiss. Theocritea ποτ' ἔριν, ni fallor, intacta reliquisset. Βῆναι ποτ' ἔριν Πινδάροιο, est ἐρίζειν Πινδάρῳ· sive potius εἰς ἔριν [ὠδῆς] πρὸς Πίνδαρον βῆναι· vel Πινδάρῳ εἰς ἔριν ὠδῆς ἐλθεῖν. Vulgatur apud *Pausan.* IX. p. 778. m. *Acheloï filias* φασὶν — καταστῆναι πρὸς τὰς Μούσας ἐς ὠδῆς ἔργον· p. 301. A. unâ litterâ minus scribendum, ἐς ὠδῆς ἔριν. *Archias* in Marsyam:

Αἰωρῇ· Φοίβῳ γὰρ ἀνάρσιον εἰς ἔριν ἔστης.

Anthol. III, c. VIII, ep. 3. ubi *Sidonius Antipater*, Anthol. IV, c. XII, 26. Venerem laudat Apellis,

Emersam pelagi nuper genitalibus undis,

et *madidos capillos digitis* siccantem, ad illam dicentes Minervam facit et Iunonem,

Οὐκ ἔτι σοι μορφᾶς εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

voce μορφᾶς in χειρῶν mutata, versum istum transsumsit *Lucilius* in ep. I, c. XXV, L. II. His certe lectis fatebitur Clar. *Reiskius*, ποτ' ἔραν, a se excogitatum, inconsiderate in *Theocriti* versum fuisse receptum: sed et hunc abortum Pater ipse dudum, credo, reiecit. — Sensum verborum optime *Toupius* expressit in Epist. ad *Wartou.* p. 320. B. Indicat amicae Praxinoe, sibi cum marito, homine malo, atque invido, contentiones et rixas esse quotidianas: nec poterat mirari Gorgo, Praxinoën et Dinonem frequenter *conieciss*e, quod ille ait, *verba inter se acrius*: quale viris mulierum, his contra tale videtur virorum ingenium: *Nolunt, ubi velis: ubi nolis, cupiunt ultro.* ante *Terentium* dixerat *Naevius*, teste *Charisio* II. p. 177, *Quasi dedita opera, quae ego volo, ea tu non vis; quae ego nolo, ea cupis. Terent.* Hec. II, 1, 5. *Viris advorsari aeque studium est*, etc. — Quod vero in ὁμοῖος et ὁμοίως latere putabam, ἐμείως, ab uno tantum adnotatum legi *Apollonio Alex.* in libello *MS.* περὶ Ἀντωνυμίας· ex apographo, quem suo sibi aere comparavit Clariss. *Ruhnkenius*, quae partim male sunt post *Maittairii*

Digitized by Google

libellum, p. 424, vulgata, ut in Codice continua leguntur, describam, ad alia etiam novarum rerum cupidis inservitura: C.

Περὶ τῆς Ἐμοῦς.

Ἡ Ἐμοῦς, κοινὴ οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσαντο, πρὸς ἐνίων ἐδόκει κατορθῶσθαι τῆς δίχα τοῦ σ προσφερομένης.

Πῶς δὲ καὶ τὸ δεύτερον εἰς ους λήγει, (Τέους γὰρ) τῆς εὐθείας εἰς υ ληγούσης; Ἔτι καὶ Ἐμέο, σέο, αὐτοὶ Δωριεῖς, καὶ ἐν συναλοιφῇ Ἐμεῦς. αἱ χρήσεις παρ' Ἐπιχάρμῳ. ἡ μέντοι Ἐμεῖο, καὶ Ἐμείω, καὶ ἔτι, σὺν τῷ σ, Ἐμείως. καὶ Ἔμως δισυλλάβως παρὰ Ῥίνθωνι.

Ἰτέον ἐπὶ τὰς κατὰ τὸ δεύτερον.

Περὶ τῆς Σοῦ.

Τῇ μὲν οὖν Ἐμοῦ σύζυγος ἡ Σοῦ, πάλιν τὴν αὐτὴν ὁμοφωνίαν ἀναδεδεγμένη κτητικῇ τε καὶ πρωτοτύπῳ. τῇ δὲ Ἐμεῦ, Σεῦ· Ἐμέο, Σέο· Ἐμεῖο, Σεῖο· Ἐμέθεν, Σέθεν· p. 302. A. συνθέτῳ τε τῇ Ἐμαυτοῦ, ἡ Σαυτοῦ. ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ Ἐμοῦς Δωρίῳ ἡ Τεοῦς (nempe σύζυγος) Ἡρακλῆς τέους κάρων ἦν· Σώφρων. καὶ ἔτι Κόριννα, Περὶ τέους Ἑρμᾶς ποτ' ἄρ' ἕνα πω κτενί. ἔστιν καὶ ἡ Τίους διὰ τοῦ Ι, ἣν καὶ ἀναλογωτέραν ἡγητέον. ἐπεὶ τὸ ε εἰς ι μεταβάλλουσι, φωνήεντος ἐπιφερομένου.

Ἔτι τῇ Ἐμέος ἡ Τέος κατ' ἔγκλισιν σύζυγος. Ἐκπέφαντι τέος ταὶ δυσθαλίαι· Σώφρων. τὸ γὰρ ὀρθοτονούμενον κτητικὴν σημαίνει. Τεύς. αὐτὴ σύζυγος τῆς Μεύς. Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἀφαίστῳ, οὐδέποτ' ἴοι γίνετ' ἐγὼν τεὺς ἀξιῶ. καὶ πόκ' ἐγὼν παρά τευς τὶ μαθών· Θεόκριτος.

Ex Cod. transcripta partim certe

Meliora reddam, quam legenda acceperam.

Reliqua tamen *Apollonii* relinquens aliis corrigenda, monito Lectore, v. 5. pro Ἐμέο, σέο, αὐτοὶ Δ. scribendum, Ἐμέος, οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς κ. τ. λ. sola sumam dicta Poëtarum expolienda. Ut ab ultimis ordiar, formas genuinas in *Theocriti* Eid. V, 39. B.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρά τευς τὶ μαθὼν —

custodivit *Apollonius*, in nullo Codice repertas a *Sancta-*

Digitized by Google

mando: τεῦς tamen hic et alibi in Theocriteis scriptum legi in sola Ed. Florentina *Iuntae*; quam *Matthiae Röveri* ditissima mihi praebuit Delphensis Bibliotheca. Ex *Theocrito* autem, quia Dorica Dialecto plerumque scripsit ad Ionicam emollita, perpauca repetens, *Apollonius* purioris exempla Dorismi sumsit ex *Sophrone*, *Epicharmo*, similibusque: sed in Adoniazusis, velut ad exemplum *Sophronis* expressis, accurate noster Δωρίζων, probabiliter scripserat ἐμεῖος.

C. Antecedunt obscura quaedam *Epicharmi* verba, quae sic scripta commodum sensum praeberent:

Οὐδέποτ' . . . ἐγένετ' ἀγὼν τεῦς ἄξιος.

Nunquam fuit certamen te dignum. Nomen Comoediae *Epicharmi*, Κωμασταὶ ἢ Ἥφαιστος, aliunde iam noveramus: in hoc nomine, inexspectatum fateor, α scriptum retinui: praeter ea, quae attigit *T. H.* ad *Schol.* in *Aristoph.* Plut. p. 352. legere licet apud *Athen.* laudatum *Epicharmum* ἐν Θεαροῖς, (hi sunt θεωροί,) ἐν Ἑορτᾷ, καὶ Νάσοις etc. conf. *Koenius* ad *Gregor.* p. 86. —

Si scribatur Ἐκπέφανται, pro ἐκπέφαντι, *Sophronis* verba,

Ἐκπέφανται τέος ταὶ δυσθαλίαι.

p.303. A. sincera videbuntur, et forsan significare: *Manifesta fuerunt infortunia tua.* Pro ἀναυξὴς, δυσαυξὴς, et εὐαυξὴς, usurpata fuerunt Ἀθαλὴς, Δυσθαλὴς, et Εὐθαλὴς haec etiam figurate: *Hesychius*: Εὐθαλέοντι, εὐδαιμονέντι. eleganter *Archytas* in *Stobaei* Floril. p. 33, v. 34. νόσοι μαιραὶ σώματος καὶ πηρώσιες αἰσθαταρίων ἀπομαραίνοντι τὰν εὐθάλειαν τᾶς εὐδαιμοσύνας. simile verbum huius, vel participium, ἀπομαραίνοντι potuit in *Sophronis* legi: sensu proprio δάφνας ἀθαλεῖς, vel ἀθαλλεῖς, καὶ μεμαραμμένας dixit *Plutarchus* in *Pompeio* p. 635. B.

Corinnae verba apud *Apollon.* ad mentem *Is. Vossii* restituit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 84.

Περὶ τέᾳ Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρευα πακτεύει.

Super te, vel *de te pugilatu certat cum Marte Mercurius. Wolfius*, p. 58, dederat; π. τ. Ἑρμῆς ποτ' ἀρ' εὖ ἀπονη-

Digitized by Google

τί * *de te M. aliquando bene sine labore.* * — Sed scribendum ommino, — ποτ' Ἄρηα. *Mars* quidem Aeolice dicebatur etiam Ἄρευς· ut erant et Aeolica, Ἀχίλλευς· Πήλευς· Βασίλευς· sed flectebantur Ἀχίλληος· Βασίληος· Ἄρηος. vid. *Etymolog. M.* p. 189, 29. et 47. ubi Ἄρεύς scribendum cum *Sylburgio*. B.

Unicum adhuc superest in verbis *Apollonii, Sophronis,*

Ἡρακλῆς τέως κἀῤῥέων ἦν.

Te praestantior erat, sive fortior, Hercules: comparetur Corydonis illud *Theocritei* Eid. IV, 8.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

sed quod in *Sophronéis* dederat *Is. Vossius*, καρώνην, vide in quantum errorem iuvenem praecipitaverit, harum rerum valde peritum, *G. Koenium*, ad *Gregor.* p. 83. — κἀρων ἦν scriptum legitur in libro *Ruhnkenii:* literam tantum duplicavi, ut esset vox quibusvis usitata Doriensibus κἀῤῥέων· sed et illud κἀῤῥων video *Toupium* occupasse in Append. Notarum atque Emend. in *Theocritum* p. 19. Huic ego facile persuaserim, praeter alia Dorica sine auctoris nomine prolata, haec apud *Etymologum* p. 492, 38. *Sophronis* esse verba: C.

Ναὶ κἀῤῥέων βῶς.

Alcmanis ista sunt in *Apollonii Alex.* Syntaxi III. p. 211:

Νικῶ δ' ὁ κἀῤῥέων.

Melior, vel *fortior*, *victoriam adipiscatur:* κἀῤῥέων dixerunt *Archytas Stobaei* Floril. p. 269, 35. *Aresas Lucanus* in Ecl. *Canteri* p. 105, 41. 43. Argileonidis de filio Brasida Spartiatide dignum dictum vulgari Dialecto habetur apud *Plutarch.* T. II. p. 219. D. ter, partim, saltem, Dorica, T. I. p. 55. D. T. II. p. 190. C. et p. 240. C. Μὴ λέγητε (*Spartanorum illum fuisse praestantissimum*) ὦ ξένοι· καλὸς μὲν γὰρ ἦν κἀγαθὸς ὁ Βρασίδας· πολλὼς δὲ ἀ Λακεδαίμων ἔχει τήνω κἀῤῥονας. Recordabatur, ni fallor, hujus dicti Scipio, vel potius *Livius*, cum illum dicentem facit, ubi sponsam Aluccio Hispano tradebat inviolatam, L. XXVI, c. 50, 7; *Si me virum bonum credis esse*, — p. 304. A.

Digitized by Google

ſcias multos noſtri ſimiles in civitate Romana eſſe. — Ne haec quidem adeo quidquam faciunt ad *Theocritum;* ſed, dum literis prodeſſe cupio, *Theocritum* ſpectent, an Dialectum Doricam, ſive literas in univerſum, qui quidem vere harum ſunt atque iſtiusmodi obſervationum amatores, perparum intereſſe arbitrabuntur. Haec horumque
B. ſimilia deſpicientes ut nimis operoſe ſcripta, et parum ad *Theocritum* facientia, interim ſupra modum laudantes erudita *Ez. Spanhemii* in *Callimachum* obſervata, hos ego quidem pro ingenio facillime feram.

VI. 11. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα.] Hanc verſus lectionem, ex Ed. Flor. iam probatam ab *Henr. Stephano*, quum Codicibus MSS. confirmaretur, recepi pro vulgata, τοιαῦτα Διώνα. unus ſaltem Codicum Florent. Δίνωνα τοιαῦτα: alius, et Codex Vaticanus, Δίωνα τοιαῦτα, praebuerunt *Sanctamando*. Δίκωνα legit in Pariſino *Ruhnkenius*. Quam *Toupius* memoravit, veram nominis formam, Δείνωνα, probarem equidem *Theocrito* reſtitutam. Duo fuerunt ſatis uſitata nomina, Δείνων, et
C. Δεινίας. *Dionis* Perſica vel ex *Ciceronis* nota ſunt, et *Cornelii Nepotis*; ſed illud ignorant literatores, ex hoc hiſtorico veraciſſimo multa nobis *Aelianum* conſervaſſe in Varia Hiſtoria. Illinc etiam arbitror derivata, quae tradidit V. H. Lib. I, capp. 31. 32. 33. 34. L. II, c. 17. L. VI, c. 14. quaeque habet de Aſpaſia et Cyro Iuniore L. XII, c. 1. haec, pereximia, ſoli nunc debemus utiliter ſcrinia nobis antiquiorum compilanti Sophiſtae Italo. — Argolica ſcripſit *Dinias*, Δεινίας· quod nomen, in Αἰνείας depravatum, latet in *Scholiis* ad *Pindari* Iſthm. IV, 104. — Forma autem loquendi huius, quae obtinet in verſu *Theocriti*,

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,

ſimillima legitur in *Ariſtophanis* Acharn. v. 593,

Ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν πτωχὸς ὤν;

p. 405. A. et in *Euripidis* Androm. v. 671.

Τοιαῦτα λάσκεις τὰς ἀναγκαίας φίλας;

Digitized by Google

bis ista sic recte scripta leguntur in edito *Etymologico* p. 555, 36. et p. 557, 53. τοῖς ἀναγκαίοις φίλοις legitur in *Etymologico* Bibl. Reg. Parisinae *MS.* quod adhibuit Clar. *Ruhnkenius*: *Sophocles* Elec. v. 522.

πολλὰ πρὸς πολλάς με δὴ
Ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
Ἄρχω καθυβρίζουσα καὶ σέ, καὶ τὰ σά.

VI. 12. Ὄρη γύναι, ὡς ποθορῇ τύ.] Utrumque Doricum est et Theocriteum: ὄρη non significat *vides*; sed *vide*: *vides* scribitur ὁρῇς in Eid. V, 73. ubi scribi etiam poterit ὄρης cum *Dan. Heinsio* p. 333. — Ut hic, ὄρη legitur supra in huius carminis v. 2.

ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ. B.

et in Eid. VII, 50. — ὄρη, φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει.
sic in Eid. I, 140. — θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει.

vid. *Etymolog. M.* p. 348, 4. et p. 478, 12. ubi ad Ἴστη· τίθη· πίμπλη· — τὰ τοιαῦτα, inquit, καὶ Δωρικά εἰσιν· οἱ γὰρ Δωριεῖς λέγουσι πίμπλη νοι κόα. καὶ τὸ ὄρα, Ὄρη. scribendum censebat *Sylburgius*, πίμπλη, καὶ κόη, [ἀντὶ τῆ κόα.] Ignorabat vir accuratissimus, Mimi *Sophronis* fragmentum, et mulieris illic latere nomen, sic legendum:

Πίμπλη, Κοικόα.

Tu *Coecoa* scyphum nobis *imple*: haec commodum nobis ex eodem Mimo servavit *Athenaeus* IX. p. 380. E. Σώφρων δ' ἐν Γυναικείοις κατὰ κοινότερον κέχρηται λέγων,

Περίφερε, Κοικόα, τὸν σκύφον μεστόν. C.

corrigit errorem suum *Casaubonus* Anim. IX, c. VII, initio, ex Ed. Aldina et ex Cod. MS. nomen Κοικόα restituens; alio Mimi fragmine, quod adhibet (ex p. 409. A.) satis confirmatum. — Mulierum mihi etiam nomina videntur in fragmentis Mimorum *Sophronis* apud *Apollon.* περὶ Ἀντωνυμίας (ed. *Reitzii* p. 423. C.)

Ἄκκε νῦν καὶ ἐμεῦ Ῥώγκα.

et in libello περὶ Ἐπιῤῥημάτων MS.

Digitized by Google

Αὐτῶ. (id est *αὐτόθεν*) *ὀρῆς Φύσκα.*

haec ex apographo Cl. *Ruhnkenii* cum vicinis *Koenius* edidit ad *Gregor.* de Dial. p. 161. et 162.

Vs. 14. Ναὶ *τὰν πότναν, καλὸς ἀπφῦς.*] Tres saltem
p. 306. A. Codices dant Ναὶ *τὰν πότνιαν*· ad duo enim Florentinos, ex Ed. *Wartoni* notos, Codex accedit Paris. adhibitus a Clar. *D. Ruhnkenio*: *πότνα* et *πότνια* quamvis usitato more ponantur in Theocriteis, hic scribi potuit *πότνιαν*· nam, ut apud alios Poëtas plura similia, prima correpta leguntur et apud. *Theocr.* Δάφνις· *τέχνη*· *πότμος*, etc. — *Pater* a pueris *dimidiata verba tentantibus*, ut loquitur *Minucius Felix*, dicitur *απ, πα*· *παπα*· videantur a me ad *Herodotum* notata P. 307, 37. quaeque pauca vere scripsit *Anna Fabri* ad *Callim.* h. Dian. v. 6, laudata a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 148. — Quae ad Ἀπφῦς Theocriteum scripta sunt permulta examinare non lubet: cur *Scaligero*, Anim. *in Eusseb.* p. 119. Ἀπφῦς etiam scriptum videatur Ἀφῦς non exputo. — Suspicor huius simile quid lectum in *Sophronéis*: hinc ortum, quod est in *Etymologico M.*
B. p. 651, 7. Πάππα. — ἄττω λέγεται παρὰ Συρακεσίοις ὁ πατὴρ, πᾶς· καὶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τὸ π, πάππα. utrum illuc etiam Πᾶ scribendum, an Παπ; *Mater* certe Sicilienſibus etiam Μᾶ videtur fuisse dicta.

Vs. 15. Ἀπφῦς *μὰν τῆνος πρωὰν* (λέγομες δὲ πρωὰν τὴν Πάντα) *νίτρον* —] Ex duobus Codd. Flor. vocula *μὲν* in *μὰν* mutata, et *δὲ* fuit ex Vaticanis interiectum cum *Toupio*, qui in Append. Notar. in *Theocr.* ista longe aliter interpretatur, quam ceperat *Reiskius*. *Toupius*, ista fere cepit, ut Gallus Interpres *M. de Longepierre*,

L'autre jour; *car chez moy l'autre jour tout se nomme.*

Reiskius, versu sequente ingenioſe mutato, quintum de-
C. cimum sic corrigere tentabat:

Ἀπφῦς *μὲν τῆνος* (πρωὰν τὴν *πάντα λέγωμες*)
Νίτρον —

Ex utriusque ratione versus numerosus evadit. Neutrum

Digitized by Google

vero probasset *Dan. Heinsius*; ex cuius libello, rarius occurrente, nonnulla hic ponam. Quum *Horatii* opera cum Animadvers. suis auctioribus ederet secunda vice *Dan. Heinsius*, *Librum* huic editioni praefixit *de Satyra Horatiana*: tertia vice edito, cIↃIↃCXXIX, typis Elzevirianis *Heinsii Horatio* non animadversiones tantum accessere meliores, sed et de Satyra Horatiana perdoctum opusculum altero tanto auctius, atque in duo libros divisum: in hac Edit. libelli circa finem libri II, p. 282. ista leguntur:

„Theocritus, cum Sophronis Mimos, decimo et
„quinto Idyllio, crebriuscule insertis quam solet per- p. 307.
„nis, imitatur; dedita opera similes orationi immisc- A.
„versiculos. Quid enim iste si non talis?

„Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρεώαν, λέγομεν πρεώαν ϑήν.

„In autore praesertim, quo numerorum aeque studiosus
„nemo forte unquam extitit; ita quidem, ut Bucolicis
„continuis totas saepe ῥήσεις absolvat.

Vs. 16. Νίτρον καὶ φῦκος] In Theocritea elegantem hanc observationem amicus mecum communicavit *D. Ruhnkenius*.

„Praxinoë nitrum et fucum sibi emi volebat, quo for-
„mam interpolaret, in publicum proditura. Ad *malam*
„*rem muliebrem* (ut Terentius vocat Heaut. II, 3, 48. ubi B.
„videndus Bentlejus) non minus *nitrum* pertinet, quam
„fucus. Ovid. Medicam. Fac. vs. 73.

„*Nec cerussa tibi, nec nitri spuma rubentis*
„*Desit.*

„ubi Theocritum laudat N. Heinsius. At maritus, homo
„antiquus et frugi, pro nitro et fuco salem attulit, tacite
„monens uxorem, necessaria ad victum emenda esse, non
„nugas muliebres. Sensum loci vidit Toupius in Append.
„sed minus diserte explicuit." — Puellas Christianas *nitro* abstinere iubebat *S. Athanasius*; cuius hanc in rem verba dabuit *Casauboni* Animadvers. in *Athen.* XV, c. 1. virginesque, quibuscum viri etiam sancti rem habebant, *oculos circumducto nigrore fucare*, nolebat *Cyprianus*: vid. C.
Ez. Spanhemius in *Callim.* h. in Del. v. 198.

Digitized by Google

VI. 16. Νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκαφᾶς ἀγοραίσδων] Vellem Codex nobis aliquando fidelior verbum suppeditaret, ἔβα, quod his *Reiskius* (cuius hic illic prostant coniecturae feliciter audaces) suspicabatur interserendum. Hoc si prodiret alicunde, et, pro ἀγοραίσδων, forma vulgaris, quales passim dant et in his Doricis scripti Codices, ἀγοραζῶν, una litera mutata scriberem ἀγοραξῶν· atque adeo dedisse crederem *Theocritum*:

Νίτρον ἔβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκαφᾶς ἀγοραξῶν,
Κἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν.

p. 308. A. Illud ἔβα primum requirere videtur, in Codicibus, in primis etiam Edd. repertum, v. 17. Κἦνθε· copulantem literam omittentes Editores nulla nitebantur auctoritate nisi unius *Zach. Calliergi*, qui primus Ἦνθε φέρων invexit in Romanam Edit. Iam vide quam bene conveniant: ἔβα — ἀγοραξῶν· Κἦνθε φέρων· *vadebat nitrum et fucum ex institoris pergula emturus; et domum venit adportans nobis salem.* Iungitur et a *Theocrito* cum participiis ἔβα. Eid. V, 9.

τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκαν ἐκκλέψας ποκὶ ἔβα νάκος;

Eid. XX, 17.

Χἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα.

verba etiam *emendi* similiter construuntur: *Antiphanes* B. in Timone apud *Athen.* VII. p. 309. D.

Ἦκω πολυτελῶς ἀγοράσας εἰς τὰς γάμους
Λιβανωτὸν ὀβολῷ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς.

Epicharmus apud *Pollucem* X, 80.

κἀρυξ ἰὼν
Εὐθὺς πρωῖ μοι δέκα νόμων μόσχον καλάν.

Conf. *Bentlej.* c. *Boyl.* p. 263. sed sic *Epicharmum* suspicor suo aevo vocem scripsisse νόμων, quam postea aliter scribebant; *nummos*, νάμμας, Tabula Heracleënsis vocat ΝΟΜΩΣ, v. 75. — eleganter *Archestratus*, ut Eresiam e Lesbo farinam lurconibus suis commendet, nive magis

Digitized by Google

illam dicit esse candidam; quin Deos, si quando farina vellent uti, illa usuros, atque iturum Mercurium, qui illinc ipsis emat, apud eumdem *Athen.* III. p. 112. A.

Λευκότερ' αἰθερίας χιόνος· θεοὶ εἴπερ ἔδεσθεν C.
Ἄλφιτ', ἐκεῖθεν ἰὼν Ἑρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει.

Ausus est et ipse *Varro* scribere quae *Nonius* nobis servavit in v. *Simpuvium*: *Non vides ipsos Deos, si quando volunt gustare vinum, derepere ad hominum fana, et — tum ipsi illi Libero simpuvio vinitari?* Sua quisque Helena non contenti frequenter isti coelestes ad homines etiam natos natasque ex Olympo derepebant: sed impia fame videri debuerunt, quae Deorum scribit venustus irrisor *Lucianus* de Sacrif. (T. I. p. 533.) §. 9. — In loco *Theocriti* de emturo more usitatissimo diceretur, ut ἀπῆλθεν ἀγορέσων, ἔβα — ἀγοράξων. Verbis motum significantibus sic, ut notum est, participiorum accedunt futura: *Soph.* Trach. v. 83. Οὐκ εἶ ξυνέρξων; v. 163. ὡς τι δράσων εἶρπε, κἀ θανούμενος. Antig. v. 292. Ναὶς πυρώσων ἦλθε, κ. τ. λ. — Quid hic esset σκηνά, *Scaliger* ad h. l. verbo iam monuit: *Casaubonus* exhibet ex Cod. Genev. Scholion: ἐν ταῖς πανηγύρεσι σκηνὰς ἐποίουν οἱ πωλοῦντες. in nundinis, et ubi hominum esset celebritas, *tentoria* defigebant vel *casas* venditores, in quibus merces suas exponerent; has σκηνὰς *Casaubonus* tractavit ad *Theophr.* Char. c. 25. p. 164. (quem conf. in *Sueton.* Iul. Caes. c. 40.) et perdocte Anim. in *Athen.* IV, c. xx, p. 301. 302. occasione tituli dramatis Comici, Σκηνὴς καταλαμβάνεσαι. sic secundum *Casaub.* mulieres dicuntur *quae in foro et viis publicis locum occupant, ubi sua umbracula destituant: ita*, ait, *soliti facere mercatores quoties celebratur aliqua panegyris.* Eadem est ratio locutionis θᾶν καταλαμβάνειν. de qua *P.* egit *Leopard.* Em. I, c. xiii. — Dum instabat Alexandriae pompa regia Adoniorum, hominum celebritas mercatores illuc deduxit. P. 309. A. E.

VI. 17. Ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς] Quia a voce πάχυς ducta composita terebantur in usu, non aliter scripsisse puto *Theocritum*, quamvis aliorum more Dorienstium *eubicum*,

Digitized by Google

dixerit πῆχυν Eid. VII, 67, ut in hymno Dorice ſcripto *Callimachus* in Pall. Lav. v. 5. hoc ego dudum ante in alio eiusdem hymni loco cenſui reſtituendum, quam virorum Doctorum vidiſſem coniecturas, (*Arnaldi* tamen noveram iuvenilia tentamina) quae mihi magis etiam paene dixerim perſuaſerunt ſcripſiſſe *Callimachum* v. 93.

Πήχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα,
Μάτηρ μὲν γοερῶν οὔπτον ἀηδονίδων
Ἄγε, βαρὺ κλαίουσα.

C. In vulgatis, Ἃ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι — Μάτηρ μὲν — particula μὲν male repetita vitii iam ſuſpicionem movit *Henr. Stephano*; — *Ambabus ulnis amplexa filium* ſic diceretur uſitato more πήχεσιν ἀμφοτέροις παῖδα περιλαβοῦσα· paulo diverſa eſt ratio *Homerici* in Od. P. v. 38.

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρυόεσσα.

Bionei I, 42.

Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο.

Euripidei in Phoen. v. 314. legitur in *Ariſtoph.* Ran. v. 1357.

Περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.

Parum aut nihil diſtant προσπτύξασθαί τινα, περιπτύξασθαι, et ἐναγκαλίσασθαι: quorum hoc *Polyaeno* reſtituendum eſt, pro εὐηγγελίσατο, IV, c. XI, §. 1. Iovem *Callimachi* h. I. v. 46. p. 310. A.

Κυρβάντων ἕταραι προσεπηχύναντο.

— Praxinoës ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς a *Toupio* redditur, *an overgrown fellow, a Patagonian:* poſſet talis ab Anglica de plebe muliere forſan etiam dici *a great he-fellow.* Latine *magnus homo, longus homo, longurio*, de fatuis et bardis, ſive de iis dicebantur, in quorum *magno corpore* ne *mica* quidem ineſſet *ſalis:* ſed *longus* ille Syracoſiae Dinon pumilio videretur iuxta illum ſpectatus, in quem dicitur Anthol. II. c. XIII, ep. 10.

— εἶνα τριπήχυν ἔχεις.

B. nihil ad coloſſum Rhodium, octuaginta cubitorum ſecun-

Digitized by Google

dum *Simonidem* Anthol. VI, c. IV, ep. 4. — Homines procera ſtatura τετραπήχεις dicuntur ab *Ariſtoph.* Ran. v. 1046. Veſp. v. 547. In Italia qui ſenos pedes haberent, ſtatura eſſe videbantur, quae iuſtam non excederet: vid. *Caſaubon.* in *Suetonii* Tiber. c. 68. Gigantum cadavera δεκαπηχέων inventa narrat *Pauſanias* locis a me ad *Herodotum* indicatis P. 556. ubi mortuum dicit nobilem Perſam μεγάθει μέγιστον ἐόντα Περσέων· ἀπὸ γὰρ πέντε πηχέων βασιλήϊον ἀπέλιπε τέσσερας δακτύλους. Ne gigantes quidem δεκαπήχεις noſtrae aetatis viris primariis mirabiles videntur, qui quidem fidem ſociis etiam habent navalibus, Patagoniam ſibi gentem viſam, ut libenter audientes emungant pecuniola, fabulantibus, de qua dubitare velle paene piaculum eſſet. In multis, quae milleni ſibi veriſſima perſuadent, haud profecto valde credulus, *Iſ. Voſſius* cuiusvis e China vicinisque inſulis venientis fabellas ut veras narrationes venditabat: et notum eſt quid de Alexandrina Foederis antiqui converſione cenſuerit, cenſuiſſe ſaltem videri voluerit, eruditiſſimus ille *Iſ. Voſſius*. Hoc ſumus ingenio homunculi. C.

VI. 18. Χώμὸς ταὐτὰγ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διόκλεῖδας.] *Et meus Dioclidas eiusdem prorſus eſt ingenii, pecuniae pernicies.* Ut in vita quotidiana mulieres inter ſe garrientes, in ſcena *res ſuas* apud alios etiam adverſus maritos *conqueruntur*, ut loquitur *Titinnius* Comicus; cuius e Fullonibus hi duo quoque ſunt verſus apud *Nonium* in v. *Comeſt*,

Ego me mandatam meo viro male arbitror; p. 511. A.
Qui rem disperdit, et meam dotem comeſt.

de ſuo Chremete *Terentii* Nauſiſtrata in Phorm. V, 3, 5.

pol mei patris bene parta indiligenter
Tutatur: nam ex iis praediis talenta argenti bina
Capiebat ſtatim: hem! vir viro quid praeſtat? D. bina, quaeſo.
N. *Ac, rebus vilioribus, tamen duo talenta.*
virum me natum vellem:
Ego oſtenderem.

Digitized by Google

Ab homine prisco Dioclida saepe probabiliter in se dictum, in maritum retorquet Theocritea Gorgo. — Φθόρος ἀργυρίω est ἀργυρίου φθορεὺς, vel διαφθορεύς. Ab Attica
B. plebe, et huic callide suffragantibus, Socrates τῶν νέων habebatur διαφθορεύς. nutrix, quae male sedula perdiderat alumnam, a Phaedra vocatur *Euripidis* in Hippol. v. 682. φίλων διαφθορεύς. Quid sit *herilis pernicies* initio Mostellariae *Plauti*, satis ostendunt quae paulo post sequuntur:

pota, perde rem,
Corrumpe herilem filium, adolescentem optimum,
Dies noctesque bibite, pergraecamini.

Quod ego quidem arbitror, diversa *Thomas Mag.* permiscuit in v. Λοιμός. Ut Ὄλεθρος· Βάραθρος· Τύμβος (*in Aristoph.* Lys. v. 372;) Φόνος Dorice (secundum *Eustath.* in *Hom.* Od. K. p. 391, 33;) sic adhibetur ab Atticis Φθόρος. vid. *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. Apoll. v. 133. In
C. hunc sensum, Φθορεὺς, ut puto, nusquam apud veteres invenietur positum. Quod ex *Aristide* profert *Thomas*, illinc distat. Ut a *Plauto herilis pernicies*; a *Cicerone pernicies provinciae*; φθόρος illic dicitur πόλεως· *Tragicus* apud *Ciceron.* de Divin. I, c. 21.

ex oraclo voce divina edidit
Apollo, puerum, primus Priamo qui foret
Post illa natus, temperaret tollere:
Eum esse exitium Troiae, pestem Pergamo.

Catullus XXVII, 5.

Vos, quo lubet, hinc abite lymphae,
Vini pernicies.

Pernicies pecuniae maritus a muliere dicitur *Theocriti* Sy-
p. 312. racosia φθόρος ἀργυρίω. — Hoc autem in versu frequens
A. haerebat vitium in v. ταῦτα· quod ad mentem *Reiskii* et *Toupii* fuit a me sublatum: *Wintertonus* formam Doricam ἀργυρίω iam olim Cantabrigiae vulgaverat: editionem aliis meliorem male postea neglexerunt.

Vs. 19. Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.]

Digitized by Google

Horum ſenſum Graece eruditus ſic expreſſit *M. de Longepierre*:

Ne m'acheta-t-il pas cinq toiſons de brebis,
Ou de chien pour mieux dire, et peut-eſtre entor pis:
Reſtes de vieilles peaux, rien qu'ordure et pouſſiere,
D'un travail infini l'inutile matiere? B.

Ut ab ultimis ordiar, unus Codicum ἅπαν ῥύπον *Salvinio* praebuit: hoc, vulgo uſitatius, in ſuis etiam legiſſe videtur, certe profert ut huius *Euſtathius*, et alibi, et in *Hom.* Il. A. p. 81, 34. — *Meras ſordes* ſic vocat ſuo more ſcribendi *Theocritus*, de quo nonnulla dici poterunt in verſum paene ultimum huius carminis, quo reſtitui ex Codd.

Χώνῃς ὄϊς ἅπαν.

Vulgatam lectionem, Ἑπτὰ δραχμῶν, ſuo loco reliqui, meliorem illam arbitratus altera, et fortaſſe ſinceram, ſi forma reſtituatur δραχμᾶν, Dorica, non illa tantum in libris, ſed et in marmoribus antiquiſſimis occurrens. — MSS. Codices partim duas dant voces Ἑπτὰ δραχμῶν, partim unam Ἑπταδράχμως· poſterius, praeter Codices, primae praebent Edd. Mediolanenſis, Veneta, Florentina, Romana; haec quidem exhibet, ut ne verſus vicinis longior ordine ſuo exerraret, C.

ζ' δραχμὼς κυνάδας· et mox, ε' πόκως ἔλαβ' ἐχθές.

Ex Edd. antiquis Ἑπταδράχμων in ſuam recepit *Reiskius*; ab idoneis etiam judicibus *R. Bentlejo*, et *P. Weſſelingio* probatum; hoc quidem in Diſſert. Herod. (in quam ſua quae habebat in *Herodotum* optima collegit ut exſtarent obſervata,) p. 152, et in nota ad *Herod.* VI, c. 80 *Bentlejo* in iis, quae his cum *Carolo Boileo* nobis exquiſita peperit, ubi diſputat vir Magnus de Pecunia Sicula, p. 249. Latinorum *Lennepii*; quae dudum cum *Phalaridis* Epiſtolis in lucem prodire potuiſſent, ſi per librarium licuiſſet. — Hoc in loco ipſi *Bentlejo* forma Dorica — ως — fraudi fuit, qui certe mentis aciem non intendebat ſcribens Ἑπταδράχμως κυνάδας ſenſum hic eumdem praebere atque alterum Ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας· „The ſenſe (inquit p. 313. A.

Digitized by Google

„Diss. upon Phal. p. 444.) indeed will be the same still, „but the composition will be more elegant." Sed πόκοι dici potuerunt Επταδράχμοι, vel Επτὰ δραχμῶν, non κυνάδες, ut puto, quomodocunque tandem accipiantur. *Wesselingium*, qui genium sermonis minus perspexerat quam *Hemsterhusius*, aut *Bentlejus*, non adeo mirabar, ista scribentem in *Herodoti* L. VI, c. 89. „διδᾶσι δὲ πεν„ταδράχμας sani coloris est, sicuti ἔλυσάν σφεας δυμνέως „binis in singula capita minis L. V, 77. *Theocritus* Id. XV, „19. Επταδράχμως κυνάδας, quemadmodum ex *Aldina* „principe eximie reparavit *R. Bentlejus*" Sed si in singu-
B. la capita duarum illic minarum pretium voce δυμνέως designatur, quod verum est, quomodo tandem *Wesselingius* intellexit Επταδράχμως κυνάδας; — Nunc *Toupium* audiamus, quid super hoc loco scripserit ad *Wartonum* p. 330.

„Επταδράχμως — probant viri eruditissimi. Sed aliud „est Επταδραχμως, aliud Επτὰ δραχμῶν. Quod Bent„lejum nostrum ad Phalarin fugisse miror. Πέντε πό„κας Επτὰ δραχμῶν λαβεῖν, est *Quinque vellera septem* „*drachmis emere*. Πέντε πόκας Επταδράχμως λαβεῖν, „est *Quinque vellera, singula septenis drachmis, emere*. „Herodotus VI, 89. — διδᾶσι δὲ, πενταδράχμας ἀποδό„μενοι, *sed dedere, vendentes singulas quinis drachmis.*"

dare per legem non licebat naves: fraudem legi, Athe-
C. niensibus gratam, adhibuere Corinthii, naves vendentes parvo, vel potius nullo, quinque drachmarum, pretio. Hoc fere sensu quin accipi debeat Herodotéum, νέας πενταδράχμας ἀποδόσθαι, dubium nullum est: sed Πεντάδραχμον in aliis loquendi formis significaret τὸ πέντε δραχμῶν ἄξιον, *quod quinque drachmis aestimaretur*: teste *Polluce* IX, 60. τὸ δραχμῆς ἄξιον, Δραχμιαῖον *Aristophanes*; §. 59. τὰ στατῆρος ἄξια, Στατηριαῖα dixit *Theopompus* Comicus: τὸ τεσσάρων δραχμῶν ἄξιον, dixerunt Τετράδραχμον secundum *Ammonium*: *bona duobus* vel *tribus talentis* aestimata, εἶκον διτάλαντον et τριτάλαντον *Isaeus* Orat. II. p. 38, 34. p. 39, 40. p. 40, 28. p. 41, 1. p. 42, 40. scripserat p. 46, 8. κεκτημένος τὸν τριτάλαντον οἶκον, id est τριῶν ταλάντων ἄξιον. ut ipse etiam loqui solet

in

Digitized by Google

in talibus *Isaeus*: p. 72, v. 38. Κίρων — ἐπέκτητο — ἀγρὸν μὲν Φλυῆσι (ab isto pago suum adversarium semel orator dixit Φλυέα p. 68, 44. non Φιλέα, quod vulgatur; atque illud etiam dederat *Harpocr.*) καὶ ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιον. v. 42. ἔπιπλα — ἄξια τρισκαίδεκα μνῶν. vid. *Dinarchus* apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 181, 1. Οἶκοι ταλαντιαῖοι καὶ διτάλαντοι memorantur a Demosthene I. c. Aphobum p. 908, 92. huc Pollux spectabat in his IX, 54. καὶ Διτάλαντον δ' ἂν εἴποις κατὰ Δημοσθένην, καὶ Τριτάλαντον οἶκον, vel ἐσίαν. δεκατάλαντον expressit *Terentius* hoc versu in Phorm. II, III, 46. p. 314. A.

At si talentûm rem reliquisset decem.

Quae *sexdecim talenta*, dotem, attulisset, ἑκκαιδεκατάλαντον in Plocio dixit *Menander* in *Gellii* N. A. II. c. XXIII, ex emendatione *A. Heringa* Observ. p. 252. Χιλιοταλάντες dixit *Alexis* Athen. VI. p. 237. C. quam vocem *Plutarcho* restituit *Bryanus* T. I. p. 100. B. *Minâ aestimatum* Μναιαῖον· *duabus*, Δίμναν dixerunt, etc. ad Ἑξάμναν καὶ Δεκάμναν, καινῶς παρασχηματισθὲν ἐκ τῆς Μνᾶς, multa notat *Eustath.* in Od. T. p. 715, 18. qui ex *Aristotele* Μναιαῖον (quod habet et *Athen.* III. p. 89. A.) adnotavit in Od. Φ. p. 754, 13. Εἰκοσίμναν ἔρανος ex *Lysiae* Orat. perdita *Pollux* servavit IX, 57. Ex his, opinor, planissime liquet Ἑπταδράχμως, hoc an illo sensu capiatur, ab his *Theocriti* prorsus alienum esse; ubi usitata praepositionis ἀντὶ ellipsi, iungenda videntur B.

Ἑπτὰ δραχμῶν, vel δραχμᾶν,
Πέντε πόκους ἔλαβ' ἐχθές.

ut recte cepit Scholiasta, sic interpretatus ista: ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασεν ἔ προβάτια.

Hoc certe sententia postulat: *septem drachmis quinque heri vellera emit.* Sed his scribendis vacantis animum advertit constans Codicum et Editionum antiquarum duplex lectio, Ἑπτὰ δραχμῶν· et Ἑπταδράχμως· tandem veram mihi videor scripturam detexisse in his latentem, quae illinc una litera ablata renascetur: scripsisse *Theocritum* arbitror: C.

Digitized by Google

Ἑπταδράχμῳ, κυνάδας,
Πέντε πόκας ἔλαβ' ἐχθές.

id est πέντε πόκας ἠγόρασεν ἀντὶ ἑπταδράχμου. sic nummus designabitur, ἑπτάδραχμον dictus, *cuius valorem drachmae septem aequarent.* *Pollux* IX, 60. ἦν δὲ ἡ Δραχμὴ οὐ νόμισμα μόνον, ἀλλὰ καὶ Πεντηκοντάδραχμον, καὶ Πενταδραχμον, παρὰ Κυρηναίοις. καὶ Τετράδραχμον ἐκαλεῖτο, καὶ Τρίδραχμον, καὶ Δίδραχμον. τὸ δὲ παλαιὸν τοῦτο ἦν Ἀθηναίων νόμισμα, καὶ ἐκαλεῖτο Βοῦς. Nummi itaque fuerunt pro valore dicti Πεντηκοντάδραχμον· Πενταδραχμον· etc.

P 315. A. Cum haec Alexandriae scriberet *Theocritus*, Cyrenaicae regionis pars maxima sub imperio Ptolemaei erat Philadelphi; et nummus aureus, cuius valor dimidium minae aequaret, dictus Πεντηκοντάδραχμον, illius cusus auctoritate atque imagine fuit insignis. Nemo iam, opinor, mirabitur, cur Syracosiam mulierem, quae Alexandriae habitaret, utentem fecerit Poëta voce Ἑπταδράχμῳ. Pro Τετράδραχμον forte suspiceris Τέτραχμον a *Polluce* scriptum: ut enim, ob usum frequentem et facilitatem pronunciandi, pro τετράπεζα, *mensa quadripes* τράπεζα fuit dicta, τὸ τετράδραχμον νόμισμα contracte dixerunt Τέτραχμον. *Ammonius*: Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ, τὸ τεσσάρων δραχμῶν, nempe ἄξιον· quod, a lectore supplendum, etiam in talibus omittitur. *Eustathius* in Il. H. p.

B. 532, 20. τραχυφωνίαν πέφευγε καὶ ὁ τὴν τετράπεζαν καλλιφωνήσας εἰς Τράπεζαν· καὶ τὸ τετράδραχμον, εἰς Τέτραχμον. paene eadem bis iterat. *Zeno*, teste *Diogene Laërt.* VII, 18. [τὰς τῶν σολοίκων λόγους] ἀφωμοίου τοῖς Ἀττικοῖς τετραδράχμοις, εἰκῇ κεκομμένοις. — Praeter plurima nomina iocosa, quibus protervi iuvenes meretrices notabant, haec etiam vitiata praebet ex opusculo *Gorgiae* editus *Athenaeus* XIII, p. 596. F. Στρατοκλῆς δ' ὁ ῥήτωρ ἐρώμενην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Δήμην ἑταίραν τὴν καλουμένην Παρόραμον, διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν φοιτᾶν πρὸς τὸν βαλλόμενον. legendum Λήμην, vidit *Casaubonus*; haesit ad Παρόραμον· ubi adpellationis adest ratio, mihi quidem liquet scriptum ab *Athenaeo*: καὶ ἑτέραν, τὴν καλουμένην Δίδραχμον· quod facile depravari potuit in ΑΠΟΡΑΜΟΝ. — Secundum *Ari-*

Digitized by Google

ſtotelem apud *Pollucem* IX, 62. Cyrenis aurei quoque nummi (mercatoribus) erant in uſu, dicti a valore Τετρα- C.
στάτηρον· Διστάτηρον· et Ἡμιστάτηρον· mediam harum vocum reſtituendam ſuſpicor, pro vulgatis καὶ στατῆρ. — Paulo ante *Pollux* §. 57. ὅταν, inquit, εἴπωσι Πενταστάτηρον, (de pondere poſitum) πεντάμναν δοκεῖσι λέγειν. quae tum proxima ſequuntur, hic in gratiam Docti Lectoris proponam ad mentem *R. Bentleji* emendata, atque explanata ipſius viri Magni verbis:

„ὡς ἐν τῇ Ἐπικράτες παρακαταθήκῃ,
„Ὅταν γάρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος παχὺς,
„Ἀργὸς, λάβῃ δίκελλαν, εἰωθὼς τρυφᾶν,
„Πενταστάτηρον, γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

„Sententia eſt: ſi quis ex plebe illa urbana, albus et ſoli „inſuetus, pinguis, piger, luxuriae deditus, vel leviſſi- „mum ligonem vix quinque librarum pondere ſuſtulit, „ſtatim anhelus fit et ilia ducit: ἄνω γίγνεται, ut Horat. p. 318. A.
„*ſublimi fugies mollis anhelitu.* quod ſul. Scaliger non in- „telligebat."

Iſta *Bentleji* ſunt ex Epiſtola *MS.* ad *Ti. Hemſterhuſium* olim data, cuius apographum *Ruhukenius* et ego nacti ſumus a *Franciſco Hemſterhuſio.*

VI. 19. Κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,] Quae praecedunt, voces Ἑπτὰ δραχμῶν, ab his poſita diſtinctione ſeparavi, illas cum ſequentibus ſic coniungendas arbitratus, Ἑπτὰ δραχμῶν, vel potius Ἑπταδράχμω Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές. ut *vellera*, priusquam nominaret Gorgo, per contemptum dixerit,

κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν·

Haec (niſi quod ex Edd. dedit πηρῶν) pro ſinceris habebat B.
Toupius Emend. in *Suid.* III. p. 282, duabus coniecturis tentavit in Epiſt. ad *Wartonum* p. 321. Sed moleſte non feret, ſi dixero, neutram illarum mihi videri veriſimilem; nec μηρῶν, neque πυγῶν· quarum hanc praeſertim, ut eſt vir ingenioſus atque eruditus, eleganter exornatam ſtudet commendare Lectori. Minus adhuc *Ioſ. Scaligeri* mihi placet inventum, legentis,

Digitized by Google

κυνάδων γραιᾶν ἀποτίλματα πυξῶν.

ut diceretur *vulpinos pilos pro lana* Dioclidas attuliſſe. Editiones etiam primae praebent, et Codicum collatorum plerique, γραιᾶν ἀποτ. πηρῶν· πηρᾶν admiſi, repertum in duobus ſaltem *Theocriti* Codd. ſervatum etiam in *Scholiis MSS. in Hermogenem*, ubi haec laudantur Theocritea. — Vocem γραιᾶν recte *Theocriti Schol.* interpretatur προβάτων γεγηραικότων. *Vellera* itaque ſignificantur, *ovibus vetulis mutilisque vi avulſa*, atque adeo *lacerata*. — Οἶες autem γραῖαι dici potuerunt: Γραίας ἐρείκης θωμὸν dixit *Aeſchylus* Agam. V. 303. Γραίας ἀκάνθης πάππος *Sophoclis* eſt ex perdito dramate apud *Plutarch.* T. II. p. 1100. C. quo ſpectat in *Heſychii* Lex. Πάππος ἀκάνθης. Γραῖαν ὠλένην *Euripides* Ione v. 1213. Ut autem γυνὴ γραῖα, ſimpliciter etiam γραῖα, ſic et οἶς dici potuit: *Lexicon vetus MS.* penes Cl. *Ruhnkenium*: Γραῦς, — ἔστι καὶ ἡ Γραῖα, τῆς γραίας· Εὐριπίδης, γραῖαν μὴ τρέσας. — Πηραὶ ſunt *mutilae*. Παρὰς, pro πηρὸς, a *Theocrito* ſcribi non potuit, et nusquam, opinor, invenietur· Ἀπαρὰς tamen, a πηρὸς ortum, et Φρεμπάρωσις, τὴν φρενοβλάβειαν ſignificans, apud *Heſychium*, ſincera, proſtant. — In ſacris, ut notum eſt, animalia integra requirebantur, ὑγιῆ καὶ ἄπηρα· *mutila*, Diis, Deorum certe ſacerdotibus, ingrata, πηρὰ dicuntur et ἀνάπηρα. τὸ ἀνάπηρα θύειν vitio dant Lacedaemoniis Athenienſes in *Platonis* Alcibiade II. T. II. p. 149. A. *Hermippi* Comici verſus ſervarunt Scholia in *Ariſtoph.* Av. v. 1406, et *Athenaeus* XII. p. 551. A.

Ἀνάπηρά σοι θύεσιν ἤδη βοίδια,
Λεωτροφίδα λεπτότερα καὶ Θεμιάντιδος.

ob eamdem rationem Tenios ridet *Euphron* Com. Ibid. IX. p. 380. A.

Theocriteae Gorgoni non ſatis erat, vellera ovium, quae bonus Dioclidas emerat, velut ſordes abiiciendas, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ, dixiſſe γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν· vocavit etiam illa, quo ſibi deſpicatiſſima deſignaret, — Κυνάδας, *Scholiaſtes*, Κυνάδας, inquit, οἷον κύνεια, τραχέα. *Toupius*: „*vellera non ovina*, ſed, ſi Diis placet, *canina*." Potuit et hac voce *quisquilias* ſignificare,

Digitized by Google

quales canibus proiiciebant; sive vellera tantum digna, quibus, mox abiiciendis, manus abstergerent, quaeque adeo usum τῶν Κυνάδων praestarent; *Athenaeus* IX. p. 409. B. τὰς ἀπομαγδαλιάς, ait, Λακεδαιμόνιοι ἐκάλεν Κυνάδας, ὡς φησὶ Πολέμων ἐν τῇ περὶ ἐνομάτων ἀδόξων ἐπιστολῇ. Quia canibus proiiciebantur, sic dictas a Lacedaemoniis adnotavit *Pollux* VI, 92. ἀπομαγδαλιαὶ ἦσαν τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν καὶ στεμφῶδες, εἰς ἃ ἀποψησάμενοι τοῖς κυσὶν αὐτὸ παρέβαλλον· ὅθεν καὶ Λακεδαιμόνιοι Κυνάδα τὴν ἀπομαγδαλιὰν καλοῦσιν. — *Theocriti* carminibus insunt et aliae voces Laconicae; et in quinto carmine servulus loquitur *Lacon*, ex Laconica in Graeciam Italicam translatus: quinimo Ἰταλιῶται et Σικελιῶται Graeci partim erant origine coloni Lacedaemoniorum: in hoc autem carmine Alexandriae habitantes mulieres loquuntur Syracosiae. *Sophron* ipse voces adhibuit, quae dicuntur a Grammaticis Laconicae: exemplo sit tarior ista, quam servavit Auctor *Etymologici* M. p. 334, 10. Ἐμβραμένα, παρὰ Σώφρονι ἡ εἱμαρμένη· ὑπερθέσει τοῦ ρ, καὶ, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν, πλεονασμῷ τοῦ β. καὶ Λάκωνες ἅτω λέγουσιν. Βεβραμένων· et Ἐβραιμένον, pro Ἐμβραμένον, dabit *Hesychius*. Noverat *Etymologus*, F vel B. vocibus interiectum, atque a P incipientibus praefixum a Laconibus, Syracosiis, aliisque. vid. Etymol. p. 98, 4. p. 214. 31. p. 257, 52. p. 426, 13. p. 700, 32. utilis est in his cautela, quam adhibuit *Apollon. MS.* περὶ Ἐπιῤῥημάτων· quae legi potest in Excerptis ab *Is. Vossio* p. 435. B. C. — Saepe autem alias etiam p. 318. A. literas, sed praesertim literam P amabant Dorienses nonnulli et Aeoles transponere. *Hesychius*: Δρίφον, τὸν δίφρον· Δωριεῖς, καὶ Εὐστόχιος· fasellat hinc inexspectatus *Eustochius*; in sede vacua scribi forte poterit: [Δωριεῖς,] ἀντιστοίχως. ὁ Βάτραχος, Βότραχος non tantum, sed etiam Βράταχος et Βόρταχος dicebatur: praebet istas formas *Hesych.* Apollinem, τὸν Κράνειον, Κάρνειον vocabant, ut scribit *Pausanias* in Laconicis, p. 239. μεταθέντες τὸ ρ κατὰ δή τι ἀρχαῖον. Τὴν ἑορτὴν Cyprii dicebant Ἔρστιν· hanc veram esse vocis *Hesych.* scripturam patebit *Eustathium* conferenti in *Hom.* Il. Γ. p. 288, 29. et in Od Φ. p. 759, 4.

Digitized by Google

De multis unicum huius generis proponam, alia quae-
B. dam additurus, ex *Etymologico M.* p. 723, 17.

Σπέργυς, παρὰ τὸ πρέσβυς, τροπῇ τοῦ β εἰς γ πρέσγυς· καὶ ὑπερθέσει, Σπέργυς, περὶ παθῶν.

Ut pater *Apollonius Alexandr* filius etiam *Herodianus* Dialectorum fuit peritissimus; atque ex huius opere περὶ παθῶν, praeter alia ab *Etymologo* plurima, ista descripta sunt de voce Σπέργυς. In πρέσβυς literam B etiam in Γ transiisse non mirabitur qui formae huius vocis et illinc ductarum ex lapideis innotuerint monumentis, in Creta, duduin postquam hinc illuc abiissent *Meursius*, repertis: ὁ πρόφυς, e veteri Lingua, Πρέσβυς dictus, in usu significans *aetate venerandum*, flectebatur etiam in πρεσβίων et πρέσβιστος. hoc ubi traditur ab *Etymologo* p. 753,
C. 22. versus adfertur *Aeschyli* turpiter vitiatus, sed facile corrigendus ex eius Septem c. Theb. v. 396. ubi Πρέσβιστον ἄστεων legere licet; ex *Sophoclis* Satyrica, ut puto, fabula, Triptolemo, servatus est senarius apud *Hesych.* in v. Δαΐς·

Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν.

Incertus *Pyeta* meminit et aliorum cum laude,

Πρεσβίστας τε θεῶν Ὑγιείας μειλιχοδώρου.

sic versus erat scribendus in Eclogis *Stobaei Canter.* p. 5. in fine; ubi male *Grotius*, Πρεσβυτάτας, suam nobis dedit, ut centies alibi, coniecturam, p. 117. in *Erinnae* tamen versu *Grotius* in Floril. *Stob.* p. 49. recte scripsit,

Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα Κύδος —

vocis vim ex interpretibus solus reddidit *Lipsius*:

Nam dedit soli tibi cana Parca Regium sceptrum —

p. 319. A. Vulgaris formae potestatem egregie *Sophocles* expressit apud *Plutarch.* T. I. p. 533. B. a Nicia, cuius prudentissimi Ducis, opibus, genere, rebusque gestis inclyti, summa tum erat auctoritas, a Nicia iussus in decem Imperatorum concilio *Sophocles* primus sententiam dicere, ὡς

Digitized by Google

πρεσβύτατος ὢν τῶν συστρατήγων, ἐγὼ, φάναι, παλαίτατός εἰμι, σὺ δὲ πρεσβύτατος. ista *Sophoclis*, viri in suo genere Maximi, suo se tamen pede metientis; Niciae perplacere debuit modestia, se quidem *annis*, sed ipsum in rempublicam meritis *graviorem* (*Terent.* Heaut. IV, 1, 32.) esse confitentis. Qui summum imperantem repraesentabat; *legatus* adpellationem accepit Πρέσβεως. Olim usitata hoc sensu Πρέσβις et Πρεσβεὺς abierunt in desuetudinem: *legatus* dictus fuit Πρεσβευτής· *legati* Πρέσβεις dicebantur, et Πρεσβευταί· plerumque tamen ab Atticis Πρέσβεις. ad hanc formulam corrigenda mihi videntur a B.
Graecis Grammaticis, atque a recentioribus eruditis scripta.

ὁ Πρεσβευτής, Dorice vulgo Πρεσβευτὰς, sic et in quibusdam Cretae civitatibus; sed in aliis dicebatur Πρειγευτάς. In Creticis monumentis, quae primus edidit eruditiss. *Chishullus* in Antiq. Asiat. et illa reperietur forma, sed et haec, a Grammaticis nobis non adnotata, nec mira tamen; cum et in aliis Dialectis consonantes literae in *ιῶτα* mutatae fuerint: in Decreto IV Saxiorum, p. 115. dicuntur Teii misisse πρειγευτὰς, tum mentio fit

ΠΕΡΔΙΚΚΑ ΤΩ ΠΑΡΑ ΤΩ ΒΑ
ΣΙΛΕΩΣ ΦΙΛΙΠΠΩ ΠΡΕΙΓΕΤΤΑ.

ubi paulo post ex lapide ΔΙΕΛΕΓΟΝ edi debuerat, non ΔΙΕΛΕΓΕΝ. In Rhauciorum (V) fit mentio p. 116.

ΤΩ ΠΑΡ ΑΝΤΙΟΧΩ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΡΕΙ
ΓΕΤΤΑ ΑΓΗΣΑΝΔΡΩ. C.

et,

ΤΩΝ ΠΑΡΑ Τηίων
ΠΡΕΙΓΕΤΤΑΝ.

initio quoque decreti dicuntur παραγενόμενοι πρειγευταὶ παρὰ τῶ δάμω τῶ Τηίων πορτὶ Ῥαυκίων τὰν πόλιν. In fragmento decreti Latiorum, p. 122. Τήϊοι, συγγενεῖς καὶ φίλοι διὰ προγόνων ὑπάρχοντες, ψάφισμα καὶ πρειγευτὰς ἀπέσταλκαν.

— *Seniores*, vel *Senatores*, quibus mandatum erat cu-

Digitized by Google

rare, ut in pompis aliisve diebus festis solennibusve omnia rite atque ordine fierent, dicuntur

P. 320. A. Οἱ πρεσβύτατοι οἱ ἐπὶ εὐνομίας,

in formula Foederis inter Latios et Olontios, apud *Chishull.* p 134. — *Senatus Princeps*, variis dictus adpellationibus, quemque Graecarum Inscriptionum, quas Nobiliss. *Caylus* publicavit *dans son Recueil d'Antiquités*, T. II, prima, Cyzicena, vocat

ΑΓΕΜΟΝΑ ΒΟΥΛΑΣ

vocatus videtur ab Hierapytniis Cretensibus

ΒΟΥΛΑΣ ΠΡΕΙΓΙΣΤΟΣ.

sic probabiliter insculptum fuit lapidi, ex quo in Venerabilis *Montfauconii* Diario Ital. p. 74. vulgatum fuit

ΒΟΥΛΗΣ ΠΡΗΓΙΣΤΟΣ.

praeter cetera vitiosa; ex gr.

ΕΠΡΑΧΘΗ ΕΝ ΙΕΡΑ ΠΥΓΝΗ.

B. pro Ἱερα πύτνοι *Hierapytnae*: illinc fecit laboriosissimus Editor, *Datum fuit decretum in sacra pugna.* Talium errorum affatim reperire licet in Graecis Inscriptionibus; qui sic sunt indicandi, ut ne Graece minus docti deterreantur ab istiusmodi monumentis egregiis utiliter, quomodocunque tandem id fiat, si lapidum modo ductus exhibeantur, publicandis. Uno nunc loco, quamvis in his nihil vetet emanasse, defungar ex Formula Foed. inter Hierapytnios et Prianssenses: istius marmoris, quod Oxonii servatur, legere licet v. 29.

Πρεσγήϊα δὲ, ὧν κα χρείαν ἔχη ποεήϊω, παρεχόντων οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τοῖς Πριανσιεῦσι, οἱ δὲ Πριάνσιες Κόσμοι τοῖς Ἱεραπυτνίοις· αἱ δὲ μὴ παρίσχαιεν, ἀποτεισάντων οἱ ἐπίδαμοι τῶν Κόσμων τᾶς
C. Πρεσγείας στατῆρας δέκα.

In his ultimis ἡ Πρεσγεία notat ipsam *legationem*, sive *legatos*; ut legati saepe *Livio* dicuntur *legationes*. Initio Πρεσγήϊα sunt τὰ πρεσβεῖα, Ionice dicta πρεσβήϊα. legatis

Digitized by Google

ad iter faciendum publicitus data πρεσβεῖα, dicebantur et ἐφόδια, et πορεῖα· nonnunquam tamen distinguuntur ut *legativum*, et *viaticum*: nunc satis erit de his agentes indicasse *Is. Casaubon.* et *Iac. Duportum* in *Theophrasti* Char. p. 101. p. 383. 384. In marmore vero Cretico,

Πρειγηΐα, ὧν κα χρείαν ἔχῃ πορηΐω·

sunt legativa, quibus opus habuerint ἕνεκα πορείης, vel ἐφοδίης, *pro viatico.*

Vs. 21. Τὰν περονατρίδα λαζεῦ] Λάσδευ hic *Theocritus* probabiliter scripserat, ut in Eid. VIII, 84. scripsit, p. 321. A.

Λάσδεο τὰς σύριγγας.

Qui perpauca talia, habet tamen *Hesychius*, Λασδοίατο, λαμβάνοιντο· sed ubi series literarum formam requirere Laconicam videtur. Ista vero forma in ευ saepe viros Doctos in *Hesychio* decepit, turpesque peperit errores. — Τὰν περονατρίδα, quam paulo post vocat τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα v. 34. attigi ad *Herodot.* p. 416. ubi mulieres Atticae ante gestasse narrantur ἐσθῆτα Δωρίδα τῇ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτην· cum vero fibulis essent abusae in cive, qui solus ex praelio redierat, confodiendo, iussae publicitus dicuntur μεταβαλεῖν ἐς τὸν λίνεον κιθῶνα, ἵνα δὴ περόνῃσι μὴ χρέωνται. — Ἀμπεχόναι περονάτιδες *Antipatro* Anthol. III, c. XII, ep. 52. una voce vocabantur ἐμπερονατρίδες. de hac veste iam dixerunt *Casaubon.* Lect. *Theocrit.* p. 272. et *Io. Meursius* Spicilegio ad *Theocritum* p. 74. B.

Vs. 22. Βᾶμες etc.] In plerisque Codd. inventum altero Βῶμες, quod in Palatino legit *Salmas.* in Florentino Cod. *Sanctamandus*, mutatum nolui; quantumvis sit de rarissimis; et in his Poëmatis φρεφέωμες, θάνωμες, et similia recte scripta legantur. — In aliis quibusdam α locum invenit pro ω. — In vs. 23. [Βᾶμες] Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· multo melius mihi videtur quam, quod in duobus minimum Codicibus fuit lectum, Θασόμεθα. — Quam vs. 24. adhibet Poëta, formam, Βασίλισσα, adversus Atticistas alii etiam affirmarunt; sed nemo dedit, qualia *Hem-*

Digitized by Google

C. *Sterhusius* in *Lucian.* p. 92. et in Addendis in *Thomae M.* p. 144. — Ut βασιλὶς et βασίλισσα· βαλανὶς et βαλάνισσα· sic φυλακὶς dicebatur, et φυλάκισσα· hoc alibi nusquam legi, nisi in Graecis factis de Hebraeo *Salomonis* cantico I, 6. ἔθεντό με φυλάκισσαν ἐν ἀμπελῶσιν. — *Heroïnae*, Ἡρωῖναι, et Ἡρῷναι· eaedem sunt ac *Heroïdes*. Sed pro Ἡρωὶς dicebatur et Ἡρωΐσσα· et contracte Ἡρῷσσα. Ut apud *Apollonium Rhodium*,

Ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι·

in Epigrammate legitur *Nicaeneti*,

Ἡρῴσσαι Λιβύων ὄρος ἄκτιον αἴγε νέμεσθε, —
Ἡρῷσσαι Λιβύων χαίρετε δεσποτίδες.

sic lego versum primum cum *Toupio* in Epist. Critica p. 16. Formam Ἡρωΐσσα, Ἡρῷσσα· *Salmasius* adnotavit in Inscript. *Herodis Att.* p. 125, conf. p. 95.

p. 522. A. Vs. 24. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα] Hoc alteri, Ἐν ὀλβίῳ, cum *T. H.* et *Reiskio* praetuli. Formatum ab Ἐνόλβιος, *Toupio* placet, Ἐνολβίῳ ὄλβια πάντα. Ἄνολβος quidem, Ἀνόλβιος, et Ἔνολβος fuerunt in usu· sed ἐνόλβιος inveniri non puto. ← Qualis in Ἐν ὀλβίῳ, sive ἐν ὀλβίᾳ, obtinet, vulgatissimam fuisse ellipsin, vel proverbia monstrant,

Ἀεί τις ἐν Κύδωνος,

apud *Zenob.* Cent. II. Prov. 42. *Diogen.* VII, 42. et apud *Zenob.* II, 46.

Ἀκλητὶ κωμάζεσιν ἐς φίλων φίλοι.

huc spectabat *Theocritus* Eid. XVI, 106.

Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μούσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἰοίμαν.

In *Sophoclis* ex Tereo versu scribendum apud *Stobaeum* B. Floril. p. 421, 2.

αἱ νέαι μὲν ἐν πατρὸς
Ἥδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον.

minus recte *Grotius* emendavit p. 282. — Ὄλβιος dicebatur eximie, non ὁ εὐτυχὴς, sed ὁ εὐδαίμων. hinc ipsi Dii,

Digitized by Google

Immortali aevo ſumma cum pace fruentes,

dicebantur etiam ὄλβιοι. In *Euripidis* dicto, quod legitur in Medea v. 1228.

Θνητῶν γὰρ εὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνὴρ,
Ὄλβιε δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλε γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν ἦ.

verſu primo legit, vel certe ſcripſit, Auctor dramatis *Chriſti Patientis* v. 1015. — ὄλβιος φύσει: tertio, — ὄλβιος δ' ἂν ἦ.

VI. 25. Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.] C. Verſum, qualis ab initio fuit vulgatus, reliqui; cuius etiam emendatius ſcripti ſententia nimis abrupta videri poterit; neque abſurda *Reiskii* coniectura, verſum hic intercidiſſe ſuſpicati. In *Gregorii* de Dialectis libello legitur p. 149.

Ὧν ἴδες, ὧν εἶπας καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Koenius, „In iſta, inquit, lectione verſus Theocriteus „vulgato eſt multo numeroſior; in quo ſenſus etiam aper„tior futurus eſt, ſi in εἶπας unica litera addatur,

„Ὧν ἴδες, ὧν εἴπαις καὶ ἰδ.

„quando Scholiaſtae ſupplemento non opus erit." In una Codicum, quos *Sanctamandus* adhibuit, χ' ὧν εἶδες, in alio legitur εἶπες. aliae lectiones vitiatae proſtant in *Koenii* Adnot. in *Gregor. Toupius* corrigebat in Addendis in *Theocritum* p. 398. b. p. 323. A.

Ὧν ἴδες ὧν εἴπαις ἂν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ad quae in Scholiis iſta paene reſpondent: ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τέτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ. Dubio quidem vacat ἴδες: ſed, pro εἴπαις ὧν ἂν ἃ ἴδες, cur tandem ſcripſiſſet ὧν ἴδες ὧν εἴπαις; Ad eamdem paene rationem, qua *Toupius*, verſum emendabat *Eldikius*. — ego vero ſuſpicor a vulgatis ſcriptisque diverſam hic latere lectionem, non ex Codicibus, ſed a Critico aliquando detegendam; — ὧν εἶδες, vel ἴδες, mihi vix Graecum; illa quoque mira videntur in Scholiis: ἐξ ὧν εἶπες καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τέτων διηγήσαιο ἄν. Ne ſic quidem ſcriptus verſus,

Digitized by Google

Ἆ ἢ ἰδὲς ὡς εἴπαις ἂν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι,

B. placeret ut Theocritus; *Utinam quae quidem videris enarrares.* — In VI. 26. Ἔρπειν cum aeque repertum ſit in Codd. ac Ἔρπην, a me fuit probatum, ut et v. 28. καθεύδεν, pro καθεύδην. — Iſta vero,

Ἔρπειν ὥρα κ' εἴη,

ſignificant, καιρὸς ἂν εἴη ἀπιέναι· et ſaepius eleganter, infinitivo ſequente, adhibetur, ὥρα δή σοι. hic ὥρα tantundem paene valet ac καιρός· ut apud *Xenoph.* Ἑλλ. VII. p. 566, 29. ἐπεὶ δ' ὥρα ἐδόκει ἰέναι· ubi legitur in MS. Cod. Leid. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐδόκει ἰέναι, in eumdem ſenſum ſcripſit *Paulus* ad Roman. XIII, 11. ὥρα ἤδη ἡμᾶς ἐξ ὕπνε ἐγερθῆναι. attigit *Gataker*us A. M. P. c. XXVI.

Quod ſequitur adagium, ſi ſeorſim ſpectetur,

ἀεργαῖς αἰὲν ἑορτά,

C. in iſtum certe ſenſum adhiberi potuit, quo cepit *Erasmus* in Adag. *Ignavis ſemper feriae ſunt;* quo hic ſenſu ponatur a Gorgone Theocritea non ſatis liquet. — *Reiskius* ſententiam illinc effecit ſatis probabilem: „Nos — nunc „non ſumus otioſae, ſed vel maxime negotioſae, quare „iſtas ſermonum epulas alii tempori magis vacivo refer„vemus." Platonicas illic vir Doctiſſimus cogitabat λόγων ἑορτάς, vel ἑστιάσεις, *Sermonum epulas*: ex *Platone Cicero* de Divin. I, c. 30. *partem animi* dixit, *quae mentis et conſilii eſt, — ſaturatam bonarum cogitationum epulis*: ſed in Topicis cap. V, *avidum*, inquit, *hominem ad has diſcendi epulas recepi.* — Figurate vocem ἑορτῆς *Aeſchylus* iam adhibuit in Eumen. v. 191. aliquoties λόγων ἑστίασιν, λόγων ἑστιᾶν, et ſimilia dixit *Plato*, quem
p. 324. A. alii poſtea ſunt et in his imitati; de quibus legitur lucu-lenta *Henrici Stephani* adnotatio, in Tomum III. operum *Platonis* prima. — Unicum *Platonis* locum adſcribam, Theocriteo forſan explanando profuturum, ex L. V. de Rep. p. 458. A. τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι· ἐασόν με ἑορτάσαι, ὥσπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἑστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνοι πορεύωνται. *vanis* ſic *cogitationum epulis animum paſcere*, Galli dicere ſolent *bâtir des châteaux en Espagne.*

Digitized by Google

VI. 27. Εὑνόα αἶρε τὸ ἅμμα, καὶ ἐς μέσσον αἰνόθρυπτε Θὲς πάλιν.] Vellem nobis *Scholiasta* convitium, αἰνόθρυπτε, vel quamcunque tandem vocem Poëta posuerit, explanasset. Αἰνόδρυπτε, ut in Ed. Iuntae Florent. legitur, in Codd. Vaticano, et Toletano, quem adhibuit *A. Schottus*; videtur illud in Latinis expressisse *Eobanus Hessus*; B. cur alteri praetulerit, *Schottus* non indicat: ut Ἀμφιδρυφὴς et ἀμφίδρυπτος· dici potuerunt αἰνοδρυφὴς et αἰνόδρυπτος. horum quidem neutrum in Lexicis; alterum tamen legitur in versu (forsan *Antimachi*) apud *Apollonium Alex.* in Excerptis ab *Is. Vossio* p. 425. A.

Αἰνοδρύφης δὲ τάλαινα τέκε κατετυμβοχοήσα —

hoc ex *Hesychio* positum fuit pro κατὰ τυμβ. illinc olim enotatum. — Mirifica hic *Reiskius* excogitavit: pro αἰνόθρυπτε, corrigens αἶνυε, ξίπτε· suum illud ἐς μέσσον αἶνυε· interpretatur, *in medium affer:* tum, „subito, ait, con„silium mutat, et ξίπτε, ait, *abiice, omitte.* Θὲς πάλιν! „*depone rursus*, aquam puta, urget enim alia res inter„veniens, maioris illa momenti, *prius curre ad feles so„piendas. redde illis culcitam mollem.*" Talia nostra nol- C. lem aetate ab Editore scripta *Theocriti.* Noverat R. αἶνυε nusquam vel a se vel ab alio lectum, nedum significare posse *in medium affer:* abstineo reliquis. — Vulgatum Αἰνόθρυπτε explicatur in Cod. Paris. κενόδοξε ἐπὶ κακοῖς. enotatur ex Vatic. Cod. Οἰνοδρυπτε γραφεται αἰνοθρυπτε. An forte lectum etiam fuit Οἰνόθρυπτε; Quae *invitare se plusculum solebat*, sive *nimio vini usu* debilitata, vel *fracta*, dici potuisse videtur Οἰνόθρυπτος· qualia sunt in usu οἰνοφλυξ, οἰνομανὴς, et similia. Quaevis convitia ab hera iactantur in miseram Eunoam v. 30. 31. 53. 76. dicitur ab illa ἄπληστος· δύστανος· κυνοθαρσὴς, atque eadem tamen, a muliere quippe, paulo post δειλά. — Ut dubia sit huius unius vocis lectio, pleraque vicina videntur ad nos satis sincera perveniisse; sunt enim intellectu facilia, p. 325. et pervenusta; imitando de *Sophronis* loco quodam, ut A. suspicor, expressa. — Ut hera hic apud *Theocr.* ancillae *Eunoae*, sic *Coecoqe* ancillae imperat domina in his ex

Digitized by Google

muliebri *Sophronis* mimo servatis apud *Athen.* IX. p. 409. A. Σώφρων ἐν γυναικείοις,

Τάλαινα Κοικόα, κατὰ χειρὸς δᾶσα,
Ἀπίδος ποθ' ἡμῖν τὴν τράπεζαν.

ille suo more dederat ἀμῖν τὰν τραπεσδᾶν. ut *Alcman Athen.* III. p. 111. A.

Κλίναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τραπεσδαι.

Scripsi Κοικόα pro Καικόα. *Casaubonus*, hic humani quid passus in Animadv. p. 697. non recordabatur eorum quae ante scripserat L. IX. Anim. c. VII. p. 658. ubi probat iure
B. merito veterum Edd. et *MS.* Codicis lectionem in his *Sophronis*,

Περίφερες, Κοικόα, τὸν σκύφον μεστόν.

et recte corrigit alium errorem suum *Casaub.* Haec vero *Sophron* etiam ἐν Γυναικείοις posuisse dicitur ab *Athenaeo* p. 380. E. Accedat ad haec, quod habet *Etymologus* p. 478, 13. Πίμπλη, Κοικόα· supra tractatum ad v. 12. Nunc nemo dubitabit, opinor, quin genuinum ancillae nomen fuerit Κοικόα, sive barbarum, seu fictum ex Κοεῖν, et κοῖ sono porcellorum: vid. *Aristoph.* Ach. v. 746. Harum etiam rerum scientes, his lectis, ex eodem *Sophronis* mimo, locisque vicinis ista tria petita fatebuntur: *Coecoa, ubi aquam dederis ad manus lavandas, repone tandem nobis mensam: — imple, Coecoa: — plenum scy-*
C. *phum, Coecoa, circumfer.* Fecerat Coecoa, quod ancillam fecisse *Menandri* Συναριστῶσα indignabatur apud *Suidam* in v. Αἴρειν. Horum similia duo fragmenta sunt *Sophronis* mimi,

Ὕδωρ ἄκρατον εἰς τὴν (ἐς τὰν) κύλικα
et
Ἐγκίρνα, ὡς εἴω.

fortasse coniungenda: quorum haec leguntur apud *Etymol.* p. 121, 30. ad verbum Εἴω· et redduntur κέρασον, ἵνα πορευθῶ· *infunde, ut abeam:* ad idem verbum firmandum ibid. p. 423, 24. Εἴω, τὸ πορεύομαι, ὡς φησὶ Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ, Ἐγκίρνα, ὡς εἴω.

Digitized by Google

Duo fuerunt inter *Sophronéos* Mimi adfinis argumenti, quorum indices erant Ἁλιεύς, et Θυννοθήρας. utrumque plus semel memorat *Athenaeus*: τὸν Θυννοθήραν etiam alii: huius piscatoris filium, τὸν τοῦ Θυννοθήρα υἱὸν, de nomine piscis Κωβιωνίαν dictum suspicatur *Athen.* VII, p. 309. C. *Piscatorem* dico: *Theocritus* Iiid. III, 25. p. 326. A.

ἐς κύματα τηνῶ ἁλεῦμαι
Ὥπερ τὼς θύννως σκοπιάσδεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.

Codicum illic lectio τηνῶ probari debuerat: pro τηνῶδε, Dorice τηνῶ etiam dicebatur; ut pro πόθεν, πῶ· etc. vid. *Apollon. Alex. MS.* apud *Koenium* ad *Gregor.* p. 161. significant ista: ἐκεῖθεν εἰς θάλασσαν πηδήσω, οὗπερ Ὄλπις ὁ ἁλιεὺς ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύων ἀγρεύει τοὺς θύννους. *Varro* apud *Nonium* in v. *Cetarii*: *Non animadvertis cetarios, quum videre volunt in mari thynnos, escendere in malum alte, ut penitus per aquam perspiciant pisces.* — Priora *Sophronis* verba,

Ὕδωρ ἄκρατον ἐς τὰν κύλικα — B.

leguntur in *Athenaei* Epitome L. II. p. 44. B. ad illud firmandum: ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἔταττον οἱ παλαιοὶ τὸ ἄκρατον. hinc apud *Eustathium* (qui nec mimum habuit *Sophronis*, neque ullum legit antiquum carmen Tragici, Comici, vel alterius Poëtae, quod nobis periit) ad *Hom.* Il. N. p. 881, 22. Elegantiarum veterum studioso non iniucundum fuerit Sophronéa quaedam comparasse cum Theocriteis his,

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα.

Affer aquam, Eunoa. *Aquae laticem*, τοῦ ὕδωρ, vocat Νᾶμα. mox iterum, Ἀδ' ὡς νᾶμα φέρει. Αἴρειν apud antiquissimos Graecos, Εἰσαίρειν, et Προσαίρειν, (sed in vita quotidiana, et in certis tantum, quod saepius est observandum, locutionibus,) idem significabant, ac φέρειν, εἰσφέρειν, et προσφέρειν. *Pherecrates* Com. apud *Suidam* in Αἴρειν, C.

Πρόσαιρε τὸ καυᾶν, εἰ δὲ βάλει πρόσφερε.

quorum hoc idem atque illud notat: videbat ibi Comicus

Digitized by Google

neſcio cuius abſurdam tautologiam; ut paulo ante fecerat Tragicos irridens *Ariſtophanes* in Ran. v. 1190.

Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βάλει κάρδοπον.

In Scholiis ad hunc vſ. leguntur, illinc tamen multum diverſa, παραλληλα quaedam ἰσοδυναμοῦντα. hoc etiam velut *Platonis Poëtae*, Ὁρᾶτε τὸ διῆρες ὑπερῶον. Hic inexſpectatus iſte *Plato Poëta* in transcurſu tamen iuvandus eſt: pro Πλάτων ποιητής· corrigendum, Πλάτωνὸ Ποιητῆ. *Poëta*, Ποιητὴς, nomen fuit aliunde notum dramatis Comici *Platonis*. Per *Platonem* apud veteres ſemper nobi-
p.327. A. liſſimus Philoſophus deſignatur: Comicus, etiam ubi Comoedia non indicatur, dicitur Πλάτων ὁ Κωμικὸς, non Πλάτων ποιητής. — Ut in verſu *Pherecratis* Πρόσαιρε, legitur Εἰσήρετο, ἀντὶ τοῦ εἰσφέρετο, in *Ariſtoph.* Veſp. v. 521. — ἡ τράπεζ' εἰσήρετο. Simplex verbum, uſu iam *Homeri* et *Sophoclis*, hoc ſenſu notum, frequentius reperitur; *Ariſtoph.* in Pace v. 1226.

Ἀλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας.

Recte *Berglerus*, cuius Latina, ut hominis Graece perdocti, quantivis opus pretii *P. Burmanno Sec.* debemus,

Sed *da eam mihi eodem pretio, quo tibi conſtitit.*

Ne hoc quidem intentatum reliquit *Reiskius*, in ſuis ad *Euripidam*, quem vocat, et *Ariſtophanem* Animadv. corrigens, minus recte, Ἄπαιρε· quod pro *vende* poni poſſe
B. ante hos viginti annos arbitrabatur. *Scholiaſtes* in iſtum vs. *Ariſtoph.* Αἶρε, ait, ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ πρόσφερε, καὶ ἐπὶ τοῦ δίδα. ſic corrigo vulgata, καὶ ἐπὶ αἰδᾶς. Sed iſtam ſuam Comoediam ſic orditur *Ariſtophanes*:

Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ,

bis habet iſta *Suidas* in v. Αἶρε, et in v. Αἴρειν, atque interpretatur πρόσφερε· ſed, quam vix ad *Heſychium* exſpectaſſem, *Albertii* inſignem ſuper hoc uſu adnotationem invenio ad illud *Heſychii*: Αἴρειν τραπέζαν, παρατιθέναι.

Vſ. 28. Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδειν] Has formas Doricas, pro χρήζοντι καθεύδην, reſtituenti *Toupio* libenter

Digitized by Google

libenter obsequutus sum, cum χρησδοντι Florentinus Codex confirmaret, alteram analogia *Theocriti*. — Ad haec autem nihil in Scholiis prostat vulgatis: hanc vero notam, praeter aliam nugacissimam, *Salvinius* invenit in margine Codicis Medicei: Φησὶ δὲ, ὅτι, ὥσπερ εἰσὶν αἱ γαλαῖ μαλακαὶ, ἔτω καὶ σὺ εἶ μαλακή· potuerat, ut arbitror, ad mentem addidisse Poëtae, καὶ ὥσπερ εἰσὶν αἱ γαλέαι ἅρπαγες, vel ἁρπακτικαὶ, τοιαύτη καὶ σύ. Philosophos mentiti et severos Catones, quos oderat *Lucianus*, et suis saepe coloribus exornat, in eius Piscatore, T. I. p. 603. dicuntur etiam ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, et ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν· vera tradit ad *Aeliani* Var. Hist. XIV, c. IV. *Iacobus Perizonius*: *felis est αἴλερος· γαλῆ, mustela.* Ut eiusdem generis animalibus, eadem utrisque tribuuntur: a convitio Praxinoës non abludit hoc *Nicandri* Ther. v. 690. C.

σκύλακας γαλέης, ἢ μητέρα λαιδρήν.

Rarissimum illud, tractatum a Cl. *Ruhnkenio* in Epist. Crit. I. p. 56. *Scholiasta* Λαιδρὴν interpretatur εὐκίνητον, ἀναιδῆ, θρασεῖαν, ἁρπακτικήν. Conf. *Nicandri* Alex. v. 561. Rapaces mustelae, ut et feles, celeriter correptis muribus, vel quacunque tandem praeda rapta, exsaturatae, diu segnes et otiosae, quam molliter ament cubare, domestica quemvis docet his in oris, ubi mustelae sunt rarae, nec sane aluntur, in felibus experientia: segnem, et tamen etiam rapacem, ancillam suam amicae voluit expictam: ut amant inter se simul garrientes mulierculae, amabant aetate certe *Theocriti*, sibimet ipsae stulto quidem, humano tamen, ignoscentes amore, ancillae quaeque suae vitia retegere. Hic proverbii Syracusani, hoc uno in loco lecti, sensus mihi esse videtur: optima quaedam in hunc v. dedit *Io. Toupius* in Epist. ad *Wartonum* T. II. p. 332. 333. — Χρήσδειν *Theocriti*, sive Atticum χρῄζειν, infinitivo sequente, significat *velle, desiderare*: affatim requirentibus praebebunt exemplorum *Sophoclis* et *Euripidis* Tragoediae; in huius unis Phoenissis sex vicibus isto modo repetitum invenietur vs. 203. 477. 704. 707. 873. 880. in vs. 707. ad Ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, in Cod. p. 328. A. B.

Digitized by Google

MS. Leid. ἤθελον adscribitur. Permutat ista *Xenophon* K. Ἀ. III. p. 185, 9.

VI. 29. Κιτεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ.] Sunt haec sane quam et sequentia pulcerrima, quia naturam exprimunt, sibi semper constantem. In his demum *incipit* τὸ μιμητικὸν ποιημάτιον ἠθικώτερον γίγνεσθαι, καὶ μᾶλλον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, κατὰ τὸν Σώφρονα Σωφρονίζειν. Ad vers. 27. vere
C. adscribuntur in Scholiis ista: ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν Δάλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, κ. τ. λ. Illud ἐν ἤθει, frequentissimum in Scholiis ad *Aristoph.* et apud alios etiam occurrens Poëtarum interpretes antiquos, hic, et alibi saepe significat *animose* et cum *affectu* locum esse legendum, quippe quo *mores* loquentium expinguntur, sive *indoles* exprimitur *nativa*. Scopulus iste iuvenum, quibus Latina sunt de Graecis facienda, viris etiam hic illic fraudi fuit: neque istam formulam intellexit *Bern. Montfauconius* in Hexaplorum *Origenis* reliquiis, (Augiae stabulo ab iis, qui hoc tentare saltem debebant, non expurgando) ad *Iobi* c. XXXIV, 9. nam haec *Olympiodori*, ἀναγνωστέον τὸ μὲν τῷ Θεοδοτίωνος κατὰ ἀπόφασιν, τὸ δὲ τῷ Συμμάχῳ ἐν ἤθει καὶ κατὰ ἐρώτησιν· interpretatur *Montfauc. Theodotionis verba affirmandi, Symmachi vero interrogandi more le-*
p. 529. A. *genda sunt.* reddi debuerant: *Theodotionis quidem interpretatio legenda est ut simplex negatio, sed illa Symmachi animose et per interrogationem*: ἐχὶ σωθήσεται ἀνήρ; Eleganter *Isocrates* in Orat. ad Philipp. p. 87. D. *Orationem*, inquit, *si quis* ἀναγινώσκῃ ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, εἰκότως, οἶμαι, φαῦλος εἶναι δοκεῖ (ὁ λόγος) τοῖς ἀκούσιν. orationem *absque ullo affectu*, quo Auctor illam animare studuit, *recitare, sic ut verba tantum videaris audientibus*, quod multi faciunt, *velut adnumerare*, dicitur illic μηδὲν ἦθος ἐνσημαίνεσθαι, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμεῖν· in Epist. ad Archidamum quam *D. Hoeschelius* publicavit in notis ad Biblioth. *Photii* p. 942. dixit *Isocrates*, ἐξαριθμῆσαι καὶ χύδην εἰπεῖν. *verba adnumerare lectori*, sensu tamen nonnihil diverso, *Cicero* de Optimo genere Orat. c. 5. Τὸ ἐν ἤθει, vel ἠθι-
B. κῶς, ἀναγινώσκειν, nemo, ut equidem puto, melius ex-

Digitized by Google

preſſit *Auſonio*, cuius iſta ſunt in utiliſſimo Protrèptico ad Nepotem, ſive Eidyll. IV.

Conditor Iliadis, et amabilis orſa Menandri
Evolvenda tibi. tu flexu et acumine vocis
Innumeros numeros doctis accentibus effer,
Affectusque impone legens.

In Comoedia, nec non in Mimis, tanquam in ſpeculo vitae quotidianae, dominatur quidem τὸ ἠθικὸν, ſed, ſi irati vel amore furentes, vel avari, vel aliis animi motibus concitati, verbis ſunt exprimendi, locum etiam habet τὸ παθητικόν. *Cicero* in Oratore c. 37. *Quod Graeci ἠθικὸν vocant*, (eſt) *ad naturas, et ad mores, et ad omnem vitae conſuetudinem accommodatum; παθητικὸν, quo concitantur animi et perturbantur.* Non ἤθη tantum ſervant c. Comici; ſed et movere poſſunt τὰ πάθη. *Chariſius* in fine libri II. Inſt. Gramm. Ἤθη, *ut ait Varro de Latino Sermone lib. V. nulli alii ſervare convenit, quam Titinnio et Terentio: πάθη vero Trabea, inquit, et Atilius, et Caecilius facile moverint.*

Egone illam? quae illum? quae me? quae non? ſine modo;
Mori me malim; ſentiet qui vir ſiem.

Haec ultima ſunt ex Eunucho *Terent.* (I, 1, 20.) Parmenonis, herilem filium Thaïdi, quae inſulſum ſed pecuniosum militem ad ſe admiſerat, iratum ſecum nunc ſic cogitare dicentis. Sunt et iſta παθητικά· qualia permulta ſuſpicor in *Naevii* fuiſſe fabulis. In epigrammate veteri de Comicis Poëtis, poſt *Caecilium*, et *Plautum*, p. 330. A.

Naevius, qui fervet, tertio in pretio eſt.

ἠθικώτατος eſt *Terentius*; in alio epigrammate legitur, (Anthol. Lat. Cl. *P. Burmanni Sec.* T. I. p. 410.)

Tu quoque, qui ſolus lecto ſermone, Terenti,
Converſum expreſſumque Latina voce Menandrum
In medio populi ſedatis vocibus effers.

ſed et τὸ παθητικὸν altera interdum formula deſignatur; eſtque ἠθικὸς λόγος, *oratio* quae dicitur *morata*, ſive viva

Digitized by Google

et animata, quae mores et indolem hominum exprimit. Ut ἐν ἤθει a *Donato* redditur *morate;* admirabilis illa Gnathonis secum loquentis narratio in Eunucho *Terentiana* A. II, Sc. II, a *Donato* dicitur *morata oratio*:
B. quid sit

Specioſa locis, morataque recte

Fabula, optime diſci poterit ex *Horatii* Arte Poët. v. 312—322. ubi legantur ad *vivas voces* a *Bentlejo* notata. Quia vero ut plurimum in fabula morata pleraque ſunt tranquilla; pervenuſta ſunt iſta *Longini*, inter veteres Critici, qualis *Bentlejus* eſt inter recentiores, π. Υ. in fine Sect. IX. ἡ ἀπαναὴ τῶν πάθων ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται. τοιαῦτα γάρ που τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ (nempe Ὁμήρῳ) βιολογήμενα οἰκίαν, οἱονεὶ Κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογημένη. — Noſtro vero Carmine, hoc praeſertim in loco quam morata eſt oratio! ſingula mores atque ingenium exprimunt mulierum; *vivae* ſunt *voces*: *Horatius* l. c.

Reſpicere exemplar vitae morumque iubebo
C. *Doctum imitatorem, et vivas hinc ducere voces.*

Doctus naturae fuit *imitator* in ſuis Mimis *Sophron*; utriusque *Theocritus*.

VI. 29. 30. Φέρε θᾶσσον ὕδωρ, ὕδατος πρότερον δεῖ.] Quae diu ſederat exſpectando defeſſa, Praxinoë, cum amica domo exitura ad ſpectandam pompam, quod dudum ante facere potuerat, nunc tandem aquam ad manus poſcit: hanc adferens, convitiis imperioſae herae ſtupefacta, Eunoë cum feſtinanti ſcilicet, ſed ſimul more mulierum in nugis moras nectenti, nimis lente gradum videretur promovere, ad Eunoën Praxinoë,

Κινεῦ δή·

p. 331. A. *Move vero ocius te, Terent.* Eun. V, 3, 3.

At enim tu nimis ſpiſſe atque tarde incedis,

Naevius apud Nonium in v. Spiſſum.

φέρε θᾶσσον ὕδωρ·

Digitized by Google

Odiosa cessas (Terent. Eun. IV, 6, 16.) *fer aquam citius.* Haec cum attonita vel mantile, vel τὰν περονατρίδα, vel aliud quidpiam porrigeret, ὕδατος, inquit illa,

ὕδατος πρότερον δεῖ.

primum opus mihi est aqua.

Ad amicam tum conversa,

Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει.

ista, vide, *quam rustice et tremula manu gestiet gutturnium.* Sequentia,

δὸς ὅμως· μὴ πικρὸν, ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μεῦ τὸ χιτώνιον ἄρδεις; B.
Παῦσαι.

probabiliter *Reiskius* interpretatur, et ingeniose; estque hic eius paraphrasis lectu sane dignissima: recte etiam a praecedentibus in Edit. sua, ut *Luzacius* fecit, seiungit vocem δύστανε· ἀρδεῖς vero male retinuit cum ceteris Editoribus, excepto *Wintertono*; ἄρσεῖς, quod alicui placuit, certe Doricum; hic vero, me iudice, melius est ἄρδεις. Proxima,

ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι·

(In his ὁποῖα, pro ὁκοῖα, ex Ed. prima Mediol. revocavi, pro τοιαῦτα, ταύτηγε est in Cod. MS.) multo melius *Reiskius* explanat, quam *D. Heinsius*, qui perperam etiam verbum tentavit ἐδόκει. — Quod hic putabat, mihi nihil commune hoc nostrum, nisi nomen θεῶν, habere videtur cum usitatissima formula σὺν θεοῖς. Ὁποῖα θεοῖς ἐδό- C.
κει, τοιαῦτα νένιμμαι· simile est formulae, qua Galli hodiedum utuntur in sermone familiari, et Nostrates de plebe. Ex animi nondum sententia lota Praxinoë, fortasse pia, significatum voluit, in Deorum voluntate, cui suberant omnia, hac etiam in re acquiescere se: νένιμμαι, ὡς θεοῖς φίλον ἦν. ut in re seria *Xenophon* scripsit, πράξειν, ὅ, τι ἂν τῷ θεῷ φίλον ᾖ, in Ἑλλην. VIII. p. 370, 35. dignus ille Socrate discipulus morbo tamen superstitionis tenebatur.

1 Sed non erat omittendum in vs. 30, ad Ἄδ', (sic scribendum non Ἀ δ', ut in Edd. vulgatur,)

Digitized by Google

Ἀδ' ὡς νᾶμα φέρει.

ſcholion in Codice Pariſ. Reg. legiſſe *Ruhnkenium* Noſtrum, in Mediceo *Salvinium*, hoc minime ineptum: ἴδε
p. 332. A. εἰς ποῖον ἀγγεῖον βάλλασα (ſcripſerat βαλᾶσα) φέρει τὸ ὕδωρ ἐμοί. ὡς νᾶμα pro οἷον νᾶμα poſitum Gallo videbatur interpreti:

Quelle eau m'apporte-t-elle? ô Ciel! donne pourtant.
Aquam ex coeno haurire, qui laveret manus,

dixit *Afranius* in Fratriis apud *Nonium* in v. *Laverent*: mihi vero ὡς *modum* omnino deſignare videtur, quo geſtabat vaſculum Eunoa: *vide, quam tremula manu geſtet aquam!* Sed recte verbum ἴδε ſupplet Grammaticus: ἴδε ὡς αὕτη φέρει τὸ ὕδωρ. in hoc ipſo carmine v. 53. ἴδ' ὡς ἄγριος· et frequenter legitur ἴδ' ὡς in Epigrammatibus. — Idcirco autem minus probo Scholiaſtae coniecturam ſupplentis εἰς ποῖον ἀγγεῖον βαλᾶσα φέρει τὸ ὕδωρ, quia mulier plebeia, puſilli forte mercatoris uxor, qui ex Sicilia commigraverat Alexandriam, quaeque domum ſe fatetur an-
B. guſtam inhabitare v. 9. Ἰλεόν, ἐκ οἰκησιν, ſplendidum certe gutturnium ab ancilla ne die quidem feſto, et praeſente Gorgone, poterat exſpectare; qualia novimus etiam tum, et dudum ante, in aedibus fuiſſe beatiorum, argentea etiam, et aurea: *Feſtus*: *Gutturnium, vas ex quo aqua in manus datur*: In *Onomaſtico* veteri, quod, centena continens ex antiquis Comoediis et Tragoediis, etiam ex *Apulejo* derivata, *Vulcanius* publicavit, *Guttus*, et paulo ante *Gutturnium*, recte redduntur Πρόχοος. *Urceolum* etiam *aquae manualis* vocabant, quo *aqua in trulleum effundebatur*: vid. *Varronis* verba apud *Nonium* in v. *Trulleum*. Argenteas et aureas etiam fuiſſe προχόας ſive προχοΐδας diſci poterit ex notatis a *Berglero* ad *Alciphr.* p. 379. et *Io. Pierſono* ad Moer. p. 296. 297. Neuter recordabatur loci *Homeri* ex Od. A. v. 136. verba Poë-
C. tae ſic in ſua Paraphraſi Attica expreſſit *Demoſthenes Thrax*: Πρῶτον μὲν κατὰ χειρὸς θεράπαινα ἔφερε χρυσῆ προχῳ. cui haec etiam, (p. 53, 22.) et illius multa, debemus, totam nobis vellem *Euſtathius* a *Demoſthene* Thrace ſcriptam Odyſſeae Paraphraſin elegantiſſimam con-

Digitized by Google

ſervaſſet: illam, non Iliada, interpretatum *Homeri*, quod *Suidas* narrat, puto me demonſtraſſe in Diſſert. de Scholiis in *Homer.* ined. ſubiecta *Urſini Virgilio* cum Graecis collato, p. 112. *Homeri* Iliadis partes olim, ad iſtam ferme rationem, alii explanarunt; ex *Suida* novimus *Tribonianum Sideten* atque adeo *Pamphylium*, praeter alia multa ſcripſiſſe Μετάφρασιν τῦ Ὁμηρικῦ τῶν νεῶν Καταλόγε· *Tryphiodorum* Παράφρασιν τῶν Ὁμήρε παραβολῶν· *Philoſtratum*, Iuniorem quem vocant, Παράφρασιν τῆς Ὁμήρε Ἀσπίδος.

VI. 33. Ἁ κλαὶξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος;] Quas mulier arrogans et faſtidioſa tam contumelioſe tractabat, non ſane mirum eſt ſuis illam ancillis diffidiſſe, tanquam *expilatricibus*, quae *pallia evallarent*, ut loquitur *Titinnius* apud *Nonium* in v. *Evallare*, atque adeo ante arcae veſtiariae clavem requiſiviſſe, quam domo exiret: forſan et ſuum illa maritum Dinonem, cui tanquam fatuo detrahebat coram amica Gorgone, de ſuo Dioclide ſimilia mox narraturâ, maritum fortaſſe fuit verita; ne arcae, qua veſtes exemerat feſto diei inſervitùras, domi relicta clave, negligentiae incuſaretur. — Suſpicor huius loci Theocritei, et iſtorum ex v. 43, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον recordatum *Theophraſtum* qui dicitur (in quo *elegantiſſimum omnium Philoſophorum et eruditiſſimum*, quem vocat *Cicero*, *inſtitutum ab Ariſtotele* non agnoſco) in Char. Eth. c. XVIII, ubi ὁ Ἄπιστος (ſine diſcrimine *diffidens* omnibus) dicitur — τὴν γυναῖκα αὐτῦ ἐρωτᾷν κατακείμενος, εἰ κέκλεικε τὴν κιβωτὸν, καὶ εἰ σεσήμανται τὸ κοιλιόχιον, καὶ εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὴν θύραν τὴν αὐλείαν ἐμβέβληται. Miſſa nunc voce controverſa, ſatis nobis erit illic quaeri, an mulier κέκλεικε τὴν κιβωτόν etc. ut hic arcae veſtiariae clavem requirit Praxinoë:

Ἁ κλαὶξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος, ὦδε φέρ' αὐτάν.

Dum loca ſaepe *Salmaſius* adfert, prout, in *Salmaſio* ipſo fallax interdum, memoria ſuggerebat, in hoc verſu proferendo lapſus eſt vir Magnus De modo Uſur. p. 750. vel aures ipſum docere debuerant, non potuiſſe Poëtam

Digitized by Google

Graecum ſcribere τᾶς μεγάλας τᾶς λάρνακος· dici quidem poſſet ἡ λάρναξ ἡ μεγάλη· ſed Graecis inauditum et proꝛſus
C. eſſet barbarum, ἡ μεγάλη ἡ λάρναξ. eum autem in finem verſus laudatur a *Salmaſio*, ut videretur nominativus a reliquis ſolutus: ſicut in Ἐγγύα· παρὰ δ' ἄτα. — Voces Κιβωτὸς et Λάρναξ eidem rei inſerviebant ſignificandae; *arcam* etiam notabant, in qua veſtes recondebantur; dictam a recentioribus Graecis Ῥίσκον, ut a Romanis *Riſcum*. In veteri legitur Gloſſario: *Riscus*, Κιβωτὸς, μεγάλη Λάρναξ. Alibi: *Arca*, Κιβωτὸς, Λάρναξ. *Pollux* VII, 79. Εἰς ἃ κατετίθεντο τὰς ἐσθῆτας; — Χηλοὶ (*Homero*) — καὶ Κιβωτοὶ, καὶ Κίσται· — παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις καὶ Ῥίσκοι. hos inter νεωτέρους iam fuit *Antiphanes* Comicus, ex cuius Aleatoribus Ῥίσκος profertur a *Polluce* X, 137. Satis mirum quod traditur in Scholio *Homeri* Leidenſis MS. in Il. Π. v. 254, ad vocem Χηλῷ· (quam adhibet et *Theocr.* Eid. XVI, 10.) — καλεῖται παρὰ μὲν Λάκωσι Κιβωτὸς, παρὰ δὲ
p.334 Ἀττικοῖς Λάρναξ, παρὰ δὲ Μιτυληναίοις Ἀντίπηξ. his olim
A. uſus ad *Ammonium*, p. 82, ſine ulla ſuſpicione, ſequaces habui. Grammatici veteris notam arguere mendacii non auſus, nonnihil tamen immutavit *Euſtathius* in Il. Π. p. 1072, 49. Χηλὸν κατὰ τὰς παλαιὰς τὴν κιβωτὸν φασὶν οἱ Λάκωνες· Βατεάδαι δὲ, Λάρνακα· Μιτυληναῖοι δὲ, Ἀντίπηγα. Primum illud Βατεάδαι, huius ſit an alterius, eſt ſane ridiculum: *Cecropidae* quidem dicti ſunt Athenienſes, et *Theſidae*; ſed ne *Codridae* quidem, nedum Βατεάδαι, vel Βατάδαι. hae tantum erant familiae nobiliſſimae Athenis a generis auctore *Codro* Rege, vel heroë *Buta*, nomen trahentes. Sed praeterea id omne fictum eſt. Χηλὸς vox eſt Homerica, non Laconica; *arca* a quibusvis Graecis, ut Κιβωτὸς, dicebatur et Λάρναξ. Mitylenaeis nihil credo cum voce Ἀντίπηξ fuiſſe commune; quia in reliquis
B. mendax eſt Grammaticus. *Ciſtam* ſic aliquoties apte dixit *Euripides* in Ione, locis a *D. Heinſio* ad *Heſych.* in Ἀντίπηγα adnotatis. Quanto melior, vera quippe, haec eſt eiusdem *Euſtathii* obſervatio in Od. B. p. 100, 42. Χηλὸς — ἀπὸ τοῦ Χῶ (Χάω) τὸ χωρῶ. (ἐξ οὗ καὶ ὁ Χηραμὸς, ὃν οἱ τῆς Δωριέων γῆς ἄρτι Χηλαμὸν φασὶν ἰδιωτικῶς.) λέγεται δὲ κατὰ τὰς παλαιὰς καὶ Ἀντίπηξ, καὶ Κιβωτὸς, καὶ

Digitized by Google

Λάρναξ, καὶ Σορός. sic enim scripserat, non σωρός. Centena talia sui aevi, ex antiquis vocabulis depravata, passim exhibet *Eustathius*, inprimis illa quae in Lycia usu plebeio conterebantur: Χηλαμὸς *Ducangii* diligentiam non effugit: sic *latibula* ferarum vocabant istius aevi Graeci.

Praxinoae τᾶς λάρνακος in mimo *Theocriti* quaerenda erat Ἀ κλάξ: Ista forma, a Dorico κλαξῶ legitimo more ducta, (de qua vid. Epist. ad *M. Röverum Ursini Virg.* cum Gr. coll. praefixa p. LXII.) non alibi praeterquam in hoc uno loco fuit a me lecta, ne apud Grammaticos quidem, quantum recordor: Κλᾷξαι, κλεῖσαι· dat *Hesychius*, formam in Theocriteis aliquoties occurrentem. *Clavis*, κλεὶς, κληὶς, Dorice scribentibus etiam Κλαὶς dicebatur: Κλαῖδα scribebant; non κλαῖν vel κλαΐν. vulgo dictam κλεῖδα, Κλεῖν scripserunt *Andocides*, *Lysias* p. 8, 2. *Demosthenes*, veterum etiam imitatores: sed in Evangel. *Lucae* XI, 52. κλεῖν scribere non debuerat corrector in Cod. Cantabrig. — Ad *Hesych.* Πάϊν, παῖδα, tacent, qui id ipsum legerant aliquoties in *Gregorii Nazianz.* carminibus T. II. p. 43. A. 105. A. p. 120. A. 121. C. 122. C. etc. — Ceres assimilata sacerdoti suae in h. Cereris *Callimachi* v. 45. *manu gestabat* p. 335. A.

Στέμματα καὶ μάκωνα· κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαῖδα.

antiquitatis sciens de humero suspensam *clavem* in clavigera templi sacerdote non mirabitur: quingentis paene annis ante talem clavem Divinus *Iesaias* iam memorabat c. XXII, 22. Δώσω (*Symm.* Ἐπιθήσω) τὴν κλεῖδα οἴκου Δαυὶδ, על־שכמו, ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ. Ut in v. *Callim.* Κλαῖδα legimus, apud *Hesychium* sunt: Κλᾷδες, ζυγὰ, Αἰολεῖς. illic τοὺς μοχλοὺς intelligo; ὁ μοχλὸς dicitur et θύρας ζυγὸς teste *Eustath.* in Il. N. p. 935, 49. unde verba Ἐπιζυγῶσαι (*claudere*) θύρας et *aperire* Ἀναζυγῶσαι. *Etymologus* p. 97, 1. Ἀναζυγοῦν φασὶ τὸ ἀνοιγνύναι κιβωτὸν, ἢ τὸν ἐπὶ τῇ θύρᾳ κόρακα· (θώρακα male dat Lex. Reg. Paris. MS. quod cetera praebet eadem ad Ἀναζυγοῦν. Κόραξ genuinum est: vid. Schol. in *Theocr.* V, 117. *T. H.* ad *Lucian.* I. p. 472.) καὶ Ἀναζυγὴ, ἡ τῆς θύρας ἄνοιξις. — Πλάτων Εὐμενίσιν, Εὐθὺς ἀναζυγῆς γενομένης. huc videri potest spectasse *Pol-*

Digitized by Google

lux X, 26. ubi invenis tum temporis *Hemsterhusius* verba non omisit *Etymologi*: sed ista non sunt Comici *Platonis* ex Eumenisin; olim in Codice MS. Etymologici M. quem *d'Orvillius* mihi benigne miserat utendum, scriptum legi: Πλατ' εὐμ· Iam vero, ut apud *Polybium*, aliosque recentiores, legitur in Laconicis Apophthegm. *Plutarchi* p. 209. F. *ἀναζυγῆς ποτε γενομένης, cum castra aliquando moveret* Agesilaus. His scriptis, *Ruhnkenius* Noster ista mecum communicavit: „Rectissime Cod. Dorv. Πλατ. „Εὐμ. ex quo facio Πλάταρχος Εὐμένει. Locus est in Eu„mene p. 595. A." Suspicari forte liceret in *Aristoph.* Nub. v. 743. pro *καὶ Ζυγώθρισον* in aliis Codd. olim etiam
C. lectum, *κἀναζύγωσον*· quia haec prostant in Scholiis: *οἷον ἀνοίγειν ἀποπειρῶ. τὸ γὰρ Ἀναζυγᾶν ἐστι τὸ ἔξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν.* — Haec faciunt ut recorder *arcam* a Sophocle dictam et *Xenophonte* Ζύγαστρον. *Zonaras* in Lexico nondum edito: Ζύγαστρον, *κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός.* Σοφοκλῆς, Ξύλῳ ζυγάστρῳ (scribendum Κοίλῳ ζυγάστρῳ ut est in Trach. v. 705. veneno tinctam tunicam complicatam Deïanira in arcam abdiderat,) *παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι τὰς σανίδας, καὶ Ξενοφῶν* (Κύρ. Π. VII. p. 109, 12.) *τὰ δὲ ἄλλα χρήματα παραδεχομένας ἐν Ζυγάστροις κομίζειν, ἵνα, ὅπη καιρὸς εἴη, διαλαμβάνοιεν ἕκαστοι τὰ ἄξια.*

Vs. 34—38] Docti Lectoris pace, in hac velut nova Mimi Theocritei Scena, *ἀνθρώπινα δράσω*, faciamque adeo,
p. 336. quod Abbatem fecisse *Banierium*, quodque alios interdum
A. Academicos facere supra dicebam. Haec quoque *Theocriti* monstrant verum illud esse *Terentii*:

Dum comuntur, dum moliuntur etc.

Maritus Dinon iam dudum domo exierat ad solemnis diei Regiam pompam spectandam, odiose cessante uxore Praxinoe; quae tamen etiam amicam Gorgonem exspectare maluerat, quacum maledicere marito, et de nova veste et de quibusvis rebus garrire posset: quae dudum lota potuerat esse et ornata, amicam exspectaverat nihil agendo; coram illa scilicet vestis erat mutanda (erant enim hae domi mulieres *ἀναμπέχονοι καὶ μονοχίτωνες*· vid. ad *Hero-*

Digitized by Google

dot. not. et *Etymolog.* in Δωριάζειν) pretiosis et festo diei congruis. Cum manus lavisset, et viderentur ad pompam abiturae, γυναικιστὶ non eunt tamen. Peloponnesiaca sive Corinthia (legatur *Herodotus* L. V, c. 87. 88.) vestis interior suis ornata plicis, quam coram Gorgone cupiebat explicatam v. 21., dum fibulis adstringitur ad pectus et brachia, illa quidem recens a tela, evenit quod futurum speraverat Praxinoë; nunc quidem cupienti novas moras obiicit Gorgo, dum ait: B.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τᾶτο πρέπει.

Praxinoa, vestis ista elegans valde facit ad corpus tuum, teque adeo decet:

λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

obsecro te, dic mihi tandem, quanti detexta tibi constitit? Tum illa

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ·

Hoc mea tu Gorgo noli in memoriam mihi revocare: Taedet mentionis, Caecilius inquit apud *Gellium* N. A. II, c. 23. Nimium quantum est. *Salvinius* hic in margine Medicei Codicis invenit: πλέον ἠνάλωσα ἢ δυοῖν μνῶν ἀργυρίᾳ. C.

πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

impendi plus quam duas minas argenti puri; quin sic in ista veste conficienda elaboravi, ut vitae paene iactura in hoc opere tota fuerim. Ἀλλά, inquit Gorgo,

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

Sed laborem nunc compensat voluptas animi, qua frueris tam eleganter ornata. Debuit victa tandem amicae iudicio adsentiri Praxinoë;

Ναί. καλὸν ἐντί.

Quinimo stola, quod fateri cogor, est venusta. p. 337. A.

VI. 35. Πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ] *Casaubonus* in

Digitized by Google

ista: „quantum impendisti pritusquam hanc vestem dete„xueris? Quod vulgo textores dicunt de perfecto panno „aut tela, *démonter la pièce*, id Theocritus elegantissime „dicit καταβαίνειν ἀφ' ἱστῦ, alii scriptores καθαιρεῖν ἱστόν„ut Strabo de meretricibus Corinthiacis loquens libro octa„vo." Ut sunt omnia viri Magni; quae sequuntur lectu quoque sunt dignissima. Quod vero Galli vocant *démonter la pièce*, id non dicitur a *Theocrito* καταβαίνειν ἀφ' ἱστῦ· sed respondet Graecae phrasi καταβιβάζειν ἀφ' ἱστῦ, sive potius alteri Theocriteae, ἄτριον τέμνειν ἐκ τῶν κελεόντων, *textum pannum de pedibus ligni* vel *mali textorii se-*
B. *care;* atque adeo, quod iam perfectum est ac *detextum, deponere.* Helenen Spartiatides puellae laudantes in Epithalamio Theocriteo (Eid. XVIII.), in arte etiam textrina nullam esse canunt sum illa comparandam v. 33. 34. Οὔτε τις —

Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μαιρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.

Scholion in hunc locum nobis ex Genev. Codice *Casauboni* Lectiones offerunt p. 278. Ἔταμ' ἐκ κελεόντων] Ἦγαν ἐκ τῶν ἱστοπόδων· τέμνεται γὰρ τὸ ὕφασμα ἐκ τῦ ἱστῦ. ὅταν τελεσθῇ. clarioribus ista verbis explicari non poterant.

Ab his vero, similibusque omnibus, distat *Theocriti* forma loquendi, nostro loco, quod suspicor, Sophronéa; muliebris certe, de amicae veste lanea loquentis tanquam
C. de re animata:

πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

quanti constans *tibi de tela descendit?* κατέβη. sensum exprimere conabatur Grammaticus, cuius hoc Scholion ex Mediceo Cod. *Salvinius* enotavit: Κατέβα. πόσε ἀργυρίε ἐξωνήθη ἀπὸ τῦ ἱστῦ. sed lanam et cetera ad opus necessaria coëmerat tantum Praxinoë; ipsa fuerat opifex: nisi telam texuerit, vestem saltem oportet confecerit: quid enim alias ista significarent?

τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

Iam vero illud κατέβα ἀφ' ἱστῶ nusquam alibi, opinor, nisi hoc in loco, reperietur: nusquam alibi legerant illud

Digitized by Google

Paul. Leopardus, qui *Is. Casaubonus*; neque illud a me usquam fuit inventum. *Casaubonus* vero in iis quae supra posui καθαιρεῖν ἱστόν, *telam detexere*, se legisse indicat in libro octavo *Strabonis*; *Leopardum* non nominat.

Paulus scilicet *Leopardus*, qui Belga natus, Furnius quippe, (vid. Em. XIII, c. 2.) τῆς κριτικῆς ἀκριβείας inter recentiores primus fuit exemplar, Emendationum libros scripsit viginti; *Tomus prior*, *decem libros continens*, primum prodiit ex officina Plantini MDLXVIII. iam anno ante, quam publicaretur, vir optimus hinc illuc abierat, annos demum natus septem et quinquaginta: reliqui decem Emendationum libri diutissime latuerunt. *Casaub.* Animadv. in *Athen.* L. XIV, c. III. (conf. *Iacobi Nicol. Loensis* Miscell. Epiphyll. L. VIII, c. 23.) laudato *Leopardo*, *vae illis*, inquit, *qui tanti viri observationum reliquos decem libros nobis invident!* Prodierunt tandem in Lampadis sive Thesauri Critici T. III. satis negligenter, instar aliorum, a *Iano Grutero* vulgati, qui in Epistolis praefixis occupatus in nugis ne illud quidem Lectores docet, unde nonnulla, quae primus edidit, habuerit. Debebat x illos Emendationum libros, integris istius Thesauri voluminibus anteponendos, nostrati *Petro Scriverio*, quod, a *Grutero* dissimulatum, satis acriter, sed ingrato, *Dan. Heinsius* obiicit in suis Emend. et Notis ad *Maximum Tyr.* p. 58. Nostrarum literarum studiosos paucos arbitror futuros, quibus in hoc liberrimo scribendi genere ista sint de *Leopardo* disputatura. Ut illuc redeam, *Strabonis* locum, quem legere se *Casaubonus* recordabatur, egregie tractavit *Paulus* ille *Leopardus* in ista operis parte, quam Lectiones scribens Theocriteas non viderat *Casaubonus*; Emend. nempe L. XI, c. XIV. *Strabonis* locus est L. VIII. p. 581. B. quocum comparat ab *Eustathio* diversimode narrata in *Hom.* Od. Ξ. p. 544, 34. sed sua cum hauserit, ut alia centena, ex *Strabone* non nominato *Eustathius*, illi fides potius est habenda narranti, Corinthiam ἑταίραν, in ambigua voce ἱστὸς, et *telam* significante, et *navis malum*, ludentem, cum accusaretur, tamquam quae ἐ φίλεργος εἴη, ἐὸ ἐρίων ἅπτοιτο, εἰπεῖν, ἐγὼ μέντοι ἡ τοιαυτη τρεῖς ἤδη καθειλον ἱστὸς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ. *ego tamen talis*

P. 338 A. B. C.

Digitized by Google

intra hoc breve tempus tres ἱστὰς detexui, non *tres telas*, ſed tres naucleros, quorum illa ſacculos exſiccaverat. — In Latina voce ambigua, *telis*, ſimilis eſt luſus in carmine quod Cl. *P. Burmann. Sec.* edidit *Anthol.* Lat. I. p. 71, ubi inter Lycomedis puellas latens dixiſſe fingitur Achilles:

Stamina linquentes currant ad ſpicula palmae; —
A telis ad tela decet tranſire iuventam.

Saepius autem puellis telae et lanificii ſtudium Amor auferebat: *Horatius* Carm. III. Od. XII, 4.

p. 339. A. *Tibi qualum Cythereae Puer ales, tibi telas*
Operoſaeque Minervae ſtudium aufert, Neobule,
Liparei nitor Hebri.

Incerti, antiqui tamen, Poëtae hoc venuſtum praebet epigramma *Anthologiae* Gr. L. VI, c. 8, 6.

Κερκίδα τὴν φιλοεργὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττὼ
Ἄνθεμα, λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης·
Πάντας ἀποστύξασα, γυνὴ τότε, τὰς ἐν ἀρίθοις
Μέχθας, καὶ στυγερὰς φροντίδας ἱστοπόνων.
Εἶπε δ' Ἀθηναίη· τῶν Κυπριδος ἄψομαι ἔργων,
Τὴν Πάριδος κατὰ σὲ ψῆφον ἐνεγκαμένη.

Corinthiâ vero *Straboni* memorata, quae primum probabiliter, inſtar iſtius Andriae, pudice vitam egerat,

lana ac tela victum quaeritans,
B. *poſtquam amans acceſſit, pretium pollicens,*
Accepit conditionem: deiu quaeſtum occipit,

atque eleganter deſidiam exprobranti dicebat, ſe tamen intra perbreve tempus τρεῖς καθελεῖν ἱστάς. quorum venuſtas ſentiri poteſt, non ſatis commode verbis Latinis explanari. In *Philoxeni* Gloſſario legitur: *Detexo*, Καθαιρῶ ἱστόν. in Gloſſ. *Cyrilli* Gr. Lat. Ἐκτέμνω ἱστὸν, *Detexo.* infra in eodem Gloſſario: Ἐξετεμένισεν, *Detexit.* qui Gloſſaria conflavit in unum malo inſtituto, *Labbaeus* exhibet: *Detexit*, ἀπεκάλυψεν, ἐξετεμένισεν. Priora recte ſe habent, *Detexit*, ἀπέκ. tum ſcribendum: *Detexuit*, ἐξέτεμεν ἱστόν. exorſam telam perfecit, atque adeo τὸ ὕφασμα ἐξύφαινεν. — Cum multa notaverim, Scholion tamen iam olim edi-

Digitized by Google

tum a *Zach. Calliergo* in hunc ipsum *Theocriti* locum non debebat a me praetermitti; hoc nempe: Πόσσω κατέ- C.
βα τοι ἀφ' ἱστῶ] (sic recte in ista Ed. Rom. voces integrae semper Scholiis ad finem libri seorsim vulgatis, praefiguntur) Ἦγεν διὰ πόσης ἐξόδε σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἱστέ; ἢ διὰ πόσου (πόσε) σοι ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ καθηρέθη, καὶ οἷον ἐξυφάνθη. *Quantum erogasti pecuniae ante, quam* haec *tibi* vestis *fuit de tela resecta?* Sic illud διὰ πόσης ἐξόδε Latine reddi debet. Ἔξοδος quid esset ante ferme ignorabatur, quam nota in Codice *D'Orv.* Ἀναλώσας] Ἐξοδιάσας· insignem nobis peperisset observationem *Hemsterh.* ad *Schol.* in Plut. *Ar.* p. 111. ubi hoc Scholion etiam attigit. In εἴσοδος et ἔξοδος turpiter erratum fuit et alibi, et apud *Ioh. Chrysost.* Opp. T. III. p. 83. A. vid. *Plutarch.* T. I. p. 45. A. Recte Glossar. *Cyrilli:* Ἔξοδος, *ἀνάλωμα, erogatio, expensum.* alibi: Εἰσοδιάζω, *Redigo.* Εἰσοδιασμὸς, *Redactio.* sic recte vox barbara *Radicatio* corrigitur in libro Bibl. p. 340. A.
Leidensis. *Redigere pecuniam* quid esset apud veteres Romanos post *Io. Fred. Gronovium* Obs. I, c. XIX, quem laudare saltem sui hoc in genere similem debuerat, *R. Bentleius* docuit, ubi suum *Horatio* vindicat in Epod. II, v. 69.

Omnem redegit Idibus pecuniam.

Manilio vir perspicacissimus restituit IV, 542.

Inque epulas funus rediget pretiumque sepulcri,

id est, in epulas, atque adeo res vanas impendet pecuniam, quae in funeris erat impensas necessarias eroganda.

VI. 36, 37. — πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν Ἢ δύο, B.
τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.] Μνᾶν optimorum etiam Codicum esse lectionem *D'Orvillius* submonuit in *Chariton.* p. 144. atque ita omnino legendum *Scaliger* iam viderat, reiecta lectione μνᾶς· quam, indicatam ab *Henr. Stephano*, revocavit in suam Edit. *Wintertonus;* quamque, probatam a *Carolo Boyleo*, absurdam esse *Bentleius* in iis ostendit quae obiecit *Boyleo* p. 248. Ed. Latinae *Lennepii.* Mutata distinctione *Reiskius* edi voluit:

Digitized by Google

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ, πλέον. ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
Ἢ δύο.

et, ne μνᾶν; pro μνῶν, Dorice a se scriptum Lector opinaretur, illinc haec Latina fecit: *Noli, Gorgo, ea de re pluribus loqui: impendi pecuniae numeratae minam, aut*
C. *duas.* quod idem esset ac si his in oris diceremus, impendi florenos XXX, vel LX. legat *Reiskius* observata *Bentleii*; et neminem sic loqui confitebitur. Interroganti Gorgoni, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ; *quanti tibi vestis constitit detexta?* respondet Praxinoë:

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῷ μνᾶν
Ἢ δύο.

insumsi plus duabus minis argenti puri puti: certum pondus argenti puri puti memorabatur in foedere inter Pop. Rom. et Karthaginienses facto, teste *Alpheno* ICto ap. *Gellium* N. A. VI, c. 5. laudatum a *Io. Meursio* Spicileg. ad *Theocr.* p. 74. — Voculae ἢ pleonasmum, quem attigi ad Eid. XX, 27. p. 162. apto hic exemplo *Toupius* firmavit in Epist. ad *Wartonum* p. 334. *Timon*, opinor, in Sillis scripserat:

Ἡὲ βαρὺν βουπλῆγα τομώτερον ἢ Λυκοόργε·

P. 341. A. non Λυκόοργος· ut vulgatur apud *Athen.* X. p. 445. E. ut nempe contracta sic forma dixerit loquendi, pro τομώτερον τῆς τοῦ Λυκόργε βουπλῆγος. — Satis hic fuerat dixisse πλέον δύο μνῶν· Syracosiam mulierem inprimis decet πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν ἢ δύο. Ad *Talenti*, vel *Minae*, mentionem nonnunquam Attici, raro tamen, vocem addunt ἀργυρίου. exempla quaedam *D'Orvillius* adnotavit Anim. in *Chariton.* p. 144. sed in usu quoque quotidiano sic Graecos suspicor loquutos in Sicilia atque in infima Italia: Heracleënsis Tabula offert v. 95.

ἐξ μνᾶς ἀργυρίῳ·
et τέτορας μνᾶς ἀργυρίω.
v. 96. τρεῖς μνᾶς ἀργυρίω.
B. v. 123. et 75. δύο μνᾶς ἀργυρίω.

v. 75. etiam δέκα νόμως ἀργυρίω. Ad Νόμως, *nummos*, quam

Digitized by Google

quam formam hinc adhibui ſupra ad v. 16. *Pollucis* locum tractat *Mazochius;* ſed vid. *Bentlej.* contra *Boyleum* ed. *Lennepii* p. 262. — Doricum autem *μνᾶν*, pro vulgari *μνῶν*, ex marmore nobis exhibet Inſcriptio Corcyréa in Diario Italico *Montfauconi*, p. 417, 17.

χωρὶς τᾶν πεντήκοντα μνᾶν.

In proximis verbis Theocriteae Praxinoës,

τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ultimum illud, a me iam olim indicatum, cum a *Toupio* probaretur, et in ora libri ab *Iſ. Voſſio*, cum *Reiskio* hunc in verſum recipere non dubitavi, pro vulgato, *προτέθηκα*: quod ut Edd. ſic et Codices retinent: in uno Florentinorum vitioſum legitur *ποτέθρικα*· vir eruditiſſimus *προσέθηκα* in libro ſuo emendaverat. Sententia utique *τὸ προστιθέναι* respuit, atque omnino poſcit *προστιθέναι*. more itaque Dorico *Theocriti*, pro *προσέθηκα*, ſcribendum erat — *ποτέθηκα*. Dicti vim Latine et Anglice *Toupius* expreſſit egregie. — Quodam modo accedit, diverſum tamen, in Oariſty, ſive Eid. XXVII v. 60. ad haec puellae,

Φὴς μοὶ πάντα δάμεν· τάχα δ' ὕστερον ἐδ' ἄλα δοίης

quod Daphnis reſpondet amator:

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

quo tandem dicto, quae vincere nolebat, victa ſuccubuit. novam coniugem vere amans Tigranes *Xenophontis* (K. II. III, p. 41, 19.) *ἐγὼ μέν, ἔφη, ὦ Κῦρε, καὶν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην*· ad ſibi reſtitutam Tigranes v. 41. *ἦ καὶ* (ſic *MS.* Leidenſ.) *σοί, ἔφη, ὦ Ἀρμενία, καλὸς ἐδόκει εἶναι; ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, ἐκ ἐκείνων ἐθεώμην, ἀλλὰ — τίνα μήν; ἔφη ὁ Τιγράνης· τὸν εἰπόντα, νὴ Δία, ὡς τῆς αὐτῆς ψυχῆς ἂν πρίαιτο ὥστε μή με ἀπολεύειν.* loco, quo vix datur elegantior, diſtinguendo ſuum vigorem reſtitui, in quo *ἐθεώμην admirantis* eſt et *amantis;* ut ſaepe *θεᾶσθαι* in *Xenophonteis:* p. 68, 30. etc. p. 69, 28. p. 515, 4. p. 533, 23. — Quae habebant omnium cariſſima, vitam adeoque *animam* vocabant, C. p. 342. A.

Digitized by Google

ψυχήν. *Tyrtaeus* in ista admirabili elegia, quam *Lycurgus* nobis servavit in Or. c. Leocratem, p. 162, 44.

B. Θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.

Si cum rebus adeo magnis parva licet, muliebria quippe, componere, *Thebcriti* Praxinoë τᾶς ψυχᾶς μὴ φειδομένα ἐργάσατο τὰν περονατρίδα, atque adeo animam in opere posuerat.

VI. 38. Ναί· καλὸν εἶπας] Quomodocunque capiatur illud εἶπας, a *Theocrito* hic positum non facile mihi patiar persuaderi: neque tamen placet iuvenile commentum in Epistola ad *Röverum* a me propositum p. 37. τᾶτο κᾆ εἶπες, enotavit ex Cod. Florentino *Salvinius*; τᾶ τόκα εἶπες Florentiae vulgavit *Iunta*. prodiit ex libro MS. Vaticano, τᾶτο καλ' εἶπας. me nihil ista ad commodam il-
C. linc efficiendam sententiam iuvant. Minime absurdum est in Scholiis τᾶτὸ ἀληθὲς εἶπας. Si darent Codices,

Ναί· καλόν ἐντι.

hoc ut non ineptum probaremus fortasse. Sed etiam tum nimis abrupte censebitur, opinor, ad ancillam proximo dixisse versu,

Τώμπέχονον φέρε μοι.

Quid si in vocem εἶπας, vel εἶπα, depravata sit adhortantis vocula, semel tantum in Theocriteis, alibi frequenter, occurrens, εἶα; — satis erat sincerum amicae iudicium adprobasse: ναί, καλόν ἐστι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα· ut, quae iam ante dixerat v. 21.

Ἀλλ' ἴθι, τώμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάσδευ.

cum τὰν περονατρίδα tantum attulisset Eunoa, quae fabu-
P. 343. A. landi praebuerat materiam, nunc, εἶα, dixerit, *eia! quid stas?* adfer etiam τώμπέχονον καὶ τὰν θολίαν.

eia! Quid statis?

Horat. Serm. I. Ecl. I. 18. 19. *Euripides* Iphig. in Taur. v. 1423.

Digitized by Google

Οὐκ, εἶα, πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας,
Παράκτιοι δραμεῖσθε;

Vs. 39. Τωμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν,] Caussam profecto non video, cur τὰν θολίαν κατὰ κόσμον Ἀμφίθες· iuncta maluerit *Iungermannus* ad *Pollucis* VII, 174. ubi Θολία fuisse dicitur πλέγμα τι θολοειδὲς, ᾧ ἀντὶ σκιαδίῳ ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. illic de *umbella* sic etiam dicta notarunt viri docti: apud *Eustath.* in Od. X. p. 795, 31. haec habentur ex *Lex. Rhetor.* Θόλοι, — καμάραι· Θολία δὲ θηλυκῶς πῖλος εἰς ὀξὺ ἀπολήγων· οἱ δὲ σκιάδιον. B. Gallus interpres *Theocriti* optime reddidit, *Mon parasol.* Suo more pronunciandi, de quo supra dixi, p. 277—284, τὰν θολίαν, *umbraculum*, Lacaenae Σαλίαν vocabant: *Hesychius*: Σαλία, πλέγμα καλάθῳ ὅμοιον, ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορεῖσιν αἱ Λάκαιναι· οἱ δὲ, Θολία. Eadem vox fortasse latet in Σάττα, quod apud eumdem exponitur κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας.

Scholiasta Theocriti τὰν Θολίαν recte reddidit per σκιάδιον et πέτασον· quod vero illic additur, οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον Σκίρεον καλοῦσι· si vel corrigatur, ut corrigi debet, Σκίρον· (*scirrhum* enim σκίρεον dicebant,) de *umbellis* quibusvis verum non est; sed de candidis tantum, quibus in *Scirorum* pompa sacerdotum quorumdam capita tegebantur, quasque illis ferebant Eteobutadae: vid. *Harpocration* in Σκίρον· et *Meursius* in Gr. Feriata. *Umbracula* vulgo Athenienses aeque ac ceteri Graeci Σκιάδια C. vocabant, vel Σκιάδεια· ex. gr. *Aristophanes* in Equit. v. 1345. in Avib. v. 1508. 1550. Thesm. v. 830. 836. ex Scholiis in horum locorum priora liquet diebus inprimis festis his usas puellas mulieresque Atticas: ad primum locum *Scholiasta* forte dederat: Σκέπασμά τι, ὅπερ αἱ γυναῖκες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἔχεσιν ἐξιέναι, vel πομπεύεσθαι· pro vulgato θέσθαι· *Schol.* in Av. v. 1508. Σκιάδειον — ἔχεσιν αἱ Κανηφόροι ἀπιέναι εἰς τὰ Ἐλευσίνια ὑπὲρ τῆ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τῆ ἡλίᾳ· in v. 1550. τοῖς Κανηφόροις Σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχων· suis vero filiabus umbracula tenere filias inquilinorum, τῶν μετοίκων, cogebant, ut famulas, Athenienses: vid. *Aelian.* V. H. VI, c. 1. illic

Digitized by Google

Iac. Perizonius, et *Io. Meurſius* in Panathenaeis c. XXI I
P. 344. A. Erat enim hoc ſervile miniſterium: in *Pauſaniae* VII, p. 580. ſolio eburneo inſidenti θεράπαινα προσέστηκε σκιάδιον φέρουσα· *adſtat ancilla tenens umbraculum*: Omphalae, cui dominae iuvenis turpiter ancillabatur Hercules,

Aurea pellebant rapidos umbracula ſoles;
Quae tamen Herculeae ſuſtinuere manus.

Ovid. Faſt. II, 311. cuius praecepto, Artis Am. II, 209. etiam hodie libenter obediunt comati iuvenes:

Ipſe tene diſtenta ſuis umbracula virgis.

Martialis XI, ep. 74.

Umbellam luſcae, Lygde, feras dominae.

Umbellâ latâ quia ſolis arcebantur radii, κυνῆν ἡλιοστερῆ dixit *Sophocles* Oed. in Col. V. 305.

κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
B. Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει.

Recte *Scholiaſta* πλατύπιλον περικεφαλαίαν explicat: abſurde vero a *Suida* Πλατύπιλος redditur κυνῆ Θεσσαλίς. In Scholiis ad *Sophoclem*, Hecales opinor, fragmentum legitur Callimachéum (inter *Bentlejana*, CXXIV) ex *Suida* egregie emaculatum a *Toupio* Em. in *Suid.* III, p. 57. cuius primam vocem, Εἴδεος, in Εἴλης commode mihi videor mutaſſe, quo *ſolis ardor* ſignificatur:

Εἴλης ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ, νέον Αἰμονίηθεν
Μεμβλωκὸς, πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο.

niſi, quam primam poſui, vox ultima ponenda potius videatur. Εἴλης ἄλκαρ, *munimentum* erit adverſus *ſolis radios*, ut in alio fragm. Callim. CXLII, — τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη Γιγνόμενον, νιφετᾶ καὶ βελέων ἔρυμα· et ſae-
C. pius in ſimilibus: vid. *Ariſtoph.* Veſp. v. 613. *Eurip.* Or. v. 1511. et notata in *Eurip.* Phoeniſſ. p. 291. 292. Aliud eſt ex eadem Hecale, ut puto, fragmentum CXXV, quod *Jo.* etiam *Meurſius* adhibuit in Spicileg. ad *Theocr.* p. 75. conf. *Hadr. Junii* Animadverſ. II, c. VI. Non tantum *umbracula* iſta muliebria, ſed et *pileos* Graeci temporibus

Digitized by Google

heroicis, ut et veteres Romani, in usu certe vitae quotidiano, instar Aegyptiorum, ignorabant, nudo capite incedentes; voluitque hunc morem in suam civitatem revocatum *Plato* L. XII. de LL. p. 942. D. De Aegyptiis testis est *Herodotus* L. III, c. XII. *Homerum* nusquam pilei meminisse, veteresque Romanos τὰς κεφαλὰς fuisse ἀκατακαλύπτας monuit *Eustath.* in Od. A. p. 30, 52. De Athenienſibus, tempore *Solonis*, locus est insignis *Luciani* de Gymnas. T. II. p. 895. Ne Romanas quidem antiquissimi aevi matronas *capitum tegmina* habuisse ex *Varronis* verbis conficias apud *Nonium* in v. *Capitia.* — Pastores quidem in Arcadia, atque alibi, adversus solis radios capita iam olim munivisse videntur; et apud Lacedaemonios temporibus etiam antiquissimis pileorum usus, inprimis in bello, invaluit; ante reliquos vero Graecos Thessali pileos gestarunt et Macedones: πῖλος Ἀρκαδικὸς ἢ Λακωνικὸς est in *Dionis Chrys.* Or. XXXV. p. 433. A. Lacedaemoniorum et Macedonum, in Or. LXXI. p. 628. B. de Laconicis egit *Meursius* Misc. Lac. I, c. 17. Polysperchon *Polyaeni* IV, c. 14. dicitur πῖλον Ἀρκαδικὸν ἐπιθέμενος. et Memnon apud eundem, V, c. 44, 5. Κυζικηνοῖς ἐπιὼν, τῇ κεφαλῇ καυσίαν ἐπέθετο Μακεδονικήν. ante hos *Sophocles* etiam mentionem fecit — Ἀρκάδος κυνῆς, in Inachi versu, quem *Toupius* emendavit in Epist. Crit. p. 52. ad Ἀρκὰς κυνῇ notam dat ex *Pausaniae* Lex. *Eustath.* in Il. B. p. 228, 48. Arcadicos se pileos nusquam invenire scribebat *Olearius* in *Philostr.* de V. S. II. p. 572, 15. Frequentius memoratur *causia*; quae Macedonibus fuisse dicitur

εὔκολον ὅπλον,
Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ,

in Epigrammate *Antipatri*, quod primus vulgavit *L. Kuster.* ad *Suid.* in Καυσία. Latine vertit atque explicuit Elegantiss. *Joan. Boivinius dans les Mémoires de l'Acad. R. des I. et B. L.* T. II. p. 269. et 285. *Plautus* Milite Glor. IV, 4, 42.

Facito ut venias huc ornatu nauclerico;
Causiam habeas ferrugineam.

Persa I, 3, 75, — *chlamydem afferto, et causiam.*

P 345. A.

B.

Digitized by Google

C. Recte *Eustathius* in Il. B. p. 193, 17. Καυσία ἦν κάλυμμα κεφαλῆς ἐκ πίλε ὡς τιάρα, (scripsisse videtur, εἶδος πίλε, ὡς καὶ τιάρα, vid. *Etymol.* p. 493, 36.) σκέπασά τε ἀπὸ καύσωνος, καὶ ὡς εἰς περικεφαλαίαν συντελέσασά τι. Regum Macedoniae *causia*, quid a cassidis privatorum distiterit, ex *Pausaniae* nobis Lexico tradit *Eustathius* in Odyss. Δ. p. 30, 50. In *Africani* Cestis, quod de re militari opus, valde vitiatum, partim (vid. *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 30.) ad nos pervenit, haec etiam vox corruptelam subiit: legere licet capite primo: ἐλευθέρας τῶν μαχομένων τὰς ὄψεις ὑπὸ πίλῳ Λακωνικῷ τῇ Μακεδονικῇ γεγενῆσθαί καλυσίαι· sublata hinc litera superflua καυσία, scribendum, quodque est in margine, καλέσι δὲ, sequentibus est praefigendum: ego in uno Cod. MS. καλυσίαν, in altero καλυσίαι· in hoc multa tamen editis inveni longe meliora: hic Codex MS. *Africani*, inedita etiam quaedam complectens minime sperhenda, his a me diebus adhibitus, nuper adeo in Leidanam pervenit Bibliothecam.

p. 346. A.

VI. 40. Οὐκ ἀξῶ τὺ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος.] Galearum cristas, tubarum sonitum, atque armorum splendorem ut vana puerorum esse terricula monstaret, illa *mordere*, δάκνειν, negabat Eteocles *Aeschyli* in Sept. c. Theb. v. 405.

Κόσμον μὲν ἀνδρὸς ἔστιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγὼ,
Οὐδ' ἑλκοποιὰ γίνεται τὰ σήματα·
Λόφοι δὲ κώδων τ' ἐ δάκνασ' ἄνευ δορός.

B. Ipsa Astyanax in *Homeri* Il. Z. v. 467.

πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλε ὄψιν ἀτυχθείς,
Ταρβήσας χαλκόν τε, ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας.

A vellicando *mordendo*que *aviculae* quaedam Δακνάδες fuere dictae: apud *Hesychium* est Δακνὶς, apud *Festum* sunt *Dagnades*, sive potius *Dacnades*, iudice etiam *Scaligero*. Cum instar aliorum Δακνὰς scribi potuisset, ista praebet *Phrynichi Sophisticus Apparatus MS.* Δακνᾶς

Digitized by Google

ἵππος· Δωνᾶς ὄνε (ὄνος) περιπᾶται. nomina ſic propria ſcribebantur Δαμᾶς· Κοσμᾶς· etc. Ut infantem, quem nolebat ad pompam ſecum ducere, Theocritea mater, plorantem equorum morſu perterrefacit; in terriculis etiam perſonatis oris hiatum praeſertim et dentes ingentes formidabant pueri: *Feſtus*, *Manducus*, inquit, *effigies in pompa antiquorum inter ceteras ridiculas formidoloſasque ire ſolebat, magnis malis, ac late dehiſcens, et ingentem dentibus ſonitum faciens*: conf. *Scaliger* Coni. in *Varron.* de L. L. p. 150, 151. inter ceteras illic *terriculas*, quae ὀξυόδοντες pingebantur, eſt et *Lamia*. *Lamiae* fit in Scholio in hunc verſum *Theocriti* mentio, quod ex Cod. Mediceo *Wartonus* exhibet T. I. p. 205. hoc nomen, quo drama fuit ab *Euripide* ſcriptum, miram ſubiit corruptelam in *Scholio MS.* ad *Platonem*: Δευτέρα (Σίβυλλα) Λίβυσσα, ἧς μνήμην ἐποιήσατο ἐν τῷ τῆς Σαλαμίνης προλόγῳ Εὐριπίδης· ubi vel ex *Lactantii* verbis, quae *Barneſius* adſcripſit, patet ſcribendum τῷ τῆς Λαμίας προλόγῳ. *Lamiam* ad hunc locum alii etiam memorant. Ut *Scholiaſtes Gregorii Nazianzeni*, cuius verba vulgavit Cl. *Ruhnkenius* in *Timaei* Lex. *Platon* p. 131, *Theocriti* verba *Scholiaſtes* attigit *Ariſtidis*: ad iſta in Orat. Panathen. T. I. p. 176. ἃ τὰς παῖδας ἀκούοντας ἐκπλήττει· haec leguntur in eximio Cod. *MS.* Clariſſ. *P. Burmanni Sec.* οἷον Λαμίαι καὶ τὰ τοιαῦτα φάσματα. λέγει δὲ τὴν Μορμὼ, ἣν ἀκούοντα ἀρρωδεῖ τὰ παιδία. — ὅτε βέλονται φοβῆσαι τὰ παιδία αὐτῶν αἱ γυναῖκες, ἐπιβοῶσι Μορμώ. καὶ ὁ Πλάτων λέγει τὰ Μορμολύκεια. καὶ ὁ Θεόκριτος, μορμὼ, δάκνε μέ, (ſic iſta leguntur) Φασὶ δὲ νῦν, τὴν μορμὼ, Ονοσκελίδα. ad poſtremam vocem vid. *S. Bochartus* Hieroz. II. L. VI, c. X. in fine, et *L. Küſter.* in *Ariſtoph.* Ran. v. 296. — *Io. Meurſius*, ſed paene puer, in *Lycophronis* Alex. v. 342. ex hoc loco *Theocriti*, conficiebat, pueros *equum* vocaſſe Μορμώ· rectius his utuntur *Caſaubonus* ad *Strabon.* I. p. 36. *Anna Fabri*, et *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. Dian. v. 67. qui locus eſt me quoque iudice ſincere ſcriptus; ut mirer et aliorum tentamina, et nuperum *Toupii*: fingit Poëta Deorum etiam filiolas, quando matribus ſunt immorigerae, vocato Cyclope terrefieri; illius autem vice

C.

p. 347. A.

B.

Digitized by Google

fungi ex ultimis aedibus prodeuntem personatum Mercurium vultu fuligine foedato, cuius illae metu territae compescantur: quid elegantius fingi potest his *Callimachi* versibus:

ὅτε κἀραών τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἐῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ.
Αὐτίκα τὴν κἀρὴν μορμύσσεται· ἡ δὲ τεκέσσης
C. Δύνει ἔσω κόλπας, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.

Nostra haec Theocriti optime, mea sententia, cepit *D. Heinsius* L. *Theocr.* p. 366. 367. sequutus ille tamen *Scholiasten* in haec *Aristoph.* Equit. v. 690, — προσέρχεται

Ὡς δὴ καταπιόμενός με· Μορμὼ τἄ θράσεως.

Μορμὼ τ. θ.] ἐπιρρηματικῶς ἐξενήνεκται, ὡς εἰ ἔλεγε, φεῦ τἄ θράσεως. Certe hic μορμὼ idem esse videtur, ac in nonnullis veterum locis ᾶ, vel ᾶ, ᾶ· velut in *Aristoph.* Pluto v. 127. apud *Platonem* T. III. p. 295. A. in *Eurip.* Hec. v. 1069. Or. v. 274. Androm. v. 1076. unde Ἀ, ᾶ, restitui debet in eiusdem Medea, v. 1042.

Ut vero Γοργώ, et Γοργών, sic Μορμώ, — ῦς, dicebatur et Μορμών, — όνος. *Aristoph.* Acharn. v. 582.

Ἀλλ', ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκέ μοι τὴν Μορμόνα.

p. 348. A. in Pace v. 473.

Οὐδὲν δεόμεθ', ὦ ἄνθρωπε, τῆς σῆς Μορμόνος.

neque aliter scripserat, opinor, *Xenophon* Ἑλλην. IV. p. 307, 21. οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐπισκώπτειν ἐτόλμων, ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῖντο τὰς πελταστάς, ὥσπερ Μορμόνας παιδάρια. ubi praebent Edd. μορμῶνας. — Illud in primis dignum hic notatu videtur, nutricem Orci, vel Acherontis, sed Orci potius, adpellatam a *Sophrone* fuisse Μορμολύκαν. *Porphyrius* ex *Apollodori* libro XX. de Diis in *Stobaei* Eclogis, quas *Canterus* edidit, p. 129. Γοργύραν τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς

Digitized by Google

φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν Ἅιδε· καθὸ δὴ καὶ αὐτοῦ τούτου τιθηνὴν ὁ Σώφρων

Μορμολύκαν

ὠνόμασεν. — Qui *Sophronis* quotidie libellum terebat hinc ſua *Platonem* efformaſſe ſuſpicor Μορμολύκεια, verbum etiam Μορμολύττεσθαι, quod ſub iſta tantum forma, ut frequentatur a *Platone*, ſic ab huius fuit imitatoribus adhibitum, vid. Clar. *Ruhnken.* in *Timaei* Lex. p. 131. nec ſcripſerat *Lucianus*, ut vulgatur T. III. p. 304. ὡς βρεφύλλιοις ταῦτα ἡμῖν λέγεις καὶ μορμολύττεις· ſed μορμολύττη· litera σ ex proximo σὺ male adhaeſit. B.

VI. 41. Δάκρυε ὅσσα θέλεις] Quod eſt in Cod. Vaticano, — ὅσσ' ἐθέλεις, videtur eſſe genuinum: haec forma multo frequentius in his carminibus occurrit, quam altera vulgaris et antiquior: hanc legas aliquoties in Edd. ubi mihi quoque videtur Homericam ſic poſuiſſe Poëta; ut Eid. XX, 1. C.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξ', ἐθέλοντά μιν ἀδὺ φιλᾶσαι.

Eid. XXI, 30.

Οὔ σ' ἐθέλω τὠμῷ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον.

Eid. XXIII, 23.

— οὐκ ἔτι γάρ σε, Κῶρε, ἐθέλω λυπῆν —

idem facile remedium in *Homeri* ſaepe verſibus eſt adhibendum. Ut Atticum Ἠθέληκα commendant Atticiſtae, vel ἠθελημέναι.

VI. 42. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα.] Iſta ſcribens *Caſaubonus* in Lect. *Theocr.* c. XI. „Auctores „habeo veteres Grammaticos, Dores non παῖδα ſcripſiſſe, „verum παῖσδα· quare ſcribo in hoc carmine (X, 25.) „συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι Παῖσδα." nitebatur unius obſervatione *Gregorii*, quam in *MS.* Codice legerat, ut emendatam dedit *Koenius* in libello de Dial. p. 150. Τὸν παῖδα, Παῖσδα· Θεόκριτος· P 349. A.

Ἔρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδα λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσσον.

Digitized by Google

ex Codice *Voſſiano*, cuius a me *Koenius* acceperat apographum, idem dederam in Animadv. ad *Ammon.* p. 180.; in margine *Theocriti* Heinſiani παῖσδα ex *MS.* ſuo Codice *Gregorii*, velut genuinum, adnotaverat *Is. Voſſius.* Nihil etiam impedit, quominus τὸν παῖδα dixerint olim Παῖσδα. παῖς ſecundum obſervata *Marklandi*, nobis una cum *Euripidis* Suppliçibus edita, illis nota pleraque, qui *Hemſterhuſium* his in oris audiverunt, ſcribi primitus debuit Παῖδς. παῖσδ etiam pronunciari potuit. — Sed in ta-
B. libus non quaeritur, quid fieri ſecundum Linguae potuerit analogiam; ſed quid revera factum fuiſſe, vel priſcorum Scriptorum locis, vel auctoritate conſtet veterum Grammaticorum: iam vero *Gregorii* iſtius, recentioris Graeculi, qui ſaepius vitiata Codicis ſui ſe decipi paſſus eſt ſcriptura, nulla eſt ſine teſte loquentis auctoritas. *Puerum* παῖσδα dictum Dorice, nullus Grammaticorum veterum nos docuit: παῖδα ſaepenumero, παῖσδα nusquam praebent carmina Dorica, vel carminum fragmenta; Codices autem ſcripti carminum *Theocriti* in iſta vocis forma, decies minimum recurrente, ſemper Editis concinunt. — Servemus itaque omnino, quod hoc loco aptiſſimum iudicabat *Is.* Noſter *Luzacius*:

"Ερπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα.

C *Eamus*, Gorgo; mea *Phrygia*, *puello aſſumto*, *lude*, eumque oblecta. *M. de Longepierre*:

Prens mon fils, *Phrygienne*; *et le divertis bien.*

Forma Dorica παίσδειν legitur in hoc ipſo carmine v. 49. 101. in Eid. XIV, 8. XVIII, 14. XX, 6. et ἔπαιξε, XIV, 22. ſed παῖξαι receptum quoque fuit in Linguam vulgarem.

Τὸν μικρὸν παῖδα, quem παῖδ' ὀλίγον etiam dicebant Poëtae, et ὀλίγον κῶρον *Theocritus*, vulgo vocabant παιδίον. In Apologia *Platonis* p. 34. D. tres ſibi filios eſſe dicit Socrates, unum, μειράκιον ἤδη· δύο δὲ παιδία· in Phaedone p. 116. B. ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία· δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας. — Τὸν μικρὸν, inquam, παῖδα, ſimpliciter, ut hic, τὸν Μικκὸν dixit *Theocritus*:

Digitized by Google

in hoc ipso carmine eundem Praxinoae puerulum Zopy- p. 350.
riona, v. 12. A.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῷ μικκῷ παρεόντος.

Doricum illud Μικκὸς legitur in Theocritéis Eid. V, 66. VIII, 64. in Epigr. XVII. in alio etiam epigr. Anthol. VII, 98.

Μικκὴ καὶ μελανεῦσα. Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελίνων
Οὐλοτέρα, καμινῷ χρῶτα τερεινοτέρα.

in Antholog. *MS.* hoc est *Antipatri*:

Βιθυνὶς Κυθέρη με τεῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι,
Μορφᾶς εἴδωλον λύγδινον εὐξαμένα.
Ἀλλὰ σὺ τῇ μικκῇ μεγάλην χάριν ἀντιμερίζαι,
Ὡς ἔθος· ἀρκεῖται δ' ἀνδρὸς ὁμοφροσύνᾳ.

Callimachi legitur pentameter versus in *Stobaeo* etiam *Gesneri* p. 517, 44. *Grot.* p. 386. a *Theodoro* iam *Can-* B.
tero emendatus V. L. II, c. XIII,

Αἰεὶ τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

est inter fragm. *Bentl.* 179. — Ut a μικκὸς adiectivum est Doricum μικκύλος, utrumque etiam transiit in nomina propria. *Miccus* et *Miccylus*, praeter alia hinc ducta, reperiuntur: hoc una litera minus legitur in *Callimachi* epigr. XXVIII, quod sic corrigebam:

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
Ῥέξας, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα. Ταῖα φίλη,
Μικκύλος εἴτι πονηρὸν ἐποίησα, μήτε σὺ κἄφη
Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες, οἵ μ' ἔχετε.

Ne alia memorem minus emendate scripta, Μίκυλος illic C.
vulgatur; Μικαλίωνα tamen recte scriptum exhibet epigramma *Leonidae* Anthol. IV, c. XII, 132. Μίκυθον dixerunt, Μίκυθον, et Σμίκυθον. vid. epigr. vulgatum a *Kusstero* ad *Suidam* in v. Ῥωπικά, quae prostant a me ad *Herodotum* notata P. 585. quaeque dedit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 131. Aliquoties etiam Μίκκος memorátur in epigrammatis: in *Callimachéo* LII, est Σίμος ὁ Μίκκα.

Digitized by Google

Epigramma LIV., in Aeſchram *Micci* nutricem, una litera, ni fallor, perperam vitiavit:

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν ἔσαν ἐγηροκόμει
Καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπ' ἐσσομένοισιν ὁρᾶσθαι,
Ἡ γρῆϋς μασθῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

351. A. quocum inter Theocritea conf. Epigr. XVIII. — Sed nutricem bonam eleganter (ἡ θηλάστρια, μαστὸς ab ipſo *Callim.* h. Cerer. v. 96, et *mammae* dicuntur eleganter *Nutrices* etiam a *Catullo* LXIII, 18.) dici *lac bonum*, unico vellem exemplo *Bentlejus* oſtendiſſet: corrigo,

ἀγαθῆ γάλα,

id eſt ἕνεκα vel χάριν ἀγαθῆ γάλακτος. *lac*, γλάγος, Cretice κλάγος, (quod *Heſychio* reſtituerem prò κλαγγὸς;) γάλαξ, γάλακτος, etiam dicebatur τὸ γάλα, τῆ γάλα. poſtquam obſervaſſet *Euſtathius* in *Hom.* Od. I. p. 552, 38. τὸ, γάλαξ nusquam inventum, v. 48. Ὅτι δέ, inquit, καὶ ἰσοσυλλάβως ἐκλίθη τὸ Γάλα, τῆ Γάλα, ἐν τοῖς τῆ γραμματικῆ Ἀριστοφάνης κεῖται· ὅπερ φησὶν ἐκεῖνος καὶ ὅτι τὴν δόκησιν
B. καὶ ὑπόληψιν Δοκὸν ὁ Καλλίμαχος ἔφη, γράψας, τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ. poſtrema dedit etiam *Euſtath.* in Od. Ξ. p. 546, 12. conf. fragm. *Bentlej.* 100. et 326. ubi velut *Callimachum* Γραῦς, γραυΐδος adnotatur: ut hic γρῆϋς legitur et in Epigr. XLII. — Μίκκος Pallenaeus laudatur in duobus Epigr. *Anthol. MS. Tymnis* eſt in Anthologia *MS.* epigramma, ab *Holſtenio* et *Reiskio* publicatum:

Μίκκος ὁ Πελλαναῖος Ἐνυαλίῳ βαρὺν αὐλὸν
Τόνδ' ἐς Ἀθαναίας ἐκρέμασ' Ἰλιάδος,
Τυρσηνὸν μελέδαμα.

a quibus *hae minutiae* non negliguntur, μελέδαμα Doricum eſſe negabunt: corrigendum arbitror:

C. Τυρσηνὸν κελάδημα.

in epigramm. legitur *Crinagorae*, inter illa quae *Reiskius* edidit 547.

Τυρσηνῆς κελάδημα διαπρύσιον σάλπιγγος.

Digitized by Google

eumdem video *Reiskium* recte mecum nomen *Micci* reſtituiſſe in *Archiae* Epigramm. quod, ab *Holſtenio* editum vitioſe, inter illa reperitur quae *Reiskius* vulgavit 452.

Τρωάδι Πελλαναῖος ἀνηέρτησεν Ἀθάνᾳ
Αὐλὸν ἐριβρεμέταν Μίκκος Ἐνυαλίᾳ.

in apographis illic Palatini Codicis legimus omnes σμικρὸν ἐνυαλίᾳ. inter ſe collata epigrammata verum nomen monſtrant; nec monſtrabant tamen *Holſtenio*, in cuius notis ad *Steph. Byz.* in v. Ἴλιον, male vulgatur Νικκὸς ὁ Πελλαναῖος. — Sed *Miccus* iſte, qui tubam ſuam in Iliadis Minervae templo dedicavit, cuias fuit? utrum Achaeus e Peloponneſo, *Pellenenſis*; an ex Thracica Cherſoneſo *Pallenaeus*? ego quidem Iliadi Minervae propiorem, atque omnino *Pallenaeum* arbitror fuiſſe, ſcribendumque adeo in his epigrammatis Παλλαναῖος: quod in poſtremo meus exhibet Codex apographus: a Πελλήνη uſitata forma gentilis erat Πελληνεύς. a Παλλήνη dicebatur et Παλληναῖος. ſed ex Achaia *Pellenenſes*, ut dicuntur a *Livio* XXXII, c. 22. Πελληνεῖς, multo frequentius, quam *Pallenaei* Thraces, memorantur in hiſtoria: Πελλήνιος nusquam a me fuit lectum niſi apud *Steph. Byz.* Πελληνεὺς frequenter: apud *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 286, 16. K. Ἀ. V. p. 205, 17. (ubi male ſcribitur Πελληνεὺς) *Athen.* XI. p. 509. B. conf. *Demoſthen.* p. 127, 15. ubi in Scholiis nomen Πελληναίων in Πελληνέων mutarem; *Pauſan.* VII. p. 596. quem egregie corrigit *Palmerius*. P. 352. A. B.

VI. 43. Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.] Uxorem rogat ὁ ἄπιστος *Theophraſti*; c. 18. εἰ ὁ μοιχὸς εἰς τὴν αὐλείαν ἐμβέβληται. — Hic Dinonis domus Alexandriae *veſtibulum* habuit, et αὐλειον θύραν. ſupra Praxinoë, v. 9. maritum emiſſe vel conduxiſſe dicebat Ἰλεόν, ἀπ οἰκησιν. ad τὴν αὔλειον vid. adnotata in *Herodoto* P. 469. Illud non arbitror ab aliis monitum, quod ſcribit *Euſtathius* in *Hom.* Il. Ω. p. 1479, 41. Σικελοὶ δὲ τὴν αἴθουσαν Αὔλειον θύραν φασί· quodque ſcribit *Heſychius*, τὴν αὔλειον θύραν a Cretenſibus dictam Βοωνίαν. de rariſſimis et illud eſt *Heſychii*: Αἰδῶσαι, τῆς αὐλῆς τὰ τειχία: ἢ αἴθουσα di- C.

Digitized by Google

ci potuit Laconice Αἰδῶτα. Verum nec *porticus* neque *ſolarium* Praxinoës aediculis convenire videtur. Quando vero *canis* facit mentionem, *veſtibuli ianuam* uſitato more dixerit αὐλείαν. Ubi *Homeri* Priamus in Il. X, v. 66.

πύματόν με κύνες πρώτησι θύῃσιν
Ὤμησταὶ ἐρύξουσιν.

uni tantum *primae fores* fuere ſuſpectae. Accommodate ad noſtra *Theocriti Euſtath.* in Il. X. p. 1353, 29. πρώτας θύρας λέγει τὰς αὐλείας, ἃς ἔθος ἦν τηρεῖσθαι ὑπὸ κυνῶν. Sed de hoc etiam Graecorum more, quem *Jo. Meurſius* attigit in Spicileg. ad *Theocr.* p. 76, *Caſaubonus* iam egit in *Theophraſti* Char. c. IV. p. 40. quique multo plura de-
p. 353. dit *Gataker.* Adv. Miſc. P. c. 38. p. 827. 828. Suaviſſi-
A. mos tamen iuvenibus ponam legendos *Apollodori* ſenarios, in Epitome nobis *Athenaïci* operis ſervatos, I. p. 3. ε.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλος,
Ἔστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
Εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντι τὰς θύρας.
Ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτον ἐστίν· ἡ κύων
Ἔσηνε, καὶ προσῆλθεν· ὑπαντήσας δέ τις
Δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ Μηδέν.

tractarunt iſtum locum *Bon. Vulcanius* in *Callim.* h. in Iov. v. 67. et *H. Stephanus* II. Schediasm. I. neuter vero vidit ſic iſtorum verſuum quartum emendandum, quod *Toupius* animadvertit, locum admovens initio huius carminis, — ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ. in Epiſt. ad *Warton.*
B. p. 328. — *Canem in aedes introvocare*, hic dicitur Τὸν κύν' ἔσω καλέσαι. *Introvocare* e veſtibulo, et *foras evocare* Graece dicuntur Εἰσκαλεῖν et Ἐκκαλεῖν. *Xenophon* Oeconom. p. 483, 29. Φασὶ δέ, — καὶ ὅταν θῆρα διδῷ ὁ βασιλεύς, πρῶτον μὲν εἰσκαλεῖν τοὺς πολέμῳ ἀγαθοὺς γεγονότας. hoc ſenſu, de legatis loquens ad Philippum admiſſis, εἰσεκλήθημεν poſuit *Aeſchines* de Falſa legat. p. 31, 10. — *Ariſtoph.* Pluto v. 1104.

Ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ.

Acharn. v. 401. Ἐκκάλεσον αὐτόν, in Veſp. 271. idem re-

Digitized by Google

ſtituit *R. Dawes* Miſcell. Crit. p. 266. in Nub. v. 1163. Ὃν καλέσσον τρέχων Ἔνδοθεν ὡς ἐμέ. *Lyſias* Or. III. p. 72, 12. ἐκκαλέσας με ἔνδοθεν, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξῆλθον, εὐθύς με τύπτειν ἐπεχείρησεν. p. 80, 12. ἐκκαλέσας ἔτυπτέ με. *foras evocatum me verberavit.* C.

VI. 44, 45. Ὦ θεοί, ἀσσὸς ὄχλος; πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.] *Dii boni! quanta turba eſt! quomodo et quando hoc malum ſuperare poterimus? innumeri concurſant formicarum inſtar, ſive, formicae numeroque modoque carentes;* ſic poſtrema reddidit *Erasmus* in Adag. *Bonorum myrmecia.* — Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος; ut in iſtis *Caecilii* Comici apud *Nonium* in v. *Pulcritas*: —

Di boni,
Quid illud eſt pulcritatis?

Terentius Andr. IV, 4, 5. —

Di voſtram fidem!
Quid turbae apud forum eſt?

Gallus interpres: p. 354. A.

Quelle foule, grands Dieux! — c'eſt une Fourmillere.

Quae ſequuntur, πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι Χρὴ τὸ κακόν; recte ceperunt *Eobanus Heſſus*, et *Wartonus*; hic forſan monitore uſus *Dukero*, qui ad *Thucyd.* L. II. p. 130, 45. verba *Theocriti*, πῶς — περᾶσαι Χρή, ex uſu veterum, optime interpretatur, *quomodo tranſire poterimus*, vel *tranſibimus*: ut Δεῖ, ſic et Χρὴ ſaepe ſignificat *licet*, apud *Demoſthenem* in primis, et *Lucianum*. — Recte ſcribuntur iſta, μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι· non enim probari debet ἀνάριθμοι, receptum a *Wintertono*, repertum etiam in duobus ſaltem Codd. ἀνήριθμος eſt et *Theocriti*. — Hunc locum attigit *Euſtathius* in *Hom.* Il. A. p. 58, 10. ἡ παροιμία καὶ Μυρμηκιὰν φησὶν ἀγαθῶν. συντελεῖ δέ τι ἐνταῦθα καὶ Θεόκριτος εἰπών, — Μύρμηκες ἀνάριθμοι· ἐπὶ πολυπληθείας λαοῦ. ad adagium adhibere potuerat ex Encomio Ptolemaei *Theocr.* ſive Eid. XVII, 107. B.

Digitized by Google

Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς
Μυρμώκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων.

ubi Μύρμακες — ἀεὶ — μογέοντες sunt ἀείσυροι Μύρμηκες *Aeschyli* in Prom. V, 451. id est ἀεὶ σύροντες·

— magni formica laboris
Ore trahit quodcunque potest, atque addit acervo.

Plinius H. N. XI, c. 30. *in opere qui labor? quae sedulitas? — quae earum concursatio?* Innumeri formicarum agminis *concursationem*, quum

opere omnis semita fervet,

Theocriti cogitabat Praxinoë: acervum autem frumenti, formicarum congestum sedulitate, spectabat Graecorum vulgus forma loquendi proverbiali, Ἀγαθῶν μυρμηκιά. in quem sensum etiam dicebantur ista: Ἀγαθῶν θάλασσα· Ἀγαθῶν σωρός· et Ἀγαθῶν ἄμαξα· *Alexidis* est e Pamphila apud *Athen.* IX. p. 389. E. C.

Παρέθηκε τὴν τράπεζαν, εἶτα παραφέρων
Ἀγαθῶν ἁμάξας.

plāustra rerum bonarum: haec etiam *Alexidis Erasmus* attigit l. c. conf. *Gataker.* ad *M. Antonin.* V, 1.

VI. 46. Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα, Ἐξ ὦ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών, —] Recte Gallus Interpres:

Depuis que tu plaças ton pere entre les Dieux,
O combien de travaux t'ont rendu glorieux,
Ptolemée.

Ab ipso enim filio Ptolemaeo Philadelpho Ptolemaeus Lagides ἐξεθεώθη, ut dicitur in *Scholio* ad *Theocr.* Eid. XVII, 16. *Theocritus* illic, Τῆνον, inquit, τὸν Λαγίδαν Πτολεμαῖον, p. 355. A.

Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ δόμοτιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοισι, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται.

Schol. Τῆνον] Τὸν Σωτῆρα φησὶ Πτολεμαῖον τοῦ Λαγοῦ, (leg.

Digitized by Google

(leg. τὸν Λάγε·) καθὸ ἐξεθεώθη ὑπὸ τῆ υἱῆ. Nec patrem tantum ſed et matrem Berenicen Philadelphus in Deos transſcripſit:

Μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο νηούς.

verſus eſt in Encomio Philadelphi *Theocriteo* 125. In hunc locum *Scholion* ineditum quale in Codice legi *MS.* vitioſe ſcriptum partim aliis emaculandum hic proponam: Ὅτι πολλὰς ναὺς ἱδρύσατο. καὶ Λύκος δ' ἐν τῷ περὶ Νίκτορος, ἐποίησεν ὁ Φιλάδελφος, φησὶ, οὕτως ᾠκοδόμησε δὲ καὶ τῶν B. γονέων ἀμφοτέρων παμμεγέθη ναὸν καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Ἀρσινόη καὶ φωτῆρα. mirum ni et illud in Schedis invenerit *Sanctamandi Wartonus*: ultima *Scholii* vox in φωστῆρα mutata nihil nos iuvat; ſed videtur Auctor ſcripſiſſe: καὶ τῇ ἀδελφῇ Ἀρσινόῃ, nempe ναὸν ᾠκοδόμησε· in illius enim honorem Veneris Arſinoae templum dedicavit Philadelphus: vid. epigramma *Poſidippi* apud *Athen.* VII, p. 318. D. et *Hedyli*, quod ex libris MSS. exhibet *Caſaubon.* Animadv. L. XI. p. 817. huius primum diſtichon emendate ſcriptum proferam:

Ζωροπόται καὶ τοῦτο φιλοζεφύρε κατὰ νηόν
Τὸ Ῥύτον Ἱππείης δεῦτ' ἴδετ' Ἀρσινόης.

cetera ſunt *Scaligeri*: vocem εἰδείης in Ἱππείης mutavi: *Heſychius*: Ἱππία, Ἀρσινόη, ἡ τοῦ Φιλαδέλφε γυνή. *Ca-* C. *ſaubonus* Animad. in *Athen.* p. 553. „Venus, inquit, Zephyritis, Arſinoë, Chloris, Hippia, ſunt συνώνυμα." — Amori paterno Lagidae, longaevi, ſuaeque aetatis Regum fortunatiſſimi, regnum debebat Philadelphus e Berenice natus, quod nativitatis iure liberis Lagidae debebatur ex Eurydice, priore coniuge, ſuſceptis: hoc tradiderunt *Hermippus* apud *Diogenem Laert.* V, 78. et *Pauſanias* L. I, in fine cap. VI. veriſſimum etiam, quod *Scholiaſta* tradit *Theocriti* ad XVII, 41. Ζῶν ἔτι ὁ Σωτὴρ ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν, *vivus Soter* (ſive Ptolemaeus Lagi F.) *filium Philadelphum regni fecit participem. Lucianus* in Longaevis T. III. p. 216. Πτολεμαῖος, ait, ὁ Λάγε, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτε μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ p. 356. A.

Digitized by Google

παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς τελευτῆς Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπίκλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. conf. *Joſ. Scaligeri* Animadverſ. in *Euſeb.* p. 133.

Vſ. 47. 48. Οὐδεὶς κακόεργος Δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί.] Quantumvis παρέρπων non tantum in ſcriptis Codd. ſed et in *Schol.* legatur in *Ariſtoph.* Nub. v. 1108. non tamen interpretationem videtur admittere, quae huic loco conveniat: in epigrammatis ſepulcralibus viatores praetereuntes παρέρπειν dicuntur, ut παρελθεῖν· παριέναι· παραμείβειν· παρόδευειν· παραστείχειν. et per me ſane licet, ut hic de praetereunte capiatur. Quia vero haec proſtant in *Scholiis*: ἐπὶ ἔπι κακόεργος λυμαίνεται τὸν παριόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτιστί· ἠπάτων γὰρ πολυπείρως παίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς· ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ Αἰγύπτιοι, ὡς λέγει ὁ Αἰσχύλος,

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

ultima, quae abſunt ab Editis, ex Mediceo Codice *Wartonus* dedit in Emend. Editor. *Schol.* T. I. p. 205. videtur hic mihi Grammaticus legiſſe:

παρειπὼν Αἰγυπτιστί.

quo ſignificari potuit ἐξαπατήσας, vel παραλογισάμενος. Eximie *doloſa oratione*, ſed et *quomodocunque* aliquem *in fraudem impellere*, dicebatur antiquitus etiam Παρειπεῖν· ut et Παραπείσαι· poſtea Παραλογίσασθαι· παραλογίσασθαι ἐν πιθανολογίᾳ, id eſt ἐν πιθανοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, dixit *Paulus* in Epiſt. ad Coloſſ. II, 4. ubi notavit *Jacob. Elsnerus*. In *Homeri* Il. A, 555.

Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ — Θέτις·

Grammatici veteres, et *Euſtathius* Παρείπῃ reddunt per παραπείσῃ, et παραλογίσηται. *Heſychius*: Παρπεπιθόντες, παραπείσαντες, παραλογισάμενοι. explicatio congruit *Homero* Od. Ξ. v. 290.

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν, ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς, —

Digitized by Google

Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἧσιν φρεσὶν, ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκην.

pro παραπεῖσαι, vel παραλογίσασθαι, Παρειπεῖν posuit *Aeschylus* Prom. V, v. 131.

— πατρῴας Μόγις παρειπᾶσα φρένας.

Auctor Aureor. Carm. v. 24.

Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν, ὅ,τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.

Hierocles interpretatur p. 114. Μηδεὶς μήτε δι' ἔργων μήτε διὰ λόγων παραλογίσαιτό σέ τι ποιῆσαι ἢ εἰπεῖν, ὅτι μὴ συμφέρον ἐστί σοι. — ante ista, p. 112. μόνος, inquit, ἀνεξαπάτητος, καὶ ὑπ' ἀδενὸς ἀδαμῶς εὐ παραλόγιστος ὁ τὴν ἀξίαν ἑαυτὲ γνὲς ἄνθρωπος, καὶ ὔτε κολακείαις θωπεύόμενος, ουτε τοῖς ἐλδειμαίνεσι ταπεινούμενος. — Nihil vetat hic *Scholion* posuisse in *Aristoph.* Nubes v. 1128. Ἐλέγετο λῃστεύεσθαι ἡ Αἴγυπτος. Αἰσχύλος, P. 357. A.

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

καὶ Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις,

ουδεὶς κακόεργος
Δαλεῖται τὸν ἰόντα πυρέρπων Αἰγυπτιστί.

καὶ Αἰγυπτιάζειν, τὸ ὕπελα πράττειν. Quod vocat, absque auctoris nomine, τὸ Ἰαμβεῖον, vitiatum apud *Zenob. Diogenian. Suidam*, similiter exhibet *Stephanus Byz.* in Αἴγυπτος. ubi Αἰγυπτιάζειν redditur per πανοῦργα καὶ δόλια καὶ ὕπελα πράττειν. idem, secundum Scholiasten, *Theocritus* forte dixerit, παρειπεῖν Αἰγυπτιστὶ, *Aegyptiorum more decipere. Eustathius* in *Dionysii* Periegesin v. 232. ἡ ἱστορία καὶ πανούργας οἶδε (τὰς Αἰγυπτίας,) ὡς καὶ Θεόκριτος ὑπεμφαίνει. B.

VI. 49. Οἷα περὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,] Hic miror eruditiss. Scriptorem Epistolae ad *Wartonum*, cur iungenda censuerit ἐξ ἀπάτας ἔπαισδον· meo quoque iudicio ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες homines sunt fraudulenti, sive *ex dolis conflati*; qua ratione Catilinam *Cicero* dixit *in Or.* pro M. Coelio, c. 5. *monstrum*, —

Digitized by Google

ex contrariis — naturae ſtudiis cupiditatibusque conflatum. In hunc ferme ſenſum acceperunt Theocritea *D'Orvillius* Animadv. in *Chariton.* p. 86. et *Reiskius*
C. Animadv. ad *Polyb.* p. 54. Scholiaſten ſequuti, qui, ἡ μεταφορὰ, inquit, ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν· *ab aere conflato* vertit *D'Orvillius.* ego vero κεκροτημένων illic primitus ſcriptum arbitror: — hoc inſigne Scholion ex Mediceo Codice ſubminiſtrat *Wartonus* in Emend. Ed. Scholior. I. p. 205. quod una voce emendatius ex MS. Cod. enotaveram: Κεκροτημένοι] Ἀντὶ τοῦ ἐρραπισμένοι. ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ, καὶ Σοφοκλῆς,

πάνσοφον κρότημα, Λαέρτα γόνος.

non γένος, ſed γόνος ſuo more dederat *Sophocles*, cuius verbis ſi praefigatur articulus Τὸ, integrum hinc ſenarium lucramur ex perdito dramate, quem alibi non memini me legere: ſuum illinc ſumſit ſcriptor dramatis Rheſi v. 498.

p. 358. A. — ἔστι δ' αἰμυλώτατον
Κρότημ' Ὀδυσσεύς.

Huc ſpectant iſta *Heſychii*: Κρότημα ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται· ad Κρόταλον, περίτριμμα, κρότημα, adſcripſit *Sopingius*, *Euripidis* Cyclope v. 104.

Οἰὸ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφου γένος.

his utitur et *Berglerus* in *Ariſtoph.* Nub. v. 259. Facundus et prudens Ulyſſes ab adverſariis Siſyphides atque ex paterno ſanguine fraudulentus habebatur: ab *Ovidii* Aiace Met. XIII, 31.

ſanguine cretus
Siſyphio, furtisque et fraude ſimillimus illi.

Illic *Ovidio Sophoclis* obverſabantur verſus ex fabula quae-
Ἀχαιῶν σύνδειπνον (κατὰ τὸ δεύτερον *Athen.* VIII. p. 365. B.) fuit inſcripta, quamque Satyricam fuiſſe vel unicus
B. mihi locus in Epitome ſervatus *Athenaei* I. p. 17. D. demonſtraret: in *Scholiis* ad *Soph.* Aj. v. 191, iſta leguntur ex *Sophoclis* Συνδείπνῳ,

Digitized by Google

Ὦ πάντα πράσσων, ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς
Ἔνδηλος ἐν σοὶ πανταχῇ, μητρὸς πατήρ.

quae tum ſequuntur illic ex *Aeſchyli* armorum iudicio multo rectius cepit *Bern. Martinus* Var. Lect. IV, c. 15. quam *Stanlejus* in Tragoed. Fragm. in his Latine vertendis turpiter lapſus. — *Sophoclis* etiam Aiax in cognomine dramate v. 380. vocat

ἀπάντων ἀεὶ
Κακῶν ὄργανον τέκνον Λαρτίᾳ

In Neoptolemum, Ulyſſis conſiliorum miniſtrum, ea di- C.
cit *Sophoclis* Philoctetes, quae in Ulyſſem conveniebant, v. 924. 925. qui ab ipſo dicitur acerbiſſime v. 418.

ὦ μολητὸς Σισύφᾳ Λαέρτιε.

a Laërte emtus Siſyphides; ex Siſyphi enim compreſſu gravida pro virgine Laërtae, (Λαέρτης πολλὰ δὰς χρήματα ἠγάγετο τὴν Ἀντίκλειαν, *Schol.*) fuit elocata Anticlia. Habitus ab inimicis Ulyſſes ἀπατηλὸν κρότημα, forma ſcribendi Theocritea dici quoque potuit

ἐξ ἀπάτας κεκροταμένος,

ex dolo conflatus. Ferrum aut alia metalla crebris ictibus *contundere* etiam Κροτεῖν et Συγκροτεῖν dicebatur: εὐκρότητος eſt *bene conflatus*: qui hoc apud *Sophoclem* recte cepit, non tamen vidit *D'Orvillius* in huius ex Antig. v. 436. ſcribendum,

Ἐκ π' εὐκροτήτᾳ χαλκέας ἄρδην πρόχε·

Ex aereo vaſe bene conflato; quod monuit *Pierſon.* in p. 359.
Moer. Attic. p. 296. A.

Vſ. 49. Ἔπαισδον.] In Edit. Rom. ex vitioſa pronunciatione vulgatum ἔπεσδον *Iſ. Voſſium* impulit, ut hic legendum putaret ἔρεσδον, ne ἐέζειν quidem usquam ἐέσδειν ſcriptum legitur. Eleganter hic, εὐφήμως, Παίσδειν ponitur pro *furari*: Graeci ſic inter ſe furunculi pro κλέπτειν dicebant Παίζειν, ut in vita quotidiana, ſic in ſcena: hoc etiam ex Comoedia mihi ſumſiſſe videtur *Lucianus*, quod Aeacum facit in Cataplo dicentem, T. I. p. 624. 625. μὴ

Digitized by Google

ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, — χρῶ τῇ κλεπτικῇ· ἄλις σοι αἱ ἐν ἐρανῷ παιδιαί. Discipulum quemdam suum, sive servulum, in *Euphronis* Synephebis sic erudiebat coquus, *Athenaeo* teste IX. p. 377. D.

B. Ὅταν δ' ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῇς,
Οὐκ ἔστι παίζειν.

Παίσδειν hoc sensu legi potuit in *Sophronis* Mimo: *Manuari Laberius* adhibuit: Teste *Gellio* N. A. XVII, c. VII, *Laberius in Mimo posuit, quem Cophinum inscripsit*, Manuatus est, *pro furatus est*, *et in Fullone*, *furem*, Manuarium *appellavit:* attigit et *Nonius* in v. *Mendicimonium: sinistra* manus quamvis aptior ad furta censeretur, *dextram* nominat etiam *Catullus* Carm. XXXIII, 3. *Martialis* VIII. Ep. 40.

Furaces moneo manus repellas.

ep. 59.

Non fuit Autolyci tam piceata manus.

In *Lucilii* Epigramm. Anthol. II, c. 25, 1.

Αὐτοὶ νῦν ἐρέεσιν ὅσοι ποτὲ φῶρες ἄριστοι,
C. Οὐκ ἔτι σοὶ χειρῶν εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

Vs. 50. Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια,] Sic ista iam olim iungenda putabam, ut aequaliter omnes *furaces* esse dicantur: ἐθάδες πανέργων ἔργων in *Scholio* ad v. 48. huc spectare videntur: συμφωνέντες ἐν τῷ παίζειν optimum est Codicis *MS.* Med. Scholion: interiecta distinctione, κακὰ παίγνια *Toupius* in Epist. ad *Wartonum*, et *Epimenidis* κακὰ θηρία comparat inter se; cum autem in *Epimenidis* versu memorentur ἀργοί, incidit *Toupio* coniectura, hoc in versu legendum,

πάντες ἀεργοί.

quod ingeniose fateor excogitatum, adeo verum esse nego, ut sic *sine dubio legendum* statueremus. Vulgata vox,

ἐρειοί,

p. 360. A. plerisque visa fuit vitiosa, mihi etiam nunc videtur: sinceram censuisse Gallum interpretem, ista monstrant:

Digitized by Google

Tous gens de mesme étoffe, et tous cherchans querelle.

contentiosi sic nusquam dicuntur, neque dici potuerunt. *Servos*, atque infimam plebem voce ἐρεισοί designari potuisse Clariss. *Reiskius* putabat; inductus voce Homerica ex Od. Θ, 529. Εἰρεσιόν, quam δαλείαν interpretantur, quibus illa aeque fuit obscura, ac *H. Stephano* in Ind. Thes. Codices hic etiam nihil iuvant, in quibus scribitur ἐρί οι· ἐρισοί· et ἐρεισοί. *Scaliger* ἐρεμβοί corrigendum suspicabatur; ἄρειοι, *Casaubonus*; ἀεργοί, *Toupius*; ἀραιοί, *Wartonus*: mihi ἔλειοι, *in paludosis Aegypti locis commorantes*, venerant in mentem: nunc quid verum sit fateor me ignorare: prae aliorum tamen coniecturis placet illa *Toupii*: homines nequam et κακεργοι commode dici potuerunt ἀργοί. B. de hac vocis vi nonnulla dedit *Alex. Morus* in Notis ad Evang. *Matth.* XII, 36. Clariss. *Hemsterhusius* adscripsérat: „ἐρεῖος itidem in *Eubuli* versu apud Athen. p. 108. B. „sed corrupte:" illic veram versus lectionem praebet L. VI. p. 228. F. indicatam a *Casaubono*. — In Edit. *Wartoni* T. I. p. 234. ex Codice Vaticano ad Ἐριοι leguntur ista Σκοτεινοι συμφωνοι. quorum hoc, σύμφωνοι, adscriptum fuit ad Ἀλλάλοις ὁμάλοι ἡ. π. σκοτεινοί pertinere ad aliam lectionem Ἐρεμνοί, vidit Clar. *Ruhnkenius*; qui in Parisino Cod. *MS.* ad Ἐρεισοί Scholion legit, μεγαλοπρεπεῖς, ἔνδοξοι. quae vitiata dedit ex Cod. Florent. *Salvinius* apud *Warton.* I. p. 225. hinc nova mihi lectio videtur erui posse, — ἀγαυοί· vel ἀγητοί. utrumvis reddi sic potuit: *Hesychius*: Ἀγαυοί, λαμπροί, φωτεινοί, ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς. C. apud eumdem: Ἀγητοί, θαυμαστοί. et minus emendate: Ἀγετοί, θαυμαστοί, ἔνδοξοι, λαμπροί. Sed nihil horum apte convenit Theocriteis.

VI. 51. Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα;] Accommoda haec *Jac. Elsnerus* admovit istis *Lucae* A. A. XII, 18. ἦν τάραχος οὐ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις, τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο· *quid factum esset Petro*: antiquiores similiter loquebantur: ut hic equis bellicis territa Praxinoë, τί, inquit, γενοίμεθα; *quid nobis fiet?* virginum Chorus, urbe obsidione cincta, in *Aeschyli* Sept. c. Theb. v. 303.

τί γένωμαι;

Digitized by Google

Cum Attica pelle vaſtaretur, ὑπερβιαζομένης τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι, οὐκ ἔχοντες ὅ,τι γένωνται, ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως, *Thucydid.* II. c. 52. *Lucretius* VI, 1274. p. 561. A.

Nec iam religio Divûm, nec Numina magni
Pendebantur: enim praeſens dolor exſuperabat.

VI. 53. Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἰὼ ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς Εὐνόα οὐ φευξῇ;] De rufo agens equorum colore, quem *burrum* dixerint Romani veteres, τὸν πυῤῥὸν hinc attigit *Bochartus* Hieroz. I. L. II, c. VII. p. 104. ſed cum interpretibus κυνοθαρσὴς aeque de equo poſitum credidit, atque ἄγριος. Vidit *Reiskius*, voces κυνοθαρσὴς Εὐνόα eſſe coniungendas; atque adeo ipſi bene monenti libenter obſequutus ſum: legitur in Edd.

ἰὼ ὡς ἄγριος, κυνοθαρσὴς.

attendenti patebit, ſuis ad Gorgonem media quaedam Praxinoën interieciſſe ad Eunoën, quae paullo inconſideratius equò ferocienti nimis propinqua adſtabat: B.

ἰὼ ὡς ἄγριος· (κυνοθαρσὴς
Εὐνόα οὐ φευξῇ;) διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.

id eſt διαφθερεῖ τὸν ἀναβάτην· ſic τὸν ἄγοντα Scholiaſt. reddit in Cod. Mediceo. — Impudentis epitheto Eunoën ornare potuit domina: vid. vſ. 27. 28. 29. Hinc ſumtum, ab *Heſychio* redditur Κυνοθαρσὴς, ἀναιδής. quod proximum legitur apud *Heſych.* Κυνεῖς, ἀναιδεῖς, κυνῶπας· mutari poterit in Κυνοθρασεῖς, — κυνῶπες. ex *Aeſchyli* Suppl. v. 766. ut Κυνωὴ, ἀναιδ. in Κυνὼ, ἡ ἀναιδεστάτη. huius generis plura vel ex *Homero* nota ſunt: παλλακὴν κυνώπιδα, Periclis Aſpaſiam dixiſſe *Cratinus* videtur apud *Plutarch.* in Pericle p. 165. D. ſed paucos arbitror intelleXiſſe, ad *Ariſtoph.* verſum in Veſpis 1027,

C. Οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον.

quid iſta ſibi velint in *Scholiis*: Ἐρατοσθένην, ἀγνοήσαντα τὴν Κύνναν ὅτι πόρνη, οἱ μέν τινες προφέρεσθαι φασὶ, κυνὸς, ὡς Ἐπιμενίδης· οἱ δὲ πυρός, οὐκ εὖ. niſi emendata, haec

Digitized by Google

intelligi nequeunt: saepissime his in Scholiis memoratur *Eratosthenes*, velut interpretatus etiam Aristophanea; nusquam nominatur *Epimenides*, nisi hoc loco alienissimo: sed ne hic quidem nominari potuit: corrigo, προφέρεσθαι φασὶ, κυνὸς ὡς, ὡς ἐπ' ἀναιδοῦς· οἱ δὲ πυρός. Ubi legitur idem versus *Aristoph.* in Pace 754. haec prostant in *Scholiis*: Ἐρατοσθένης, ἀγνοήσας τὰ κατὰ τὴν Κύνναν, κυνὸς γράφει. Κυνὸς ὡς ἀκτῖνες ἐλάμποντο. quinimo legit is in *Aristophanis* versu:

[Οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν] κυνὸς ὡς ἀκτῖνες ἔλαμπον.

in ὡς Ἐπιμενίδης ista latebant *Scholiastae* verba, ὡς ἐπ' ἀναιδοῦς· de *Cynna* meretrice dicitur in *Schol.* ad Pacem p. 362a. A. l. c. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἀναιδὴς, καὶ πόρνης ὀφθαλμοὺς εἶχεν. legitur in *Schol.* ad Av. v. 1562. ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ εὐτόλμων οὕτω λέγεσιν· ultima congruunt et voci Theocriteae Κυνοθαρσής.

VI, 55. Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.] Hanc istius usitatissimi verbi formam, Ὠνάθην, nusquam apud Scriptores veteres Graecos legere me memini: quam tamen ex Alex. Codice restituendam puto in antiqua fabella Iudaica *Tobit* III, 8. ἄνδρας ἤδη ἑπτὰ ἔσχες, καὶ ἀπὸ αὐτῶν οὐκ ὠνάθης, sive ὠνάσθης. *ex nullo de septem maritis fructum percepisti.* *Grabius* illic, ὠνάσθης reiecto, recepit ὠνομάσθης. Pro Ὠνάθην autem in versu *Theocriti* Codex dat Florent. Ὠνάσθην. Iudaeis Graecienſibus verbum innotuisse, vel *Paulinum* illud monstraverit in Epist. ad Philemona §. 20. a vicinis separandum, (ἐγὼ σοῦ ὀναίμην ἐν κυρίῳ,) a nemine, opinor, ne a *Pearsono* quidem, ante intellectum, quam illud forte fortuna tractasset *T. H.* in ultima adnotationum in *Chrysostomi* homilias a *Raphelio* editas p. 80. Centies reperientur — ὀναίμην· ὄναιο· ὀναισθε. praeter alia quaedam istius verbi tempora, hic illic etiam ὠνήμην· ὠνάμην· et ὀνήσῃ· restituendum in dicto Laconis apud *Plutarch.* I. p. 234. C. conf. *Toupii* Epist. Crit. p. 154. sed vix alibi, ut arbitror, in veterum scriptis Ὠνάθην. Haec idcirco scripsi, ut adpareret, quam-

Digitized by Google

obrem *Hemsterhusius* ad Theocriteum verbum Ὠνάθην supra θ literam posuisset μ. Equidem suspicor Poetam hic dedisse Ὠνάμην, vel, si quis illud praetulerit, Ὠνήμαν μεγά-
C. λως. sic ista Dorice scribuntur: a verbo ex. gr. Δήλεσθαι, *velle*, (de quo supra actum est p. 259. A.) ductum Ἐθηλόμαν *Hesychius* alicubi invenerat. Atticistae formam Ὠνήμην altera meliorem iudicabant: *Phrynichus*: Ὠνάμην, ὤνασο, ὤνατο, πάντα ἀδόκιμα, τὰ γὰρ ἀρχαῖα διὰ τοῦ η, Ὠνήμην etc. Illud est in veteri proverbio, Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο· apud *Zenob.* I, 65. alterum in *Euripidis* Alc. v. 335. — σὲ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα. Utrumque, Ἀπώνατο et ἀπώνητο *Suidas* in suis libris invenit. Unico *Humeri* loco niti puto, quod scribit *Herodianus* Ed. *Piersoni* p. 451. Ὠνήμην, διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ὠφελήθην· τὸ δὲ Ὠνάμην ἐπὶ τοῦ ἐμεμψάμην. καὶ ὁ Ποιητής, ὅτε μ' ὤνατο. *Homerus*, opinor, scripserat in Il. P, 25.

Οὐδὲ μὲν
Ἥς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνετο.

p.363. Ab Ὄνασθαι significatu plurimum differt Ὀνέσθαι sive
A. ὀνώσασθαι· et recte *Toupius*, ex *Suida*, pro ὀνοίμην, ὀναίμην *Aristophani* restituit Em. in *Suid.* II. p. 174. Ista forte differentia latuit *Jo. Pearsonum*, qui nostrum tamen verbum et veterem loquendi formulam omnium optime tractavit in Vindic. *Ignatian.* p. 434. Theocriteam egregie *Casaubonus* illustravit Lect. *Theocr.* p. 272. 273. Ὠνάθην, sive potius,

Ὠνήμαν μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

O factum bene, quod puerulus mihi domi manet.

VI. 55. Ἔνδον] Monuit vere *Casaubonus* hic etiam ἐνδοῖ scribendum, ut vox scripta legitur huius carminis v. 1. et v. 77. Dum se offert ἐνδοῖ, nihil vetat nonnulla de hoc Sicilienſium more scribendi, atque alia quaedam ad Dialectos spectantia conduxisse. — Primum ista miror in
B. *Etymologico* M. in v. Ἀργεννός, p. 135, 44. ἔθος ἐστὶ τῇ τῶν Ῥηγίνων διαλέκτῳ τὸ ῐ τρέπειν εἰς ῡ· τὸ γὰρ σπείδω Σπένδω λέγουσι· καὶ τὸ ἐνδοῖ, Ἔνδον· καὶ τὸ ἐρεβεννὸς, —

Digitized by Google

Ἐρεβεννός· ἔτως ἀργεινὸς, Ἀργεννός. οἱ δὲ Σικελοὶ τὸ ἐναντίον τῷ μὲν γὰρ σπένδω Σπείδω λέγεσι· καὶ τὸ ἐμέντον, οὐ μέντοι. Errat in ultimis *Sylburgius*. Cum ista observatione primum altera ex eodem libro p. 302, 1. comparari debet:

Εἶνατος, ἐκ τοῦ ἔννατος, κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι. καὶ ἡ μὲν τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν. καὶ γὰρ τὸ σπείδω Σπένδω λέγεσι· καὶ τὸ αἰεί, Αἰέν. ἡ δὲ τῶν Σικελῶν, τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ν εἰς ι μεταβάλλει· τὸ γὰρ ἐνάνυχον, Εἰάνυχον λέγεσι· καὶ τὸ ἔνδον, Ἔνδοι.

hic *Sylburgius* modeste tantum adnotavit, pro Ἀργείων supra legi nomen Ῥηγίνων. Utroque loco genuinum esse nomen Ἀργείων, *Heraclidea* monstrant *Eustathii*, in quibus ista bis esse dicuntur Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης. et C. bene inngi Cretenses et Argivos; horum probant coloni magno numero in Cretam Althaemene duce delati. Sed Grammaticus paulo diversa confudisse videtur: Dorienses quidam et Aeoles ex diphthongis alteram vocalium in sequentem liquidam transmutabant: huc pertinent Ἐρεβεννός· Ἀργεννός· Φαεννός· Δεννάζειν· Μέλλιχος· Βολλά· etc. ultimum illud, aliquoties in marmoribus antiquis obvium, legitur etiam in *Plutarchi* Quaest. Rom. p. 288. B. ubi scribi debet τῆς βελῆς ὑπὸ Αἰολέων Βολλᾶς προσαγορευομένης. — Qua vero ratione Argivis velut propria tribui potuerunt quibusvis vulgo Graecis usitata Σπένδω et Ἔνδον; Sicilienſibus adscribi quidem possunt Ἔνδοι et Εἶνατος· sed qui tandem ut peculiare quid οὐ μέντοι; quod additur οὐ μέντον quid sibi vellet perpaucos arbitror intellexisse: ubi scilicet in nostris legitur Edd. *Homeri* Il. Θ, v. 448. p. 564. A.

Οὐ μὲν δὴν (vel θὴν) κάμετόν γε

in antiquissimis exemplaribus, quibus usus est *Heraclides Alexandr.* legebatur, vitiose fortasse,

Οὐ μέντον κάμετόν γε

sed ista qualiscunque lectio nobis peperit observationem *Heraclidae*, servatam ab *Eustathio* in Il. Θ. p. 612. f. et 613. ἔστιν, inquit, καὶ ἑτεροίας ἐκδόσεως γραφὴ ὑποδύσκολος καθ' Ἡρακλείδην αὕτη· Οὐ μέν τον κάμετόν γε· ἀντὶ τοῦ,

Digitized by Google

οὐ μέν τοι. καὶ ἔστι κατ' αὐτὸν τὸ οὐ μέν τον Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἱ πολλάκις ἐξωρεῦντες, φησὶ, τὸ ι ἐντάττεσι τὸ ν· τὴν εἰς πρόσθεσιν Ἐνς λέγοντες· καὶ τὸ τιθεὶς, Τιθένς. οἷς ὅμοιον καὶ τὸ σπείδω, Σπένδω· καὶ τὸ οὐ μέντοι,
B. Οὐ μέντον· καὶ τὸ αἰεὶ Αἰέν. Σικελοὶ μέντοι, φησὶν, ἔμπαλιν τὸ ι ἀντὶ τοῦ ν τάττεσι, τὸ ἔνδον Ἔνδοι λέγοντες, ἢ Ἔνδοῖ περισπωμένως· καὶ Ὅμηρος Εἰνάνυχες, ἀντὶ τοῦ ἐννεάνυχες. ταῦτα ὁ Ἡρακλείδης. paulo poſt dicitur iterum τρέπεσθαι τὸ ι εἰς ν Ἀργαλικῶς τε καὶ Κρητικῶς. *Heraclidea*, quae iam attigerat in Il. B. p. 169, 16. partim repetit ad Od. M. p. 494, 22. In his notatu maxime digna ſunt Ἔνς pro εἰς· et τιθένς· quod et *Koenius* animadvertit ad *Gregor.* de Dial. p. 163. Ἔνδον autem, ſive Ἔνδοῖ, ex Sicilia transiit in inferiorem Italiam; hinc Romam pervenit: notum eſt vetus Latinum *endo*, etiam *indo* ſcriptum, vel *indu*: veriorem enim arbitror *If. Voſſii* ſententiam ad *Catull.* p. 331. quam *Oberti Giſanii* in *Lucret.* Conlect. p. 337. *In*, *Indo*, a quibusdam etiam in Cypro, et in Creta, et alibi ſcribebantur *iv*, et ἴνδον, De pluribus tria ponam ex
C. Heſychio, prout illa puto ſcribenda:

Ἰμπάπταον, ἔμβλεψον· Παφίοι.
Ἰνκαπφύτευε, ἐγκαταφύτευε.
Ἰν φάος, εἰς τὸ φῶς.

Ultimum ut intelligatur, ſciendum eſt, Ἐν, a Dorienſibus nonnunquam pro εἰς poſitum, quarto caſui adiungi. Veteris eſt obſervatio Grammatici, quam a ſe deſcriptam *Gregorius* dedit de Dial. p. 163. Τρέπεσιν (οἱ Κρῆτες) τῆς Ἐς προθέσεως τὸ ς εἰς τὸ ν· οἷον, ἐς χορὸν, Ἐν χορὸν, ἐς τὴν ἀγορὰν, Ἐν τὰν ἀγορὰν λέγοντες. pauca dedit ibi *Koenius*: *Euſtath.* in Od. Σ. p. 959, 30. ἔθος, ait, Δωριεῦσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρε φαίνεται, συντάσσειν ἔστιν ὅτε τὴν Ἐν πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς. *Pindarica* dabit atque alia
p. 365. A. *Salmaſ.* in Inſcript. *Herodis Att.* p. 68. hic illic illud ἐν adhuc latet; forſan et in hoc *Heſychii*, Ἔνδυδαν, ἔωθεν. ſi ſcribamus Ἐν αὐγάν, ἔωθεν.

VI. 57. Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώρεαν.] Non *proceſſerunt in campum*; ſed *in ſuum quisque locum receſſerunt*: e *Xe-*

Digitized by Google

nophontis Oeconom. p. 492, 27. ista, ἐπεὶ δὲ ἐχωρίσαμεν πάντα, — εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν, sic Latina fecit *Cicero*: *Haec postquam omnia secrevimus, tum suo quaeque loco disposuimus.* Ex antiquis partim Edd. omnino restituendum est *Callimacho* h. in Del. v. 192.

πόδες δέ οἱ ἐκ ἐνὶ χώρᾳ.

qui sic legendum vidit, Clariss. *Ernesti* formulam ἐν χώρᾳ εἶναι et κατὰ χώραν μένειν etiam attigit, de qua vid. ad *Herodotum* notata P. 340. Recte *Scholiastes* in Cod. Flor. *Theocriti* ἐς χώραν, reddit εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. — Proxima Praxinoae, — Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη· editus *Schol.* optime interpretatur: ἀνακτῶμαι ἑμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς. *Homeri* Θυμηγερέων Od. H, 283. redditur in Scholiis, et apud *Eustathium*, συνάγων καὶ ἀνακτώμενος τὴν ψυχήν. et saepius Ἀνακτᾶσθαι ἑαυτὸν sic apud *Polybium* adhibetur et recentiores, pro *vires recolligere*, vel *animam recipere*: σύλλεξαι σθένος, Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον· est in *Euripidis* Phoen. v. 857. 858. B.

Vs. 59. Ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ;] Recte sic scripta revocavit ex Ald. Ed. *Reiskius* in locum lectionis vulgatae, ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐ. In Ed. prima Mediol. et in optimis Codd. similiter verba leguntur, et in Schol. ad Eid. I, 42. monente *Toupio*, ubi veterem lectionem adprobat, in Epist. ad *Warton.* p. 335. — In *Xenoph.* K. C. II. VII. p. 114, 37. ὁ δ' ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέῤῥει. et saepius apud alios ὄχλος dicitur ἐπιῤῥεῖν· quam in rem quaedam collegit amicus Clariss. *Dan. Wyttenbach.* in Epist. Crit. p. 14. in talibus simplex ῥεῖν et ῥεῦμα inprimis frequentantur, quo sensu in *Virgil.* Aen. XI, 236. *fluunt — ad regia plenis Tecta viis.*

Vs. 60. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;] Oxonii Scholion sic nuper ediderunt: ΕΞ ΑΥΛΑΣ. Εν τισι γραφεται και Ἐξ αυλας. ex antiquis Edd. edi debuerat: Ἐξαυδᾶς ὦ μᾶτερ] Ἐν τισι γράφεται καὶ, Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. Hinc variam veterum Codicum lectionem lucramur, quam absque hoc Scholio ignorarémus, ἐξαυδᾶς. et dici forte potuit a Gor-

Digitized by Google

p.366. A. gone *Theocriti*, Ἐξαύδα, ὦ μᾶτερ· *eloquere, mea mater:* quid? *παρενθεῖν εὐμαρές; an intrare facile est?* mihi tamen ἐξαυδᾷς vitiosa scriptio videtur genuinae Ἐξ αὐλᾶς; quam *Scholiastes* etiam sequutus ista scripsit in v. 62. *πειράθητε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τῶν βασιλείων αὐλήν.*

Vs. 61. Ἐς Τροίαν π. ἦνθον] Hoc a *Wintertono* iam olim publicatum Cantabrigiae, est ex Codd. quos *d'Orvillius* adhibuit, pro ἐς Τροίην π. ἦλθον. in v. 140. Τροίας firmant etiam Codd. contra in v. 62. pro πείρᾳ scribere cum *Casaubono* non dubitavi πείρῃ. In talibus Codices variant: in Eid. VII, 51. probari debet ὥρῃ. — Ad ista Theocriteae vetulae, πείρῃ θην πάντα τελεῖται. quae *Casaubonus* p. 237. attulit, *Herodoti* verba leguntur in B. Ed. *Wesselingii* p. 512, 20.

Vs. 64. Καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν] Formas Doricas versus ex Codd. recepit, pro vulgatis ἠγάγεθ' Ἥρην. nam et ἀγάγεθ' in Codicibus a *D'Orvillio* repertum, constat ex Miscell Obs. III. p. 373. Ἥραν iam dederat *Wintertonus:* Heben quidem Ἄβαν dixerunt Dorice loquentes; sed Iunonem nunquam Ἄραν· ut neque ἀνὰρ vel ἀστὰρ dicebantur. — In hunc versum miror cur a *Wartono* dicantur nihil hic vidisse *G. Canterus* N. L. II, c. XII, aut *Casaubonus* L. T. c. XVI. qui *et infelicius* hunc l. attigerit ad *Athen.* — Vere monuit *Canterus*, curiositatem hic mulierum a Poëta notari; et videri posse *Plautum* Theocritea expressisse, cum scriberet in Trinummo I, II, 171.

C. *Sciunt quod Iuno fabulata est cum Iove:*

coniugium autem Iunonis et Iovis etiam Deos latuisse, ut vult Homerus. *Canterum* in his tantum sequitur *Casaubonus* in L. Th. p. 273. Ad *Athenaeum*, p. 426. *Theocritus*, inquit, *curiosissimas tantum foeminarum de nuptiis Iovis et Iunonis satagere affirmat:* Πάντα, *ait*, γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην. — Quae hic *Scholiasta* tradit illa sane non magni sunt momenti; sed et huiusmodi fabellae Poëtarum Editori atque interpreti esse debent in numerato. — Ut *Toupius* in Animadv. T. I, p.

Digitized by Google

220. Scholia emendat, ſic et *Hemſterhuſius*, qui ad Scholion haec adſcripſit, digna quae ab harum etiam rerum cognoſcendarum cupidis exigantur: „In Euboea mons „Ὄχη (Strabo X, p. 683. A.) vel Θχης, ſic dictus ἀπὸ τῆς p.567.
„ἐκεῖ ὀχείας, ἤτοι τῶν θεῶν μίξεως Διὸς καὶ Ἥρας. Stephan. A.
„in Κάρυστος. (in Ἑρμιών.) vid. Plutarch. de Fluv. c. 18.
„p. 64. Schol. Ariſtoph. ad Pac. v. 1126. Suid. in Πείσαν-
„δρος Νέστορος. et Kuſter. Egregius Aeliani locus de Ani-
„mal. XII. c. 30. Diodor. Sic. V. p. 234. D. (p. 388. v. 97.
„Ed. Weſſ.) Homil. Clem. V. §. 12. qui locus laborat. Cum
„Schol. conferendus eſt Pauſan. II. c. 36. p. 196. v. 32."
— (Iſta notantur ad Ἱερὸς γάμος.) „Vid. Iſ. Caſaub. Anim.
„in Athen. VI, 10. p. 426. Heſych. in v. Alcaei carmen
„ἱερὸς γάμος apud Athen. IX. p 408. E. Omnino vide
„Plutarchi locum inſignem apud Euſeb. P. E. III. p. 84.
„Schol. Homer. ad Il. A, 609. Ξ, 284. 295. Achilles γη-
„γενὴς, in cuius antrum Iuno fugerat, perſuaſit ipſi, ut
„Iovi ſe praeberet: Ptolem. Heph. apud Phot. p. 252. B.
„v. 22."

VI. 65. Θᾶσαι, Πραξινόα.] Ubi hinc *Theocritea* quaedam proferuntur, in *Scholiis MSS.* in *Hermogenem* apud *Koenium* ad *Gregor.* de Dial. p. 153. legere licet: Θῆσαι Πραξινόα, θῆσαι φίλα: in Eid. I, 149. Θᾶσαι φίλος recte ſcribitur. τὸ θεάσασθαι Dorice eſt Θάσασθαι in Eid. II, 72. in noſtro carmine legitur Θασόμεναι, v. 23. Θᾶσαι frequenter in his recurrit, obvium etiam in loco *Sophronis* apud *Demetrium* περὶ Ἑρμ. §. 147. ubi paucis interiectis legitur et φίλα, ad Θᾶσαι referendum: rarius eiusdem eſt *Sophronis*, apud *Apollon. Alex.* plus ſemel occurrens, τάτω, (id eſt ἐντεῦθεν) Θάμεθα; *illinc ſpectamus.* Doricum Θάσασθαι fraudi fuit eruditiſſimo *Mazochio* in his Prioris Tabulae Heracleënſis, v. 70. 71. C.

θασάμενοι τὰν γᾶν ποττὰν
τῶν ἐπιχωρίων.

ſenſum ſatis bene expreſſit: *poſtquam comparaverint terram* (de qua quaeritur) *cum vicinalibus:* ſed θασάμενοι poſitum credidit pro θησάμενοι: quod ne uſus quidem hoc

Digitized by Google

ſenſu admiſit: ſenſit, opinor, errorem ſuum *Mazochius*, cum perveniſſet ad v. 88. ut illum tegeret, mira de verbo θήσει comminiſcitur p. 226. Θήσει, *ponet*, nunquam a Dorienſibus ſcriptum fuit Θάσει· ſemper θησεῖ. haec in *Theocriteis*, in Doricis Pythagoreorum reliquiis, et alibi conſtans eſt in his ſcribendi ratio.

p.568. A. Vſ. 68. Πᾶσαι ἄμ᾽ εἰσέυθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν.] Sic in Scholiis a *Calliergo* editis iſta iam legebantur, ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα· atque ita diſtinguendum, poſt *Henr. Stephanum*, vidit *L. Bos* Animadv. c. XIII. p. 59. probante *Hemſterhuſio* in Lucian. I. p. 462. et *Toupio* in Epiſt. ad *Warton.* p. 336. Ante legebatur in Edd.

Πᾶσαι ἄμ᾽ εἰσέυθωμες ἀπρίξ· ἔχευ Εὐνόα ἀμῶν.

ultimum ἀμῶν in uno Codicum in δμωΐς degeneravit. — Ἀπρὶξ ἔχεσθαι egregie tractarunt, praeter *Boſſium*, *D. Ruhnkenius* in *Timaei* Lex. p. 34. et *Jo. Pierſon.* ad *Moer.* p. 84. In Scholio διαπρίσαι iam emendaverat *Henr. Stephanus*. — Videri hic quoque poſſet *Theocritus* expreſſiſſe locum *Sophronis*: ut *Sophronis* iſta leguntur in Excerptis ex *Apollon. Dyſcolo* p. 429. B.

B. Τμέων γὰρ ἀπρὶξ ἔχονται.

ſed forſan iſta ſic ex coniectura dedit *Iſ. Voſſius*; in apographo certe Pariſini Codicis, quem poſſidet Cl. *Ruhnkenius*, ſcriptum legi:

Τμέων γὰρ πρὶν ἔχοντι.

Parum a ſe invicem diſtant formae loquendi, ἀπρὶξ ἔχεσθαι· ὀδὰξ ἔχεσθαι· et ἀμὺξ ἐμφῦναι. — ὀδὰξ ἔχει eſt in *Ariſtoph.* Veſp. v. 937. *Nicander* Ther. v. 131.

Θορνυμένᾳ ἔχιος, θολερῷ κυνόδοντι
Θερμὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρηϊ ἀπέκοψεν ὀμεύνᾳ.

Scholiaſtes, γράφεται, inquit, καὶ ἀμὺξ, ἀντὶ τῆς ἐμυκτικῶς καὶ καταξυστικῶς ἐμφῦσα αὐτῷ. atque in iſto loco *Nicandri*,

Θερμὰς ἀμὺξ ἐμφῦσα·

legit *Jo. Tzetzes* ad *Lycophr.* v. 1114. quam ſcripturam proba-

Digitized by Google

probavit *R. Bentlejus.* — In vſ. praecedenti, — *μήτι* C. *πλανηθῇς*, quod eſt in Ed. prima Mediol. mihi non displicet.

Vſ. 69. Δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη Ἔσχισται.] Χειμερινὸν ἱμάτιον, Χείμαστρον dicebatur; τὸ θερινὸν, Θέριστρον, et Θερίστριον. ſed hanc vocem ſuſpicor ab Alexandrinis praeſertim uſurpatam; hinc a Iudaeis fuiſſe Graecienſibus transſumtam: *Harpocration:* Σείριον ἐκάλεν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάθητον, οἷον Θεριστρον. *Suidas:* Θέριστρον καὶ Θερίστριον, θερινὸν ἱμάτιον,

Τὰν κόκκα βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο θέριστρα,
Καὶ τὰς ναρδολιπεῖς ἀλλοτρίας πλοκάμας.

integrum illic ex *Anthолog. MS.* epigramma *Kuſterus* adſcriplit: idem genus forte dixerint Ταραντινίδιον· ſic ſecundum *Heſychium* vocabatur ἱματιον γυναικεῖον λεπτὸν, κροσσὰς ἔχον εκ τᾶ ἑνὸς μέρας. — In vſ. 70. — ποττῶ Διός, p. 369. A.
εἴ τι γγοιο Εὐδαίμων ὦ ἄνθρωπε, aptius haereret, ni fallor, εἰ, vel αἰ, optantis, cum voce τὺ, ſive potius Theocriteum αἴθε,

αἴθε γένοιο Εὐδαίμων,

ſic Eid. III, 12. — αἴθε γενοίμαν Ἃ βομβεῦσα μέλισσα, Eid. V, 62. VII, 86. XXVII, 61. Doricum illud Αἴθε locum non invenit in *Ammonii* Grammatici libello; iam ante tamen pro Εἴθε illic ſcriptum, quam obſervata iſta ad literarum ſeriem digererentur. — In vſ. 71. pro φυλάσσεο, male *Wintertonus* edidit,

— φυλάσσευ τὠμπέχονόν μευ.

qui tamen recte reliquerat intactum in Eid. III, verſum 5.

Τὸν Λιβυκὸν κυάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὺ κορύψῃ.

Vſ. 72. Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν, ὅμως δὲ φυλάξομαι.] Unius B.
Edit. Aldinae nixus auctoritate *Reiskius* recepit,

φυλαξεῖμαι. Π. Ἀθρόος ὄχλος. —

quod in eadem erat Ed. ὄχλος ἀθρόος, *verum*, inquit, *puto; tametſi auſus non ſum recipere.* Non in Aldina tan-

Digitized by Google

tum, ſed et in Ed. prima Mediol. in Codicibus, Vaticano, et Romano Cardin. Ottoboni ſcripta haec leguntur: — φυλαξᾶμαι, ὄχλος ἀθρόος, vel ἀθρόως. vitioſiſſime: neque ſcribi potuit a *Callimacho* verſus,

Ἀρχόμενοι, ὡς ὅτε· —

ſed ſcribi debuit, ut iam edidit *Graevius:*

Ἀρχόμεν' ὡς ὅτε —

hymno in Dian. 4. Si vero placet Codicum etiam lectio
C. in hoc verſu *Theocriti*, ſcribendum:

Οὐκ ἐπ' ἐμοὶ μέν, ὅμως δὲ φυλαξᾶμ'. Π. Ἀθρόος ὄχλος.

eſſet autem φυλαξᾶμαι· qualia ſunt Dorica παρεξᾶμαι· χαρησᾶμαι· πλευσᾶμαι. quorum hoc in *Theocriti* eſt Eid. XIV, 55. Χαρησᾶμαι ſcripti praebent Codices in fine Epiſtolae *Lyſidis* ad *Hipparchum*. — Paulo poſt — vſ. 73. Ὠθεῦντ' ὥσπερ ὗες, pro ὥστε ὗες, ex Codd. recepi, et ex primis Edd. illinc etiam ortum eſt ὥστε ῥύες in Edd. Mediol. et Ald. Abſurda eſt adnotatio in margine Codicis Medicei: Ῥύες. ῥύακες. κατὰ ἀποκοπήν, ἀπὸ τοῦ ῥέω. — Recte ſe habet in hoc vſ.

ἐν καλῷ εἰμές.

ἦμεν, et ὦμες, quae leguntur etiam in Codd. hic formae ſunt vitioſae.

p. 370. A. Vſ. 74. Κεἰς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης.] Suo more ſcripſerat hic, et infra v. 147. Κῆς· ut κῆτε· κῆπε. etc. *Et hunc in annum, et in plures fortunatus ſis, qui noſtrûm curam geris*: Ἄμμε περιστέλλων. in Codice Mediceo ſic iſta bene redduntur: εὐτυχοίης εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, ἡμᾶς περιέπων. Quae Graecis adſcripſi, Latina partim ſunt *Horatii* I. Carm. 32, 2.

— *quod et hunc in annum*
Vivat, et plures, age dic Latinum
Barbite, carmen.

Theocriti formulam bene precandi *Caſaubonus* leviter attigit in Lect. *Theocr.* p. 273. Huic contrariam male

Digitized by Google

precantis, Μὴ ὥρειαιν (vel ἐς ὥρας) ἵκοιο, copiose tractaverat in Animadv. ad *Athen.* II, c. XIV. p. 112. originem formulae *D. Heinsius* aliunde repetit in Lect. *Theocr.* p. 341. B. Ab utroque diversum sentit *Eustathius* in *Hom.* Od. I. p. 342, 8. formulam Atticam, μὴ εἰς ὥρας ὁ δεῖνα ἵκοιτο, interpretatus, πρὸ ὥρας ἐκθερισθείη· *ante tempus moriatur.* Equidem paene persuasus sum, *Ti. Hemsterhusii* consilio illud ipsum interveniisse, quod de *Kuhnio* scribit ad *Lucian.* T. I p. 219. De illa formula acturus Scholia adhibebit in *Lucian.* T. II. p. 270. in quibus mira quaedam traduntur. Formulae, qualis hic occurrit, bene ominatae, perpauca, opinor, exempla reperientur apud Veteres: in antiquissimo epigrammate, quod exhibet *Anthologia* Latina Cl. *P. Burmanni Sec.* T. 1. p. 35. Ardeatis templi pictoris fit mentio,

Quem nunc et post semper ob artem hanc Ardea laudat. C.

καὶ νῦν, καὶ ἔπειτα. — Ἐν καλῷ εἴης est *sis felix*: vel *tibi bene sit*, vel *bene eveniat*: hunc *Pomponii* Comici versum dat *Nonius* in v. *Ominas*:

A. *Bene eveniat!* B. *Ita sit*: *et tibi bene sit, qui recte ominas.*

Ne formulae quidem, quae sequitur in his *Theocriti* vs. 75.

χρηστῶ κοικτίρμονος ἀνδρός·

multae dantur similes: ubi nec vocula, neque saltem litera his genitivis praefigitur; quales praefigi solent, Ὦ, Φεῦ, similesque: est et Φεῦ in talibus admirantis; ut Φεῦ τᾶ ἀνδρὸς apud *Xenophontem* (K. II. III. p. 41. 30.) Cyri de praeceptore Tigranis dictum.

Vs. 76. Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν] Sic, pro Θλίβεται, ex Vaticano Codice reponere non dubitavi, cum id ipsum hoc in loco legerit *Eustathius*; vel Φλίψεται· quod illinc P 371. A. *Theocrito* restituendum *Casaubonus* iudicabat. Hic etiam ponam *Eustathii* verba ad Il. A. p. 76, 38. ubi occasione formae Aeolicae, Φησοί, τὸ μέντοι Φλίψεται, inquit, τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ (P. 221.) καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις,

Digitized by Google

Αἰολικὸν καὶ αὐτό. Si eamdem, quam dat *Homerus*, hic formam Φλίψεται invenisset Grammaticus, scripsisset potius, καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ. articulus repetitus monstrat, opinor, hic lectum Φλίβεται ab *Eustathio*, atque illic forsan olim etiam positum. Alibi reperierunt Grammatici Ἔφλιψεν: vitiose scribitur in *Photii Lex. MS.* Ἔφλειψεν, ἔθλιψεν. — Ab Atticis etiam Poëtis receptum, Φλᾶν, pro θλᾶν, adhibuit *Theocritus* Eid. V, 148. 150. Ex hoc
B. Aeolico scribendi more quid esset apud *Hesychium* Φάβα, μέγας φόβος, docuit *T. Hemsterhusius*, ubi Φάπαν, φόβον interpretatur: eidem debentur ad v. Ἄφικτον notata. *Hesychio* autem Φάρσυνος restitui poterit, ubi vulgatur: Φαρυμὸς, τολμηρὸς, θρασύς. — In hoc vs. 76, pro βιάζευ, primitus scriptum videtur βιάσδευ. Φράσδευ uno loco fuit custoditum, Eid. I, 102.

Vs 77. Ἔνδοι πάσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.] Dubites utrum illud sponsus dicere sueverit, an sponsi pater: de sponso *Scholiastes* accepit, qui suam tum puellam in thalamo diceretur ἀποκλάξας, ut Helenam Menelaus κατεκλάξατο in Eid. XVIII, 5. si modo sana sit ista lectio, mihi ob Codicum varietatem valde suspecta. Sponsam vero mirarer hic dictam νυόν. Quod si ad patrem haec sponsi referri possent, Νυὸς hic poneretur, quo plerumque so-
C. let, significatu. *Aristophanes* Grammaticus ἐν τοῖς Συγγενικοῖς φησὶν, (apud *Eustath.* in *Hom.* Il. Z. p. 511, 19.) ὅτι Νυὸς ὡς ἐπὶ πλεῖστον υἱὲ γυνὴ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρί. vox isto sensu reponi poterit apud *Diogenem Laërt.* VII, 188. ubi *Chrysippus* ἐν τῷ περὶ Πολιτείας, καὶ μητράσι λέγει συνέρχεσθαι, καὶ θυγατράσι, καὶ υἱοῖς. vox ultima in νυοῖς est convertenda. Apud Graecos Poëtas non tam late patet Νυὸς, quam *Nurus* apud Latinos.

Vs. 79. Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.] Tantundem paene est ac si dixisset, ὡς λεπτὰ καὶ χαρίεντα· nisi quod illud etiam est elegantius scriptum. In his certe neminem arbitror probaturum miram quam vir Doctiss. excogitavit lectionem, Ὡς λεπτὰ, χ' ὡς χα-

Digitized by Google

χίεντα. sed elegans eiusdem est *Reiskii*, saltem quoad vocem νῆμα, inventum, quo legendum suspicabatur: P 372. A.

Θεῶν περ νήματα φησεῖς.

dicas fere stamina Deorum manibus esse ducta. Vulgata vox, quam Codices retinent, περονήματα mihi quoque hinc aliena videtur et vitiose scripta. Genuinam illam arbitrati *Asm. Portus* in Lex. Dor. et *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* h. Apoll. v. 32. nihil attulerunt, quo videri posset hac in sede adfirmata. *Spanhemium* se male sequutum fatetur in Corrigendis *Wartonus* p. 355. et recte negat *vestes fibulatas* dici posse πέρονήματα. — Quod vero posuit ad versum explendum *Reiskius*, περ nullum hic sensum admitteret. Praeterea νᾶμα, et in hoc ipso carmine v. 27. 30. et alibi apud Theocritum, notat *undam*: in uno tantum Eid. XXIV, 74. νᾶμα legitur de *filis*; ubi νῆμα etiam B. scribendum arbitror; et hic omnino servandum φασεῖς: ut recte scribitur φασῶ Eid. XI, 70. Suspicor equidem scripsisse *Theocritum*:

Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα, θεάων νήματα φασεῖς.

ubi vox θεάων in θεῶν degeneraverat, ad versum sustentandum νήματα sciolus in περονήματα facile transmutavit. Est autem forma θεάων etiam *Theocritea*: legitur Eid. XVII, 45.

Κάλλει ἀριστεύουσα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα.

ubi viro Docto, formam istam obliteranti, gratiam facimus coniecturae: illam *Wartono* notus *Homeri* locus commendare debuisset, qui haec scribenti *Theocrito* procul dubio obversabatur ex Od. K. v. 222.

Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀοιδύσης ὀπὶ καλῇ,
Ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν, ἄμβροτον· οἷα θεάων
Λεπτά τε, καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται. C.

Nusquam sic περονήματα, saepe Νήματα memorantur: In *Anthol.* VI, c. VIII, ep. 9. a *Nicarcho* laudatur:

Ἡ περὶ Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι καὶ τὰ καθ' ἱστῶν
Νήματα Νικαρέτη πολλὰ μιτωσαμένη.

Digitized by Google

conf. ibid. epigr. 16. et 17. Incerti est epigramma in *Anthologo MS.*

Λάθρη κοιμηθεῖσα Φιλαίνιον εἰς Ἀγαμήδες
Κολπὲς τὴν φαιὴν εἰργάσατο χλανίθα.
Αὐτὴ Κύπρις ἔριθος· εὐκλωστότον δὲ γυναικῶν
Νῆμα καὶ ἠλακάτην ἄργὸς ἔχει τάλαρος.

VI. 80. Πότνι' Ἀθαναίη· ποῖαι σφ' ἐπόνεσαν ἔριθοι;] *O veneranda Minerva! quales ista elaborarunt lanificae?*
P. 373. A. Minervam hic invocat ἐργάνην Praxinoë, *operosam Horatio* dictam Carm. H. Od. XII, quae horum operum studium istis indiderat textricibus, atque etiam vulgo indere existimabatur: in *Archiae* epigramm.

Οἷς ἔσχον χερνῆτα βίον δηναιὸν, Ἀθάνα
Πότνια, ταῦθ' αἱ σαὶ σοὶ θέσαν ἐργάτιδες.

Anthol. VI, c. VIII, 10. elegans est epigramma in *Anthologia* Latinae quam debemus Cl. *P. Burmanno Sec.* T. II. p. 92, cuius unum tantum distichon adscribam:

Cui formam Paphie, Charites tribuere decorem,
Quam Pallas cunctis artibus erudiit.

Martialis VI, Ep. XIII,

Quis te Phidiaco formatam, Iulia, caelo,
Vel quis Palladiae non putet artis opus?

B. Quod ad *Theocritum* vulgatum fuit *Scholion*: Ἔριθοι, οἱ (imo αἱ) ὑπέργοι, ἤγουν ἱερέργοι· fine vitii suspicione *D. Heinsius* attulit L. T. p. 384. b. vocem ἱερέργοι in ἐριέργοι mutandam viderunt *Salmasius*, *Is. Vossius*, et *Toupius*; *Hemsterhusius* vidit etiam vocem ὑπέργοι mutandam in ἱστέργοι alterum in ἐριέργοι monuitque idem vitium apud *Hesychium* in Καταπτρια *Salmasium* emendasse; et reperiri in *Galeni* Gloss. *Hippocr.* v. Ἀτρακτον. Vocem autem Ἔριθος de *lanifica* ne quis solis putet usitatam Poëtis, faciet *Demosthenes*, a quo iunguntur, p. 712. τιτθαὶ, καὶ ἔριθοι, καὶ τρυγήτριαι. aliquoties ἔριθος legitur in epigrammatis; et in *Eratosthenis* versu apud *Etymologum* in v. Ἴακχος, p. 472, 37. pro Ἡ χερνῆτις θεὸς, — corrigendum est,

Digitized by Google

Ἡ χερνῆτις ἔριθος, —

ex *Scholiis* in *Apollon. Rhod.* I, 972. *Telam texentes araneae* ἔριθοι ἀράχναι a *Sophocle* dicuntur in Inachi fragmento apud *Suidam* in v. Ἀράχνη. C.

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

Conf. Clar. *Toupius* in Epist. ad *Warton.* p. 336.

VI. 81. Ποῖοι ζωγράφοι] *Etymologus* p. 411, 51. Ζωγράφος. Θεόκριτος, Ποῖοι ζωγράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; ἐχ ὅτι γράμματι χρῆται, ἀλλ' ὅτι τῇ γραφίδι προσκαταξύει. γράψαι γὰρ τὸ ξύσαι. In his, quae *Theoni* forte debentur, vel *Amaranto*, quorum Grammaticus iste Scholia laudat in *Theocritum*, praeter alia, compositum mihi suspectum est προσκαταξύει. Alii quoque tradiderunt, quod scribit *Dionysius Thrax* in Arte Gramm. Γράμματα λέγεται διὰ τὸ γραμμαῖς καὶ στιγμαῖς τυπᾶσθαι· Γράψαι γὰρ τὸ ξύσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ. Conf. *Toupii* Epist. Critica ad Epist. Gloceștr. p. 47. Ab eadem origine verbum in *pingendi* venit significatum, atque in illum *scribendi*: Γράφειν, *pingere*, reddi poterit *Harpocrationi* in Πολύγνωτος· τὴν Ποικίλην στοὰν ἀνέγραψε προῖκα· (scribendum, ἔγραψε προῖκα. *Plinius* H. N. xxxv, c. VIII, de eodem, *Athenis*, ait, *porticum, quae Poecile vocatur, gratuito pinxit.*) — et τὰς ἐν τῷ Θησαυρῷ (forte leg. Θησείῳ) καὶ τῷ Ἀνακείῳ γραφάς. ibid. de illo legisse dicuntur *Artemon* ἐν τῷ περὶ Ζωγράφων, et *Juba* ἐν τοῖς περὶ Γραφικῆς. Non scripsisset, opinor, *Thomas Mag.* Γραφεὺς κάλλιον ἢ Ζωγράφοι· si *Antiphanis*, *Diphili*, et *Anaxandridae* ipsi innotuissent comoediae, inscriptae Ζωγράφοι vel Ζωγράφος· similis utique argumenti ac *Pherecratis* Γραφεῖς, et *Pomponii Pictores*. Mirum videri poterit, certe *Taylori* notas adhibenti in *Demosth.* Or. c. Midiam p. 298. cur hoc notatu dignum censuerit *Harpocration*: Γραφεὺς ἀντὶ τοῦ ζωγράφος· Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. καὶ Γράφειν δὲ (sic MS.) τὸ ζωγραφεῖν ἔλεγον. Ut enim illic γραφέα dixit *pictorem*, Agatharchum p. 360. §. 268. (p. 104, 11. Ed. *Taylori.*) ζωγράφοι memorantur in I. c. Aristogit. p. 489. §. 75. μεθ' ὧν δ' οἱ ζωγράφοι τὰς ἀσε- p. 374. A. B.

Digitized by Google

βεῖς γράφσιν ἐν ᾄδε. Sed hic fateor, a *Demosthene* dici potuit: μεθ' ὧν δὲ τὰς ἀσεβεῖς γράφεαν ἐν ᾄδε absque ut isthoc interpretamento indigerent auditores. — A *Theocrito* hic plene dicuntur ζωογράφοι ut in epigr. 26. *Anthol.* IV, c. VIII,

Ζωογράφων ὦ λῷστε, —

Quales pictores accuratas istas pinxere picturas? Ποῖοι ζώογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. *Picturas* sive *opera picta*, γράμματα quoque dici, ex hoc loco *Theocriti* et aliunde *Davisius* ostendit ad *Maximi Tyr.* Diss. XXXII, Sect. V. Aptissimus ad haec versus est in *Euripidis* Ione 1146.

c. Ἐνῆν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί.

Vs. 82. Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι,] Hoc ex Codd. Theocriteis recepi, pro ἑστήκαντι. ἑστάκαντι Codices etiam dant *Gregorii* de Dial. p 150. Ἔστασαν· ἐστάσατο· et ἐστάσαντο· leguntur in Theocriteis. Forsan hic *Theocriti* Praxinoë formam suam adhibuerat Syracusanam ἑστάκοντι. *Stant*, ut in vulgari Graecismo ἑστήκασι, Dorice dicebatur ἑστάκαντι· ab Alexandrinis in vulgari consuetudine ἔστακαν· a Laconibus ἔτταικαν. — Ad vivum expressa, ἔτυμα dicuntur, et ἐτύμως, *vere*, sive picta, seu sculpta. In epigrammate legitur *Erinnae*:

p 375. A. Ταὐταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
Αἶκ' αὐδὰν ποτέθηκ', ἦς κ' Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

pervenustum *Nossidis* epigr. primus publicavit *Bentleius*:

Αὐτομέλιννα τέτυπται· ἰὼ ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον
Ἄμμε ποτοπτάζειν μειλιχίως δοκέει.
Ὡς ἐτύμως θυγάτηρ τᾷ ματέρι πάντα ποτῴκει·
Ἦ καλόν, ᾧκα πέλοι τέκνα γονεῦσιν ἴσα.

Eiusdem *Nossidis* vitiatum epigramma longe magis etiam corrupit *Olearius*: quale dederat *Olearius*, ad reliqua *Nossidis* adiecit *Wolfius* p. 90, XII, cum hac inscriptione εἰς εἰκόνα Ἀφροδίτας; quam absurdam esse posterius distichon satis monstrat:

Digitized by Google

Ὡς ἀγανῶς ἔστακεν· ἰδ' ἀ χάρις ἀλίμον ἀνθεῖ.
Χαιρέτω· οὔ τινα γὰρ μέμψιν ἔχει βιοτᾶς.

εὔχαρις pro ἄχαρις posuit *Olearius*: in meo legitur apo- B.
grapho *Antholog. MS.*

Ὡς ἄγαν ὡς ἔστακεν ἰδ' ἀ χ.

quorum hoc certe sincerum est; illud primum ex *Theocrito* mutandum putabam in

Ὡς ἐτύμως ἔστακεν· ἰδ' ἀ χάρις ἀλίμον ἀνθεῖ.

sed et in ultimo quod legitur *Nossidis*,

ἰδ' ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον

commendabat

Ὡς ἀγανῶς ἔστακεν.

verum sine alia inscriptione velut Νόσσιδος prostat in meo libro hoc epigramma; sic autem ibidem prius legitur distichon:

Τὸν πίνακα ξανθᾶς καλλιώδομον ἐς Ἀφροδίτας
Εἰκόνα γραψαμένα πάντ' ἀνέθηκεν ἴσα.

Ultimam vocem si mutes in ἴσαν, et, cum *Pierſono* in C.
ora libri, pro καλλιώδομον, si scribas,

Τὸν πίναχα ξανθᾶς Καλλιὼ δόμον ἐς Ἀφροδίτας

suo loco relinqui lectiones poterunt minus feliciter ab *Olearío* excogitatae.

Vs. 82. Ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι] Hoc dubites, an ἐνδινεῦνται scripserit *Theocritus*: ἐνδινεῦνται vulgato praetulisse videtur *Hemsterhusius*: et Δινεῖν et Δινεῖσθαι, ut ab aliis, sic adhibentur in his carminibus: Eid. XXIV, 10. Alcmena δίνασε σάκος μέγα. in Eid. II, 30.

Ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θυρῃσιν.

ut aeneus hicce rhombus circumrotatur, sic ille Veneris P. 576.
ſtimulo percuſſus circa fores noſtras, fruſtra *obambulando verſetur*. Atque etiam hic, nulla versus necessitate coactus, scribere potuit ἐνδινεῦνται; hoc vero facile in ἐν-

Digitized by Google

δινεῦντι mutari, ubi proximum praecesserat ἑστάκαντι vel ἑστάκοντι. Quando vero Codices confirmant ἐνδινεῦντι, hoc ego quoque servandum arbitror. *Reiskius* scribit rationem Linguae Graecae, *vetustae illius et probae*, flagitasse ἐνδινεῦνται, *sed ista aetate, qua Theocritus florebat*, δινεῖν et δινεύειν pro δινεῖσθαι et δινεύεσθαι *sese circumagere in orbem*, fuisse usurpatum. *Reiskio* hac etiam in parte *Wartonus* adstipulatur. — Δινεῖν, instar multorum similium, vim habet activam vel neutram: significans vel aliud *rotare*, vel *semet ipsum*, sive *vagari*, *currere*, *versari*; quod plerumque forma media Δινεῖσθαι dicebatur.
B. Rectissime scripsit, et secundum veterem normam, *Apollon. Rhod.* χορῷ ἐνὶ δινεύεσαν etc. *Homerum* scilicet imitatus, qui, cum saepius Δινεῖν et Δινεύειν active usurpaverit pro στρέφειν, pro στρέφεσθαι tamen eadem ponere minime dubitavit in Il. Σ. 494.

Κῆροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον.

Ibid. vs. 605.

— δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτὰς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσας.

quae totidem verba (neque ab ipso tamen Poeta repetita secundum *Aristarchum*, et *Diodorum Aristophanis* discipulum, apud *Athen.* IV. p. 180. C. E. hinc apud *Eustath.* in Od. Δ. p. 145, 44. 53.) leguntur in Od. Δ. 19. hic Ἐδίνευον in *Schol.* redditur κυκλόσε ἐστρέφοντο, ὠρχοῦν-
C. το· illic, Ἐδίνεον, ἀνεστρέφοντο, ἐκινοῦντο. *Hesychius*, Ἐδίνευον, ὠρχοῦντο. + Ἐδινοῦντο, περιεστρέφοντο. + Ἔδινον, ὠρχοῦντο. Scribendum: Ἐδίνεον, ὠρχοῦντο, ἐδινοῦντο, περιεστρέφοντο. + Ἐδίνευον, ὠρχοῦντο.

Vs. 83. Ἔμψυχ', ἐκ ἐνυφαντά.] Non absurde *Scholiastes* haec iungenda censuit: ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι Ἔμψυχ' ἐκ ἐνυφαντά. fio enim illa reddidit: ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται, καὶ ἐκ ἐνυφαντά εἰσιν. — Forte fortuna literae in aliquot Codd. et *Theocriti* et *Gregorii* de Dial. male sunt a se invicem distractae, ἔκεν ὑφαντά. hoc ut nullius pretii ne memorari quidem debuisset; nedum dubitari, an elegantius esset vulgato: aptissimum utique ἐνυφαντὰ, in-

Digitized by Google

texta. *Cicero* in Hortenſio apud *Nonium Marcell. v. Inanima; cum omnis*, ait, *ſolertia admiranda eſt, tum ea, quae efficit, ut, inanima quae ſint, vivere ac ſpirare videantur*: ἵνα τὰ ἄψυχα ἔμβια δοκῇ εἶναι καὶ ἔμψυχα. *Aera* quae dicuntur a *Virgilio ſpirantia* Aen. VI, 848. *ſigna animoſa Propertio* III. El. VII, 9. Graecis ſunt Ἔμψυχα. *Antholog.* IV, c. VIII. ep. XI, p. 377. A.

Ἔμψυχον τὸ πλάσμα.

c. XII, ep. 30. κάλλος Veneris Apelles

Οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο.

epigr. 7.

Τίς λίθον ἐψύχωσε;

Meleagri vid. epigramma editum a *D'Orvillio* in *Chariton.* p. 512. ſimilia leguntur in epigrammatis Latinis *Martialis* VI, ep. 19. VII, ep. 43. 83. et aliorum *Antholog. Lat.* Lib. I, ep. 79. II, ep. 71. III, ep. 234. elegantiſſimum Graecum eſt epigramma *Glauci* in Bacchantis effigiem paene viventem Scopae, quam deſcribit *Calliſtratus* p. 891. 892. Legitur illud *Anthol.* IV, c. III, 5. B.

Ἁ Βάκχα Παρία μὲν, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας
Τὸν λίθον.

— *marmor animavit ſculptor.*
Aut ebur, impreſſis aurumve animare figuris,

dixit *Statius* Sylv. V, Ecl. I, vſ. 2.

Vſ. 85. Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.] In his ἄνθρωπος vitioſum eſſet. Hominis ſolertiam, quam ſuo loquendi more mulier hic eleganter tribus verbis expreſſit, ubi multis enarrat Chorus *Sophocleus* in Antigone vſ. 337. — 375. haec etiam attulit *Theocriti*, *Schol.* ad vſ. 355. ſed ibi male vulgatur ἄνθρωπος. quomodo et in nonnullis legitur Codd. Ut hic χρῆμα, a *Cicerone negotium* poſitum putat *M. A. Muretus* V. L. II. c. V. aptius reſpondet *Ovidii* ex Ponto II. Epiſt. VII, 37. C.

Res timidâ eſt omnis miſer.

Martialis X. Ep. 59.

— *Res eſt imperioſa timor,*

Digitized by Google

Quod in talibus loquendi formis solet omitti, χρῆμα hic illic etiam apud veteres adest: in *Eurip.* Oreste vs. το. ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος. In *Platonis* Ione p. 534. B. κᾶφον χρῆμα ποιητής ἐστι, καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν. Apta quaedam dedit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 150.

Vs. 84. Αὐτὸς δ' ὡς θαήτὸς]. Haec est vera scriptio; θηητὸς, quod exhibent cum aliquot Codd. tres Edd. primae Mediol. Veneta, Flor. non est Theocriteum; θήημα
p. 378. A. legitur in Eid. I, 56. θασίτο in Eid. XXII, 200. Ionica sunt θηητὸς, et θησέτο. — Recte etiam se habet quod sequitur, — ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται Κλισμῷ, neque adeo mutari debuerat.

Optime Adonis in vs. 86. dicitur Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις. neque Dorice scribebatur τριφίλητος, quod in Codd. est nonnullis et in duabus primis Edd. — Denique mutandum non est, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται. *Reiskio*, non tamen ignoranti ὃ saepe a Poetis poni pro ὃς, placebat φιλητὸς hoc in vs. pro φιλεῖται. mihi vero φιλεῖται retinendum omnino videtur: conf. *Gregorius* de Dial. Dor. p. 151. *Valde* autem *dilectus* dici potuit more usitato Τριφίλατος· ut contra *omnium odio dignus* dictus fuit Τρισέχθιστος ἄνθρωπος, teste *Phrynicho* in *Sophist. Appar. MS. desideratissimus.* Adonis τριπόθατος. Aliam etiam epitheti dat hoc in loco rationem *Scholiasta*: ὅτι ὑπὸ τριῶν
B. ἐφιλήθη, Διὸς, Ἀφροδίτης, καὶ Περσεφόνης ἐν Ἅιδῃ. quoscunque iuvenes illuc abriperet, amasse fertur a Poetis Proserpina: pro Διὸς forte scripserat Grammaticus nomen Διονύσου. *Phanoclis* ex elegia notissima hoc distichon servavit in Sympos. *Plutarchus* T. II. p. 671. C.

Εἰδὼς θεὸν Ἄδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος
Ἥρπασεν, ἡγαθέην Κύπριν ἐποιχόμενος.

Vs. 87. 88. Ἀνάυτα κωτίλλοισαι Τεγύγονες.] Hos etiam *versus, ab interpunctione prava laborantes, emendatius* exhibui cum *Hemsterhusio*, et in libro suo sic emendante, et in Auctario Emend. in *Hesych.* T. II. p. 974. ad Πλατειάδδοντες. Sic etiam *Reiskius* locum iam ante emendate ediderat, quam ista *Hemsterhusii* publicarentur.

Digitized by Google

Verum hic non vidisse *Toupium* constare poterit eius in *Suidam* Emend. conferenti P. III. p. 259. — In Edd. legebantur ista hoc modo distincta: C.

> Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι.
> Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλ. ἄ.

Ut saepius, hic etiam fingebatur ellipsis vocalae ὡς, ante Τρυγόνες omissae. *Garrulae* mulieres eleganter ab Alexandrino Τρυγόνες vocantur ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. Mulieres *loquaculas* hic *turtures* dictas *Erasmus* iam viderat, ubi proverbium attigit Graecum, Τρυγόνος λαλίστερος; quae, cum dixisset in Plocio *Menander*, vim obtinuerunt adagii: vid. *Zenobius* Cent. VI. Prov. 8. et *Aelianus* de N. A. XII. c. X. Huc quadrant quae non vulgatissima tradit *Eustathius* ad *Hom.* Il. I. p. 651. 7. Ἔστι Τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφωνεῖν, ἐξ ἃ καὶ Τρυγών· ἣν ἡ παροιμία ἐπὶ σκώμματι τῶν πολυλογούντων παραλαμβάνει, λαλιστέρας τρυγόνων τοὺς τοιούτους καλέσας, P. 379. A. nonnullis tum interiectis, quae hic rectius omittentur: τῇ μέντοι, ait, πλασματογραφημένῃ λάλῳ γυναικὶ προσφυὴς ἡ τοιαύτη παροιμία κωμικώτερον. Hoc in carmine, quantum valeret in urbicarum mulierum ingenio exprimendo, elegantissimo specimine Poëta demonstrare voluit. — Κωτίλλειν, *garrire*, et κωτίλαι mulieres aeque dicuntur, ac *garrulae* aviculae: de mulieribus exempla *Toupii* dabunt in *Suidam* Emend. P. III. p. 259. Apud *Suidam* in v. Κωτίλη, quibus *Davidis* nomen legitur praefixum, verba videntur *Aeliani*; quae his subiiciuntur sunt ex Psalterio. Luscinae, λάλοι, dicuntur, et κωτίλαι ἀηδόνες, πολυκώτιλοι a *Simonide* apud *Etymologum* in Χλωρὶς ἀηδὼν p. 813, 8. Ovum suum *Simmias Rhodius* vocat Κωτίλας ἄτριον ματέρος Δωρίας, B. *texturam garrulae luscinae Doricae*: semet ipse sic Poëta designat: *Scholiastes* in Cod. *Ill. Vossii*: τοῦτο τὸ ὠὸν ὁ ποιητὴς φησὶν ἐξ ἀηδόνος γενέσθαι, καὶ (*id est*) τῆς ἑαυτῆς φρουτίδος. Hirundinem κωτίλην dictam *Scholiasta* testatur ad hunc versum *Theocriti*: Κωτίλλοισαι, ἤγουν πολυλογῆσαι. κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. *Garrula* dicitur *hirundo* a Virgilio Georg. IV, 307. et ab aliis. Non absurde *Muncker.* ad *Fulgentium*, p. 11. suspicabatur, *Pro-*

Digitized by Google

clum in *Anacreontis* verſu legiſſe, Τί κωτίλη χελιδών; Od. XII, 2. Certe voces iſtas in Anacreonteis legiſſe *Proclum* liquet ex eius Comment. in *Heſiodi* Ἔ. κ. Ἡ. vſ. 372. neque hoc negare auſus eſt, ubi centena verba profundit, *Pauwius*. Thebanos propria velut adpellatione Κωτιλάδας vocaſſe τὰς χελιδόνας, ſcripſit in Phoeniſſis *Strattis*
c. apud *Athen.* XIV. p. 622. A. conf. *Caſaubon.* ad *Theophr.* c. VII. p. 74. — Tandem bene *Reiskius* vocem hic Ἀνάνυτα interpretatur, quam aliquoties adhibuit *Plato*: Phaedone p. 84. A. Soph. 264. B Gorg. p. 507. E. de Rep. VII. p. 531. A. de LL. IV. p. 714. A. V. p. 735. B. ultimo loco *vanus et irritus labor* dicitur μάταιος πόνος καὶ ἀνήνυτος: talis Siſyphi cum fuerit in ſaxo volvendo, dici videtur ab Axiochi incerto *Auctore* p. 166. Σισύφε πέτρος ἀνήνυτος; ubi a Codice *Stobaei MS.* vox πέτρος aberat: neque tamen huic aliam ſubiectam vellem.

VI. 88. Ἐκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.] Pro πλατυάσδοισαι, quod in pleriſque Edd. in nonnullis etiam eſt Codd. πλατεάσδοισαι erat in duabus Edd. primis Mediol.
p. 380. A. et Ald. abſurdam lectionem πλατείας δῦσαι exponere tentabat Corinthi Metropolita de Dial. Dor. p. 154. Veram ſcripturam Florentina iam dabat Ed. Iuntae, πλατειάσδοισαι· hanc optimi Codd. exhibent Florentini, et Romanus Cardin. Ottoboni, ab Aurato detectam, probatam a *Salmaſio*, *Hemſterhuſio*, aliis, ſed inprimis ab *H. Stephano* Theſ. L. G. III. p. 354. A. B. Miror tur πλατυάσδοισαι in πλατυιάσδοισαι mutatum *Toupius* voluerit in Addendis in *Theocr. Wartoni* T. II. p. 399. Obſervata *Stephani*, *D. Heinſii* L. T. p. 367. a. *Vavaſſoris* inprimis de Ludicra Dict. p. 23. et *T. Hemſterhuſii* in Auctario Emend. in *Heſych.* ad Πλατειάδοντες, qui legerit, ſuper hoc verbo Πλατειάζειν vel Πλατειάσδειν, ſignificante, *ore in latum diducto*, *Dorico more loqui*, plura non requiret. — Sed vicinum Ἐκναισεῦντι, quod ne in Indicem quidem
B. Theſauri recepit *H. Stephanus*, vellem nobis enodaſſet, quod neque attigit *T. H.* Verbum vulgatum redditur in Scholio Cod. Flor. ἀποκναίσειν ἡμᾶς καὶ διαπνίγεσιν· quorum prius etiam eſt in Cod. Pariſino: ad formam verbi

Digitized by Google

emendandam Codices nihil iuvant; in quorum nonnullis verbum vulgatum; una litera minus, ἐκναισεῦντι, vel ἐκνεσεῦντι, est in Vaticanis, et Florentinis; in horum uno, ἐν σκῆν· εὖντι, in alio, ἐν σκηναῖς εὖντι. — *Heinsii* non quidem verisimilem, nec tamen absurdam, coniecturam, legentis Τρυγόνες ἐκ ναύσοιο vel νάσοιο, in Poëtis interpretandis ad *Heinsium* non aequiparandus, *Palmerius* satis acerbe repellit, ipse verbum fingens ἐκναίω, cuius futurum fuerit Doricum ἐκναισεῦντι. a simplici κναίω unde ἀποκναίειν, *obtundere*, *enecare*, arbitratus *eodem significatu sumi posse* verbum ἐκναίω. haec legi poterunt in Exercit. viri historiae veteris peritissimi p. 806; quot verba, tot propemodum errores. Quod ipsi tribuitur in *Wartoni* Collectaneis, ut suum non agnoscet *Reiskius*; neque etiam mirificum illud quod in Indice legitur verbum Ἐκναισεῖν· quod *Aemil.* tamen *Portus* in Lex. Dor. pro legitimo habuit: tempus futurum *Reiskio* fuisse visum, eius monstrant Latina in Animadv. *neminem non enecabunt suo platyasmo*. — In Libro *Is. Vossii* haec leguntur ut *Salmasii*: „Legendum suspicor ἐκκνυζεῦντι, *ganniunt*: hanc „veram lectionem arbitror." Non illam quidem veram arbitror, talem tamen, quae viam monstret ad veram detegendam. Primum omnino censeo praesens hic tempus requiri; quod monstrant et interpretamenta *Scholiastae*, *Tzetzae*, et *Gregorii* de Dial. Dor. διαφθείρουσι, φλυαρεῦσι, aut etiam διαλέγονται, quod, olim in Schol. ad *Theocr.* lectum, praebet *Schol. Hermogenis*: vid. *Koenius* ad *Gregor.* p. 153. Deinde suspicor veram vocis scripturam esse C. p. 381. A.

ἐκκνυσδεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ore suo patulo garrientes omnia deformant et corrumpunt. In κνάω, κναίω, κνίω, κνίζω, κνύω, prima vis est *radendi*; inter ceteras illinc ductas est illa *foedandi* vel *corrumpendi*: *foeda scabies* κνύος dicebatur. a κνύω κνύζω. hinc κνυζάω· κνυζέω· et κνύζόω· quae formae omnes supersunt: postremam *Homerus* adhibuit in Od. N. 401.

Κνυζώσω δέ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλὲ ἐόντα.

quodque se facturam Minerva pollicebatur, vs. 433. ocu-

Digitized by Google

los ipſi κυΐζωσε, *deformavit*. *Schol.* κυζώσω reddidit ἐυ-
B. άώσω, ἀπρεπεῖς καὶ ἐυσὲς ποιήσω, — καὶ κακώσω. *Homeri* verbum egregia de adfinibus obſervata nobis peperit *Herodiani*, cuſtodita ab *Euſtath.* in Od. N. p. 523. a vſ. 32 — ad 49. In Homerico interpretando ſequi ſe dicit *Herodianus Philoxenum*, illud a κυΐω repetentem: ἕτεροι δὲ, inquit *Euſtath.* Ibid. vſ. 50. κυζῶσαι φασὶ τὸ διὰ ψώρας αἰσχῦναι· Κυΐζα γὰρ, φασὶν, ἡ ψώρα. certe κυΐος dicebatur *ſcabies*: *Euſtathii Herodianus* adfert ἐκ τῆς παρὰ Ἡσιόδῳ Καταλόγε περὶ τῶν Πρωτιδῶν,

Καΐ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κυΐος αἰνὸν ἔχευεν.

Apud *Etymologum* p. 522, 50. ex *Philoxeno* verbum in *Homeri* loco redditur per κακῶσαι καὶ διαφθεῖραι: paulo poſt, vſ 54. εἴρηται δὲ, ait, κυζοῦν τὸ ξύειν παρὰ Δωριεῦσι καὶ τὸ ἀχρειῶν. Φιλόξενος. verbum autem Doricum hoc in verſu *Theocriti* apte haerebat ἐκκυζέντι, vel, quod
C. malim, ἐκκυσδέντι. Ne prima quidem verbi poteſtas a Poëta videtur neglecta: ore Dorico Sicularum mulierum deformata delicatas hominis Alexandrini aures *radebant*.

Vſ. 89. Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος;] *Wartonum* non adeo, ſed *Toupium* miror, cur illud Μᾶ mutatum voluerit: *Wartonus* corrigere ſe ſcribit ΓΑ, ποθεν ωνθρωπος; ſi nihil aliud addidiſſet, videri poſſet Γᾶ legiſſe, *ô terra*. Sed addit ΓΑ *pro* γε. At vero ΓΑ nunquam verſum Doricum; — neque Atticum, aut etiam periodum, ordiri poteſt γε. Hoc etiam e *Bentlejo* diſcere potuiſſet *Wartonus*. *Toupius* ſcripſiſſe Poëtam ſuſpicatur:

Πᾶ; πόθεν ὤνθρωπος;

et dat Latina: *Ubi natus es? Unde ortus es?* Homerica
p.382. A. ſcilicet ſunt, Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; ad haec iſta reſpondent, τίς; πόθεν γεγώς; in *Eurip.* Phoen. v. 124. tria interrogat *Euripidis* Helena v. 85. Ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος; ad τίς; et τίνος; ſuum nomen Teucer et paternum reponit; ad πόθεν, unde eſſet domo; multum diſtant in talibus τίς ἐστι; et τί ἐστι; non vulgaria traduntur in *Schol.* ad *Soph.* Aj. v. 1285. Diverſiſſima etiam quaerit dicens,

Digitized by Google

dicens, Τίς ἐστιν ἅτος; et, ut hoc utar, τίς ἐστι Ξένοφῶν; In *Xenophontis* K. Ἀ. VII, p. 242, 21. ἐρωτώντων — τίς ἀνὴρ εἴη Ξενοφῶν, ἀπεκρίνατο, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἴη ἐ κακὸς, φιλοστρατιώτης δέ. vid. p. 244, 42. — Sed hanc coniecturam, ut opinor, ipse *Toupius* reiecit retractatam: Πῆ, vel πᾷ *Theocriti*, vel πεῖ *Sophronis*, nunquam in talibus interrogationibus pro τίς poni potuit; aut significare, *ubi natus es?* — *Reiskium* laudo, qui servandum statuit, quod hic legit *Eustathius*, Μᾶ. Priscum illud Μᾶ commemorat *Eustath.* ad *Hom.* Il. Λ. p. 797, 3. ubi inter varias μιμητικὰς φωνὰς ponit καὶ τὸ Μᾶ παρὰ Θεοκρίτῳ· paulo ante, ex *Hermippi* comoedia servatum a veteribus, posuerat Βᾶ, ἐπίῤῥημα, — ὅπερ εἰώθαμεν ἀντεμβοῶντες λέγειν. Neque Βᾶ illud *Hermippi* alibi, ut puto, *Toupius* reperiet; qui huiusmodi multa legerat in unum locum congesta apud *Suidam* in Ἐποποῖ· hoc Scholion legit in Codice *Theocriti* Paris. Cl. *Ruhnkenius*, Συρακούσιον τὸ Μᾶ ἐπὶ ἀγανακτήσεως λεγόμενον· unde corrigi poterunt quae dedit ex Cod. Florent. *Wartonus* I. p. 226. — Sed quidni indignantis Gorgonis Theocriteum Μᾶ, (quale Atticorum Δάματερ interdum cum indignatione admirantis est,) censeri poterit pro Μᾶτερ hic etiam positum? vid. *Porti* Lex. Dor. in Μᾶ. *Eustathius* in Il. E. p. 428, 52, ubi de verbo agit Homerico Παππάζειν, ἐκ τῆς λέξεως, ait, ταύτης, καὶ ὁ πάππος καὶ πάππας, αὐτὸς ὁ πατὴρ Πᾶς λεγόμενος μονοσυλλάβως κατὰ βρέφος προσφώνησιν, καθὰ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὥσπερ καὶ Μᾶ ἡ μήτηρ. In *Aeschyli* legitur Suppl. v. 897. et 906. Μᾶ γᾶ, Μᾶ γᾶ, in Scholiis, Ὦ μῆτερ χθών. Vel hinc constare puto, pro Πᾶς, apud *Eust.* Πᾶ recte a me correctum ad *Herodot.* IV, P. 307. ubi occasione Scytharum Dei O. M. Παπαῖ, vel Παπαΐ, (*Patris*) plura a me notata sunt: conf. supra scripta in Adoniaz. p. 306. A. Apud *Festum* in his: *Pa pro parte, et Po pro populo positum est in Saliari carmine*; viri docti non viderunt scribendum una litera transposita, *Pa pro patre.* — Vulgatur in *Aeschyli* Suppl. v. 908. Ὦ βᾶ γᾶς· παῖ Ζεῦ· *Scholiasta*, dum reddit, Ὦ πάτερ Ζεῦ, γῆς παῖ, legisse videtur, Ὦ παῖ γᾶς πᾶ Ζεῦ. sed *Scaligero* Βᾶ positum videbatur pro βασιλεῦ· qualia plura ex *Strabone* et

B.

C.

p. 383. A.

Digitized by Google

Euſtath. legi poterunt apud *Maittairium* de Dial. p. 334. Ut autem in *Aeſchyli* drammate puellae clamant Peloponneſiacae, Μᾶ γᾶ, hoc ipſum partim adhibuiſſe videtur *Theocriti* Gorgo, Πελοποννασιστὶ λαλεῦσα,

Μᾶ πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμές;

eleganter iſta ſic expreſſit *M. A. Muretus* V. L. II, c. xx, *quaeſo; quid hoc tandem hominis eſt? quid vero tua refert, ſi garrulis eſſe nobis libet?* — Τί δὲ τίν; in ſermone quotidiano ſic loquebantur etiam Attici: *τί τᾶτ' ἐμοί; τί σοι τᾶτ' ἐστίν; quid mea id refert? quid tua? Ariſtoph.* Eccleſ. v. 517.

Αὕτη, πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα; Π. τί δ' ὦ μέλε,
Σοὶ τοῦτ'; Β. Ὅ, τι μοι τοῦτ' ἐστίν;

B. Theſm. v. 805.

εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
Ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ';

et Lyſiſtr. v. 514.

Vſ. 90. Πασάμενος ἐπίτασσε] Pro Πασσάμενος, cuius loco legitur etiam in uno Flor. Cod. σπασάμενος, in alio Flor. et Vatic. παυσάμενος, ſic legendum iam olim videram ex *Etymolog. M.* p. 681, 54. et monuerat *M. A. Muretus* V. L. II, c. XX. Hoc cum in Codice Vatic. legatur, cumque *Toupio* placuerit et aliis, tanquam genuinum, recipere non dubitavi. — *Joannem Brodaeum* ſequutus in Miſcell. II, c. 26. alieno *Plauti* loco, vulgata lectione deceptus, haec admovit *Salmaſius* in Menaechm. V, Sc. C. 1, 42. ubi iſta Πασσάμενος ἐπιτασσε Latina fecit: *ubi nos alueris, impera.* conf. *Salmaſ.* de Modo Uſur. p. 164. Alia duo loca *Plauti* cum his, Πασάμενος ἐπίτασσε, multo rectius contuliſſet; ex Perſa A. II, Sc. IV, 2.

Emere oportet, quem tibi obedire velis:

et ex Trinum. A. IV, Sc. III, 54.

Emere melius eſt, cui imperes.

vel haec *Caecilii* Comici apud *Nonium*, in v. *Auſcultare,*

Digitized by Google

Audire, ignoti quod imperant, ſoleo; non auſcultare.

Eſt enim Παάμενος, *quum nos*, ſive emtione, ſeu alio modo; *tibi acquiſiveris*: Πάσασθαι, idem ac Κτήσασθαι, notat *ſibi comparare*, vel *acquirere*: qui ſibi quid acquirendo paravit, eſt *poſſeſſor*; hinc Πεπᾶσθαι, aeque ac Κεκτῆσθαι eſt *poſſidere*. In πέπανται, *poſſident*, errat *Oleārius* ad *Philoſtr.* p. 246. et in *Archytae* πέπατάι *Meibomius* p. 674. Ed. *Galei* Amſtelod. Id ipſum eſt apud *Xenoph.* K. Α. III. p. 182, 7. in K. Π. III. p. 49, 26. ex Cod. omnino Πέπασθε ſcribendum pro κέκτησθε· quod male tuetur *Hutchinſon* p. 225. qui verbum eſſe Xenophonteum diſcere potuiſſet ex *Sylburg.* ad l. *Etymol. M.* In πέπαμαι et in πεπαμένος litera ſaepe μ male legitur duplicata, velut apud *Themiſt.* in Orat. p. 274. A. p. 307. A. et hic illic in Anthologia. Praeteritum tempus, iam a *Theognide*, *Solone*, *Pindaro*, *Pythagoreis*, *Euripide*, adhibitum, multo frequentius occurrit quam Πάσασθαι. Παασίμεσθα ſignificat *acquiramus* in *Callim.* h. Cerer. v. 128. Nec a Grammaticis ſaepe repertum monſtrat ex Lexico Trag. in *Heſychii* receptum: Ἔπασω, ἐκτήσω· Αἰσχύλος Πρωτεῖ Σατυρικῷ.

p. 384. A.

Vſ. 90. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;] Recte iudicabat *Toupius*, eleganter idem verbum repeti: nihil enim cauſae eſt, cur quod in omnibus legitur Codd. Π. ἐπίτασσε mutaremus ex *Etymolog.* M. ubi forte fortuna ſcribitur Παασάμενος ποτίτασσε. et ab Atticiſmi magiſtris Ἐπιτάττω καλλιόν cenſetur ἢ προστάσσω. — Pro ἐπιτάσσεις, *T. Hemſterhuſius* in libro ſuo correxerat ἐπιτάξεις; — Συρηκοσίαις (hanc formam vulgatae forte quis praeferat) ἐπιτάξεις; *tune Syracoſiis mulieribus imperabis?* Minime etiam abſurda eſt lectio, quam in hoc verſu praebet *Etymologicon Leideſe MS.* Συρακοσίαις ἐπιτάσσειν; inprimis ſi litera repetita nonnihil adiuvetur: Συρακοσίαις σ' ἐπιτάσσειν; *tene in Syracoſias imperium exercere!* In *Ariſtoph.* Avibus v. 1604. pro Ἀπόστερεῖς, in antiquiſſima membrana Bibl. Leidenſis recte legitur:

B.

C.

Ἀποστερεῖν τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος;

Digitized by Google

Ut aliis, placuit et is infinitivus indignantis *Ciceroni*: Or pro Q. Roscio c 1, *esſene quemquam tanta audacia praeditum, qui — id petere audeat!* Philipp. III, c. VII, *o admirabilem impudentiam! — in eum adoleſcentem hoc ſcribere audere, quem — certatim amamus!* Epiſt. ad Fam. XIV, Ep. 2. *te nunc, mea Terentia, ſic vexari; ſic iacere in lacrymis et ſordibus; idque fieri mea culpa!* *Horatius*, et alibi, et II Sermon. VIII, 67.

Tene —— torquerier omni
Sollicitudine diſtrictum!

Demoſth. c. Midiam p. 377. §. 389. ἀλλ' ἐκ ἂν εὐθέως εἴποιεν, τόδε τὸν βάτκαινον· τόνδε τὸν ὄλεθρον, τοῦτον δὴ
p.385. A. ὑβρίζειν; Dantur multa ſimilia. (qualia leguntur ad *Eurip.* Phoen. p. 572. 573.) nihil forte Demoſthenео vehementius.

Vſ. 91. Ὡς εἰδῆς] Literam hic libenter admitterem interiectam,

Ὡς δ' εἰδῆς καὶ τᾶτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν·

Vſ. 92. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες. Sic ex Cod. MSS. cum *Muretо*, *D'Orvillio*, *Reiskio*, ſcribendum erat pro Πελοποννησιστί. Πελαπονναυσιστὶ dat Ed. Flor. Iuntae; quod Codices etiam praebent *Gregorii* de Dial. Dor. p. 154. ſed indignus erat *Gregorius*, quem in hac forma probanda *D Heinſius* ſequeretur p. 367. abuſus etiam hac in re loco *Heſychii*, et *Palmerius* Exercit. p. 806. de genuina ſcriptura *Koenius* quaedam notavit: vitioſa vel in
B. primis eſt illic memorata ſcriptio Πελοπονναστί. Συριστὶ et Ἰαδιστὶ leguntur *Ieſaiae* XXXVI, 11. rarius βοϊστὶ λαλεῖν apud *Porphyr.* de Vita Pythag. p. 31.

Haec autem Theocritea *D Orvillius* adhibuit ad iſta *Charitonis* L. VII. p. 118, 17 Ἕλλην εἰμὶ, Συρακόσιος, γένος Δωριεύς. Sed ad hanc mulierculorum magniloquentiam,

Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; vel σ' ἐπίτασσεν;
Κορινθιάι εἰμὲς ἄνωθεν.
Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέσσι.

Digitized by Google

apte respondet gravis ista Syracosii Hermocratis oratio *Thucydidea* L. VI, c. 77. ubi, *monstrabimus*, inquit, *Atheniensibus*, ὅτι ἀπ' Ἴωνες τάδε εἰσὶν, οὐκ Ἑλληνπέντιοι, καὶ νησιῶται, — ἀλλὰ Δωριεῖς, ἐλεύθεροι ἀπ' αὐτονομὶ τῆς Πελοποννήσε τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. haec superbia, magnis c. meritis quaesita, non dedecebat excellentem patriae libertatis defensorem; et congruit illa vel inprimis mulierum, quae hic fabulantur, personae: alia quaedam *Thucydidis* loca indicavi ad *Herodot.* III, p 224, 36. Sed ista quae protuli, scribens, cogitabat, ut puto, *Thucydides*, et refutatum volebat superbius oratoris Attici dictum *Herodoteum* L. VII. c. 161. Συρηκοσίοισι, ἐόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίης; quibuscum ista *Thrasymachi*, Ἀρχελάῳ δουλεύσωμεν Ἕλληνες ὄντες βαρβάρῳ, comparavi Diatribe in Euripidea p. 211. B. Illud non erat omittendum quod *Scaliger* animadvertit in *Eusēb.* p. 76, *Theocritum* Syracusas Ἐφυραῖον ἄστυ vocasse, *propter Archiam et colonos indidem Corinthios*: locus est in Eid. XVI, 83.

Κούρη Σ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων p. 386.
Εἴλαχας μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας. A.

Vs. 94. Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες.] Ut Gorgo Cererem *Matrem*, sic Sicilienses etiam Praxinoë *Liberam* invocat, sive τὴν Κόρην· Proserpinam, Μελιτωδη, *Mellitam*, quoque dictam tradidit, praeter *Scholiastem*, unus, opinor, *Porphyrius*; quo teste sumus contenti. Primus ad haec illustranda *Porphyrii* verba protulit ex libello de Antro Nymph. *Muretus* V. L. II. c. XX. *Muretum* sequutus, *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* I, 94 eius inventis quaedam addidit non magni momenti; nec vidit hoc in scholiis *ierείας* restituendum, quod *T. Fabrum* non praeteriit, neque eius filiam; cuius notam vid. in *Callim.* h. Apollon. v. 110. Nihil tanquam *Salmasii* in libro Vossiano notatum invenio; sed in notis ad *Hesych.* ubi vulgatur Μελίτης, Ἀφροδίτης· ordo autem literarum postulat Μελίττης, ut *Salmasii* legitur in hunc *Theocriti* versum coniectura, quae quid sibi velit equidem minus adsequor: scribi forte voluit: Μὴ φύειν, Μελίτη, ὅ κεν ἀμῶν καρτερὸς εἴῃ. In *Hesychio* scil. scribendum putabat *Salm.* Μελίτης, B.

Digitized by Google

Ἀφροδίτης· ubi verum nomen indicasse videtur *Is. Voss.* a quo longe diversus abit *Toupius* Emend. in *Suid.* II. p. 159.

Vs. 94. Ὅς ἁμῶν καρτερὸς εἴη.] Optime *Scholiastes* interpretatur, μηδεὶς γένοιτο (Μὴ φυῇ) — ἄλλος ἡμῶν κύριος. — Esse comparativum κάρτερος a positivo κάρτος, minus cogitate scripsit vir Doctiss. cui tum forte non occurrebant adiectiva κρατερὸς, μαλερὸς, σταθερὸς, σφαλερὸς, ταμερὸς, et similia. Frequens *Theocrito* καρτερὸς hoc uno in loco genitivum habet adiunctum; et significat C. καρτερὸν εἶναι τινὸς, *imperium in aliquem exercere*, atque adeo κύριον εἶναι τινός. Hoc loquendi genus quibus innotuit, non tamen animadvertisse videntur, sic iam *Homerum* scripsisse in Od. O, 533.

Τμετέρη δ' οὐκ ἔστι γενέυς βασιλεύτερον ἄλλο
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί.

ubi nomen Ἰθάκης aeque ad καρτεροὶ pertinet atque ad vocem δήμῳ. *Scholiastes Homeri*: Καρτεροὶ, δεσπόζοντες, ἐγκρατεῖς. ἐλλείπει δὲ τὸ ἔσεσθε. *Homerum* sequutus *Archilochus Asiae imperantem* Ἀσίης καρτερὸν dixit: *Eustathius* in *Hom.* I. p. 587, 24. vocem καρτερὸς interpretatus δεσπόται, ἐγκρατεῖς. haec addit, aliunde, ni fallor, nobis ignota: ὡς καὶ, Ἀρχίλοχος, Ἀσίης καρτεροὶ μηλοτρόφου, ὅ ἐστιν ἄρχων. Ab optimis postea scriptoribus neglectum p. 387. A. loquendi genus recentiores in usum revocarunt: quatuor ex his exempla *Suidas* nobis in Καρτερὸς subminiſtrat: ἐδύνατο καρτερὸς (id est ἐγκρατὴς) εἶναι τῆς πόλεως. — αὐτὸς ἐγὼ, ἐν ᾧ, ἔτι Ἀρμενίας καρτερὸς ἦν. quae *Suidas* dedit, non vetera ista, *H. Stephanus* attigit in Thes. L. G. II. p. 1595. B. C. conferantur a Clar. *Hemsterhusio* observata ad *Hesychii* Οὐ καρτεριάδδει.

Vs. 95. Μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.] Hic etiam multo facilius, quid non sit, quam, quid verum sit, dixeris: fungar itaque et hic vice enarratoris, cui modestum placet *Erasmi* iudicium in Adag. *Ne mihi vacuam abstergas;* ubi sensum dicti Theocritei sibi nondum satis liquere fatetur:

Digitized by Google

omnibus, quae ſuper hoc verſu ſcripta ſunt, expenſis, veritas mihi hic quoque latere videtur. *Toupius* „Lego, in- B.
„quit, et diſtinguo, — Πλὰν ἑνὸς ῥὶν ἀλέγω, μή μοι κονίαν
„ἀπομάξῃς. — *Unum tantum metuo ne pulverem in me*
„*abſtergas.* — Huc egregie facit Lucas X, 11. Καὶ τὸν κο-
„νιορτὸν — ἀπομασσόμεθα ὑμῖν. Quod plane geminum
„germanum eſt." *Joſ. Scaliger* Emend. in h. l. p. 228. *illud* πλὴν ἑνὸς, ait, *male coniungitur vulgo cum ſuperiori verſu: unum tantum timeo, inquit, ne violentiam in nos exerceas*, etc. Κονίαν legendum ut *T.*, cenſuerat *Muretus* V. L. II, c. 20. his additis: *Non vereor, ne in me pulverem abſtergeas, id eſt, ne me impune contemptam ac deſpicatam habeas.* His ceteriſque *Mureti*, quem ne nominat quidem, uſus *Gilbertus Cognatus* in Adagio, *Excutere pulverem*, exhibet in Theocriteis κονίαν, *pulverem*, tanquam vulgatam lectionem, quam nusquam legerat niſi apud *Muretum;* ſed addidit etiam loquendi for- C.
mam ex libris ſacris, quae nihil mihi videtur habere cum Theocritea communę; cum illa ſignificatum Orientales voluerint, ne tantillum ſibi cum iis ſore in poſterum negotii, quorum aedibus vel urbe egredientes pedum pulverem excuterent: vereor etiam ut *pulverem in aliquem abſtergere* dici poſſit κονίαν τινὶ ἀπομάξαι. — Plerique, qui hunc locum tractarunt, vocem κενεὰν ſervandam ſtatuunt, *Auratus*, *Brodaeus*, *Scaliger*, *G. Canterus*, *Caſaubonus*, alii: quod in Lect. *Theocr* p. 273. ſe facturum pollicebatur *Caſaubon.* non praeſtitit in Comment. ad *Theophr.* Char. c. XI, p. 105. *Caſauboni*, atque adeo etiam *Scholiaſtae* veteris, ſententiam explicuit *D. Heinſius L. Theocr* p. 367. b. ſic interpretatus Theocritea: *Non vereor, ne tu qui mihi nihil admetiris menſuram abſtergas.* p. 388.
monuerat paulo ante, quibus male vellent antiqui, his ſo- A.
litos menſuram abſtergere, τὴν χοίνικα ἀπομάττειν, *ne vel minimum darent ultra quam debebant*: unum inprimis adhibet in eam rem locum *Luciani*, hoc fere ſenſu memorantis χοίνικα ἀπομεμαγμένην T. III. p. 264, 29. In ultimo Icholio ad *Ariſtoph.* Equit. vſ. 811 ſcribendum utique: Ἐπιχειλὲς μέτρον λέγεται, τὸ καὶ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπομασσόμενον (ubi vulgatur ἀπομεσσόμενον) ut intelligi poſſit men-

Digitized by Google

ſura non cumulata, ſed cuius cumulus radio fuit vel *hoſtorio dirutus.* — In eamdem cum *Heinſio* ſententiam conſpirat *Salmaſius* de Modo Uſur. p. 164. Horum obſervatis quaedam adiecit non ſpernenda *Jac. Duportus* Praelect. in Theophr. p. 395. Eamdem interpretandi rationem probarunt *Ezech. Spanhem.* in *Callim.* h. in Del. p. 330.
B. *Sanctamandus*, cuius verba quaedam dat in Addendis *Wartonus* T. II. p. 356. et *Lamb. Bos* in Ellipſi Nominis χοῖνιξ, ubi *Mureti* nomen rectius omiſiſſet; vere ſcribens, vocem χεῖρα ſubaudiendam iudicaſſe *Brodaeum*, nempe in Miſcell. L. II, c. 28. Vocem κάρδοπον ſupplendam relinqui putabat *Reiskius*: *Palmerii* ſententia vix digna videtur memoratu. — Quae vero *Caſaubonus* ceteriique dederunt, erudita quidem ſunt atque eleganter ſcripta, non tamen Theocriteis interpretandis ſatis accommodata. Nec proverbialis forma loquendi reperta fuit huius ſimilis; neque ellipſis iſta vocis χοῖνιξ ullo fuit exemplo confirmata: fac vero hanc ſimilemve ſupplendam relinqui; quomodo menſuram quis *vacuam* dici poteſt radio abſtergere? ſed κενεὰν χοίνικα ἀπομάξαι, qua tandem ratione ſignificabit *parca manu demenſa praebere?* Quod *Salvi-*
C. *nius* in Florentino, in Pariſino Codice *Ruhnkenius* invenit, ἄπρακτον ἀποσπογγίσης· eſt illud, opinor, hominis indocti qui in iſta ſibi nota locutione κενὸν ἐξαποστεῖλαι vocem κενὸν recte redditam legerat ἄπρακτον. quique noverat Ἀπομάξαι ſignificare etiam σπογγιᾷ ἐκκαθαίρειν, ſive ἀποσπογγίζειν. quorum hoc adhibet *Antiphon* Orator p. 134, 35. illud *Athenaeus* XV. p. 686. D. His animadverſis Lector incertior hinc abibit, quam venerat.

VI. 98. Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε.] In vſ. praecedente ſcribendum erat cum *Wintertono*, Ἀ τᾶς (non τῆς) Ἀργείας θυγάτηρ. ut paene ubique ſcribitur in his carminibus. — In hoc verſu cauſa latet ob quam Ἰαλέμᾳ legendum cenſuerit *Muretus*. Non dubitare ſe
p. 360. A. dicit *Reiskius*, quin pro Σπέρχιν corrigendum ſit πέρυσιν, *anno ſuperiore*: πέρυσι ſcribi ſolet. *Caſaubonus* etiam in his lapſus eſt interpretandis p. 273. putans ſignificatum a Poeta, *victum fuiſſe Sperchin in cantu τᾷ* Ἰαλέμου-

Digitized by Google

Cantor sic et histrio fuerit Sperchis; cum contra *Toupio* Sperchis hic designari videatur nobilis ille Spartiata, *pro patria non timidus mori*: *Theocriti* versum sic ille censuit interpretandum: *Quae in canendo Sperchide, quod carmen lugubre est, primas tulit.* Illud primum tum ex iis quae protulit *Toupius* in Epist. ad *Wartou.* et in Append. Notar. in *Theocr.* tum aliunde certum arbitror, ex praecedente nostrum ita versum supplendum; μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν, — Ἄτις, καὶ Σπέρχιν (nempe ἀείδουσα,) ἠρίστευσε, sive (ex Cod. MS.) ἀρίστευσε. *canticum in honorem Adonidis cantabit eadem illa, quae, carmen canens* B. *in Sperchin, victoriae praemium reportavit.* Ἀριστεύειν· νικᾶν· εὐημερεῖν· in talibus promiscue usurpantur. Τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν, καὶ Σπέρχιν, dicitur, ut τὸν Ἁρμόδιον ᾄδειν· τὸν Τελαμῶνα· et similia: sic notissima in horum laudes cantica vocabantur. *Schol.* in *Aristoph.* Ach. vs. 977. Ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ἦδόν τι μέλος, Ἁρμοδίε καλούμενον. Canticum, *Harmodius* dictum, sodalis Aristogitonis etiam laudes continebat: (vid. *Meursii* Pisistratus c. XIV.) ut hic a *Theocrito* memoratum, Sperchis, si Lacedaemonius hic designatur, probabiliter etiam Bulidis erat honori dicatum. — Haec cum satis plana videantur, mirarer tamen vel maxime, illud canticum a *Theocrito* dictum *lugubre*; cum nil nisi laeta de duobus istis Spartiatis dici potuerint: Legatur *Herodotus* L. VII, c. 134 — 37. in Asiam ad Regem profecti *tanquam morituri*, ὡς ἀποθανεύμενοι, laudibus ornati atque a Xerxe dimissi domum redierunt incolumes, ἀπενόστησαν ἐς Σπάρτην. C. Ut hoc uno tantum utar, Antipater *Luciani* (T. III. p. 513.) τά τοι καλά, inquit, καὶ παῤ ἐχθροῖς καλά, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς πανταχοῦ τίμιον· οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βᾶλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίας θαυμάσαντος, καὶ, κτεῖναι πᾶρὸν, ἀφέντος. *Scolio* itaque, sive cantico convivali, vel hymno potius collaudari debuerunt, quam threno, vel lugubri carmine. Utar et hac in re uno tantum loco *Isocratis* ex Panegyr. p. 74. A. εὕροι ἄν τις, ἐκ μὲν τοῦ πολέμου τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους ὕμνας πεποιημένας· ἐκ δὲ τοῦ πρὸς Ἕλληνας θρήνους ἡμῖν γεγενημένους· καὶ τοὺς μὲν ἐν ταῖς ἑορταῖς ᾀδομένους, τῶν δὲ ἐπὶ — ταῖς συμφοραῖς ἡμᾶς μεμνη-

Digitized by Google

μέως. Suspicor itaque τὸν ἰάλεμον alio hic sensu capiendum, quam huc usque fuit factum. *Ieiunum* et *frigidum carmen* etiam ἰάλεμος dicebatur. *Hesych.* Ἰαλέμα· ᾠδή; ψυχρὰ, ἄθεσος ἀξία. καὶ παροιμία, ψυχρότερος — ἰαλέμου.

p. 390. A. *Moeris*: Ἰάλεμος Ἀττικῶς σημαίνει — καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον. *Hermogenes* II. p. 442. τοῖς ἰαλέμοις τούτοις, οἳ φασὶν ἐξηγεῖσθαι τὸν Ῥήτορα. ad *Thom. Mag.* multa notantur. Frigidum extitit olim *Praxillae* carmen in Adonin, unde fluxit notissimum proverbium, hic a nonnemine apud *Reiskium* adnotatum; Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδωνίδος. de quo vid. *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 455. Frigidum canticum, si in Adonin, potuit et in illum Sperchin, si is intelligendus est, conscribi; quod hic dixerit idcirco *Theocritus* Σπέρχιν τὸν Ἰάλεμον, quodque sonorae vocis elegantia sic Argia, πολυῴδος ἀοιδὸς, animaverit, ut in hoc certamine primas tulerit: *Adonin cantabit*

Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.

B. — Sed vellem equidem, ut, diversissimus a Spartano, alicunde nobis prodiret *Sperchis* aliquis ἠλίθιος καὶ ψυχρὸς, atque adeo ipse verus Ἰάλεμος, in quem haec aptissime tum quadrare viderentur. Illius etiam ἠλιθιότητα et ψυχρότητα, forsan versificatoris frigidi, Alexandriae tum temporis notissimi, sic cantare peritissima mulier, gestu etiam repraesentare potuit, ut supra modum *mima* spectatoribus placuerit. — Sic ἀείδειν Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον genus erit loquendi, quale saepius usurpatur de histrionibus, saltatoribus, et sophistis: proximum accedit in Schol. ad *Aristoph.* Lys. vs. 389. γυνή τις τὸν Ἄδωνιν ὀρχεμένη. *Adonin* illa *saltabat*; ut

Saltat Tonantem tauricornem ludius:

Anthol. II, c. 24, ep. 5, *Dioscorides*:

C. Γάλλον Ἀριστηγόρης ὠρχήσατο.

apud *Lucian.* T. II. p. 302. aliquis ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν Ἥλιον μηνύοντα, etc. p. 309. ὀρχησταὶ εἰσιόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχεμένου. conf. p. 311, 29. *Plutarch.* T. I. p. 1022. B. Dixit *Dion. Chrys.* Or. 78. p. 659. C. αὐλῆντα τὴν τῆς Σεμέλης ᾠδῖνα. De actoribus

Digitized by Google

Tragicis, Comicis, hanc illamve personam repraesentantibus, adhibetur Ἀγωνίζεσθαι. *Demosth.* de Falsa Leg. p. 270. in f. ὅτε τὰ Θυέστε καὶ τῶν ἐπὶ Τροίᾳ κακὰ ἠγωνίζετο. vid. *Teles* in *Stobaei* Floril. p. 68, 41. 575, 12. *Philostr.* de V. S. I. p. 514, 9. qui in Dionysio sophista, p. 522. scripsisse videtur: Διεξιὼν — τὸν Δημοσθένην τὸν μετὰ Χαιρώνειαν προσαγαγόντα τῇ βουλῇ ἑαυτόν. vocem θρῆνον, quam vulgatis eiiciendam vidi, in Codice Regio Paris. non reperiri monuit me Clar. *Ruhnkenius.* perperam *Olearius* duas voces his interiecerat: vid. p. 543, 1. p. 575, 3. 13. p. 580, 6. Mira forma loquendi est, quam praebet *Thomas Mag.* Εἰσῆσι τὸν Ἀγαμέμνονα· usitatior certe Διεξῆσι. accedit hoc apud *Macrobium* Sat. II, c. VII, p. 347. *Hylas — cum in Herculem Furentem prodiisset*: quod tentari non debebat. Propius ad superiora respondent, quae sequuntur apud *Macrobium* de Hyla Oedipodem saltante: apud *Suetonium* in Calig. c. 57. *pantomimus Mnester tragoediam saltavit*, etc. in Nerone c. 21. Nero *Nioben se cantaturum pronuntiavit: — cantavit Canacen parturientem, Oresten Matricidam, Oedipodem excvocatum, Herculem insanum*: etc. *Horatius* I. Serm. Ecl. V, 63. p. 39 I. A.

Pastorem saltaret uti Cyclopa.

Ubi canit *Ovidius* Art. Am. I, 501.

Et plaudas, aliquam mimo saltante puellam;

quaedam notavit *N. Heinsius.* B.

Vs. 100. Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,] Pro Γολγόν τε, ex uno Codicum Florent. enotatum fuit Γολγώ τε. una litera adiecta dedit Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον· veram, ut arbitror, lectionem. Vulgatur quidem apud *Steph. Byzant.* Γολγοί, πόλις Κύπρου — λέγεται καὶ Γόλγον οὐδετέρως. sed hic in Codd. a *Salmasio* Γόλγιον fuit inventum, et veteres urbem Γολγούς, *Golgos* dixerunt: horum loca urbem hanc Cypri memorantium, dabunt *J. Meursius* in Cypro I, c. XI. et S. *Bochartus* G. S. II, L. I, c. 3. haec etiam ex *Catulli* Carm. 36, 12, 14.

Quae sanctum Idalium —
Colis, quaeque Amathunta, quaeque Golgos.

Digitized by Google

et ex Carm. LXIII, 96. *Sancte puer, —*

C. *Quaeque regis Golgos, quaeque Idalium frondosum:* sic nemus et promontorium dixerat Poëta. *Horatius* Carm. III, Od. 26, vs. 9.

O quae beatam Diva tenes Cyprum.

Od. 28, 13.

quae Cnidon,
Fulgentesque tenet Cycladas, et Paphum
Iunctis visit oloribus.

Virgilius in Epigramm.

O Paphon, ô sedes quae colis Idalias.

Posidippi legitur epigramma in *Anthol MS.*

Ἄ Κύπρον, ἄτε Κυθηρα, καὶ ἃ Μίλητον ἐποιχνεῖς,
Καὶ καλὸν Συρίης ἱπποκρότε δάπεδον,
Ἔλθοις ἵλαος Καλλιστίῳ, ἢ τὸν ἐραστὴν
Οὐδέποτ' οἰκείων ὦσεν ἀπὸ προθύρων.

P. 392. A. Si Codices Theocritei darent in seq. vs. Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα hoc etiam mox admitterem ut genuinum: *Steph. Byz.* Ἔρυξ πόλις Σικελίας, ἀρσενικῶς. hoc firmant notata a *Bocharto* ibid cap 27. et *Cluverio* Sic. Ant. II. p. 238. qui in Schol. ad *Theocrit.* id ipsum nomen iam reposuit, quod hic reponendum *Ioupius* monuit. His scriptis Αἰπεινον τ' Ἔρυκα recepisse in Ed. suam Cantabr. iam video *Wintertonum*: Codicum hic consensum exspectemus.

Vs. 101. Χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα.] Pro παίζασ' A. vel παίσδασ' A. quod in nonnullis est Codd. dederatque *Winterton.* παίσδοισ' ex aliis Codicibus cum *Reiskio* recepi, iam indicatum a *D'Orvillio* in Miscell. Obs III. p. 373. cuius si prodiisset *Theocritus*, huius quidem generis
B. permulta legerentur vulgatis meliora. Χρυσωπίζασ' A. nusquam alibi lectum hic placuit *Scaligero*, et *Is. Vossio. Casaubono* miror qua tandem ratione Graecum videri potuerit χρυσῷ (id est χρυσῇ) παίσδασ' A. *pretium* quidem hoc casu designatur; sed post verba, quibus is convenit significatus: παίζειν aeque ac χαίρειν in talibus utique casum tertium requirit. — His multo melius, ad παίξασ'

Digitized by Google

adscripserat *T. Hemsterh.* πείθεσ' · et *sic Scholiastes videri* p. 368
possit legisse. Scholion legitur ad Χρυσῷ. Διὰ τοῦτο δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους. — Cum παισδοισ in hoc versu *Reiskius* ediderit (ex Miscell. Obs. olim adnotatum, ut puto,) miror cur dicat in Animadv. χρυσῷ παίζεσ esse in *omnibus libris*; sed magis mirum est virum Doctissimum suspicari potuisse, hic forte legendum χρυσόπεζος, vel χρυσαιπέζος · quarum vocum haec prorsus C.
est inusitata illa, si in usu esset, versum violaret: ἀργυρόπεζα e Poëtis erat notissima, quin ipsa Venus ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα dicitur in *Pindari* loco, Π. IX, 16. — Recte *D. Heinsius* p. 368. nihil hic mutandum ostendit; *Heinsio Toupius* adstipulatur: *Heinsius*, *aurum*, inquit, *Veneri consecratum erat, id est Veneris ἄγαλμα, ἄθυρμα καὶ παίγμα erat*; vocem παίγμα bis terve dat repetitam; quam ne toties quidem apud Poëtas legerat, atque isto saltem usu nusquam: παίγνιον ab ipso scribi debuit: παίγνιον et ἄθυρμα idem saepe significant; sed Dis adamata, ut ἀθύρματα, vel ἀγάλματα dicuntur, vetlem uno saltem in loco scriptoris antiqui παίγνια dicerentur: vid. ad *Thom. M.* in v. Ἄθυρμα ab *Hemsterhusio* scripta. — Graece tamen dici potuit χρυσῷ παιζειν · ut παιζειν ἀστραγάλοις. In p. 1593.
ep. grammate *Meleagri Anthol.* VII, 188. Amor A.

Ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισιν ὁ νήπιος ὀρθρινὰ παίζων
Ἀστραγάλοις.

sic dicitur et ἀρτιάζειν ἀστραγάλοις · quod restituendum *Plutarcho* T. II. p. 741. C. τὰς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις ὁρῶ, τὰς δὲ Ἀκαδημιακὰς λόγοις ἀρτιάζοντας. vulgatur ἀστραγάλας et λόγας ἁρπάζοντας. respicitur quod de Lysandro dicebatur: vid. *Plutarch* T. I. p 437. C. — Vel pueris innotuit Poëtarum *Venus aurea*; χρυσῆ, et πολύχρυσος Ἀφροδίτη. Ubi prima vice χρυσῆς Ἀφροδίτης mentionem facit *Homerus* in Il. Γ, 64. Theocritea haec adscripsit *Eustathius* p. 291, 2. ἡ Γραμματικὴ, inquit, Ἰστιαία πεδίον εἶναι φησὶ Χρυσῆν καλούμενον, ἐν ᾧ Χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν καὶ τιμή. Θεόκριτος δὲ, μεταλαβὼν τὸ νόημα, — χρυσῷ παίζεσαν Ἀφροδίτην φησί. priora paulo plenius in *Scholiis* B.
leguntur; sed Χρυσῆν illud πεδίον, si fuit alicubi Veneri

Digitized by Google

ſacrum, miror uni huic innotuiſſe Alexandrinae Heſtiaeae. *Aurea Venus Aeliani* de N. A. IV, c. II, et Veneris Erycinae Sicilienſe feſtum illic memoratum, me nunc non tenebunt: *Aeliani Anacreontea* rectius tractavit *Pauwius* p. 272. quam *Barneſius*.

Vſ. 102. Ἀπ' ἀενάω] Emendatam, quam dederat *Wintertonus*, formam vulgatâ ἀενάω mutare nolui. — In vſ. ſeq. μαλακαίποδες Ὧραι recte dicuntur, etiam εὔποδες dictae: quod in uno ſcribitur Codicum Vatic. μαλακαὶ πόδες *Sanctamando* mutandum videbatur in μαλακαὶ πόδας· hoc *Iſ. Voſſius* etiam in ora libri ſui poſuerat. Huc retrahi debebat Scholion, ad vſ. 107. adſcriptum: μαλακὺς
C. ἔχειν πόδας ἔφη τὰς Ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν. Ex vſ. 104. Βάρδισται adnotatur a *Gregor.* de Dial. Dor. p. 146. ut ex Homerico Lex. ab *Heſychio*, Βάρδιστοι, βραδύτατοι. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, ὡς Κραδία, ἡ καρδία. Βαρδύτεροι legitur in *Theocr.* Carm. XXIX, 30. Talia quaedam ſupra proſtant p. 318. A. — Ut ſolis miniſtrae, *veloces Horae* dici potuerunt ab *Ovid.* II. Metam. 118. et *celeres* iuſſa peragere; et hic apud *Theocrit.* Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναί, — vere; quod vel nomina monſtrant, Εὐνομία, Δίκη, Εἰρήνη.

Vſ. 105. Βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι] Pro vulgatis, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι, ſic emendate ſcribere non dubitavi, partim ex Codd. qui βροτοῖς αἰεὶ duo ſaltem dederunt Theocritei, et duo *Gregorii* de Dial. p. 156. — In
p. 394 φοροῖσαι, quod Codices etiam ſervare videntur, literam ε
A. poſuerat *Hemſterhuſius*; ſi enim eſſet a φορεῖν, φορεῦσαι requireretur: a φέρειν formatum φέροισα ſcribitur in Eid. XXII, 29. φέροισαι, II, 148. ut in his carminibus occurrunt τεύχοισα· ἔρδοισα· τίλλοισα· χαίροισα· θέοισα etc. In *Callimachi* h. Cerer. v. 123.

Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος, καὶ χεῦμα φέροισα
Ἥξει, καὶ φθινόπωρον.

veniret itaque Dea *Horis* comitata: in *Ovidii* pictura l. c. v. 25. *A dextra laevaque* Dei *Seculaque et poſitae ſpatiis*

Digitized by Google

aequalibus Horae Verque novum Stabat; — Stabat nuda aestas; — Stabat et Autumnus, — Et glacialis hyems. In Horas conveniunt et istius *Calliniachi* Carminis paene ultima:

Φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα· B.
Φέρβε βόαν, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν,
Φέρβε καὶ εἰράναν.

Nam hic apud *Theocr. Horae* dicuntur πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι· quippe ταμίαι Ἀνδράσι πλέτε secundum *Pindar.* Ol. XIII. 9.

Αἶγ' ἔργ' ὠρεύσαι καταθνητοῖσι βροτοῖσιν.

Hesiodo in Theog. v. 903. cui verbum ὠρεύσαιν optime vindicavit amicus Clariss. *D. Ruhnkenius* in Epist. Crit. I. p. 66. Possent et Horae, beneficae frugum creatrices, hic intelligi, Athenienslibus dictae Καρπὼ et Θαλλὼ, ex emendatione *Meursii* in Athen. Att. p. 129. et *Kuhnii*, tum ad *Polluc.* VIII, 106. tum ad *Pausan.* IX. p. 780. cui forsan uni haec nomina debemus.

VI. 106. 7. Ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω] Per C.
Editiones vulgatur ἀπὸ θνατῶν Ἀνθρώπων. Sed cur, obsecro, scripsisset, ἀθανάταν ἐποίησας Βερενίκαν ἀπὸ θνατῶν; *ex mortalibus hominibus feciſti immortalem?* Veram lectionem, partim, duo Codices custodiverunt Florentini, ἀπὸ θνατᾶς· sed Ἀνθρώπων retinere pertinaces libri omnes videntur: una duntaxat litera ablata scribere non dubitavi ἀνθρώπω.

— τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
Ἀνθρώπω (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν.

Tu quidem, Dionaea Venus, ex homine mortali Berenicen divam feciſti immortalem. Hiatus in his elegans est et ex more *Theocriti.* Βερενίκαν, pro Βερονίκαν, hic et v. 110. recte iam ediderat *Wintertonus*; idque *Reiskius* etiam recepit, atque ex ipso *Theocrito* confirmavit: sed et Florentiae iunta iam dederat genuinam nominis scrip- p. 595.
turam, in uno etiam Cod. Flor. repertam. — De Regina quamvis dictum, aptum tamen hic ἀπὸ θνατᾶς Ἀν- A.

Digitized by Google

θρώπω· quia additur, *ex homine mortali* divinitus factam Berenicen ἀθανάταν. Ubi *Servius Sulpicius M. T. Ciceronem* ſuper obitu Tulliae conſolatur, L. IV. Ep. V. p. 195. *ſi hoc*, ait, *tempore non diem ſuum obiiſſet, paucis poſt annis tamen ei moriendum fuit; quoniam homo nata fuerat.* Primaria mulier Berenice, homo tamen nata fuerat, ἄνθρωπος ἐγεγένητο θνητή· de Phaedra regina, nutrix in *Eurip.* Hippol. v. 472. Ἄνθρωπος ἔσα, *cum homo ſis.* Venus ap. *Palaeph.* π. Ἀ. c. XLIX, dicitur ὑποδῦσα θέαν ἀνθρώπῃ ἤδη γεγηρακυίᾳ· *faciem induiſſe* Dea *hominis mortalis iam vetulae:* vox γυναικὸς his male legitur interſerta. Praeter *Demoſthenem*, et *Antiphontem*, τὴν
B. ἄνθρωπον de *muliere* dixerunt *Herodotus* P. 29, v. 3. *Lyſias* p. 97. *Iſocrates* p. 381. B. *Iſaeus* p. 58, 20. Conf. *Plutarch.* II. p. 26. E. *Athen.* XIII. p. 575. C. p. 576. B. *Joann. Alberti* ad *Heſych.* in Ἀνθρωπὼ, ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιν. et *Jo. Toup.* Em. in *Suid.* ad v. Ἀκόλαστον.

Vſ. 109. Πολύναε] Ex Codice, ut puto, olim Palatino, quem *Salmaſius* adhibuit, *Iſ. Voſſius* hic adſcripſerat: γρ. πολύαινε, quod in Pariſino Cod. Cl. *Ruhnkenius* invenit: mihi hoc videtur correctoris, qui bis terve legerat apud *Homerum* in laude poſitum ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ· id eſt πολλὰ ἐπαίνε ἄξιε· ſed et hac eadem adpellatione tanquam πολύμυθος et φλυαρὸς apud Poëtam notatur Ulyſſes in Il. Λ, 430. De Dea Venere, apte iuncta, vere dicun-
C. tur πολυώνυμε καὶ πολύναε. Ubi *Callimachi* Diana petit a Iove Καὶ πολυωνυμίην, multa notavit, ne hoc quidem loco omiſſo, *Ez. Spanhemius.* ut Venus, vſ. 108. dicitur

Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικὸς.

ubi de eadem Poëta loquitur Berenice, Eid. XVII, 36.

Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κάρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἀπεμάξατο χεῖρας.

ſic e *Schol.* legendum monuit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Callim.* p. 489.

Vſ. 113. Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι,] Ex verſu praeced. 112. δρυὸς ἄκρα attigit *Euſtathius* in Il. Z. p. 481, 7. ubi inter

Digitized by Google

inter exempla διαλύσεως, καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ, inquit, τὸ Δρυὸς ἄκρα, ἤτοι ἀκρόδρυα. — Vſ. 113. Mirum eſt, Editori *W.* ſic ἀπαλὰς κάπας displicuiſſe, ut ſcribi voluerit Πὰρ δ' ἀπαλοὶ καρποί — quae lectio eſſet, me iudice, hinc alienа; ubi praeceſſerunt ὥρια — ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι. Ἀδωνίδειος tamen καρπὸς apud *Suidam* memoratur in Ἀδώνια. Vocem *Wartonus* κᾶποι ſuperfluam putabat, et *hortos Adonidis* per calathos ſatis deſignatos. Aliter, et merito, iudicabat *Toupius*, qui ad Ἀδώνιδος κήπας egregium attulit, quem emendat, *Juliani* locum. De Adonidis hortis et proverbiali forma loquendi, qui praeter ceteros legerit *Meurſium* in Graecia Fer. in v. Ἀδώνια, Clariſſ. *Wyttenbach.* in *Plutarch.* de ſera Num. vind. p. 79. non dubitabit quin κᾶποι iſti commode dici potuerint. ἀπαλοί *Scholiaſtae* in h. l. verbis ob vocem corruptam abſtinuerunt viri Docti; *Meurſius* etiam: iſta vulgantur: εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυρὲς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι προαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπας Ἀδωνίας προσαγορεύειν. ſcribendum κήπας Ἀδωνίδος προσαγ. ad vocem προαστείοις vir D. adſcripſerat, „an Ὀστρακοις; *vid. Heſych.* in Ἀδωνίδος κῆποι". ſcribendum arbitror ἐν τισιν ἀγγείοις· haec vox cum, ut alibi, in ἀστείοις degeneraverat, ab indocto correctore mutata fuit in προαστείοις, cui *ſuburbiis* horti etiam Adonidis convenire videbantur: *Zenob.* Cent. I. Pr. 49. Γίνονται οὗτοι οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα μεράμεια σπειρόμενοι ἄχρι χλόαν μόνον. ſcribendum ἄχρι χλόης μόνης, ex Append. Vat. I, 4. et loco *Juliani* in *Toupii* Epiſt. ad *W.* apud *Diogen.* I, 14. οἱ τῇ Ἀφροδίτῃ ὀργιάζοντες dicuntur κήπας εἰς ἀγγεῖά τινα φυτεύοντες ἢ φυτεύουσαι. p. 396. A. B.

Vſ. 114. Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα] Vitioſa ſcriptio Ed. Ald. indigna erat memoratu. Theocritea haec, apta, ad *Callimachea* adſcripſit *Anna Fabri* h. in Cerer. v. 13. C.

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
Οἴσετε, μηδὲ κατοπτρόν.

Quod ibi legitur, quodque ut Atticum probat *Euſtathius*

Digitized by Google

ad Il. N. p. 923, 10. ἀλάβαστρος saepe occurrit in locis Comicorum: ἀλάβαστρον μύρε cum in Libris nostris Sacris legeretur, certatim loca Philologi conduxerunt in quibus id ipsum reperiretur. — Σύριον μύρον hinc attigit *N. Heinsius* in nota perdocta ad *Ovid.* Her. Ep. XV, 76.

Vs. 115. Ὄσσα γ. ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται] Quamvis πονεῖσθαι interdum idem ac πονεῖν significare videatur, quia
p. 397. Doricum — οντι frequenter in talibus in notius — ονται
A. fuit transmutatum, scriptum hic olim πονέοντι paene suspicarer cum *G. Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 97. et *Jo. Toupio* in Epist. ad *Warton.* p. 340. Πονέονται tamen Codices collati tenaciter retinent: nisi quod in uno legitur Rom. ποιεῦνται, sicut in duabus Edd. primis Mediol. et Ald. ποιεῦνται ex Aldina et quibusdam aliis Edd. *Reiskius* recepit, qui in notis suspicatur scribendum, ἐπὶ πλαθάνῃσι ποιεῦνται. ποιεῦνται minime absurdum videtur: πονεῖν nusquam a me lectum fuit de panibus vel placentis adhibitum; πλάσαι et πέψαι frequentantur: ποιεῦνται commendare poterunt voces notissimae ἀρτοποιὸς, σιτοποιὸς, et, a *Proclo* saltem adhibita, ποπανοποιός. — Pro vulgato πλαθάνῃ, recepi πλαθάνῳ ex duobus Codd. Florent. et Vaticano: ad quos accedebant *Gregorius* de Dial.
B. Dor. p. 146, *Hesychius*, et variis in locis Πλάθανον (τὸ) exhibens *Pollux*: *Gregor.* Πλάθανον λέγεσιν εἶδος ἀγγείῳ τινὸς, ἐν ᾧ σκευάζεσι τὰ πόπανα. In Codd. *Theocriti* πλαθάνῳ si vidisset *Hemsterhusius*, non aliter ac *Jungermannus*, etiam iuvenis, iudicasset ad *Pollucis* X, 112. Πλάθανον in Indicem Thesauri L. G. retulit *H. Stephanus*. Hoc in versu Εἴδατα, id est, βρώματα, sive potius πέμματα, suspecta fuere *Wartono*; qui *Bene etiam*, inquit, *rescribi posset* ΕΙΓΜΑΤΑ. imo male omnino sic scriberetur: vox enim εἴγμα, nullo teste nixa, hic certe prorsus esset inexspectata.

Vs. 117. Ὄσσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος] Quae sequuntur, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ· sic viro Doctissimo displicuerunt,
C. ut refinxerit ista, edideritque τά τ' ἐνύγρω ἐλαίω· ut esset genitivus ab ἔνυγρον ἔλαιον. — Fac oleum aeque ἔνυγρον

Digitized by Google

dici potuisse ac ὑγρὸν, quis placentas vidit, aut dictas legit ἐνύγρα ἐλαίᾳ· vel ἀπὸ ἐνύγρα ἐλαίᾳ; ut fiunt et dicuntur ἐκ, vel, ut hic, ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος. Imo vero εἴδατα sive πέμματα, a mulieribus ἐπὶ πλαθάνῳ πλαττόμενα ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος καὶ ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ, funt in *artopta* sive *testa elaborata ex melle, et in oleo* sive *cocta*, sive *fricta*: in plerisque placentis, certe in μελιτάττας, farinae mel admiscebatur, nonnihil etiam adipis vel olei, sed et in oleo nonnullae *coquebantur* vel ἐτηγανίζοντο: unum conferant *Athenaeum*, ubi veteribus memoratae placentae recensentur: L. XIV. p. 645. D. Cretensium Γλυκύνας esse dicitur ὁ διὰ γλυκέος καὶ ἐλαίᾳ πλακῆς. p. 646. B. Σταιτίτας, πλακῆς ἐκ στέατος καὶ μέλιτος. ibid. E. Ἔλαφος πλακῆς — ἀναπλασσόμενος διὰ σταιτὸς καὶ μέλιτος καὶ σησάμε. ibid. D. Ἴτριον, πεμμάτιον — διὰ σησάμε καὶ μέλιτος γενόμενον. Grammaticus *Philemon* Ἀμόρας φησὶ καλεῖσθαι μελιτώματα ἃ ἐστι πεπεμμένα. sic ista scribenda sunt, in quibus turpiter errat Interpres. Sequitur apud *Athen.* E. Τηγανίτης πλακῆς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, *placenta in oleo fricta*. *Pollux* VI, 59. τῷ ταγηνίᾳ (ταγηνίτῃ) κατὰ τὸ ταγήνε χυθέντι ἐπεχεῖτο τυρὸς, ἔλαιον, μέλι, σήσαμα. apud *Athen.* p. 647. E. placentae cuiusdam Romanae ubi conficiendae rationem ostenderat *Chrysippus* quidam *Tyanensis*, ἔψε, inquit, εἰς ἔλαιον θερμότατον *in oleum calidissimum iniectam coque*. p. 645. E. Ἐγκρίδες esse dicuntur πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ, καὶ μετὰ τοῦτο μελιτόμενον, *placentula in oleo cocta, postea melle oblita*. — In variis festis Diis sacrae placentae a *Polluce* VI, 75. 76. et a *Suida* enumerantur in v. Ἀνάστατοι· ubi sic a *Kustero* B. dissentio, ut aptissimum illud placentae nomen existimem et ex *Suida* emendandum in *Athen.* III. p. 114. A. τὸν Ἀνάστατον καλούμενον. placenta Ναστὸς dicta erat illinc diversa. *Hesych.* Ἀνάστατοι, πλακοῦντος γένος. Si vel alibi non memoraretur Ἀνάστατος, mihi non magis nomen displiceret, quam Ὀρθοστάτης· cuius unus forte *Pollux* meminit VI, 73. Ναστὸς et aliunde innotuit et ex *Aristoph.* Plut. v. 1143. et ex versu *Diphili* apud *Athen.* X. p. 421. E. pront illum emendavit *A. Heringa* Observ. p. 279. — De *panificiis* in templo Serapidis Alexandriae p. 398. A.

Digitized by Google

Vespasiano oblatis locus est insignis *Suetonii* in Vespas. c. 7. *cum de firmitate imperii capturus auspicium, aedem Serapidis, submotis omnibus, solus intrasset, ac propitiato multum Deo tandem se convertisset, verbenas, coronasque, et panificia, ut illic assolet, Basilides libertus obtulisse ei visus est.*

Vs. 118. Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετά] Nihil in hoc versu *Scaligero* displicuit aut *Casaubono*: correctione versum egere Editores novi iudicarunt. *R.* τᾷδέ, ait, *redundat*: *num dedit poëta ἑρπετὰ δέ; caesura potest a producere.* Sed an scribi potuit a Poëta in fine versus, ἑρπετὰ πάρεστι; an licet formam nusquam lectam ἑρπετὸς vel ἑρπετά Poëtae obtrudere? Versiculus ex Clariss. *Wartoni* sententia renovatus Criticis valde displiceret: *Scaliger* „Male, inquit, vulgo haec concipiuntur. Nam vult „omne genus volucrum, fructuum, aliarum rerum dul-„ciario opere effingi Adonidi a mulieribus pistricibus, quas
P. 399. A. „δημιεργὲς Attici vocabant. Quare uno ductu haec omnia „continuanda". Praeivit Scholiasta, qui ad vs. 117. adscripsit, πλακοῦντες διάφοροι. In eundem fere finem quatuor hos versus, uno certe ductu continuandos, *Casaubonus* attulit; et cum verbis *Procli* in *Platonem* comparavit, Anim. in *Athen.* IV. c. XXI. p. 305. memorat illic *Proclus* mulieres ποπανοποιὰς, *τὰς πλαττούσας ὅσα τοῖς θεοῖς ἀνίᾶσι ζῷα καὶ φυτά, placentarum pistrices, quae, quicquid Diis esset animalium vel plantarum consecratum, effingerent opere dulciario.* — Sed hoc a *Scaligero* dissentio, quod arbitror fructus maturos quoscunque adfuisse in hac pompa, hortorum cultori dum in vivis esset Adonidi valde adamatos; hos designari vs. 112.

Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.

Praeter fructus vere aderant cuiuscunque generis placentae: dicique adeo de his Alexandrinis poterant Adoniis,
B. quae ex iambis *Solonis* servavit *Athen.* XIV. p. 645. F.

Κεῖθι δ' ὅτε πεμμάτων
Ἄπεστιν εἰδέν, ἅσσ' ἂν ἀνθρώποισι γῆ
Φέρει μέλαινα, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα.

Digitized by Google

Hae placentae, Adonidis imagini adpositae, artificiose sic a pistricibus erant dulciariis effictae, ut animalium quorumvis figuras exprimerent. Talis muliercula δημιουργὸς in cognomine *Menandri* dramate dicebat:

Πλάττομεν γὰρ πλάσματα,
Τὴν νύκτα δ' ἠγρυπνήκαμεν, καί γῦν ἔτι
Ἀποίητα πάμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν.

Theocritus: Εἴδατα ὅσσα — Ὅσσα τε, — Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι. Male interpres vulg. *Omnia illi volatilia et reptilia hic adsunt*: recte tamen *hic*, τᾷδε, παρ' Ἀδωνιδι. πάρ' οἱ vs. 112. *Eobanus* etiam *Hessus volucrum* dedit *Reptantumque millia*. *Scaliger* hac voce cautus abstinuit: *dicit enim omne genus volucrum, fructuum, aliarum rerum*: sensit, opinor, *reptilia* huic scenae minus congrua, vellem, omissa voce fructuum, scripsisset *Scaliger*, *omne genus volucrum aliorumque animantium*. — Usum Doricum verbi ἕρπειν et nominis ἑρπετὰ tum forte, sibi notum, *Scaliger* non recordabatur, plerisque, opinor, interpretibus certe incognitum. *Quaevis animantia quae pedibus incedunt*, τὰ ἕροντα, vel βαδίζοντα, πάντα τὰ τετράποδα, (distinguuntur hic *volucres*, πετήνα,) Dorice dicuntur Ἑρπετά. *Callimachus* h. in Iov. vs. 13. C.

ὁ χῶρος
Ἱερὸς, ἀδέ τι μὴν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται.

Versus est ex carmine perdito *Callimachi*: p. 400. A.

Ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τετράφαται λοφίαι.

quo τῶν ζώων designantur τὰ λόφουρα, *boves*, *equi*, etc. Qui ad hoc fragm. CCXXVIII. legerit notam *Bentleii*, et ad priorem locum *Callimachi*, in *Theodori* filii nota, observata *Jo. Georg. Graevii*, plura super hoc usu non requiret. Dorice, nec mirum, Ἑρπετὰ sunt quae pedibus incedunt *animantia*; Ἕρπειν Dorice significat *incedere*, *ire*, ubique apud *Theocr.* et in hoc ipso carmine vs. 26, 42. quod non observatum decepit et alios et *Lambinum*

Digitized by Google

ad *Horat.* I Satyr. V, 25. in formula Foederis inter Priansios et Hierapytn. vſ. 33. ἑρπέτω ἐν Πριανσίῳ ἐς τὸ ἀρχεῖον. vſ. 35. et vſ. 38. ἑρπόντων παρ' ἀλλάλος ἐς ἀνδρῆον. Incertus Auctor ex Ed. *Galei* pag. 711. Λακεδαιμονίοις τὰς κόρας — ἀχίτωνας παρέρπεν καλόν. *Heſychius* dederat Ἐξέρπειν, ἐξιέναι. ut dedit Ἐξερπύσαι et ex emend. *T. H.* Ἐξέρπον, ἐξεπορεύοντο. ἐξέρπειν in Epiſtola *Chilonis* apud *Diog. Laërt.* I, 73. *Kuhnius* intellexit; legitur ibid. §. 113. in Epiſt. *Epimenidis* ad *Solonem* ἕρπε ἐς Κρήταν ποθ' ἅμμε· *ad nos in Cretam veni.* quae ibi ſequuntur ad *Herodotum* ſunt emendata.

Vſ. 120. Ὑπερποτόωνται.] Pro ὑπερπωτῶνται, revocavi ex Edd. primis Mediol. Ald. et Flor. repertum etiam in Rom. Cod. Card. Ottob. In Vaticano et Flor. legabatur ὑπερποτῶντο et ὑπερποτῶντες. Eſt illud inſtar Homerici εὐχετόωνται ſimiliumque. Hic melius altero videbatur ὑπερποτόωνται. recte tamen paulo poſt vſ. 122 ſcribitur Πωτῶνται, ut Πωτῶντο in Eid. VII, 124. et in *Homeri* Il. M, 287. Sed et Theocriteum eſt, πᾷ τὰς φρένας (vel τᾶς φρενὸς) ἐκπεπότασαι;

Vſ. 121. Ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων] Voci vulgatae, ἀηδονιῆες, per Codices propagatae, literam δ inſerui. Huius exiguae mutationis rationem poſtea reddam, de vicinis primum pauca dicturus. Non debebat δένδρων a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. Dor. p. 122. mutari in ἐπὶ δένδρῳ. contra in Eid. V, 47. hinc ſcribendum ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· ut recte cenſuerunt *Reiskius*, et *Toupius*. — In uno Flor. Codicum hic legitur ἀεζομένων ἐπὶ δένδρων· in alio, ἀεξομένων· ut et in Toletano, quem *A. Schottus* adhibuit, et in Ed. Florent. Iuntae. Sed cum alibi ſcripſerit Noſter ἑσδόμενοι, et ἑσδώμεθα, quidni et hic Dorico more — ἐφεσδόμενοι ἐπὶ δένδρων; — Recte etiam, me iudice, *Toupius* in verſu ſeq. 122. *priſtinam formam* reſtituit — ὄσδον ἀπ' ὄσδω. ubi cum *Wintertono* poſui ὄζω, pro ὄζω. Sed absque Codicum auctoritate Dorica talia reponere in contextu vix licet. — Quia *H. Stephani* errorem in voce Ἀηδονιεὺς ſequuti ſunt,

Digitized by Google

ut alios, ceteri Lexicographi, vetus forma est confirmanda. Ἀηδονιεὺς idem esse dicitur ac ἀηδὼν, omnino male. Primum vox *Theocriti* leviter fuit vitiata. Corrigo,

Οἷον ἀηδονιδῆες.

nomen fuit Ἀηδονιδεύς. vulgatur apud *Hesychium*: Ἀηδόνος, νεοσσός. corrigunt Ἀηδονίς, vel νεοσσοῦ. imo vox excidit restituenda, Ἀηδονιδεὺς, ἀηδόνος νεοσσός. *Luscinia-rum pulli* hic propria sua adpellatione dicuntur Ἀηδονιδῆες. *Theocr. luporum catulos* eadem forma dixit Λυκιδεῖς in B. Eid. V, 38.

Θρέψαι καὶ (vel δὴ) Λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

In pullis animantium designandis δεὺς erat forma velut patronymica. Haec debemus *Aeliano* de N. A. VII, c. XLVII, λεόντων σκύμνοι καὶ Λεοντιδεῖς ὀνομάζονται, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος μαρτυρεῖ (in opusculo, probabiliter, περὶ ὀνόμασίας ἡλικιῶν.) — πιθήκων — ἀκούομεν σκύμνας τε, καὶ Πιθηκιδεῖς τοὺς αὐτούς. — Λυκιδεῖς καλοῦνται οἱ τῶν λύκων (σκύλακες.) — τῶν λαγῶν, Λαγιδεῖς. ἀλωπέκων τὰ ἔκγονα, Ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται. Τὰ δὲ πρόσφατα ὀρνίφια νεοττοὺς καὶ ὀρταλίχας ἀλεκτρυόνων τε, καὶ Ἀλεκτορίδας λέγεσι. — καὶ Χηνιδεῖς, καὶ Χηναλωπεκιδεῖς, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰ αὐτὰ σχηματίζεσιν. haec omnia forma sua legitima in δεὺς vel δεῖς exhibentur, praeter unum Ἀλεκτορίδας, in Ἀλεκτοριδεῖς facile mutandum: veteris formae in δεὺς non recordabatur Clar. *Oudendorpius*, quum ad *Thom. M.* p. 33. *pullos gallinaceos*, ἀλεκτορίδας C. dici potuisse arbitraretur. Quia hoc genus a Lexicographis fuit neglectum, aut perperam scriptum, alia quaedam addam: cognitum illud habuit *Iungermann.* ad *Pollucis* V, 15. ubi prodierunt ex Codd. Ἀλωπεκιδεῖς· Λυκιδεῖς· et Λαγιδεῖς. Noverat etiam rariora, avium pullis indita, *Eustathius*, qui ad *Hom.* Il. I. p. 655, 2. ὥσπερ, ait, Χηνιδεῖς λέγονται καὶ Περδικιδεῖς καὶ Κορωνιδεῖς καὶ Ἱερακιδεῖς καὶ Περιστεριδεῖς, οἱ χηνῶν καὶ περδίκων καὶ τῶν ἑξῆς γόνοι, οὕτω καὶ Χελιδονιδεῖς, οἱ τῶν χελιδόνων. Audacter scripserat *Achaeus*:

Digitized by Google

Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος.

nam ſecundum *Euſtathium*, cui verſum iſtum uni, ni fallor, debemus (l. c.) dixiſſe debuerat Tragicus, νεοττὸν, ἢ ὀνοματικῶς (ſic corrigo vulgata ἢ γᾶν ἄλλα) Χελιδονιδῆα. Ad hos *hirundinum pullos*, Χελιδονιδεῖς, proximi accedunt
p. 102. A. Theocritei Ἀηδονιδεῖς· ſive Ἀηδονιδῆες. Neminem nunc futurum puto, qui aegre ſit laturus, literam a me vulgatis apud *Theocritum* ſemel absque Codicum auctoritate interiectam, ſuumque ſic nomen *luſciniarum filiolis* reſtitutum. His ſcriptis cum vix quidquam praeterea in editis reperiri Grammaticis putarem, ſchedulam ad me miſit Amicus, harum etiam rerum, ſi quis alius hac aetate, longe peritiſſimus *D. R.* „Grammaticus MS. Sangermanen-„ſis: Γαλιδεὺς, ὁ τῆς γαλῆς σκύμνος. Κρατῖνος Ὥραις. „Eundem Cratini locum reſpexit Heſychius, quem ita cor-„rigendum puto: Γαλιδέα. Κρατῖνος. λέγει δὲ ἔτως τὸν „εὐτελῆ καὶ ὡς γαλῶν παῖδα. Idem Grammat. MS. Κορω-„νιδεὺς, ὁ τῆς κορώνης νεοσσός. Κρατῖνος Πυλαίᾳ. Eadem „habet Heſych. ſed ſine auctoritate". Ex *Philemonis* Le-
B. xico Technologico MS. quod nuper adeo Pariſiis accepit Clariſſ. *Villoiſonii* beneficio, haec tandem mecum communicavit: Λαγίδης, πατρωνυμικὸν, ἐκ τῆ λάγωῆ, ὡς, ὁ τῆ πελαργῆ γόνος, Πελαργίδης, τῆ λύκα, Λυκίδης, Ἀλεκτορίδης, Χηνίδης, Περδικιόνης. Ptolemaeus, huius nominis primus Aegypti Rex, non quidem erat, cenſebatur tamen (*Pauſan.* p. 15, 1.) filius Λάγα· is erat Λαγίδης, et eius poſteri Λαγίδαι. Par ratio eſt in aliis. *Lepuſculus* Graece, a λαγὸς, Λαγιδεὺς, *leporis filioli* Λαγιδεῖς dicebantur. Si ſic iſta ſcripſit *Philemon*, erravit procul dubio: huius quidquid fuerit, iſta ſaltem omnia, ut Graeca ſint, et antiquiorum obſervatis congruant, in δεὺς ſunt terminanda: περδικιόνης, mutandum in Περδικιδεύς.

Vſ. 124. Ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῖ παῖδα φέροντες] Verſum vitiaret, quod inter voces
C. Αἰετὼ et οἰνοχόον interſerendum putabat *Sanctamandus*, δ'. in uno Codice lectum δὲ hoc ipſi ſuggeſſerat. *Reiskius*, *ratio*, ait, *grammatica poſtulat φέροντε, in duali. Sed numeri ſaepe inter ſe permutantur.* in uno Florent.

Digitized by Google

Codicum laudantur hic Αἰετοὶ — φέροντες. Et certe vel duas vel plures aquilas hic invenit *Scholiastes*, cuius haec est nota: Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βαστα-ζόντων τὸν Γανυμήδην. Aquilae Iovis fuerunt in tutela, et οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ memorantur in *Sophoclis* Antig. v. 1052. duabus aquilis in umbilico terrarum determinando fertur Iupiter usus ministris in *Schol.* ad *Pindari* Pythion. IV, 7. (ubi Poëta meminit χρυσέων Διὸς ὀρνίχων· prout ibi pro αἰετῶν corrigit *Dawes* Miscell. Crit. p. 55.) *Schol.* ad *Eurip.* Oreſt. v. 330. ad *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 488. hic, Del- P. 403. phis, ait, χρύσεοι ἀετοὶ διὰ τᾶτο ἀνάκεινται, τῶν μυθεύο- A. μένων, quod ille addit, ἀπομιμήματα. ſic ſcribendum puto pro ἀπομνήματα. — Sed cur tandem, obſecro, in hac Adoniorum Regia pompa repraeſentarentur Αἰετῷ, vel Αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διΐ παῖδα φέροντες; Utrum itaque Iupiter in duas ſe transformaverat aquilas, an duae aquilae inter alas ſuas Phryga paſtorem ſuſtulerant? ſed [εἷς ἀετὸς] κέ-φως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλών — ἀνέφερε τὸν παῖδα· oculatus hoc teſtis narrat Mercurius *Luciani*, qui, cum in coelum eveheretur, iuxta Patrem, tum aquilam, volans συνεκέφιζε τὸν παλόν. leguntur iſta *Luciani* T. I. p. 258. vid. et p. 208. Unicum modo alitem ſecundum alios veteres in hoc miniſterio Iupiter adhibuit, cuius effigiem in coelum tranſtulit ſtelliferum: in pictura *Manilii* I, 350.

Magni Iovis ales fertur in altum, B.
Aſſueto volitans geſtet ceu fulmina mundo.

neque hoc ignoravit qui ſub nomine *Clementis Rom.* Clementina ſcripſit, V, c. XVII, τῶν ἄστρων κατηζίωσε — Ζεὺς τὸν ἀετὸν, συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδᾳ ἁρπαγῇ. plura huc ex Anthologia Graeca, vel Latina, fruſtra conducerentur. Ab hac diverſam rationem, cur aquilam hoc aliisve fuerit honoribus Iupiter dignatus, ex *Aglaoſthenis* originibus Naxiacis tradit *Eratoſth.* Cataſter. c. XXX. conf. *Moero*, in *Aſclepiadae Myrleani* de Neſtoris poculo Diſſertatione apud *Athen.* XI. p. 491. B. et hinc apud *Scaliger.* in *Manil.* p. 49. Sed praeter *Hemſterhuſii* obſervata in *Lucian.* I. p. 210. quae ad abſolvendum Iovem dici poſſent ex Schol. in *Homer.* in Codice Leid. e *Suida* v. Μίνως,

Digitized by Google

C. et aliunde, huc nihil facerent; ubi, ſicut a Poëtis paſſim laudatur, *Iovis ales* unicus repraeſentari debuiſſe videtur. Una litera E in O, cum *E. H. Eldikio* Zutphanienſi mutata, unam aquilam *Theocrito* reſtituet, ſi ſcribamus:

ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διΐ παῖδα φέροντος.

ὁ ſtupendo artificio factam *ex ebore candente aquilam, quae iuvenem Saturnio Iovi fert pocillatorem.* hoc enim, primum nolenti, Iupiter impoſuit miniſterium: οἰνοχοήσειε, καὶ ἐπὶ τᾷ νέκταρος τετάξη, καὶ ἐπιμελήσῃ τᾶ συμποσίᾳ· ut Deum facit *Lucianus* loquentem p. 211. Quod legitur in hoc loco *Theocriti* Ὦ admirantis (quod ab Ὦ diſtinguit *H. Stephan.* in Append. Theſ. p. 53. et 103.) verbum peperit Ὠζειν, ſignificans *cum admiratione* ὦ ὦ *exclamare*: ſemel illud legitur in *Ariſtoph.* Veſp. v. 1518, quem locum a ſe emendatum primus explicuit *R. Bentleius* in Reſponſ. ad *Boyleum* ex Ed. *Lennepii* Lat. p. 149. vid. Diatribe in *Euripidea* p. 21. A. Poſt illud ὦ mirantis interdum, raro tamen, ſequitur nominativus, ſaepe, ab ἕνεκα rectus, caſus ſecundus. quia vero hoc in verſu genitivus requiritur, ſuſpicor et in praecedenti ſcripſiſſe Poëtam:

p. 404. A.

Ὦ ἐβένω, ὦ χρυσῶ, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετῶ· —

hoc in loco hiatus iſte, et ſaepe repetitum ὦ, mulieri admiranti valde conveniunt: quater et decies repetitum, iunctumque genitivis, legere licet Ὦ in epigrammate *Anthol.* L. VII, 100.

B. Vſ. 125. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω,] Quae proxima ſequuntur v. 124. qua commoda ratione poſſint et cum his connecti, et cum ſeqq. vix adparet: ſenſit, opinor, hanc difficultatem *D. Heinſius*, dum ſcribebat p. 368. *mirum* eſſe *loquendi genus, quo Theocritus Mileſiorum et Samiorum periſtromata extollit.* Sunt et alia in his, ſi fieri poſſit, enodanda. Recte, ni fallor, *Reiskius*, ad Ἄνω ſcribit, *ſcil.* τᾷ κλιντῆρος. quod addit ſe aliquando ſuſpica-

Digitized by Google

tum „legendum esse τάπητ' (in duali) ἀγανῶ (id est ἀγα-„νέ) μ. ὕ." rectius forsan omisisset: *Mollem somnum* intelligi vox adiecta docet: ἀγανός, *blandus, mitis*, de *somno* non adhibetur: *mitis sapientia* σοφία dicitur ἀγανή, quod restituendum videtur in versu *Xenophanis* apud *Athen.* X. p. 414. B. In *Stobaei* Floril. p. 45, 7. literis aliquot repetitis corrigendum puto. Γυναικὶ μηδὲ μάχεσθαι, μηδὲ ἄγαν ἀγανοφρονεῖν, *(neque nimis esse blandum)* ἀλλοτρίων παρόντων. vulgatur, μηδὲ ἄγαν φρονεῖν. — Sed *Toupius* in Epist. ad *Wartonum* vocem ἄνω ad sequentia referebat, ut tapetes, qua parte sunt villosi, dicerentur ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω. In Append. Emend. in *Theocr.* nondum quidem illud sibi ait displicere, profert tamen *Eubuli* locum; ex quo suspicor, eum iam tum in alteram inclinasse explicationem, quae mihi quoque vera videtur. Ut hodie, sic et olim tapetibus conclavium pavimenta tegebantur; viae etiam in pompis solemnibus, aut quibus Regibus esset incedendum: vid. *Perizonius* ad *Aeliani* V. H. IX, c. III. p. 570. 571. Sed tales lodiculae erant ψιλοτάπιδες, nec villosae, nisi aliquantulum ab una parte: lectorum pedes talibus insistebant; sed superne ἄνω lecti tapetibus ab utraque parte villosis atque adeo *amphitapis* et *stragulis* erant contecti. Distinguuntur, a *Lucilio* apud *Nonium* p. 540. p. 405. A.

Psilae, atque Amphitapae villis ingentibus molles:

Τάπητες et Ἀμφιτάπητες ab *Ammonio*, *Aelio Dionysio*, et *Pausania*, apud *Eustath.* ad *Hom.* Il. I. p. 644, 30. quem conf. ad Il. Π. p. 1073, 23. *Lycon* in testamenti tabulis legat Callini filio, praeter alia, ψιλοτάπιδα, ἀμφίταπον, περίστρωμα, προσκεφάλαια δύο τὰ βέλτιστα τῶν καταλειπομένων, apud *Diogenem Laërt.* V, 72. Τὰ κάτω, et τὰ ἄνω, clare distinguuntur in lecto Paphii cuiusdam Reguli in verbis *Clearchi Solensis* apud *Athen.* VI. p. 255. E. κατέκειτο — ἐπὶ ἀργυρόποδος κλίνης, ὑπεστρωμένης (atque adeo κάτω) Σαρδιανῇ ψιλοτάπιδι τῶν πάνυ πολυτελῶν. ἐπεβέβλητο δ' αὐτῷ (ἄνω) πορφυρᾶν ἀμφίταπον, ἀμοργίνῳ καλύμματι περιειλημένον. B. Iam vero Πορφύρεοι τάπητες hic apud *Theocr.* et in loco *Bacchylidis* apud *Athen.* XI. p.

Digitized by Google

500. A. ex mente Grammaticorum Ἀμφιτάπητες potius dici debuissent: de Hercule agens, et vere, ut de homine voluptati supra modum dedito, *Megaclides* apud *Athen.* XII. p. 512. F. τὰς μαλακὰς, ait, στρωμνὰς Ἡρακλέης κοίτας εἰώθασι καλεῖν. quae illinc sumsit *Eustath.* ad Il. X. p. 1384, 6. — Sed haec, ut ut vel maxime vera sint, non multum tamen ad Theocritea inter se connectenda iuvant: nexum certe nullum inter se habent:

Vs. 125. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω —

Vs. 126. Ἀ Μίλατος ἐρεῖ —

Vs. 127. Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι — ἄλλα.

C. Puto haec vitiata, nec nisi emendata recte posse intelligi: sic suspicor; ubi forma vocis Dorica rarior degenerasset, una tantum litera mutata, in notissimam μαλακώτεροι priora etiam ad hanc accommodari debuisse. Corrigo:

Πορφυρέοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλάκωτέρος ὕπνω
Ἀ Μίλατὸς ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων)
Ἔστρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὀρῷ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

Tam exigua mutatione suum hic locus splendorem, ni fallor, recuperavit, qui nunc sensum dat facillimum: *Supra purpureis tapetibus (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius,) stratus est lectus; alius Adonidi for-*
p. 406. A. *moso: Illum quidem Venus tenet; hunc vero lectum roseus occupat Adonis.* Alia etiam huius carminis, sed et haec spectasse videtur *Catullus* in Epithalamio Thetidis et Pelei vs. 47.

Polvinar vero Divae geniale locatur
Sedibus in mediis, Indo quod dente politum
Tincta tegit roseo conchyli purpura fuco.

ubi *Alexandrina tapetia* tractat et alia *Is. Vossius* p. 196. — Sed singula *Theocriti* paucis exigenda sunt. τὰς μαλακωτέρας, non tantum μαλακωτέρως; sed et μαλακωτέρος Dorice dicere licet Poëtis, si syllabam versus requirit corripiendam: *Theocr.* Eid. I, 90. — ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι. Eid. V, 109. Μή μευ λωβασησθε τὰς ἀμπέλος.

Digitized by Google

dantur talia plura. — Sed miretur aliquis, cur Milesium et Samium dicentem hic fecerit, quod ipse alibi iam dixerit Eid. V, 5. B.

εἰρία τᾶδε πατησεῖς,
Αἰὲ ἔνθης, ὕπνῳ μαλακώτερα·

lanam — somno molliorem: formam loquendi hinc ab aliis transsumtam ante *Toupium* in Epist. et in Append. verbo iam indicaverant *Casaubon.* in L. T. p. 274. et *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 117. Haec vero *Theocriti Casaubonus* in Anim. ad *Athen.* V, c. VI. fine, commode adhibuit ad ista *Athenaei* p. 197. B. ἀμφίτυποι ἀλαργεῖς ὑπεστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας· καὶ περιστρώματα ποικίλα διαπρεπῆ ταῖς τέχναις ἐπῆν. ubi τῆς πρώτης ἐρέας sunt *e lana praestantissima*; qualis cum esset Milesia, et Samia fortasse, Milesios, mercatores probabiliter, tum temporis Alexandriam inprimis confluentes, ista facit et Samios dicentes *Theocritus*, qui, ut lanam suarum ovium, et tapetia sua commendarent, illa dicere sueverint *somno molliora*. Ubi C. στρώματα Μιλήσια memorat *Aristoph.* in Ran. v. 549. versus duo Theocritei, quales vulgantur, prostant in Scholiis: *vellera* illic *Milesia Spanhemius* tractat: *Scholiastae* locum *Heinsius* L. T. p. 368. iam indicavit, et *Reiskius*; hic etiam *Eustathii* in *Dionys.* Periegel. v. 823. ubi, Θεόκριτος, ait, τάπητας μαλακωτέρας ὕπνα εἰπών, ἐπάγει, φαιὴ ἂν Μίλητος, καὶ ὁ τὴν Σαμίαν καταβόσκων· ὡς τῆς Σάμα καὶ τῆς Μιλήτα ἀγαθῶν ὄντων εἰς ἐρίων φοράν. Egregias oves Milesias veterem de aureis Hesperidum μήλοις fabulam nobis peperisse statuit *Palaephat.* π. Ἀ. c. XIX. quocum conf. *Diodor. Sic.* IV, c. XXVI. De ovibus, lana, stragulis Milesiis multa me legere memini; de Samiis vero paene nihil; hinc paulo forte suspiciosior dubitare poterit, scripseritne *Theocritus* τὰν Σαμίαν, an p. 407. A. aliud: τᾶν Σαμίων, quod eodem recidit, hic habet Codex Flor. Ovis tamen apud Samios magno erat in honore: *Aelianus* de N. A. XII. c. XL. Τιμῶσιν, ait, Δελφοὶ μὲν λύκον, Σάμιοι δὲ πρόβατον· nec tamen ob quaestum e lana; sed ob aliam rationem quam illic narrat: fidem vix inveniunt de Samii Polycratis luxu quae tradit *Clitus Aristotelicus* apud *Athen.* XII. p. 540. D. verius videtur quod

Digitized by Google

Samius ibidem narrat hiſtoricus *Alexis*, praeter alia, Mileſias oves conduxiſſe virum egregium Polycratem, ut civibus ſuis prodeſſet. Mirabar olim in Graeca verſione Divini vatis *Ezechielis* c. XXVII, 18. memorata ἔρια ἐκ Μιλήτου· mirari deſinet qui legerit *S. Bocharti* Geogr. S. I. L. I. c. VI. Illud magis quis miretur, locum reperiſſe
B. *Wetſtenium* in N. F. ad quem vel a ſe vel ab aliis de lana Mileſia collecta, proferret, *Actor. Apoſt.* c. XX, 29. — Paene praetermiſiſſem lectionem primarum Editionum Mediol. et Ald. in vſ. 128. — τὰν δ' ὡ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις· fluxit illa fortaſſe ex alia, — τὰν δ' ὀ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις. quam ego quidem in talibus antiquam arbitror et genuinam: quia literae liquidae poſt vocales breves vix niſi duplicatae poterant pronunciari; hanc cauſam arbitror, cur tam frequenter in ſcriptis Codicibus, in lapidibus etiam antiquis bis ſcribantur; certe tanquam bis poſitae vocali natura brevi moram indant, qua producatur: de hoc genere *Sam. Clarkius* in ſuis ad *Homerum* obſervatis bene iudicavit: nec ſane nollem, ut in veterum ſcriptis antiquam ſcripturam, ubi dant illam Codices, reſtitueremus.
C. Si Ῥίον eſt *Theocriti* in Eid. I, 125. quidni ſcripſerit. Ἐλίκας δὲ λίπε ῥ' Ῥίον; *Antimachus*, παρὰ ῥ' ῥόον in loco, quem habet *Harpocr.* in v. Ἀδραάστειαν; *Sophocles*, κατὰ ῥ' ῥάχιν· in verſu, quem dat *Pollux* X, 160; *Homerus*, — ἑλλώρια τεῦχε κύνεσσιν; aeque ac ἔλλαβε ſcripſit, ἔλλειπον· ἐλλιτάνευσα.

Vſ. 129. Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός.] Hoc ex Vaticano Cod. non contemnendum *Scholion* fuit prolatum; τὸν ἄνδρα Γαμβρὸν λέγει ὡς οἱ Αἰολεῖς. attigit hunc uſum *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 74. — Prima verſus vox ut in Ed. prima Mediol. ſcribitur in Cod. Rom. ὀκτωκαιδεκαέτης, vel — τις. ut in Ald. Ed. in Cod. Flor. ὀκτωκαιδεκάτης. *Reiskium* Aldina lectio permovit, ut alienam in hunc verſum introduceret. — Si vox eſt genuina, cum
p.408. accuratioribus Grammaticis ſcribi poſſet Ὀκτωκαιδεκετής.
A. horum duo ſunt de iſtiusmodi nominibus obſervata: Δεκέτης ex gr. et Δεκέτης elegantius eſſe decernunt, quam δεκαετὴς et δεκαέτης. deinde de hominis aetate nomina putant talia — ετὴς ſcribenda; de aliarum rerum dura-

Digitized by Google

tione adhibita, — ἔτης. - Huc ſpectant obſervata *Ptolemaei Aſcal.* apud *Ammon.* in Τρίετες, *Suidae* in Τριακοντατὴς, *Moeridis* in Δεκαέτες p. 123. *Thomae* in Δεκετὲς παιδίον. - Ut hic, legitur apud *Demoſthenem* adv. Boeot. p. 582, 5. συνέβη μοι δεηθέντος τοῦ πατρὸς ὀκτωκαιδεκάτῃ γῆμαι· ubi ὀκτωκαιδεκέτῃ corrigit *Taylor* ad *Lyſ.* p. 471. Meminit *Meleager* in epigr. *Antholog. MS.*

Ὀκτωκαιδεκέτας παιδὸς ἔτ' ἐν χλαμύδι.

— Quia vero hoc in verſu ἢ ἐννεακαίδεκ' additur, *Theocritum* hic potius ſcripſiſſe ſuſpicor

Ὀκτωκαίδεκ' ἐτῶν, ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός. B.

Nulla tunc eſſet ellipſis, niſi uſitatiſſima, ubi vox praeceſſit ἐτῶν, vel, ſi quis ita ſcribi malit, ἐτέων. Cum autem ſaepius in epigrammatis annus decimus octavus vel decimus nonus commendetur, ut flos ipſe iuvenilis, mihi quidem hic quoque verſus genuinus videbatur: adponam quae mecum communicavit eruditiſſimus *Petrus Fontei-nius*: „Non parum me offendit elliptis vocis ἐτῶν, ſed „magis adhuc minuta illa de annis Adonidis dubitatio, „quae, ut in eius feſto intempeſtiva fuiſſet, ſic nec hymni „gravitati convenit. Quare verſum, ad rerum nexum „neutiquam neceſſarium, ſpurium eſſe ſuſpicor."

VI. 130. Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' · ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.] C. Scriptum alicubi memorat *Reiskius* περιχείλεα · quod, ſi reperiretur adhibitum, minime eſſet abſurdum: pro περὶ, ſcribendum putat vir Cl. πέρι · in hunc ſenſum: „*ſuper-„ſunt ei adhuc malae rutilae; ſeu barba in malis rutila.*" Sed primum πέρι pro περίεστι non fuit in uſu. Deinde Adonidi, decem et octo annorum adoleſcenti, dici non potuit *barba ſupereſſe in malis rutila*: anno demum aetatis XXI ponebant θέρος τὸ πρῶτον ἰᾶλε, ut vocat *Callim.* h. in Del. v. 298. vid. *Solon* apud *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 814, 22. *Macrob.* in Somn. Scipion. I, VI. p. 40. Imberbis adhuc Adonis, et λειὸς, prima duntaxat lanugine genas habebat inſignes: in hoc ipſo carmine dicitur v. 85.

πρᾶτον ἰᾶλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις.

Roſeas genas flos iuvenilis adhuc leviter inumbrabat; ſive p. 409. A.

Digitized by Google

labra cingebat prima lanugo. Λάχνα hoc in loco nunc minus placeret, ſed forſan in iſtam ſententiam hic ſcribi potuit:

ἔτι οἱ περὶ χείλε' ἴελος.

ad ἴελος apte quadraret *Scholion* in Codice Laurentiano repertum, ἔστιν ὁ χνᾶς. quodque dederat editus *Schol.* ἔτι χνοάζει· ſic enim vulgatum ἐπιχνοάζει recte corrigit *T. H. Photius* in Lex. *MS.* Ἴελος, χνᾶς τριχῶν, ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλάστη. ubi Ἰελίζων eſſe dicitur ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος. De Theſeo iuvene,

Cui prima puras barba ſignabat genas,

Callimachi fuit in Hecale verſus:

Ἀρμοῖ πε κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴελος.

in *Xenoph.* Sympoſ. p. 515, 41. Critobulo παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴελος καθέρπει. conf. *Aeſchyli* ſeptem c. Theb. v. 540. *Euſtath.* in Od. Λ. p. 439, 43. — Sed ſi περιχειλὴς in tabulis fuiſſet in uſu, commode etiam τὰ περιχείλεα μέρη dici poſſent ἔτι πυῤῥά. Iuvenis Parthenopaei γένυν οἰνωπὸν in Phoen. *Eurip.* v. 1167. *genas roſeas* reddidit *Grotius*, cum *Statio* Theb. IV, 336.

dum firmius aevum,
Dum roſeis venit umbra genis.

ἕως ἂν ἔλθοι ταῖς πυρσαῖς γένυσιν ἡ σκιά. vel, μέχρις ἂν ἡ γένυς σκιάζοιτο. In *Theocriti* Eid. VI, 3. Πυῤῥὸς redditur in *Scholiis*, ἄρτι χνοάζων τὸ γένειον, et ἀρτίχνες. ad ἀρτιγένειος nonnulla dedit *D'Orvill.* in *Charitoni.* p. 625. — Ad *Theocrit.* κεντεῖ conferri poteſt *Martialis* XI, Epigr. 10.

Iam mihi nigreſcunt tonſa ſudaria barba
Et queritur labris puncta puella meis.

Vſ. 132. Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἄθρόαι ἔξω Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα.] In verſu 131. repertum in uno Codicum Flor. Νῦν μὰν forte alicui poterat adblandiri; ſed vulgatum omnino ſervandum eſt: Κύπρις μὲν ἔχοισα τὸν αὑτᾶς ἄνδρα χαιρέτω· Ἀῶθεν δ' ἄμμες etc. His uſa eſt *Anna Fabri* ad initium hymni *Callimachi* in Palladis Lavacra: proxima, κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα, *Taupius* adhibuit Emend. in *Suid.* ad Ζαὴ ἄνεμον. — Ut undae ſpumantes, et litora dicuntur *Spumoſa*, a Graecis ſpumam,

Digitized by Google

mam, navium fragmina, atque alia mare dicitur in litus *exſpuere*, ἀποπτύειν, vel ἐκπτύειν. — Quod vero hic traditur ſimulacrum Adonidis a mulieribus Alexandrinis ad mare deportandum, hinc a *Meurſio* in Gr. Fer. in v. Ἀδώνια potuiſſet adnotari. — In Scholiis legitur in hunc locum: ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἄδωνιν ἔῤῥιπτον ἐπ' αὐτήν. Sed omnino cenſeri non debent ſignum Adonidis in mare proiecisſe: optime, ni fallor, in libro ſuo corrigebat *Hemſterhuſius*: ἔῤῥυπτον ἐπ' αὐτῇ, vel ἐν αὐτῇ· *ſordes eluebant ad mare*, vel *aqua marina*, quas in pompa ex pulvere vel contactu ſignum Adonidis contraxerat. Factum vero hoc fuerit Alexandriae ex more ſatis uſitato: ad obiectionem, ἀ περφεροντίκασι τῶν ξοάνων οἱ ἐν αὐτοῖς ὄντες θεοί, egregie reſpondet eruditus Auctor *Clementin. Homil.* X, c. 23. τί ἂν αὐτὰ ὑμεῖς τημελεῖτε σμήχοντες, καὶ πλύνοντες. καὶ καθαίροντες; Stato die anniverſario, poſt pompam, Palladis ſimulacrum Athenis mari, Argis amne Inacho abluebatur. Etiam quae tradit *Suidas* in Οἱ Νομοφύλακες, hauſit, ut multa, ex Lexico Rhetor. pleniori: illic, τῇ Παλλάδι, inquit, τὴν πομπὴν ἐκόσμων, ὅτι κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Qui Panathenaeis totum libellum dicavit, ne hoc quidem, ut puto, *Meurſius* monuit. multa notavit Ill. *Spanhemius* in *Callim.* h. in Lav. Pall. p. 527. et ſeqq.

p. 410. A.

B.

Vſ. 137. Ἀμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος] Sequutus *Wintertonum*, pro Ἡμιθέων, formam recepi Doricam, ex Codd. tamen collatis non adnotatam; quia bis eadem vox ſic ſcripta legitur in his carminibus, Eid. XVIII, 18. XXIV, 130. ad eamdem rationem a *Wintertono* poſita Eid. XVII, 5, 136. In Carm. XXIX, 5. ἄμισυ niti poterit auctoritate Codicis Vaticani. — Procul omni dubio vitioſum eſt, atque iis quae ſequuntur ſatis confutatum, νεώτατος· quod hoc verſu Codex habet Vatic. pro genuino Μονώτατος. *Thomas Mag.* Μονώτατος, ait, παρὰ ποιηταῖς. *Hermogenes* II. p. 491. ἴδιον Τπερίδε τὸ καὶ ταῖς λέξεσιν ἀφειδέστερόν πως καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι, ὥσπερ ὅταν Μονώτατος λέγῃ. huius vellem negligentiae ſpecimen vel unica ad nos perveniſſet *Hyperidis* oratio, quam obſcurae Rhetorum quorumdam diligentiae longe praeponeremus: ſed in adhi-

C.

Digitized by Google

benda voce Μονώτατος *Lycurgum* habuit auctorem *Hyperides*, c. Leocr. p. 159, 3, 6. Illam mirum ni *Harpocration* adnotaverit; cuius Lexicon editum olim scripto multo continet pauciora.

Vs. 138. Βαρυμάνιος ἥρως] Ultimum illud sic etiam a Dorienſibus ſcribebatur; α in βάρυμάνιος Codices et Edd. conſtanter retinent: μανίειν, aeque ac μανίειν, reperitur: p. 411. A. ἔμμηνις, forma incognita, Dorice dicebatur ἔμμαγις. In formula Foederis apud *Gruterum* Inſcript. p. DV, v. 22. legere licet: αἰ δέ τι ἐπιορκήσαιμι τῶν ὡμοσα, ἢ τῶν συνθέμαν, τὸς θεὸς, τὸς ὤμοσα, ἐμμάνιαις ἦμεν. *Dii, per quos iuravi, ſint vindices*: — Quod eveniret Adonidi, nulli heroum Homericorum accidiſſe, vel antiquiori, canit Argia *Theocriti*:

ἐπ' Ἀγαμέμνων
Τἔπ' ἔπαθ', ἐπ' Αἴας ὁ μέγας, —
Οὔθ' Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴνατι παίδων.

Pro γεραίτερος, ex Codd. Vaticanis recepi γεραίτατος. In hoc Priamidarum ex Hecuba numero *Simonidem* ſequitur *Theocritus*; *Homerus* enim, ne ſcilicet hiſtoriae veritatem violaret, ad XIX. nullum auſus eſt adiicere: vid. Il. B. Ω. v. 496. *Scholiaſta Theocriti*: τῷ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηται, ὡς καὶ Σιμωνίδης· Ὅμηρος δὲ ἐννεακαίδεκα λέγει. Ubi in *Ciceronis* Tuſc. I, c. 35. filii Priamo dicuntur *Septemdecim iuſta uxore nati*, de hac re *Daviſius* agens Theocritea non omiſit.

Vs. 140. Οὐ Πατροκλῆς, ἐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,] Optime *Reiskius* ex duobus Codd. ἐ Πύῤῥος reſtituit, pro vulgato ἢ Πύῤῥος· ad iſtos duo Codices Vaticanus accedit, et vel ex uno Codice illud ἐ, eleganter repetitum, reponi potuiſſet. — In nomine amici Achillis, formae, inſtar ſimilium legitimae, Πατροκλῆς, Homerica Πάτροκλος praevaluit: eadem eſt ratio in nomine Ἰφικλος· nec tamen tantum Πάτροκλον, ſed et Πατροκλῆα ſcripſit *Homerus*; cuius βίη Ἰφικληείη fluxit utique ab Ἰφικλῆς. Re- C. cte *Euſtathius* in Od. Λ. p. 435, 43. Ἰφικλος ὁ καὶ Ἰφικλῆς. in Il. Π. p. 1052, 32. ὁ Πάτροκλος — διττὰς ἔχει εὐθείας, — Πατροκλῆς, ὡς Ἡρακλῆς· — Πάτροκλος, ὡς Ἐτεοκλος.

Digitized by Google

Sed Eteoclus etiam Ἐτεοκλῆς dicebatur. Pauca similia in κλος apud alios scriptores invenientur: Θέοκλος vates Messenius, et huius frater Μάντικλος in Pausaniae Messeniacis, eximia operis parte, commemorantur. In similibus eadem ratio non valet: Σοφοκλῆς· Περικλῆς· atque alia sic semper scripte leguntur: *Hercules* tamen a muliere in *Sophronis* Mimo dictus videtur Ἥρυκλος. — In hoc *Theocriti* versu ἐπανενθών scribi voluit vir D. in Miscell. Obs. III. p. 373. ubi *D'Orvillius* illud in Codicibus legi negat: si vel in uno alterove sic scriberetur, servandum tamen esset ἐπανελθών. Eid. XIV, 54. ἐπανῆνθ' in uno forte Codicum fuit inventum: ἐπανῆλθ' et ἐπανελθών scri- p. 412. A. pssisse Poëtam Doricum, aures quemque suae docebunt. Recte scribuntur et in Theocriteis ἦνθον, et ἀπῆνθον. et vere observat *Schol. Theocriti* in Eid. I, 77. in istis duntaxat vocibus (si nihil aliud obesset,) ν Dorice scriptum pro λ, in quibus istam literam ϑ vel τ proxima sequebatur: βέντιστον ex. gr. dixerunt et φίντατον. nomina fuerunt propria Doriensium Φίντις· Φιντίας· Φίντυλος. quarum primum mulieris fuit Pythagoreae; secundum in Tabula legitur Heracleënsi; tertium in *Archiae* epigrammate, quod *Kusterus* vulgavit ad *Suidam* ad v. Γαμψόν.

Vs. 141. Οὔϑ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,] Hic πρότεροι probemus, an πρότερον, quod ex duobus enotatur Codd. nihil interest. Antiquiores adhuc laudatis heroibus Homericis Lapithae fuerunt, et Deucalion, B. sive filii ac nepotes Deucalionis. *Reiskius* legendum suspicabatur, — ἔτι πρότεροι Λαπιθᾶν καὶ Δευκαλίωνος. heroës hic requiruntur, qui cum semideo Adonide possint quodammodo aequiparari; sed ante Deucalionem clari heroës nulli fuerunt Graecis noti, de quibus cogitare potuerit hoc in loco *Theocritus;* neque enim Gigantas, vel feritate notum Lycaona, vel Promethea hoc fuisset honore dignatus. Nestor iuvenis interfuit Pirithoi nuptiis, in quibus Lapithas inter et Centauros acerrima pugna fuit coorta, ab *Ovidii* Nestore enarrata. Lapithas,

Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε,

Homeri Nestor ut viros admiratur senex fortissimos et Homericis heroibus praestantiores, in Il. A, 264.

Digitized by Google

C. ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν
Ἀνδράσιν ὠμίλησα.

v. 266. Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν.

Mirum vero quod ſcribitur in Scholiis in hunc *Theocriti* verſum: Δευκαλίωνες, ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλοῦ. ſed pro Θεσσαλοῦ, cum Clariſſ. *Ruhnkenio*, οἱ Θεσσαλοί', et mox pro Κύνῳ, ſcribendum, Κύννῳ τῆς Λοκρίδος, cum eodem et *Ti. H.* ex *Strabonis* IX. p. 651. A. Magis vero miror iſta *Dan. Heinſii*: „Optime „quidem Gramm. Δευκαλίωνες, Δευκαλίδαι. ſed qui ſint „illi Heſychius docet, qui ait Δευκαλίδαι, οἱ Σάτυροι. ne „quis miretur cur Poëta Lapithas et Deucalionas coniun„gat?" ſed ſint ſane ab incerto Poëta Satyri quamcunque tandem ob cauſam dicti Δευκαλίδαι, quod tamen non opinor, cur hic, quaeſo, per Δευκαλίωνας *Satyros* intelligere-
p. 413. A. mus; neque adeo miraremur Lapithas et Satyros hic coniunctos? quid his fuit cum Lapithis commune? an Satyri potuerunt ut heroes collaudari? Ad haec nihil, opinor, reſpondere potuiſſet *Heinſius*, quod ſibimet ipſe adprobaſſet. *Caſaubonus* in opere perdocto de Satyr. Poëſi L. 1. c. 2, p. 36 *Heſychii* quoque gloſſam advocat, et verſum profert *Theocriti*; ſed hunc tantum, ut oſtendat, filios aut nepotes Deucalionis a *Theocrito* dictos Δευκαλίωνας. *Heſychii* verbis oſtendere conatur, Satyrorum genus nonnullos ad Deucalionem retuliſſe. Ne hoc quidem verum videtur: quod de nonnullis dicit *Caſaubonus*, ſola nititur *Heſychii* gloſſa: aeque autem ignoravit, quid proxima ſibi vellent *Heſychii*: Δευάδαι, οἱ Σάτυροι παρὰ Ἰλλυριοῖς. hoc ſincerum ſit, an Δευκαλίδαι, an vero neutrum, quod
B. ſuſpicatus videtur *Ioann. Alberti*, definiri vix poterit. Faunos et Satyros Deucalione certe noverant antiquiores Poëtae, etiam qui tacendo illorum ſe fatebantur originem ignorare. — Sunt itaque Δευκαλίωνες, vel Deucalionis filii, Hellen et Amphictyon, uterque nobilitatem adeptus; vel ipſe coelo dignus Deucalion. Δευκαλίωνες dici potuerunt οἱ Δευκαλιωνίδαι. Heroum nomina propria ſic adhibentur pro patronymicis: utar nunc tantum *Scholiaſte Pindari* ad Nemeon. IV, 32. ubi, Ἀμφιτρύωνος, inquit, ἀντὶ πατρωνυμικοῦ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου· ὁ γὰρ Ἀμφιτρύωνι ἄγεται ὁ

Digitized by Google

ἀγών. ὡς Ὅμηρος λέγει, Ὑπερίονος ἠελίοιο, ἀντὶ τῦ Ὑπεριονίδε. *Scholiasta Theocriti* dubito scripseritne Δευκαλιωνίδαι· an formam dederit multo rariorem, aeque tamen legitimam, Δευκαλίδαι. *Etymologus* p. 109, 6. ὥσπερ παρὰ τὸ Δευκαλίων — Δευκαλιωνίδης, ἕτω παρὰ τὸ Ἀνθεμίων, ἰωνος, Ἀνθεμιωνίδης· καὶ Ἀνθεμίδης — ἀπὸ τῦ Ἄνθεμος· — ὡς Δεύκαλος, Δευκαλίδης. sic ista scribenda sunt. De hoc genere plura prostant in notis *Hemsterhusii* in *Aristoph.* Plut. p. 207, in meis ad *Schol.* in *Eurip.* Phoen. v. 152. et in *Herodot. Wesselingii* p. 491. ubi in oracolo suum locum recepit Κύψελος Ἀιετίδης, qui etiam dici potuit Ἠετιωνίδης· *Aeëtides*, et *Eëtionides*. — Sed et in versu *Theocriti* scribi potuit Δευκαλίωνες· et solus tamen *Deucalion* significari. Ut Diis ἐράσμιαι, nec tamen plane fortunati, memorantur Πηλεῖς, καὶ Αἰγχίσαι, καὶ Ὠρίωνες, καὶ Ἠμαθίωνες, a *Plutarcho* de Fort. Roman. p. 321. c. vid. *Longinus* π. Ὑ. XXIII, 6, 7. ubi senarius,

Ἐξῆλθον Ἕκτορές τε, καὶ Σαρπηδόνες·

ex perdito dramate videtur *Aeschyli*; cuius Clytaemnestra in Agam. v. 1448. marito contrucidato, *nunc iacet*, inquit,

Χρυσηίδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ. p. 414. A.

Ubi in *Aristoph.* Ran. v. 1073. mentio fit Πατρόκλων, Τεύκρων, quod sequitur, epitheton Homericum, Θυμολέοντων, male habetur tanquam propritum nomen *Thymaleontum*. Hoc genus etiam attigit *Th. Gatakerus* Adv. Misc. II, c. XV.

VI. 142. Οὐ Πελοπηϊάδαι] Haec etiam insolens forma a *Pindaro* fuerat adhibita Nem. VIII, 21. ubi laudantur Οἱ ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι. Hinc nonnihil diversa sunt Πηληϊάδης, Νηληϊάδης, et similia: sed τὰς Αἰθιοπας *Homerus* dixit Αἰθιοπῆας· quae ab Αἰθιοπεὺς fluxisse *Stephanus Byzant.* vidit in Αἰθιοψ· illic enim Αἰθιοπεὺς scribendum *Ianus Gavellius* ostendit in Miscell. Obs. Nov. T. IV. p. 251. sic Πέλοψ dici etiam potuit Πελοπεὺς, hinc certe secundum analogiam Linguae, vel a genit. Πελοπῆος fluxerunt, quae retinuit usus, Πελοπηΐς et Πελοπηϊάδαι. vitiosum esset Πελοπηΐδης· requiritur omnino Πελοπηϊάδης. Quam dedit *Daivesius* in Miscell. Crit. p. 173. observationem, iam olim ex *Heraclidëis* dederat *Eustathius*: hoc B.

Digitized by Google

etiam genus optime cognitum habuit in Latinis Poëtis redintegrandis *N. Heinsius:* conf. Diatribe in Euripidea p. 287. c. — Eleganter hoc in vs. dicuntur Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί. *T. H.* in Miscell. Obs. V. p. 31. in *Euripidis* ex Telepho versu scribendum ad istam rationem putabat:

Μή μοι φθονήσητ' ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκρα.

Sed is ipse versus scriptus, ut illum scribendum iudico, legitur in ῥήσει *Alexidis* apud *Athen.* XV. p. 691. F. Δαναῶν καὶ Μυκηναίων, ἄκροι sic laudantur in *Euripid.* Phoen. v. 433. Δαναϊδῶν ἄκροι, v. 1251. ἄνδρες Ἀργείων ἄκροι, in Suppl. v. 118. In *Platonis* Theaet. p. 152. E. τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας, *Homerus* et *Epicharmus:* hinc a *Clemente Alex.* Strom. V. p. 686, 20. παρὰ Μωϋσέως dicuntur τοιαῦτα φιλοσοφήσαντες οἱ τῶν Ἑλλήνων ἄκροι. Sed hoc iam animadverterat *Abreschius* in suis ad *Aesch.* Animadv. p. 237.

Vs. 143. Ἵλαθι νῦν] *Sis mihi nunc, ô Adoni, atque in posterum propitius:* Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις. Ubi hoc versu hymnum Cereris claudit *Callimachus:* Ἵλαθι μοι τρίλλιστε, μέγα κρείουσα θεάων. de hac formula notavit *Ez. Spanhem.* — Hic in uno Codicum vitiosum Ἵλα legitur, ut in Edd. Mediol. et Ald. quod ut genuinum laudari non debuerat. — Formulam valde usitatam ἐς νέωτα, tractarunt viri Docti ad *Hesych.* in v. Εἰς νέωτα. ad *Thom. M.* p. 371. et alibi. Proximis in vs. 144. Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς· *Toupius* usus est Emend. in *Suid.* II. p. 64.

Vs. 145. — Τὸ χρῆμα σοφώτερον] In hoc et seq. versu distinguendis *D. Heinsii*, optimi, post *Casaubonum*, interpretis *Theocriti*, iudicium paene sequutus sum; et interpretandi rationem probo, quam exhibet L. T. p. 369. Primum in his subsisto, Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. *Res haec est elegantior*, quam ut scil. verbis a me possit exprimi.

ἁ θήλεια

Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.

Postremum hoc a tribus quatuorve Codd. oblatum recepi pro vulgato γλυκύφωνος. Tantumdem ista, ni fallor, signi-

Digitized by Google

ficant, ac si mulier dixisset Attica: τὴν θήλειαν ἔγωγε τῆς ἐπιστήμης μακαρίζω, καὶ πάνυγε δὴ ζηλῶ τῆς γλυκυφωνίας. B. *Argiam equidem istam fortunatam iudico, quae tam sit perita, et vehementer cantum eius mirata dulcissimum collaudo.* Rarius in his ὀλβίζειν· frequenter occurrunt μακαρίζειν, et ζηλᾶν. Ζηλῶ σε τὸ νέ· ζηλῶ σε τοῦ πλούτε· ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας· τῆς παιδεύσεως· μακαρίζω ὑμᾶς τὸ κτήματος· αὐτὰς μακαρίζω τὸ θανάτε· ἀνθρώπως εὐδαιμονίζειν τῶν ἀγαθῶν. haec certe, et horum similia, leguntur apud optimos scriptores Atticos.

Vs. 147. Ὥρα ὅμως κεἰς οἶκον] Qualis hic obtinet, in sermone quotidiano, ut hodiedum apud nos, apud Graecos frequens erat ellipsis: in *Aristoph.* Ran. v. 1312.

Ἐγὼ μὲν ἂν εἰς τὸ βαλανεῖον βέλομαι.

Sed et hunc versum, et plurima *D'Orvillius* iam dedit ad *Charit.* p. 706. quocum miror *Kusteri* hoc in loco iudicium. — Nostrum prope accedit illud *Xenoph.* Ελλην. VII. p. 366, 29. ἐπεὶ δ' ὥρα ἐδόκει εἶναι, ἀπῆσαν οἱ πολέμιοι C. κἀκλω τὸ Τρικράνε. praestat ibi τὸ Τρικαράνε, quod est et in Cod. Leid. ubicunque legitur in Edd. Τρίκρανον, et Τρίκρανε· p. 364, 39. 365, 25. 366, 22. Codex etiam Leid. exhibet verum nomen castelli τῆς Φλιασίας, Τρικάρανον, Τρικαράνε. quale *Stephan. Byz.* ex *Theopompo*; ex *Demosthene* (p. 121, 23.) enotavit *Harpocration.* — In eodem hoc vs. ἀνάριστος Διοκλείδας optime tractatur a *Toupio*, in Epist. ad *Wartoni.* p. 342. — *Eobani Hessi* Latina relinqui a me debuerunt intacta: eius in his errorem notavit *P. Leopardus* Emend. XIX, c. VII. docuitque quid ἄριστον esset, prima producta, quid Ἀνάριστος, et Ἀναρίστητος· in hac voce doctam *Suidae* notam, ex Atticista nobis perdito cum aliis descriptam, exhibet etiam *Leopardus*, ubi Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ emendate scriptum reperietur; ut scribendum *Toupius* monuit Emend. in *Suid.* ad v. Ἀναρίστητος.

V. 148. Χὠ νὴρ ὅξος ἄπαν] Unius mutatione literae lectionem hic egregiam, quamque adeo loquendi formulam, duorum Codicum auctoritate, recepit *Theocritus*; quam visam, ut equidem puto, primus mecum adprobasset *Toupius*. Legitur hic in plerisque Codd. ut in Edd. omnibus, p. 416. A.

Χὠ νὴρ ὅξος ἄγαν·

Digitized by Google

ὄξος ἄγαν in una sede non conveniunt: si ἄγαν esset genuinum, ὀξὺς ἄγαν, *valde acer*, vel *acerbus*, omnino requireretur; atque ita correxerunt *Is. Vossius* in ora libri, *Reiskius* in notis, et *Toupius* in Epist. ad *Warton.* p. 342. — Ex Codicibus duobus, uno Florent. altero Vatic. restituo:

Χὠ νὴρ ἄξος ἅπαν.

et vir meus totus quantus merum est acetum. Cum huc pervenissem, vidi id ipsum a *Wartono* recte probatum. Ubi ab amatore despecto dura puella dicitur τὸ πᾶν λίθος;
B. *tota*, vel *in universum lapis*, a *Theocr.* in Eid. III, 19. *Casaubonus* L. T. p. 252. *elegans*, quod vocat, *loquendi genus* similibus quibusdam locis illustrat, etiam Theocriteo ex Eid. nostro XV, 20. Πέντε πάκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπος· *meras sordes*; sed vellem omisisset ibi *Casaubonus* locum *Sophoclis* ex Philoct. v. 924. ubi, pro καὶ πᾶν δεῖμα, corrigendum παιπάλημα, monui in *Eurip.* Hippol. p. 208. E. Ad primum illud *Theocriti*, τὸ πᾶν λίθος, aptissimum respondet illud Minervae *Lucianeae* Mercurium super Paride interrogantis T. I. p. 255, 50. τί δέ; τῶν πολεμικῶν ἔστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; *an est in universum merus bubulcus?* Queruntur mulieres in parabasi Thesmoph. *Aristoph.* v. 794. *Dici solent quaevis in mulieres maledicta*: Ὡς πᾶν ἐσμὲν
C. κακὸν ἀνθρώποις. recte interpres: *Quasi merum simus malum hominibus*: alter locus, quem adfert et *Casaubonus*, legitur in Acharn. v. 909. ubi de Nicarcho quodam cum dixisset Boeotus, Μικκός γα μᾶκος ἔτος· resp. Dicaeopolis: Ἀλλ' ἅπαν κακόν· egregie *Bergler.*, *sed quantuluscunque nihil nisi nequitia est.* Sic nostro vs. de marito suo Gorgo, ὠ νὴρ ὄξος ἅπαν. — Praeterea literis tantum coniunctis hoc in vs. pro μηδέποτ' ἔνθης, edidi cum *Reiskio*, μηδὲ ποτένθης· et, pro πεινᾶντί γε, ex duobus vel tribus Codd. recepi πεινᾶντι δὲ μ.. *totus quantus acetum est; sed esuriens vel inprimis evitandus.* ποθ' ἥκοις ex uno Cod. enotatur: mihi vulgatum placet, si modo scribatur cum *Casaubono* μηδὲ ποτένθης. *D. Heinsius* a *Casaubono* hic non debuerat diversus abire: *Casaubono*, praeter *Reiskium*, et *Wartonum*, suffragantur *Hemsterhusius*, et *Toupius*.

Digitized by Google

L. C. VALCKENARII

EPISTOLA

AD

VIRUM NOBILISSIMUM

MATTHIAM RÖVERUM

IURISCONSULTUM.

Digitized by Google

Digitized by Google

VIRO NATALIBUS ET DOCTRINA NOBILISSIMO

MATTHIAE RÖVERO

S. P. D.

L. C. VALCKENAER.

Penitus inexſpectatum recipis, MATTHIA RÖVERE, *Fulvii Urſini* libellum, quem Tu mihi, et forte meminiſti, dono dederas ἐκ Μοισῶν, quando veteres ambo Leidenſis contrectabamus Bibliothecae membranas; Tu, auctoritate avunculi Tui, *Aëtii Duſſeni*, qui cum collegis rem curabat Academicam, et, ſi quid mea vota potuiſſent, nondum ſeceſſerat ex hominum conſortio; ego, illius beneficio, ſed *Ioannis* maxime *van den Berghi*, ac *Davidis Royeni*, quorum adverſus me voluntatem paraverat *Alb. Schultenſius*. Propterea his hominibus in ampliſſimo loco poſitis ſoleo perlibenter bene dicere, quoties redeo in memoriam illius temporis, quo nullum mihi iucundius effluxiſſe com- II.
memini. *Urſini* libellus quum Friſiacis typis eſſet expreſſus iuſſu Iuriſconſulti noſtratis *Coulonii*, ibi hic a me petere, ut libro, in publicum evulgando, et alia, quae poterant eſſe uſui, et praeterea Praefationem adiungerem, qua dotes opuſculi explicate traderentur ſtudioſis literarum adoleſcentibus: in horum enim commoda *Plantini* editio fuerat ab ipſo renovata: ego contra niti; tum varia praetexere, qualia literarum ſtudioſiſſimo nunquam poterant deficere; deinde eum hortari, ut, quando ipſe facturus negabat, alteri hoc etiam oneris imponeret. Atque eo inprimis relutabar, quia mendis levioribus tollendis ea non fuiſſet in operis initio praeſertim adhibita curatio, quam nos requireremus: aliis enim ea cura fuerat demandata, quam non unam ob rationem gerere recuſaveram; tum forte etiam, dum liber coeperat excudi, aliis in rebus occupatiſſimus. Tandem ad me rediit *Coulonius*; quumque inſtaret, et per

Digitized by Google

amicitiam rogaret, ut voluntati suae hac una in re morem gererem, pleraque, quae petierat, impetravit. Diu erat, Vir Nobilissime, quum responsum oportuisset ad literas, quas iam ante plures menses ad me dedisti rerum elegantissimarum refertas. Poenitebat, literarium commercium, quod, utrique nostrum utile, per septennium exercueramus, mea unius culpa male fuisse intermissum. Sic tum cogitabam; posse me oblatam a *Coulonio* occasionem occupare, quin ita tandem uti, ut allegarem ad Te novum libellum, suis ornamentis, auro insignem, veluti Musicum aliquod ἀρεστήριον, eoque munusculo praemisso expiarem, quidquid mea ad respondendum tardissimi negligentia culpae fuerat commissum. Consilio cum duobus amicis communicato, quum illi recte facturum me iudicarent; quod his probaretur animo fedebat. Erat itaque opusculo Epistola praefigenda, Tibi inscripta; non qua virtutes Tuas ambitioso tractu denarrarem, ac magnifica aliquot verba et ἐπταπηχυαῖα fastidienti ingererem; sed in qua humane loquerer, et familliariter Tecum de Literis nostris ita confabularer, ut interea tamen meminissem, in aliorum etiam manus perventuram. Verum haec altera cogitatio paene me abduxerat a priori. Nam postquam nonnulli epistolam perlegissent adeo verbosam, qualis ad Te scribenti futura videbatur, id enimvero suspicabar causaturos, voluisse adolescentem hac opella suo quodam modo aemulari τὸν Κρητικώτατον. Sed mox mecum exputabam, quinam illi essent futuri; Ὁ δεῖν', ὁ δεῖνα, κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμην· cumque oppido pauci viderentur, in proposito confirmatus perrexi. Et, ne Tu ita arbitrareris, Franequeranos semper ieiunis Grammaticorum notationibus excutiendis, aut severioribus distineri veterum sapientum chartis versandis, placuit ad vestras elegantias tantisper secessionem facere. Quanquam, quando de *Platone* vel *Italico* quopiam Tecum fabulabar, Tu mihi Siculum *Empedoclem* reponebas; et iam olim noveram, quanto opere ex Tui ordinis hominibus, mihi quidem in hac terrarum particula notis, praeter celsi animi Adolescentem *Gerardum Meermannum*, solus veterum Iureconsultorum fragmentis delectareris; quae, et facile credebam, argutis aiebas recentiorum formularum cantoribus

Digitized by Google

esse extorquenda; quippe quibus persaepe contineri sanctissima et aeterni iuris Stoicorum decreta e Delfensis Vestratis opere non interiturо didicisses. In ea autem re, hoc quidem tempore, (quo non pauci Linguarum studia, veterumque monumenta habent despicatui, qui melioris sibi scientiae persuasionem induerunt:) mirabere reperiri, qui paria Tecum sentiat, etiam Professione Philosophum, *Samuelem Königium*. Hunc nuper audiebam sic publice disputantem, ut Doricas Pythagorae discipulorum reliquias, et *Platonis* Dialogos, imo (horridum illum ac tristem) *Aristotelem*, et Stoicorum Tuorum fragmenta illis, qui ad Philosophiam viam adfectabant, prae recentioribus legenda commendaret, et probabili oratione evinceret ac persuaderet. Hoc eo mihi videbatur dignum memoratu, quia Tu novarum rerum es cognoscendarum cupidus, et quo modo cunque spectantium ad Literarum Humaniorum incrementa, quae hoc etiam tempore haud fortunatissimo in Hollandia vestra, sicuti iam ante non dissimillimis tempestatum articulis evenerat, edito, praeter *Hesychium*, *Diodoro Siculo*, fuere pauxillo spatio permagna. Praeterea ea res mihi quidem solidum pepererat gaudium, cui persaepe accidit molestum, nobiliora, de quibus cogitare poteram, huius seculi ingenia Mathematica, inventis suis, utilissimis illis et merito admirandis, adeo tamen distineri, ut clarae veritati, paene dixerim, nimis adsuefacti, horas sibi indulgeant rarissimi, quas in veteris Graeciae tenebris illuminandis consumerent. Neque tantum accidit illud molestum, sed et vehementer admirandum, cogitanti, ceteros omnes in quacunque arte excellentes ingenuam invasisse cupiditatem, qua suae disciplinae Auctores, quanquam a Linguarum scientibus conversos, sua tamen Lingua loquentes audire exoptarent; homines contra sapientissimos, per Europam sparsos, quorum numerosa familia semper tamen excipio hac etiam in parte *penitus toto divisos orbe Britannos*, saepenumero non item; ut adeo, dum forte, quod solet usui venire, loca ipsis sunt requirenda ex *Hippocrate*, vel *Euclidea*, sive ex *Archimede*, ceterisve magno numero, quos admirantur, inprimis autem ex aliorum scriptis, debeant sese interdum minime

IV.

V.

Digitized by Google

omnium credùli tradere tamen ludificandos interpretibus, qui, omnia convertentes, partem tantum intellexerunt, quique, si fuerint, ut fuerunt non rari, homines plebeii, mares sensus capitalium ingeniorum, quos arripere pro sua sapientia non potuerant, exsucca conversione enervarunt. Nam nobis quidem est exploratum, Linguae Graecae cognitione prae reliquis Praestantissimos variarumque rerum peritia exercitatos, istius laudis, quae comparari possit e versionibus, haud sane appetentes, perdifficile ac periculosum munus caute et prudenter plerumque semper declinavisse. Quando commodum fuerit significabis, an ea res Tibi eamdem etiam admirationem moverit, et videaturne aliquando mutatum iri. Mihi certe, (nosti, quos audiverim,) sic fedet; tum vero felicem fore Literarum conditionem, si Philosophi Praestantiores Linguarum, e suo fundo enatarum, analogiam nobiscum pandere aggrederentur; et in illud temporis βάθος, quod supra nos est, quam altissime ab hominibus fieri poterat, sese penetrantes, primas Linguarum origines, quaeque infantiam antecesserant, si pote, pervestigarent. Quod si illud forte minus potuerim adprobare; hoc tamen mecum constitues, si de-
VI. cimus quisque eorum, qui res naturae scienter tractant et oculo considerant Mathematico, a Grammaticis rebus probe praeparati, Scriptoribus Graecis ac Latinis suum inventoris ingenii acumen aliquando admovere dignarentur, permagnam nostris Literis accessionem futuram. Hoc si eveniret, (et, nisi mens male praesagit, eventurum laetus auguror, quando nos hinc recesserimus, saltem post aliquot seculorum volumina:) tum nostrae, semper unius, sectae homines Praestantiores, ad earum etiam rerum, quae istis nunc solis placent, amorem commoverentur, et Literati, sententiis adeo diffidentes, in unum coalescerent veluti ὁμακόϊον· illi autem, qui se multorum consensione dociles persuaderi patiuntur, quas introspicere non poterant antiquitatis tenebras, ac tot Musarum sacerdotes, a longinquo tamen religiosius venerarentur.

Sed vide quaeso, Clarissime *Rövere*, quo me aestus abripiat omnis dulcissimi, quod, nescio unde, animo fuerat oblatum. Ubi is aestus deferbuerit, reliqua simpli-

Digitized by Google

citer persequar, ita ut coeperam. Poëtam circumspicienti, cuius loca quaedam possent tractari, primus occurrebat *Sophocles*, et propter suam dignitatem, et quod poteram videri cum ipso consuevisse familiariter. Verum, dum ita me comparabam, ut qui e loculis suis Sophoclea carperet, cum *Rövero* communicanda, consilium illud damnavi. Non unis Literis intellexeram, Virum humanitatis et literarum cultu Ornatissimum alibi terrarum in *Sophocle* vulgando esse occupatum. Nolebam profecto cuipiam videri captasse occasionem hanc, emendatiunculas depromendi, ne illae alterius labore praeriperentur, atque ego tum scilicet! fraudarer inventionis gloriola. Tu tamen illud in animum non induxisses, probe gnarus, me cuiuscunque laborem, nedum viri boni, in Tragico bene collocatum, grata mente excepturum: atque ea etiam ipsius observata, e quibus nos duo parem percepisse voluptatis fructum, et in quibus conspirasse deprehendero tanta intercapedine locorum disparatos. Habemus etenim hoc, quidquid est, certe amabile expertis, veteres nobilissimis Graecorum et Romanorum monumentis impressos errores corrigendi, et veritatem quamcunque tandem integrandi exercitium, pro honesto huius vitae oblectamento, quo si quis scienter utatur, veluti coticula ad exacuendam etc. Adeo est difficile, ab iis cogitatis quibus adsueveris animum avocare: nisi me retraxissem tempori, ducentos versus consumsissem in una sententia, eaque minime nodosa. Nunc bona fide polliceor, daturum me tandem aliquot observata in Poëtam. Et quem tandem, inquis, nam taedet me praeludii? in *Theocritum*. Arbitrabar; in *Theocrito* quantulacunque etiam non displicitura. Noveram Te, dum a Silva Hagena non longe remotus in praedio rusticaris, Patriis Annalibus, his potissimum proximis annis (credo ad illorum tristitiam minuendam) revolvendis fatigatum, per spatiosa viridaria obambulare pastoralia *Theocriti* carmina vere novo gestantem, et hac in parte imitantem ingeniosum Poëtam, *Petrum Danielem Huetium*, qui quotannis a se adolescente, sed iam tum noto *Petaviis*, *Sirmondis*, *Blondellis*, perlegi solitum primo vere *Theocritum*, Theologus scribere VII.

Digitized by Google

et ad noſtram memoriam propagare non dubitavit. Novе-
VIII. ram, huius nativam ἀφέλειαν Tuo iudicio, anteponi fictis eorum bombis, qui Te etiam circumſtrepunt, quando eſt ſecedendum εἰς τὸν πολὺν ὅμιλον. Haec cauſa mihi ſatis erat gravis. Accedebat tamen ad illam altera. Quos oportuerat, *Theocritum*, *Heſiodum*, *Homerum*, ut erant tum tempora, curate contulerat *Urſinus* ad *Virgilium*. Igitur nihil minus videbatur abhorrere ab huius libelli ingenio, quam ſi unius de tribus iſtis loca quaedam emendata huic epiſtolae, aliquot aliarum rerum emblematis pace Tua diſtinguenda, intertexerem. Nunc ſi reſpicias ad illa priora, non quaeres, quare *Homerus* et *Heſiodus Theocrito* locum cedere debuerint. Theocritea autem cum non pauca aut eadem potuerant retractari, quae ab *Urſino* deſignata *Virgilius* fuerat imitatus, aut etiam alia; placuit uti libertate, et quaedam ponere, prout fors tulerit. Dum e multis locis *Theocriti* pauciſſima tantummodo decreveram attingere, haec tamen adhibenda videbatur cautio, ut ne illa contrectarem in *Theocrito* ulcera, perſaepe ſpecioſa cute obducta, quae potentem manum requirere viderentur, neque adeo pertentari poſſe, niſi medicus acceſſerit ingenii eruditionis et codicum vetuſtorum opulentiſſimus, *Philippus Iacobus D'Orvillius*, qui mihi ſemper benevolus hanc opellam adeo non feret moleſte, ut ne id quidem aegre ſit laturus, ſi unam alteramve coniecturam, quam cum Ipſo ultimis literis communicaram, hic forte repoſuero. Ut itaque inde ordiar, *Urſinus* ubi *Theocriti* locum profert ex Eidyllio VIII. ad *Virgilii* Eclogae III. verſum 80. Virgiliana non ſatis ponderavit. In octavo iſto Eidyllio ſic leguntur verſus 57. et ſeqq.

IX. Δένδρεσι μὲν χειμὼν φεβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμός,
Ὄρνισιν δ' ὕπλαγξ· ἀγρωτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος.

Quantumvis notiſſimos, adponam *Virgilii* verſus ex Eclo-
ga III, 80. et ſeqq. ubi Damoetae ſic canenti,

Triſte lupus ſtabulis, maturis frugibus imbres,
Arboribus venti, nobis Amaryllidis irae.

Menal-

Digitized by Google

Menalcas respondet:

Dulce satis humor, depulsis arbutus haedis.

In Theocriteo versu vulgatis,

— κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμός,

non ignoro qui color possit conciliari: legitur in *Valerii Catonis* Diris v. 18.

Desint et silvis frondes et fontibus humor:

sed praecesserat v. 16.

Pallida flavescant aestu sitientia prata.

Locum nostrum imitatus *dulce satis humorem* dixit *Virgilius*; istam sententiam si ita invertas, ut eadem tamen maneat, enascetur *triste satis siccitas*; in hunc sensum sic, opinor, scripserat *Theocritus*:

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερόν· κακὸν ὕδασιν αὐχμός·
Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος.

ista duobus versibus bucolicis illigemus:

Arboribus venti, terris sitis arida triste
Uberibus; iuveni fastidia longa puellae.

Nisi versus fuerat inplendus, veram sententiam vidisset *Eobanus Hessus*, (a quo *sitim aridam* mutuatus sum,) *Danieli Heinsio* minus perspectam. Quum sub nomine *Theocriti* vulgaretur in Stobaei Florilegio p. 391. v. 44.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν· ὕδασι δ' αὐχμός.

veteris quidem scripturae vestigium in Excerptis e *Stobaeo* Tit. LXIII. p. 255. non obliteravit *Grotius*, verumtamen haec adiecit:

Triste satis frigus, fluviis labentibus aestas.

Recepta lectio dudum ante displicuerat, quam noveram, hunc etiam locum Florilegio suo *Stobaeum* interseruisse, sed vocem huic versui commodam tum demum inveniisse videbar, quum Stobaeanum ὕδασι monstraret, olim lectum:

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερόν· κακὸν ὕθασιν αὐχμός.

Homericum ἶθαρ ἀρούρης, quod *Cratinus* et alii expresse-

Digitized by Google

runt, *uber agri*, *Virgilio*, Grammatici interpretantur τὸ λιπαρώτατον καὶ καρπιμώτατον τῆς γῆς. monuit aliquoties in *Plin.* Exercit. *Salmasius*, Latinum *uber* natum e vocis ἶθαρ Aeolica pronuntiatione ἴφαρ· praeter cetera, similiter pro θάρσυνος dixerunt Φάρσυνος, quod *Hesychio* restituendum est, ubi Φάρυμος vulgatur: sed illud praetermitti non debebat, quod, teste *Schol.* ad *Apollon. Rhod.* II, 1252. scripserat *Agroetas*, Historiae Scythicae L. XIII. ἤπαρ παρὰ πολλοῖς, ὥσπερ καὶ Οὖθαρ, τὴν εὔκαρπον λέγεσθαι γῆν· Attices agri, haud sane natura fertilissimi, quando nimio solis fervore erant siticulosi, sueverant Attici Pluvium Iovem elicere modesta nec certe verbosa precum formula, quam ignoraremus, nisi placuisset *M. Antonino* V. §. 7. ὗσον, ὗσον, ὦ φίλε Ζεῦ, κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν πεδίων. et quo pacto quotannis tempestatum praesides Deas placaverint Athenienses, *Philochorus* docet apud *Athen.* XIV. p. 656. A. quotidiana autem experientia, *maturis frugibus imbres* esse *triste* malum; contra *dulce satis humorem*, κακὸν ἄθυσιν αὐχμόν. Qui haec verba proxime excipit, versum 58,

Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ· ἀγροτέροις δὲ λύκα.

xi. nondum mihi potui persuadere *Theocriteum* esse; tametsi legitur eum vicinis apud *Stobaeum*, et videtur designari ab *Eustathio*, ad *Dionysii* Perieg. v. 121. e *Theocrito* rarissimum usum dictionis ὕσπληγξ, de *laqueo* positae, commemorante. Minime autem *Theocrito* adscripserim, quae proxime sequuntur, ita conflata, ut nihil minus conficiant quam versus bucolicos: sunt autem haec:

— ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν ἄτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

Quosvis hercle iudices in hac re non desiderem; verum Tu, *Rövere*, qui *Theocrito* sis adsuetus eiusque dulcedini in versibus bucolicis pangendis artificiosae, mecum offenderis duro sono, et ingrato tot spondeorum concursu, in versibus 61, et 62. aliisque, veluti in v. 48.

Digitized by Google

Χ'ὡ τὰς βῶς βόσκων, χ'αἱ βόες αὐότερμι.

si contuleris huius carminis v. 31 et 32. fontem deteges, quo versus 61 et 62. mutatos derivaverit poëtaster. Sed ne illa quidem, quae antecedunt,

— ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.

huic sedi conveniunt, aut a Theocrito videntur profecta: hoc iudicium dum forte miraris, noli tamen credere, eum esse me, cui sententia fuisset displicitura, si suo loco legeretur verbis paulo diversis expressa. Potuit certe iuvenis amator exemplo Iovis se tueri, et, si puellam astu aggrederetur, culpae tamen suae hoc argumento, sicuti Terentianus ille, Deum praetexere: si ita fecisse legitur, *qui templa coeli summa nutu concutit; Ego homuncio hoc non fecerim?* In *Sophoclis* Phaedra nutrix forte dixerat Hip- XII.
polyto,

Ἔρως γὰρ ἄνδρας ἢ μόνας ἐπέρχεται,

quaeque sequuntur apud *Stobaeum* Tit. LXI. p. 388. v. 23. si censeas ista potius *Euripidi* tribuenda, quibus illud firmari possit, dabit *Gatakerus*, A. M. P. c. X, p. 507. sunt in eamdem sententiam plura. Nunc respice quaeso *Callimachi* Epigr. LVI. cum Phrygis meminisset, qui Iovi stabat a cyathis, subdit,

— οὐράνιε Ζεῦ,
Καὶ σύ ποτ' ἠράσθης·

suspicor equidem, ex his Callimacheis nostrum locum efformasse hominem minime poëticum; qui vocem γυναικοφίλας in alio legerat epigrammate Dorico, quod ad *Suidam* in v. Ἀνοστήσας vulgavit *Kusterus*. Quae quidem certe hoc in loco frigent, ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ, Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας· a vate amatore fuissent tornata limatius: nam

— ψυχῆς ἔστιν ἔρως ἀκόνη,

uti cecinit *Alpheus Mitylenaeus* in epigrammate, quod, nondum editum, haec scribenti obversatur. In *Plutarchi* Erotico, p. 762. B. pervenustum legitur dictum:

Digitized by Google

— Ποιητὴν δ' ἄρα,
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
Amor Poëtam vel facit, vel invenit.

in eadem ῥήσει apud *Plutarchum*, eodem Vol. II. p. 622, C. pro Ποιητὴν mendose legebatur Μουσικήν. *R. Bentlejus*, alterius istius loci, quem indicabam, tum forte non memor, in Epist. ad *Millium* p. 21. pro Μουσικὴν, reponebat: Μουσικὸν δ' ἄρα Ἔ. διδάσκει· et locum ita, ut posui, interpretabatur. Videri posset ista correctio levis, sed non erat exspectanda, nisi a Graeci sermonis peritissimo; nam, si non exquisita esset elegantia, haud dignam iudicasset Vir Summus, quam copiose tractaret ad argumentum Pluti *Aristoph. Theocritus*, Poëta inprimis ἐρωτικὸς, prioris loci sententiam elegantissimis versibus expressit in primo Hyla:

Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται ἤμες,
Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον ἐκ ἐσορῶμες·

et, ubi Hylam imitatur Theocriti, *M. Anton. Flaminius*: *Crede mihi non solus amas, etc.* Omnivoli Iovis, quem iste γυναικοφίλαν nuncupabat, furta haud paulo venustius attigit in epigrammate, itidem inedito, *Iulius* (Mſ. Ἰλίᾳ· lego Ἰελίᾳ,) *Leonides*:

Ὁ Ζεὺς Αἰθιόπων πάλι τέρπεται εἰλαπίναισιν,
Ἡ χρυσὸς Δανάης εἴρπυσεν εἰς θαλάμας·
Θαῦμα γὰρ εἰ —

distichi sententia poterit e *Propertio* suppleri, pudentius de domina sua loquente, II. El. II. v. 55.

Cur haec in terris facies humana moratur?
Iupiter, ignoro pristina furta tua.

Versiculos aliquot excitavi, ut minori cum fastidio legeres sequentia. Praeter versus a me designatos, sunt in hoc carmine VIII. plures alii, qui mihi quidem minime videantur *Theocritei*; insunt tamen etiam genuini, et *Virgilio* lecti; quin elegantissimi; atque adeo hinc potissimum rusticae simplicitatis exempla enotavit inprimis idoneus harum rerum iudex, *Franciscus Vavassor*, in puro libello de ludicra dictione. Praeter alios, pro genuinis sine controversia habendos arbitror primos viginti quinque versus huius car-

Digitized by Google

minis, et ultimos, cum v. 82. 83. 84. sic mea opinione coniungendos:

Ἀδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκαέμεν, ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων. xiv.
Κὠκ τήνω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν ἄκραβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν.

In reliquo carmine versus *Theocriti* plurimi videntur desiderari; sive defuerint exemplari vetusto, seu legi plerique minus potuerint. Eidyllium etiam nonum apparebit paulo consideratius attendenti non una sui parte deficiens, ad scenam exornandam necessaria. Pariter hic, ut in Eidyllio octavo, duo pastores et iidem Daphnis et Menalcas ad alterius arbitratum certant cantando. Nisi obstarent nonnulla, suspicareris, unam *Theocriti* Eclogam ab homine otioso fuisse iam olim in duos distractam. Sed hoc certe (εἴγε βελομένοις ὑμῖν ἐστι, sin minus, calculum reducam,) statuo, plures, quos legimus in octavo carmine versus alterius industriae deberi; qui Theocriteis, ut hiatum codicis suppleret, adfinis argumenti nonnullos interseruerit, nonnullis *Theocriti* huc aliunde translatis plures a se non optime tornatos adiecerit. Quis nostrum dixerit, quot versus spurii in quibuscunque Poëtis veteribus nos ludificentur? Utinam hanc partem pertractandam sumsisset *Bentlejus*, feliciſſimus ille fraudum istiusmodi in *Manilio* repertor. *Theocriteis* versus spurios permixtos eo minus admirandum, quod in vetusto *Theocriti* Codice istius generis octoginta quatuor inventos evulgaverit in notis suis *Scaliger*. Ineptus eorum pater, videntur enim in eodem cerebello edolati, sex praefixerat Eidyllio XXVII; quadraginta, Heraclisco; reliqui triginta et octo Eidyllio XXV. supplendo inserviebant. Praeter alios versus duros, certe bucolicorum dulcedinis expertes; pro spuriis et interpolatis in octavo Eidyllio habuerim plerosque elegiacos, inprimis autem pentametros, huic carmini interfertos, penitus ignotos vetustis Grammaticis, ubi de metro egere Bucolico; sed hi dum in versu Bucolico definiendo minime convenirent inter se, videretur autem res, quam leviter atti- xv.

Digitized by Google

gerat *D. Heinſius*, *Theocritum* tractanti ſcitu utilis, otioſus aliquando explorare coepi, cuius generis verſus in paſtoralibus *Theocriti* carminibus frequenter prae ceteris recurrerent: et re deliberata cenſui, „verſum dactylicum dici „debere Bucolicum, ſi, duobus pedibus poſtremis reciſis, „remaneret tetrameter, qui clauderetur dactylo, terminan„te partem orationis, atque adeo Alcmanicus." *Diomedis* et *Plotii*, qui dactylum viderunt in quarta ſede requiri, verba proferri neceſſe non eſt. De verſibus agens Bucolicis *Terentianus Maurus*, pro materia eleganter, ut ſolet, ſic cecinit;

Plurimus hoc pollet Siculae telluris alumnus:
Ne Graecum immittam verſum, matabo Latinum:
Dulce tibi pinus ſubmurmurat / en tibi paſtor,
Proxima fonticulis, et tu quoque / dulcia pangis.
Iugiter hanc legem toto prope carmine ſervat;
Noſter rarus eo paſtor Maro.

Saepe tamen in *Maronis* Eclogis reperias bucolicos ſemet ſubſequentes, veluti in Ecl. II, v. 42. et ſeqq. Eclogae VIII, verſum 7. et ſex proximos: verum hoc nihil eſt, ſi ad *Siculum* noſtrum ſpectes, qui viginti ſex in Eidyllio quinto a v. 20. pangere valuerit continuos. Bucolica *Theocriti* ſeptem priora Eidyllia una cum decimo et undecimo verſibus conſtant *nongentis viginti ſeptem:* inter illos 927, bucolicos, ad legem ſupra a me poſitam tornatos, reperi
XVI. *undecim ſupra ſeptingentos;* ut adeo in verſibus *ducentis et ſedecim* á carminis bucolici modulo, neque unquam temere, in novem iſtis Eidylliis receſſerit *Theocritus*. Nunc, quaeſo Te, *Virgilium* reſpice: in verſibus *octingentis* et *triginta;* tot enim decem conficiunt Eclogas *Virgilianas;* bucolicos *Theocriteos* invenies duntaxat *ducentos triginta duo;* in quibus nimirum quartus pes, dactylus, partem orationis finiat: ſed praeterea, in illis 830. *Virgilianis*, verſus ſunt 286, in quibus quartus pes, ſpondeus, dictionem finiat: hos ſi forte volueris adnumerare Bucolicis, Bucolicos in Eclogis ſuis poſuerat *Virgilius* 518. verum ſi ſic iudices faciendum, tum de *Theocriteis* 216, non pure bucolicis, *quadraginta* Tibi erunt detrahendi, quos Buco-

Digitized by Google

licorum 711. summae adiicias: habebis autem, qui sic sentiant, *Servium*, *Probum*, *Atilium Fortunatianum* et *Marium Victorinum*. His nisi Vos elegantiarum spectatores accesseritis, mihi priorum potior videbitur habenda ratio. Bucolici versus Theocritei, nonnulli etiam in editionibus obscurati, si forte requisiveris, facile potuerunt designari. Severiores diem mihi in his nugis perisse criminabuntur:

Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδόν.

Versus pentametri, quos in Eidyllio legimus octavo, in carmine *Theocriti* Bucolico non poterant sedem reperire: plerique autem dactylici, qui hos comitantur, aliique in hoc Eid. non pauci, adeo sunt invenusti, ut saepe mirer, fraudem non fuisse ab acutis hominibus detectam. Simplicitas naturae et merum rus mihi quidem in *Theocrito* nunquam displicuere; sed umbratiles non placent ineptiae. E multis unum indicium attingam, quo se prodiderit sorex. Quae hodiedum nostratibus, eadem Siculis fuit rusticis et Italicis consuetudo, ut animalia suis nominibus, potissimum a colore ductis, internoscerent, et, veluti sui essent generis, familiariter alloquerentur: apud *Theocritum* nominantur ἀ Κισσαίθα I, 151. ὁ Κυάνων III, 5. ὁ Λέπαργος IV, 45. ὁ Λευκίτας V, 147. Vide mihi amabilem Laconis servuli simplicitatem, qui in Eidyll. V, 103. caprae, cum marito paulo petulantius subsultanti, arietis alibi pascentis modestiam commendat his verbis: xvii.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἔτος ὁ Κώναρος, ἃ τε Κυναίθα,
Ταυτεῖ βοσκασεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος.

sic legendum puto: per τὸν Φάλαρον *canem* intellexit *Heinsius*, deceptus ab eo, qui in VIII. de quo agimus Eidyllio v. 27. posuerat: ὁ κύων ὁ Φάλαρος ὑλακτεῖ. Si vel aptum esset cani nomen, *Theocritus* canis omissa mentione scripsisset: ὁ Φάλαρος ὑλακτεῖ. ut *Virgilius*, Ecl. VIII, 107. *Hylax in limine latrat.* Praeter reliqua canum nomina memoratur *Ovid.* III. Metam. v. 224. *acutae vocis Hylactor*. Nosser vero, ut versiculum fulciret, praeter morem Poëtae adiecit, ὁ κύων· sed *Theocriteus* ille Φάλαρος *aries* fuit, non *canis*. Ecce Tibi iterum spuriorum versuum in no-

Digitized by Google

ſtro carmine architectum, qui mirificam credidit ſe adſequutum ſimplicitatem, quum poſuerat v. 65. et 66.

Ὦ Λάμπερε κύων, ἔτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

Haeccine tanquam Theocritea placuiſſe *Vavaſſori*? Dum alterum verſum edolaret, cogitabat *Homericum* illud ſuum: Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν — Quantam habet elegantiam ἔτω βαθὺς ὕπνος, et mox repetitum κοιμᾶσθαι βαθέως; Legerat apud *Lycophronem* (nam tenebricoſa ſcripta ſummo opere mirabatur id genus hominum, in quibus docte, ſcilicet! poſſent argutari,) *vulpeculam* dictam λαμπερίδα. Poſuit itaque Ὦ Λάμπερε κύων.

VIII.

Et tum mirifice ſperabat ſe eſſe locutum.

ſimiliter in verſu 86. dixit τὰν Μιτύλαν αἶγα. De ſingulis verſibus, qui mihi quidem in hoc carmine non videntur genuini, ubi id Tibi haud diſpliciturum cognovero, proximis literis agam explicatius. Illud interea non illibenter intelliges, praeter verſus, ſupra poſitos, alios etiam duos ex hoc carmine, ſed ab editis non parum diverſos, in Florilegio ſuo poſuiſſe *Stobaeum*. Inſpice, ſi placet, v. 63. et 64. quos hac ratione ſcriptos e *Theocriti* Bucolicis profert *Stobaeus*, Tit. LVII. p. 453.

Φείδευ τῶν ἀρνῶν, φείδευ, λύκε, τῶν ἐρίφων μευ·
Μηδ' ἀδικῆς μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλοῖσιν ὁμαρτέω.

Hos leviter mutatos Poëtae Bucolico adſcripſerim; *Theocrito*, an alteri, non facile dixerim: nam, quamvis huius ſaepe meminerim, ſi quis aliquando contendere voluerit, ne unicum eſſe in Eid. VIII. verſum *Theocriti*, et genuinos *Moſcho* potius attribuendos; hunc minime deterreat viri optimi, cuique in hac *Pythagoreorum* clade plurimum debemus, non contemnenda auctoritas: nam et *Moſchi* Europam ſub nomine *Theocriti* citat *Stobaeus*, p. 391. v. 37. et ex aliis Eclogis, quas *Heinſius* ceterique viderunt non eſſe *Theocriteas*, nonnulla protulit, veluti *Theocritea*; quales ſunt, Αἴτης, Ὀαριστύς, et Κηριοκλέπτης, ſive XII, XXVII, et XIX. Ex his tribus Eclogis, ſi calculos

Digitized by Google

recte posui nihil attulit *Eustathius* in suis ad *Homerum* xix.
commentariis; qui e singulis sedecim Eidylliis, prout in editione *Heinsiana* prostant, primis, excitavit *Theocritea*, praeterquam ex *Aite*; nihil autem, quod meminerim, e reliquis carminibus, quae in nostris editionibus nomen praeferunt *Theocriti*, nisi ex XXII, XXIV, XXVI. et e *Fistula*. Hoc posui, *Röver* Eruditissime, re quam diligentissime explorata: et tamen fieri facile potest ut quidpiam omiserim, dum versabar in *Eustathio*, de *Bucolico* non magis cogitans, quam de ceteris. Ex Ecloga, de qua egimus, octava, ultimum versum ad Od. A. p. 71. v. 7. attigit *Eustathius*; versum autem 87,

"Ατις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ,

non tantum respicit ad Il. O. p. 1022. v. 25. sed paene totum protulit ad Od. I. p. 549. v. 20. ut ostenderet, τὸν ποιμενικὸν γαυλὸν a *Theocrito* dictum fuisse Ἀμολγέα· Verum ne *inpletum* quidem illud *mulctrale* videtur *Theocriti*, qui πέλλας noverat et γαυλὼς I, 26. V, 58. utrobique notaverat *Scholiasta*, *mulctralia* vulgo vocata ἀμολγέας· ad priorem locum nunc perperam vulgatur ἀμολγεύς. Qui carmen XXV, minime *Theocriteum*, pepigit, forte conditor carminis, quod sub nomine Megarae *Moscho* solet adscribi, v. 106. ἀμόλγιον *mulctrale* nominat. *Clitarchus* apud *Athenaeum*, ex eruditorum scriptis nusquam ἀμολγέα memorantem, XI. p. 495. c. observat, *mulctrale*, in Lingua communi ἀμολγέα, a Thessalis dictum fuisse Πελλητῆρα· *Hesychius* invenerat, ut puto, in *Clitarchi* Glossario, Πελλαντῆρα, quod praetulerim: qui proxime apud *Athen.* citatur *Philetas* ἐν ἀτάκτοις (mendose scribitur ἐν Ἀττικοῖς p. 467. F.) minutum quoddam *mulctrale* adnotaverat, quod diceretur Ἀμφωτις, in *Casauboni* Anim. XI. c. IV. xx.
p. 783. v. 38. Neminem autem dederis Grammaticum, qui in *Theocriteis* suis invenerit τὸν ἀμολγέα, praeter unicum *Eustathium*; de quo pace Tua pauca interferam, ab instituto non aliena. — Protulit scilicet *Eustathius* nonnulla sub nomine *Theocriti*, quae cum certe sint *Theocritea*, in illis carminibus, quae ad nos pervenere, non reperiantur; neque tamen *Eustathius* deperditum vi-

Digitized by Google

detur legisse carmen *Theocriti*, aut ullius veteris Poëtae, quod nobis nunc perierit. Credo saepe aliis eveniisse, quod mihi olim accidere memini: perlustrato indice Auctorum, quos *Eust.* citat, *Hudsoniano*, in primo Vol. Bibl. Gr. *Io. Alb. Fabricii* p. 306. mirabar, seculo XII. tantum bonarum rerum superfuisse: videbam passim decantari diffusam *Eustathii* lectionem, et *multiplicem doctrinae copiam*, non a laudatoribus duntaxat, sed et ab iis qui scribunt cogitate, nuper valde celebratam ab *Eustathii* interprete laborioso, *Alexandro Polito* Florentino: sed re explorata, collaudare coepi utilissimam viri optimi diligentiam; prior autem ista persuasio indies minuebatur; inprimis postquam perveniissem ad cubilia, in quibus pleraque invenerat *Eustathius*. Tandem credidi, e centenis, quorum testimoniis utitur, legisse paucissimos, et praeter Grammaticorum scripta nihil adeo, quod ad nos non pervenerit. Centenos dicebam citatos; et nominantur profecto plurimi praeter illos, quos in indicem retulerat *Hudsonus*; quales sunt: *Aeschines*, *Anaxagoras*, *Anicetus*, *Antiolides*, *Aristias*, *Artemidorus*, *Artemo Milesius*, *Automedes Mycenaeus*, ceterique magno numero. Inter
xxi. centenos istos Auctores, Comici citantur, praeter *Aristophanem*, triginta aut etiam plures; certe sequentes: *Alexis*, *Amphis*, *Anaxandrides*, *Anaxilas*, *Antiphanes*, *Araros* (Ἄραρος; sic enim scribendum pro ἀράρως, ad Il. Σ. p. 1209. v. 1. non *Aratus*, quae inconsiderata erat nonnemini coniectura: quatuor versiculis, quos ibi profert *Eust.* ex *Athenaeo*, hic index praefigitur apud *Athen.* XI. p. 471. E. Ἄραρως ἢ Εὐβοεὺς ἐν Καμπυλίωνι), *Aristias*, (ad Il. O. p. 1020. v. 37. senarius apud *Eust.* et in Epitome *Athenaei*, II. p. 60. B. minus emendate scriptus sic erat reficiendus:

Μύκησι δ' ὠρέχθει τὸ λάϊνον πέδον.

Aristiam Comicum fuisse ante *Fabricium* ostenderat *Th. Gatakerus*, A. M. P. cap. V. p. 452. D.) *Archippus*, *Cratinus*, *Diocles*, *Diphilus*, *Ephippus*, *Epicharmus*, *Eubulus*, *Eupolis*, *Heraclides* (ad Od. Δ. p. 144. v. 46. ex *Athenaeo*, XII. p. 532. E. qui ne ipse quidem *Heracli-*

Digitized by Google

dae legerat comoediam, ἔῆσιν ibi depositam repetens, ut arbitror, e *Theopompo* historico), *Hermippus*, *Menander*, *Menecrates*, *Mnesimachus*, *Nicostratus*, *Pherecrates*, *Philemon*, *Philippides*, *Philyllius*, *Phrynichus*, *Plato*, *Strattis*, *Teleclides*, *Theopompus*, *Xenarchus*. Qui tot Comicos, plerosque satis frequenter, laudat, nullam tamen legerat Comoediam, sive Tragoediam, quae perierit. Ex hoc specimine poterit de reliquis iudicari. Comicorum istorum verba pleraque descripsit *Eustathius* ex *Athenaeo*, qui solus praeterea quorumvis Auctorum loca, et alia centena ipsi subministravit. Diligens *Herodoti* lector, Geographica hausit e *Strabone* et e *Stephano Byzantino*, in quo diversis adpellationibus designando pariter ludit, ut in *Archestrati* carmine *Athenaeus*. His xxii. adde *Apionis* et *Herodori* in Iliada, aliorumque vetustissima in utrumque Poema Scholia; copiosa *Aelii Dionysii*, *Pausaniae* et aliorum aliquot Lexica; perpaucorum Technicorum, *Heraclidae Alexandrini*, et *Herodiani* scripta; fontes habebis, quibus solis longe maximam commentariorum partem derivaverit. Sed Poëtas superstites plerosque legerat diligentissime; et e deperditis quorundam carminibus, quae repererat apud Grammaticos, fragmenta profert, quae frustra quaereremus alibi: saepenumero etiam melioribus Poëtarum codicibus usus, eas indidem depromit lectiones, quibus ingeniosissimus non esset excogitandis. Ut in orbem redeam, versum et hemistichium e *Theocriti* Berenice, carmine deperdito protulit *Eust.* ad Il. Π. p. 1088. v. 12. verum haec et reliqua, quae ibi leguntur, ex *Athenaeo* non nominato transcripserat. Quinque versus e Berenice *Theocriti* custodivit *Athenaeus* VII, p. 284. A. quos ita emendatos descripsere *Scaliger*, *Casaubonus*, et *Heinsius*, ut tamen eorum primum,

Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγρεσύνην τε καὶ ὄλβον,

pace Magnorum virorum sic omnino corrigendum censeam:

Κεἴ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσύναν τε καὶ ὄλβον
Ἐξ ἁλός.

Digitized by Google

Pervulgata sunt εὐαγρεῖν et εὐαγρία· εὐαγρίην — ἐξ ἄλσος dixit *Alpheus Mityl.* Anthol. VI. c. XI. ep. 15. Qui εὐαγροσύναν mecum receperit in versum *Theocriti*, haud sane tuebitur αἰτεῖται. Nuspiam alibi memini me legere citatum a Grammatico deperditum carmen Theocriti, cuius Eidyllia passim adpellatione Βακολικῶν, nonnulla tamen
xxiii. suis etiam nominibus designantur. *Theocritus* ἐν ταῖς Φαρμακευτρίαις citatur *Eustathio* Od. Ξ. p. 554. v. 18. ἐν Ἀδωνιαζούσαις *Eust.* et *Schol.* ad *Aristoph.* Nub. v. 1128. Ecloga VII. Theocritearum vocatur Λυκίδας ἢ Θαλύσια, *Etymologo*, p. 273, v. 42. Carmen XVI, inscriptum Χάριτες ἢ Ἱέρων, isto nomine laudatur apud *Hermogenem* περὶ ἰδεῶν II, c. IX. p. 452. In *Schol. Apollon. Rhod.* I, v. 1236. *Hylas* citatur; et *Hymnus in Castores* a *Schol. Aristoph.* in Plutum v. 210. Supra dicebam nuspiam etiam apud Grammaticos dictiones occurrere *Theocriti*, quae credi possent e carmine quod perierit repetitae. Duae tamen ῥήσεις citantur veluti Theocriteae, quae certe non leguntur in ullo carminum *Theocriti*: earum prima sic poterat concinnari,

ἀμφιφορεὺς νεοτευχής.

altera sic prostat:

Ποιηταὶ δὲ λόγων χλωρῶν.

Evincam neutram ῥῆσιν, non tantum non a *Theocrito*, sed nec ab ullo Poëta profectam. Versus est *Aristophanis* in Acharn. 218.

Νῦν δ' ἐπειδὴ στερρὸν ἤδη τἀμὸν ἀντικνήμιον.

ad istum versum hoc legitur Scholion: Στερρὸν, σκληρόν· ἀντὶ τοῦ γεγηρακὸς καὶ αὖον. ὥσπερ κατὰ ἀντίθεσιν ἐπὶ τῶν ἀκμαζόντων, χλωρόν. Θεόκριτος, Ποιηταὶ δὲ λόγων χλωρῶν, ἀντὶ τοῦ ἀκμαίων νέων. Itaque novum, si Musis placet, adipiscemur *Theocriti* hemistichium,

Ποιηταὶ δὲ λόγων χλωρῶν, —

Amaranto, *Munato*, ceterisque, qui in *Theocrito* illustrando se exercuerant, prorsus, sat scio, inauditum: et haec sine dubio fuerit ista e Theocrito χρῆσις, quam nus-

Digitized by Google

piam ſe legiſſe meminerat *Heinſius*, dum in ultimo Lectionum *Theocr.* capite verſaretur. Sed nec *Scholiaſten* iſta legiſſe patuiſſet *Heinſio*, ſi easdem literas pro ſuo iure paulo aliter collocaſſet, ποιητ αι δελ ο γων χλωρων. Verum apage mihi iſtas inanias, et earum loco depone exquiſitam formulam, qua carmen ſuum XIV. claudit *Theocritus*, Dorice ſcriptam: XXIV.

— ποιῆν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

Et alibi *Poëtae* alienum locum occupant; et eſt mihi graviſſimi ſcriptoris locus ad manum, in quo a librariis callidi ſaepe nebulones θύται memorantur, cum ποιηταὶ poni debuiſſent. *Horatii genua virentia* et γόνυ χλωρὸν compararunt *Lambinus* et *Caſaubonus*; neuter vero monuit integram loquendi formulam *Theocriti* feliciſſime fuiſſe ab *Horatio* expreſſam his verbis, eodem ſenſu poſitis, in Epod. XIII. v. 3. et 4.

rapiamus, amice,
Occaſionem de die, dum virent genua.

Scholiaſtae verba facile nunc poterunt ad ſinceram lectionem accommodari; ſcripſerat enim ſine dubio: Θεόκριτος, ποιῆν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν· ἀντὶ τοῦ ἁπαλὸν καὶ νέον. Dictiones Theocriteas, in ſuo codice forte iam mendoſas (ποιῆν τι δεῖ οἷς) non attigit *Suidas*, in v. Στεῤῥὸν ἀνθικνήμιον, ubi reliqua Scholiaſtae verba deſcripſit. *Kuſtero*, *Suidam* et *Ariſtophanem* tractanti, *Theocriti* verſus non fuit ad manum, e quo χλωρὸν γόνυ tribus in locis protulit *Euſtathius* ad *Hom.* Il. K. p. 735. v. 13. Il. Φ. p. 1325. v. 13. et Od. I. p. 335. v. 37. Iſta correctio, momenti, ſi quis ita velit, perparvi, non tamen videbitur nullius. Nuper alibi locorum edidere *Theocritum* τὴν θείαν γραφὴν *illuſtrantem*: Poterat forte tandem oriri, qui Ποιητὰς λόγων χλωρῶν interpretaretur *Poëtas carminum iuvenilium*, et ad illud ſuum figmentum, praeter alia laborioſe congeſta, *Phavorini Camertis*, cuius grandi Lexico ſine magno detrimento careremus, advocaret auctoritatem, χλωρὰς λόγους e corrupta ſcholii lectione commemorantis. Sed videamus an alterum illud, XXV.

Digitized by Google

ἀμφιφορεὺς νεοτευχής,

ſimili poſſit modo profligari: in Etymologico M. p. 93. v. 20. haec leguntur: Ἀμφορεύς, τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σταμνίον, ὡς φησι Θεόκριτος, Ἀμφορεὺς νεοτευχής. hoc certe locum non potuit in verſu bucolico reperire, ſed ſi voci Ἀμφορεὺς formam induas veterem et Heroici carminis Poëtis uſitatam, nihil prima ſpecie videtur obſtare, quominus crederemus cum *Fred. Sylburgio*, *Theocritum* ſcripſiſſe,

— ἀμφιφορεὺς νεοτευχής,

ſive potius, — νεοτεύχεα ἀμφιφορῆα.

Verum planiſſime poſſum adfirmare, neutrum eſſe Theocriteum, praeterea veterem Grammaticum, pro ἀμφορεὺς νεοτευχής, olim poſuiſſe Ἀμφῶες νεοτευχές. Hoc erat *Theocriti*, paſtoralis poculi deſcriptionem ordientis paene nimis luxuriantem, in Eid. 1, 28. ibi βαθὺ κισσύβιον laudat,

Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον,

non temere ſuum illud capacius κισσύβιον eo etiam commendans; quod fuerit Ἀμφῶές· nam vulgo ruſticorum iſte ſcyphus parvulus erat et μόνωτον ποτήριον, uti tradit *Philemon* Gramm. apud *Athen.* XI, p. 467. qualis Κώθων
xxvi. Spartanorum, ſi vitam ſpectes domeſticam, ruſtica ſimplicitate viventium; de quo cum notaret *Io. Meurſius*, illud tamen non animadverterat, in verbis *Polemonis* apud *Athen.* p. 484. c. pro κώθωνα μόνον τὸν ἐκβόωτον, legendum eſſe κώθωνα μόνωτον ἐκβοώτον· Duabus auribus inſigne poculum, vulgo Ἄμφωτον, *Theocritus* dixit Ἀμφῶες. Nunc audi quaeſo *Etymologum*, ſic ſcribentem in v. Οὖκς p. 639. v. 1. Ὄκς — ἕς· καὶ κατὰ Δωριεῖς ὦς. τὸ δὲ, Ἀμφῶες νεοτευχὲς, παρὰ Θεοκρίτῳ γίνεται ἔτως· ceteris non indigemus; cum illa ſatis oſtendant eadem Theocriti verba olim fuiſſe lecta in altera nota, hoc modo reſtituenda: Ἀμφορεὺς, τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σταμνίον· ὅπερ φησὶ Θεόκριτος, Ἀμφῶες νεοτευχές. Rectius dixiſſet τὸ ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχον· ſed ſimiliter legitur in *Cyrilli* Lexico, cuius haec eſt in libro Leidenſi nota: Ἀμφορεὺς, τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σταμνίον· ξεστῶν κδ΄ ἡ ἀσκόν. Amphora Romana, ab Attica diverſa, cum ſextarios ceperit octo et quadraginta,

Digitized by Google

videtur *Cyrillus* cogitasse τὸ ἡμιαμφόριον. Sed dixeram daturum me nonnulla in *Theocritum* observata. Huius elegantissimum et vere bucolicum Eidyllium tertium saepius lectum obsecro Te ut nunc tamen relegas: carmen est amatoris despecti, vehementi cum affectu decantatum a comaste ante antrum Amaryllidis, eius rei gratia, ut, si pote, superbientis dominae fastidia minueret, eamque ad amorem sui flecteret. Nunc vide quaeso, potueritne a *Theocrito* poni versus 19 et 20.

Νύμφα, προσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὡς τὺ φιλάσω·
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

sequitur illico,

Τὸν στέφανον τίλαί μὲ κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησείς· xxvii.

Qui legitur in Eid. octavo versus 77. est in Eid. IX, 7. et hinc fuit in alterum locum translatus: idem iudico de v. 20. Eid. III.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

is e Carmine XXVII. repetitus, et in nostro, mea certe sententia, fuit depositus in locum Theocritei, qui legi non potuerit. Sed nec priora huic sedi congruunt. Stabat comastes ante fores Amaryllidis clausas; videre tantum dominam desiderabat, v. 37.

Ἄλλεταί ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν;

Si dixisset nostro in loco: Νύμφα, προσπτυξαί με, non utique se αἰπόλον nuncupasset, quasi vero isthac adpellatione formosae se redderet Amaryllidi, caprarii et nomen et foetorem fastidienti, commendabilem: ubi praecesserat προσπτυξαί με, sequi non poterat ὡς τὺ φιλάσω· mitto reliqua: tandem *despiciendi* notio nostro loco tantum convenit. Hae rationes effecerunt ut credam, et hoc minus dubitanter, intermedia quaedam *Theocriti* deesse; verbum autem vulgatum sic emendari debere,

Νύμφα, προσφθύσδες μὲ τὸν αἰπόλον . . . . .
. . . . . .
Τὸν στέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησείς·

Digitized by Google

me caprarium despicis: supra, v. 7. ἦ ῥά με μισεῖς;

Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἡμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.

Illud Προσφθύσδες pro vulgari προσπτύεις poni potuit, more *Theocriti*, qui in Eid. II. v. 62. scripsit:

XXVIII Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιος ὀστέα πάσσω.

atque illud etiam adhibuit VII, 127. *Eustathius* ad Od. A. p. 22. v. 9. τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ Ἐπιφθύζειν ἀντὶ τοῦ ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. Haec loca *Theocriti Virgilio* obversabantur in Ecl. II, 19.

Despectus tibi sum, nec qui sim quaeris, Alexi.

Amatorum autem, qui fuerant decepti, carmina continentur *Calpurnii* Ecloga tertia, quarta *Nemesiani*, *Virgilii* secunda, et octavae parte priori, quam v. 16.

Incumbens tereti Damon sic coepit olivae:

Theocritus dixerat Eid. III, 38.

— ὀρσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὥδ' ἀπυκλινθείς.

In duabus istis Eclogis *Virgilius*, semper inimitabilis, Theocriteas eiusdem argumenti expressit secundam, tertiam, et undecimam. Quando fortasse loci Theocritei ex Eidyllio tertio nimia videtur ista mutatio, minuta quaedam consectabor in quinto carmine: sic iurat Lacon, v. 14.

Οὐ μὰν, ἀ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, ἀ σέ γε Δάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος·

sic certe corrigendum censeo pro vulgatis,

Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον —

et formulam iurantium usitatam, ἀ μὰ, ab hoc loco alienam arbitror. Theocriteae sunt formulae: ἀ δᾶν, IV, 17. et VII, 39. οὐ νύμφας, IV, 29. οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, VI, 22. Recte, inquies, sed qui carmen XXVII, non Theocriteum, elegantissimum tamen, habes in numerato, istius mihi carminis v. 35. excitabis,

XXIII. Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα·

suspi-

Digitized by Google

Suſpicor huius verſus memorem quempiam noſtrum iam olim corrupiſſe. Hoc in loco ſcribere quidem potuiſſet Poëta, αὐτὸν τὸν Πᾶνα, ſed Pana, quem peculiari deſignabat *litoralis* ἀκτίς nomine, non ſane dixiſſet in eodem verſu αὐτόν. Praeterea triplex requiri videtur negatio; quod et Tibi apparebit, Comatae et Laconis, ſibi invicem acerbe reſpondentium, concertationem conſideranti: ex emendatione mea triplici negatione dicta firmaverat Lacon; ἐ toties repetitum adhibet Comatas v. 17. et 19.

Οὐ μὰν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, Νύμφας,
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

hoc in loco, pro ἔτ' αὐτᾶς, poſui ἐ ταύτας, ne litera quidem mutata; et in hoc carmine multa, quamvis in tertio plura, pendent ab actione. Comatam, dum dicebat,

— ἐ ταύτας τὰς λιμνάδας —

digito monſtraſſe ſuſpicor proximam Nympharum domum, ſive ſacellum, aut certe

— Νυμφέων ποιμενικὰ ξόανα.

quae *Leonidas* memorat Tarentinus in epigrammate: ſed ſacellum, ne me vanum putes coniectorem, *Virgilius* reſpexit, dum tractabat hunc locum Ecl. III, 9.

Novimus et qui te
Et quo (ſed faciles Nymphae riſere) ſacello.

Ad eiusdem Eidyllii quinti verſum 109.

Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἄβαι.

haec leguntur in Scholiis: τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις· quae, niſi fallor, verba ſunt *Zachariae Calliergi*, varias Codicum ſuorum lectiones xxx. paſſim notis veterum Grammaticorum interſerentis: ea verba haec proxime excipiunt: οἷον ἄβαι, ἀντὶ τοῦ ἠβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι. ſed ſola vox ἄβαι, ſive quamcunque ſubſtituas diſyllabam, nunquam poterit iſtam admittere ſignificationem. Videtur Grammaticus in iſto verſu legiſſe:

— ἐντὶ παρ' ἄβᾳ.

ἄμπελοι παρ' ἄβᾳ, dici potuerunt ἠβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι,

Digitized by Google

a veteri Grammatico, qui moris meminerat ſcribendi, quo praepoſitiones eleganter adhibere ſolet *Theocritus*, quemque variis in locis attigit *Heinſius*. Idem *Calliergus* voculam e Codicibus ſuis ſubminiſtrat Laconicam, certe Doricam, et in quatuor huius Idyllii locis reponendam: ubi Lacon loquitur v. 32.

Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.

haec proſtat nota: τὸ τᾷδε ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται Τείνδε, ἀντὶ τῦ ἐνταῦθα, Δωρικῶς. ubi communis forma τῇδε legitur in contextu v. 118. notatur: γράφεται καὶ Τείνδε. nuspiam alibi putem a *Theocrito* hanc voculam uſurpatam, quam iſtis in locis, et v. 50. et 67. omnino reſtituendam cenſeo. Loquuntur hoc in carmine Lacon et Comatas, greges heriles agitantes in fertilibus campis Thurios inter et Sybarin; in argumento Comatas ſervus fuiſſe dicitur Εὐμάρα τῦ Συβαρίτα, Lacon autem Θερίκ Συβαρίτα· in Scholiis legitur Θερίκ Συβαρίτᾳ· itaque hero Laconis nomen fuerit *Thurii?* haud opinor: ſcripſerat, certe ſcribere debuerat Grammaticus: ὁ ποιμὴν Λάκων Συβάρτα τῦ Θερίκ νέμει τὰ θρέμματα. Audi Comatam ore *Theocriti* loquentem v. 72.

xxxi. Ἄδε τοι ἀ ποίμνα τῶ Θερίω ἐστὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὄρης, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

erant enim hac certe tempeſtate Thurii a Sybaritis diverſi. Servulus autem Lacon, ex agro natali fuerat, ut puto, in haec loca *Lacedaemoniumve Tarentum* deportatus: id ut credam, nomen facit ſervile *Laconi*, a parentibus homini non magis inditum, quam illud *Japygis*, puero, in verſu *Antiphanis* memorato apud *Athen.* X. p. 423. E.

Ὁ δεῖν' Ἰάπυξ, κέρασον εὐζωρέστερον.

De iſtiusmodi nominibus Te non praetereunt, quae notarunt *Henr. Stephanus* in Append. de Dial. Att. p. 205. et *Tib. Hemſterhuſius* ad *Luciani* Timon. p. 132. 133. et ad argumentum Pluti *Ariſtoph.* Haec quo ſpectent iam praecepiſti: et alibi ſaepenumero Laconem more ſuae gentis loquentem facit *Theocritus*, et hanc etiam voculam

Digitized by Google

censeo fuisse Laconicam, unica litera auctiorem, quam forma fuit vetus, antequam litera Ionica reciperetur in usum, omnibus communis, Τεῖδε. veteris scribendi consuetudinis vestigia remanserunt in istiusmodi voculis Doricis nonnullis; quales sunt τηνεῖ, ταυτσὶ, πεῖ, quae ad normam recentiorem scribi debuerant τήνη, ταύτη, πῆ. Vererer equidem, ne haec talia levia diceres, neque satis digna quae Tecum communicarentur, nisi nossem quanto opere iis omnibus delecteris, quae faciunt ad veterum monumentorum intellectum. Igitur, Te non nolente, pergam in instituto, quanquam ista dissertationi potius quam epistolae conveniant. Nisi praeferas Τεῖνδε, certe Τεῖδε apud *Hesychium*, ubi vulgatur Τῆδε, ἐνθάδε, reponi debere monstrat literarum series, non raro sincere lectionis, frequenter etiam errorum *Hesychii* fidelis index. In xxxii. eodem libro legitur adnotatio memoratu dignissima: Τί δαὶ, τί γὰρ ἄλλο, ἢ τί γάρ, Κρῆτες, Βοιωτοὶ δὲ ἐνθάδε· Ἀττικοὶ, διατὶ δή. Tibi, qui minimum vicies apud *Aristophanem* legeris τί δαί; quod scribit de Atticis non poterat novum videri; ut interea tamen centenis permirum fuerit visum, quod ait, Boeotos τί δαὶ posuisse pro ἐνθάδε. si cupis Boeotum audire sua loquentem dialecto, prodeat ex *Aristophanis* Acharn. v. 912.

— τί δαὶ κακὸν παθὼν
Ὀρναπετίοισι πόλεμον ἤρω καὶ μάχαν;

Viden' adeo sermone et ingenio dissonos a vicinis Atticis hac tamen in formula non discrepasse. Quid itaque nobis narrat *Hesychius*? Credo, antiquum obtinet, diversissima, sed eodem ferme sono pronuntiata, τί δαὶ, et τεῖδε, male permiscendo. Possent autem a ceteris seiungi, Τεῖδε, ἐνθάδε· Κρῆτες καὶ Βοιωτοί. quanquam et illi τυῖδε dixerint. *Hesychius*: τυῖ, ὧδε· Κρῆτες. et Τυῖδε, ἐνταῦθα· Αἰολεῖς. ita enim *Fulv. Ursinus* et *Is. Vossius* recte scripserunt pro Τύδαι· proderit illud huic glossae reficiendae, quae legitur infra: Χίδαι, ἀντὶ τοῦ Κρῆτες· ego quidem libenter correxerim *Hesychii* peccatum, reponendo Τεῖδε, sive Τυῖδε, ἀντὶ τοῦ ὧδε· Κρῆτες· ista duo tantum distant, quantum vulgata τῆδε et τῶδε· hoc enim, ante usum literae ω,

Digitized by Google

ΤΟΙΔΕ, et Aeolice, υ pro ο posito, Τῡίδε pronuntiabatur. In *Hesychium* nosti nihil dicere me inclementius, cuius errores gravissimi ipsi *Bentlejo* plurimum boni pepererint. Huius generis nonnulla commemorandi deinceps recurret occasio: nunc malo Theocritea quaedam persequi: sed ista via, qua coepi, si pergerem per singula *Theocriti* carmina, liber excresceret: nunc igitur carptim quaedam loca attrectabo, et quidem ὕστερον πρότερον. Qui superbiam ponere recusaverat, alteri nunquam non duris moribus insultans, quo modo animum vultu prodiderit, his verbis exprimitur in Carminis XXIII, v. 13. 14. xxxiii

Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος.

quid sententia postulet non est ad intelligendum difficile: *Ovidius*, ubi Theocritea videtur persequutus vestigia, sic cecinit XIV. Metam. v. 714.

Spernit et irridet: factisque immitibus addit
Verba superba ferox.

Sed negari non potest, latere Poëtae sententiam in verbis perverse scriptis:

Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος.

Is, quem Tu facile coniectando adsequeris, hunc mihi locum aliquando commendavit, in quo vires periclitarer: Huius monitu animosum primo tentamine partem veritatis credo me detexisse: corrigebam autem:

— φεῦγε δ' ἀποπρὸ
Ὑβρίκτας, ὀργὰν περιειμένω.

Ille Noster, rogatus a me, quid de hac coniectura sentiret, correctionem sibi placere humanissimis verbis rescripsit, ita tamen, ut vulgatis ἀπὸ χρὼς eam maluerit accommodari, scribendo: Ὑβρίκτᾳ, ὀργὰν περιειμένῳ, ipsum illum *vocalium concursum virtutis aliquid habere* verissime iudicans. Nunc Tu haud censebis dubitandum, quin egregium locum facili medicina refecerimus, atque adeo quin scripserit *Theocritus*: xxxiv

Digitized by Google

Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς
Ὑβρίκτα, ὀργὰν περιειμένω.

Illud ὀργὰν περιειμένος ex Homerico ἀναιδείην ἐπιειμένε similibusve graviter expreſſum. Qui vulgo ὑβριστὴς, Dorice dicebatur ὑβρίκτας· huiusmodi a Doricis formis in ίσσω et άσσω, vel ίσδω et άσδω, derivata leguntur apud *Theocritum* Μελίκτας, IV, 30. Συρίκτας, VII, 28. et, pro βακολιαστὰς reponendum, Βωκολιάκτας in Eid. V. 68 his accedant duo ſignificationis adfinis Φθρμίκτας, et Μασίκτας· quorum illud in *Pindari* Pyth. IV. 313, et in *Bianoris* epigr. Anthol. I, c. XL. 6. Μασίκτας apud *Heſychium*. Huius Lexicon plurima ſubminiſtrat ſimilia, eo diligentius adnotanda, quod eorum ratio viris Doctiſſimis ſaepenumero non ſatis fuerit perſpecta. *Ovidii* verſus ſupra poſitos excipiunt ſequentia:

Non tulit inpatiens longi tormenta doloris
Iphis; et ante fores haec verba noviſſima dixit:
Vincis, Anaxarete.

Paene convertit Theocritea in hoc carmine XXIII, 16.

Λοίσθιον ἐκ ἤνεικε τὰ σύμφορὰ τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις.

Verum negabis Poëtam ſcripſiſſe τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας. Quid ſi corrigeremus

Λοίσθιον ἐκ ἤνεικε τὰ πυρφόρα τᾶς Κυθερείας.

τὰ πυρφόρα, nempe βέλη, *tela* ſunt Veneris *ignifera*, quae ſupra v. 5. dixerat πικρὰ βέλη· Cyclops, Eid. XI. 15.

ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον,

noſtro hac in parte non fuit diſſimilis, niſi quod ille cantillando fallere valuerit amorem Galateae, cum hic contra non tulerit *longi tormenta doloris*. Cupidinis arma, quae πυρὶ πάντα βέβαπται, Veneri ſaepe tribui pernoſti. Venuſtum hanc in rem epigramma 193. L. VII. Antholog. tanquam ineditum deſcripſerat *Scaliger* e Codice Mſ. Cupidinis πυρφόρος ἰοδόκη *Alcaeo* celebratur Epigrammatogra- XXXV.

Digitized by Google

pho, Anthol. IV, c. XII. ep. 45. et quamvis fortissimus captus fuisse dicitur Achilles πυρφόρων — ἵνγγι τόξων, *Lycophroni*, v. 309. 310. Nec tamen istam coniecturam temere tanquam veram venditaverim. Lubet aliam eiusdem generis subtexere, ut Te saltem excitem ad veritatem investigandam. Quoniam cum hoc carmine habet aliquam adfinitatem Hylas *Theocriti*, huius Eidyllii XIII. tentemus versum 64. ita vulgatum:

> Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
> Παῖδα ποθῶν δεδόνατο·

Non ignoro, *Valerium Flaccum*, cuius aliquot loca, in ultimis quas ad me dedisti literis, commode sanasti, de Hercule ob Hylam aestuante sic cecinisse, ut videri posset non ab *Apollonio* tantum, sed et a *Theocrito* nonnulla mutuatus III, 581.

> *volucri ceu pectora tactus asilo*
> *Emicuit Calabris taurus per confraga septis,*
> *Obvia quaeque ruens: tali se concitat ardens*
> *In iuga senta fuga.*

forte quis *iuga senta* censeat comparari posse cum istis ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις, quae mihi quidem non placent. Novi, qui coniecerit aliquando, legendum, ἐν ἀτρίπτοισιν ἀταρποῖς· hoc si genuinum videtur, cui debeatur, indicabo. Interea ponam, quid mihi inciderit: sed ante efficiam, ut commentum verosimile appareat. Mysiam elegerant Heroës Argoae navi stationem; subierat illa τὸν Κιανὸν κόλπον, *Scylaci* memoratum p. 35. Oppidi vicini cives et fluvii cognominis accolae dicebantur Κιανεῖ. Iam respice *Theocritei* carminis v. 30. et *Apollon. Rhod.* I, 1177. quo loco de Cio agentes usi sunt *Casaubon.* ad *Strabon.* XII. p. 845. et *Salmas.* in *Plin.* Exercit. p. 877. Dum in Cianorum terris se recrearent Argonautae, Thiodamanteus Hylas, Herculis minister, domino periit. Unius *Dionysii* verba subiiciam e Perieg. v. 805.

XXXVI

— οὔρεα Μυσίδος αἴης
Ἠχί περ ἱμερόεντα Κίος πρόλιησι ῥέεθρα,
Τῇ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν Ὕλαν ἡρπάξατο Νύμφη,
Ὀτρηρὸν θεράποντα, πελωρίου Ἡρακλῆος.

Hylam cum irrito labore quaesiviſſet in *Cianorum* terris Hercules, interpoſita inrisiurandi religione polliciti ſunt *Ciani* (*Apollon. Rhod.* I, 1352.) ab Hyla perveſtigando nunquam ceſſaturos ſe; atque illud etiam feſtis diebus eam in rem inſtitutis, quod e *Strabone* XII, p. 845. B. et e *Suida*, in Ὕλαν κραυγάζειν, licet aeſtimare, diutiſſime obſervarunt: *Apollonius Rhod.* I, 1354.

Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέεσι Κιανοί.

Iſtum verſum turpis menda occupavit apud *Etymologum* p. 512. v. 40. Κίος — τὸ ἐθνικὸν Κιανός·

Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν Παρύλαν ἐρέεσι Κιανοί.

idcirco protinus eluenda, ne quis *Parylam* comminiſcatur. Nunc forte dices recte coniectaſſe me, et *Theocritum* pro XXXVII ΑΚΑΝΘΑΙΣ ſcripſiſſe ΚΙΑΝΟΙΣ. hoc ubi dederis, facile conficiam legendum:

Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρύτοισι Κιανοῖς
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο.

In carmine *Theocriti* XV. mirabilis eſt ἀφέλεια, et imago muliebris ingenii ad vivum expreſſa. Quum de more mulierum Praxinoae τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα laudaviſſet Gorgo, roganti quantum inpenderit, antequam veſtem potuerit detexere, reſpondet illa v. 36.

Μὴ μανάσῃς Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίου καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα.

verbum vulgatum προτέθηκα litera liberavi ſuperflua: Ἀλλὰ, inquit Gorgo, Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Tum dixiſſe fertur Praxinoë, Ναί· καλὸν εἶπας. quod cum frigidum ſit, ingenio certe *Theocriti* minime dignum, una tantum litera mutata, quam ſenſus flagitat, ſuam reddamus Praxinoae voculam Doricam, legendo:

Γ. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Π. Ναί· καλὸν ἔμπας.

Digitized by Google

imo vero; inquit, fateor, *est prorsus elegans*; atque ita, cum vestem iterum contrectasset, amicae, neque hercle invita, tandem adsentitur: usitatior etiam voculae significatus, *tamen, nihilominus*, hic posset locum reperire: ἔμπα, ἔμπας, vel ἔμπης hoc sensu tum ab aliis, sed frequenter adhibetur a *Pindaro* et *Apollonio Rhodio*, in huius Argonauticis minimum vicies recurrens: usitatissimum ἀλλ' ὅμως, dicitur ἀλλ' ἔμπης et ἀλλ' ἔμπας *Hesiodo*, *Callimacho*, *Apollonio*, sed et *Epicharmo*, et *Theocrito* X, 29. XXII, 17. priori sensu ponitur ἔμπης saepe apud *Homerum*, et in *Aeschyli* Eumen. v. 229. ubi μέγας ἔμπας, sicuti *Theocritus* dixit καλὸν ἔμπας. Deinceps laudat Praxinoë Ptolemaeum, quod praedonibus liberaverit Aegyptum, qui vias reddiderant latrociniis infestas: ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες isti dicuntur fuisse, v. 50. xxxviii

Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.

iungi debuerant ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, et postremum illud ἐρειοὶ sine controversia mendosum est: quamvis variis modis vocem viri Summi tentaverint, veritas adhucdum latet. Suspicabar *Theocritum* scripsisse:

Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἕλειοι.

ut designarentur *degentes in paludosis Aegypti locis*, quique absque Ptolemaeo non potuissent e secretis latibulis eliminari. Οἱ περὶ τὰ ἕλεα οἰκέοντες *Herodoto* II, c. 94. ἕλειοι sunt *Thucydidae* I, c. 110. plura ad illustrandum paludosum Delta protulerunt Praeclari duumviri *Hemsterhusius* ad Plutum *Aristophanis* p. 54. 55. 56. et *Wesselingius* ad *Hieroclis* Synecdemum p. 726. qui *Thucydidae* locum indicavit. In istis ἕλεσι καὶ λίμναις tuta fuerunt ab ultima antiquitate latronibus Aegyptiacis receptacula. Veteres sequutus illa curatissime descripsit *Heliodorus* primo Aethiop. p. 10. ἐν τούτοις, inquit, (τοῖς ἕλεσι) ὅσον Αἰγυπτίων λῃστρικὸν πολιτεύεται. et cur in illis degerent, exponit p. 11. ἱκανὴ δὲ (ita legendum) φρέαρ ἰσχυρὸν εἶναι λῃσταῖς. διὸ καὶ συῤῥεῖ ἐπ' αὐτὴν ὁ τοιοῦτος βίος, τῷ μὲν ὕδατι πάντες ἄτε τείχει χρώμενοι, τὸν δὲ πολὺν κατὰ τὸ ἕλος κάλαμον ἀντὶ χαρακώματος προβεβλημένοι· verba paenultima

Digitized by Google

revocant mihi in memoriam *Alexidis Samii* locum apud *Athen.* XIII, p. 572, F. Ἄλεξις ὁ Σάμιος — τὴν ἐν Σάμῳ xxxix.
Ἀφροδίτην, ἣν οἱ μὲν ἐν καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δὲ ἐν Ἐλειατικαῖς φησὶν ἑταῖραι ἱδρύσαντο. ubi pro ἐν Ἐλειατικαῖς non dubitabis mecum corrigere. ἐν ἕλει, Ἀττικαὶ, φησὶν, ἑταῖραι ἱδρύσαντο. Periclis in expeditione comites in Samo Veneri ſtatuam dedicaverant, quae a loco, in quo fuerat collocata, dicebatur Ἀφροδίτη ἐν καλάμοις, ſive Ἀφροδίτη ἐν ἕλει. — Ptolemaei laudes in Carmine XVII. ita celebrat *Theocritus*, ut a Veterum Graecorum inſtitutis et amabili ſimplicitate receſſerit quam longiſſime. Erat quidem Philadelphus ille, ut vere cecinit noſter XIV, 61. Εὐγνώμων, φιλόμωσος, — neque tamen dignus, qui Principibus viris pernicioſa adulatione corrumperetur. Inter adulatores, qui Alexandrum, divinos honores ſtulte concupiſcentem, ab Ariſtotelis monitis quam longiſſime abduxerant, memoratur *Cleon* Siculus, *non ingenii ſolum* (verba ſunt *Curtii* VIII, v. 8.) ſed *etiam nationis vitio adulator*. Videturne de Siculorum ſuorum moribus aliquid traxiſſe *Theocritus*, quum in Carmine XVII. Philadelphi parentes, Ptolemaeum Lagiden et Berenicen, in Deorum numerum relatos multis verſibus cecinerit? Lagidae coelum aperuit ea parte, ubi ſedes erant Alexandro, et utriusque progenitori Herculi: Herculem eo vehementer laetatum ſcribit *Theocritus* v. 24.

Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο κῆρας,
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται ἐοὶ νέποδες γεγαῶτες.

ad hanc normam locum integrandum arbitror: θεῶν νέποδες legit Ill. *Scaliger* Animadv. in *Euſeb.* p. 65. aliter *Caſaub.* Lect. Theocr. c. XVIII. et *Palmerius*: *Heinſio* L. Theocr. p. 351. ἐοὶ νέποδες reponenti ſuffragatur *Bentlejus* in *Callim.* p. 459. In altero verſiculo reliquerant:

— μελέων ἐξείλετο γῆρας. xl.

Qui in Miſcell. Obſ. Vol. I. p. 126. hunc verſum ſollicitarunt, minime audiendos cenſuerim: quoniam tamen vix videtur Graece dici poſſe, γῆρας μελέων ἐξελέσθαι, litera mutata, reponi poterit:

Digitized by Google

Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο κῆρας.

Iupiter in coelum recipiendos luſtravit; humanae naturae *ſordes*, et quidquid erat mortale, *ſuſtulit e membris* et expurgavit. Hercules dicitur — γυῖα θεωθείς *Callimacho*, h. in Dian. v. 159. ubi, dum multa notabat *Spanhemius*, noſtrum locum non omiſit. Quando quis dicitur ἐκθεωθῆναι ita ſaepenumero loquitur *Ovidius*, ut proxime accedat loquendi rationem Theocriteam: Metam. IV, 538. *abſtulit illis Quod mortale fuit.* XIV, 600. *Hunc iubet Aeneae quaecunque obnoxia morti Abluere* — etc. — In Carmine XXII. ſponſas ſuam et fratris vi abducentes Dioſcuros primum blanda nititur oratione ab incoepto retrahere Lynceus, eamque orationem ſuam his verbis claudit v. 165.

Ἀλλὰ φίλοι τᾶτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον, σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθ', ἄνακτες.

ſic libenter legerim pro vulgatis: ἐπιφραζώμεθα πάντες· ſi quis hoc tueri voluerit, fatebitur tamen, aptius, et ad id, quod cupiebat efficere Lynceus, accommodatius eſſe ἄνακτες. Heroës Homerici infra *Theocrito* ſunt ἄνακτες v. 214.

Τμῖν κῦδος ἄνακτες ἐμήσατο Χῖος ἀοιδός.

Caſtores autem eximie *Anaces* et Ἄνακτες. Litera ν ſimiliter in π male fuit commutata in huius hymni v. 212. ubi pro ἐκ ἐπ' ἐλαφρῷ, legi debet:

Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμισδέμεν ἐκ ἐν ἐλαφρῷ.

XII. *non in facili. Euripidis* in Theſeo ap. *Athen.* X, p. 454. c.

— τὸ πεμπτὸν δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι.

arbiter elegantiarum *Theocriti* peritiſſimus, *D. Heinſius* Lect. Theocr. c. XXV. recte repoſuerat in Eid. XXIII, 2. — ἐφάβω

Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἐν ὁμοίω.

haud ignarus in carm. XXII, 61. οὐκ ἐν ἑτοίμῳ reperiri, animum non adverterat ad verſum 212. Eſt et alius locus Bucolici, in quo dubito an ea formula ſit reponenda. Quod proxime praecedit Carmen XXI. multis ſane mendis eſt oblitum: videamus poſſitne una alterave tolli. Piſcatorum,

Digitized by Google

qui vitam aerumnosam tolerabant, cum enumerasset supellectilem, haec sequuntur in editis v. 15.

Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενίᾳ σφιν ἑταίρα.

Scaliger etsi meo iudicio veram scripturam non videtur adsequutus, dubitanter corrigendo:

Πάντ' ἐδόκει τήνοις. Ἄγρᾳ πενίᾳ σφι ἑταίρα.

mihi tamen ad veritatis perveſtigationem Viri Magni tentamen profuit: nam vix poteris ab ea me perſuaſione abducere, qua verſiculum ſic reſtitui poſſe credidi, ſi legeretur:

— πάντα περισσὰ
Τἄλλ' ἐδόκει τήνοις· ἄγραν πενίας φὰν ἑταίραν.

omnia reliqua videbantur iſtis ſupervacua: piſcaturam paupertatis comitem eſſe dicebant vel *reputabant*: utroque enim modo illud φὰν *Homero* et *Apollonio* uſurpatur. Plurā ſunt quibus dictum poſſet illuſtrari, quae melius erit omniſiſſe. In eiusdem carminis v. 10. mihi quidem displicuerunt τὰ φυκιόεντά τε λῆδα· ſive λῆδα· arbitrabar *Theocritum* poſuiſſe, τὰ φυκιόεντ' ἀγρηνά, et hoc in loco quaerendam ſedem Gloſſae *Heſychii*, Ἀγρηνὰ, δίκτυα interpretantis. Hoc ſi minus probes, id tamen certum eſt, dictiones Theocriteas reperiri plurimas apud *Heſychium*, quas alibi fruſtra quaeras, nonnullas etiam aliter ac in editionibus ſcriptas. Legitur apud *Heſychium*: Μαλλοπάραυος, λευκοπάρειος· ſcripſerat Μαλλοπάρηος, e *Theocr.* XXVI, v. 1. ubi noſtris in Edd. μαλοπάρηος· prouti etiam *Euſtathius* repererat, qui ad Il. H. p. 570. v. 4. παρὰ Θεοκρίτῳ, inquit, Μαλοπάρηος, ἢ ἀπαλοπάρηος. — Alibi poſuerat *Heſychius*: Κυρίττιλος, κορύπτης, πλήκτης. non aliter ſcripſiſſe puto *Theocritum* V, 147. ubi vulgatur κορυπτίλος· ſed altera forma eſt Dorica; Eid. III, 5. pro κορύψῃ in ſcriptis *Gellii* Codd. etiam in Franequerano recte legitur κορύξῃ· nec non in Codd. quibusdam *Theocriti*, ut monitum fuit in Vanno Critica p. 457. — Supra *Heſychius*: Ἀναίλιπος, ἀνυπόδητος. illud etiam vulgatae in Eid. IV, 56. ἀνάλιπος praetulerim: ubi enim ceteri η, Dores nonnunquam αι

XLII.

Digitized by Google

pronuntiabant: reperiuntur autem ἀνήλιπος, νήλιπος, et νηλίπας. *Hesychius*: Νηδύπας, ἀνυπόδετος. corrigendum Νηλίπας, e *Sophoclis* Oed. Col. v. 340. usitatior forma νήλιπος nec ab *Hesychio* praetermissa legitur apud *Apollon. Rhod.* III, 646. Hodie neminem latet, quorumvis Poetarum Veterum loca plurima ex *Hesychio* feliciter expoliri posse; quamvis paucae correctiones prodierint, qualis nobiscum fuit ad *Hesychium* in v. Ἄθραυστα communicata. Constitueram, *Rövere* Nobilissime, specimen correctionum, quae sola paene nitantur fide libri praestantissimi, huic epistolae intertexere; sed postea rectius me facturum duxi, si ista liberiori spatio committerem: istiusmodi correctiones, si non nullius sint momenti, Tu, sat scio, censebis antepònendas nonnullis Hesychianis. In Glossis autem *Hesychii*, quarum cubilia vix ulla possint pervestigatione deprehendi, duplici via potest insisti; alteram triverunt viri Summi non nisi a paucis calcandam, et variis difficultatibus impeditam; multo facilior est altera. Quum *Hesychium* in manus sumserim, quid velim uno specimine declarabo. Pone itaque tantisper *Theocritum*, et, ubi observati grammatici taedium devoraveris, *Hesychium* respice. Classis est nominum derivatorum, quae terminantur in θμός, sunt etiam pauca in θμα, θμή, et θμών· in quibus θ genuinae literae σ, in τ mutatae, sedem occupavit: remanserunt in usu quotidiano, ἀριθμός, βαθμός, κλαυθμός, πορθμός, ῥυθμός, σταθμός etc. sed vulgus formas istas plerasque repudiavit. Poetae formarum, quas olim homines triverant, studiosi, plurima huius etiam moduli versibus roborandis accommoda custodiverunt; qualia sunt animantium sonis indicandis inservientia, βρυχηθμός, ὀγκηθμός, ὠρυθμός, μυκηθμός, κνυζηθμός· quorum postremum, gannitum notans, obvium in Odyss. Π, 163. et *Apollon.* III, 883. bis mendose scriptum legitur apud *Hesychium*, Κυζηθμός, et ubi postulat literarum series Κυνηθμός. Huius generis, praeter alia magis protrita, prostant apud *Homerum* etiam rariora, Κληθμός, Ἑλκηθμός, Μνιθμός, Ἴθμα et Εἰσίθμη· apud *Hesychium*, pro Ἐξίθμη, series literarum monstrat olim lectum Ἐξίσμη. quae vetus sine dubio scriptura in multis male fuit obliterata: *Bergleri* observatis ad *Alciph.*

XLIII.

XLIV.

Digitized by Google

p. 88. alia poſſent adiungi. Inprimis formas in θμὸς frequentavit *Lycophron*, et uſitatiſſimas dictiones *κευθμὸς*, *κλαυθμὸς*, *σκαρθμὸς* adhibuit, et minus uſitatas *ἰαυθμὸς*, *μηλιαυθμὸς*, *ἀρδηθμὸς*, *τεθμός*. quorum paenultimum legitur et apud *Nicandrum* Ther. v. 412. ultimum nuſpiam frequentius quam in odis *Pindari*, qui rariorem etiam formam Κινηθμὸς poſuit Pyth. IV, v. 370. Ἰνηθμὸς, ſignificans *κάθαρσιν κοιλίας*, dictio eſt *Hippocratis*, *Erotiano* et *Galeno* commemorata. Ἰαυθμοὺς dixit *Lycophron*, v. 606. et ſupra v. 96. meminerat Μηλιαυθμῶν. hoc mendoſe ſcriptum in *Etymologo*, qui praeterea compoſitum ſubminiſtrat p. 342. v. 35 aliis praetermiſſum Ἐνιαυθμός. Apud *Suidam* et *Heſychium* cum recte legatur Ἰαυθμοὶ, hic alibi depoſuit e mendoſo codice Ἰαθμὸς et *αὐθμός*. Heſychiana, quae ad iſtam claſſem pertineant, cum plura poſſent depromi, ſpeciminis gratia nonnulla depravata attingam e litera Δ. vulgatur apud *Heſychium*:

Δαίημος, *διαίρεσις*, *μερισμός*.] Recepit illud tanquam Graecum *H. Stephanus*, eo potiſſimum inductus, quod legerat apud *Heſychium*: Δαισὸι, *διαμερίζοι*. Sed hoc in Δαΐζοι, alterum Δαίημος, ex analogia, quae comparatione conficitur, commutari debet in Δαϊθμὸς, vel Δαιθμός. Ab origine Δάω fluxerunt, *dividendi* ſignificatu nota, Δαίω, Δαΐζω, Δαίζω, Δάζομαι. hinc δασμὸς, a Δαΐζω, δαισμὸς, Δαιθμός. hanc veterem formam Doricam, in libris certe noſtris non obviam, vetuſta tabula Meſſanae inventa fideliter adſervavit apud *Gruterum* Theſ. Inſcript. Antiq. p. CCXIII. leges ibi v. 18. ΔΑΙΘΜΟΤΣ, et p. CCXII. v. 4. errore vulgari poſitum ΔΕΘΜΟΤΣ. Supra legitur apud *Heſychium* recte ſcriptum, Δαηθμὸν, *ἐμπρησμόν*. Succedat alia gloſſa depravata. xlv.

Δυθίλαι, *θαλάμαι*, *καταδύσεις*.] Certiſſime corrigendum: Δυθμαὶ, *θ. luſtra* ſunt *ferarum*. Error fuit librarii, totidem paene ductus M et ΙΛ confundentis. Ad obſervati grammatici triſtitiam minuendam, aliud quidpiam iuvat interſeruiſſe. Plurima latent Veterum loca ſub eodem errore obſcurata: pro M poſitum IN corrupit verſum *Apollophanis* (ſic legendum puto pro Εὐφάνης) Comici apud *Athen.* VIII, p. 343. B.

Digitized by Google

Ποῦ Κόρυδος, ἢ Φυρόμαχος, ἢ κοίλη βία.

reſtitui debet — ἢ Κόρμη βία; *Cormus*, paraſitus gulaſus, quique manus habebat picatas, e *Timoclis* loco VI, p. 240. F. mihi innotuerat: is per iocum comicum eleganter dicebatur Κόρμη βία. — *Conradum Geſnerum*, et capitalia *Scaligeri* et *Caſauboni* ingenia fruſtra exercuit eodem errore deformatus *Archeſtrati* locus apud Athen. VII, p. 301. D.

Καὶ Λεβίαν λαβεῖν ὄσχετον ἥπατον ἐν περικλύστῳ Δήλῳ.

Si pro IN reponamus M, *Archeſtrati* manum recuperabimus: emendandum enim ſine controverſia,

Καὶ Λεβίαν λαβὲ, Μόσχε, τὸν ἥπατον ἐν περικλύστῳ Δ.

Moſcho et *Cleandro* poëma ſuum inſcripſerat *Archeſtratus*, monente *Athenaeo* p. 278. E. *Moſchum* etiam alloquitur apud eumdem III. p. 111. F. *Cleandri* nomen ſub literis perverſe ſcriptis latet VII, p. 322. C.

Ταῦτα δὲ πάντα Κύρῳ φράζων, καὶ πρὸς σὲ Κλέαινε.

inopinatus ille *Cyrus* virum Magnum debuerat ab errore revocare; notus eſt Atticiſmus, λέγων κυρῶ, vel κυρῶ φράζων. reponamus itaque:

XLVI. Ταῦτα δὲ πάντα κυρῶ φράζων καὶ πρὸς σὲ Κλέανδρε.

Heſychii notam ſupra poſitam haec excipit:

Δυθμέσι, δύσεσι, καταστροφαῖς.] Prius illud Δυθίλαι poſuit in Indice Theſ. *Stephanus*, ubi noſtrum tamen tentavit: ſed dubitari non poteſt, quin corrigi debeat: Δυθμαῖσι, δύσεσι, κ. veram ſcripturam non vidit *Spanhemius*, dum tractabat *Callimachi* h. in Cerer. v. 10.

Πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔστ' ἐπὶ δυθμάς;

Dixerit forte quis, Δυθμαῖσι dictionem fuiſſe *Epicharmi*, ſeu *Empedoclis*; ab *Empedoele* dictum mutuatus eſt, ut alia plurima, *Plato*, VI. de LL. p. 770. A. ἡμεῖς ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου· a *Platone* ſumſerunt, praeter ceteros, quos indicavit Celeberr. *Alberti* ad *Heſychianum* Δυσμαῖς βίου.

Digitized by Google

Δέελος, δεσμὸς, ἄμμα.] Nisi fallor, *Hesychium* deceperat librarius, qui pro Μ scripserat Λ, pro Θ autem Ϛ. harum etiam literarum adfines esse ductus in scriptis codicibus et in monumentis lapideis viri docti saepe monuerunt: nec veteres Criticos ista talia neglexisse liquet e Porphyrianis apud *Eustath.* ad Il. Υ. p. 1284. e quibus adnotatur, nonnullos in versu 269. Il. Υ. pro ἔλασσε correxisse θλάσσε, contendentes, natam perversam scripturam, τῆς ἄνω περιφερείας τοῦ Θ κολοβωθεισης εἰς φαντασίκν τοῦ Ϛ γράμματος. Corrigamus ergo errorem *Hesychii*, scribendo: Δεθμὸς, δεσμὸς, ἄμμα. — Alibi *Hesychius*: Ἔθμοι, πολλοὶ, δεσμοὶ, πλόκαμοι. Sic censeo; scriptum in veteri fuisse Glossario: Διεθμοὶ, δεσμοὶ, πλόκαμοι· literam primam postea a librario praetermissam. Incidit *Hesychius* in librum, in quo primae dictionum literae nondum fuerant adpositae, quumque non acute cerneret, huius generis mendosa non pauca recepit in suum Lexicon. Talia XLVII.
plura docte restituit γάνιμος Κριτικὸς *Ioannes Taylor*, in docto Lectionum Lysiacarum et laboriosо libello, c. IX. Lexicon autem Graecum, in quo persaepe prima vocum litera deficit, in angulo Leidanae Bibliothecae latet. Sed si verum est, quod supra posui, quid reliquis Ἔθμοι, πολλοὶ, faciendum? recte de voce ἐσμος cogitasse credo Cl. *Albertium.* *Etymologus* p. 383. v. 10. ὡς, ait, ἀπὸ τοῦ τίθημι, θετός· (legendum, θεσμὸς καὶ τεθμός·) καὶ βίβημι, βασμὸς καὶ βαθμὸς — ἔτω καὶ ἵημι, ἥσω, ἐσμός. quidni etiam ἑθμὸς a quopiam potuerit adhiberi? cogita quaeso monitum *Hemsterhusii* ad *Hesych.* I, p. 136. n. 15. iam si ponas, Grammaticum in *Lycophronis* Cassandra v. 415. Νήριθμος ἑθμὸς, aut alicubi reperisse ἑθμὸς σοφιστᾶν, vel quidpiam simile, statues utique scribi potuisse in Glossario: Ἔθμὸς, πολλοί· certe σοφιστῶν σμῆνος et σοφιστῶν ὄχλον dixerunt *Cratinus* et *Iophon* apud *Clement. Alex.* Strom. I. p. 329. ἐσμὸν γυναικῶν, *Aristoph.* Lysistr. v. 353. ἐσμὸν λόγων *Plato* V, Πολιτ. p. 450. B. ἐσμὸν ὀνομάτων *Lucianus* Lexiph. II. p. 338. Laïs habuisse dicitur ἐρώντων ἐσμὸν, Anthol. VI, c. VIII. ep. 1. etc. Ubi unum alterumve *Hesychii* commentum confutavero, hinc discedam: *Hesychii* nota est:

Digitized by Google

Δέημος, νόμος, ἢ δεσμός.] Infra legitur: Δεόμενος, νόμος, δεσμός. Quod e Suida excitatur Δέμος, νόμος ἢ δεσμός· legitur in huius libro poſt vocem Δεξιοί, atque adeo patet e ſerie literarum *Suidam* non Δέμος, ſed Δεόμενος, aut certe Δέομος ſcripſiſſe. Iſta tria Δέημος, Δεόμενος, Δεόμος, minime Graeca, diverſam tantum exhibent eamque mendoſam, quam in libris repererant, veteris dictionis
XLVIII faciem. Genuina lectio mihi certe haec videtur: Δεθμός, νόμος, ἢ δεσμός. τὸν δεσμὸν dictum fuiſſe Δεθμὸν, conſtare arbitror e praecedentibus. Sed lex etiam dici potuit Δεθμός. Leges poſitae, quaeque vim legis habere credebantur, conſuetudines et inſtituta maiorum vulgari ſatis appellatione vocari ſolebant θεσμοί· Athenis ſic dicebantur eximie ſeveriſſimae Draconis leges, οὐκ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δράκοντος, uti eas vocabat *Herodicus* apud *Ariſtotelem* Rhetor. II, p. 110. v. 9. Quibus in ea voce σ videbatur in θ commutandum, ſcripſerunt Τεθμός. haec forma *Pindaro* praeſertim diverſo fuit uſu adhibita, Olymp. VI, 118. VII, 161. VIII, 33. XIII, 39. 57. Pyth. I, 125. IV, 54. Nem. X, 61. attigit eorum locorum nonnulla Ill. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* p. 103. Verum Τεθμός cum ſcriberetur pro θεθμός, nonnulli Θ in Δ mutato, ut et in aliis (*T. H.* ad *Heſych.* in Θάβακον.) ponere maluerunt Δεθμός, atque adeo Δεθμὸς recte νόμος ἢ δεσμὸς potuit explicari. Qui certis veſtigiis inſtiterit, ea via per diverſas Linguae ditiſſimae partes pergendo, plurima poterit nova detegere. Redeo ad *Theocritum*, et miſſis ceteris ex unico carmine ſecundo nonnulla attingam.

In parte poſtrema carminis iſtius magici, qua Myndii Delphidis amore ſe deceptam queritur Simaetha, Deae, quam coelo devocaverat, paucis verſibus enarrat, quid evenerit, poſteaquam officioſa Theſtylis palaeſtritam perduxerat ad obſequium ſuum: nimirum mane iſtius diei, cuius veſpera carmen illud decantabat, veniſſe vetulam, ἦνθέ μοι, inquit, v. 145.

— ἦνθέ μοι ἄ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄ τε Μελιξὼ
XLIX. Σάμερον.

quae

Digitized by Google

quae muliercula ſpeculatrix veſtigando cognoverat, faſtidioſum adoleſcentem ab ipſa alienatum alio transtuliſſe amorem ſuum; vera autem eſſe, quae fuerant a vetula minime mendaci relata, hoc argumento conficit Simaetha, quod per ſolidos dies duodecim ne ſemel quidem ad ſe diverterit Delphis, qui antea nullum diem intermiſerat, quin ſaepius veniret. Haec vis ſententiae Theocriteae in duabus literis male diſtractis latet. ſic vulgatur v. 155.

Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὅλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὥτέ νιν ἀδὲ ποκ' εἶδον.

illud Ἦ γάρ μοι minus attendenti blandiri poterit; ſed ſi ſententia penitus introſpiciatur, μοι locum minime tuebitur: nam δωδεκαταῖος, et iſta τρὶς καὶ τετράκις aliud quid requirunt, quo referantur, ac monſtrant, praeceſſiſſe *nuper*, *proximis his diebus*, νεωστὶ, ἀρτίως, vel ſimile quidpiam. Quaerendi ſollicitudine liberabimur, ubi facilem medicinam, quam tot veterum locis praeter ceteros feliciſſime admovit *Iſ. Caſaub.* huic etiam loco adplicuerimus: e voculis enim Ἦ γάρ μοι nobis enaſcetur Ἦγ' ἀρμοῖ· Vocem Ἀρμοῖ a *Theocrito* IV, 51. *Lycophrone* v. 106. uſurpatam, pro νεωστὶ, ἀρτίως, Syracuſanam eſſe pronuntiantibus Grammaticis eo non illibenter fidem habuerim, quod plane conſtet, eſſe de veteris Linguae reliquiis, eiusdem analogiae, cuius ſunt dictiones Syracuſanae, certe Doricae, ἐνδοῖ, ἐξοῖ, πεδοῖ, de quibus variis in locis ex Alexandrino *Heraclide* notat *Euſtathius*. Ἀρμοῖ vel Ἀρμοῖ (utro modo pronuntiandum ſit non convenit inter Technicos) olim legebatur in exemplaribus *Apollon. Rhod.* I, 972. ubi ad Ἰσόν πε κἀκείνῳ — *Scholiaſta*, γράφεται δὲ, inquit,

Ἀρμοῖ πε κἀκείνῳ ὑποσταχύεσκον (ἴκελοι.)

ἀντὶ τοῦ, ἀρτίως, νεωστὶ ὑπηύξανον, ὑπήνθησαν. qui locus forte perſpicaciam Bentleji effugit ad fragm. *Callimachi* XLIV,

Ἀρμοῖ πε κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος.

Theocritus autem cum ceteris frequenter adhibet voculas

Digitized by Google

ἦ ῥα, et ubi formulis interrogandi, ſed et ubi ſine interrogatione res certa adfirmanda eſt, veluti in huius carminis v. 6. 114. 123. Eid. III, 15. etc. propterea ſcribere malim ἦ ῥ' ἀρμοῖ, in loco noſtro, ſic mea ſententia reficiendo:

Ἦ ῥ' ἀρμοῖ καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοκ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει, τὰν Δωρίδα πολλάκις ὅλπαν,
Νῦν δέ με δωδεκαταῖος, ἀφ' ὥτε νιὸ ἐδέποκ' εἶδον.

ut hic ſit loci ſenſus: *alias certe ter quaterve proximis diebus ad me veniſſet, et ſaepenumero Doricam domi meae depoſuiſſet ampullam: ſed nunc integri dies effluxerunt duodecim, a quo ne ſemel quidem ipſum viderim.* Non ante deſpectam ſe fuerat ſuſpicata Simaetha, neque adeo revocaverat ad animum cariſſimi Delphidis abſentiam, quam eſſet de ipſius animo mutato admonita a tibicinae matre. Huic mulieri quid fuerit nominis ignoramus: nec erat illud etiam memoratu dignum: ſed quamobrem, obſecro, binae iſtius mulieris filiae commemorarentur? ita tamen, quos quidem noverim, locum ſupra poſitum,

LIA (ἦνθέ μοι ἄ τε Φιλίσταις
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄ τε Μελιξὼς
Σάμερον·)

interpretantur, ut vetulae filias nominent *Philiſtam* et *Melixonem*. Credo *Philiſtum* Syracuſanum eo viros doctos induxiſſe, ut commodum muliebre nomen Doricum in verſum Theocriteum introducerent: atque illud, quamvis alienum a mente Poëtae, facile tamen erat ferendum; ſed vix feras *Palmerii* commentum, qui tibicinae Theocriteae ſubſtituendam ἀλετρίδα, e more ſuae gentis iudicaverat: verum plerique fatebuntur, *Palmerium*, in veteris Graeciae rebus valde exercitatum, in poëticis elegantiis ternendis non habuiſſe ξῖνα κριτικήν. In poſterum, ἐὰν ἤ γ' ἐμὴ νικᾷ, de ſola cogitabunt *cariſſima* Simaethae tibicina Melixone. Pervenuſte ſcripſerat, ni fallor, *Theocritus*:

ἦνθέ μοι ἄγε Φιλίσταις
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄγε Μελιξὼς·

Digitized by Google

venit ad me mater cariſſimae meae tibicinae, meae inquam Melixus. Illud ἄ γε repetitum quantum loco venuſtatis conciliet, Te perſenſurum confido. Si vel nuspiam in libris noſtris *cariſſimus* diceretur φίλιστος, eo non minus crederemus, olim fuiſſe, apud Dorienſes praecipue, pervulgatum: nomina propria bene ominata, Φίλιστος, Φιλιστίων, et muliebria Φιλίστη vel Φιλίστα, et Φιλίστιον, qui tandem in uſum fuiſſent recepta, niſi a φίλος formata φιλίων et φίλιστος innotuiſſent? Pariter utique ἄριστος transiit in nomen Ἀρίστος, ſeſeque in varias formas diffudit: memorantur enim Ἄριστις, Ἀριστεύς, Ἀριστέας, Ἀρίστων et Ἀριστίων, mulieres etiam Ἀριστὼ et Ἀρίστιον. Sed et ſuperſunt φιλίων et φίλιστος· prius in *Homeri* Od. T, 351. et Ω, 267. quanquam et ab aliis obſcuratum, et a *Palmerio* ad *Heſych.* in Φιλίων. ad utrumque locum *Sophoclis* meminit *Euſtathius*, in cuius Aiace legitur v. 852. LII.

τὼς αὐτοσφαγεῖς
Πρὸς τῶν φιλίστων ἐγγόνων ὀλοίατο.

Scholiaſtes ad hunc locum ταῦτα δὲ, inquit, νοθεύεσθαί φησι· quis? *Didymus*, opinor; atque adeo legendum: ταῦτα δὲ Δίδυμος νοθεύεσθαί φησι. *Schol.* ad *Soph.* Antig. v. 45. Δίδυμος δέ φησιν, ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἑξῆς στίχον νενοθεῦσθαι. — Nondum a Carmine *Theocriti* diſcedo: quam in primo verſu et deinceps aliquoties compellat Simaetha, *Theſtylis*, dominae in magico hoc miniſterio adiutrix, ipſa erat veneficiorum ſcientiſſima; quales habuiſſe plerumque videntur in familia mulieres iſtius quaeſtus, cuius fuit *Simaetha:* eiusdem ordinis mulier, Σιμαίθα dicitur *Ariſtophani*, Acharn. v. 523. *Heſychius*: Σιμαίθα, ἑτταίρας Μεγαρικῆς ὄνομα· ſic enim recte locum correxerunt *Kuſterus* et *Weſſelingius.* Nomen Theſtylidis, ab uſu ſervulae inditum, a *Sophrone Theocritus*, a *Theocrito Virgilius* acceperat: ſed Virgiliana *Theſtylis*, quae *feſſis meſſoribus herbas contundebat olentes*, Ecl. II, 10. ea ipſa eſt vetula venefica, non nominata *Theocrito*, *quae meſſores nuper ſubſequuta ſpicas legerat*, ita enim accipienda videntur in Eid. III, 34.

Ἁ πρὼν ποιολογεῦσα παραιβάτις —

Digitized by Google

Theocriti Theſtylis poſtquam herae iuſſis obſequuta lauros, malas herbas, pilam rubra lana incinctam, et cetera para-
LIII. verat, quae uſui erant futura, Magicum carmen, decantandum, dum ſacra ad animum Delphidis reflectendum peragerentur, incipit Simaetha, Eid. II, 10.

Voce vocans Hecaten, coeloque Ereboque potentem,

ἀλλὰ Σελάνα
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει.

Non pigebit adſcripſiſſe ex *Horatii* Epod. V, v. 51. et ſeqq.

Nox et Diana, quae ſilentium regis
Arcana cum ſiunt ſacra;
Nunc nunc adeſte.

quae poſtrema Theocriteum ἀλλὰ commode exprimunt. *Seneca* Hippol. v. 412.

Hecate triformis; en ades coeptis favens.

ſed μέλαν αἷμα hoc quidem in loco diu fuerat ſuſpectum: memineram quidem, veteres nigrarum pecudum ſanguine Deos inferos placaſſe, et *Nigro bidentes vellere atque atras boves* in ſacris fuiſſe Magicis adhibitas; praeter ceteros etiam *Tibullum* ceciniſſe I Eleg. II, 61.

nocte ſerena
Concidit ad Magicos hoſtia pulla Deos.

neque tamen propterea mihi poteram perſuadere, *hoſtiam pullam* dictam fuiſſe *Theocrito* μέλαν αἷμα. Tandem, poſtquam ad me pervenerat Theſaurus, quo nos ditavit, et quotquot ſunt atque aliis erunt in annis harum Literarum ſtudioſi ſibi devinxit utrique noſtrum Amiciſſimus et ma-
LIV. gnis ſuis meritis Celeberrimus *Io. Alberti*, coepi ſuſpicari locutionem ubivis obviam, μέλαν αἷμα, rariſſimae locum occupaſſe; ſcripſiſſe autem *Theocritum:*

Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν εἷμα.

Relege, quaeſo, *Hemſterhuſii* adnotata, ad formulam

Digitized by Google

Ἐπιέσασθαι γῆν, quam *Hesychius* explicat, ταφῆναι· et iudicabis, terram cadaveribus circumfusam, quae ossa nigro velut amictu amplectitur, atque adeo *sepulcrum* dici posse μέλαν εἶμα. nullus quidem locus est ad manum, in quo vocabulum εἶμα sic usurpetur: verum notiones *sepulcri* et *vestimenti* potuisse permutari, hinc Tu certe conficias, quod utramque uni rei designandae adhibuerint. Corpus vetustissimi Theologi non tantum carcerem sed et *sepulcrum* animae nominarunt, quo divinior ista particula velut obrueretur: horum sententiam apud *Clem. Alex.* V. Strom. v. 518. commemorant *Plato*, et *Philolaus* Pythagoreus, qui ἁ ψυχά, inquit, τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σήματι, ἐν τούτῳ τέθαπται. recentiores corpus vocare maluerunt *vestem*, qua tanquam velamento natura animam circumdedisset: vide, quaeso, *Gataker.* ad *M. Antonini* X, 1. quod Imperator ibi vocat τὸ περικείμενον σῶμα, infra X, 38. τὸ περικείμενον ἀγγειῶδες, supra dixerat τὸ ἀγγεῖον τὸ περικείμενον, VIII, 27. locum inspice, si placet; ἀγγεῖον enim emendavi, pro vulgato αἴτιον· et hoc quidem recte feciſſe me censebis, sed *Theocritum* tractanti negabis esse philosophandum. Si *Sepulcro* convenit vestimenti notio, *sepulcretum* designare potuit *Theocritus* per νεκύων ἠρία καὶ μέλαν εἶμα, et in Magico carmine Hecaten celebrare,

Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν εἶμα,

sicuti eamdem in precibus ad Musaeum dixerat *Orpheus*, LV. Theologus certe pervetustus, v. 47.

Τυμβιδίαν, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύσασαν.

Veneficae, quae manes dira detestatione evocantes sepulcris eliciebant, peragere sueverant in sepulcretis sacra nefaria: Medea dicitur ἀλωμένη ἀμφὶ νεκρὰς *Apollon. Rhod.* IV, 51. aderat sacris, et per sepulcra vagari credebatur Hecate, sive Luna, a venefica solemni ritu *excantata*: hoc quum fuerit verbum in ista re proprium, atque illud pernoverit *Broukhusius* ad *Propert.* III, Ecl. II, 49. mirabar virum Elegantissimum, versum *Propertii* IV, El. V, 13.

Audax cantatae leges imponere Lunae,

Digitized by Google

praetermiſiſſe intactum: non ſane nego Lunam dici poſſe *cantatam*, aut ignoro Horatianum *audax perpeti*, quaeque ſimilia, *Horatio* inprimis familiaria, dudum ante *Bentlejum* collegerat *Lambinus* ad *Horat.* IV. Carm. VIII, v. 8. ſed quoniam, ſi unum locum excipias IV. El. X, 42. huius generis nihil repereram apud *Propertium*, contra noveram ſaepe infinitivis iunxiſſe *auſus* et *auſa*, veluti III, El. IX, vi 13. et v. 41.

Auſa Iovi noſtro latrantem opponere Anubin,

IV, El. VIII, 22.

Auſa per impuros frena movere locos.

cenſebam equidem in altero etiam verſu, cuius ſenſus pendet a ſequentibus, corrigi debere:

Auſa excantatae leges imponere Lunae —

Is cuius mentionem feci, *Broukhuſius* oſtendit ad Tibull. I. El. II, 52. in iſtiusmodi ſacris Hecaten apparuiſſe cani-
LVI. bus comitatam: propterea bis minimum σκυλακῖτιν eam vocat ſuis in hymnis *Orpheus*: canibus ipſis viſam fuiſſe tum Deam terribilem manifeſtum eſt e Theocriteis:

τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν εἶμα.

Terribilem Deam exire iubet Simaetha, ſuoque ſacro intereſſe benignam:

Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει.

Hoc erat initium carminis, cuius pleraque intermedia *Caſaubonus* et *Heinſius* explicuerunt: unicum vocabulum attingam, quod, vitii manifeſtum, illi tamen videri poſſint non animadvertiſſe: Δέλφις, inquit Simaetha, v. 23.

Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω. χὠς αὐτὰ λακέει, μέγα καππυρίσασα, —

Id quidem extra dubitationem poſitum arbitror, participium καππυρίσασα non eſſe Theocriteum: forte dudum genuina lectio Tibi in mentem venerit: dicam tamen, quid mihi ſuper hoc loco cogitanti inciderit; evenit enim,

Digitized by Google

nec mirum, rariſſime, ut in eadem duo incidamus cogitandi veſtigia. Male putabam coaluiſſe, quae fuerant diſiungenda; poſuiſſe autem *Theocritum* καππυρὸς εὖσα· vides, ευ in α mutato, quam facile hinc enaſci potuerit vulgata, a qua paululum diſcedit lectio *Etymologi* in v. Δάφνη· utrique certe fateberis anteponendam, quam poſui. *Laurea folia igni inpoſita*, δάφνη κατὰ πυρὸς οὖσα. Theocritea ſcribendi conſuetudine, δάφνα — καππυρὸς εὖσα. Participium εὖσα Dorico iſto flexu recurrere apud *Theocritum*. et κατὰ hoc ſenſu caſui etiam ſecundo iungi pernoſti: καππυρὸς, pro κατὰ πυρὸς poſitum, videri poterit inſolen- LVII.
tius; et fateor ſolam ad illud firmandum habere me analogiam: uſus enim veteri Lingua loquentium permiſit, ut, praeter alias, praepoſitio κατὰ non tantum cum verbis, ſed cum nominibus etiam, quibus fuerat adponenda, coaleſceret, ſic contracta, ut eius pars ſecunda tranſiret in conſonam nominis primam, niſi quando concurſus aſperior leniori videbatur litera molliendus: notiſſima ſunt καγγόνυ, κακκεφαλὴν, quodque propius accedit καππεδίον. Nunc adponam *Theocriti* locum, qui praeterea laborat interpunctione, ſic ſcriptum, ut emendandum arbitrabar:

Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακέει μέγα, καππυρὸς εὖσα,
Κἠξαπίνης ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἰδόμες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Horatius Epod. V, 81.

amore ſic mei flagres, uti
Bitumen atris ignibus.

cum bitumine lauri fragiles in focum coniiciebantur magicum; ut eo celerius flammam conciperent, *ac divino igne conſumerentur*, quae verba ſunt *Servii* ad *Virgilii* Pharmaceutriam v. 82. Plura attulit *Broukhuſius* ad *Tibullum* 1. El. II, 61. et *Nemeſiani* locum ex Ecloga IV, cuius verſus 64 et 65, vocibus aliquot transpoſitis, ſic omnino legendos exiſtimo:

Luſtravit, vivo crepitantes ſulphure lauros
Incendens, cineresque averſa effudit in amnem.

Digitized by Google

ubi *Titius Theocriti* meminit et *Tibulli*; huius in II. El. V, verſus 81.

Et ſuccenſa ſacris crepitet bene laurea flammis,

LVIII. firmat in *Theocrito* λακέει μέγα· Horatianum autem *bitumen atris ignibus*, alterum καππυρὸς ἐῦσα. Si Tu forte, literis iisdem ſervatis, ſcribere malueris κάππυρος ἐῦσα, quod pro κατάπυρος adhibuerit *Theocritus*, cum ſenſus paene idem maneat, ita cogitanti non reluctabor. Sed illud ſatis certum puto, a *Theocrito* poni non potuiſſe καππυρίσασα. Hic debueram ſubſiſtere, Teque feſſum legendo dimittere; Γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται. verum, ſi Te diutius detineo, quam par erat, ita quaeſo cogita, hanc ubi Epiſtolam perlegeris, nihil cauſae habiturum, cur *Urſini* libellum revolvas, cui hac opera vix quidquam acceſſit ornamenti. Sic itaque conabor labefactare illud καππυρίσασα, ut nova quaedam lux *Theocrito*, et Linguae in univerſum videri poſſit acceſſiſſe. Quod in Scholiis legitur πυρακτωθεῖσα non utique lectioni vulgatae, quidquid narret *Aem. Portus*, ſed potuit inſervire participio Dorice ſcripto Καππυριχθεῖσα· Nam ſi ſtatuas verbum fuiſſe καππυρίζω, ad eam rationem Dorice debuerat illud inflecti. Quaecunque verba vulgo apud Graecos deſinebant in ἄζω, et ἴζω, imo vero etiam (quamvis haec pauciſſima fuerint in uſum recepta) in ἔζω, ὄζω, ὔζω, Dorice efferuntur a *Theocrito*, in ἄσδω, ἴσδω, ἔσδω, ὄσδω, ὔσδω. Cui quidem huius generis Theocritea obverſabuntur, librariis inputare non dubitabit paucas formas vulgares, quae inſident editiones noſtras Eid. II, 113. III, 26. IV, 16. v. 41. 113. VII, 48. XI, 17. 78. XIV, 15. et XV, 21. ubi pro λαζεῦ ponendum λάσδευ. Supra legitur λάσδεο, VIII, 84. *Heſychius*, apud quem talia reperientur pauciſſima, praebet Δίσδημαι, ζητῶ· hoc
LIX. facit, ut pro δίζημαι minus cunctanter Δίσδημαι ſcribendum cenſeam in XVI, 61. et δισδημένῳ VII, 48. Iſtiusmodi verba Dorica in σδω ad hanc normam certiſſimam flectebantur in ſua tempora — ξῶ — χα — γμαι — χθην. Auctor obſervationis Aldinae editioni praefixae, quam, quia ineditam exiſtimabat, *Andr. Schottus* inſeruit Obſerv. II, c. 50. ἡ νέα, inquit Δωρὶς, ἣ καὶ Θεόκριτος κέχρηται, μαλθα-

Digitized by Google

κωτέρα παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμα καὶ Σώφρονος· sic ediderunt: sed corrigendum, παρὰ τὴν Ἐπιχάρμα, ut Dorica *Theocriti* dialectus lenior dicatur prae illa, qua usi fuerant *Epicharmus* et *Sophron*. Verum hac in parte nihil habuit Noster, quin ipsi fuerit cum *Sophrone*, *Epicharmo*, ceterisque, qui quidem essent Dorienses, commune. *Sophroni* verbum minime Doricum ἐκρατηρίσαμεν vel κεκρατηρίκαμεν tribuit *Casaubonus* Anim. in *Athen.* p. 821. vulgatur apud *Athenaeum* XI. p. 504. B. ὁ τοὺς μίμους πεποιηκὼς — λέγει πε, κὴν κρατῆρι χημές ἀντὶ τοῦ πεπώκειμεν. ante *Casaubonum* ediderant: κὴνκρατῆρι χημέσαντίτε πεπώμεμεν. monstra facile poterunt profligari: litera ν in κὲ commutata, fac ut reliquae male divulsae coalescant; hoc ubi feceris, veterem, ni fallor, recuperabis scripturam *Sophronis* et *Athenaei*, qui dederat: κὴκεκρατηρίχημες, ἀντὶ τοῦ καὶ πεπώκειμεν. Quod in sermone vulgari dixissent καὶ ἐκεκρατηρίκειμεν, id *Sophron* dixerat in suis Mimis: κὴκεκρατηρίχημες, a recepta inter suos consuetudine non recedens, nisi quod paulo insolentius, quanquam ne id quidem sine exemplo, — χημες posuerit pro — χειμες· Formae istae in — μες, in fragmentis Doricis pervulgatae, quinquies recurrunt in Epistola perbrevi *Archytae* Tarentini apud *Diogen. Laert.* VIII, 80. in qua pro τοὶ περὶ Δαμησκὸν viri Docti haud dubitanter correxissent τοὶ περὶ Λαμίσκον, si praeter illam *Ar-* LX.
chytae apud *Laert.* III, 22. meminissent Epistolae *Platonis* septimae, in qua p. 350. B. Archytas et Tarentini misisse dicuntur ad Dionysium legationis ducem Λαμίσκον, αὐτῶν ἕνα. — Ad verbum *Sophronis* explicandum posuerat *Athenaeus* ἐπεπ. sive πεπώκειμεν, litera prima, more satis usitato, neglecta. *Sophronis* illud κὴκεκρατηρίχημες *Varronis* verbis apud *Nonium* p. 321. dixeris *et poculis nos invitaveramus large atque benigne.* Quod Lingua subministrat vernacula, Graeco verbo κρατηρίζειν interpretando commodum, Cl. *Albertius* adnotavit ad glossam *Hesychii*: Ἐκρατηρίσθημεν, ἐμεθύσθημεν. Censeat forte quis, in veteri glossario dictionem *Sophronis* Ἐκεκρατηρίχημες, expressam per ἐμεθύσθημεν, deinceps in Ἐκρατηρίσθημεν degenerasse. Quamvis enim verbum κρατηρίζειν combibonibus frequenter videri possit usurpatum, in libris tamen veterum rariss-

Digitized by Google

sime repertum ex *Athenaeo* manifestum est; cum enim Grammaticus *Leonides* dixisset, κρατηρίζωμεν, ἄνδρες φίλοι, ne quis Κειτάκειτος verbum apud veteres legi negaret, solius mox auctoritate *Sophronis* illud firmavit: quod sub teste *Lysania* (ita legendum pro Δυσ.) promit ex *Herodoro*, satis erat vulgatum: nam sicut alii passim παρ' οἴνῳ, vel παρ' οἶνον· ita παρὰ κρητῆρα, παρὰ κράτηρας, et παρὰ κρητῆρι dixerunt *Pindarus* Nem. IX, 107. *Euripides* apud *Stobaeum* p. 502. v. 6. *Telestes Selinuntius* apud *Athen.* XIV. p. 626. A. *Apollon. Rhod.* II, 158. *Theognis* v. 493. et 643. ceteriique. — Quando mentionem feci *Sophronis*, nunc fórte ἔῆσιν exspectas *Epicharmi;* sed hanc partem servari praestat integram *Adriano Heringae*, in quo Erudi-
LXI. tissimo Medico Nostrate *Hemsterhusii* discipulum agnosces. — Ponam itaque, quae huc pertinent, Theocritea. Eid. III, 16. cum vulgo legatur ἐθήλαζε, genuinam scripturam ἐθήλαξεν conservavit *Stobaeus* p. 401, v. 30. In Eid. V. reperiuntur recte scripta, καθίξας, v. 32. βωκολιαξεῖς, v. 44. χαριξῆ, v. 71. καχαξῶ, v. 142. Eid. X, 18. e Scholiis restituendum est χροιξεῖται καλαμαίᾳ· legitur v. 23. ἐργαξῆ. ἐξήταξα, XIV, 28. ϑεσπίξασα, XV, 63. In Eid. XXI, 32. venustum dictum restituit *Scaliger:*

Ὃς γὰρ ἂν εἰκαξῇ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος
Ἔστιν ὀνειροκρίτας·

Non ignoro, Praestantiss. *Maittairium* in opere utiliss. de Dialectis horum nonnulla iam attigisse; sed illa erunt in sequentibus pauca, et facile animadvertes, utrique nostrum diversissimum esse institutum. Ἀμφεπίαξε legitur in sexto *Theocriti* epigrammate, πιάξας in Eid. IV, 34. Attica verbi forma πιέζω· Dorica πιάσδω· haec mutata in πιάζω transiit cum plurimis Doricis in sermonem communem; hinc πιάζω apud *Hesychium* aliis verbis explicandis frequenter inservit. Duo sunt apud *Theocritum* γελάξαι et κλάξαι, quae prima specie videntur a reliquis diversa, cum γελάω et κλείω adhibeantur in sermone vulgari, non item γελάζω et κλάζω, nec tamen discedunt a ceterorum norma. Γελάξας legitur Eid. VII, v. 42. et v. 128. ex emendatione *Casauboni*: ad eamdem legem γελάξαι v. 156. reponi po-

Digitized by Google

tuerat. Auctor Βουκολίσκε, sive *Theocritus*, seu alius, sic orditur Eid. XX,

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλᾶσαι.

Verba in έω, cum non nisi paucissima, (forte quinque vel sex) producantur in έζω, ad priorum legem pleraque non potuerunt inflecti Dorice: verum aliter se res habuit in verbis in άω, passim in άζω productis. Sicut ἀγαπάξαι, ita et γελάξαι scripserunt Dores. In κλάξαι ratio satis est manifesta: ἀπόκλαξον occurrit in Eid. XV, 43. ἀποκλάξας, XV, 77. κατεκλάξατο, XVIII, 5. et merito *Casaubonus* suspicabatur, κλαξῶ restituendum in Eid. VI. 32. *clavis* dicitur κλαΐξ, Eid. XV, 32. *Hesychius*: Κλᾶξαι, κλεῖσαι. Doricum illud sic fuit propagatum: ἁ Κλείω, κλείσω, κλεῖς, κλῇς (κλαῖς, Aeol. κλάεις) κλῄζω, κλῄζω, κλάζω, Κλάσδω, κλαξῶ, κλάξ. Sed ne Te nimis fatigem, correctionem interseram, quam minime adsperneris. Quum essem aliquando apud *Hemsterhusium*, et nescio quid coniecturarum Viro Summo proponerem, incidebamus forte in Eidyllium *Theocriti* XXIII. ibi *Hemsterhusius* monstrare mihi in v. 54. mendosum verbum ἐτυλίχθη· et ingenium pertentare; ego vero, quasi fascino tenerer, nihil eniti γνώμον καὶ ἀληθές, neque ante verum potui perspicere, quam is me monuerat scripsisse *Theocritum*,

— ἐδ' ἐλυγίχθη
Τὰν ψυχάν·

excitatus protinus intellexi venustatem locutionis, a lucta ad alteram illam palaestram cum plurimis aliis felicissime translatae. Recordabar praeterea *Theocritum* ipsum illud alibi deposuisse. Locum, quia pertinet ad eamdem verborum classem, in Scholiis ad *Aristoph.* Vespas v. 1478. non satis emendate scriptum, hic deponam ex Eid. I, 97. 98.

Κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν.
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης; LXIII.
Atque ait: en saevi dixti fore victor amoris:
Nunc te, Daphni, tamen saevi vis flectit amoris.

ita hos versus convertit *Heinsius*; qui dum in alterius

Digitized by Google

Eclogae loco prolato dederit: — *nec triſtia flevit Hectora*; non tamen idcirco cenſeri debet habuiſſe genuinam lectionem perſpectam. Quid ſenſus loci poſtularet, vidit *Aemilius Portus* in Lex. Dor. v. Τυλίσσειν: nedum ut *Heinſium* potuerit latere. Et haec quidem pleraque ſunt Theocritea huius generis. Sed *Euſtathius* ſic ſcribit alicubi, ut cenſeri poſſit participium ποκιχθέντα reperiſſe apud *Theocritum*, nimirum ad Il. Ω. p. 1481. v. 15. ubi ἄπαστον ἄρνα, inquit, τὸν μήπω πεχθέντα, ἤγουν καρέντα, καὶ, εἰπεῖν κατὰ Θεόκριτον, Ποκιχθέντα. verum vix dubito, quin reſpexerit ad Eid. V, 26.

Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίζατο;

hinc, ad normam Theocritei λυγιχθῆναι, *Euſtathius* formavit participium Doricum ποκιχθέντα. Eiusdem ſunt analogiae *Homerica*, Θρυλλίχθη. Πελεμίχθη. et *Anacreontis* Θωμιχθείς. *Heſychius* alicubi invenerat Θυμιχθείς, quod explicat πιρανθείς: et, Ἐταντιλίχθη, ἐσείσθη. Doricum Ἐταντιλίχθη, non facile commutaverim cum Ἐταντιλίσθη, quae forma erat communis a verbo Anacreonteo ταντιλίζω derivata. Ad eamdem claſſem pertinent Πρωεραχθῆναι, et Πρανιχθῆναι: quorum prius apud *Heſychium* reperitur; Πρηνιχθῆναι etiam in Anthol. III, c. XXII. ep. 74. et apud *Lycophron*. v. 1006. *Heſychius*: Πρηνιχθέντα ἐπὶ πρόσωπον καὶ ἐπὶ στόμα πεσόντα. Alibi habet Πρανιχθέντα. eodem ferme ſenſu Dorice poni potuerunt Πρανίξαι et Ποτκδίξαι. Quae vulgo νομισθῆναι et ποριθῆναι, Dorice
LXIV. pronuntiabantur νομιχθῆναι et ποριχθῆναι. *Sthenidae* Pythagorei, de Regis officio loquentis, inſigne fragmentum apud *Stobaeum*, p. 332. v. 32. ſubminiſtrat νενομίχθαι, ſed et illud in νενόμισται mutatum voluit *Gesnerus*: ubi vulgatur: διὰ τοῦτο γάρ τε μάλιστα καὶ νενομίχθαι τὸν θεὸν, πατέρα μὲν θεῶν πρᾶτον, πατέρα δὲ ἀνθρώπων ἦμεν· corrigendum puto: δοκεῖ νενομίχθαι, τὸν πρᾶτον θεὸν πατέρα μὲν θεῶν, πατέρα δὲ καὶ ἀνθρώπων ἦμεν. *Propterea vel maxime Deus Summus habitus videtur pater Deorum hominumque.* Initio fragmenti v. 23. olim legebatur: τὸν βασιλέα σοφὸν ἦμεν· οὕτω γὰρ ἐσεῖται ἀντίμιμος καὶ ζαλωτὰς τῶ πράτω θεῶ· perperam ediderunt ἀντίτιμος καὶ ζη-

Digitized by Google

λωτάς. supra dixerat eadem pagina *Diotogenes*: θεόμιμόν ἐντι πρᾶγμα βασιλεία. Quae proſtant in eodem *Stobaei* loco, v. 38. τοιοῦτον ἐπιστᾶμεν, ſine controverſia corrupta, facillime poterunt ad hanc rationem integrari: τοιοῦτον θέμις ἦμεν καὶ τὸν ἐπὶ γᾶς καὶ παρ' ἀνθρώποις ἀγεμονεῦν μέλλοντα βασιλέα. — Quod paulo ante memorabam, Περιχθῆναι, ſive, ad legem Euſtathiani πολιχθέντα inflexum, ποριχθέντα ſcripti codices *Iamblichi* ſervarunt in illa nobili Tarentini *Lyſidis* ad Hipparchum Epiſtola: οὐ θέμις ὀρέγεν τοῖς ἀπαιτοῦσι τὰ μετὰ τοσούτων ἀγώνων σπαδὰ ποριχθέντα. ſic recte vulgavit *Kuſterus* in *Iamblich.* de vita Pythag. p. 62. 63. *Ioannes Arcerius* p. 80. v. 23. dederat περιχυθέντα, ſed in Codice Mſ. e quo *Iamblichum* edidit *Arcerius*, quemque Bibliotheca cuſtodit Franequerana, legitur περιχθέντα. Idem Codex plures ſubminiſtrat formas Doricas, ab *Arcerio* male obliteratas. Ubi *Kuſterus* p. 65. v. 5. cum ceteris edidit ἐξεβλάστησαν, Codex Franequeranus formam Tarentinam exhibet ἐκβεβλαστάκοιτι· quae ſuo ſe colore facile commendabit. Verbum fuit βεβλαστάκω, ut πεποιήκω et ſimilia, de quibus variis in locis apud *Euſtathium* egit *Heraclides*. Pag. 64. v. 17. *Kuſterus* dedit ἠφάνισεν, et in nota ſubiecta monuit Dorice ſcribendum ἠφάνιξεν. Mſ. noſter *Lyſidis* dicto accommodum ſuppeditat compoſitum ἐπαφάνιξεν. — Si *Stobaei* Codex ſcriptus perita manu tractaretur, ſine dubio plurima ſimilia detegerentur in fragmentis Pythagoreorum Doricis, in quibus plerumque verborum iſtiusmodi formae veteres in communes et uſu notiores fuerunt ab inperitis commutatae. Superſunt de rarioribus Ἀγαπάξαι. Ἐρπύξαι. Ὁπωρίξασθαι. quorum primum *Callicratidas* apud *Stobaeum* p. 487. v. 16. ſecundum *Pempelus* adhibuit, p. 461. v. 10. Doricum ὀπωριξασθαι legitur p. 408. v. 47. in *Dii* fragmento, multis partibus mendoſo. Quando locus eſt inſignis, et Tu Pythagoreorum dictis apprime delectaris, quae verbum ὀπωρίξασθαι antecedunt, *Dii* verba conabor emaculare. Initium fragmenti, Τίς ἀγὼν ἢ βιοτᾶς ὄντως ναμερτᾶς εὐδαίμων ζωά, et ſequentia minus eſſe ſana, nemo negabit: Poterunt autem, mea opinione, *Dii* verba hac ratione reſtitui: Τίς ἀγωγὰ βιοτᾶς ναμερτέως εὐδαίμων

LXV.

Digitized by Google

ζωά; καὶ τίνας ποτὲ χρὴ κρίνειν εὐδαίμονας; ἢ νὴ Δία τὼς σκιάνεος καλλεναὶ ἔχοντας, δώραμα φύσιος; τέτως γὰρ ὡς ἔνι μασσότερον οἱ πλεῦνες ὡς θεὼς ἢ θεῶν ἱδρύματα περιέχοντι. pro ὑπερέχεσι, quod vulgatur, poſſet etiam legi περιέπουτι. ceterae correctiones ſunt facillimae; ναμερτᾶς non follicitaſſem, niſi in ultimo loco p. 409. l. 17. legeretur ἀμαρτέως, itidem in ναμερτέως commutandum. Paucis interiectis leguntur ſequentia: τετέως ἔν εὐδαίμονας οἶδα, ὡς ἔμμεν δοκεῦντι, τοῖς τὰν ὥραν αὐτοῖς βαλλομένοις ὀπωρίξασθαι. ſic videntur iſta reficienda: τέτως τέως ὧν εὐδαίμονας οἶδα, ἕως ἔμμεν δοκεῦντι τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν δηλομένοις ὀπωρίξασθαι. hos *Platonis* verbis dixeris τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πεινῶντας, ex VIII. de LL. p. 837. B. ſive, ἤβας καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἐθέλοντας, cum *Pindaro*, Pyth. IX. v. 192. In *Pindari* Odis huiusmodi verba leguntur ſub flexu Dorico plurima; qualia ſunt: Κωμάξαι, N. II, 39. Κλσίξαι, Π. IX, 162. O. I, 176. Καταφαμίξαι, O. VI, 94. Κοιτάξασθαι, O. XIII, 107. Ἀποφλαυρίξαι, Π. III, 23. Ἀντιάξαι, O. X, 100. Ὑπαντιάξαι, Π. VIII, 13. Quod apud *Heſychium* legitur Ὑπαντάξας mutandum non eſt: utrumque enim dicebatur Ἀντάξαι et Ἀντιάξαι. Bis legitur ἀπαντάξαντα in *Archytae* loco quem evulgavit e Mſ. *Al. Morus* ad *Lucae* VI, v. 45. Praeterea frequenter apud *Pindarum* aliosque recurrunt Ὀνυμάξαι, Κομίξαι, Ἁρμόξαι, ſive Ἐναρμόξαι, et Συναρμόξαι. In *Alcmanis* verbis apud Athen. IV, p. 140. c. legitur Ἁρμόξατο· Ποθαρμόξασθαι in loco *Aeſarae* Lucanae apud *Stobaeum* Ecl. Phyſ. p. 106. v. 12. *Eurythamus* in *Stobaei* Flor. p. 556. v. 13. adhibuit Συναρμοξάμενος, et *Ecphantas* p. 332. v. 44. Ἅρμοκται: hinc nomen Spartanorum *Harmoſtarum* derivatum; nam qui vulgo Graecis Ἁρμοσταί, flexu Dorico Lacedaemoniis dicebantur Ἁρμόκται. *Hiſtriones* et *mimi* Laconice vocabantur Δεικηλίκται. cum vulgo nomen illud ſcribatur Δικ. vel Δεικηλιστής, genuina forma bis occurrit apud *Plutarchum*, in egregio illo dicto, quo hiſtrionis ſeſe petulantius efferentis ſuperbiam repreſſit Ageſilaus: Ἀλλ' ἐ τύγ' ἐσσί Καλλιππίδας ὁ δεικηλίκτας; T. II. p. 212. F. et T. I. p. 607. D. *Meurſius*, Miſc. Lac. III. c. VI. utrobique δεικηλιστὰς reſcribendum cenſebat, ſed ſermonis Graeci diverſarumque dialec-

LXVI.

LXVII.

Digitized by Google

ctorum analogiam minime habuit vir Eruditissimus perspectam. Laconicum Δεικηλίτας ortum a verbo veteri Δεικηλίξαι· has enim formas Lacedaemonii, Cretenses, et Tarentini cum ceteris habuerunt Dorienſibus communes. In *Aristoph.* Lysistrata Lacaena v. 92. pronuntiavit ξυναλίαξε, Lacon autem v. 1245. ἵνα διποδιάξω· non satis emendate vulgatur ξυναλίαζε. Istiusmodi formae nuspiam plures invenientur, quam apud *Hesychium*. Rariora sunt Διπτυχίξαι, Λακιδίξαι, Ἀποῤῥωγαλίξαι, Ἐσδραμυλίξαι, Κρανίξαι. Vulgatur apud *Hesychium*: Διπτύδιξον, δίπλωσον. sed sine controversia Διπτυχίξον restituendum est, id est, δίπτυχα ποίησον· hoc vidisse credo *Is. Vossium*. Quod suo loco legitur: Λακηδῆξαι, διαῤῥῆξαι. Graecum non est: sed analogice formari potuit Λακιδίξαι, idque reponendum. Ante vocem Ἀποῤῥῶγας ponitur: Ἀποῤῥυταλίξαι, ἀποσπάσαι. Mecum corriges: Ἀποῤῥωγαλίξαι, ἀποσπάσαι. usitatissimum est adiectivum ῥωγαλέος, cuius loco antiquitus etiam ῥηγαλέος vel ῥαγαλέος, et more Aeolico Βρηγαλέος, et Φρηγαλέος scripserunt. *Hesychius*: Τρωγαλέον, διεῤῥωγός· ibi literarum series postulat Τρηγαλέον. supra legitur: Τρηγαλέον et Τραγαλέον. diversa est unius vocis facies: Digamma Aeolicum Β vel F. male degeneravit in Τ et Υ. Ex Italica forte comoedia petitum Ἐσδραμύλιξον, quod *Hesychius* exponit εἴσδραμε. Is praeter plurima similia praebet Κερανίξαι et Κρανίξαι. Ἀποκρανίξαι adhibuit Auctor epigrammatis Dorici, quod *Kusterus* edidit ad *Suidam* in v. Ἰξύν. — ῥοπάλῳ

Γυρὸν ἀπεκράνιξε βοὸς κέρας —

sic legendum pro ἀπεκράνιζε. *Suidas* supra: Ἀπεκράνιξε, τῆς κάρας ἀπεχώρισεν. ista recepit *Eustathius* ad Od. Σ. p. LXVIII 675. v. 15. Huius generis paene nihil apud *Suidam*, perpauca reperiuntur in editis *Leonidae* Tarentini aliorumve epigrammatis. Ab ἄγχι cum potuerit formari verbum ἀγχίσαι; suo flexu Cretenses Ἀγχίξαι dixerunt. *Hesychius*: Ἀγχίξαι, ἐγγίσαι· Κρῆτες. Laconicà fuerunt Ἀμβροτίξαι, et Ἀποσσίξαι. *Hesychius*: Ἀμβροτίξας, ἁπαρξάμενος· Λάκωνες. et Ἀπέσοιξεν, ἀπέσωσε· Λάκωνες. Prioris dictionis origo patet: alterius autem, cum possit videri

Digitized by Google

paulo abſtruſior, rationem non magis eſſe obſcuram oſtendet ſimilium comparatio. Eiusdem ſunt claſſis verba, πλώζω, χρώζω, σώζω· olim ſcripta, πλώ̃ζω, χρώ̃ζω, σώ̃ζω· quod contracta fuerant e vetuſtis formis, πλοΐ̃ζω, χροΐ̃ζω, σοΐ̃ζω· natis e nominibus πλόος, χρόος, σόος. Verbum illud σοΐ̃ζω, a recentiori σώζω obliteratum, ore Laconico pronuntiabatur Σοΐ̃δδω· hinc Ἐσόϊξεν Laconicum, et *Heſychianum* Ἀπεσόϊξεν, ἀπέσωσε· Λάκωνες. Poſſem ſimilia quaedam ex *Heſychio* congerere, ſed malo verbum Laconicum, Grammaticis etiam antiquis ignotum, in lucem protrahere, quodque diu exulavit reducere in ſuam ſedem, nimirum Ἀφηροΐξαι. *Iacobus Sponius* in Miſcell. Erud. Antiq. Sect. X. p. 342. vulgavit tres inſcriptiones repertas in inſula Santerini, quae olim ſub nomine Therae notiſſima nobilis fuit Lacedaemoniorum colonia: De Theraeorum dialecto non protrita tradit *Euſtath.* ad Od. T. p. 706. v. 40. In ſingulis iſtarum trium inſcriptionum verbum illud Ἀφηροΐξαι legitur, nuspiam alibi a me repertum. Primam non gravabor hoc in loco deponere:

LXIX. Ο ΔΑΜΟΣ ΑΦΗΡΟΙΞΕ ΚΑΙ ΕΤΕΙΜΑΣΕ ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ
ΑΠΟΛΛΟΝΟΣ ΚΑΡΝΗΙΟΥ ΔΙΑ ΓΕΝΟΥΣ ΑΔΜΗΤΟΝ ΘΕΟ
ΚΛΕΙΔΑ ΠΑΣΑΣ ΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΣΩΦΡΟΣΥΝΑΣ.

In tertia earum inſcriptionum *Carpus uxorem ſuam* Ἀφηρόϊξεν· in ſecunda, filius patrem et uxor maritum Ἀφηρώϊξαν. his longe vetuſtior videtur prima, qua *Populus* Theraeus *Admetum Theoclidae F. qui iure haereditario Carnei fuerat Apollinis ſacerdos, praeſtantis virtutis gratia ſacello honeſtavit*, Ἀφηρόϊξε καὶ ἐτείμασε, ſignificat ἡρῴῳ ἐτίμησε, ſive ſepulcrum ſepimento cinxit, atque adeo partem agri ſacravit Admeto et ἐτεμένισε, ipſumque ſacrificio anniverſario veluti Heroa honorandum decrevit. Quod ex. gr. de Braſida *Thucydides*, V. c. XI. Ἀμφιπολῖται, περιέρξαντες αὐτὰ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντέμνεσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίας θυσίας. uno verbo dixeris, Braſidam Ἀφηρώϊσαν. Sicuti a πατρῴϊος

Digitized by Google

πρωΐος et πατρῶος, Πατρωΐζειν et Πατρωΐζειν· ita, ab ἠρωΐος et ἠρῶος ortum, Ἀφηρωΐζειν et Ἀφηρῴζειν e Doricis istis Ἀφηρῴξεν et Ἀφηρωΐξαν in Lexicis poterit restitui. — Illud forte mireris, in monumentis lapideis, in Sicilia, Creta, aut etiam alibi, ubi Dorice loquebantur, inventis, istiusmodi verborum formas Doricas adeo raras reperiri, communes frequentius. Tabula Sicula apud *Gruterum*, quae supra nobis δαιθμὰς suppeditavit, exhibet p. CCX. v. 8. Doricum ἐργαξεῖται· Legitur p. CCXII. p. 40. 52. 57. et 59. ὁρίτοντος et ὁρίτοντα, in quibus primum putabam literam τ duplicandam; nunc suspicor olim exaratum OPIΞONTOΣ et OPIΞONTA. posito Ξ pro Z. Confer si placet *Spanhem.* de Praest. et U. N. Vol. I. p. 98. Insigne Testamentum p. CCXVI. et seqq. Dorica continet non pauca, quae absque eo penitus ignoraremus, sed col. I. v. 14. formam praebet vulgarem κατασκευάσαι· col. V. v. 22. κομισάσθω· col. VI. v. 4. νενομισμένα. contra vero quater vel quinquies ad normam Doricam scriptum ἐξοδιάξει, col. V. v. 25. VII. v. 8. 14. 24. quae loca Celeberr. *Hemsterhusio* obversabantur ad Plut. *Aristoph.* p. 111. In elegantissimo Plebiscito Agrigentinorum, quo Demetrium Syracusanum honorarunt, p. CCCCI. mendose legebatur ΕΞΟΔΙΑ ΑΙ· literam Σ excidisse iudicabat *Ant. van Dale* Diss. IX. ad marm. Vet. p. 771. sed in renovata Gruteriani operis editione recte legitur ἐξοδιάξαι. contra, cum initio decreti legeretur ΕΔΟΞΕ ΤΑΙΑΛΙΑΙ, haec perperam exhibet: ΕΔΟΞΕ ΤΑΙ ΔΑΙ. deinde errore fabrili positum puto ΤΑΙ ΣΥΝΚΛΗΤΩΙΡΙ. certe non dubito, quin legi debeat: Ἔδοξε τᾷ Ἁλίᾳ καθὰ καὶ τᾷ Συγκλήτῳ· *visum fuit Populo ut et Senatui.* In inscriptione, quae hanc proxime praecedit: Ἔδοξε τῇ Συγκλήτῳ καὶ τῷ Δήμῳ τῶν Μελιταίων· alias plerumque dicitur τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δήμῳ. In paucis monumentis Doricis, quae *Gruteri* Thesaurus complectitur, huiusmodi verborum nihil, opinor, invenietur praeter ista duo ἐργαξεῖται et ἐξοδιάξαι. Formas aliquot communes dabunt Decreta diversarum Cretae civitatum, quae in Antiquit. Asiaticis vulgavit *Edmundus Chishull*, sed in Aetolorum Decreto p. 105. in fine legitur καταχωρίξαι et v. 25. τᾶς ἐγδικάξιος. Foedus inter Hierapyt- LXX.

Digitized by Google

nenſes et Prianſios praebet v. 48. δικάξασθαι. attigit praeter alia Cl. *Alberti* ad *Heſych.* I. p. 242. n. 17. In iſtam Foe-
LXXI. deris vetuſtiſſimi partem, in Iusiurandum Cretenſe apud Gruterum p. DV. (quod Foederi ſubiecit *Chishullus*, diligenter comparandum cum illo Latiorum Olontiis praeſtito apud *Chishullum* p. 136. cuius partem iam dederat *Reineſius* Inſcr. cl. VII. n. 26.) et in alia quaedam monumenta Dorica proximis literis obſervata nonnulla Tecum communicabo: illa nunc quidem ab inſtituto me nimium abducerent. Miſſis itaque illis redire malo ad formas Doricas verborum vulgo in ἀζω et in ίζω deſinentium. Tempus iſtorum verborum praeſens a Dorienſibus diverſimode pronuntiabatur; et ab aliis, et a Sicilienſibus, in ἀσδω et in ίσδω· a Tarentinis in ἀσσω et in ἰσσω· a Boeotis inprimis in ἀττω et in ἰττω, ſive etiam in ἀδδω et in ἰδδω, quamvis hic flexus praecipue fuerit Lacedaemoniis uſitatus. *Heraclidae* de formis iſtis Tarentinis obſervata quantum praeſtent in hac parte Linguae ſpectanda commoditatis, cum paucis exponi nequeat, placet ſubſiſtere in verbis in ἀδδω et ἰδδω, et emendationes, quae ſpectent ad hanc partem, nonnullas expromere. Nullam, quam quidem noverim, iſtiusmodi formam *Plutarchus* nobis ſubminiſtrabit, plura tamen Laconum dicta, in quibus olim videantur poſitae: neque etiam alibi, ut opinor, reperientur, praeterquam apud *Heſychium*, (quanquam pleraeque mendis obſcuratae latent,) et apud *Ariſtophanem*, e quo pauciſſima fuerunt in *Suidae* et *Etymologi* Lexica, et ad alios derivata. Huius generis verba Laconica, quae proſtant in *Ariſtophanis* Lyſiſtrata, a Lampito ceterisque Lacedaemoniis prolata, praeter unum alterumve, de quibus addubito, excitabo. Verſus 82. primum praebet Γυ-
LXXII. μναάδομαι· unicum illud attigit *Euſtathius* ad Od. H. p. 271. v. 39. γυμνάζω γυμνάδω· καὶ διπλασιασμῷ Αἰολικῷ καὶ Δωρικῷ Γυμνάδδω· ſubiungit verba *Ariſtophanis*. — Μυσίδδειν pro μυθίζειν poſitum v. 94.

Μυσιδδέτω
Ὅτι λῇς ποθ' ἁμέ.

recurrit v. 1078.

Digitized by Google

Τί δή ποθ' ὕμμε πολλὰ μυσίδδειν ἔπη;

in eorum locorum altero ſcribendum arbitror

Μύσιδδέ τοι
Ὅ, τι λῇς ποθ' ἁμέ.

Quod legitur v. 980. μυθίξαι· mutari debet in μυσίξαι· ſed quum praeterea *Senatus* ore Laconico non videatur dici potuiſſe γερωχία, locum, prouti videbatur reficiendus, adſcribam:

Πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐντί γ' ἀ ΓερωΓία,
Ἢ τοὶ Πρυτάνεις; λῶ τι μυσίξαι νέον.

Laconice ἡ γερωΓία, ſecundum uſitatam in talibus conſuetudinem, dicebatur Γερωΐα, vel, digamma Aeolico interpoſito, Γερωνία. *Alcman*, quem noſti fuiſſe λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης, ſcripſerat teſte *Priſciano* p. 547.

Καὶ χείμα πῦρ τε δάΓιον.

Dictionibus etiam Homericis non paucis digamma legeremus inſertum, ſi prodiiſſet *Homerus Bentleji*: vide quaeſo Vannum Criticam, p. 395. et Lectiones Lyſiacas, p. 703. et 704. Eo autem hoc in loco praetulerim Γερωΐα, quoniam editiones exhibent γερωχία· alias placuiſſet Γερωία, quam formam ad *Heſychium* illuſtravit *Kuſterus* p. 822. n. 16. hoc ceteris Ariſtophaneis congrueret. v. 1299. ἐκλιπῶα Μῶα· v. 1301. κλεῶα. etc. in quibus ᾱ in ω mutato, LXXIII σ, vocalibus interpoſitum, fuit eiectum. Ceterum in v. 980. pro μυθίξαι legendum eſſe μυσίξαι, Tu minime dubitabis. Illud vero miror, cum faepiſſime fuerit is Laconismus, quo σ pro θ ponere ſueverant, alibi obliteratus, genuinas formas in *Ariſtophanis* Lyſiſtrata plerumque ſemper fuiſſe conſervatas: ſunt enim admodum pauca, veluti v. 1258. θαγόντας. v. 1254. θείκελοι. v. 1003. θίγειν. v. 91. Κορινθία. quae debeant ad eamdem normam reformari, in σαγόντας. σέσκελοι. σίγειν vel σίγην. Κορινσία. neque enim ſcripſiſſet Κορινθία, qui v. 1259. poſuit ἤνσει, alibi Ἀσάναν et Ἀσαναίως. σίγειν, pro θίγειν, invenit in Mſ. *Kuſterus*, qui recte vulgavit v. 1082. 1083. σέλει — ἑλσῶν — σέτω. Ex his unum, ſed alia huius ge-

Digitized by Google

neris plurima, habet *Hesychius*: Σίγη, θίγγανε· Λάκωνες. ubi legi poterit Σίγην, θιγγάνειν· sive Σίγε cum Cl. *Albertio* ad *Hesych.* p. 695. n. 4. qui nonnulla etiam attulit p. 1454. n. 26. Haec proderunt insigni *Thucydidis* loco emaculando. In pacis legibus, quas Lacedaemonii per Licham Argivis proposuerunt, haec leguntur apud *Thucydid.* V. c. LXXVII. περὶ δὲ τῶ σιῶ, συμβατόσαιμεν λῆν τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὄρκον, δῶμεν δὲ αὐτὲς ὁμόσαι. Bene sit Viris Praestantissimis, qui, praeter cetera, varias Codicum lectiones nobiscum communicarunt: pro συμβατόσαιμεν Basil. praebet συματώσειμεν· Casselanus σύματος ἔμεν. illud σύματος, pro θύματος Laconico more positum, veram huius loci scripturam, aut verae proximam patefecit: certe non negabis vulgatis multo meliora esse sequentia, e vestigiis corruptae lectionis haud difficulter eruta: περὶ δὲ τῶ τῶ Σιῶ σύματος, σέμεν λῆν τοῖς Ἐπιδαυ-
LXXIV ρίοις ὄρκον, δόμεν δὲ αὐτὼς ὁμόσαι. Graece diceres: περὶ δὲ τὲ τὲ Θεὲ θύματος τιθέναι ἐθέλειν τοῖς Ε.ο. Coniecturam ab hac in nonnullis diversam Codex Arundelianus, in quo pro συμβατόσαιμεν tantum σύγματος legebatur, subministravit: illa scriptura considerata, credidi voces αὐτὲς δὲ ὁμόσαι, τὰς πόλιας cum sequentibus esse conglutinandas, quaeque praecefferant hac posse ratione restitui: περὶ δὲ τῶ τῶ Σιῶ σύματος, λῆν τὼς Ἐπιδαυρίως ὀμοδδέμεν. *ad sacrificium Apollini debitum exhibendum velle se Epidaurios obstringere iurisiurandi religione.* articulus τῶ semel male fuerat positus: nam hoc quidem dubium non videtur quin recte correxerim περὶ δὲ τὼ τῶ Σιῶ σύματος· Religionis quippe neglectum Argivi speciosam habuerant Epidauriis belli inferendi causam: *Thucydides* supra, cap. LIII. Ἐπιδαυρίοις, inquit, καὶ Ἀργείοις πόλεμος ἐγένετο, προφάσει μὲν, περὶ τὲ θύματος τὲ Ἀπόλλωνος τὲ Πυθαιέως· sic scribendum pro Πυθέως. De Apolline Pythio nihil habebant causae cur essent solliciti; de suo cogitabant Argivi: Apollo Πυθαεὺς vel Πυθαιεὺς, a Lacedaemoniis, sed ab Argivis eximia religione colebatur. *Hermionenses* teste *Pausania* II, p. 194. τὸ τὲ Πυθαέως (Ἀπόλλωνος) ὄνομα μεμαθήκασι παρὰ Ἀργείων. et p. 197. traditur, Asine solo aequata reliquisse tamen Argivos templum Apollinis

Digitized by Google

Πυθαέως. *Pauſaniae* verba *Meurſius* attulit Attic. Lect. IV. c. II. Cum itaque ſatis conſtet σύματος eſſe *Thucydidi* reddendum, de ceteris iudicabis. Ipſa Foederis formula, quam *Thucydides* prodidit memoriae c. LXXIX. praebet formas verborum communes ἐρίζοι et δικάζεσθαι, ſed hoc in fine poſitum forte mecum videbitur in δίκας ἔσεσθαι LXXV. transmutandum. Pro ἐρίζοι libenter poſuerim ἐριδδοι. Vidimus ex *Ariſtophanis* Lyſiſtr. Γυμνάδδομαι et Μυσιδδειν. Nunc reliqua perſequar. — Ποτόδδει legitur v. 206.

Καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἀδὺ, ναὶ τὸν Κάστορα.

Apud *Theocritum* ὅσδεν et ποτόσδεν reperitur; ποτόδδει Laconice ſcribere potuit Comicus. Credibile tamen videtur, illud hoc quidem in loco correctoribus deberi, in quo olim ſcriptum fuerit ποτόμφει. *Heſychius*: Ποτόμφει, προσόζει. Recte *Salmaſius* contulit, quod ſupra legitur: Ὄμφα, ὀσμή· Λάκωνες. *Timachidas* apud Athen. XV. p. 682. c. τὸ ῥόδον φησὶ τὰς Ἀρκάδας καλεῖν Εὐόμφαλον, ἀντὶ τῦ εὔοσμον· ubi *Caſaubonus Heſychii* meminit. — Quod *Heſychius* habet Ψιαδεῖν, παίζειν, ſine dubio corrigendum in Ψιάδδειν· reperitur in hoc noſtro Dramate v. 1304.

Τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.

Verſus 1319. praebet Παραμπυκιδδεται. Verſu 1315. mentio fit

Βακχᾶν
Θυρσαδδωᾶν καὶ παδδωᾶν.

Kuſterus ſcribendum putabat παιδδωᾶν· atque ita legiſſe videtur Scholiaſta bina iſta explicans θυρσαζεσῶν καὶ παιζεσῶν. mihi vero παδδωᾶν in παλλωᾶν omnino videtur commutandum: Βάκχαι θυρσάζεσαι καὶ πάλλεσαι, *Bacchae* dicuntur *thyrſos leves vibrantes*. Quandoquidem *Ariſtophanes* in his ſibi conſtat, mireris in v. 1166. reperiri Βλιμάττομες· ſecundum obſervata *Heraclidae* Βλιμάττω, pro βλιμάζω poſitum, tribuendum potius eſſet Boeotis, LXXVI. quam Laconibus: verum conſtat Boeotos aliosque etiam adhibuiſſe formas iſtiusmodi verborum in δδω. praeterea verba in ττω habuerunt et alii cum Boeotis communia: Ἀγκυρίττει Cretenſibus adſcribit *Heſychius*, apud quem

Digitized by Google

eiusdem classis reperiuntur: Ἀφοπλίττονται. Λαγαρίττεται. Δηρίττειν. Μασχαλίττει. etc. — Verba autem huiusmodi in δδω Megarensibus etiam tribuit *Aristophanes* et Boeotis. In Acharnensibus Megarensis dixit v. 734. χρήδδειν, vel χρήδδεν, pro χρήζειν·

Πότερα πεπρᾶσθαι χρήδδετ' ἢ πεινῆν κακῶς,

ad eamdem rationem v. 823. ubi legitur φαντάζομαι, olim posuisse videtur φανταάδδομαι. Grammaticus recentior, cuius notas aliquot Etymologico interseruit *Fred. Turrisanus*, p. 447. v. 41. Θερίδδειν, inquit, ἀντὶ τοῦ θερίζειν, Βοιωτικῶς παρὰ Ἀριστοφάνει. respexit ex Acharn. v. 946. ubi loquitur Boeotus:

Μέλλω γέ τοι θερίδδειν.

Formam Thebanam mendose scriptam *Hesychius* in Lexicon suum recepit, suoque errore traxit *Casaubonum*: ubi cogitaveris, pro vulgari κρίζω Boeotice dici debuisse κρίττω vel κρίδδω, non dubitabis errorem *Hesychii* corrigere, et pro Κριαδέμεν, rescribere: Κριδδέμεν, γελᾶν· Βοιωτία δὲ ἡ λέξις. Locus, quo pertinet ista glossa *Hesychii*, *Strattidis* est e Phoenissis, conservatus ab *Athenaeo* XIV. p. 622. A. exemplis allatis Comicus ostendit, dictiones Thebanos usurpare ceteris Graecis penitus inusitatas; ipsos quippe τὴν σηπίαν vocare Ὀπιτθοτίλαν,

Τὴν ἔνθεσιν δ', Ἄκολον· τὸ γελᾶν δὲ, Κριδδέμεν.

LXXVII sic legendum pro vulgatis τὸ γελᾶν δὲ ἐκκριδδέμεν· *Casaubonus Strattidis* versum ex *Hesychio* censuerat reficiendum p. 895. Formae Laconicae in ἄδδω et ἰδδω' cum essent ex *Aristophane* notae, mirum est, cur non ἀτίμαδδε posuerit *Salmasius* in Lacedaemoniorum Senatusconsulto, qui de Hellen. p. 82. solus in illo restituerat τὰν κισάριξιν· nam καθάρισιν scripserant *Leopardus* Emend. VIII. c. XIV. et *Scaliger* ad *Manil.* p. 426. κιθάριξιν *Casaub.* Anim. in *Athen.* VIII. c. XI. *Ismaël Bullialdus*, qui illud notis in *Theon. Smyrn.* subiecit p. 295. et *Edm. Chishull.* Antiq. Asiat. p. 128. Sed ista si valeret ratio, in nonnullis Laconum dictis apud *Plutarchum* hae verborum formae possent resti-

Digitized by Google

tui; quas *Hesychius* nobis plurimas praeberet, nisi aut is in libros incidisset mendosos, aut eius etiam scriptura magis esset depravata. Quantum commemini, unicum tantum huius generis reperitur apud *Hesych.* emendate scriptum, quod *Salmas.* attulit in *Plin.* Exerc. p. 1280. D. Φαιρίδδειν, σφαιρίζειν. In Φαδδεῖ, quod sequitur proxime, accentus tantum mutari debet; scribendum enim: Φαδδεῖ, σωμασκεῖ, quod pronuntiatione tantum distabat a Βαδδεῖ.' Supra legitur 'Εκπετριαδεῖν, παχύνειν ἰμάτιον.' Λάκωνες. sed corrigendum: 'Εκπετρίδδειν' *Hesychius* habet Περιπετρίζεσθαι. Verbum Κωμάζει haec nota antecedit: Κωμαδεῖν, ὀχεῖσθαι' non dubitabis literam interserere, legendo Κωμάδδειν. idem remedium adhibendum in Οἰνιδεῖν, καθῆσθαι. vetus lectio fuit Οἰνιδδεῖν' Sub eadem litera prostant hae binae glossae 'Ομηριάδειν, ψεύδεσθαι. et 'Ορκίλλει, ὄρκον ποιεῖ, ὀμνύει. verba sic scripta recepit in Indicem Thes. *H. Stephanus.* Pro 'Ορκίλλει sine controversia legendum 'Ορκίδδει' neque hoc officit coniecturae, LXXVIII quam supra posui: potuit enim isto significatu a Poëta poni 'Ορκίδδει, tametsi Lacedaemonii 'Ορκίδδειν vel 'Ορκιδδέμεν eodem adhibuerint sensu, quo Graeci vulgo verbum ὀρκίζειν' Sicuti 'Εκπετρίδδειν in 'Εκπετριαδεῖν, ita 'Ομηρίδδειν apud *Hesychium* transierat in 'Ομηριαδεῖν. Plurima supersunt apud *Hesychium*, sed pleraque talia, quae non nisi perita manu rite possint tractari. De illis acturum se pollicitus est Vir Summus, quocum huius generis nonnulla communicaveram. Diversis locis leguntur: Μωδεῖ, λαλεῖ, ᾠδεῖ, et Μωσιαδδεῖ, λαλεῖ, ὁμιλεῖ. Putabam unius verbi μωσίζειν, a *Musis* derivati, formas in illis latere diversas. Sed monuit me *Hemsterhusius*, pro Μωδεῖ recte quidem correxisse me Μῳδδεῖ vel Μῳίδδει. sed Μωσίδδει, significans λαλεῖ, ὁμιλεῖ, more Laconico positum pro μυθίζει. qua de re non censebis dubitandum. Cum singulae correctiones copiosius potuissent firmari; in unica, pace Tua, morabor aliquantulum. Vulgatur apud *Hesychium*:

'Επεβαλλομένη, ἐνθαζομένη.] Ubi haec leguntur, series literarum poscebat Επηβ. hoc si vulgatae lectionis sc-

Digitized by Google

dem occupaſſet, difficulter genuina veteris Grammatici ſcriptura potuiſſet erui. Simulatque in mentem venit literas etiam β et υ frequenter permutatas, emendabam Ἐπευαδδομένη, ἐνθεαζομένη. Certiſſimam eſſe correctionem e Cariſſimi Doctoris literis intellexi, qui eamdem dudum detexerat. *Commotis excita ſacris Thyas*, *Euripidi* in Bacchis v. 1092. θεᾶ πνοαῖσιν ἐμμανής, Laconice dicta fuerat Ἐπευαδδομένα, quae diceretur in ſermone vulgari ἐπευαζομένη, vel ἐνθεαζομένη. Tales in euantium thiaſo

LXXIX. *lymphata mente furebant*
Euoë bacchantes Euoë, capita inflectentes.

Scopae ſaxeam bacchantis effigiem laudat *Glaucus* Anthol. IV. c. III. ep. 5.

Ἀ Βάκχα Παρία μὲν, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας
Τὸν λίθον· ἀνθρώσκει δ' ὡς βρομιαζομένα.

Iſta βρομιαζομένα proxime accedit ad noſtram Ἐπευαδδομένην. *Heſychianum* ἐνθεαζομένη de Semele legitur in *Schol.* ad *Apollon. Rhod.* I, 636. qui καὶ τὴν Σεμέλην, inquit, Θυώνην καλεῖσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος ἔγκυον αὐτὴν παρεισήγαγεν ἴσαν καὶ ἐνθεαζομένην. ubi corrigi debet: παρεισήγαγε θύουσαν καὶ ἐνθεαζομένην. — Bacchantium ululatus in libris ſcribitur εὐοῖ, εὐὰ et εὐάν. Εὐοῖ σαβοῖ legitur in loco *Demoſthenis*, quo ad verbum εὐάζειν uſus eſt Celeberr. *Woſſelingius* ad *Diodor. Sic.* I. p. 248. Credo lectum alicubi Εὐὰν σαβά, quod apud *Heſychium* degeneraverit in Εὔσαμα. Verbi frequenter obvii compoſitum Ἀνευάζειν, uſurpatum a *Lycophrone* v. 207. veterum locis firmavit *Iac. Gronovius* ad *Arrian.* p. 198. Ἐπευάζειν ante erutam Ἐπευαδδομέναν potuiſſet in *Stephani* Theſauro locum reperire, obvium in *Orphei* Hymno LXXVIII. et leviter corruptum in H. LXVIII. 6. in cuius v. 1. εὐάστειραι recte repoſuit *Dan. Heinſius* ad *Sil. Ital.* I, 101. eodem titulo Nymphae deſignantur H. L, v. 8. Ipſum Bacchum laudat *Orpheus* velut εὐαστῆρα H. XXIX. et *Leonides*, Anth. VI, c. VII. ep. 10. In Hymno LII. dicitur Bacchus σὺν εὐζώνοισι τιθήναις Εὐάζων. Apud *Plutarchum* Sym-

Digitized by Google

poſ. IV, 6. p. 671. c. leguntur veteris Poëtae verba: εὔϊον ὀρσιγύναικα μαινομέναις ἀνθέοντα τιμαῖσι, Διόνυσον. et in Lib. de Exilio p. 607. c. paulo aliter collocata: Εὔϊον ὁ. Διόνυσον μ. α. τιμαῖς. quae hac ratione cenſebam reficienda: LXXX.

Εὔϊον ὀρσιγύναικα Διόνυσον,
Μαινομέναις συνθέοντα τιθήναις.

in *Sophoclis* Oed. Col. v. 673. Bacchus celebratur θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις, quem in Oed. Tyr. v. 220. dixit Εὔϊον Μαινάδων ὁμόστολον. Quando ſaepius *Orphei* mentionem feci, non erat praetermittendum, in *Orphei* Precibus ad Muſaeum v. 34. mendoſe legi συνευστατῆρας. Corrigamus:

Καὶ Σεμέλην, Βάκχὰ τε σύνευαστῆρας ἅπαντας,
Ἰνὼ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ' ὀλβιοδώτην.

Sed tandem tamen deſino: Vale Vir Nobiliſſime, et epiſtolam verboſam, aut, ſi mavis, diſſertationem, Tibi inſcriptam, aequi bonique conſule.

Digitized by Google

IN MOSCHI

EPITAPHIUM BIONIS

L. C. Valckenari commentarius carmini huic poſt *F. Urſini Virgilium illuſtratum* edito ſubiunctus.

p. 81. *Moſchi* verſiculos aliquot, in Editionibus *Vulcanii*, *Heinſii*, et *Davidis Whitfordi*, praetermiſſos, in ſedem reſtitui legitimam, e qua male fuerant eiecti: ſunt autem ſex illi, qui nonageſimum tertium proxime ſequuntur. Equidem miror, qui tandem criticis potuerit in mentem venire, ſex iſtos verſus eſſe *Marci Muſuri*, ad codicis Aldini lacunam ſuppiendam ab homine Poetico ſcienter edolatos: Μουσούρου nomen in Editione ſua verſui 94. adpoſuerat *Fulvius Urſinus*. Res eſt exploratae veritatis, a *Muſuro* fuiſſe repertos in Codice vetuſto: hoc monuit *Ioſ. Scaliger*, Emend. in *Moſchum* p. 231. eſſe autem *veros Moſchi filios*, idem ille iudicavit, a cuius opinione hac in re diſſentire non debuerant. Poterunt humaniorum literarum ſtudioſi ſex iſtos *Moſchi* verſus comparare cum Ecloga *Theocriti* ſeptima, quam omnium Reginam vere nuncupabat *Daniel Heinſius*; praeſertim cum v. 37. et ſeqq. ac eadem opera *Theocriti* verſum, qui iſtos proxime antecedit, integrare, pro, ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀοιδός, legendo:

Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ᾠδά,)
Βωκολιασδώμεσθα.

Digitized by Google

Apollonius Rhodius III, 137.

Ξυνὴ γὰρ χρειὼ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασιν
Πᾶσιν ὁμῶς.

Qui carmen *Moſchi*, prouti fuit renovatum, legerunt, p. 82.
mirabuntur forte nonnulli, quamobrem toties receptis lectionibus novas ſubſtituerim; et hanc paene nimiam licentiam dictitabunt, ubi cognoverint, nullo ſcripto codice inſtructum hoc tamen facinus me perpetraſſe: ſed hi velim cogitent, pleraque aut leviora eſſe, aut ita certe in melius mutata, ut in illis codicum conſenſus non adeo videretur haec in uſum Adoleſcentum evulganti nunc quidem exſpectandus. Doricae dictionum formae frequenter fuerant in hoc Moſchi carmine obliteratae: eas, ubi pudenter illud fieri poterat, revocavi. Noveram, haec non eſſe ad vetuſtiſſimae Linguae normam exigenda, et *Moſcho* placuiſſe Doricam, ad Ionismum in nonnullis inclinantem, ſcribendi conſuetudinem: idcirco tantum formas adoptavi Doricas, quas e ſimilium comparatione liquido conſtaret a Syracuſano Poëta poſitas. Quis enim, huius partis paulo ſtudioſior, abſonam toleraret priorum et Heinſianae editionis in uno carmine et in iisdem ſaepe dictionibus inconſtantiam? dederat *Heinſius*, τέθνηκε, v. 7. et 11. τέθνακε, v. 12. 35. / τῆς Ἀρεθούσης, v. 10. τᾶς Ἀρεθούσας, v. 78. / σῆμα, v. 68. σᾶμα, v. 44. / φιλήματα v. 67. φιλάματα v. 84. etc. / ἠόαι v. 37. ἀόσι, v. 129. / Κούραις v. 17. κώρᾳ, v. 126. / βούτα, v. 66. βώτας, v. 82. / (Μοισῶν v. 95.) Μοισᾶν v. 66. / Φορμίζοντι, v. 131. μελίσδεο, v. 61. etc. / Haec, et ſimilia, quae facillime poterant e comparatione, paulo conſideratius inſtituta, et ad aurium iudicium exacta, refici, nihil erat cauſae cur perverſe ſcripta reponerentur. Satis memineram eorum, quae *Gellius* N. A. XIII, c. XX. acute diſputavit, *diverſis in locis* urbes et urbis *dixiſſe Virgilium*, *arbitrio conſilioque uſum auris*; *Homerum* autem, cum p. 83.
dixerit ψῆρες, alibi poſuiſſe ψαρῶν, ut obſecundaret ſoni iucunditati: ſed putabam, horum ſimilium que rationem ab iſtis *Moſchi* non parum eſſe diſparatam. Ferme tri-

Digitized by Google

cies formae communes fuerunt in hoc carmine mutatae: in quinque vel sex dictionibus praeiverat *David Whitfordus*: nonnullas sciens intactas reliqui; quoniam nihil in illis sine libris veteribus videbatur novandum. Praeterea tres quatuorve correctiones in contextum introduxi. Carminis initio sic fuerat v. 6. vulgatum:

Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰ αἰ
Λάμβαχε σοῖς πετάλοισι. καλὸς τέθνηκε μελικτάς.

Qui veterem historiam copiose tractavit, *Salmasius* in *Plin.* Exercit. *Moschi* locum praetermisit: etiam aliis verbum Λάμβανε hac in sede suspicor displicuisse. Plerique, qui quidem sunt Κριτικοί, fatebuntur, pristinam restituisse me *Moschi* scripturam, reponendo, Βάμβαλε. De hac correctione propterea minime dubitandum censebam, quod Illi potuerim eam approbare, qui, nemine non tribuente, primum tenet in his literis locum. Flos hyacinthus dudum habuerat foliis inscriptos Apollinis gemitus; (neque enim de Aiace cogitavit noster) nunc vero, dum, alter veluti Hyacinthus, Bion male perierat, funestas literas suas eloqui iubetur, et tremulo foliorum motu saepius repetitum suum edere gemitum, ai, ai:

Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰ αἰ
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.

p. 84. Eleganter hyacinthum dixerat *Euphorion* γεγραμμένα κωκύουσαν, in eo loco, quem, e *Porphyrio* citatum ab *Eustathio* ad Il. B. p. 216. v. 12. conservavit *Schol. Theocr.* ad Eid. X. 28. quemque, *Heinsio* et *Salmasio* minime intellectum, enodavit *Tib. Hemsterhusius*, ad *Lucian.* T. I. p. 240. et 241. Duplex innotuit verbi forma: *Hesychius*: Βαμβάλλειν, (sic legendum) τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι. Altera, Βαμβαίνειν, quoniam fuerat ab *Homero* usurpata,

Digitized by Google

notior fuit Grammaticis, ponitur autem Βαμβαίνειν *titubandi* significatu: sicuti *titubare* de gressu dicitur et de lingua, ita et Βαμβαίνειν· inter alia redditur ab *Etymologo*, ἀναρθρως λέγειν· quae interpretatio, si spectes originem, congruit etiam verbo λαλεῖν· et venuste *Moschus*, λάλει et βάμβαλε, de hyacinthi foliis in uno loco posuerat. Propter *Ursini* librum attingam, qui poterat alias omitti, *Bionis* locum, e Fragm. Eid. IV. hoc modo corrigendum:

Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπῃ,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει.

Quae sequuntur, sunt pervenusta: sed in istis, quae posui, vulgari solet ἀθάνατον, et Καμβαίνει. *Aemilius Portus* magno nisu conatur ostendere in suo Diction. Dor. Καμβαίνειν verbum esse Graecum: de *Porto*, qui erat ab ea parte, qua iudicamus, non paratissimus, minus illud est mirandum, quando *Vulcanius*, *Grotius* et *Heinsius* in locum *Moschi* receperunt dictionem minime Graecam; quamque dudum emendate scriptam exhibuerat *Henr. Stephanus*, in Thes. Gr. L. T. I. p. 632. quid genuinum sit, ubi lectionem utramque memorat, non decernit *Ezechiel Spanhemius*, ad *Callim.* p. 198. In Editione renovata p. 85.
operis Ursiniani reperietur Βαμβαίνει, in *Moschi* versu, ad *Virgil.* Eclog. VI, 3. verum *Ursinus* scripserat καμβαίνει· olim literam κ in β transmutaveram: nollem factum: nam βαμβαίνει introduxerunt in hanc editionem, ubi error *Ursini* non fuerat corrigendus. In Eidyllii nostri versu 30. unam literam addendo, *Moschi* sententiam arbitror fuisse restitutam:

Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,
Κοὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα·

Quoniam mortui Bionis vocem non posset amplius imitari, idcirco lugebat Echo: antea legebatur: ὅττι σιωπῇ. *Whitfordus* interpretabatur:

Et quoniam muta est in montibus ingemit Echo.

Digitized by Google

Verſum 40. intactum reliqui:

Ἀλκυόνος δ' ἐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχετο Κ̃ηϋξ.

quem *Bonaventura Vulcanius* Latine converterat

Nec tantum Halcyones tetigere Ceyca dolores.

Quae poſuit *Whitfordus*, hiſtoriae, minus autem verſui noſtro conveniunt. Nemo Poëtarum veterum paulo diligentior negabit, Ceyca Graece dici potuiſſe Ἀλκυόνος ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχεσθαι· verumtamen, huic loco ἴαχε multo eſſe accommodatius, non diffitebitur, qui vicinos verſus propius conſideraverit: in illis occurrunt verba, μύρατο, ἄεισε, θρήνησε· commode ſucceſſit ἴαχε· hoc primum in ἴσχε, deinde, ut verſus ſuppleretur hiatus, ab homine non indocto mutatum, degeneravit in ἴσχετο. Qui *Heſychium* tractarunt, haud ignorant, ἴσχε et ἴαχε frequenter a librariis fuiſſe commutata. Scripſerat itaque, mea certe ſententia, *Moſchus*:

p. 86.

Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κ̃ηϋξ.

Ovidius XI. Metam. v. 544.

Halcyone Ceyca movet; Ceycis in ore
Nulla niſi Halcyone eſt.

v. 562. *Plurima nantis in ore*
Halcyone coniux: illam meminitque refertque.

Ob eamdem rationem, quae me praecipue movit ad illud ἴσχετο corrigendum, moribus et doctrina minime vulgari inſignis Adoleſcens, qui hic nobiscum ſacra tractat Muſarum, ingenioſe verſum huius carminis quartum emendavit; ſed ipſius verbis acutiſſimum inventum Doctis explicari melius erit. Verſus 59. ſic vulgabatur:

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἄν ποκ' ἔτερπες.

Senſum arbitror me planum effeciſſe, ſcribendo:

Κλαίει καὶ Γαλάτεια, τὸ σὸν μέλος ἄν ποκ' ἔτερπεν.

Digitized by Google

De versibus 28, 113, 114, quid sentiam, et quo modo dictiones quasdam, praeter eas, quas indicavi, hoc in carmine tentari posse suspicer, privatim indicare malo. Unam e lectionibus Editionis *Fulvii Ursini* recepi in v. 90. Illa, praeter alia, v. 3. γοάοισα, et v. 98. pro χέει exhibet ῥέει· quae non improbem, si veterum librorum firmarentur auctoritate. πολυκλαύτοισι, legitur v. 74. in eadem Editione, pro πολυκλαύστοισι· quod qui mutandum censuerit in πολυκλύστοισι, a meo iudicio non dissidebit. Sed maioris est ponderis, et profecto venustum, quod mecum communicavit *Adrianus Heringa*, in versu 90, ubi memoratur Λεσβὸς ἑρυμνά· sibi videri legendum: p. 87.

Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά.

Eam in rem egregii sunt versus e *Phanoclis* Elegia, apud *Stobaeum* Floril. p. 400. v. 5. sic de Lesbo loquentis:

Ἐκ κείνου μολπαί τε καὶ ἱμερτὴ κιθαριστὺς
Νῆσον ἔχει· πασέων τ' ἐστὶν ἀοιδοτάτη.

Quae versum huius carminis ultimum insidebat, menda tamen videbatur tollenda: neque enim facile quis mihi persuaserit, scribere potuisse *Moschum*:

Εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυνάμην.

Illud extra controversiam erat positum, posse *Moschum* scienter συρίσδεν· artem Musicam supra fatebatur a Bione se didicisse, et accepisse veluti haereditate traditam, v. 101.

Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βωκολικᾶς, ἀλλ', ἄν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητάς,
Κλαρονόμος, μώσας τᾶς Δωρίδος ἅμμε γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.

ita legendum puto pro Κλαρονόμως· Haec qui scripserat, in ultimo versu canere non potuit: p. 88.

Εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυνάμαν,

Digitized by Google

ſed poterat merito dubitare, ſi deſcenſus illuc pateret, utrum carmina ſua quidquam eſſent apud Inferum Iovem valitura. Poſuerat itaque:

Εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτῆϊ κἀυτὸς ἄεισον.

Nota ſunt bene ominata Principis Poetae verba, IX. Aen. v. 446.

Si quid mea carmina poſſunt,
Nulla dies unquam memori vos eximet aevo.

JOANNIS

Digitized by Google

JOANNIS TOUPII

DE

SYRACUSIIS

AD

TH. WARTONUM

EPISTOLA.

Digitized by Google

Digitized by Google

DOCTISSIMO ATQUE AMICISSIMO VIRO

THOMAE WARTONO

S. P. D.

J. TOUPIUS.

En tibi, vir doctiſſime, notas noſtras atque emendationes ad Theocriti *SYRACUSIAS*. Carmen longe ſuaviſſimum, et quo nihil feſtivius, aut quod vernilitatem ſapiat magis. Eſt autem ſcriptum in honorem Ptolemaei Philadelphi, et ſororis ſuae Arſinoae, Theocr. ed. Wart. T. II. p. 527.

Quae nunc ſorore dulcior.

Nam Ptolemaeus, quod Alexandrinis jucundum ſcilicet et ſolenne, in matrimonio habuit, ut Jupiter Junonem, ſororem ſuam *αὐταδέλφην* Arſinoam.

Ὧδε καὶ ἀθανάτων ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείσσα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπε.
Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις.

Atque hinc illud Sotadis Φλυακογράφε, cujus meminit Athenaeus XIV. 4. et Plutarchus in libello Περὶ παίδων ἀγωγῆς.

Εἰς ἐχ ὀσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς.

Quod auctori, qui regibus uti neſcibat, fraudi et exitio fuit. Ceterum in hoc poemate ΑΔΩΝΙΑ, ſive *feſtum Adonidis* repraeſentatur; ubi matronae duae Syracuſanae, tunc temporis Alexandriae degentes, partes ſuas haud inficete ſuſtentant, et maritos ſuos ſibi invicem deridendos propinant. hinc nomen Idyllio ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ Η ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ. Porro ut in Ariſtophanis Lyſiſtrata *mulier*

Digitized by Google

Lacaena Λακωνιστὶ loquitur, ſic in hoc poematio *mulieres Syracuſanae* Συρακησιστὶ loquuntur. Quae utraque forma Dorum ſive Peloponneſiorum eſt; ſed diverſa pro diverſo loco. Librarii autem, ut mos iſtorum hominum eſt, rem ſusque deque habuerunt. Nos nonnulla hic illic reſtituimus. Nam omnia ad priſtinam formam revocare nec meum nec tuum eſt. Sed ad carmen ipſum accedamus.

V. 2. — ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ.] Scribe αὐτᾷ. ut infra v. 67.

— Πότεχ' αὐτᾷ μὴ τὺ πλαναθῇς.

p. 328 Notandum autem verbum ὄρη. *SEE for a chair, Eunoa.* Quod amicitiae et obſervantiae ſignum. Apollodorus Comicus apud Athenaeum, Lib. I. pag. 3.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλου,
Ἔστιν θεωρεῖν Νικοφῶν τὴν τοῦ φίλε
Εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντι τὰς θύρας.
Ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν· ἢ κύων
Ἔσηνε καὶ προσῆλθεν. ὑπαντήσας δέ τις
ΔΙΦΡΟΝ εὐθέως ἔθηκε· —

Ita ſcribendus eſt iſte locus, quem inſigniter violavit Joannes Bourdelotius ad Heliodorum, p. 48. Deinde ſequitur,

Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. —

And get a CUSHION too. Quod mollitiei et elegantiae muliebris eſt. Hinc μαλακὴν δίφρακα vocat Noſter ſupra XIV. 41.

— Μαλακᾶς ἀπὸ ΔΙΦΡΑΚΟΣ ἔδραμε τήμα.

Ubi Schol. Μαλακᾶς δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακούσαις. Scribendum, ΕΝ ΣΥΡΑΚΟΤΣΙΑΙΣ. Ad hoc ipſum Idyllium, quod *SYRACUSIAE* inſcriptum eſt, reſpexit Scholiaſtes.

V. 4. Ὦ τᾶς ἀδεμάτε ψυχᾶς.] Vox ἀδέματος ne Graeca quidem eſt. Legendum videtur cum Caſaubono,

Digitized by Google

Ὦ τᾶς ΑΔΑΜΑΤΩ ψυχᾶς. —

Lucianus in Demosth. Encomio. Βαβαὶ, τῆς ΑΗΤΤΗΤΟΥ ψυχῆς. Quod idem est.

V. 8. Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεὸν οὐκ οἴκησιν. —

Scribe, ὁ πάραρος, *homo fatuus* et *immorigerus*. Idem Πάραρος et Πάρηρος. Παράορος et Παρήορος. Ἀπὸ τοῦ Αἰωρεῖν scilicet. de quo Schol. ad Homer. Il. H. 156. Ψ. 603. Etymologus, Hesychius, Suidas, alii. Dionysius Halicarn. Ant. Rom. lib. 7. sub finem. Δυσὶ γὰρ ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρὶς, τρίτος παρείπετο σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμενος. ὃν ἀπὸ τοῦ ΠΑΡΗΙΩΡΗΣΘΑΙ καὶ συνεζεῦχθαι (leg. καὶ ΟΥ συνεζεῦχθαι) ΠΑΡΗΙΟΡΟΝ ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Qui locus illustris est. Quin et aliam vocem addo, ejusdem plane familiae et potestatis. Hesych. Ἀελλόθριξ. ποικιλόθριξ, ἢ ΠΑΡΕΩΡΟΥΣ καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τριχάς. Ita scribendus iste locus, quem cum Palmerio minus perspectum habuimus in Epist. Crit. p. 53. Dicitur autem Παρέωρος et Παρήορος, ut Μετέωρος et Μετήορος. et notanda vox, nam alibi frustra quaeras. Quod sequitur, ἔσχατα γῆς, est *extrema pars urbis, et ab aula remota. a remote and unfrequented part of the town.* Hinc Ἐσχατιά. *extrema pars agri.* Lucian. in Timon. Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ΕΣΧΑΤΙΑΝ τραπόμενος, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ΤΗι ΕΡΗΜΙΑι καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. Atque hinc vindicandus simul et illustrandus Theocritus in *HYLA.* 25. p. 329.

Ἅμος δ' ἀντέλλοντι πελείαδες, ΕΣΧΑΤΙΑΙ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων. —

Nonnulla de hoc loco non ita pridem commentatus est Cl. Ernestus ad Callimachi Delum; ubi interpretem castigat, ipse castigandus. Nimirum vis verbi Ἐσχατιὰ virum doctissimum cum Casaubono fefellerat. Ἐσχατιαὶ sunt *agrorum extremitates*, sive *pars agri* INCULTIOR

Digitized by Google

et remotior. Nos Angli, *the Downs.* Optime Scholiastes nondum editus ad Aeschinis Timarchum. Ἐσχατιαί εἰσι τόποι ἔσχατοι τῆς χώρας, περατέμενοι ἢ εἰς ὄρη, ἢ εἰς θάλατταν. Quod usquequaque rectum est. Confer. Hesych. in V. et Nostrum XXV. 31. Quare dicit Theocritus, *Tum demum navigationis meminisse Argonautas, cum Pleiades orirentur, et extremam sive* INCULTAM *partem agri herba vestiret.* Quod non nisi *exeunte vere*, sive ἀρχομένου τοῦ θέρους, evenit. Sed hunc locum non intellexit Ernestus. Ceterum quoniam de Theocriti HYLA hic agitur, non possum quin tecum communicem Epigramma satis venustum, in quo ad *Hylam raptum* (et cui non dictus Hylas?) eleganter respexit auctor nescio quis, quem primus dedit doctissimus Muratorius; dedit et Cl. Hagenbuchius in Epist. Epigraph. p. 402. et post eum celeberrimus D'Orvillius ad Charit. p. 260. Sed corruptum omnes et inemendatum. Nos carmen integrum, uti scribi debuit, adponemus. Est autem in puellam quinquennem *Philtati* et *Alexandrae* filiam, quae eo abierat, unde negant redire quenquam.

ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐχ ὁσίως ἥρπαξας ὑπὸ χθόνα, κοίρανε Πλουτεῦ,
Πενταετῆ νύμφην πᾶσιν ἀταλλομένην.
Οἷα γὰρ ἀρχομένου ῥόδον εὔπνουν εἴαρος ὥρῃ
Ἐξέτεμες ῥίζης πρὶν χρόνον ἐκτελέσῃ.
Ἀλλ' ἄγ' Ἀλεξάνδρᾳ καὶ Φίλτατε μηκέτ' ὀδυρμοὺς
Ἱμέρτῃ κούρῃ σπένδετέ μυρόμενοι.
Εἶχεν γὰρ χάριν εἶχεν ἐπὶ χρυσοῖσι προσώποις,
Αἶθερος ὥστε μένειν ἀθανάτοισι δόμοις.
Τοῖς πάρος οὖν μύθοις πιστεύσατε· παῖδα γὰρ ἐσθλὴν
Ἥρπασαν ΩΣΠΕΡ ΤΛΑΝ Ναΐδες, οὐ θάνατος.

Ita scribendum est istud Epigramma. In postremo pentametro marmor gravissime laborat. Hinc alii aliud, ut fieri solet. Nos ex vestigiis veteris scripturae veram lectionem absque controversia restituimus. Ἥρπασαν ὥσπερ Ὕλαν. *tanquam Hylam*, ut in fabula est, *rapuerunt.* Sed haec obiter.

Digitized by Google

V. 10. — Ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.] Nugatur hic editor Lipsiensis. Tu nihil muta. Dicitur πρὸς ἔριν, ut πρὸς χάριν, πρὸς ὕβριν, πρὸς ὀργήν· et si quae alia. Sensus est: *Id vero agebat scilicet homo invidus, ne mihi morem gereret, et ut in omnibus molestias crearet.* Optime Scholiastes: φθονερὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ ΦΙΛΟΝΕΙΚΟΝ. quod ad mentem Theocriti perquam adcommodatum est. In sequenti versiculo Editio Florentina, p. 330.

— φίλα ΔΙΝΩΝΑ τοιαῦτα.

Quod mire placet. ΔΙΝΩΝ sive potius ΔΕΙΝΩΝ est nomen mariti Praxinoae. ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς. *an overgrown fellow. a Patagonian.* Athenaeus, lib. V. p. 213. Μάνιος δὲ Ἀκύλλιος ὁ ὑπατευκὼς ὁ τὸν ἀπὸ Σικελίας καταγαγὼν θρίαμβον, συνδέτην ἔχων ἀλύσει μακρᾷ Βασταρνην ΠΕΝΤΑΠΗΧΥΝ, πεζὸς ὑπὸ ἱππέως ἅλκεται. Quae verba notanda. Prima autem τοῦ τοιαῦτα, quod librario fraudi fuit, nunc brevis, nunc longa est. de quo nos ad Suid. V. Ποινή. Theocritus HELEN. EPITHAL. 32.

Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα ΤΟΙΑΤΤΑ.

Ceterum verba Δίων et Δίνων sive Δεινων non raro permutantur. Schol. ad Theocrit. I. 147. Αἴγιλος δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος ἥρωος Αἰγίλου, ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι καὶ ΔΙΩΝ μαρτυρεῖ. Legendum, ΔΕΙΝΩΝ. Locus Dinonis, ad quem respexit Scholiastes, extat apud Athenaeum, Lib. XIV. pag. 652.

V. 18. Χωμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίου, Διοκλείδας.
Ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἔχθες, ἄπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.

Hic locus et corruptus est et parum intellectus. Primum scribendum τ' αὐτά γ' ἔχει. *Ita quoque se habet noster Dioclides. My husband is as great a fool as your's.* Deinde libri veteres,

Ἑπταδράχμος κυνάδας. —

Digitized by Google

Quam lectionem unice probant viri eruditissimi. Sed aliud est, Ἑπταδράχμως, aliud Ἑπτὰ δραχμῶν. Quod Bentleium nostrum ad Phalarin fugisse miror. Πέντε πόκας ἑπτὰ δραχμῶν λαβεῖν, est *Quinque vellera septem drachmis emere.* Πέντε πόκας ἑπταδράχμως λαβεῖν, est *Quinque vellera singula septenis drachmis emere.* Herodotus VI. 89. Οἱ δὲ Κορίνθιοι, ἔσαν γὰρ σφι τοῦτον τὸν χρόνον φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, Ἀθηναίοισι διδοῦσι δεομένοισι εἴκοσι νέας, διδοῦσι δὲ ΠΕΝΤΑΔΡΑΧΜΟΥΣ ἀποδόμενοι· δωτίνην γὰρ ἐν τῷ νόμῳ οὐκ ἐξὴν δοῦναι. *Corinthii autem per id tempus Atheniensibus amicissimis dedere rogantibus naves viginti, sed dedere vendentes singulas quinis drachmis: quoniam eas dono dare lege vetabantur.* Ad quem locum consulendi interpretes. consulendus etiam Cl. Wesselingius Differt. Herod. p. 151. Quare nullus dubito, quin satis sana sit vulgata lectio, quam et agnoscit Scholiastes: Καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας ΕΠΤΑ ΔΡΑΧΜΩΝ
P. 331. ἠγόρασε τοκάρια γεγηρακότων προβάτων. Lege, ἠγόρασεν ἑ τοκάρια. *Septem drachmis QUINQUE vellera emit. Itaque dicit Gorgo: The five fleeces cost my good man seven drachms, and are good for nothing.* Quae verissima et simplicissima lectio. Quod sequitur recte exponit Scholiastes: ΚΥΝΑΔΑΣ δὲ, οἷον κύνεια, τραχέα. *Vellera non ovina,* sed, si diis placet, *CANINA.* Κυνάδες sunt *pili caudae caninae.* qui spurciores et asperiores. hinc τραχέα exponit Scholiastes. Κύνεα vocat Lycophro, Alexand. 99. ubi recte Graecus interpres, παρὰ τὰς ΤΡΑΧΕΙΑΣ πέτρας. Quae sequuntur poetae mentem explanabunt. Sed locus conclamatus est. Legebam aliquando,

— Γραιᾶν ἀποτίλματα ΜΗΡΩΝ.

Hesychius: Σμήριγγες. πλεκταὶ σειραὶ, βόστρυχοι, καὶ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΗΡΟΙΣ καὶ τοῖς αὐχέσι ΟΡΘΑΙ ΤΡΙΧΕΣ. Hinc pili isti μήριγγες sive σμήριγγες dicti. Qui vocem aliunde deducunt, operam ludunt. Et haec speciem quidem habent. Sed libri nonnulli, ἀποτίλματα πυρῶν. quod ad veram lectionem ducit. Audacter rescribo:

— Γραιᾶν ἀποτίλματα ΠΤΓΩΝ.

Digitized by Google

Veterum pygarum vellimina. Ruſtici noſtri, *tail - locks.* Theocritus V. 121.

Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

Ubi Schol. Ἀπελθὼν τίλλε, φησὶ, τὰς παλαιὰς τρίχας τῆ τάφῳ σῇ, ἤγεν ΤΗΣ ΠΥΓΗΣ σῇ. Idem ad v. 43. Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ Βατράχοις φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος· ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι. ἤγουν, ἐν καιρῷ συγκασίασμοῦ ΤΑΣ ΤΡΙΧΑΣ ΕΚΤΙΛΛΕΙΝ ΠΥΓΗΣ. Locus Comici, quem tangit Scholiaſtes, eſt in Ran. 426. ubi de *Cliſthene*, non *Cleone*, ſermo eſt. Quod et dudum obſervavit Kuſterus. Huc facit Heſychius: Σπόλια, τὰ παρατιλλόμενα ἐριδίων ΑΠΟ ΤΩΝ ΣΚΕΛΩΝ τῶν προβάτων. Hujusmodi ἐριδίων meminit et Syneſius in Calvit. Encom. p. 64. Corrigendus hac occaſione Heſychius: Ἐριδία, ἄμαξα. Idem: Ἐριωδία, ἄμαξα. Idem: Ἐρωδία, ἄμαξα. Nugae nugaciſſimae. Scribendum, Ἐρίδια, ΜΕΤΑΞΑ. de *metaxa*, ſive *mataxa*, Procopius in Gothicis et Cl. Salmaſius ad Vopiſcum in Aureliano. Gloſſae: *Mataxa.* σικά. lege, σηρικά. Verbum autem Τίλλειν, ut ad Theocritum revertar, in hoc negotio uſitatiſſimum et antiquiſſimum eſt. Varro de re ruſtica, Lib. 2. p. 93. *Lanam demptam ac conglobatam alii Vellera, alii Vellumina appellant. ex quorum vocabulo animadverti licet, prius lanae vulſuram quam tonſuram inventam.* Hinc Νακοτίλτης. Heſych. Νακοτίλται, οἱ κείροντες τὰ πρόβατα. Idem: Νάκολον, ἀκάθαρτον. Ad hunc locum ne verbum quidem editores. Tu lege, meo periculo, ΝΑΚΟΤΙΛΤΟΝ, ἀκάθαρτον. et de homine *ſpureo et depilato* intellige. Etymologus: Βάμμα Κυζικηνόν, τὴν ΑΚΑΘΑΡΤΟΝ ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσι ΔΙΑ ΤΟ ΤΙΛΜΑ. ἐσκώπτοντο γὰρ ἐπὶ μαλακίᾳ. Ita legendus iſte locus, de quo nos ad Suid. V. Φαικά. Vocem autem Νακότιλτος uſurpat Archippus Comicus apud Pollux. VII. 28.

ΝΑΚΟΤΙΛΤΟΣ ὥσπερ κωδάριον ἐφαινόμην. p. 352.

Ita ſcribendus iſte verſiculus, cujus nec metrum nec ſenſum perſpectum habuerunt editores.

V. 24. — Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.] Alii ὀλβίω, alii ὀλβίῳ. neutrum verum. Scribendum unica voce,

Digitized by Google

— ΕΝΟΛΒΙΩι ὄλβια πάντα.

Noſti illud D. Pauli ad Titum I. 15. Πάντα μὲν καθαρὰ τοῖς καθαροῖς. *Omnia quidem pura ſunt puris.* Vox Ἔνολβος, quae paulo rarior eſt, occurrit apud Maneth. Apoteles. IV. 85.

Παμπλούτους τε τίθησι καὶ ἐντρυφέας καὶ ΕΝΟΛΒΟΥΣ.

Dicitur autem Ἔνολβος et Ἐνόλβιος, ut Ἄνολβος et Ἀνόλβιος. quae vox reſtituenda eſt Choerilo poetae apud Athenaeum, Lib. XI. p. 464.

Χερσὶν ΑΝΟΛΒΟΝ ἔχω κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἑαγὸς,
Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον. —

Ita ſcribendus videtur iſte locus. τρύφος ἄνολβον, *fruſtum inutile. a broken veſſel.* Schol. ad Sophocl. Antig. 1379. Ἄνολβα, ἀνωφέλητα.

V. 28. — Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδην.] Scribe ex more Dorico, χρήσδοντι καθεύδεν. Noſter V. 10.

Οὐδὲ γὰρ Εὐμήρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἦς τοι ΕΝΕΤΔΕΝ.

Quae forma redonanda Theocrito in HELEN. EPITH. 12.

ΕΤΔΕΝ μὲν χρήσδοντα, καθ' ὥραν ΕΤΔΕΝ ἐχρῆν τύ.

Quae Danielis Heinſii pulcherrima emendatio. Hujusmodi repetitionibus gaudet Theocritus. Haud alitet V. 52.

— ΟΣΔΟΝΤΙ κακώτερον ἢ τύ περ ΟΣΔΕΙΣ.

Ceterum notanda locutio proverbialis, αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν. *The cat likes fiſh, but is afraid to wet her feet.* Quod falſum, et ad Eunoam referendum, hominem mollem, delicatulam, otio atque inertiae deditam. quales mulieres Syracuſanae, de quibus nos ſupra. Nam feles molles et ignavae. Atque hinc vide an lux accendi poſſit Libanio in Epiſtola ad Flavianum. ubi agit de Adoleſcenti neſcio quo, molli quidem et laboris impatienti, quem falſe admodum nunc *Ulyſſem*, nunc ΓΑΛΗΝ vocat. Verba ejus ſunt:

Digitized by Google

ΦΛΑΒΙΑΝΩι.

Ἰοῦ, ἰοῦ, πόση τις ἡ τῶν δώρων ἐπιῤῥοή· ἀλλάντες, οἶνος, χιτὼν, βιβλίον. Εὐθὺς μὲν οὖν ἠπόρουν ὅ,τι τὸ πεποιηκὸς τὸ πλῆθος. Ὡς δὲ ὅτι δεῖ σοι ΤΟΝ ΟΔΤΣΣΕΑ πέμπειν προσέκειτο, μετωνόμασται γὰρ ἤδη, καὶ Η ΓΑΛΗ σεσίγηται, εἶδον ὅτι μηχανὴ ταῦτα ἦν Ὀδυσσέως, μισθῷ με πείσειν ἐλπίσαντος ἃ ἐβούλετο. ἐβούλετο δὲ δραμεῖν ὡς σέ τε, κἀκεῖθεν οἴκαδε.

FLAVIANO. p. 533.

Heu, heu, quanta eſt tuorum donorum copia! botuli, vinum, tunica, libellus. Primum ego anceps eram quidnam copiam illam tantam fecerit. Cum vero recogitarem Ulyſſem ad te eſſe mittendum (adoleſcens enim jam aliud nomen accepit et FELIS *tacetur) perſpexi callido Ulyſſis conſilio id omne fieri, qui ſperet fore, ut quae velit, praemiis ejusmodi a me conſequatur. Ad te enim ille, inde vero domum erat profecturus.* Cl. editor adluſum hic eſſe putat ad nomen adoleſcentis, qui *Felinus*, ut pater *Flavianus*, appellatus fuit. Ego vero per vocem γαλῆν hominis *mollitiem* et *ignaviam* denotari putem. Quod omnino verum. Fidem faciet Julianus, optimus Libanii interpres, in Epiſtola ad Dionyſium, p. 444. Ἡ τοῦτο νομίζεις ὑπὲρ τῶν παλαιῶν ἁμαρτήματων ἀπολογεῖσθαι πρὸς ἅπαντας, καὶ τῆς πάλαι ποτὲ μαλακίας παραπέτασμα τὴν νῦν ἀνδρείαν εἶναί σοι· τὸν μῦθον ἀκήκοας

Γαλῆ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθεῖσα.

Τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ βιβλίου μάνθανε. *An id putas, quaecunque a te pridem ſunt peccata, facile apud omnes excuſari purgarique, et nupera fortitudine umbram mollitiei priſtinae obduci? Fabulam audiviſti:*

„Felis amore capta formoſi viri."

Cetera e libro diſce. Quae egregia ſunt, et Libanium mire illuſtrant. Confer nos ad Suid. V. Γαλῆ. Verſus autem Choliambicus, quem laudat Julianus, eſt Babrii μυθογράφε, cujus paſſim mentio apud Suidam. Non raro autem ad antiquos et antiquorum dicta adludit Libanius. Exem-

Digitized by Google

plum unum dabo, quia illuſtre eſt, et viros doctiſſimos eluſit. Eſt autem in Epiſtola ad Andronicum. Καὶ φρονεῖ μὲν μεῖζον Ἀλκιβιάδου, πράττει δὲ τὰ Σίκωνος. Ὅτι δὲ οὗτος ἔδρα, τὸν Ἀριστοφάνην ἔρου. *Et ſpiritus quidem majores habet quam Alcibiades, mores autem* SICONIS. *Quid vero Sico fecerit, roga Ariſtophanem.* Ita ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus, ad quem turpiſſime ceſpitavit Cl. Wolfius. SICO eſt nomen ſervi, hominis nequam et temulenti. Ejus meminit Alexis apud Athenaeum, lib. 8. pag. 336.

Πίνωμεν, ἐκπίνωμεν, ὦ Σίκων, Σίκων.

Meminit et Eubulus apud Athenaeum, Lib. I. pag. 23.

— ΣΙΚΩΝ ἐγὼ
Βεβρεγμένος ἥκω καὶ κεκωθωνισμένος.
Α. Πέπωκας οὗτος. Σ. Ἐγὼ πέπωκα μὰ τὸν Δία
Μενδαῖον. —

— *SICO ego*
Madidus adſum et appotus probe.
p. 534. A. *Bibiſti credo.* S. *Ego vero per Jovem bibi Mendaeum.* —

Ita ſcribendus et vertendus eſt iſte locus, quem perperam ſollicitavit magnus Animadverſor. Hinc fabula Ariſtophanis ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ inſcripta. de qua Caſaubonus ὁ πάνυ ad Athenaeum, et nos nonnulla ad Suid. V. Ἀγοράσαι. Ad hanc fabulam reſpexit Libanius. Sed in viam tandem redeamus.

V. 36. — Πλέον ἀργυρίου καθαροῦ μνᾶν
Ἢ δύο. —

Ad hunc locum, antiquum ſuum obtinet Cl. Reiskius, ut ſtrenue nugetur. Atqui rem ſatis dilucidatam dederat, ut Scaligerum taceam, Cl. Bentleius ad Phalaridis Epiſtolas. Accedit Scholiaſtes: Πλέον ἀνάλωσα, φησὶν, ἢ δυοῖν μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου. *It coſt me more than two* minae *of pure ſilver.* Idem Πλέον δυοῖν μνᾶν et Πλέον ἢ δυοῖν μνᾶν. Huiusmodi pleonaſmis delectantur Graeci. Lyſias Orat. de Ariſtoph. p. 349. Ed. Taylor. Στεφάνῳ δὲ τῷ Θαλλοῦ

Digitized by Google

ἐλέγετο εἶναι ΠΛΕΟΝ Η ΠΕΝΤΑΚΟΝΤΑ ΤΑΛΑΝΤΩΝ. *Stephanus autem Thalli filius dicebatur rem possedisse pluris talentis quinquaginta.* Ad quem locum consulendus doctissimus Marklandus. Quae sequuntur,

— τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προσέθηκα,

exquisita sunt, et omnes interpretes fefellere. Τὴν ψυχὴν τοῖς ἔργοις προσθεῖναι, est *Animam suam in opere ponere; sive, ita se cruciare et fatigare, ut vitam suam periclitetur.* Quare dixit Praxinoa: *Ita me totam dedi telae detexendae, ut paene animam meam in opere posuerim It cost me more than two* minae, *and my life almost in the bargain.* Qui sensus optimus est. Ita locutus est Polybius in Excerptis Valesii, p. 1402. Διὰ τὴν ἀπληστίαν καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς διδοῦσι φθονηθείς, ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΠΡΟΣΕΘΗΚΕ τῷ χρυσίῳ. *He lost his money and his life together.* Ita legitur iste locus apud Suid. Edit. Mediolan. V. Σκόπας, et in Constantini Collectaneis, quem perperam sollicitarunt viri eruditi. Graecam elegantiam, ut solet, expressit Virgilius:

— *Animasque in vulnere ponunt.*

Ceterum scribendum ex forma Dorica,

— Καὶ τὰν ψυχὰν ΠΟΤΕΘΗΚΑ.

Quod et recte animadvertit vir doctissimus in Epistola ad Röverum. Verbum occurrit apud Erinnam in Epigrammate, quod ob singularem elegantiam hic integrum et emendatum adponam.

ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εὐπαλάμων χειρῶν τάδε γράμματα. λῶστε Προμηθεῦ
Ἐντὶ καὶ ἄνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν.
Ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν p. 335.
Αἰὲν αὐδὰν ΠΟΤΕΘΗΚ', ἦς Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

Ita scribendum est istud Epigramma. Quicquid autem *dextrum* et *ingeniosum* est, Εὐπάλαμον vocant Graeci. de quo Casaubonus ad Athenaeum et ad Aristophanis Equites. hinc Εὐπαλάμων χειρῶν. *ingeniosi artificis.* Nihil verius aut elegantius.

Digitized by Google

V. 49. — Ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον] De hoc loco celeberrimus D'Orvillius ad Charit. p. 36. et Cl. Reiskius ad Polybium, p. 54. Sed neuter rem adsecutus est. Ἐξ ἀπάτης παίζειν est *dolo malo ludere.* Ἐξ ἀπάτης ὑβρίζειν vocat Asclepiades in Epigrammate. Sic solebant Alexandrini. ἄνδρες κεκροτημένοι scilicet, *ad nequitias instructi atque exercitati.* de quibus Scholiastes ad Comici Nub. 1128. Hujusmodi homines Κρόταλα et Κροτήματα vocabant Graeci. Aristides Tom. 2. p. 266. Ἀνδρας ὀξεῖς καὶ δεινοὺς καὶ ΣΥΓΚΕΚΡΟΓΗΜΕΝΟΥΣ. Διαῤῥαπισμένους exponit Scholiastes. qui et Metaphoram esse ait ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν. *a ferramentis quae malleo acuminantur.* Quocum vel facit vel non facit Hesychius: Ἄκροτον, ΑΔΙΑΡΙΠΙΣΤΟΝ, ἀπαίδευτον. Ceterum ut Theocritus παίζειν ἐξ ἀπάτης, sic Paulus Silentiarius, in Epigrammate, παίζειν ἐξ ἀρετῆς. Carmen ipsum adscribam. Est autem in *Atticum* quendam, qui ne post mortem sepulchro careret, sibi vivus procuraverat.

Ἀττικὸς εἰς ξυνὴν με παναγρέος ἐλπίδα μοίρης
Θυμῷ θαρσαλέῳ ζῶν ἐλάχηνε τάφον
ΠΑΙΖΩΝ ΕΞ ΑΡΕΤΗΣ θανάτου φόβον· ἀλλ' ἐπὶ δηρὸν
Ἥλιος σοφίης μιμνέτω ἠελίῳ.

V. 50. — Κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.] Locus plurimum et frustra divexatus. nam quae hic commentati sunt viri doctissimi, non sunt unius assis. Legendum sine dubio:

— Κακὰ παίγνια, πάντες ΑΕΡΓΟΙ.

Πάντες ἀεργοί. *a parcel of idle rascals.* Hesych. Ἀεργὸς, ἀργὸς ἢ κακοῦργος. Epimenides apud Paulum ad Titum I, 12.

— — Κακὰ θηρία, γαστέρες ΑΡΓΟΙ.

Alter ad alterum respexit.

V. 59. — Ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ] Libri fere omnes,

— — Ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ.

Digitized by Google

Quam lectionem agnoscit Scholiastes ad Idyll. I. 42. cuius verba sunt: Κατὰ ταὐτά (leg. τ'αυτά) ἐστιν ἐλλιπὲς καὶ τό· ΟΣΟΣ ΟΧΛΟΣ ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. τὸ γὰρ ἐντελές, βαθαὶ τοῦ ὄχλου, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει. Quae paulo infra leguntur, ita distinguenda sunt:

— — Ἀπριξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμιῶν.

Nota locutio, ἀπριξ ἔχεσθαι, de qua nos ad Suid. V. Προσκείμενοι. Corrigendus obiter Scholiastes: Ἀπριξ. ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διαπρῆσαι τὴν συμφυΐαν. Lege ΔΙΑΠΡΙΣΑΙ. Schol. ad Sophocl. Aj. 310. Ἀπρίξ. ὅλῃ δυνάμει, ἰσχύρως, ἀσφαλῶς, προσπεφυκότως. ὃ οὐχ οἷόν τε ΠΡΙΣΑΙ διὰ τὴν σύμφυσιν. Atque hinc corrigendus Plutarchus in Dione: quem corruptum viderunt, emendare non poterant viri eruditi. Οὗτος μὲν οὖν εὐθὺς κατελθὼν διεπεφύκει τῇ τυραννίδος. Locus elegantissimus unius literulae ope persanandus est. Scribendum, ΔΙΕΜΠΕΦΥΚΕΙ τῇ τυραννίδος. *Tyrannidi ita firmiter inhaesit, et se totum dedit, ut divelli nequiret.* Sermo est de *Philisto* historico, de quo Nepos in Dione. *Eodemque tempore Dionysius Philistum historicum Syracusas reduxit, hominem amicum non magis tyranno, quam tyrannidi.* Notandum autem verbum Διεμπεφυκέναι. quod elegans et rarissimum est. p. 336.

V. 80. — Ποῖαί σφ' ἐτόνασαν ἔριθοι;] Schol. Ἔριθοι δὲ, οἱ ὑπηρέται, ἤγουν ἐργάται. Scribe, ΕΡΙΟΥΡΓΟΙ. Schol. ad Homer. Il. Σ. 550. Ἔριθοι κυρίως μὲν ΕΡΙΟΥΡΓΟΙ, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι. Etymologus: Ἔριθος σημαίνει τὸν ἐργάτην, καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια. hinc φιλέριθος ἡλικάτη Theocrito in COLO, et Συνέριθος ἄτρακτος in Epigrammate Leonidae, apud Reisk. p. 164. Quod hic, ut suum cuique reddam, et quae male divulsa et disjecta sunt, in locum atque ordinem restituam, emendatum adscribam.

ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἐσπέριον κ' ἠῶον ἀπώσατο πολλάκις ὕπνον
Ἡ γρηὺς πενίην Πλατθὶς ἀμυνομένη.

Digitized by Google

Καί τι πρὸς ἠλακάτην καὶ τὸν ΣΤΝΕΡΙΘΟΝ ἄτρακτον
Ἧεισεν, πολιοῦ γήραος ἄγχι θυρῶν.
Καί τι παριστίδιος δινευμένη ἄχρις ἀπ' ἠοῦς
Κεῖνον Ἀθηναίης σὺν χάρισιν δολιχόν.
Ἢ ῥικνὴν ῥικνοῦ περὶ γούνατος ἄρκιον ἱστῷ
Χειρὶ στρογγύλλουσ' ἱμερόεσσα κρόκην.
Ὀγδωκονταέτις δ' Ἀχερούσιον ἠύγασεν ὕδωρ
Ἡ καλὰ καὶ καλῶς Πλατθὶς ὑφηναμένη.

Ita ſcribendum et redintegrandum eſt iſtud Epigramma, quod elegans et venuſtum eſt. Primum libri omnes, πενίην ἀμυνομένη. quod verum. Philippus in Epigram. Anthol. p. 156.

Ἀμὸν οἰζυρὴν ΑΠΑΜΥΝΟΜΕΝΗ πολυγήρως
Νικὼ, σὺν κούρῃς ἠκρολόγει στάχυας.

Eleganter, ut ſolet, Apulejus Metamorph. IX. *Ego miſera* ET PERNOX ET PERDIA *lanificio nervos meos contorqueo, ut intra cellulam noſtram ſaltem lucerna luceat.* Deinde recte MSS. Καί τι πρὸς ἠλάκατην — Καί τι παριστίδιος. Nimirum vel ad *colum*, vel ad *telam*, vel ad
p.337. *fila* denique *glomeranda*, canebat anus jocundiſſima. Quod Cl. editori fraudi fuit. Theocritus XXIV. 74.

Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μελανὸν περὶ γούνατι νᾶμα
Χειρὶ καταστρέψουσι, ἀκρέσπερον ΑΕΙΔΟΥΣΑΙ.

Vocula autem τι eleganter repetitur. Vide Theocritum in Epigrammate quinto, et nos ad Suid. V. Κρέκασα. Reliqua per ſe manifeſta ſunt. Ceterum notanda vox Παριστίδιος, quam fruſtra alibi quaeſiveris.

V. 89. Μᾶ πόθεν ὦν θρωπος] Illud Μᾶ auctoritatis ſuſpectae eſt. Neſcit Scholiaſtes, neſcit Heſychius, neſcit Etymologus. Euſtathius quodammodo agnoſcit, ſed ſolus, quod ſciam, agnoſcit. Adde quod Euſtathius in Theocriteis explicandis non ſemel hallucinatus eſt. de quo alius erit dicendi locus. Quare vehementer ſuſpicor ſcripſiſſe Theocritum:

Πᾷ; πόθεν ὦν θρωπος; —

Gorgo

Gorgo prae ira exclamat, *Ubi natus es? Unde ortus es? Quae patria, qui natales?* Notum illud Homeri,

Τίς; ΠΟΘΕΝ εἰς ἀνδρῶν; ΠΟΘΙ τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;

Hesych. Πόθι, πᾶ. Idem πᾶ et πᾷ. quam voculam saepius usurpat noster. Literae autem M et Π non raro permutantur. hinc corruptus Theocritus VIII. 74.

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ.

Lege, τὸν μικρόν. *ne verbulum quidem respondi.* Quod vernile est. Idem vero vidit D. Heinsius: et nihil verius hac emendatione. Ceterum, dum in hoc curriculo sumus, corrigendus omnino Hesychii locus, qui omnes interpretes elusit. Πῆ, ποκα. Vox altera ex more et consuetudine Dorum est. quod miror non animadvertisse editores. Tolle vero odiosam interpunctionem, atque ita rescribe, Πῆ ποκα. Nimirum excidit, ut solet, interpretamentum. Respexit autem grammaticus ad Theocritum VIII. 34.

ΠΗι ΠΟΧ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ὧσε μέλος.

V. 90. — Πασσάμενος ἐπίτασσε] Scribendum

ΠΑΣΑΜΕΝΟΣ ἐπίτασσε. —

De verbo Πάσασθαι elegantissimus Muretus in Variis, et doctissimus Valckenarius ad Ammonium. Euripides apud Stobaeum Grotii p. 235.

Δούλους γὰρ οὐ
Κωλὸν ΠΕΠΑΣΘΑΙ κρείσσονας τῶν δεσποτῶν.

Ceterum notanda hic primum vis caesurae. Deinde placet verbi repetitio.

Πασάμενος ΕΠΙΤΑΣΣΕ. Συρακοσίαις ΕΠΙΤΑΣΣΕΙΣ.

Quod Theocrito solenne est. Haud dissimiliter Sophocles p. 338.
Aj. 1127.

Ἀλλ' ὥσπερ ΑΡΧΕΙΣ ΑΡΧΕ, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
Κόλαζ' ἐκεῖνα. —

Ita legendus est iste locus. Vulgo Κόλαζ' ἐκείνας. quod fru-

Digitized by Google

ſtra defendit Scholaſtes. Senſus eſt: *Servis tuis, non nobis, impera, et ſuperbis iſtis dictis parcius utaris.* Κολάζειν ἔπη eſt *verba caſtigare, retundere, parcius adhibere.* Philoſtratus in Aſpaſio. Ὁ δ' αὖ τὸν ἑαυτοῦ ΛΟΓΟΝ, τέως ὑποκυμαίνοντα, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐκείνου ΕΚΟΛΑΣΕΝ. *Hic vero ſuum dicendi genus, quod nimis redundabat, ad accuratam illius formam exegit et caſtigavit.* Ita ſcribendus iſte locus ex emendatione noſtra ad Suidam. Confer etiam Philoſtratum in Epiſtola ad Juliam Auguſtam et Schol. ad Apollon. Rhod. I. 739. Verbum Graecum attigit Virgilius:

PARCIUS *iſta viris tamen objicienda memento.*

V. 95. — Οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.] Lego et diſtinguo,

Μὴ φυῇ Μελιτώδες, ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη.
Πλὰν ἑνὸς οὐκ ἀλέγω, μή μοι ΚΟΝΙΑΝ ἀπομάξῃς.

De veſte ſua, ne quid detrimenti capiat ſcilicet, ſollicita eſt, ut ſupra, Praxinoa. Quare ad hominem ſe convertit et dicit: *Unum tantum metuo, ne* pulverem *in me abſtergas.* Quod verum videtur. Idem κόνιν, κονίαν et κονιορτόν. Huc egregie facit Lucas X. 11. Καὶ ΤΟΝ ΚΟΝΙΟΡΤΟΝ τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἐκ τῆς πόλεως ὑμῶν ΑΠΟΜΑΣΣΟΜΕΘΑ ΥΜΙΝ. Quod plane geminum germanum eſt.

V. 98. Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀείστευσε] Hae merae tenebrae viris eruditiſſimis. Primum quis cujusve fuerit iſte *Sperchis*, ignorant. Deinde quod reddunt, *Quae Sperchin in cantu lugubri ſuperavit*, a Graecis certe alieniſſimum eſt. Graeci enim ἀριστεύειν τινός, non τινά, dicunt. Theocritus, XVII. 45.

Κάλλει ΑΡΙΣΤΕΤΟΙΣΑ ΘΕΑΩΝ πότν' Ἀφροδίτα.

Confer Cl. Valckenar. ad Herodot. VII. 106. Recte autem poeta, Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον. SPERCHIS eſt nomen *ialemi*, ſive *carminis lugubris*, quod in honorem *Sperchidis*, qui ſe Perſae pro patria interficiendum obtulerat, cantabatur. Hiſtoria legitur apud Herodot. VII. 134. ubi Σπερ-

Digitized by Google

χίης vocatur. Sed Plutarchus, Lucianus, Stobaeus, Suidas, Σπέρχιν vocant. Quibuscum facit Syracusanus noster. Verba Suidae sunt: Σπέρχις καὶ Βοῦλις, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, αυθαίρετοι ἐς Πέρσας ἦλθον, δίκην δώσοντες Ξέρξῃ τῷ Περσῶν βασιλεῖ ὑπὲρ τῶν κηρύκων, τῶν ὑπ' αὐτοῦ πεμφθέντων καὶ καταχωσθέντων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Ubi quos Herodotus *Spartanos*, Suidas *Athenienses* vocat. Sed nostri lexicographi oscitantia doctis jampridem perspecta est. Dicebatur autem *carmen*, quod laudes *Sperchidis* et *Bulidis* continebat, SPERCHIS; ut *Scolium*, quod in honorem *Harmodii* et *Aristogitonis* cantitari solebat, HARMODIUS. Aristoph. Acharn. 977.

Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε ΤΟΝ ΑΡΜΟΔΙΟΝ ᾄσεται p. 339.
Συγκατακλινείς. —

Quo respexit Antiphanes Comicus apud Athen. Lib. XI. p. 503.

Ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων
Τούτων περαίνῃς, τόν τε ΤΕΛΑΜΩΝΑ, μηδὲ τὸν
ΠΑΙΩΝΑ, μηδ' ΑΡΜΟΔΙΟΝ. —

Quae tria nomina *Scoliorum* sive *cantilenarum* sunt. Quare locum Theocriti ita demum interpretandum esse censeo: *Quae in canendo Sperchide, quod carmen lugubre est, primas tulit.* Quod omnino verum, et cum Graecis concordantissimum est.

V. 101. — Χρυσῷ παίζουσ' Ἀφροδίτα.] Dores παίσδεσα, non παίζεσα. Idem autem Χρυσῷ παίζουσα et Χρυσῷ χαίρουσα. Quae Graecis solennis locutio. Vide nos ad Suid. V. Νηφάλιος. Rem egregie illustravit Daniel Heinsius, non pessimus Theocriti interpres. Quare nihil ultra tentandum.

V. 113. Παρ' ὀπαλοὶ κᾶποι. —] Ἀδώνιδος κῆποι in Proverbium abiere. de quo consulendi paroemiographi, et Cl. Upton. ad Arrian. Epictet. p. 262. Ejus meminit Julianus in Caesaribus, loco eleganti, quem, quia ab iis qui de Adonismo scripserunt, praetermissus est, hic integrum subjiciam. Est autem p. 329. Ed. Spanhem. Καὶ ὁ

Digitized by Google

Σεληνός· Ἀλλ' ἢ ΤΟΥΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ ΚΗΠΟΥΣ ὡς ἔργα ἡμῖν, ὦ Κωνσταντῖνε, ἑαυτοῦ προσφέρεις; (MS. προφέρεις;) Τί δὲ, εἶπεν, εἰσὶν οὓς λέγεις Ἀδώνιδος κήπους; αἱ γυναῖκες (leg. ΟΥΣ αἱ γυναῖκες) ἔφη, τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀνδρὶ φυτεύουσιν ὀστρακίοις ἐπαμησάμεναι γῆν λαχανίαν. Χλωρήσαντα δὲ ταῦτα πρὸς ὀλίγον, αὐτίκα ἀπομαραίνεται. Locus insignis. Primum notanda locutio, γῆν λαχανίαν. quae rarior. Deinde vide illud τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀνδρί. *Veneris marito.* Quomodo locutus est Theocritus infra, 131.

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ΑΝΔΡΑ.

Huc falsе adludit Daphnis apud Nostrum, I. 109. versibus lepidissimis, quos hic adponam, ut emendatiores legantur.

Οὔ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδὰν
Ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν. —
Ὡραῖος χ᾽ὠδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.

Haec nullo modo satisfaciunt. Tentabat Reiskius, sed tentabat frustra. Reponendum omnino,

ΩΡΕΙΟΣ Χ᾽Ὠδωνις. —

Sensus est: *Tu me rides, et de* BUBULCO *triumphos agis. Sed Anchises* BUBULCUS; *sed Adonis* PASTOR; *et uterque* MONTES *colebant.* Idem ὤρειος et ὄρειος. Qua voce utitur Polybius, Lib. X. p. 835. Καὶ ΤΩΝ ΟΡΕΙΩΝ τοὺς ΑΚΟΝΤΙΖΕΙΝ καὶ λιθάζειν δυναμένους, οἵ τινες κατὰ
p. 340. τάξιν μὲν οὐκ ἔμενον. Ita scribendus iste locus, qui cum Nostro conferendus est. Manum suam agnoscit Theocritus III. 46.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ΩΡΕΣΙ ΜΑΛΑ ΝΟΜΕΥΩΝ
Οὐχ οὕτως ΩΔΩΝΙΣ ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;

Confer etiam Idyll. XX. 35. Eodem mendo laborat Epigramma, nescio cujus, in Anthol. Cephalae. p. 2. Edit. Reiskii. quod hic emendatum adscribam.

Digitized by Google

ΑΔΗΛΟΝ.

ἠραϊ δὴ καὶ τόνδε κεκυφότα φαγινὸν ὄσδον
Ὥρεσιν ἀγρῶται βωκόλοι ἐξέταμον.
Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες ὁδῷ ἔπι καλὸν ἄθυρμα
Κάτθεσαν, ΩΡΕΙΩΝ ῥύτορι βωκολίων.

V. 115. — Ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται] Diu est quod emendavimus,

— Ἐπὶ πλαθάνᾳ ΠΟΝΕΟΝΤΙ.

Quod verum. Verbum autem Πονεῖν in hoc negotio significantissimum est. Plutarchus in Lucullo. Νεόπλουτα δ' ἦν τοῦ Λεκούλλου τὰ δεῖπνα τὰ καθ' ἡμέραν, οὐ μόνον στρωμναῖς ἀλουργίσι καὶ διαλίθοις ἐκπώμασι καὶ χορηγοῖς καὶ ἀκροάμασιν ἐπεισοδίοις, ἀλλ' ὄψων τε παντοδαπῶν καὶ ΠΕΜΜΑΤΩΝ περιττῶς ΔΙΑΠΕΠΟΝΗΜΕΝΩΝ παρασκευαῖς ζηλωτὸν ἀνελευθέρως ποιοῦντος ἑαυτόν. Quod vero scribit Cl. Reiskius, ποιεῦνται, putidissimum est. Deinde legitur,

Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζου.

Quae librarii emendatio est. Tu pristinam formam fac restituas,

— Πτερύγων πειρώμενοι, ΟΣΔΟΝ ΑΠ' ΟΣΔΩ.

Sappho apud Schol. ad Idyll. XI. 39.

— Ὡς γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ΟΣΔΩ.

Ita scribendus iste locus. Eandem formam servat Noster, THYRSIDE 28.

Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδεῖ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ΠΟΤΟΣΔΟΝ.

Ut ὄζος et ὄσδος, sic ἄζειν et ὄσδειν. Quod ubique tenendum. Ceterum notanda obiter vox Ἀμφῶες. quod ad *poculi* μέγεθος *indicandum* addit poeta. Schol. Ἀμφῶες, τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά; Διὰ δὲ τούτου ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ παρίστησι. Recte. Idem dicendum de *Nestoris poculo* apud Homerum, quod *quatuor ansis* et *gemi-*

Digitized by Google

πα βάσει gaudebat. Qui locum aliter accipiunt, falluntur.

V. 123. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνῳ·
Ἀ Μίλατος ἐρεῖ. —] Distinguo,

p. 341. Πορφύρεοι δὲ τάπητες, ἄνω μαλακώτεροι ὕπνῳ.

Tapetes ex alia parte *ψιλοὶ*, ex alia *villosi*. hinc ἄνω μαλακὰς *superne molles* vocat poeta. Ita locutus est Hesychius: Διακονίς. ἐπὶ ὑφῆς ἱματίου ΑΝΩΜΑΛΛΟΥ, ὅ φαμεν κονίζειν. Καὶ ἄνθρωπος ὁ μὴ πυκνός. Ita scribendus iste locus ex emendatione Scaligeri, quem minus perspectum habuerunt nuperi editores. Intelligendus autem Hesychius de *veste hirsuta*, et *villis* tanquam *tectorio* oblita. Quin et *homo futilis* et nullius pretii Διακονὶς dicebatur. Τοῖχον κεκονιαμένον vocat D. Paulus. quod perinde est. Ceterum quos ἄνω μαλακοὺς appellat Theocritus, μνιαροὺς τάπητας *muscosos tapetas* vocat Antiphilus in Anthologia Cephalae. de quo nos ad Suid. V. Μνιαρόν. et Epist. Crit. p. 156. Huc adlusit Antipater in Epigrammate; quod, quia tenerrimum est, et ex Syracusano nostro magnam partem expressum, hic integrum subjiciam.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ καὶ ἔτ' ἐκ βρέφεος κοιμωμένη Ἀντιοδημὶς
ΠΟΡΦΥΡΕΩΝ Παφίης νωσὶ ἐπὶ ΚΡΟΚΙΔΩΝ·
Ἡ ταπεραῖς λεύσσουσα κόραις ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΟΝ ΤΠΝΟΥ,
Λυσίδος ἁλκυόνων τερπνὸν ἄθυρμα μέθης·
ΤΔΑΤΙΝΟΥΣ ΦΟΡΕΟΥΣΑ ΒΡΑΧΙΟΝΑΣ· ἦ μόνη ὀστοῦν
Οὐ λάχεν· ἦν γὰρ ὅλη τοὺν ταλάροισι γάλα·
Ἰταλίην ἤμειψεν, ἵνα πτολέμοιο καὶ αἰχμῆς
Ἀμπαύσῃ Ῥώμην μαλθακίνῃ χάριτι.

Carmen elegans et ubique Theocritum redolens. Quod vero legitur, Τδατίνους φορέουσα βραχίονας, ex Siculo nostro manifeste descriptum est, qui ita scribit in COLO.

Digitized by Google

Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσσις ἀνδρείοις πέπλοις
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες ΦΟΡΕΟΙΣ ΤΑΑΤΙΝΑ ΒΡΑΚΗ.

Ubi inepte interpres, ὑδάτινα βράκη. *aquatiles braccas.* immo vero, *molliculas*, *delicatulas.* quales *Milesiarum* ſcilicet. Quod ex Antipatro conſtat. Callimachus,

— ΤΑΑΤΙΝΟΝ καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον.

Theocriti autem veneres libenter imitantur Epigrammatographi. En exemplum non minus illuſtre:

ΔΩΡΙΕΩΣ.

Τοῖος ἦην Μίλων ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βρίθος,
Τετραετῆ δάμαλιν ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
Ὤμοις δὲ κτῆνος τὸ πελώριον ὡς νέον, ἄρνα p. 342.
Ἤνεγκεν δι' ὅλης κοῦφα παναγύρεως.
Καὶ θαμβος μὲν ἀτὰρ τοῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα
Πρόσθεν Ἱσαίου ξεῖνε θυηπολίου.
Ὃν γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζηγον, εἰς κρέα τόνδε
Κόψας, πάντα ΚΑΤ' ΟΥΝ ΜΟΥΝΟΣ ΕΔΑΙΣΑΤΟ ΝΙΝ.

Verſus poſtremus, quod nemo vidit, *Theocriteus* eſt. Noſti illud Idyll. IV. 34.

Αἴγων ὀγδώκοντα ΜΟΝΟΣ ΚΑΤΕΔΑΙΣΑΤΟ μάσδας.

V. 147. — Ἀναίριστος Διοκλείδας.] Hunc locum minus intellexerunt interpretes. Idem ἀνάριστος et ἄγευστος, ſive ἀνακρέατιστος. Quare dicit Gorgo: *My husband has had no meat for the day.* Heſych. Ἄριστον, τὸν πρωϊνὸν ΑΚΡΑΤΙΣΜΟΝ. Schol. ad Homer. Il. Ω. 124. Ἄριστον δὲ λέγει νῦν τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς λέγομεν ΑΚΡΑΤΙΣΜΑ. Ita ſcribendus iſte locus. Confer Plutarch. Sympoſ. Lib. VIII. p. 726. Athenaeum p. 11. et Schol. ad Homer. Il. B. 381. Atque hinc corrigendus Theocritus in THYRSIDE, loco omnium vexatiſſimo, et qui viros doctiſſimos fruſtra exercuit. eſt autem v. 50.

Digitized by Google

— Τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάσειν
Φατὶ πρὶν ἢ ἀκρατίστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζῃ.

Ubi Schol. Ἐνταῦθα δὲ Ἀκράτιστον ἀντὶ τοῦ Ἄγευστον. quod falsum est. Proculdubio scribendum,

— — Πρὶν ἢ ΑΝΑΡΙΣΤΟΝ ἐπὶ ξηροῖσι καθίζῃ.

Error ortus videtur ex interpretamento. Ἀνάριστον, ἄγευστον, ἀνακράτιστον. quae vox postrema, nonnihil decurtata, in textum irrepsit. hic fons et fundus corruptelae. Quare corrigendus Scholiastes: Ἐνταῦθα δὲ ΑΝΑΡΙΣΤΟΝ ἀντὶ τοῦ Ἄγευστον. quod omnino verum. Rem egregie expressit Apulejus Metam. IX. p. 219. *Quanto me felicior Daphne vicina, quae* MERO ET PRANDIO MATUTINO *faucia, cum suis adulteris voluptatur.*

V. 148. Χ'ωνὴρ ὄξος ἄγαν. —] Scribe ὀξὺς ἄγαν. Theocritus in CYNISC. AMOR. 10.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ΟΞΥΣ.

Huc imprimis facit Etymolog. V. Ὀξύς. καὶ ΟΞΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ τὸν ταχέως θυμούμενον. Automedon in Epigram. Anthol. Lib. II. p. 269.

Εἰπεῖν τὸν καλέσαντα φυλάσσομαι· ἔστι γὰρ ΟΞΥΣ.

Quae sequuntur ita legenda sunt cum Casaubono,

— Πεινᾶντί γε μηδὲ ΠΟΤΕΝΘΗΙΣ.

Ad esurientem ne accedito. Noster Epigram. in Hipponactem.

p. 343. Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ΠΟΤΕΡΧΕΤ τῷ τύμβῳ.

Eleganter Polybius in Excerptis Valesii, p. 1324. Τοιαύτην ἐποιεῖτο τὴν φαντασίαν, ὥστε τὸν θεασάμενον πρὸς πᾶν ζῶον ἑτοιμότερον ἂν ΠΡΟΣΕΛΘΕΙΝ ἢ πρὸς ἐκεῖνον. Ceterum, quoniam Automedontis mentio hic facta est, hominis in re epigrammataria non infimi nominis, nequeo mihi temperare, quin hic coronidis loco adscribam Epigramma, quod primus et solus publici juris fecit Cl. D'Orvill. in

Digitized by Google

Siculis, p. 271. idque eo libentius, quod exquisitum est, et vera ejus lectio virum doctissimum fugerit.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Ἡμίονοι σύγγηροι ἐμὴν κομέουσιν ἀπήνην,
Ταῖσιν Ὁμηρείοις πάντα λιταῖς ἴκελαι.
Χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλωπές τ' ὀφθαλμῶ,
Ἡφαίστου πομπή, σκύτινα δαιμόνια.
Οὔποτε γευσάμενοι μὰ τὸν ἥλιον οὐδ' ἐν ὀνείρῳ
Οὐ θέρεος κρίθην, οὐκ ἔαρος βοτάνην.
Τοὔνεκ' ἐμεῦ μὲν ἔκητι βίον ζώοιτε κορώνης
Ἡμίονοι, κενεὴν ἠέρα βοσκόμεναι.

Muli coaevi meam vehunt rhedam,
Homereis omnino PRECIBUS *similes.*
Claudi, strigosi, et oculis strabis;
Vulcani pompa, larvae coriaceae.
Qui nunquam gustarunt, ne per somnium quidem,
Vel aestate hordeum, vel vere herbam.
Quare, me quidem volente, vitam vivite cornicis
Muli, et inanem aera, quod facitis, carpite.

Ita scribendum et interpretandum istud Epigramma. In versu postremo vox Ἡμίονοι, quae vulgo deest, tum ad metrum, tum ad sensum necessaria videtur. Vide Leonidam in Epigrammate, de quo nos supra. Recte autem Ἡφαίστου πομπή. *digni qui in Vulcani comitatum admittantur.* quia *claudi* scilicet. Deinde festive, σκύτινα δαιμόνια. *Skin and bones.* δαιμόνια autem vocat, quia aere vescebantur. Notum illud Homeri,

Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον,
Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.

Atque hinc emendandus videtur Hesychius: Δίαιτα τοῦ οὐρανοῦ. τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν. Quod falsum et librario imputandum. Legendum omnino Δίαιτα τοῦ οὐρανοῦ. ΟΥΤΕ φαγεῖν ΟΥΤΕ πιεῖν. Sic vivunt coelestes et sic vivebant muli Automedontis. Sed totum hoc Epigramma longe doctissimum et elegantissimum est.

Digitized by Google

p. 344. Atque haec dicenda habui ad Theocriti SYRACUSIAS. Possem plura; sed otium deest, desunt libri manuscripti, sine quibus nihil fere tentandum in Theocrito. Sed hisce ferculis Tu nos, ut spero, propediem beabis ex penu BODLEIANO, quibus omnes harum cupediarum studiosos aeternum demerebis. Interea desiderio tuo deesse nolui, et hoc publicum amicitiae nostrae et studii in te mei testimonium exstare volui. Vale, vir doctissime, et illustrem Academiam OXONIENSEM ornare perge. Dabam S. MARTINI. XX. Decemb. MDCCLXVII.

Digitized by Google

JOANNIS TOUPII

ADDENDA IN THEOCRITUM.

Digitized by Google

EXIMIO VIRO

ET

IN ARTE SUA

LONGE CELEBERRIMO

GULIELMO HEBERDEN

M. D.

MUSARUM

AMICO AMICISSIMO

HAEC ADDENDA

IN

THEOCRITUM

ADFECTUS HAUD EXIGUI

EXIGUUM MONUMENTUM

SUMMO STUDIO

ET

SINGULARI OBSERVANTIA

D. D. D.

J. TOUP.

Digitized by Google

JOANNIS TOUPII
ADDENDA IN THEOCRITUM.

IDYLL. I.

Ver. 3. — Μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῃ.] Huc alludit Longus, Paſtoral. II. p. 80. Ἐσεμνύνετό τις ὡς λύκον ἀποκτείνας· ἄλλος ὡς μόνου ΤΟΥ ΠΑΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΡΙΣΑΣ. p. 389. ed. Wart. T. II.

V. 5. — Ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἄ χίμαρος. —]

Haec nauci non ſunt. Nam τὲ pro σὲ nemo veterum dixit. Obſtare quidem videtur Corinthus, ſive Gregorius, neſcio quis, qui de *Dialectis* ſcripſerat. Sed locus manifeſto ſpurius eſt, et ex corrupta lectione natus. Nec tanti ſane eſt iſte tenebrio, cujus ulla ratio habeatur. Scribendum procul dubio

— Ἐς ΤΥ καταῤῥεῖ
Ἄ χίμαρος. —

Quod Dorum eſt. Sic ſemper noſter. I. 78.

τίς ΤΥ κατατρύχει; — —

Nec non II. 78.

κ᾽ἤφ᾽ ὅτι Σιμαίθα ΤΥ καλεῖ. — —

Adde III. 19.

Νύμφα, προσπτύξαί με τὸν αἰπόλον, ὡς ΤΥ φιλάσω.

Sed haec ſunt infinita. Ceterum hunc locum in oculis habuit Bio, Epitaph. Adonid. 55.

— τὸ δὲ πᾶν καλὸν ΕΣ ΣΕ ΚΑΤΑΡΡΕΙ.

Digitized by Google

V. 49. Ἀ δ' ἐπὶ πήρᾳ
πάντα δόλον τευχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάσειν
φατὶ πρίν—] Ad hunc locum proculdubio respexit Alciphro, III. 21. Αὐτὸς δὲ ΟΥ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΑΝΗΣΕΙ, ΠΑΝΤΑ ΜΗΧΑΝΩΜΕΝΟΣ, ΠΡΙΝ ταῖς παρὰ τοῦ Λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Ita scribendus iste locus ex emendatione doctissimi Bergleri. Quod ex Theocrito nostro manifestum est. De *Vulpecula* autem *vineae damnum inferente*, de quo supra noster, confer Cantic. Salomonis, II. 15. Ad quem locum vel respexit, vel non respexit Theocritus.

V. 5. — Αἶγά τ' ἔδωκα
Ὤνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λεύκοιο γάλακτος.] Recte Scholiastes, Τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρόν. Ἄρτον τυρῶντα, vocat Sophro apud Athenaeum, L. III. p. 119. cujus verba, quae corrupta admodum sunt, hic obiter emendabo. Nam viri doctissimi, qui has Musas tractarunt, nihil viderunt. Καὶ τυρῶντος δὲ ἄρτου μνημονεύει ὁ Σώφρων ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Πενθερᾷ οὕτως· Συμβουλεύω τ' ἐμφαγεῖν ἄρτου γ' ἄρτι τυρῶντα τοῖς παιδίοισι ΣΤΝ ΑΛΙ. Ita scribendus est iste locus. *Recens caseus* cum sale *comedendus est*. Quod *pueris* recte praecepit Sophro. Ceterum ad hunc Theocriti locum manifesto respexit Longus, Pastoral. III. p. 112. Καὶ ἔριφον αὐτῇ δώσειν ἐπηγγείλατο, καὶ ΤΡΟΤΣ ἁπαλοὺς πρωτορρύτου γάλακτος, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Ubi notandum illud γάλα πρωτόρρυτον. Quod haud vulgare est.

V. 105. Οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ Βωκόλος. —] Haec perperam sollicitavit Cl. Reiskius. Nihil falsius, nihil venustius hac Aposiopesi. Ita locutus est Mercurius apud Lucianum, Deor. Dial., XV. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. Item Aristophanes, Vesp. 1172.

Πρῶτον μὲν ὡς ἡ Λαμί' ἀλοῦσ' ἐπέρδετο,
Ἔπειτα δ', ὡς ὁ Κορδοπίων τὴν μητέρα.

Ita scribendus iste locus, vel metro postulante. Recte ὁ Κορδοπίων, ut supra ἡ Λαμία. Sunt autem haec nequiora et κωμικώτερα. Interpretes non intellexerunt. Haud aliter Virgilius, Ecl. III. 12.

Digitized by Google

Novimus et qui te. —
Ad quem locum consulendi interpretes.

V. 118. — Χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος
ὕδωρ.

Thymbris est *montis* nomen. Quod et recte observavit Casaubonus. Interpretes de *fluvio* acceperunt, in quo falluntur. Ita locutus est Demostratus in Epigr. Anthol. Cephal. p. 172.

Νύμφαι Ναϊάδες καλλίῤῥοον αἵ τόδε νᾶμα
ΧΕΙΤΕ ΚΑΤ' ΟΥΡΕΙΟΥ ΠΡΩΝΟΣ ἀπειρέσιον.
Τμμιν ταῦτα πόρεν Δαμόστρατος Ἀντίλα υἱὸς
Ξέσματα, καὶ δοιῶν ῥίνα κάπρων λάσια.

V. 148. — Τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ἄδεις.] Scribendum ex more et consuetudine Dorum, ΤΤΓΑ. Noster, v. 69.

— Μήτ' ὢν ΤΤΓΑ τοῦτον ὀνάσῃς.

Idem v. 7.

— Μήτ' ὢν ΤΤΓΑ τῷδε χαρίζῃ.

Atque ad hanc normam corrigendus Etymologus, V. ΣΤΓΕ. *οἱ Δωριεῖς σύγα λέγουσι.* Scribe ΤΤΓΑ. Nam Dores τὺ pro σὺ dicunt. Quae vox restituenda Aristophani in Lysistr. 94. p. 390.

— — Μυσιδδέτω
Ὅ,τι λῇς ποθ' ἁμέ. —

Ubi alius *μύσιδδέ τοι*, alius *μύσιδδέ τῳ*. Neuter recte. Quid quod τῳ pro τινι Atticorum, non Laconum est. Scribendum absque controversia

Μύσιδδε τὺ
Ὅ,τι λῇς ποθ' ἁμέ. —

IDYLL. II.

Ver. 3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα.] Ita proculdubio scribendus iste locus, quem pessime accepit Cl. Reiskius. Τὸν ἐμοὶ βαρὺν ὄντα φίλον. *Hominem*

Digitized by Google

carissimum qui me excruciat. Nimirum τὸ γλυκύπικρον amoris nescivit vir doctissimus. Ceterum quod hic scribit Scholiastes, Ἵνα καταθύσομαι ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω, referendum est ad Homer. Iliad. α. 363.

Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ΙΝΑ ΕΙΔΟΜΕΝ ΑΜΦΩ.

V. 33. Κινήσαις Ῥαδάμανθα. —] Lectio ineptissima. Scribendum proculdubio

Κινήσαις ἀδάμαντα· —

Notum proverbium, Πάντα κινεῖν λίθον. Noster VI. 18.

Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς ΚΙΝΕΙ ΛΙΘΟΝ. —

Lapidis autem *Adamantis* apud inferos meminit Propertius, mythologiae Graecae mirus amator, IV. 2.

Quum semel infernas intrarunt funera leges,
Non exorato stant ADAMANTE viae.

Ita scribendus iste locus. *Infernas leges. The rules of the Dead.* Confer Henricum Stephanum in Theocritum.

V. 46. Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμου Ἀριάδνας.] Hunc locum frustra suspectum habuit Cl. Reiskius. Idem λασθῆμεν et λασθῆναι sive λασθήμεναι. Sic solent Dores. Callicratides, Laco, Pythagoreus apud Stobaeum p. 593. Καὶ γὰρ εὐπλαστοι καὶ εὐάγωγοι τυγχάνοντι πρωτόνυμφοι, καὶ ποτὶ τὸ μαθὲν εὐφυῶς ἔχοντι, καὶ ποτὶ τὸ ΦΟΒΗΘΗΜΕΝ, καὶ ἀγαπάξαι τὸν αὐτῶν ἄνδρα. Ubi notanda vox Πρωτόνυμφος, quae rarior et lexicographis ignota. Archytas in Epistola ad Platonem, apud Laertium: τὰ μὲν ὧν περὶ Νόμου, καὶ Βασιλήιας, καὶ Ὁσιότατος, καὶ τᾶς τοῦ παντὸς Γενέσιος, αὐτοί τε ἔχομες, καί τιν ἀπεστάλκαμες· τὰ δὲ λοιπὰ οὔτοι νῦν γε δύνανται ΕΥΡΕΘΗΜΕΝ. Ita scribendus est iste locus. Quod et recte attigisse jam video virum doctissimum ad Corinthum. Vulgo male legitur, καί τινα ἀπεσταλκαμες. Graeca ita vertenda sunt. *Scripta autem Ocelli de Legibus, de Regno, de Pietate, ac de Mundi Generatione, jam nacti sumus, et ad te mittenda curavimus. Reliqua ejus opera adhuc reperiri non possunt.* Ceterum de

Digitized by Google

de Ariadna in insula a Theseo derelicta, et deinde a Baccho compressa, vide quae scripsimus in Epist. Crit. p. 177.

V. 78. Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα. —] Scribe τοῖς δ' ΗΣ. Quod Dorum est. Confer nos infra X. 32. In iis quae sequuntur, πολὺ πλέον ἢ τὺ, σελάνα, nihil muto. Bio, in Epitaph. Adonid. 93.

— — Πολὺ πλέον ἢ τὺ, Διώνα.

Qui locus notandus.

V. 139. Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἕκλιν' ἐπὶ λέκτρων.] Repono ΑΝΕΚΛΙΝ'. Quod suavius et numerosius est. Verbum autem ἀνακλίνειν huic commercio accommodatissimum est. Achilles Tatius in Amor. p. 19. Τὸν πατέρα κατεφίλησα, ὅτι μου κατ' ὀφθαλμοὺς ΑΝΕΚΛΙΝΕ τὴν κόρην.

V. 151. — — Ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο. —] Omnino mecum rescribe,
Ἄκρατον ἐπεχεῖτο. — —

Quid sit ἄκρατον ἐπιχεῖσθαι, optime explicat Scholiastes. Syllaba autem postrema τῷ Ἄκρατον ob caesuram producitur. Noster XXV. 69.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΝ, ὀδμή τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖϊν.

Ita scribendus iste locus. Quod et H. Stephano visum. Confer Nostrum, III. 12. X. 30. Verbum autem ἐπιχεῖσθαι in hoc negotio solenne est. Noster, XIV. 18.

Ἤδη δὲ προϊόντος ἔδοξ' ΕΠΙΧΕΙΣΘΑΙ ΑΚΡΑΤΟΝ
Ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος, ἔδει μόνον ὥτινος εἰπεῖν.

Ubi vide Scholiastam. Ad utrumque locum egregie nugatur Reiskius. Dicebatur etiam ista libatio Ἐπίχυσις· quam vocem Polybio restituendam recte vidit doctissimus Valesius in Excerptis, p. 1417. Ὁ δὲ συνθανόμενος τὸν γινόμενον ἐκ πάντων ἔπαινον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ΤΑΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΟΤΟΙΣ ΕΠΙΧΥΣΕΙΣ, εἰς τέλος ἐχαυνοῦτο, καὶ μᾶλλον ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἐξετυφοῦτο. Athenaeus lib. X. p. 427. Ἦσαν δὲ ΤΩΝ ΑΚΡΑΤΟΠΟΤΩΝ ΕΠΙΧΥΣΕΙΣ, ὥς φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ μέθης, οὐ παλαιαί. Ita scribendus iste lo-

Digitized by Google

cus, in quo frustra fuit magnus Casaubonus. Vulgo inepte legitur, τῶν ἀκροατῶν ἐπιχύσεις. Eleganter Plutarchus in Demetrio. Ἐκεῖνος δὲ χλευάζων καὶ γελῶν τοὺς ἄλλον τινὰ πλὴν τοῦ πατρὸς καὶ αὐτοῦ βασιλέα προσαγορεύοντας, ἡδέως ἤκουε τῶν ΠΑΡΑ ΠΟΤΟΝ ΕΠΙΧΤΣΕΙΣ λαμβανόντων, Δημητρίου βασιλέως, Σελεύκου δὲ ἐλεφανταρχου, Πτολεμαίου δὲ ναυάρχου, Λυσιμάχου δὲ γαζοφύλακος, Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ Σικελιώτου, νησιάρχου. Quae ex Phylarcho totidem verbis deprompta sunt, ut nos docet Athenaeus, Lib. VI. p. 261. Confer etiam Plutarchum in Bruto, p. 995. Quod vero sequitur apud nostrum,

— Καὶ ἐς τέλος ὤχετο φεύγων
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν,

parum intellexerunt interpretes. Sensus est. „*Tandem se proripiebat Delphis, et dixit se amasii fui aedes corollis redimitum ire.*“ Quod amatores facere solebant. Catullus in Atti

Mihi floridis corollis redimita domus erat.

Lucretius. IV. 1171.

At lacrimans exclusus amator limina saepe
Floribus et sertis operit, postesque superbos
Ungit amaracino, et foribus miser oscula figit.

p. 391. Iam vero quod amplius attinet ad illud ΟΥΝΕΚ, quod supra reposui, ita etiam locutus est noster, III. 32.

Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τ' ἀληθέα, ΟΥΝΕΚ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι. —

IDYLL. III.

Ver. 33. Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις. — Quod ad hunc locum scripsit Cl. Reiskius, longe futilissimum est. Sed nihil mutandum. Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, *quae mihi adstabat, et spicas excipiebat.* Nempe *messor* hic loquitur. Dicebatur autem παραιβάτις, *quae messori adstabat, et spicas excipiebat et componebat.* Optime Scholiastes ΠΑΡΑΙΒΑΤΙΣ, ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς. Quod indubitate verum. Confer nos ad Suid. V. ΠΟΙΗΝ.

Digitized by Google

V. 41. Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν. —] „Μᾶλα hic ſunt *oves*, nam ſententia ſic poſtulat, ubi exempla affert paſtorum a deabus adamatorum.“ REISKIUS. Nugae, Cui non dicta *Mala* Hippomenis et Atalantae? Confer Schol. ad II. 120.

IDYLL. IV.

V. 7. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει; Verba notanda. Haud aliter locutus eſt Plutarchus in Alcibiade. Εὐδοκιμῶν δὲ δημοσίᾳ καὶ θαυμαζόμενος, οὐχ ἧττον ἰδίᾳ τοὺς πολλοὺς τότ' ἐδημαγώγει καὶ κατεγοήτευσε τῇ διαίτῃ Λακωνίζων· ὥσθ' ὁρῶντας ἐν χρῷ κουριῶντα καὶ ψυχρολουτοῦντα καὶ μάζῃ συνόντα, καὶ ζωμῷ μέλανι χρώμενον ἀπιστεῖν καὶ διαπορεῖν εἴποτε μάγειρον ἐπὶ τῆς οἰκίας οὗτος ἀνὴρ ἔσχεν, ἢ ΠΡΟΣΕΒΛΕΨΕ ΜΤΡΕΨΟΝ, ἢ Μιλησίας ἠνέσχετο θίγειν χλανίδος. Qui locus eximius eſt.

V. 32. Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἃ Ζάκυνθος.] Editio Commelini ἃ τε Ζάκυνθος. Recte: nam Ζάκυνθος primam corripit. Homer. Odyſſ. I. 24.

Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

Quem et ſecutus eſt Virgilius, Aen. III. 270.

— Nemoroſa Zacynthus,
Dulichiumque, Samusque. —

Zacynthum πόλιν ἀξιόλογον vocat Strabo. Ceterum quod hic ſcribit Scholiaſtes de Crotone, Διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων ΕΤΑΝΔΡΙΑι, καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ, verum eſt. Marcianus Heracleota, in Perieg. 323.

ΕΤΑΝΔΡΟΤΑΤΗ πόλις τε γενομένη Κρότων.

V. 49. Εἴθ' ἦν μοι ἑοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.] Scribendum ΑΙΘ' ΗΣ. Quod ex more et conſuetudine Dorum eſt. Huc facit elegans epigramma in Anthologia Cephalae, p. 127. Edit. Reisk. Quod quia *Bucolicum* eſt, hic integrum et emendatum ſubjiciam. Nam editores, nec gratiae, nec Graeciſmi memores, in alia omnia abierunt.

Digitized by Google

MOTΚΙΟΥ.

Αἱ Χίμαροι τί ποτ' ἆρα τὰ μὲν θύμα καὶ τιθύμαλλα
Λείπετε καὶ χλοερὴν αἰγίνομον βοτάνην,
Πὲρ δὲ ἐπ' ἀλλήλαις τηρτήματα γαῦρα τίθεσθε,
Ἀμφὶ τὸν ὑλοβάτην ἀλλόμεναι Νόμιον;
Οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύσετε; μή ποτ' ἀπεχθὴς
Ἀντήσῃ κορύνῃ χειρὸς ἀπ' αἰπολικῆς.

V. 59. — Τὸ γερόντιον ἢ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

Doctissimus Hemsterhusius legendum censebat

— — τᾶς ΠΟΚ' ΕΚΝΙΣΘΗΣ.

Prius verum; de altero non liquet. Mihi secus videtur cum Scholiasta Rectissime interpres, *Num senecio ille ADHUC molit scortillum illud, quod OLIM deperibat? Does the old fellow follow the same trade STILL?*

V. 61. Ἀμμὰν γ' ὦ δειλαῖε. πρὰν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθών,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἅμος ἐναργεῖ.]

Numeri innumeri. Scribendum cum Editione Florentina πρωΐαν. Quod et monuisse jam video Danielem Heinsium. Quae sequuntur nemo interpretum intellexit. Πρὸς τὴν μάνδραν ἐνεργεῖν, est *ad caulae parietem subagitare.* Πρὸς τοῖχον κινεῖν vocat Archilochus apud Harpocrationem. De quo nos in Epist. Crit. p. 55. Quare removenda distinctio post κατελάμβανον, quae omnes editiones occupavit. Verbum autem Ἐνεργεῖν in isto sensu usurpat Alciphro III. 55. Ὁ Κύων δὲ πρῶτα εὗρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν, εἰς σύριγμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβώνιον, ἔπειτα καὶ Δωρίδα τὴν μουσουργὸν οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ΕΝΕΡΓΕΙΝ, φάσκων ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. Quae κυνικώτατα et festivissima sunt.

IDYLL. V.

Ver. 10. Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἧς τοι ἐνεύδεν.] EUMARAS est nomen *heri.* Quod ex Theocrito constat. Scholiastes pro *pelle* accepit, in quo falsus est. Subintelli-

Digitized by Google

gendum autem hic νάκος· quae vox modo praeceſſit. Eſt autem νάκος *pellis caprina*. Scholiaſtes ſupra, Νάκος, τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. *Pellem* autem *caprinam* nunc pro *amictu*, nunc pro *veſte ſtragula* uſurpabant ruſtici. Longus Paſtor. lib. III. p. 121. Ἤδη ποτὲ καὶ γυμνοὶ συγκατεκλίθησαν, καὶ ἓν δέρμα αἰγὸς ἐπεσύραντο. Καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ῥᾳδίως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἷμα. Quem locum non intellexerunt Interpretes. Aliud eſt δέρμα ἀνασύρεσθαι, aliud δέρμα ἐπισύρεσθαι. Ἀνασύρεσθαι eſt *veſte ſublata partes inferiores denudare*. Diodorus Siculus, I. 85. Αἱ γυναῖκες δεικνύουσιν ΑΝΑΣΤΡΑΜΕΝΑΙ τὰ ἑαυτῶν γεννητικὰ μόρια. Hinc *meretrix*, ſive *mulier proſtrati pudoris*, Ἀνασυρτόπεπλος dicta. de qua nos in *Epiſt. Critic.* p. 84. Ἐπισύρεσθαι eſt *veſte ſuperinducta partes pudendas velare*. Quo ſenſu intelligendus Longus. Ἐπισπᾶσθαι vocat Apoſtolus I. Corinth. VII. 18. Quod perinde eſt. Quae ſequuntur apud Longum, Καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ῥᾳδίως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἷμα, feſtiviſſima ſunt, et quae minus percepiſſe videntur viri eruditi. Nimirum Daphnis et Chloë ſub una pelle ambo concumbebant; ſed puer ita *pudore ſuffundebatur, ut nihil poſſet*. Haec mens Longi. et notanda locutio utraque, ἐπισύρεσθαι τὸ δέρμα — ἐτάραξε τὰ αἷμα. nam rariſſimae et exquiſitiſſimae elegantiae ſunt. Ceterum ut *Eumarae* ne pellis quidem erat, in qua cubaret, ſic Diogenes Cynicus, quod veſtem ſtragulam non haberet, pallio ſuo indormire ſolebat, de quo Laërtius: Τρίβωνα διπλώσας πρῶτος κατά τινας διὰ τὸ ἀνάγκην ἔχειν καὶ ΕΝΕΥΔΕΙΝ αὐτῷ. p. 392.

V. 41. Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἶδε κατεβλιγχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

Huc egregie facit Artemidorus Oneirocrit. I. 18. Ὁ μὲν γὰρ διὰ τὸ παιδικὸν τῆς ἡλικίας πρὸ τῆς ὥρας περαινόμενος, διὰ τὸ ΑΛΓΕΙΝ, νοσήσει. Confer etiam Lucian. *Ver. Hiſtor.* I. 8. Ceterum ad hunc locum Theocriti manifeſto reſpexit nebulo neſcio quis in elegantiſſimo Epigrammate apud *Stratonem*; quod hactenus *ineditum*, hic luci publicae emendatum donabo.

Digitized by Google

ΑΔΗΛΟΝ.

Χαίρω τὸν λακέρυζον ὀρῶν θεὸν εἰς τὸ φάλαντον
Βρέγμ' ὑπὸ τᾶν αἰγᾶν, αἰπόλε, τυπτόμενον.
Αἰπόλε, τοῦτον ἐγὼ τρὶς ἐπύγισα· τοὶ δὲ τραγίσκοι
Εἰς ἐμὲ δερκόμενοι, τὰς χιμάρας ἔβλεπον.
Οὕτω σ' Ἑρμαφρόδιτε πεπύγικα· καὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν,
Αἰπόλε, καὶ σαυτόν· αἰπόλε, καὶπιγελῶν.

V. 47. — Ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι.] — Scribendum omnino Ἐπὶ δένδρων. Quod et vidit Cl. Reiskius. Noster XV. 121.

Οἷον ἀηδονιῆς ἑφεζόμενοι ΕΠΙ ΔΕΝΔΡΩΝ.

V. 89. Τὰς αἴγας παρελῶντα. —] Ad hunc locum respexit Longus, Pastoral. III. p. 109. Αὕτη ὀρῶσα τὸν Δάφνιν ΠΑΡΕΛΩΝΤΑ ΤΑΣ ΑΙΓΑΣ, ἔωθεν εἰς νομὴν, νύκτωρ ἐκ νομῆς, ἐπεθύμησεν ἑαυτὴν κτήσασθαι, δώροις δελεάσασα. Quae Theocriti lectionem vulgatam unice confirmant.

V. 90. Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐμμαίνει. —] Vir doctissimus in *Epist. ad Cl. Valcken.* legendum censebat, λεῖος ὑπάναν. Epist. Crit. I. p. 35. Sed nihil necesse. Λεῖος est *imberbis*, de qua voce nos nonnulla ad Suid. V. Σωρανός. Strato in venustissimo Epigrammate, quod hic ὁλόκληρον subjiciam, ut emendatius legatur.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εὐκαίρως ποτὲ παιδοτρίβης ΛΕΙΟΝ προδιδάσκων
Εἰς τὸ γόνυ κάμψας μέσσον ἐπαιδοτρίβει,
Τῇ χερὶ τοὺς κόκκυς ἐπαφώμενος. ἀλλὰ τυχαίως
Τοῦ παιδὸς χρήζων ἦλθεν ὁ δεσπόσυνος.
Ὡς δὲ τάχος τοῖς ποσσὶν ὑποζώσας ἀνέκλινεν
Ὕπτιον, ἐμπλέξας τῇ χερὶ τὸν φάρυγα.
Ἀλλ' οὐκ ὢν ΑΠΑΛΑΙΣΤΡΟΣ ὁ δεσπόσυνος προσέειπε,
Παῦσαι. ΠΝΙΓΙΖΕΙΣ, φησί, τὸ παιδάριον.

Ita scribendum est istud Epigramma, cujus partem posteriorem dedit Cl. Salmasius *ad Lampridii Commodum.* Notanda autem ἀμφιβολία in Verbo πνιγίζειν. in qua vis et acu-

Digitized by Google

leus Epigrammatis consistit. Nam πνίγειν sive πνιγίζειν, quod viros doctissimos fefellit, est verbum praetextatum, et de *utraque palaestra* usitatum. Hinc jocus scilicet, et lux Epigrammati. Atque hinc intelligendus Aristophanes in Nub. 1378.

— Εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
Κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, ΚΑΙΠΝΙΓΕΙ, κἀπέτριβεν.

Quae omnia verba *ludicra* sunt, et nunc *honesto*, nunc *inhonesto* sensu usurpantur. Sic solet Comicus ad movendum risum. Quod omnes Interpretes latuit. Sed haec paulo obscœniora sunt, et quae explanari nolunt. Ceterum ut Λεῖος est *imberbis*; sic Ἀωρόλειος de eo usurpatur, *qui praeter aetatem est imberbis*, sive, *qui vir factus, barbam non habet*. Cratinus apud Hephaest. περὶ μέτρων, p. 50.

Ἐρασμονίδη Βαθιππε ΤΩΝ ΑΩΡΟΛΕΙΩΝ.

Quam vocem aliter exponit Scholiastes, aliter noster Suidas. Adscribam eximium locum Aeliani *de Nat. Animal.* XIII. 27. unde de vi et potestate hujus vocis apertissime constabit. Μειρακίου γε μὴν δεομένου ἐπὶ μήκιστον τριχῶν ἀπορίας τῶν ἐπὶ τοῦ γενείου, αἷμα ἐπιχρισθὲν θύννου ΑΩΡΟΛΕΙΟΝ τὸ μειράκιον ἐνεργάζεται. Quae verba sedulo notanda; nam Interpres hic nihil agit.

V. 94. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὁριμαλίδες. ⏑ — —] Scribe, Ὁρομαλίδες, quod melius. Τὰ ὀρεῖα μῆλα recte exponit Scholiastes. Huc respexit Corinthus sive Gregorius *de Dialect.* p. 120. ed. nuper. Ὁρομαλίδες λέγονται παρ' αὐτοῖς τὰ ὀρεῖα μῆλα. Deinde recte Edit. Romana,

ΛΕΠΡΟΝ ἀπὸ πρίνοια λεπύριον. — —

Quod et vidit Cl. Reiskius. *Tunicam scabram* vocat Plinius. Nihil verius.

V. 131. — Πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.] Libri nonnulli veteres, una voce, ῥοδάκισσος. Scribendum proculdubio, idque eleganter admodum,

— — πολλὸς δὲ καὶ ὁ ΡΟΔΟΚΙΣΣΟΣ ἐπανθεῖ.

Digitized by Google

Recte ὁ ῥοδόπισσος, ut ſupra ἀ μελίτεια. Librarii autem, verſui conſulentes, omnia peſſumdederunt. Vide nos ad Suid. V. Καββαλών. Notanda autem locutio, πολλὸς ἐπανθεῖ. Quod rarioris et elegantioris Graecifmi eſt. de quo nos nonnulla ad *Demoſthenem Taylori*, Vol. II. p. 697. De *rhodociſſo* conſulendus Scholiaſtes.

V. 144. Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.] Verſus claudicat. Scribendum

— — ΕΙΣ ὠρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.

p. 393. Nempe prima Syllaba nunc brevis nunc longa eſt. De quo nos ad Suid. V. ΔΕΚΑΤΕΥΕΙΝ. et V. ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΕΙΣ. Confer etiam Cl. Musgravium, Exercit. Euripid. p. 3.

IDYLL. VI.

Ver. 11. — Τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει·
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.] Editio Florentina καχλάζοντες. Quod vero proximum eſt. Scribendum proculdubio,

Ἄσυχα ΚΑΧΑΛΑΖΟΝΤΟΣ ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.

Quae vulgatis haud paulo ſuaviora ſunt. Noſtram lectionem agnoſcit Scholiaſtes; ἡσύχως κινουμένου τοῦ αἰγιαλοῦ. Quod notandum. Ceterum verbum φαίνει viris doctiſſimis minus arridebat. Hinc alius ῥαίνει, alius σαίνει. Quam et *elegantem correctionem* vocat vir eruditiſſimus ad Euripidis Hippolytum. Sed vulgata lectio veriſſima eſt. Huc facit, ut taceam Scholiaſtem, Paulus Silentiarius, in Epigr. Anthol. lib. VII. p. 594. Quod ita ſcribendum eſt.

Σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα ΦΑΙΝΕΙ,
Καὶ ποταμῶν δῖναι, καὶ δέπας οἰνοχόου.

IDYLL. VII.

Ver. 4. — Εἴτι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν. Recte, ut videtur, Reiskius,

Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν. — —

Digitized by Google

Noſter in epigrammate *De Piſandro*,

Πρῶτος ΤΩΝ ΕΠΑΝΩΘΕ *μουσοποιῶν*.

Idem autem Χαὸς et Χαιός. Heſych. Χαιὸς, ἀγαθός. Idem: Χάϊος, ἀγαθὸς, χρηστός. Scribe, Χαιὸς, ſive Χάϊος. Quam formam uſurpat Ariſtophanes in Lyſiſt. 90.

Τίς δ' ἡ τέρα παῖς; Χαΐα *μὲν ναὶ τὼ σιὼ*,
Κορινθία δ' αὖ. —

Ubi recte Schol. Χαΐα ἀντὶ τοῦ, ἀγαθη. Sed prior verſiculus una ſyllaba longior eſt. Quod miror non animadverſſe editores. Scribendum proculdubio,

— — Χαΐα *μὲν*, ΝΑΙ ΣΙΩ,
Κορινθία δ' αὖ.

Sic Comicus, ſupra 81.

— *μάλα γὰρ, οἴω*, ΝΑΙ ΣΙΩ,
Γυμνάδδομαί γε *καὶ ποτὶ πυγὰν ἄλλομαι*.

Atque hinc Βαθυχαῖος. quae vox occurrit apud Aeſchylum in Supplic. 865.

Ἅγιος ἐγὼ ΒΑΘΥΧΑΙΟΣ
Βαθρείας *βαθρείας*
Γέρον. — —

Ubi Schol. Βαθυχαῖος, ἢ μεγάλως εὐγενής· ΧΑΟΙ *γὰρ οἱ* εὐγενεῖς. Addam alteram vocem, ΕΥΧΑΙΟΣ. Heſychius: Εὐχατότερον, *πλουσιώτερον*. Scribendum, praeeunte aliquantum Kuſtero, ΕΥΧΑΙΟΤΕΡΟΝ, *πλουσιώτερον*. Ut a Χαῖος, Χαϊώτερος, quam vocem uſurpat Ariſtophanes, ſic ab Εὐχαῖος, Εὐχαιότερος. Quae vera lectio. Dicitur autem Βαθυχαῖος et Εὐχαῖος, ut Βαθυκτέανος et Εὐκτέανος. Βαθύπλουτος et Εὔπλουτος. Eadem fere forma et poteſtate gaudet ΕΤΟΛΒΟΣ. Quae vox itidem Heſychio redonanda eſt. Heſych. Εὔολον, *συνετόν*. Vox prior nulla eſt. Legebat Cl. Ruhnkenius, ΕΥΒΟΥΛΟΝ, *συνετόν*. Sed vera lectio ſine controverſia eſt ΕΤΟΛΒΟΝ, *συνετόν*. Cui opponitur Ἄνολβον. Sophocles Aj. 1176.

Τοιαῦτ' ΑΝΟΛΒΟΝ *ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών*.

Digitized by Google

Ad quem locum Scholiastes, Ἄνολβον, ΑΝΟΗΤΟΝ. ὄλβος γὰρ κυρίως ἡ φρόνησις. Quae verba notanda.

V. 6. — — Βούρειαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν.] Scribe Βέρειναν sive Βέρινναν. Antimachus apud Galen. *de Antidot.* lib. I. p. 429. ad Aesculapium:

Εἴτε σε Τρικκαῖοι, δαῖμον, ἔχουσι λόφοι,
Ἢ Ῥόδος, ἢ ΒΟΤΡΙΝΝΑ. —

Βορίνην vocat Philetas apud Scholiastam. Quod perinde est. Inepte autem noster Interpres, *Qui Buream fontem ab imo confecit.* Immo, *ictu pedis confecit.* Hujusmodi fontes ποδοῤῥαγέας vocant Graeci. Onestes in eleganti Epigrammate apud Holsten. ad Stephan. Byzant. V. Ἀκροκόρινθος.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ἀσωπὶς κρήνη καὶ Πηγασὶς, ὕδατ' ἀδελφά,
Ἵππου καὶ ποταμοῦ δῶρα ΠΟΔΟΡΡΑΓΕΑ.
Χὠ μὲν ἔκοψ' Ἑλίκωνος, ὁ δὲ φλέβας Ἀκροκορίνθου
Ἔπληξ'. ὦ πτέρνης εἰς ἴσον εὐστοχίη.

Ita scribendum est istud Epigramma, cujus tum metrum, tum sensum flagitiosissime violavit Cl. Reiskius in Anthol. Cephal. p. 162. Nimirum Asopis et Pegasis, quae *fontium* nomina, similem ortum habuerunt; haec ex ungula *equi* Pegasi, illa ex calce Asopi, qui nunc vir, nunc *fluvius* scilicet. de quo nonnulla Pausanias in Corinthiacis. Haec est mens Epigrammatis, quo nihil planius.

V. 18. — Γερῶν ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ —] Ad hunc locum nugatur Scholiastes, nugatur et Cl. Reiskius. Quid sit autem Ζωστὴρ πλακερὸς, nemo Interpretum intellexit. Idem πλακερὸς et πλοκερός. Etymologus: Λιπαίνω, παρὰ τὸ λίπος. ἀπὸ δὲ τοῦ Λιπᾶναι, γίνεται λιπαρός. τὰ γὰρ εἰς ναῖ ἀπαρέμφατα ποιοῦσιν εἰς ὃς ὀνόματα ἰσοσύλλαβα τοῖς ῥήμασι· καὶ ἢ τῷ ᾰ παραλήγεται, ἢ τῷ ᾱ· μιᾶναι, μιαρός· μυσᾶναι, μυσαρός· χλῖναι, χλιαρός· θλιβῆναι, θλιβερός· συγῆναι, συγερός· τακῆναι, τακερός. Ut a τήκω, τακῆναι, τακερὸς, sic a πλέκω, πλακῆναι, πλακερός. Est autem Ζωστὴρ πλακερὸς, *Cingu-*

Digitized by Google

lum ſparteum, ſive funiculus ex ſparto plexus. Qualia ſunt hominum ruſticorum. Ζῶμα μελαγκράνιον vocat Philetas apud Strabon. lib. III. p. 256.

Λεπγαλέος δὲ χιτὼν πεπινωμένος, ἀμφὶ δ' ἀραιὴν
Ἰξὺν εἱλεῖται ΖΩΜΑ μελαγκράνιον.

Ita legendus iſte locus. Vulgo Κόμμα μελαγκράνιον. quod nihili eſt. Salmaſius ad Solinum, p. 186. legebat, ἄμμα μελαγκράνιον. Sed noſtra emendatio proculdubio vera eſt. Quod ex ſequentibus patet. Ceterum notandum illud p. 394.
Theocriti, γέρων πέπλος. *an old coat.* Quomodo locutus eſt Sophocles, Oedip. Col. 1252.

— ἐνθάδ' ἐμβεβλημένον
Ἑσθῆτι σὺν τοιᾷδε· τῆς ὁ δυσφιλὴς
ΓΕΡΩΝ γέροντι συγκατῴκηκεν ΠΙΝΟΣ.

Quae nonnihil corrupta ſunt. Nam iſtud τῆς ab Atticorum auribus alienum eſt. Locus ita ſcribendus eſt;

— ἐνθάδ' ἐμβεβλημένον
Ἑσθῆτι σὺν τοιᾷδέ γ', ἧς ὁ δυσφιλὴς
Γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος.

Confer nos ad V. ΕΠΑΝΑΒΑΛΕΣΘΕ. ubi Ariſtophanem ſimili mendo liberavimus. Corrigendus etiam, dum hoc agimus, Sophocles Oedip. Col. 910. ubi hodie legitur,

Ἄγεις τὰ χρήζεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ.

Sed vera lectio eſt,

Ἄγεις θ' ἃ χρήζεις. —

Quomodo recte legitur apud Suid. V. Παρίστασαι. Quod miror viros doctos, qui ad Sophoclem commentati ſunt, non vidiſſe. Recte autem Scaliger γέρων πίνος, non πόνος. Sophocles Oedip. Col. 1593.

— εἴτ' ἔλυσε ΔΥΣΠΙΝΕΙΣ ΣΤΟΛΑΣ.

Philetas ſupra,

Λευγαλέος δὲ ΧΙΤΩΝ ΠΕΠΙΝΩΜΕΝΟΣ. —

Antipater in Epigram. Anthol. lib. II. p. 274.

Καὶ τὸ χυδὴν ῥυπόωντι ΠΙΝΩι πεπαλαγμένον ΕΣΘΟΣ.

Digitized by Google

V. 21. — Πᾷ δὴ τὺ μεσάμεριον πόδας ἕλκεις.] Editor Lipſienſis πόδα ἕλκεις. Nihil minus. Scribendum utique, quod et alibi monuimus,

— Πᾷ δὴ τὺ ΜΕΣΑΜΕΡΙΟΣ πόδας ἕλκεις;

Sic noſter XIII. 33.

— Κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
ΔΕΙΕΛΙΝΟΙ.

Idem XXI. 39.

ΔΕΙΛΙΝΟΣ ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισι.

Ita legendum, non Δειλινόν. Sic Latini, *Matutinus*, *Veſpertinus*. Horatius,

— VESPERTINUS pete tectum.

Ceterum et huc reſpexit, ut videtur, Virgilius.

Quo te, Moeri, PEDES?

V. 37. Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα. —] Haec fruſtra ſuſpecta ſunt viro doctiſſimo. Epigramma neſcio cujus, Anthol. lib. I. p. 134.

Πίνδαρε, ΜΟΥΣΑΩΝ ΚΑΠΥΡΟΝ ΣΤΟΜΑ. —

Idem Μοισᾶν στόμα, et Μουσάων ὑποφητής. Quomodo noſter XVII. 115.

ΜΟΥΣΑΩΝ ΥΠΟΦΗΤΑΙ ἀείδοντι Πτολεμαῖον.

Horatius *Muſarum Sacerdos*. Quod perinde eſt. Atque hinc intelligendus Theocritus XXII. 116.

— Ἐγὼ δ' ἑτέρων ΥΠΟΦΗΤΗΣ.

Quem locum perperam ſollicitavit Cl. Reiskius.

V. 112. Εἷης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ,
Ἔβρον παὲ ποταμὸν τετραμμένος, ἐγγύθεν ἄρκτου.

Haec male interpuncta ſunt. Diſtingue,

Ἔβρον παὲ ποταμόν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου.

Idem τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου, et τετραμμένος πρὸς ἄρκτον. *Septentrionem verſus*. Hinc lux et ſalus ſententiae.

Digitized by Google

V. 115. Ὑμμες δ' Ὑετίδος, etc.] Quae ad hunc locum ſcripſit Cl. Reiskius, nugatoria ſunt plane, et omnino inducenda. Senſus eſt, *Vos Cupidines, qui reliota Hyetidis et Byblidis unda colitis excelſam ſedem Dione*s. Nimirum *Byblidis undam* deſeruiſſe dicuntur Cupidines, ob infandum et infelicem amorem Cauni et Byblidis. Quod et recte tangit Scholiaſtes. Deinde per ἕδος αἰπὺ Διώνας intelligenda eſt Cyprus, quae Veneris et Amorum domicilium. Orpheus, Argon. 30.

ΑΙΠΕΙΝΗΝ τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναίην Ἀφροδίτην.

V. 123. — Ὁ δ' ὄρθιος ἄλλος ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη.]

Haec minus recte intelligunt. Νάρκαι ἀνιηραὶ ſunt *frigora matutina*, quae ſub galli cantum graviora eſſe ſolent. Horatius,

MATUTINA parum cautos jam FRIGORA mordent.

Quare dicit Theocritus, *Ad amati fores alius per totam noctem excubet, et frigora matutina patiatur.* Qui ſenſus optimus.

V. 137. Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο. — —] Huc adludit Syneſius, Epiſt. 114. Τὸν δὲ τῶν Νυμφῶν ἄντρον οὐκ ἐπαινέσομαι. Θεοκρίτου γὰρ δεῖ. Quod et pridem obſervaverat Ioannes Meurſius.

IDYLL. VIII.

Ver. 40. — Κῆν τι Μεναλκας
Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.]

Scribendum, adſentiente Scholiaſta, Τῆδ' ἀγάγῃ. Noſter ſupra,

— Ἦν δέ ποκ' ΕΝΘΗ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

Quod ſequitur minus ceperunt viri doctiſſimi. Χαίρων eſt *gratis, impune.* Eupolis apud LONGINUM NOSTRUM, Περὶ Ὕψ. §. XVI.

Digitized by Google

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
ΧΑΙΡΩΝ τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Quem locum neutiquam adſecuti ſunt interpretes.

V. 57. Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμός.] Haec male ſollicitarunt viri doctiſſimi. Ὕδατα ſunt *fontes aquarum*, quibus inimicus eſt αὐχμός. Recte Schol. Πρὸς τὰ δένδρα μέν ἐστι κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμών· πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. Antigonus Caryſtius, Hiſt. Mirab. cap. XV. Ἔστιν αὐτοῖς ἀνακειμένη ἄμαξα χαλκῆ, ἣν, ὅταν ΑΥΧΜΟΣ ᾖ, σείοντες ΥΔΩΡ αἰτοῦνται τὸν θεὸν, καὶ φασὶ γίνεσθαι. Qui locus notandus. Atque hac occaſione monitus, luculentiſſimum fragmentum Euripidis in CHRYSIPPO, quod extat apud Sextum Empiricum, p. 360. quodque *eximium* et *nulla parte defectum* vocat vir doctiſſimus, *Diatrib. Euripid.* p. 18. hic integrum et emendatum adſcribam. Nam quod vulgo legitur aperte mendoſum eſt.

p. 395.

Ταῖα μεγίστη, καὶ Διὸς αἰθὴρ,
Ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
Ἡ δ' ΥΓΡΟΒΟΛΟΣ, ἡ σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη, τίκτει θνατοὺς,
Τίκτει δὲ βοτὰν, φῦλά τε θηρῶν·
Ὅθεν οὐκ, ἀδίκως
Μήτηρ πάντων νενόμισται.

Ita ſcribendi iſti verſiculi. Vulgo inepte legitur ὑγροβόλους. Dicitur autem γαῖα ὑγρόβολος, ut ὄρεα νιφόβολα. Plutarchus in Sertorio. Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄρκτου ῥέων ἄνεμος, ὃν καικίαν ἔνιοι καλοῦσιν, ἐπέχει μάλιστα, καὶ πλεῖστός ἐστι τῶν ἐκεῖ πνευμάτων, ἐξ ὑγρῶν πεδίων καὶ ΝΙΦΟΒΟΛΩΝ συμφυσώμενος ΟΡΩΝ. Rem egregie expreſſit Virgilius, Georg. II. 325.

Tum pater omnipotens fecundis imbribus Aether
Conjugis in gremium laetae deſcendit, et omnes
Magnus alit magno commixtus corpore fetus.

V. 92. Κ' ἀκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο.] Hunc verſum laudat Syneſius, Epiſt. 127.

Digitized by Google

IDYLL. IX.

V. 4. Χ' οἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο ←] Illud ἁμᾶ vox nulla est. Scribendum ἄμα. Librarii autem, versui metuentes, istam formam nobis procuderunt. In quo frustra fuerunt. Idem vitium, XI. 39.

— Ἁμᾶ κ' ἠμαυτὸν ἀείδων.

Scribe ἅμα. Quae forma restituenda Pindaro, Olymp. III. p. 32.

Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν
Καὶ πενταετηρίδ' ἅμα
Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ.

Ita scribendum, non ἁμᾶ. Quod ex praecedenti stropha patet. Hesychius Ἅμα, ὁμοῦ.

V. 13. Τοῦ δὲ θέρους φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.]

Editio Florentina; ἐρῶντα. Neutrum verum. Scribendum ΕΡΩΝΤΕ. *Puer* scilicet et *puella*. Sensus est, *Mihi vero aestatis aestus non magis curae est, quam puero et puellae, qui se invicem amant, parentum praecepta.* Viris doctissimis saepius frandi fuit numerus dualis. De quo nos ad Suid. Emendat. I. p. 135.

V. 21. — Ἦ νωδὸς καρύων —] Scribendum ἦν νωδός. Constructio hujus loci, quam nemo vidit, haec est. *Equidem non tantam curam habeo hyemis, quanta ea est, quam habet edentulus nucum, pulte adpositа.* Nimirum litera ν absorpta erat a sequenti. Hinc alii ἤ, alii ἦ. Sed nostra lectio verissima et planissima est.

V. 29. — Φαίνετε δ' ὠδὰν
Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.]

Vox παρὼν neminem non offendit. Scribendum, idque ne litera quidem mutata,

Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι ΠΡΩΑΝ ἄεισα νομεῦσι.

Theocritus, V. 4.

Τόν μευ τὰν σύριγγα ΠΡΩΑΝ κλέψαντα Κομάταν.

Digitized by Google

Idem autem πόκα πρώαν et πράν πόκα. Quomodo non semel locutus est Theocritus. Nempe II. 115.

ΠΡΑΝ ΠΟΚΑ τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον.

Idem v. 81.

— Χιμάρως δύο ΠΡΑΝ ΠΟΚ' ἔθυσα.

Nihil verius hac emendatione. Confer omnino nostrum, VII. 51.

IDYLL. X.

V. 31. Ἀ γέρανος τὤρετρον —.] Hinc explicandus Callimachi versiculus apud Apollon. Lex. MSS. Ὠψείοντες, ὀπτικῶς ἔχοντες. ὁ δὲ τύπος τῆς λέξεως Ἀττικός. Κλαυσείοντες γὰρ λέγουσι, ἀντὶ τοῦ κλαυστικῶς ἔχοντες. Καὶ Καλλίμαχος.

Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παριῶσιν ἄροτρον

ἀντὶ τοῦ βρωτικῶς ἔχοντες. in Callimachi versiculo vitium non leve est. Scribendum παρίωσιν, atque ita vertendum.

Qui esurientes meum aratrum praetervolant.

Sermo est de *gruibus*, quae aratrum praeter propter volant. Optime Scholiastes: Ἀρχομένου γὰρ σπόρου αἱ γέρανοι φαίνονται. Vide Cl. Alberti ad Hesych. V. ΩΨΕΙΟΝΤΕΣ. Et Cl. Ernesti ad Callimach. p. 573.

V. 32. Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.] Edit. Florentina, Αἴθε μοι ἦν. omnino recte. Quare iste versiculus ita rescribendus est,

Αἴθε μοι ΗΣ ΟΣΣΑ Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.

Poteris etiam scribere, Αἴθε μοι ἧς ἂν ὅσα. Sed illud verius. Theocritus, IV. 49.

Εἴθ' ἦν μοι ἐοικὸν τὸ λαγωβόλον. —

Scribe Αἴθ' ἧς. Quod ex more et consuetudine Dorum est. Noster, II. 140.

Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα Θερμότερ' ΗΣ ἢ πρόσθε. —

Idem,

Digitized by Google

Idem, VII. 1.

ΗΣ χρόνος ἰνὴκ' ἐγών. —

Ita ſcribendum, non ἐγώ. Vid. VII. 131. Theodoridas in Epigram. Anthol. MS.

Μνασάλκεος τὸ σᾶμα τῶ Πλαταιΐδα
Τῶ λεγειοποιῶ.
Ἃ μῶσα δ' αὐτῶ τᾶς Σιμωνίδα πλάτας
ΗΣ ἀποσπάραγμα.
Κενά τε καὶ γὰρ κἀπιλακυθίστρια,
Διθυραμβοχώνα.
Τέθνακε, μὴ βάλωμες· εἰ δέ κε ζόη,
Τύμπανόν γ' ἐφύση.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma, quod omnes Interpretes eluſit. Πλάτη Σιμωνίδα eſt *Simonidis tabella*, ut πλάτai Παλαμήδους *Palamedis tabellae*. de quibus Ariſtophanes in Thesmoph. 777 ad quem locum reſpexiſſe videtur Theodoridas. Erat autem Mneſalces iſte Πλαταιΐδας, *Plataeenſis*. hinc ἀποσπάραγμα τᾶς πλάτας. qui jocus ſcilicet. Sic ſolent nonnulli. de quo nos alibi. Feſtive autem *Mneſalcem* iſtum ſive *Mneſalcis muſam* Διθυραμβοχώναν vocat Epigrammatarius. Nam χώνη *infundibulum* eſt. Vulgo legitur Διθυραμβοχάνα. quae vox nihili eſt. Atque hinc κενὴ καὶ ἐπιλακυθίστρια. quae verba finitima, et ejusdem *tumoris*, *bombi* et *inanitatis* ſunt. Nam λήκυθος res comica et ridicula eſt. de qua viri docti ad Ariſtophanis Ranas. *Ampullam* vocat Horatius. Hinc λακυθίζειν et μᾶσα Λακύθειος apud Hephaeſtion. de qua Cl. Bentleius ad Callimachum, et Κομπολακύθης apud Ariſtoph. in Acharn. 589. ubi Schol. Ἀπὸ τοῦ Λακεῖν ἐν παραγώγῳ γέγονε τὸ Λακύθιον. Λακυθίζειν γὰρ τὸ μεῖζον βοᾶν καὶ ψοφεῖν. ἦχον γὰρ ἀποτελεῖ καὶ ἡ λήκυθος, ἐπεὶ καὶ αὕτη ΠΕΦΤΣΗΤΑΙ. πάντα γὰρ τὰ πεφυσημένα κόμπον ποιεῖ. Quae verba notanda. nam Theodoridam noſtrum plurimum illuſtrant. Confer etiam Etymol. V. Κομπολακύθης. Quod ſequitur perperam ſollicitavit Pierſonus. Dicitur Τύμπανον φυσᾶν, ut ἀσκὸν φυσᾶν, λήκυθον φυσᾶν. de quo ſupra. Quod hominis *magnum* quid et *inane* ſpirantis eſt. Eandem locutionem uſurpat Noſter infra XIX. 3. Sed has veneres et facetias, quae plane p. 396.

Digitized by Google

ſingulares ſunt, non cuiusvis eſt adſequi. Coterum ut Theodoridas ἧς pro ἦν, ſic Epicharmus ἀπῆς pro ἀπῆν, ἐνῆς pro ἐνῆν. Epicharmus in *Nuptiis Hebes* apud Athenaeum, lib. VII p. 326.

Ἦν δ' ὑαινίδες τε, βούγλωσσαί τε, καὶ κίθαρος ΕΝΗΣ.

Ita ſcribendus iſte locus. Καὶ κίθαρος ἐνῆς. ubi *tribrachys* pro *trochaeo*. Quod doctiſſimo *Corinthi* editori fraudi fuit. Idem Epicharmus in *Muſis* apud Athenaeum lib. VII. p. 312.

Οὔτε γόγγρων τι παχήων, οὔτε μυραινᾶν ΑΠΗΣ.

Ita legebat vir doctiſſimus ad Corinth. de *Dialect.* p. 119. Sed Siculi trochaicus, quod Cl. editorem fugit, uno pede claudicat, atque ita ſublevandus eſt,

Οὔτε γόγγρων τις παχήων, οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς.

V. 34. Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα καὶ ἢ ῥόδον ἢ τύγε μᾶλον·
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καιναὶς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.]

Scribe ἢ ΤΥΓΑ μᾶλον. Quod Dorum eſt. Vide quae ſcripſimus ad I. 148. Quod ſequitur, σχῆμα δ' ἐγὼ, aliter exponit Caſaubonus, aliter Berglerus ad Alciphron. p. 141. Quocum et facit Scholiaſtes. Mihi hic locus nonnihil ſuſpectus eſt, atque ita fortaſſe reſtituendus:

Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγα μᾶλον·
ΣΤΕΜΜΑ δ' ἐγὼ, καὶ καιναὶς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.

Ac tu quidem ſtares, in una manu tibiam tenens, in altera roſam vel malum: ego vero coronam gerens, *et Laconicum in modum calceatus.* Noſtram emendationem unice commendat Suidas. ΑΜΥΚΛΑΙ. κόσμιόν τι ὑπὲρ ἐν ποσὶν εἶχεν Ἐμπεδοκλῆς. εἶχε γὰρ χρυσοῦν ΣΤΕΜΜΑ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ΑΜΥΚΛΑΣ ἐν τοῖς ποσὶ χαλκᾶς. Quem locum perperam ſollicitavit Joannes Meurſius.

Atque haec ſcripſeram: ſed nihil temere mutandum. Videor enim in ipſum locum incidiſſe ad quem re-

Digitized by Google

ſpexit Theocritus. Reſpexit autem ad Ariſtoph. Veſp. 1152 — 1155.

B. Ἄγε νῦν ἀπόδυου τὰς κατηράτους ΕΜΒΑΔΑΣ,
Ταυδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι ΤΑΣ ΛΑΚΩΝΙΚΑΣ.
Ἀνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος· εἶτα πλουσίως
Ὧδὶ προβὰς, τρυφερόν τι δασκαλακώνισον,
Φ. Ἰδού· θεῶ τὸ ΣΧΗΜΑ, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ
Μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.

Qui locus diligenter perlegendus eſt. Nam ad Theocritum intelligendum plurimum facit.

IDYLL. XI.

V. 13. — Ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος κατατάκετο φυκιοέσσας] Haec perperam ſollicitavit Heinſius. Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος eſt in *ſolo litore*. Virgilius, Georg. IV. 465.

— Te SOLO IN LITORE ſecum,
Te veniente die, te decedente CANEBAT.

Ad Theocritum manifeſto reſpexit Maro.

V. 31. Οὔνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θἠτερον ὡς μία μακρά,
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι — —] Legebat interpres ὕπεστι. Ita enim reddit, *Unus vero oculus* SUBEST. Callimachus in Dian. 52. ubi de *Cyclopibus* agit.

— Πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν
Φάεα μουνόγληνα. —

Sed nihil mutandum. Dicit Theocritus, *Polyphemo in fronte unum ſupercilium, unum oculum ineſſe.* Quod planum eſt. Ceterum huc reſpexit Herodes Atticus apud Philoſtrat. Vit. Sophiſt. L. II. p. 552. Διαγράφει δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης ἐν μιᾷ τῶν πρὸς Ἰουλιανὸν ἐπιστολῶν, κομᾶν τε συμμέτρως, καὶ ΤΩΝ ΟΦΡΤΩΝ ΛΑΣΙΩΣ ἔχειν, ὡς καὶ συμβάλλειν ἀλλήλαις οἷον ΜΙΑΝ.

V. 41. — Καὶ θαλλὸν ἁμάσας
Ταῖς ἁρνεσσι φέροις. —] Quidquid *herbarum*

Digitized by Google

vel *fruticum viret*, Θαλλὸν vocant Graeci. Vide Schol. ad IV. 45. Hinc elegans locutio, Θαλλὸν προσείειν, *ramum procori ostendere*. De quo plena manu, ut solent, viri doctissimi ad Timaei Lexicon. Atque hinc explicandum Epigr. Anthol. l. VII. p. 587.

Τῷ θαλλῷ Διδύμη με συνήρπασεν· ἤμισυ· ἐγὼ δὲ
Τήκομαι, ὡς κηρὸς παὶ πυρί, κάλλος ὁρῶν.
Εἰ δὲ μέλαινα, τί τοῦτο; καὶ ἄνθρακες· ἀλλ' ἂν ἐκείνους
Θάλψωμεν, λάμπουσ' ὡς ῥόδεαι κάλυκες.

τῷ θαλλῷ συναρπάσαι est, *Illecebris suis*, tanquam *ramo ovem*, *abducere*. Interpretes non intellexerunt. Optime Augustinus in Joannis Evangel. Serm. XXVI. *Ramum viridem ostendis ovi, et trahis illam.* Confer etiam nos ad Suid. V. ΣΕΙΡΗΝΑΣ.

IDYLL. XII.

V. 2. — Οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι.] Hunc locum laudat Julianus in Epistola ad Libanium. Ἀλλὰ καὶ τούτων με τῶν τριῶν ἡμερῶν ἴσθι συντρίψας, εἴπερ ἀληθῆ φησιν ὁ Σικελιώτης ποιητὴς, ΕΝ ΗΜΑΤΙ φάσκων ΠΟΘΟΥΝΤΑΣ ΓΗΡΑΣΚΕΙΝ. p. 397.

V. 32. Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη.] Huc respexit Julianus in Misopog. p. 338 Ὑπὲρ δὲ τοῦ φιλεῖσθαι καὶ φιλεῖν ἥκιστα ἀλγῶ. Καίτοι καὶ τοῦτο ἔχειν ἔοικεν ὁ πώγων, ὥσπερ τὰ ἄλλα, λυπηρόν· οὐκ ἐπιτρέπων καθαρὰ λείοις, καὶ διὰ τοῦτο, οἶμαι, ΓΛΥΚΕΡΩΤΕΡΟΙΣ ΧΕΙΛΕΣΙ ΧΕΙΛΗ ΠΡΟΣΜΑΤΤΕΙΝ. Ὅπερ ἤδη τις ἔφη τῶν ἐργασαμένων σὺν τῷ Πανὶ καὶ τῇ Καλλιόπῃ εἰς Δάφνιν ποιήματα. Ceterum hoc Idyllium Theocrito abjudicavit D. Heinsius. Sed invito, ut videtur, Juliano.

V. 37. — Χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.]

Hunc locum non intellexit Reiskius. Ἐτήτυμον πεύθεσθαι est, *vere et accurate* explorare. Hesychius, Ἐτήτυ-

Digitized by Google

μον, ἀληθὲς vel ἀληθῶς. Quare nihil mutandum in Theocrito.

IDYLL. XIII.

V. 24. Ἀιστὸς ὡς, μέγα λαῖτμα. —] „Ita dant „omnes editiones. Pro quo reſcripſi, Αἰστὸς οἷς μεγάλαι„χμος. *Ut aquila magnis unguibus praedita.*" REISKIUS. Quae haec intemperies omnia corrigendi? Nihil verius aut venuſtius vulgata lectione. Quid quod μέγα λαῖτμα elegans et poetis familiare eſt. Homer. Odyſſ. ε. 174.

— Σχεδίη περάαν ΜΕΓΑ ΛΑΙΤΜΑ θαλάσσης.

Idem, Odyſſ. η. 34.

Νηυσὶ θοῇσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσι
ΛΑΙΤΜΑ ΜΕΓ' ἐκπερόωσιν. —

Heſiod. Oper. 164.

Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ ΜΕΓΑ ΛΑΙΤΜΑ θαλάσσης
Ἐς Τροίην ἀγαγών. —

Apollon. Rhod. IV. 980.

Πεῖρον ἁλὸς ΜΕΓΑ ΛΑΙΤΜΑ. —

Illud vero μεγάλαιχμος, quae vox plane nova et inaudita eſt, nihil huc facit, et proinde omnibus Muſis exſibilandum eſt.

V. 40. — Περὶ δὲ θρία πολλὰ πέφυκει
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερήν τ' ἀδίαντον.] Editio Florentina, θρύα. Recte omnino. Θρύον eſt *juncus*, ſive *herba*, quae in locis ἑλώδεσι et paluſtribus naſcitur. Θρύον et ἀδίαντον conjungit Orpheus, Argon. 913.

— Εὐείδης ΑΔΙΑΝΤΟΣ,
Καὶ ΘΡΥΟΝ.

Quare nullus dubito, quin ita ſcripſerit Theocritus. Confer nos ad Suid. V. ΤΕΘΡΙΑ. Ubi ſimilis error.

Digitized by Google

V. 68. Ναῦς μέσην ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια — —
Ἰστία δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον] De priori versiculo alii viderint. Posterior autem manifesto vitio corruptus est, atque ita emendandus,

ΟΥΡΟΝ δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον.

Οὖρον ἐξεκάθαιρον, *Alveum expurgabant ad navem deducendam.* Respexit noster ad Homer. Il. β. 153.

— Τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον
Ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἐλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν,
ΟΥΡΟΥΣ Τ' ΕΞΕΚΑΘΑΙΡΟΝ, — —

Ubi Schol. ΟΥΡΟΥΣ. ταφροειδῆ ὀρύγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν.

IDYLL. XIV.

V. 14. Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν. — Nihil muta. Χῶρος est *ager* sive *villa rustica.* Hesych. Χῶρος, τόπος, ἀγρὸς ἀνθρώπου, ἢ χωρίον. Ita scribendus iste locus. Hinc Πρόσχωρα, *loca vicina*, sive *quae villae adjacent.* Hesych. Παραύλια, τὰ παρὰ τὴν αὐλήν, οἷον πρόχωρα. lege, ΠΡΟΣΧΩΡΑ. Photius in Lex. MS. Παραύλια, ΠΡΟΣΧΩΡΑ. Suidas, ΠΡΟΣΧΩΡΟΙ, περίοικοι, *circumvicini.* Deinde sequitur apud Nostrum,

— Δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώς.

Ubi verbum κατακόπτειν appositissimum est. Heraclides Comicus apud Athenaeum, lib. XII. p. 532.

Ἀλεκτρύονα τὸν τοῦ Φιλίππου παραλαβὼν
Ἀωρὶ κοκκύζοντα καὶ πλανώμενον,
ΚΑΤΕΚΟΨΕΝ. —

V. 25. Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες. — Ad hunc locum, qui venustus in primis est, respexit scriptor nescio quis apud Suidam, cujus verba adponam. Λύκον εἶδες. ἐπὶ τῶν αἰφνιδίων ἀχανῶν γινομένων. Σὺ δ' οὐκ ἂν δύναιο πρὸς αὐτὸν ἀντιβλέπειν, ἀλλὰ τὸ λεγόμενον, ΟΥ ΦΘΕΓΞΗ; ΛΥΚΟΝ ΕΙΔΕΣ, εἴπερ ἄλλοθί που καὶνταῦθα δόξει κυρίως εἰρῆσθαι. Ita distinguendus iste locus ex Edit. Mediolanensi. Dum

Digitized by Google

haec ſcribo, Suidam noſtrum in praecedenti articulo graviter adfectum eſſe video, quem hic una opera inſtaurabo. Λυκομήδειος. Τῇ τοῦ Λυκομήδους παιδὶ φιλαστραγάλῃ. Ad hunc locum ne verbum quidem Kuſterus. Res ita ſupplenda et reſtituenda eſt: Λυκομηδείῳ· τῇ τοῦ Λυκομήδους παιδί.

Τῇ Λυκομηδείῳ παιδὶ φιλαστραγάλῃ.

Confer Suid. V. ΙΟΤΗΤΙ. ubi integrum diſtichon legitur. Epigramma ipſum non exſtat. De *Lycomedis* autem *filiabus*, Leonides in Epigram. apud Reisk. p. 45.

V. 24. — Λάβα τοῦ γείτονος υἱὸς,
Εὐμάκης χἀπαλός. —] Verſus poſterior laborat. Scribendum,

Εὐμάκης, ἁπαλός. — —

Ceterum ad hunc locum reſpexiſſe videtur Longus *Paſtoral.* lib. III. p. 110. Ed. Junger. Τῆς ἐπιούσης ὡς παρὰ τὴν γυναῖκα ΛΑΒΑ τὴν τίκτουσαν ἀπιοῦσα φανερῶς ἐπὶ τὴν δρῦν, ἐν ᾗ ἐκαθέζετο Δάφνις καὶ Χλόη, παραγίνεται. Ita ſcribendus iſte locus, qui viros eruditiſſimos admodum torſit. Τὴν γυναῖκα Λάβα eſt *Uxorem vicini Labae. Neighbour Laba's wife.* Τὴν τίκτουσαν ΓΕΙΤΟΝΑ ſupra vocat Longus. Vulgo nullo ſenſu legitur λαβήν. Quod fruſtra defendit Cl. Albert. ad Heſychium. Ad Theocritum autem paſſim adludit Longus.

V. 35. — ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπώχετο θᾶσσον. — —] Hunc locum, quo nihil elegantius aut expreſſius, inſigniter violavit Cl. Reiskius. Ita locutus eſt Noſter XXVI. 16. p. 398.

— — αἱ δ' ἐδίωκον
ΠΕΠΛΩΣ ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνυ' ἈΝΕΙΡΥΣΑΣΑΙ.

Huc facit egregie Apollonius Rhodius IV. 940.

Αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας
Ὑψοῦ ἐπ' αὐτάων σπιλάδων καὶ κύματος ἀγῆς
Ῥώοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα.

Digitized by Google

Ubi Schol. Εὐθέως ΑΝΕΛΚΤΣΑΣΑΙ ἐπὶ τῶν λευκῶν γονάτων ΤΑ ΙΜΑΤΙΑ ἄνωθεν τοῦ ζωναρίου, καὶ ΑΝΑΣΤΡΑΣΑΙ ΑΤΤΑ, ἐρρωμένως ἄνωθεν τῶν πετρῶν καὶ τῆς τοῦ κύματος ἀνακλάσεως ἐκινοῦντο. Confer Joannem Meurſium in Spicilegio ad Theocritum.

V. 37. Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον. —] Ad hunc locum manifeſto reſpexit Paulus Silentiarius in Epigrammate, quod quia ſatis feſtivum eſt, et Bucolici noſtri veneres non ſemel expreſſit, hic integrum et ex Cod. MS. emendatum ſubjiciam.

Δειελινῷ χαρίεσσα Μενεκρατὶς ἔκχυτος ὕπνῳ
Κεῖτο περὶ κροτάφους πᾶχυ κελεξαμένη.
Τολμήσας δ' ἐπέβην λεχέων ὑπέρ· ὡς δὲ κελεύθου
Ἥμισυ Κυπριδίης ἦνυον ἀσπασίως,
Ἡ παῖς ἐξ ὑπνοῖο διέγρετο, χερσὶ δὲ λευκαῖς
Κρᾶτος ἠμετέρου πᾶσαν ἔτιλλε κόμην.
Μαρναμένης δὲ τὸ λοιπὸν ΑΝΤΣΣΑΜΕΝ ἔργον ἔρωτος,
Ἡ δ' ὑποπιμπλαμένη δάκρυσιν εἶπε τάδε·
Σχέτλιε, νῦν μὲν ἔρεξας ὅ τοι φίλον, ᾧ ἔπι πουλὺν
Πολλάκις σῆς παλάμης χρυσὸν ΑΠΩΜΟΣΑΜΗΝ.
ΟΙΧΟΜΕΝΟΣ Δ' ΑΛΛΗΝ ΥΠΟΚΟΛΠΙΟΝ εὐθὺς ἐλίξεις,
Ἐστὲ γὰρ ἁπλήστου Κύπριδος ἐργατίναι.

Ita ſcribendum eſt iſtud Epigramma, cujus tum metrum, tum Graeciſmum minus perſpectum habuerunt eruditiſſimi editores. Vocem Ὑποκόλπιος uſurpat etiam Automedon in Epigrammate apud *Stratonem*; quod hactenus *inéditum*, hic, ob ſingularem elegantiam, in lucem publicam proferam.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Πρὸς τὸν παιδοτρίβην Δημήτριον ἐλθὼν ἐδείπνουν,
Πάντων ἀνθρώπων τὸν μακαριστότατον.
Εἷς αὐτοῦ κατέκειτ' ΥΠΟΚΟΛΠΙΟΣ, εἷς ὑπὲρ ὦμων,
Εἷς ἔφερεν τὸ φαγεῖν, εἷς δὲ πιεῖν ἐδίδου·
Ἡ τέτρας ἡ περίβλεπτος. ἐγὼ παίζων γε πρὸς αὐτὸν
Φημί, etc.

Digitized by Google

Atque hic, quod attinet ad *Decubitum Graecorum*, plura possent adscribi.

V. 38. — — Τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.] Locutio vernilis. Quicquid *gratum* et *perjucundum* est μᾶλα vocat poeta. Sic nos Angli, *This is nuts and figs to him.* Editor autem *Lipsiensis*, quod mireris, μάλα scribendum contendit. Quo pacto tum *metrum* tum *sensum* perfundedit. Sed in Theocrito jugulando artifex est Cl. Reiskius. Haud aliter Noster III. 34.

Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοια γένοιτο.

Qui locus notandus.

V. 39. Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἀψορρόον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν.] Hunc locum minus perspectum habuerunt Interpretes. Sensus est: *Quemadmodum hirundo celeriter avolat ad aliud et aliud pabulum pullis suis comparandum; ita quoque sine mora Cynisca a nobis avolabat.* Quare locus ita distinguendus est,

Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἀψορρόον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον, ἀγείρειν·

Et hoc verum. Quod vero sequitur ἁ πόδες ἄγον, eleganter vertit Horatius

— *Ferebar* INCERTO PEDE.

V. 46. — Οὐδὲ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι.] Legebat Scholiastes,

— — οὐδὲ ΚΑΡΙΣΤΙ κέκαρμαι.

Quod ex interpretatione ejus liquet. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ, καὶ ἀφ' οὗ οὐκ ἐκάρη ΚΑΤΑ ΚΑΡΑΣ τὰς τρίχας. Quae lectio sane pulcherrima est.

V. 47. Ἃ δὲ Λύκῳ νῦν πάντα. —] Edit. Florentina, Οἵδε Λύκος νῦν πάντα. Repono certissime,

Οἵ δὲ Λύκος νῦν πάντα. —

Digitized by Google

Illi vero omnia nunc Lycus eſt. Lucianus *de Dea Syria.* Ὡς δέ οἱ τὸ κακὸν μεῖζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κόμβαβον ἀνεκαλέετο, ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΝΤΑ ΚΟΜΒΑΒΟΣ ΗΝ. *Verum ubi malum hoc factum eſt majus quam ut ſilentio tegi poſſet, palam conficiebatur, interdiu flebat, et Combabum accerſebat.* EIQUE OMNIA COMBABUS ERAT. Quae ex Theocrito manifeſto adumbrata ſunt. Confer nos ad XXVII. 49.

V. 55. — — Οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτης.]

Notandum illud, ὁμαλὸς στρατιώτης. *Miles nec primus nec poſtremus.* Quomodo locutus eſt Plutarchus in Cat. Major. Φαίνεται δ' ὁ μὲν Ἀριστείδης, οὔπω τότε μεγάλων οὐσῶν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὰς οὐσίας ἔτι ΣΥΜΜΕΤΡΟΙΣ ΚΑΙ ΟΜΑΛΟΙΣ ἐπιβαλὼν δημαγωγοῖς καὶ στρατηγοῖς, ἐπιφανὴς γενέσθαι.

IDYLL. XV.

V. 25. Ὧν εἶδες, χὤν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.] Libri nonnulli, ὧν ἴδες. Reſcribo,

Ὧν ἴδες ὧν εἶπαις ἂν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Recte Schol. Ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων ΔΙΗΓΗΣΑΙΟ ΑΝ τῷ μὴ θεασαμένῳ. Eſt autem ὧν pro ἐν. Quod Dorum eſt. Noſter v. 69.

— Μήτ' ΩΝ τύγα τοῦτον ὀνάσῃς.

V. 58. Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν. —] Huc facit egregie Scholiaſtes ad Aeſchyli Sept. c. Theb. 387. Φύσει γὰρ ΨΥΧΡΟΣ ΩΝ Ο ΟΦΙΣ ἐν μεσημβρίᾳ ἀκμάζοντος τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος, εὐκίνητός ἐστι καὶ συριγμοῖς προσέχει.

p. 399. V. 73. Ωθεῦντ' ὥστε ὗες] Editio Florentina, ὥσπερ ὗες. Quae lectio non contemnenda. Sed hujusmodi hiatus haud infrequens eſt. Alcaeus Comicus apud Athenaeum, IX. p. 396.

Οἶδεν γὰρ αὐτὸς, εἴ τι γρύζομαι μόνον,
Ὧν σοι λέγω πλέον τι γαλάθηνοῦ ὑός.

Digitized by Google

Enim vero ille, ſi tibi grunniam modo, me ſtatim intelligit magis quam matrem ſuam porcellus. Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, qui inſignis eſt, et magnum Animadverſorem eluſit.

V. 88. — Πλατυάσδοισαι. —] Scribendum πλατυιάσδοισαι. Τὸ ι epentheticum. Quod Graecis uſitatiſſimum eſt.

IDYLL. XVI.

Ver. 9. — Ὅτ' ἀληθίην ὁδὸν ἦνθον.] Editio Aldina ὅτ' ἀλητείην ὁδὸν ἦνθον. Quod et in textum admiſit Cl. Reiskius. Atqui ἀλητείην ἔρχεσθαι ne Graecum quidem videtur. Quid quod verſus ſcaber, et ſenſus nullus. Neque enim poetae vitio vertebant Charites, quod *viam erraticam iviſſent*, ſed quod *fruſtra* et *nullo fructu* iter illud peregiſſent. Recte Schol. ΑΛΗΘΙΗΝ. ἤγουν ματαίαν ὁδόν. *Iter infructuoſum. A fruitleſs journey.* Quod non raro faciunt poetae.

V. 30. Ὄφρα κε, κ'εἰν αἴδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς ἀκούσῃς.] Ita ſcribendus eſt iſte verſiculus, quem perperam adminiſtravit Cl. Reiskius. Aliud eſt ἐσθλὰ ἀκούσῃς, aliud ἐσθλὸς ἀκούσῃς. quae veriſſima et antiquiſſima lectio. Ita locutus eſt Noſter, XXIX. 21.

Αἰ γὰρ ὧδε ποῇς, ΑΓΑΘΟΣ ΜΕΝ ΑΚΟΤΣΕΑΙ —
Ἐξ ἀστῶν. — —

Huc non nihil facit auctor epigrammatis ἐπιταφίου in *Theodotum*, neſcio quem, *Soſtrati* filium, quod poſt alios publicavit Cl. Chiſhullus in *Itinerario*, p. 168. et non ita pridem doctiſſimus d'Orvillius ad *Charit.* 523. Sed corruptum uterque et parum perſpectum. Carmen integrum, quod purae et priſcae elegantiae eſt, hic emendatum adſcribam.

Ἦλυθες οὐκ ἀβόατος ἐνὶ τρισσαῖς δεκάδεσσι,
Θευδοτε, τὰν ζώοις οἶμον ὀφειλομέναν.
Καί σε τὸν ἐν σπονδαῖσι γεγαθότα πουλὺ μετ' ἀστῶν
Μάτηρ αἰάζει μυρομένα πρύτανιν.

Digitized by Google

Πέτρος ὅδε ξείνοισι βοᾶσεται, ὡς ἀίδηλος
Ἀσφαλὲς ἀνθρώποις οὐδὲν ἔνειμε τύχη.
Εἷής τοι σὺν πατρὶ κεχαρμένος, ΟΦΡ ΑΝ ΕΣ ΑΙΩ
Σώστρατος ἐν φθιμένοις μυρίον αἶνον ἔχῃ.

Ita legendum et distinguendum istud Epigramma. Idem ἐς αἰῶ et εἰς αἰῶνα. Lexicon *Sangerm. ineditum* apud Cl. Ruhnkenium: Αἰῶ, τὸν αἰῶνα κατ' ἀποκοπὴν Αἰσχύλος εἶπεν. Eleganter, ut solet, Longinus Περὶ ὕψους. ζ. 4. Ἀλλ' οὐδὲ ἐκ τοιούτων προσώπων διὰ μικροψυχίαν καλὸν ἀσχημονεῖν ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΑ.

V. 32. Ὡσεί τις μακέλῃ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Δεινὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.] Legendum, κἀκτήμονα sive καὶ ἀκτήμονα. Πενίην δεινὴν καὶ ἀκτήμονά. *Pauperiem duram et angustam.* Notandum autem illud, τετυλωμένος χεῖρας. Quod hominis *fossoris*, et *manibus* victum quaeritantis est. Lucianus in *Somnio*. Ἡ μὲν ἐργατικὴ, καὶ τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως. Hinc Callimachus *in Dian.* 213. de virginibus, Dianae affectis, pharetramque *laevo humero* gestantibus,

— ΑΤΥΛΩΤΟΙ δέ φιν ὦμοι
Δεξιτεροὶ, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.

Ita scribendus iste locus, de quo nos ad Suid. V. Τύλα. Atque hic nequeo mihi temperare, quin insignem locum D. Pauli subjiciam, ut emendem. Nam quod vulgo legitur, viris doctissimis neutiquam satisfacit. Est autem in Epistola ad Ephesios, IV. 28. Ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω, ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσὶν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι. Ubi quid sit ἐργάζεσθαι τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσὶν, equidem non intelligo. Ἐργάζεσθαι τὸ ἀγαθὸν est *benefacere*, quod huic loco non convenit. Paulus ad Galat. VI. 10. Ὡς καιρὸν ἔχομεν, ΕΡΓΑΖΩΜΕΘΑ ΤΟ ΑΓΑΘΟΝ πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως. Quare locus Apostoli ita tandem rescribendus videtur: Ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω, ἐργαζόμενος ΤΟΝ ΑΡΤΟΝ ταῖς χερσὶν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι. Quae planissima sententia. Ἐργάζεσθαι τὸν ἄρτον est *Victum sibi comparare. to*

Digitized by Google

earn ones bread. Ἐργάζεσθαι τὴν βρῶσιν vocat Ioannes, VI. 27. Quod tantundem eſt .. Opportune ſuccurrit Paulus in Epiſtola Secunda ad Theſſal. III. 11. 12. Ἀκούομεν γάρ τινας περιπατοῦντας ἐν ὑμῖν ἀτάκτως μηδὲν ἐργαζομένους, ἀλλὰ περιεργαζομένους. Τοῖς δὲ τοιούτοις παραγγέλλομεν καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα μετὰ ἡσυχίας ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΩΝ ΑΡΤΟΝ ΕΣΘΙΩΣΙ. Quae plane affinia ſunt.

V. 41. — Εὑρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος.] Legebat Dionyſius Lambinus, vir doctiſſimus, ad Horatium στυγνοῖο Χαρόντος. Proculdubio legendum

— Εὑρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο ΓΕΡΟΝΤΟΣ.

Στυγνὸς γέρων eſt *Charon.* Στυγνὸν πορθμῆα vocat infra Theocritus. Nihil verius hac emendatione. Virgilius de Charone,

Et ferruginea ſubvectat corpora cymba
Iam SENIOR. — —

Ceterum quam εὐρεῖαν σχεδίαν Theocritus, κοίλην ἄκατον vocat Hermeſianax apud Athenaeum, XIII. p. 597.

Ἔνθα Χάρων ΚΟΙΛΗΝ ἕλκεται εἰς ἄκατον
Ψυχὰς οἰχομένων. — —

Quod perinde eſt. Vulgo inepte legitur ἀκοήν. Eſt qui legat κοινήν, quod argutum eſt. Sed nos veram lectionem reſtituimus. Homer. Odyſſ. γ. 344.

Ἀμφὼ ἑσσθην ΚΟΙΛΗΝ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.

V. 69. — Χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν
Μουσάων, ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.]

Editio Florentina Κουρέων. Recte. Locus ita legendus et diſtinguendus eſt,

Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μούσαις. Χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ΑΟΙΔΩΝ,
Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.

Ὁδοὶ ἀοιδῶν ſunt *poetarum ad divites accesſus,* quos abs-

Digitized by Google

p.400. què Muſis *difficiles* atque *irritos* eſſe dicit. Recte autem Muſas Διὸς κούρας vocat poeta. Noſter ſupra 1.

Αἰεὶ τοῦτο ΔΙΟΣ ΚΟΥΡΑΙΣ μέλει, αἰὲν ΑΟΙΔΟΙΣ.

V. 77. — Ἐρίγασιν.] MSS. nonnulli ἐρέριγαντι. Quod verum, et ut ſolent Dores. Noſter, I. 43.

Αἱ δέ οἱ ΩΔΗΚΑΝΤΙ κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες.

Idem XV. 82.

— Ὡς ἔτυμ' ΕΣΤΗΚΑΝΤΙ. —

Quare Theocrito noſtro Doriſmus ſuus reſtituendus eſt.

IDYLL. XVII.

Ver. 17. Ἀθανάτοις, καὶ οἱ, etc.] Verſus laborat. Scribendum Ἀθανάτοισι. Simile peccatum infra XXI. 11.

Ὀρμιαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι.

Scribendum,

Ὀρμιαί, κύρτοί τε καὶ — ⏑ ⏑ —

V. 52. — Κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.] Hunc locum fruſtra ſollicitavit Cl. Reiskius. Ποθέοντι eſt *Amanti*. Noſter XII. 2.

— οἱ δὲ ΠΟΘΕΥΝΤΕΣ ἐν ἤματι γηράσκουσι.

Quare dicit poeta, *Berenicen amantium curas allevare*. Quod alibi Κουφίζειν τὸν ἔρωτα vocat Theocritus. Sed haec non intellexerunt Interpretes.

V. 122. — ποδῶν ἐμμάσσεται ἴχνη.] Inepte Interpres, *detergit veſtigia*. Immo, *exprimit, refert. Walks in the ſteps of his father*. Leonidas in Epigram. Anthol. L. IV. p. 466.

Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κόλπων ἔτι,
Ἀφρῷ τε μορμύρουσαν εὐλέχη Κύπριν
Ἰδὼν Ἀπελλῆς κάλλος ἱμερώτατον
Οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἔμψυχον ΕΞΕΜΑΞΑΤΟ.

Digitized by Google

Idem ἐκμάσσεσθαι et ἀπομάσσεσθαι. Cyrus in Epigram. Anthol. lib. III. p. 334.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδες Μαίης χρόνος· ἐς τρία δ' ἄλλα
Ἔτρεχεν, ἀλλ' αἰδὼς πικρὸς ἔπεμψε βέλος·
Θηλυτέρην δ' ἤρπαξε ῥόδων καλύκεσσιν ὁμοίην,
Πάντ' ΑΠΟΜΑΞΑΜΕΝΗΝ ἔργα τὰ Πηνελόπης.

Ut Maja Penelopen, ſic Ptolemaeus parentes ſuos vita et inſtitutis referebat. Ceterum quae ad hunc locum commentatus eſt Cl. Reiskius, una litura corrigenda ſunt.

IDYLL. XVIII.

Ver. 12. — Καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ.] Miſerum hunc verſiculum, qui nonnihil mendoſus eſt, penitus diſperdidit Cl. Reiskius. Legendum alibi monuimus, cum Heinſio,

— — Καθ' ὥραν ΕΤΔΕΝ ἐχρῆν τυ.

Quod verum et elegans. Hujusmodi repetitionibus gaudet Theocritus. Recte etiam ἐχρῆν τυ. Quae vox reſtituenda Lyſidi Pythagoreo, apud Iamblich. Vit. Pythag. cap. XVII. Γευσάμενος, ὦ γενναῖε, Σικελίας πολυτελείας, ἃς οὐκ ΕΧΡΗΝ ΤΤ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΔΕΤΤΕΡΟΝ. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo inepte legitur ἐχρῆν τοι γεύεσθαι. Illud autem γευέσθαι δεύτερον. Graeciſſimum et elegantiſſimum eſt. Aphthonius Sophiſt. Progymn. Cap. V. Πῶς δὲ διώκων τὴν κόρην ὁ Πύθιος, θνητῆς ΕΓΕΝΕΤΟ ΔΕΤΤΕΡΟΣ.

V. 17. — Ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὤ ἄλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.]

Aliud eſt ἀνύσαι, aliud ἀνύσασθαι. Quod miror non animadvertiſſe Interpretes. Noſter, V. 144.

ἈΝΤΣΑΜΑΝ τὸν ἀμνόν. —

Agnum conſecutus ſum. I have got the prize. Ariſtoph. Plut. 196.

Κἢν ταῦτ' ἈΝΤΣΗΤΑΙ, τετταράκοντα βούλεται.

Si haec conſecutus fuerit. quadraginta appetet. Ita ſcribendus iſte locus. Quod, et recte obſervavit Cl. Daweſius.

Digitized by Google

Polybius, IX. 4. Ὑπέλαβε γὰρ, εἰ λαθραίαν ποιησάμενος τὴν πορείαν αἰφνιδίως ἐπιφανείη τοῖς κατὰ τὴν Ῥώμην τόποις, ἴσως μὲν ἂν καὶ περὶ τὴν πόλιν ΑΝΤΣΑΣΘΑΙ τι τῶν χρησίμων, ἐκπλήξας τῷ παραδόξῳ τοὺς ἐνοικοῦντας. Ubi ἀνύσασθαί τι τῶν χρησίμων, est, *Commodi quid consecuturum. to gain some advantage.* Interpretes non intellexerunt. Quare locus Theocriti ita demum interpretandus videtur: *Fortunate sponse, benus tibi quispiam adsternutavit ad Spartam proficiscenti, ut tu, aliis posthabitis, has nuptias consequerere.* Quod verum et rectum est. Huc accedit Suidas: ΑΝΤΣΑΣΘΑΙ ΤΙ, παρὰ τοῖς ἄρχουσι διαπράξασθαι. Ad Polybii locum proculdubio respexit Lexicographus.

V. 26. Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον
Πότνια νὺξ ἄτε —] Horum versuum transpositionem recte vidit Heinsius. Locus ita legendus et distinguendus est;

Πότνια νύχθ' ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀέντος,
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Ὧδε καὶ ἁ Χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν.

Recte πότνια Ἀὼς, ut πότνια Ἥβη, πότνια Ἥρη, et si quae alia. Illud autem νυκτὶ perquam necessarium est. Apollonius Rhod. II. 672.

Ἧμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτ' ἔτι λίην
Ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε ΝΥΚΤΙ
ΦΕΓΓΟΣ. — —

V. 39. Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι. — —] Hunc locum perperam sollicitavit Cl. Reiskius. Δρόμος est *gymnasium*, sive *ambulacrum publicum*. Suidas, Δρόμοις, τοῖς γυμνασίοις, κατὰ Κρῆτας. Laertius, in Platone. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας, διέτριβεν ἐν Ἀκαδημίᾳ. Τὸ δὲ ἔστι γυμνάσιον προάστειον ἀλσῶδες, ἀπό τινος ἥρωος ὀνομασθὲν Ἀκαδήμου, καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ἀστρατεύτοις φησίν,

Ἐν εὐσκίοις ΔΡΟΜΟΙΣΙΝ Ἀκαδήμου θεοῦ.

Stadia Platonis vocat Propertius, III. 20.

Illic

Digitized by Google

Illic vel STADIIS animum emendare Platonis
Incipiam, aut hortis, docte Epicure, tuis.

Eſt autem ἦρι, *mane*, ſive *tempore matutino*. Quomodo noſter infra XXIV. 19.

p. 401.

ΗΡΙ δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις.

Ubi recte interpres, *ſub auroram*. Callimachus in Jov. 85.

Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ΗΡΙ νοήσῃ.

Ita legendus iſte locus. Quod et dudum viderunt eruditi. Extra dubium ponet Aratus Phaenom. p. 34.

Αἱ μὲν ὅμως ὀλίγαι καὶ ἀφεγγέες, ἀλλ' ὀνομασταί
ΗΡΙ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΑΙ, Ζεὺς δ' αἴτιος, εἰλίσσονται.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes. Ceterum iſti Arati verſiculi laudantur Athenaeo XI. p. 490.

V. 48. Ἀνγνοίη Δωριστί. —] Hic locus ſatis ſanus videtur, et non eſt. Nam verbum Ἀνγνοίη, quod nemo vidit, eſt purum putum gloſſema, quod ex margine libri, ut fieri ſolet, in textum irrepſerat. Editio Florentina, Ἀννείμη Δωριστί. Quod omnino verum et egregium. Heſychius, ΑΝΝΕΜΕΙΝ. Ἀναγινώσκειν. Suidas, ΑΝΑΝΕΜΕΙΝ. ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἐπίχαρμος. Ἡρόδοτος δὲ ΑΝΑΝΕΜΕΣΘΑΙ ἐπὶ τοῦ καταλέγειν τέθεικεν. Qui locus neutiquam ſollicitandus eſt. Pindar. Iſthm. Od. II.

Ταῦτα Νικάσιππ' ΑΠΟΝΕΙΜΟΝ, ὅταν
Ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

Ubi Schol. Ἰστέον ὅτι τὸν εἰς Ξενοκράτην ὕμνον εἰς Ἀκράγαντα διὰ Νικασίππου πέμπει πρὸς Θρασύβουλον τὸν Ξενοκράτους ἀδελφόν. Τὸ γὰρ ΑΠΟΝΕΙΜΟΝ ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ,

Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτύχας ἔχων,
ΑΠΟΝΕΙΜΟΝ. — —
ΝΕΜΕΙ τίς οὐ πάρεστι, τίς ξυνώμοσε.

Καὶ Παρθένιος ἐν τῇ Ἀρήτῃ τὸ ΑΝΝΕΙΜΕ, ἀντὶ τοῦ ἀνέγνων. Καὶ ΑΝΝΕΙΜΗι ΔΩΡΙΣΤΙ Βουκόλος. Ita ſcribendus iſte locus, qui exquiſitiſſimus eſt, et parum hactenus

Digitized by Google

intellectus. Ad Theocritum autem, qui veteribus ΒΟΥΚΟΛΟΣ dictus, manifesto respexit Pindari Scholiastes.

IDYLL. XX.

V. 5. Μὴ τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα. —] Verbum κύσαι primam semper corripit. Quare legendum

Μὴ τύ γά μευ ΚΥΣΣΗΙΣ τὸ καλὸν στόμα. —

Homerus Odyss. Π. 15.

ΚΥΣΣΕ δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φαεα καλά.

V. 15. Χείλεσι μυθίζοισα. —] Scribendum μυχθίζοισα. Quod et vidit Reiskius. Vidit et doctissimus Hemsterhusius ad Lucianum: qui de hoc verbo consulendus. Addam elegantissimum locum Polybii lib. XV. cap. 24. Ὧν οἱ Μακεδόνες ἀκούοντες οὐχ οἷον ἠλέουν αὐτὸν, ἀλλὰ πρὸς οὐδενὶ προσεῖχον τῶν λεγομένων· καὶ ΜΥΧΘΙΖΟΝΤΕΣ δὲ καὶ διαψιθυρίζοντες ἐξελήρησαν οὕτως, ὥστε μηδ' αὐτὸν εἰδέναι μήτε πῶς τοπαράπαν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελύθη. *Haec loquentem Macedones quum audirent, adeo nulla ejus misericordia tangebantur, ut nulli eorum quae dicerentur attenderent: quin et hominem* sannis sibilisque exceptum *ita dementarunt, ut ipse nesciret quo pacto ex illa concione esset dimissus.* Ita scribendus et vertendus iste locus, quem minus perspectum habuit magnus Interpres.

V. 17. Χἀ μὲν ἔβα με λιποῖσα —] Imperitissime Reiskius, λυποῖσα. Quod contra versum est. Verba enim Λύπη et Λυπεῖν, cum tota familia, primam semper producunt. Noster, VIII. 90.

— Κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα ΛΥΠΑι.

Idem, XXIII. 22.

— Οὐκ ἔτι γάρ σε,
Κώρε, θέλω ΛΥΠΗιΝ κεχολωμένον.

Quem locum illotis manibus contrectavit editor Lipsiensis. Ceterum quod dixit Theocritus dixit etiam Euripides Phoeniss. 210.

Digitized by Google

Τύριον οἶδμα ΛΙΠΟΤΣ' ΕΒΑΝ
Ἀκροθίνια Λοξίᾳ
Φοινίσσας ἀπὸ νάσῳ.

Sed hoc tritum et ſolenne eſt.

IDYLL. XXI.

V. 10. — Φυκιόεντά τε λῆδα.] Corrigunt viri docti φυκιόεντά τε ΛΙΝΑ. Sed vox Λίνον hoc infortunio laborat, quod primam ſemper corripiat. Quod contra verſum eſt. At vero huic obſervationi obſtare videntur loca nonnulla, quae hic operae pretium fuerit ſubjicere, ut emendatiora legantur. Nicander, Alexiph. 450.

— Ῥοδέοιο νέον θύος εὔτριχι λίνῳ.

Ubi recte codex Mediceus, εὔτριχι ΛΗΝΕΙ. Quocum facere videtur Scholiaſtes. Heſychius, Λήνει ἐρίῳ. Apollinarius, Metaphraſ. Pſalm. X. 13.

Οὐρανόθεν χαλεποῖς λῖνα φθισίμβροτα πέμπει.

Lege χαλεποῖσι λίνα. Nonnus, Dionyſ. XVIII. 459.

Αὐχένα λιναίῃ ὀφιώδεα τύψεν ἱμάσθλῃ.

Qui verſus non una macula deformatus eſt. Scribendum ſine dubio,

Αὖρης δ' ἐγγὺς ἵκανεν ἀγήνορος, ὑψινόου δὲ
Αὐχένα ΛΑΙΝΕΗΝ ὀφιώδεϊ τύψεν ἱμάσθλῃ.

Nonnus ut ſupra, v. 435.

ΛΑΙΝΕΗΣ ἀτίνακτον ἀμειβομένης δέμας ΑΥΡΗΣ.

Confer Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 768. ubi de hoc loco agit, ſed fruſtra agit. Atque haec hactenus. Theocriti autem lectio, ut ad Noſtrum revertamur, neutiquam ſollicitanda eſt. Idem λῆδος, λῆδον, et λήδιον ſive λήδιον. Ejus meminere Pollux, Heſychius, Suidas, alii. Etymologus: ΛΗΔΙΟΝ, Φιλήμων φησὶ σημαίνειν εὐτελὲς χιτώνιον, ἢ χλανίδα παλαιάν. *Veſtem vilem et detritam.* Λεπτὸν λήδιον vocat Clearchus Solenſis apud Athenaeum. Sunt autem λῆδα φυκιόεντα, *retia lacera et uſu detrita. a*

Digitized by Google

parcel of old nets. Quae pars ſupellectilis piſcatoriae. Dicitur autem λῆδα φυκιόεντα, ut χλαίνα λινοῦλκος, χιτὼν τριγλοφόρος, et ſi quae alia ejusmodi. de quibus nos in Epiſt. Crit. p. 106. Sed haec ſunt paulo exquiſitiora, et non niſi paucis perſpecta.

p. 402. V. 15. Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα —] Quid piſcatori cum *cane?* Revocanda lectio, quam tantum non agnoſcunt libri veteres,

Οὐδεὶς δ' οὐ ΧΥΤΡΟΝ εἶχ' ΟΥΧ ΕΝΑ. —

Nemo vero ne unam quidem ollam habuit. Theophraſtus Charact. cap. X. Περὶ Μικρολογίας. Καὶ οἰκέτου ΧΥΤΡΟΝ ΕΝΑ ἢ λοπάδα κατάξαντος, εἰσπράξαι ἀπὸ τῶν ἐπιτηδείων. Ita ſcribendus iſte locus ex MSS. antiquiſſimis. *Si ſervus unam modo ollam aut patinam fregerit, de ejus demenſo tantum detrahet, quanti erat quod fractum eſt.* Quod hominis μικρολόγου eſt. Huc facit Cn. Matius apud Aul. Gell. X. 25.

Aquarium URCEUM UNICUM *domi fregit.*

Vide quae ſcripſimus, ad II. 151.

V. 26. Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος. οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον. —] Ad hunc locum commentatus eſt, ut alios bene multos taceam, Bernardus Martinus, *Var. Lect.* III. 19. Sed fruſtra, et aliud agens vir doctiſſimus. Equidem legebam,

Ἀσφαλίων, μέμφῃ τί καλὸν θέρος; — —

Sed articulus τὸ neutiquam rejiciendus eſt. Quare vide an ita redintegrari poſſit,

Ἀσφαλίων, τί μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος; —

Aſphalio, cur accuſas pulchram aeſtatem? Non eſt quod incuſes aeſtatem; neque enim aeſtas, ſed tute incuſandus es. Quae quidem lectio ſimplicitate ſua ſe nobis commendat. Haud aliter locutus eſt Nonnus *Dionyſ.* lib. XXᴧIX. p. 1018.

Digitized by Google

— Τί με μέμφεαι, ἄτρομε Μοῖρεῦ;

Prima autem τᾶ Μέμφη, quod librariis fraudi fuit, nunc *brevis*, nunc *longa* est: de quo docte, ut solet, Cl. Salmasius ad *Herod. Attici Inscript.* p. 87. Sed *Liquidarum* natura a viris doctissimis parum hactenus perspecta fuit. Nos paucis exemplis allatis rem in apricum proferemus. Simonides in Epigrammate apud *Cephalam*, a Cl. Salmasio laudatus,

Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος, ὅσπερ ἐνίκα
Ἐν Δελφοῖς ποτε Νικοκλείδας.
Καὶ Πανθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
Ἑξήκοντ' ἀμφορεῖς ἐλαίου·

Ubi prima τοῦ Ἀμφορεῖς, ut prima τοῦ Μέμφη, ob versum necessario corripitur. Aristophanes *in Nub.* 130.

Λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μαθήσομαι.

Ubi non male Bentleius σκινδαλάμας. Sed nihil opus. Pronuntiabatur scilicet, σκινδάμᾱς. quod notandum. Leonides in *Epigram. Anthol.* lib. VI. p. 547.

Εὐκάμπᾱς ἀγκιστρον, καὶ δούρατα δουλιχόεντα.

Solon in *Elegiis.*

Αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο,
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἄρξεντων.

Sappho apud *Hephaest.* p. 23.

Θυρωρῷ πόδες ἑπτάοργυιοι,
Τὰ δὲ σάμβαλα πενταβόεια,
Πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

Ad quem locum consulendus Cl. D'Orvill. in *Crit. Vann.* p. 436. Atque hinc nescio an vindicandus Euripides in *Medea* 282. ad quem locum, tanquam ad scopulum, naufragium fecerunt viri doctissimi.

Δέδοικά σ'. οὐδὲν δεῖ περὶ ἄμπίσχειν λόγους.

Sed de hoc judicent eruditi. Quae sequuntur apud Nostrum,

— ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἃ φροντὶς κόπτοισα, μαιρᾶν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

Digitized by Google

haud dissimiliter expressit Apollodorus Comicus in *Galatea*, apud Stobaeum, p. 788.

> Τοῖς γὰρ μεριμνῶσίν τε καὶ λυπουμένοις
> Ἅπασα ΝΥΞ ἔοικε φαίνεσθαι ΜΑΚΡΑ.

Ita scribendus iste locus. Quod et recte observavit doctissimus Grotius. Notandus autem hic Apollodorus ἐν Γαλατείᾳ. Nam quod exhibet Stobaeus ἐν Γαλάταις, proculdubio corruptum est. Cl. Grotius ἐν Γάλακτι. Sed unice verum est ἐν Γαλατείᾳ. Quo titulo fabulas conscripserunt Alexis, Nicochares, Posidippus. de quibus Athenaeus, Pollux, Photius, alii. In eodem etiam argumento versatus est Philoxenus, cujus *Galateam* laudat Scholiastes ad Aristophanis *Plutum*. laudat et Phanias apud Athenaeum, lib. I. p. 6. cujus verba integriora leguntur apud Suidam V. Φιλόξενος. Quod magnum Animadversorem fugisse miror. Huc accedit Schol. ad Theocritum, XI. 1. Καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῷ (leg. αὐτῇ,) ὅπως ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκείται. Plena autem inscriptio hujus operis fuerat: ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ ΚΥΚΛΩΨ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Hinc nunc ἐν Κύκλωπι, nunc ἐν Γαλατείᾳ laudatur Philoxenus. Quod nescio an ab aliis animadversum. Libenter autem Comici fabulas suas muliercularum nominibus insigniebant. de quo nos ad Suidam V. Ἀνάριστος. in quibus, ut de aliis nihil dicam, Philemonis *Neaera*, et Menandri GLYCERA. ex qua pulcherrimos versus nobis conservavit Priscianus:

> ΓΛΥΚΕΡΑ, τί κλαίεις; ὀμνύω σοι τὸν Δία
> Τὸν Ὀλύμπιον, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλτάτη,
> Ὁμωμοκώς καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις.

Atque hinc corrigendus insignis locus Hesychii, qui jam in mendo cubat, et medicorum opem implorat. Ἀριστόδημος. Ἀριστόδημον οἱ κωμικοὶ τὸν πρωκτὸν, καὶ Θεόδωρον, καὶ Τιμησιάνακτα ἔλεγον ἀπὸ τῶν ἡταιρηκότων. Φορμισίους δὲ τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα, καὶ Βασιλίδας καὶ λαχάρας. Vox ultima manifesto depravata est. Scribendum absque contro-

Digitized by Google

verſia: Βασιλίδας καὶ ΓΛΥΚΕΡΑΣ. *Baſilis* et *Glycera* ſunt nomina *meretricum*. Hinc — ſed pudét dicere. Nihil verius hac emendatione, nihil SUAVIUS. *Baſilidis* meretricis mentionem facit Anaxandrides apud Athenaeum, lib. XV. p. 691.

Ἀλλ' οἵα νύμφη ΒΑΣΙΛΙΣ ὠνομασμένη
Μύροις Μεγαλλίοισι σῶμ' ἀλείφεται.

Ubi νύμφη ὠνομασμένη eſt *ſponſa genere et opibus clara*. Interpres hic graviter hallucinatur. Diodorus Sicul. XI. 78. Δευκέτιος ὁ τῶν Σικελῶν βασιλεὺς ὤν, ΩΝΟΜΑΣΜΕΝΟΣ τὸ γένος. De *Phormiſio* autem, cujus ſupra mentio, conſulendus Suidas. et Scholiaſtes ad Ariſtophanis *Eccleſiazuſas*. Φορμήσιον vocat Plato Comicus apud Athe- P. 403.
naeum, lib. VI. p. 229. et Philetaerus apud Athenaeum lib. XIII. ubi mortis ejus ſuaviſſimae meminit, verſibus ſane lepidiſſimis, quos hic ſubjiciam, ut emendatiores legantur. Nam Interpres hic nihil vidit.

Παῦσαι γέρων ὢν τοὺς τρόπους· οὐκ οἶσθ' ὅτι
Ἥδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα,
Ὥσπερ λέγουσιν ἀποθανεῖν ΦΟΡΜΗΣΙΟΝ.

V. 52. Ἥνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον. —] Haec fruſtra ſuſpecta ſunt viris doctiſſimis. Vox ἰδὼν ſignificantiſſima eſt. Locus ita vertendus eſt: *Ut piſcem vidi, certamen illico confeci*. Quod ex ſequentibus patet. Haud diſſimiliter Auctor II. Reg. XXIII. 29. Καὶ ἐθανάτωσεν αὐτὸν ἐν Μαγεδδὼ ἐν τῷ ΙΔΕΙΝ αὐτόν. *And he ſlew him in Megiddo, when he had ſeen him*, i. e. AS SOON AS HE HAD SEEN HIM. Qui locus inprimis notandus. Ceterum ſcribendum, ut Doriſmo ſuus honos habeatur, ΑΝΤΣ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον. Quomodo non ſemel locutus eſt Theocritus. Poteris etiam vertere, *Certamen mihi viſus ſum confeciſſe*. Quo ſenſu verbum ἰδεῖν ab Artemidoro, ceteriſque Ὀνειροκριτικῶν Scriptoribus, uſurpatur. ſed illud, opinor, verius.

Digitized by Google

IDYLL. XXII.

V. 32. — Καὶ ὑπήνεμον ἀκτήν.] Interpres, *ventosam maris oram.* Immo, *oram placidam et tranquillam. Under the wind.* Hesych. Ὑπηνέμιον ἄνεμον, ὑετὸν, καὶ τὰ ὅμοια. Quae corrupta sunt, atque ita videntur reformanda. Ὑπήνεμοι, ὑπὸ τὸν ἄνεμόν, ὑετὸν, καὶ τὰ ὅμοια. Sophoclis in Antig. 418.

Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ΥΠΗΝΕΜΟΙ,

Ubi Schol. Ὑπήνεμοι, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τὸν ἄνεμον. Ad hunc locum respexisse videtur Hesychius.

V. 69. Ἐγγὺς ὁρᾷς. οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.] Haec est Henrici Stephani lectio. Ingeniose Cl. Reiskius ex libris antiquis,

Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ μ'; ΑΜΥΚΟΣ κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

Ita scribendus iste locus. Sed vim τοῦ καλεῖσθαι minus cepit vir doctissimus. Graeca ita vertenda sunt: *Nonne me coram vides? Amycus erit pugil.* Vide Cl. Casaubon. ad Theocrit. cap. III. ubi de *hoc verbo* agit. Vocula etiam σὺ ante *liquidam* non raro producitur. De quo nos ad Suid. V. Καββαλών.

V. 75. — Κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.] Reiskius, *Insonabat cavum quid.* Nihil minus. Κόχλος κοῖλος est *cava concha.* Respexit, ut videtur, Virgilius Aen. VI. 171.

Sed tum forte CAVA *dum personat aequora* CONCHA
Demens, et cantu vocat in certamina Divos.

Vocem Κόχλος usurpat Noster supra IX. 25.

— Ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.

Ubi ridicule Scholiastes: Ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασεν.

V. 120. — Ἑτέρῳ δ' ἐπιβαίνων
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.]

Graeca depravata ineptam versionem, ut par erat, pepe-

Digitized by Google

rerunt. Scribendum, ἑτέρῳ. Scil. ποδί. Eſt autem ἑτέρῳ ποδὶ ἐπιβαίνειν, *Sinistro pede inniti.* Quod hominis *pugilis* eſt, et jam *ictum intentantis.* Τῷ ἀριστέρῳ ποδὶ προβαίνειν vocat Xenopho. de quo nos ad Suid. V. Καρδοπχοι. Confer etiam Philoſt. Icon. XV. p. 887. Huc facit Lucianus Dial. Meret. p. 288. Ἔτι δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσηθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἴχνος ἐπὰν ἀπόλιποι, ἀμαυρώσασαν ΕΠΙΒΗΝΑΙ μὲν ΤΩι ΑΡΙΣΤΕΡΩι ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιόν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἔμπαλιν. Deinde Edit. princeps Aldina, ἀπὸ λαγόνος. Quod verum. Sed poſteriores *vim caeſurae* minus perſpectam habuerunt. Hinc plurima loca in poetis Graecis corrupta, et in primis elegantiſſimum Callimachi Epigramma, quod integrum et emendatum adſcribam. Nam viri eruditiſſimi hic aliud agentes fruſtra fuerunt.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Οἶδ' ὅτι μοι πλούτου κεναὶ χέρες, ἀλλά, Μένιππε,
Μὴ λέγε πρὸς Χαρίτων τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
Ἀλγέω τὸ διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων,
Ναί, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

V. 149. Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι
Βοῦσι καὶ ἠμιόνοισι καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν
Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.]

Vox ἀλλοτρίοις repetita aliis placet, aliis non placet. Scribendum videtur,

— Καὶ ΑΜΕΤΕΡΟΙΣ κτεάτεσσιν.

Quod fortius, et ad rem magis. Ceterum ἀλλότρια λέχη ſunt *alienae uxores. other mens wives.* quas permolere haud aequum eſſe dicit Horatius. Confer nos in Epiſt. Crit. p. 96. ubi Dioſcoridis Epigramma, quod, neſcio quomodo, minus recte adminiſtratum eſt, ita tandem integritati ſuae reſtituendum eſt. Sc. in v. 1. pro ἀντιπρόσωπος, lege ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΝ. In v. 5. pro πάλιν στρέψας, lege ΠΕΡΙΣΤΡΕΨΑΣ.

Digitized by Google

IDYLL. XXIII.

V. 16. Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας.] Locus depravatiſſimus. Editio princeps Aldina

— Τοσαμφαότατος Κυθερείας.

Scribendum ſine dubio,

Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε ΤΟΣΑΝ ΦΛΟΓΑ τᾶς Κυθερείας.

Quae Cl. Eldikii elegans emendatio eſt: ut me per literas monuit amiciſſimus Ruhnkenius. Noſter, II. 134.

— Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας ΦΛΟΓΕΡΩΤΕΡΟΝ αἴθει.

p. 404. V. 23. — Ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπόν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.]

Lego et diſtinguo,

— ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν
ΞΥΝΑΝ, τοῖσι Δ' ἐρῶσι τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος.

Quo viam eſſe ajunt omnibus communem, et ubi amantibus medicina eſt oblivio. Qui ſenſus optimus. Via leti omnibus calcanda eſt. Hinc ξυνὰν ἀταρπὸν vocat poeta. Noſter, VII 35.

— ΞΥΝΑ γὰρ ΟΔΟΣ, ξυνὰ δὲ καὶ ἀοῖς.

Bio *Idyll.* IX.

Ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Ἀξείνοισιν Ὀρέστης,
Οὕνεκά οἱ ΞΥΝΑΣ Πυλάδας ἤρητο ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ.

V. 46. — Τό σοι στίχοισι χαράξω.] Verſus laborat. Nam στίχος primam corripit. Sed res nullo negotio reſtituenda eſt. Scribendum,

— Τὸ τοῖσι στίχοισι χαράξω.

Et hoc verum.

V. 55. — Ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵλματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. —] Locus illuſtris, ſed quem nemo interpretum intellexit. Reiskius

Digitized by Google

autem, vir doctiſſimus, hic egregie hallucinatus eſt. Veſtes ſanguine polluit iſte juvenis, ut caedem quodammodo prae ſe ferens, et inimicum ſuum ultus. Opportune ſuccurrit Eſaias, XIII. 3. Καὶ *κατεπάτησα αὐτοὺς ἐν θυμῷ μου, καὶ κατέθλασα αὐτοὺς ἐν ὀργῇ μου, καὶ κατήγαγον τὸ αἷμα αὐτῶν εἰς γῆν*, ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΜΟΥ ΕΜΟΛΥΝΑ. Ubi noſtri Interpretes, *I will tread them in mine anger, and trample them in my fury, and their blood ſhall be ſprinkled upon my garments*, AND I WILL STAIN ALL MY RAIMENT. Qui locus in primis notandus: nam ad Theocritum intelligendum unice facit.

IDYLL. XXIV.

V. 18. — Ἀπ' *ὀφθαλμῶν δὲ κακὰν πῦρ*
Ἐρχομένοις *λάμπεσκε*. —] Multus eſt in hoc loco corrigendo Cl. Pierſonus. Sed vox Ἐρχομένοις haud temere repudianda eſt. Huc ſpectat Apollonius Rhod. IV. 1541.

Ὡς δὲ δράκων *σκολίην* εἰλιγμένος ΕΡΧΕΤΑΙ *οἶμον*,
— — *ἐν δέ οἱ* ΟΣΣΕ
Σπινθαρύγεσσι ΠΥΡΟΣ *ἐναλίγκια μαιμώωντι*
ΛΑΜΠΕΤΑΙ. — —

Quae ex Theocrito noſtro adumbrata videntur.

V. 99. — Ἐλεφάντινον *ὤχετο δίφρον*
Τειρεσίας. —] Notandus *δίφρος ἐλεφάντινος*. *Sella eburna. an ivory chair.* quae Veteribus in pretio et honore ſcilicet. Meminit Polybius apud Athenaeum, lib. V. p. 193. et Horatius in *Epiſtolis*. Hinc *ἵπνος ἐλεφάντινος. an ivory cloſe-*STOOL. apud Ariſtophanem in *Pluto*, de quo nos ad Suid. V. ΙΠΝΟΣ. Nihil verius aut facetius. *Sellam familiaricam* vocat Varro de R. R. I. 13. ad quem locum conſulendus Joſephus Scaliger. Dum hoc agimus, reſtituendus Scholiaſtes ad Lucian. *Deor. Dial.* VI. qui corruptus manifeſto eſt, et viros in hac arte primarios penitus eluſit. Ἰξίων Λαπίθης *τὸ γένος ὢν, ἠγάγετο Δίαν τὴν Οἰονέως* (leg. Δηιονέως.) *Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ*,

Digitized by Google

ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἕδνα, συνεσκευάσατο. ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτὸν, καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἰθρῷ ἀφῆκε μεταδιδοὺς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Vox ἰθρῷ nec Graeca, nec Latina eſt. Scribendum ſine controverſia, καὶ λαβὼν ἰδίῳ ΔΙΦΡΩι. *Took him up into his Chariot.* Callimachus *Lavac. Pall.* 65.

Πολλάκις ἀ δαίμων μιν ΕΩι ἐπεβάσατο ΔΙΦΡΩι.

De *Ixione* autem atque ejus *raptu* abunde Scholiaſtes ad Pindar. *Pyth.* II. p. 205, ubi recte Δῖαν τὴν Δηϊονέως legitur. Quocum facit et Schol. ad Homer Il. A. 268.

V. 125. — Λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα. —] Hunc locum nemo interpretum intellexit. Nam quod reddunt, *Inſidias diſponere hoſtes aggredientem*, a Graecis toto-coelo aberrarunt. Λόχον ἀναμετρήσασθαι eſt *Agmen* ſive *Aciem hoſtilem metiri. To meaſure the Enemy's ground.* Quod periti et prudentis imperatoris eſt. Sed de hoc viderint tactici. Recte autem λόχον ἐπιόντα. Onoſander, Strateg. cap. XXVIII. Δεινότεροι γὰρ οἱ ΕΠΙΟΝΤΕΣ φαίνονται ΛΟΧΟΙ τοῖς τῶν ὅπλων αἰθύγμασιν.

IDYLL. XXV.

V. 63. — Χειροπληθῆ τε κορύνην.] Penultimam τοῦ Κορύνη apud veteres ſemper brevem eſſe contendit Cl. Clarkius ad Homer. Il. η. 141. Quocum et facere videtur Cl. Erneſtus. Sed, quod viris doctiſſimis fraudi fuit, litera ν, pro Liquidarum natura, non raro geminatur. Hinc ſecunda τοῦ Κορύνη nunc brevis nunc longa eſt. Euripides, in Supplic. 715.

Αὐτὸς δ' ὅπλισμα τοὐπιδαύριον λαβὼν
Δεινῆς ΚΟΡΥΝΗΣ. —

Quem ſecutus eſt Nicander Alexiph. 409.

ΔΕΙΝΗΝ βρωμήεντος ἐναλδήσασα ΚΟΡΥΝΗΝ.

Eadem quoque ratio verbi Ἐλινύειν. De quo nos ad Suid. V. ΣΤΡΑΓΓΕΥΕΙ.

Digitized by Google

V. 267. — Μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.] Scribendum videtur,

— — Μὴ ΣΑΡΚΑΣ ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.

Ne corpus unguibus lacerarat. Apollon. Lex. MS. Ἀποδρύψει, καταξύσει. Hesych. Ἀμύχεσθαι, τὸ ξέειν ΤΑΣ ΣΑΡΚΑΣ ΤΟΙΣ ΟΝΥΞΙ. Quod perinde est. Haud dissimiliter Silenus apud Suid. V. Σκιρτάνιος γέλως. Τὰς σιαγόνας καὶ ΤΑΣ ΣΑΡΚΑΣ ΑΥΤΩΝ ΑΠΟΔΑΚΝΕΙΝ. Atque hac occasione corrigendus Hesychius, loco vexatissimo, et qui principes in his literis viros elusit. Λιγδαρεσχύται. οἱ ἐν ταῖς λίγδαις τὰς σάρκας ἔχοντες. Vox primaria corrupta est. Scribendum, ne literula mutata, ΛΙΓΔΕΑΡΟΧΥΤΑΙ. οἱ ἐν τοῖς λίγδοις τὰς σάρκας ἔχοντες. *Artifices, qui succum et sanguinem suum in caminis exhauriunt.* Ἐαρ est *sanguis*, sive *succus corporis*. Hesych. Ἐαρ, αἷμα. Εἱαροπότης, αἱμοπότης, ψυχοπότης. Rufinus in Epigrammate Anthol. lib. VII. p. 616.

Αὐτὴ πρόσθεν ἔην ἐρατόχροος, ΕΙΑΡΟΜΑΣΘΟΣ.

Ubi Interpres, *vernantibus mamillis.* Immo, *tumidis et succi plenis. Papillas sororiantes* vocant Latini. Idem autem mendum apud Suid. V. Ἄξεινος.

— ἦχι κονίστραι
Ἄξεινοι λυθρῷ τε καὶ Ἄρεϊ πεπλήθωσι.

Ubi scribendum, *καὶ εἴαρι.* Quomodo recte legitur apud Suid. V. Ἔαρ. Confer et *Biblioth. Coislin.* p. 233. Ceterum de locutione ista, τὰς σάρκας ἔχειν ἐν τοῖς λίγδοις. quae haud protrita est, vide quae scripsimus ad Suid. V. Λάπτειν.

IDYLL. XXVI.

V. 7. Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεπονημένα χερσὶν ἑλοῖσαι.] Notandus locus nam hic sacra res agitur. Est autem Κίστη *vas mysticum*, in quo τὰ ἱερὰ recondebantur scilicet. — Meminit Clemens Alexandrinus in *Protreptico*, et Catullus in *Nuptiis Pelei.*

Pars obscura cavis celebrabant orgia cistis.

Digitized by Google

Ad quem locum conſulendi Interpretes. Quae vero *ciſtas* ferebant, Κιστοφόροι dicebantur. de quibus viri eruditi, ſed minus accurate, ad Suidam, Harpocrationem, et Demoſthenem in *Orat. pro Corona*. Aliud eſt κιστοφορεῖν, aliud κισσοφορεῖν. hoc *virorum*, illud *mulierum* eſt. Quod et recte animadvertit vir exquiſitae doctrinae Henricus Valeſius. Hinc Aeſchines κισσοφόρος, non κιστοφόρος. de quo nos ad Suid. V. Στρεπτούς. Idem autem κίστη, κιστὶς, et κιστάς. Heſych. Κιστὰς, κύρτος. Quem locum fruſtra ſollicitarunt viri eruditi. Callimachus in Epigram. XLIX.

Ἔσθ' ἁμῖν χ' ἁ ΚΙΣΤΑΣ ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα.

Ita ſcribendus iſte verſiculus. *Eſt et nobis remedium contra amorem.* Κιστὰς ſive κίστη eſt φαρμακοπώλου ἀγγεῖον. *vas pharmacis recondendis adcommodum.* Quo ſenſu uſurpat Theopompus Comicus apud Polluc. X. 180.

Τὴν οἰκίαν γὰρ εὗρον εἰσελθὼν ὅλην
ΚΙΣΤΗΝ γεγονυῖαν φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ.

Hinc Simaetha apud Noſtrum in *Pharmaceutria*,

Τοῖσί νιν ΕΝ ΚΙΣΤΑι κατὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Atque hinc intelligendus Callimachus.

V. 23. — Καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ὠυτός.] Editio Florentina Αὐτονόα. Recte. Noſter ſupra, XVIII. 22.

— Ἧις δρόμος ὠυτός.

Quod geminum eſt. Ceterum haud diſſimiliter locutus eſt Dionyſius, Perieg. 271.

ΩΥΤΟΣ καὶ Λιβύης (al. Λιβύη) ΡΥΣΜΟΣ πέλει. —

Ubi Schol. Ῥυσμὸς, ῥυθμός. Huc facit Pempelus Pythagoreus apud Stobaeum, p. 680. Ὥστε αἶκα δεόντως τις χρῆται πατέρι, καὶ ματέρι, καὶ προπάτορι, καὶ σύλως τοῖς ΟΜΟΙΟΡΤΣΜΟΙΣ, πάντων ποτὶ θεοφιλῆ μοῖραν πεπάσεται ἀγαλμάτων κυριώτατα. Ubi notanda vox Ὁμοιόρυσμος. quam non agnoſcunt Lexicographi. Cui opponitur Ἑτερόρυσμος. Heſych. ΕΤΕΡΟΡΤΣΜΑ, ἀνόμοια.

Digitized by Google

IDYLL. XXVII.

V. 49. Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.] Monuimus alibi legendum, χλοάοντα ΜΑΛΑΞΩ. Quod verum eſt. Vide alliterationem, μᾶλα μαλάξω. Quod amat Theocritus. Idem, XIV. 46.

— οὐδὲ ΚΑΡΙΣΤΙ κέκαρμαι.

De quo nos ſupra. Idem in *Bacchis*, 27.

Ἐξ ὄρεος ΠΕΝΘΗΜΑ καὶ οὐ ΠΕΝΘΗΑ φέροντες.

Quin et Idyll. V. 128. Καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι. Quod pulcherrimum eſt. Sic ſolent optimi ſcriptores. Confer nos ad Suid. V. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ.

V. 54. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισες. —] Hoc ne Graecum quidem eſt. Henricus Stephanus ἀπέσχισας, quod melius. Sed vera lectio eſt ΑΠΕΣΧΑΣΑΣ. Eſt autem τὴν μίτραν ἀποσχάσαι, *Zonam puellae ſolvere*. Quod hominis prurientis, et tangere non tangenda feſtinantis eſt. Heſych. Ἀποσχάσαι, διαῤῥῆξαι, διαλῦσαι. Idem: Ἀπέσχας, ΑΠΕΣΧΑΣΑΣ.

V. 68. Χὴ μὲν ἀνεγρομένη διέστιχε μᾶλα νομεύειν.] Verſus uno pede claudicat. Edit. Florentina, ἀνεγρομένη γε. quod verum. Ceterum quae ad hunc locum ſcripſit Reiskius, *nova* ſunt, et digna ſcilicet quae poſteris tradantur. „Poetae tyrannidem in metrum exercebant, neque me„trum admodum callebant, neque magnopere curabant, „aut ulla ejus religione tenebantur." Huic homini poetas Graecos edendos committas, ſi quid recte curatum velis.

Partem aliquam, venti, Divum referatis ad aures!

IDYLL. XXVIII.

V. 1. Γλαυκᾶς ὦ φιλέριθ' ἁλακάτα δῶρον Ἀθαναίας,

Γυναιξὶ νοος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος.] Haec ſenſu carent. Libri nonnulli, Γυναιξὶ πόνος. recte. Lego itaque et diſtinguo,

Γυναιξὶν πόνος οἰκωφελέεσσιν, ΣΕΥ ΕΠΗΒΟΛΟΙΣ.

Digitized by Google

Γυναιξὶ σεῦ ἐπηβόλοις. *Mulieribus quae tui compotes ſunt. quae te poſſident.* Homer. Odyſſ. B. 319.

— Οὐ γὰρ νηὸς ΕΠΗΒΟΛΟΣ οὐδ' ἐρετάων
Γίνομαι. —

I have neither ſhip nor men. Ceterum de voce Ἐπήβολος, vide, ſi te amas, Porphyr. in *Quaeſt. Homericis.* Confer etiam Cl. Weſſeling. ad *Diodor.* I. 19. ubi de hac voce agit.

V. 15. Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρεὼς οὐδ' ἐς ἀεργὼς μὲν ἐβαλλόμαν.] Ed. Rom. et Flor. ἐβολλάμαν. Ed. Commel. ἐβολλόμαν. Quod verum et egregium. Idem ἐβολλόμαν et ἐβελομην. ut βελὴ et βολὰ ſive βόλλα. de quo antiquiſſimo ſcribendi
p.406. more vir doctiſſimus ad Corinth. de Dialect. p. 82. Dicebatur autem βόλεσθαι et βόλλεσθαι. Heſych. Ἐβόλοντο, ἐβούλοντο, ἐβουλεύσαντο. Reſpexit lexicographus ad Homer. Odyſſ. A. 234.

Νῦν δ' ἑτέρως ΕΒΟΛΟΝΤΟ θεοί, κακὰ μητιόωντες.

Ubi hodie male legitur, ἐβάλοντο. Atque ad hanc normam corrigendus Homerus Odyſſ. Π. 387.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ ΒΟΛΕΣΘΕ
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρωΐα πάντα.

Ita legendus iſte locus ex libris MSS. Huc facit Monumentum antiquiſſimum Teiorum apud Cl. Chiſhul Antiq. Aſiat. p. 98. Ὅς ἂν ἢ κιξαλλεύοι, ἢ κιξάλλας ὑποδέχοιτο, ἢ λῃΐζοιτο, ἢ λῃστὰς ὑποδέχοιτο, εἰδὼς, ἐκ γῆς τῆς Τηΐης ἢ θαλάττης φέροντας, ἢ τὸ κακὸν ΒΟΛΕΤΟΙ περὶ Τηίων τοῦ ξυνοῦ, εἰδὼς, ἢ πρὸς Ἕλληνας, ἢ πρὸς βαρβάρους, ἀπόλλυσθαι καὶ αὐτὸν, καὶ γένος τὸ ἐκείνου. Verbum autem βόλεσθαι deprehendiſſe videor apud Dium Pythagoreum, cujus fragmentum nobis conſervavit Joan. Stobaeus, p. 563. Τούτως οὖν εὐδαίμονας οἶδα ὡς ἔμμεν δοκοῦντι τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν ΒΟΛΛΟΜΕΝΟΙΣ ὀπωρίξασθαι. Ita ſcribendus eſt iſte locus, cujus ſtructuram minus perſpectam habuerunt viri eruditiſſimi. Vulgo nullo ſenſu legitur, βαλλομένοις.

V. 21.

Digitized by Google

V. 21. Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐρατεινὰν μετ' Ἰαόνων.] Verſus laborat. Legendum ex Edit. Florentina, Μίλατον ΕΡΑΝΝΑΝ. Quod et Reiskius vidit. Homer. Il. I. 573.

— Πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ΕΡΑΝΝΗΣ.

IDYLL. XXIX.

V. 16. Καὶ μὴν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι.] Ed. Florentina, Καί κεν. Repono,

Καΐ κεν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσῃ.

Noſter, I. 61.

ΑΙΚΕΝ μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.

Idem, VII. 55.

ΑΙΚΕΝ τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας Ῥύσηται.

Eſt autem ῥέθος αἰνεῖν, *faciem laudare*. Quod et recte vidit Interpres. Heſych. Ῥέθος, πρόσωπον, παρειά. Vocem uſurpat Noſter, XXIII. 39.

— καὶ ἀμφίθες ἐκ ΡΕΘΕΩΝ σῶν Εἵματα. — —

Huc facit Schol. ad Hom. Il. X. 68. Ῥέθεα λέγουσι τὰ τοῦ σώματος μέλη, ἐπειδὴ κατὰ παντὸς μέλους τὸ ζωτικὸν καὶ ψυχικόν ἐστι. Ῥέθη δὲ τὰ ζῶντα μέλη, δι' ὧν ῥέζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ Ῥέθος, ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ· καὶ Ῥεθομαλίδας, ΤΑΣ ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΥΣ. Quae nota elegans. Confer Etymolog. in V. et quae nos ſcripſimus ad Suid. V. Ῥέθος.

V. 20. Φίλει δ'; ὡς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.] Ed. Florentina, ἃς κε ζώῃς. *Dum vivas*. Recte et eximie. Heſych. Ἂς, ἕως. μέχρις οὗ. Ad quem locum conſulendus Cl. Kuſterus. Conſulendus et vir doctiſſimus ad Corinth. de Dialect. p. 81. ubi hanc vocalem Epicharmo reddit. Locus autem Epicharmi, qui legitur apud Athenaeum, VI. p. 236. ita ſcribendus eſt:

Ἐπεὶ δ' ἱκανον οἰκάδες καταφθαρεὶς,
Ἄστρωτος εὕδω, καὶ τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ,
ΑΣ κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας.

Digitized by Google

Recte ſcripſimus, *με ἀμφέπῃ φρένας.* quod elegans imprimis eſt. Ita locutus eſt Homer. Il. A. 362.

— Τί δέ ΣΕ ΦΡΕΝΑΣ ἴκετο πένθος;

Nihil autem verius illo, *ἴκανον οἰκάδες.* Theocritus, XXII. 60.

— *ξενίων γε τυχὼν πάλιν* ΟΙΚΑΔ' ΙΚΑΝΟΙΣ.

V. 31. *Ταῦτα χρὴ νασόντα πέλειν ποτιμώτερον.*] Elegans locutio, *πέλειν ποτιμώτερον, mitiarem eſſe et ſuaviorem.* Metaphora a *vinis*, quae quo *leniora*, eo *gratiora*, et *potui matura* eſſe ſolent. Philoſtratus, Icon. I. 20. *Μὴ ἐπαίνει τὸ ὕδωρ. καὶ γὰρ εἰ* ΠΟΤΙΜΟΝ *καὶ γαληνὸν γέγραπται,* ΠΟΤΙΜΩΤΕΡΩι *ἐντεύξῃ* ΤΩι ΟΛΥΜΠΙΩι. *Olympus* eſt nomen pueri. Ad Theocritum autem proculdubio reſpexit Philoſtratus.

EPIGR. I.

Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν Πύθιε Παιάν,
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσε.

Legendum,

ΔΕΛΦΙΔ' *ἐπεὶ* ΠΕΤΡΑΝ *τοῦτό τοι ἀγλαΐσε,*

Delphicam enim petram hae tibi ornarunt. Τοῦτο, τὸ δένδρον ſcilicet. Epigramma, neſcio cujus, exquiſitiſſimum tamen, in Anthol. lib. III. p. 306.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις,
Πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης,
Πολλάκι δὲ Βρομίου κλήμασί σ' ΗΓΛΑΙΣΕΝ.

EPIGR. III.

Εὕδεις φυλλιστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων, στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στειχοντες ὁμόρξοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα, κατεγρόμενος.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. In tertio pentametro

Digitized by Google

vulgo legitur, κῶμα κατεγρόμενον. Quod inepte defendit Reiskius. Nos, ſenſu jubente, repoſuimus κατεγρόμενος. Eſt autem κατεγείρεσθαι *e ſomno te ipſum excitare, idque ocyus et ſine mora.* Verbum elegans et Lexicographis ignotum. Locus ita vertendus eſt: *Tu vero, ſomno remiſſo, ſurge demum, et fugam capeſſe.* Quod omnino verum. Notanda autem verba Εὕδεις — Ἀμπαύων — Κατεγρόμενος. Haud diſſimiliter Matthaeus XXVI. 45. Τότε ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτοῖς· ΚΑΘΕΥΔΕΤΕ τὸ λοιπὸν, καὶ ΑΝΑΠΑΤΕΣΘΕ — ΕΓΕΙΡΕΣΘΕ, ἄγωμεν· ἰδοὺ, ἤγγικεν ὁ παραδιδούς με. De quo loco, qui longe vexatiſſimus eſt, nos aliquando fortaſſe in *Exercitationibus* noſtris *Sacris.* Sed haec obiter. Quod vero legitur in noſtro Epigrammate, p. 407.

— ὁ τὸν κρουόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,

non intellexerunt Interpretes. Κισσὸν κρουόεντα eſt *hederam croceas baccas* ſive *corymbos ferentem.* Καρπὸν κρουόεντα vocat Theocritus, I. 31. Qui locum aliter accipiunt, falluntur. Confer Dioscor. II. 210. Atque hinc eleganter Niceratus in Epigrammate apud Athenaeum, lib. II. p. 39. quod, quia haud invenuſtum eſt, hic integrum, idque paulo emendatius quam vulgo legi ſolet, ſubjiciam.

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει μέγας ἵππος ἀοιδῷ,
Ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις.
Ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν, οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ,
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδωδὼς πίθου.
Τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῷ
Μέτοπον οἷα καὶ σὺ ΚΕΚΡΟΚΩΜΕΝΟΝ.

Ita legendum et diſtinguendum iſtud Epigramma, quod perperam ſollicitavit Cl. Caſaubonus. Huc accedit Andreas, medicus antiquiſſimus apud Athenaeum, lib. XV. p. 675. Τούτῳ οὖν βοηθήματι πρὸς τοὺς πότους χρώμενοι, τοῖς παραπίπτουσι τὴν κεφαλὴν ἐδέσμευον. καὶ ἐπὶ ΤΟΝ ΚΙΣΣΙΝΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ἦλθον αὐτόματόν τε καὶ πολὺν ἄντα, καὶ κατὰ πάντα τόπον γεννώμενον, ἔχοντα καὶ πρόσοψιν οὐκ ἀτερπῆ, χλωροῖς πετάλοις καὶ ΚΟΡΥΜΒΟΙΣ ΣΚΙΑΖΟΝΤΑ ΤΟ

Digitized by Google

ΜΕΤΩΠΟΝ. Ceterum quod dicit Niceratus in tertio hexametro,

Τριγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν —

desumptum videtur ex Theocrito. II. 153.

Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.

de quo nos supra.

EPIGR. IX.

Ἄνθρωπε ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθ', ὡς ἐστ' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δειλαῖε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέβης.

Epigramma hoc integrum edidit ex codice Palatino Cl. Graevius in Lectionibus Hesiodeis. Primum pentametrum, qui uno pede claudicabat, nos recte restituimus. Reliqua egregie mecum emendavit doctissimus Piersonus in *Verisimilibus*. Nam quod vulgo legitur, mendosissimum est.

EPIGR. XI.

Εὐσθενέος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μὲν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς.
Πάντων ὧν ἐπέοικε τύχεν τεθναὼς ὁ σοφιστὴς,
Καίπερ ἄοικος ἐών, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Ita scribendum videtur istud Epigramma, quod elegans in primis est, ex doctissimorum virorum emendatione. Recte autem libri veteres, φίλος ἦς. Sic solent Dores. de quo nos supra ad X. 32. Locus ita vertendus: *Quin et ipsis poetis mire carus erat.* Deinde egregie Heinsius,

Καίπερ ΑΟΙΚΟΣ ἐών. —

Sed vim τοῦ Ἄοικος minus cepisse videtur vir doctissimus. Cui nec domus nec familia, is ἄοικος dicebatur. Hesiod. *Oper.* 602.

Digitized by Google

Θῆτα ΑΟΙΚΟΝ ποιεῖσθαι καὶ ἄτεκνον ἐριθον
Δίζεσθαι κέλομαι. —

Quare dicit poeta: *Sophiſtam illum, etſi non uxorem habebat, nec liberos, aut propinquos, habuiſſe tamen qui exequias ſuas curarent.* Graeca ſuaviora et elegantiora ſunt. Ceterum ad Theocritum noſtrum reſpexiſſe videtur neſcio quis Epigram. Anthol. lib. III. p. 337. quod, quia huc plurimum facit, adponam.

Μηδὲ καταχθονίοις μετὰ δαίμοσιν ἄμμορος εἴης
Ἡμετέρων δώρων; ΩΝ Σ' ΕΠΕΟΙΚΕ ΤΥΧΕΙΝ,
Ἀμμία, οὕνεκα Νικόμαχος θυγάτης τε Διώνη
Τύμβον καὶ στήλην σὴν ἐθέμεσθα χάριν.

EPIGR. XVII.

Ἃ τε φωνὰ Δώριος, χ' ὠνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χαλκεῦν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει,
Οἳ ἀνδρὶ πολίτα,
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων, μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ καὶ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Ita legendum et diſtinguendum eſt, praeeunte aliquantum Scaligero, iſtud Epigramma; quod elegantiſſimum ſane eſt, ſed cujus mentem nemo eruditorum perſpexit. Senſus eſt: EPICHARMI *ſtatuam aeneam Baccho dedicarunt Pelorenſes, qui in urbe Syracuſis ſedes poſuerant; idque duabus de cauſis: Primum, quod civis pecunia ſua ſublevabat; deinde, quod adoleſcentibus in vita formanda praeibat.* Quod utrumque de *Epicharmo* verum videtur. Οἳ ἐνίδρυνται Πελωρεῖς ſunt *Pelorenſes, qui in urbe Syracuſis ſedes fixerant.* SETTLED *themſelves in Syracuſe.* Iſta eſt vis verbi ἐνίδρυνται: quod omnes Interpretes fefellit. Noſter, XVII. 102.

Τεῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ΕΝΙΔΡΥΤΑΙ πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος. —

Digitized by Google

Thucydides, VIII. 77. Λογίζεσθε δὲ, ὅτι αὐτοί τε πόλις εὐθὺς ἐστὲ, ὅποι ἂν καθέζοισθε, καὶ ἄλλη οὐδεμία ὑμᾶς τῶν ἐν
p 408. Σικελίᾳ οὔτ' ἂν ἐπιόντας δέξαιτο ῥᾳδίως, οὐδ' ἂν ΙΔΡΤΘΕΝΤΑΣ που ἐξαναστήσειε. *Quinetiam illud cogitate, vos ipsos, ubicunque consederitis, ibi protinus vobis ipsis esse civitatem; et fore, ut nulla alia Sicilienſis civitas, aut vestrum, ſi eam invadatis, impetum facile ſuſtineat; aut,* SI SEDES ALICUBI FIXERITIS, *expellat.* Atque hinc vitam *exulem* atque *erraticam*, *an unſettled life*, κακὸν ἄϊδρυτον vocat Cratinus. Heſychius: Ἄϊδρυτον κακόν. Κρατῖνος Σεριφίοις·

Ἔχουσιν οἱ φεύγοντες ΑΙΔΡΤΤΟΝ ΚΑΚΟΝ.

Ita ſcribendus iſte locus, qui viros doctiſſimos fruſtra exercuit. οἱ φεύγοντες ſunt *exules*, qui *miſeram* et *erraticam* vitam degunt. Atque hoc verum. Idem autem Συρακοῦσαι πόλις et πόλις Συρακουσῶν. Deinde σωρὸς χρημάτων eſt *acervus nummorum*. Interpretes aliter acceperunt, ſed falluntur. Suidas: Σωρὸν χρημάτων ἀγγέλλεις. *Acervum nummorum nuntias.* Quae referenda ſunt ad Ariſtoph. *Plut.* 268.

Ὦ χρυσὸν ΑΓΓΕΙΛΑΣ ἐπῶν, πῶς φῄς; πάλιν φράσον μοι.

Δηλοῖς γὰρ αὐτὸν ΣΩΡΟΝ ἥκειν ΧΡΗΜΑΤΩΝ ἔχοντα.

Erat nimirum Epicharmus vir nobilis, et bene nummatus, et qui mercatores *Pelorenſes* opibus ſuis juverat. Hinc ſtatua ei pro mercede, et honoris ergo collocata. Haec mens poetae eſt. Quod miror neminem eorum, qui in Theocritum ſcripſerunt, animadvertiſſe. Quae ſequuntur, per ſe ſatis manifeſta ſunt.

EPIGR. XVIII.

Ἕξει τὴν χάριν ἡ γύνη ἀντὶ τήνων

Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψ'. ἔτι μὴν ἔτι χρησιμὴ καλεῖται.

Scribendum,

Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψε. ΤΙ ΜΗΝ; ἔτι χρησιμὴ καλεῖται.

Suidas: Τί μήν; καταφάσιν δηλοῖ. ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ οὔ; Διὰ τί γὰρ οὔ; Confer virum doctiſſimum ad *Corinth. de*

Digitized by Google

Dialect. p. 109. ubi de his vocibus agit. Nihil verius hac emendatione.

EPIGR. XXI.

Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσάων καθίζευ. —

Huc ſpectat auctor ἀνώνυμος in *Anthолog.* lib. III. p. 354. cujus Epigramma, quod elegans in primis eſt, hic adponam. Eſt autem in *Praxitelem* nescio quem, ex *Andro* oriundum.

Τὴν ἱλαρὰν φωνὴν καὶ τίμιον, ὦ παριόντες,
ΤΩι ΧΡΗΣΤΩι χαίρειν εἴπατε Πραξιτέλει.
Ἣν δ' ὠνὴρ μούσῶν ἱκανὴ μέρις, ἡδὲ παρ' οἴνῳ
ΚΡΗΓΤΟΣ. ὦ χαίροις Ἄνδρις Πραξιτέλες.

EPIGR. XXII.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμι Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο περιπλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

Monuimus ſupra legendum, Φιλίννης. Quomodo recte exhibet Editio Florentina. Huc accedit Suidas: Θεόκριτος, ΧΙΟΣ. — Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Θεόκριτος, Πραξαγόρου καὶ ΦΙΛΙΝΝΗΣ. Quae noſtrum Epigramma reſpicere videantur.

Ceterum laudatur etiam noſter Theocritus in *Berenicè*, poematio in honorem, ut videtur, ſive potius ἀποθέωσιν *Berenices*, uxoris Ptolemaei *Soteris*, conſcripto. ex quo inculentum ſane fragmentum nobis conſervavit Athenaeus, lib. VII. p. 284. quod hic ſubjungam, ut aliquanto melius et integrius legatur. Nam viri clariſſimi, qui in hanc arenam deſcenderunt, nihil viribus ſuis dignum praeſtiterunt. Θεόκριτος δὲ ὁ Συρακούσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Βερενίκῃ, τὸν λεῦκον ὀνομαζόμενον ἰχθῦν, ἱερὸν καλεῖ διὰ τούτων.

Κ'αί τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' ΕΥΑΓΡΕΣΙΗΝ τε καὶ ὄλβον,
Ἐξ ἁλὸς ᾧ ΖΩΗ, τὰ δὲ δίκτυα κεἰνῳ ἄρωτρα.

Digitized by Google

Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθῦν,
Ὃν λεῦκον καλέουσιν, ὁ γὰρ ΦΙΑΡΩΤΑΤΟΣ ἄλλων,
Καί κε λίνα στήσαιτο καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσης
Ἔμπλεα. —

Si quis autem, qui ex mari victitat, et cui retia sunt pro aratro, felicem capturam et piscium copiam petit, is huic deae prima nocte sacrum piscem immolet, quem Λεῦκον *appellant, est enim omnium piscium nitidissimus, et projectam in mare sagenam plenam extrahet.* Ita scribendus est iste locus, qui elegans in primis est, sed parum hactenus intellectus. Primum Κ'αί pro καὶ εἰ. Quomodo Noster ἐν Παιδικοῖς,

Κ'αὶ μὲν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι.

Atque ita legendum, XIV. 50.

Κ'αὶ μὲν ἀποστέρξαιμι. —

Deinde legendum ζωὴ, non ζώει. Ἀνὴρ ᾧ ἐξ ἁλὸς ζωὴ, est *piscator, qui ex mari victum comparat.* Hesych. Ζωὴ, ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία. Quo sensu vocem non semel usurpat Homerus. Antipater in Epigram. Anthol. lib. III. p. 371.

— ὁ δ' ἐκ πόντοιο ματεύων
ΖΩΗΝ, ἐκ πόντου καὶ μόρον εἱλκυσάμην.

Noster supra, VII. 60. de *avibus marinis*,

— Ὅσαισί περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.

Quod tantundem est. De voce autem Εὐαγρεσία, quae elegantissima est, vide quae nos ad Suid. V. Ἠέρος. Inepte autem Reiskius, Ἀκρόνυχος, *summis unguibus.* Aliud est Ἀκρόνυχος, aliud Ἀκρώνυχος. Suidas: Ἀκρόνυξ. τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. καὶ Ἀκρονυχία, ὁμοίως, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀκρώνυξ δὲ, καὶ Ἀκρωνυχία, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, καὶ τοῦ ὄρους, διὰ τοῦ ω μεγάλου. Nicander *Theriac.* 761.

Κνώδαλα φαλαίνῃ ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους
ΑΚΡΟΝΥΧΟΣ δειπνηστὸς ἀπήλασε παιφάσσουσαν.

p. 409. Ubi recte Schol. Ἀκρόνυχος δὲ, ἤγουν ἑσπερινός. Confer etiam Sophocl. *Aj.* 285. et Suid. V. Ἄκρας νυκτός. qui ex Schol. ad Sophocl. corrigendus et supplendus est. Quod Kusterum non animadvertisse miror. Denique, ut ad Theo-

Digitized by Google

critum revertar, in verſu quarto vulgo legitur, ὁ γάρ Θ' ἱερώτατος ἄλλων. Quam lectionem agnoſcit Euſtathius ad Homerum. Perperam id quidem et nullo judicio. Sed ſic ſolet Praeſul doctiſſimus. Quod et alibi obſervavimus. Nos veram Theocriti manum absque controverſia reſtituimus,

— ὁ γὰρ ΦΙΑΡΩΤΑΤΟΣ ἄλλων.

Quod ex ſenſu loci manifeſtum eſt. Rationem enim reddit poeta, cur iſte piſcis Λεῦκος appellabatur. Heſychius: φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρόν. Nicander *Alexiph.* 91.

— ΦΙΑΡΗΝ δὲ ποτοῦ ἀποκίνυσο γρῆϋν.

Ubi *florem* ſive *ſpumam lactis* φιαρὴν γρῆϋν vocat Nicander. Hinc Ἀπογραΐζειν *florem lactis decerpere.* Quod verbum Scholiaſtae debemus. Sed haec obiter. Callimachus apud Etymologum Mag. V. Φιαρός.

— ΦΙΑΡΗ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.

Theocritus, XI. 21. de *Galatea,*

— ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ ὄμφακος ὠμᾶς.

Ubi inepte Interpres, Scholiaſtam ſecutus, *Acerbior uva immatura.* Immo, *ſplendidior.* Quod et recte animadvertit Caſaubonus. Ovid. *Metamorph.* XIII. 791. de *Galatea.*

Splendidior vitro. — —

Quod perinde eſt. Confer nos ad Suid. V. Μνιαρόν.

Atque haec ſcripſimus ad Theocriti *Idyllia* et *Epigrammata.* Nam ſi Epigrammata excipias, reliqua omnia tum Theocriti, tum Moſchi et Bionis, neſcio quomodo uno nomine Εἰδύλλια nuncupantur. de qua voce alii aliter, ut ſolent, Interpretes. Etymologus Ἡδύλλια vocat. ſed perperam. Auctor neſcio quis Προλεγομένων ad Theocritum: Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, οἱοῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται Εἰδύλλιον. Ut Εἴδη Pindari, ſic Εἰδύλλια Theocriti. Adſcribam inſignem locum Pempeli *Pythagorei* apud Stobaeum, p. 681. ex quo vide an aliquid certi de hoc loco deſignari poſſit. Εἰ δέ τινα φάμα ἀμύητος (leg. ἀμύητον) ὤτων ποτὶ κώφωσιν κατίσχει τοιῶνδε λόγων, ΕΙΔΑΛΕΤΑΙ ὡς καὶ δαίμοσιν ἐχθρὸς πέλει καὶ ἀν-

Digitized by Google

δρέσιν, τοῖς ποτὶ συνέσιος ἡρπάξασιν ἀτραπάν. Ubi notandum verbum Εἰδύλλεσθαι, et lexicographis commendandum. Nam antiquum et notae interioris est.

*** QUOD scripsi ad Idyll. XXII. 120. de Callimachi scilicet epigrammate, vellem penitus inducendum. Nulla in epigrammate Callimachi caesura est. Legendum modo τε pro το. Confer Cl. Pav. ad Quint. Calabr. VIII. 144. a Cl. Dorvillio male reprehensum Vann. Crit. p. 331.

Quinimo si fas sit ut ADDENDIS accedant ADDENDA, subtexam hic nonnulla, suo loco praeterita, ad EPIGR. IV. viz.

— — Ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.

Interpres hic ineptit. Sermo est de *Priapo*, qui etsi auribus carebat, membro tamen virili non carebat. Φάλης est *ea pars qua viri sumus*. Vocem non semel usurpat Aristophanes. Sophron apud Schol. ad Aristoph. *Acharn.* 262.

Ὁ δ' αὖ ΦΑΛΗΣ κατακυπτάζει.

Quae paulo obscoeniora sunt. Sensus autem apertus est. et notandum verbum Κατακυπτάζειν. quod alibi, opinor, frustra quaesiveris. Hesychius: Φαληρίς, ὄρνις λιμναῖος. καὶ ΦΑΛΗΣ, τὸ δερμάτινον καὶ ξύλινον αἰδοῖον· Ita scribendus iste locus. Suidas: Φαληρίς, ὄρνις λιμναία. ἐσχημάτισται δὲ παρὰ τὸ φάλον. Scribe, παρὰ ΤΟΝ ΦΑΛΛΟΝ. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. *Av.* 566. ad quem locum uterque lexicographus respexit. Quod doctissimos editores fugisse video. Idem autem φάλης et φάλλας. Atque ita etiam alibi lusit Aristophanes. Hesychius: Ἐπὶ Φαληρίου. τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ Φαληρίου γεγενῆσθαι. σκώπτων παρὰ ΤΟΝ ΦΑΛΗΤΑ. ἐπ' ἀναισχυντίᾳ γὰρ ὁ ΦΑΛΗΣ. Idem: Λόμβαι. αἱ τῇ Ἀρτέμιδι θυσιῶν ἀρχουσαι, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παιδείαν σκευῆς. οἱ γὰρ ΦΑΛΗΤΕΣ οὕτω καλοῦνται. Qui locus foedissime corruptus est. Scribendum, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ΠΑΙΔΟΠΟΙΙΑΝ σκευῆς. *a virorum apparatu*, sive *generationis instrumentis*. Res ex sequentibus manifesta. Agathias in Epigram. Anthol. lib. VII. p. 605.

Τῶν προθύρων ἀπέχου, μὴ ΣΚΕΤΗΝ ὀλέσῃς.

Digitized by Google

de quo nos ad Suid. V. Ὤχρος. Σκεῦος vocat Antiſtius in Epigram. Anthol. lib. IV. p. 478. quod perinde eſt. Photius in Lex. MS. Σκεῦος, τὸ αἰδοῖον. Latini *vaſa*, et *bene vaſatos*. de quo Plautus in *Poenulo*, et Lampridius in *Heliogabalo*. Atque hinc titulus comoediae Ariſtophanis ΤΡΙΦΑΛΗΣ. quae vox dici videtur de eo, qui *aequo membroſior* eſt, ſive, ut ille ait, *Pulchre penſilibus* PECULIATUS. Haud neſcio quidem, Suidam vocem Τριφάλητα de *proprio viri nomine* accepiſſe. Sed hominem iſtum, qui mihi probe perſpectus eſt, non moror. Dicitur autem Τριφάλης, ut Τριγέρων, Τρικόρυζος, quae vox reſtituenda Alciphroni, I. 28. de quo nos in *Epiſt. Crit.* p. 143. Τρίπτερνος, atque alia ejusdem formae ſexcenta. Hujusmodi hominem Τριόρχην vocat Polybius in Excerptis Valeſii. Quod diligenter notabunt eruditi. Ariſtophanem autem ἐν Τριφάλητι, ſive in BENE VASATO, laudant Pollux, Harpocratio, Heſychius, Photius in Lex. MS. alii. Confer Heſychium in V. Ἑρμῆς τρικέφαλος. et in V. Ἰλάων. Quae ex eodem dramate petita ſunt. Extat luculentum ejus fragmentum apud Athenaeum, lib. XII. p. 525. quod hic emendatum adſcribam. Nam Caſaubonus, dum exinde ſenſum aliquem elicere ſtudet, Senarium manifeſto jugulavit. Καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλητι παρακωμῳδῶν πολλοὺς τῶν Ἰώνων,

Ἔπειθ' ὅσοι παρῆσαν ἐπίσημοι ξένοι
Ἐπηκολούθουν, κηντιβόλουν προσκείμενοι,
Ὅπως ἄγων τὸν παῖδα πωλῇς εἰς Χίον,
Ἕτερος δ' ὅπως ἐς Κλαζομένας, ἕτερος δ' ὅπως
Εἰς Ἔφεσον, οἱ δ' ἐς Ἄβυδον. ἦν δὲ πάνθ' ὁδῷ
Ἐκεῖνα. —

Addam porro, quod, a nobis praetermiſſum, ſuo loco reſtitutum velim. Theocrit. Idyll. V. 114.

— — οἱ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα καταστρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται.

Ubi feſtive Scholiaſtes: Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας καὶ πορνεύοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΤΚΩΔΗ ΦΥΣΙΝ. Nimirum vox σῦκον in praetextatis eſt. Philippus in Epigrammate, p. 410.

Digitized by Google

— — Τἀμὰ κατέσθων
ΣΤΚΑ, δὸς εὐθύμων ΙΣΧΑΔΑ ΤΗΝ ΟΠΙΣΩ.

Hinc Συκοπρῶκτος. quam vocem male ſollicitavit doctiſſimus Heſychii editor. et Συκάζειν, cujus meminit Heſychius, et Strattis, Comicus apud Athenaeum, et Harpocrat. V. Λαγίσκα.

Καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν
Ἰδεῖν με ΣΤΚΑΖΟΤΣΑΝ εὐναίαν ἔτι
Τόν τ' αὐλοτρύπην αὐτάν. —

Quae alii explicabunt. nam haec paulo ſuaviora et delicatiora ſunt. Confer viros doctiſſimos Mauſſacum et Valeſium ad locum. Notandum autem Λαγίσκαν εὐναίαν. Nam Λαγίσκα eſt nomen *mulierculae*. Eſt et Λαγίσκα *lepusculus*. Hinc jocus Comici. Heſychius: Εὐναῖος λαγώς. Σοφοκλῆς Δόλοψι. Locus Sophoclis extat apud Etymologum et Photium in Lex. MS.

— — ὥσπερ ΛΑΓΩΣ
ΕΤΝΑΙΟΣ εἴη, δραπέτιν στέγην ἔχων.

Ita legendus videtur iſte locus. Confer Heſych. V. Δρομάλος. Ceterum reſtituendus hic obiter Heſychius: Φιλωνίδας, ὑποκοριστικῶς ἀντὶ τοῦ Φιλωνίδης. Vox primaria leviter corrupta eſt. Scribendum omnino: ΦΙΛΩΝΔΑΣ. Quod ex Theocrito noſtro manifeſtum.

Dum haec denique ſcribo, ſuccurrit unus atque alter locus Scholiaſtae, de quibus nos ſupra, ſi bene memini, quorum alterum explicandum, alterum emendandum curabo. Schol. ad III. 54. Βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν. Ubi τὸ ἐπίλακκον μέρος eſt *pars ſupra ſtomachum*, quem hic non male λάκκον vocat. Nos Angli, *the* PIT *of the ſtomach*. Nam λάκκος omnium rerum receptaculum eſt. Hinc λακκόπρωκτος et λακκοπρωκτία. Deinde Schol. ad VII. 151. Ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι, πεπτωκότας οὐκ οἶδ' ὅπη φιλότης. Legebam, οὐκ οἶδ' ὅπη φιλοπότης. Sed vereor ne haec nova gloſſa ſit. Quare vide an res ita reſtitui poſſit. ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι. Τοὺς πεπτωκότας οὐκ οἶδ' ὅπη. ΦΙΛΗΤΑΣ. In *Gloſſis* ſaepius laudatur Philetas.

Dabam S. Martini, Feb. XXVII. 1770.

Digitized by Google

J. TOUPII

CURAE POSTERIORES

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM ATQUE EMENDATIONUM

IN

THEOCRITUM

OXONII

NUPERRIME PUBLICATUM.

Τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται.

D. MATTH. XV. 14.

Digitized by Google

ILLUSTRISSIMO VIRO

FREDERICO

ARCHIEPISCOPO CANTUARIENSI

ECCLESIAE ANGLICANAE

DECORI ET PRAESIDIO

HAS CURAS

IN

THEOCRITUM

SUMMA QUA PAR EST OBSERVANTIA

D. D. D.

J. TOUP.

Digitized by Google

LECTORI ERUDITO

S.

Offero tibi, mi Lector, Curas noſtras poſteriores *in Theocritum atque ejus Scholiaſtam, quas* prioribus *haud paulo meliores et ſapientiores eſſe aiunt. Quod nunc verum, nunc falſum eſt. Hoc vero pro certo affirmare poſſe videor, me plurima loca Poetae, plurima etiam Scholiaſtae, quae doctiſſimorum interpretum acumen eluſerant, partim ingenio, partim auctoritate Codd. MSS. integritati ſuae reſtituiſſe, et nova luce perfudiſſe. Quod viri eruditi, et qui harum cupediarum guſtum aliquem habent, facile animadvertent. Ceterum unum atque alterum locum, in quibus non ita pridem vel lapſi vel non lapſi ſumus, quia belliſſima occaſio eſt, hic libet adſcribere atque ad examen revocare. Nihil enim prius aut antiquius habemus, quam ut παροράματα noſtra agnoſcamus, et ſi quid a nobis peccatum eſt, retractemus.*

In EPISTOLA ad Cl. WARTON. p. 336. legitur locus Plutarchi in Dione. Οὗτος μὲν οὖν εὐθὺς κατελθὼν διεπεφύκει τῆς τυραννίδος. *Ubi ſcribebam,* διεμπεφύκει τῆς τυραννίδος. *Sed vulgatam lectionem firmare videtur Dio Caſſius in* Commodo. Ὡς μέν τοι καὶ τῶν Ἑλληνικῶν τι αὐτὸν ὁ Περτίναξ, ὧν ἐκεῖνος ΔΙΕΠΕΦΥΚΕΙ, ἀνήρετο, πλεῖστον ἔσφαλη, μηδὲ συνιέναι τὸ λεγόμενον δυνηθείς. Sed cum Pertinax Graeca nonnulla ex eo quaereret, cui linguae Sextus valde addictus fuerat, lapſus eſt vehementer, quum ne intelligere quidem quae dicerentur poſſet. *Ita ſcribendus eſt iſte locus, quem perperam ſollicitavit Cl. Kuſterus ad Suid. v.* ΣΕΞΤΟΣ. *Reſtituendum hoc verbum Heſychio:* Διαπεφυκέναι, διεσκέφθαι. *Scribo meo periculo,* ΔΙΑΠΕΦΥΚΕΝΑΙ, διεσκέφθαι. *Dio in* Caracalla. Τὰ δὲ δὴ στρατηγικὰ, ὧν πέρ που καὶ μάλιστα ΔΙΑΠΕΦΥΚΕΝΑΙ αὐτὸν ἐχρῆν, ἥκιστα καλῶς μεταχειριζό-

Digitized by Google

μενος. Imperatoris autem officio, quod ipſum vel maxime perſpectum habuiſſe oportebat, peſſime fungebatur. *Atque hoc rectum. et verbum notandum. nam rariſſimum eſt et lexicographis parum intellectum.*

Deinde quod legitur, IDYL. I. 5.

— — ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἄ χίμαρος —

emendabam in ADDENDIS.

— — ἐς ΤΤ καταῤῥεῖ.

Quod pro more et conſuetudine Theocriti eſt. Sed obſtat neſcio quomodo Apollonius Dyscolus in Excerptis, *p. 427. qui ita habet*: Ἡ σὲ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή. Διωρισεῖς διὰ τοῦ τ. Ἐς τὲ καταῤῥεῖ. Θεόκριτος. *Quare hanc litem aliis dijudicandam relinquo.*

Quod vero ſcripſimus ad XIV. 37. de verbo Ὑποκλοπιος, *VERUM eſt et HONESTUM. Sed rem pro ſingulari ſua ſagacitate minus ceperunt nonnulli Oxonienſes; qui et me ſugillare haud erubuerunt, homunculi eruditione mediocri, ingenio nullo; qui in Hebraicis per omnem fere vitam turpiter volutati, in literis elegantioribus plane hoſpites ſunt. Sed de hoc viderit Academia. Nos uberius infra et ſuo loco. Dabam S. MARTINI Mar. 24, 1772.*

CURAE

Digitized by Google

CURAE POSTERIORES

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM ATQUE EMENDATIONUM

IN

THEOCRITUM.

IDYLL. I.

Ver. 2. — ἀδὺ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.]

SCHOL. Ἀλλὰ σὺ ἡδέως συρίζεις, καὶ τοσοῦτον τοὺς ἄλλους νικᾷς, ὡς οὐδεὶς τὸ ἔπαθλον ἀνθαιρήσεται, εἰ μὴ ἄρα ὁ Πὰν οἷον θεοῦ μόνου ἥττω. Lego et distinguo, ὡς οὐδεὶς τὸ ἔπαθλον ΑΝΑΙΡΗΣΕΤΑΙ, εἰ μὴ ἄρα ὁ Πάν. οἷον, θεοῦ μόνου ἥττῳ. Lucian. de *Gymnasiis*. Καὶ ὁ κρατήσας ἄξιστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὑτὸν, καὶ ΑΝΑΙΡΕΙΤΑΙ ΤΑ ΑΘΛΑ. *Qui vicerit praestantissimus habetur, et praemia reportat.* Τὸ ἆθλον ἀποφέρεσθαι vocat Theocritus. Quod perinde est. Quo sensu intelligendus Aelianus apud Suid. V. Ἄμαχον. Ἰχθύων δὲ ΑΠΗΝΕΓΚΑΝΤΟ πλῆθος ἄμαχον, καὶ ἀνέστησαν τρόπαιον, καὶ βωμοὺς ὠρθωσαν. Quem locum minus ceperunt Interpretes. Deinde recte scripsimus, θεοῦ μόνου ἥττῳ. *Deo solo minor es.* Quod de *caprario* verum et elegans est.

V. 4. Αἶκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον —] SCHOL. τὸ ΑΙΚΑ ἀντὶ τοῦ ΕΙΚΕΝ ἐστί· τὴν γὰρ εἰ δίφθογγον τρέπου-

Digitized by Google

σιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι, τὸ δὲ ε ψιλὸν εἰς α βραχύ. οἷον, εἶμεν αἶκα, Ἄρτεμις Ἄρταμις. Κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ ᾰ νῦν. Ineptit Scholiaſtes, nam vocula Κα, quae Dorum eſt, ſemper producitur. Noſter II. 100.

Κἤπεί ΚΑ νιν ἐόντα μάθοις μόνον — —

p. 2. Idem II. p. 142.

Χὤς ΚΑ τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα.

III. 27.

ΚΑΙΚΑ μὴ ποθάνω. —

Ita ſcribendum ex Cod. *Mediceo*.

XI. 61.

ΑΙΚΑ τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ᾽ ἀφίκηται.

XVIII. 56.

— ἐπεί ΚΑ πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ. —

Ariſtoph. *Acharn.* 736.

— Τίς δ᾽ οὕτως ἄνους
Ὃς ἐμέ ΚΑ περίαιτο φανερὰν ζαμίαν;

Atque haec vocula reſtituenda Epicharmo apud Athenaeum, lib. VI. p. 236.

Ἃς ΚΑ μὲ ἀκρᾶτος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας.

Ita ſcribendus eſt iſte verſiculus. De quo nos in *Addendis ad Theocrit.* XXIX. 20. Eadem locutio occurrit in Tabula Heracleenſi, p. 207. Τοὶ δὲ μισθωσάμενοι καρπεύσοντα τὸν ἀεὶ χρόνον ΑΣ ΚΑ πρωγγύως ποτάγωντι. Ad quem locum conſulendus Cl. Mazochius. Huc referendus etiam Piſiſtratides Spartanus apud Plutarchum in *Lycurgo*. Πεισιστρατίδας δὲ ὁ πρεσβεύων πρὸς τοὺς βασιλέως στρατηγοὺς μεθ᾽ ἑτέρων, ἐρομένων αὐτῶν πότερον ἰδίᾳ παίεισιν ἢ δημοσίᾳ πεμφθέντες, εἶπεν· ΑΙ ΚΑ ΤΥΧΩΜΕΣ, δημοσίᾳ· ΑΙ ΚΑ ΑΠΟΤΥΧΩΜΕΣ, ἰδίᾳ. Ita ſcribendus eſt iſte locus auctoritate libri MS.

V. 22. — τῷ τε Πριήπῳ
Καὶ τῶν κρανιάδαν κατεναντίον —]

Digitized by Google

SCHOL. Τὸ κατέναντι τοῦ Πριήπου καὶ κρηνῶν ἐντός· εἰ μή τις νύμφας, Νύμφας Κρηναίας εἴπῃ, ὡς τὰς νύμφας ἱδρυμένας τῷ Πριήπῳ. Hic locus, qui in multis depravatus est, ita legendus et distinguendus est: Τὸ κατέναντι τοῦ Πριήπου καὶ τῶν κρηνῶν, ΕΚΤΟΣ εἰ μὴ τὰς νύμφας κρηναίας ΚΡΗΝΙΑΔΑΣ εἴπῃ, ὡς τὰς νύμφας ΣΤΝΙΔΡΥΜΕΝΑΣ τῷ Πριήπῳ. Ubi notanda vox Κρηνιάδες. quae *nymphae fontanae* sunt. Νύμφας κρηναίας recte exponit Scholiastes. Dicitur autem Κρηνίδες et Κρηνιάδες ut Ἑλικωνίδες et Ἑλικωνιάδες. Sed haec viris doctissimis minus perspecta sunt. Illud autem ἐκτὸς εἰ μὴ Graecae abundantiae est. De quo P. 3 Cl. Graevius ad Luciani Soloecistam.

V. 53. — *μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρης.*] SCHOL. Καλεῖται δὲ ἡ πήρη κίβυσσις καὶ οὐλάς. Scribendum Κίβισις καὶ ΘΥΛΑΣ. Antipater in Epigram. Anthol. Lib. III. p. 339.

ΘΥΛΑΣ δὲ *σκίπωνι συνέμπορος* —

Ita scribendus iste locus. De quo nos ad Suid. III. p. 93. Dicitur autem Θυλὰς et Θύλαξ. Hesych. Θύλαξ, *προσκεφάλαιον.* Idem: Σκυτάλαι, Θύλακες *δερμάτινοι.*] Idem: Μαλακὸν *περὶ κῶμα, ἀπαλὸν κοίμημα.* Μαλάγας, *ἄδησυς,* Θύλαξ. Haec admodum depravata sunt. Repono, Μαλακὴ σάγη, *δασὺς* Θύλαξ. Photius in Lex. inedito. Σάγη *φερέσβιος, τῶν πρὸς τροφὴν παρασκευὴ,* Θύλαξ. Ita scribendum. De voce autem *κίβισις,* quae vox *Cyprία* est, Hesychius, Etymologus, Apollodorus in Bibliotheca, alii multi.

V. 58. — — *αἰγά τ' ἔδωκα*
Ὦνον —]

SCHOL. Ὦνιον τὸ *πρᾶγμα.* Ὠνὴ ἡ *εὐέργεια.* Ὦνος τὸ *διδόμενον τίμημα.* Ἐκ δὲ τοῦ διδομένου τιμήματος καὶ Εὔωνος. Scribendum, Ὠνὴ ἡ ΕΝΕΡΓΕΙΑ. Ὦνη est *emptio* sive *actio emendi.* Quod ἐνέργειαν vocant Graeci magistri. Corrigendus hac occasione Hesychius: Ὦνον, τὸ τίμημα τῆς τιμῆς. Emendant viri docti, τὸ τίμημα τῆς τροφῆς. Sed vox excidit. Repone, Ὦνον τιμῆς, τὸ τίμημα τῆς τι-

Digitized by Google

μῆς. Reſpexit autem Heſychius ad Homerum in *Camino*,

Φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ ΤΙΜΗΣ ΩΝΟΝ ἀρέσθαι.

V. 78. — τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔρασσαι;] SCHOL. Ἐρῶ σοῦ καὶ Ἐρῶμαι ὑπὸ σοῦ. Ἔρασσαι δὲ παθητικὸν ὂν ἀντὶ τοῦ Ἐρῶ λαμβάνεται, καὶ ἐστὶ ποιητικόν. Καὶ Εὐριπίδης,

Πρὸς θεῶν ἔραμαι νυσὶ θωΰξας.

Verſiculus hic exſtat in Euripidis *Hippolyto*, 219. ubi recte legitur, θωΰξαι.

V. 116. — ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα — —]

SCHOL. Δρυμὸς τὸ πλῆθος τῶν δρυμῶν πεπυκνωμένον ὄντων, καὶ μὴ ἐπί τινι θεῷ ἀνειμένων. Ἄλσος δὲ τὸ εἰς τομὴν θεοῦ ἀποτετμημένον. Haec paulo negligentius ſunt habita, atque ita reſcribenda ſunt: Δρυμὸς τὸ πλῆθος τῶν ΔΡΥΩΝ
p. 4. πεπυκνωμένων ὄντων, καὶ μὴ ἐπί τινι θεῷ ἀνειμένων. Ἄλσος δὲ τὸ εἰς ΤΙΜΗΝ θεοῦ ἀποτετμημένον. Aliud eſt δρυμὸς, aliud ἄλσος. Hoc Deo alicui conſecratum, illud non item. Noſter II. 67.

Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος —

Quocum facit Diotimus in Epigrammate, quod integrum dedimus ad Suid. II. p. 28.

Ἄλσος δ', Ἄρτεμι τοῦτο, καὶ ἂν χαρίτεσσι θεούσαις
Εἴη ἐπ' ἀνθεμίδων ΣΑΜΒΑΛΑ κοῦφα βαλεῖν.

Ita ſcribendum eſt iſtud diſtichon ex libro MS. Heſych. Σάμβαλα, σάνδαλα. Confer Cl. D'Orvill. in *Sicul.* p. 196.

Adſcribam porro locum elegantiſſimum Strabonis, qui non uno loco corruptus eſt, ut integrior et nitidior legatur. Eſt autem, lib. VIII. p. 528. Μεστὴ δέ ἐστιν ἡ γῆ πᾶσα Ἀρτεμισίων, καὶ Ἀφροδισίων, καὶ Νυμφαίων ΕΝ ΑΛΣΕΣΙΝ ΑΝΤΡΩΝ ὡς τὸ πολὺ διὰ τὴν εὐυδρίαν. συχνὰ δὲ καὶ Ἑρμεῖα ἐν ταῖς ὁδοῖς, Ποσειδεῖα δὲ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς. Ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀλφειονίας ἱερῷ γραφαὶ Κλεάνθους τε καὶ Ἀρήγοντος ἀνδρῶν Κορινθίων, τοῦ μὲν Τροίας ἅλωσις, καὶ Ἀθηνᾶς γονναί, τοῦ δὲ Ἄρτεμις ἀναφερομένη ἐπὶ γρυπὸς, σφόδρα

Digitized by Google

ΕΥΔΟΚΙΜΟΙ. Ita ſcribendus iſte locus, qui maximorum virorum ingenium eluſit. Ἀρτεμίσιον eſt *templum Dianae*, ut Ἀφροδίσιον *templum Veneris*. Utramque vocem uſurpat Dio Caſſius. Confer Schol. ad Ariſtoph. *Pac.* 144. et Harpocrat. v. Ἀρτεμίσιον. Deinde recte ſcripſimus, Νυμφαίων ἄντρων. Vulgo inepte legitur Νυμφαίων ἀνθέων. *Antrum Nympharum* vel ex Porphyrio ſatis notum eſt. Meminit, ut alios taceam, et Theocritus noſter VII. 137.

— τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
ΝΥΜΦΩΝ ΕΞ ΑΝΤΡΟΙΟ *κατειβόμενον κελάρυσδεν.*

Quod huc in primis facit. Denique recte exhibet liber MS. εὐδόκιμοι, non εὐδοκίμου. Γραφαὶ σφόδρα εὐδόκιμοι ſunt *picturae valde inſignes*. Quales ſummorum artificum, Aregontis et Cleanthis. Poteris etiam legere, σφόδρα εὐδοκιμοῦσι. Sed illud, opinor, verius.

V. 126. — ὁ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.] MSS. alii ἀγητὸν, alii ἀγατόν. Nihil intereſt. Recte Schol. ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. Heſych. Ἀγαστὸς, θαυμαστός. Suid. Ἀγαστὸς, θαυμαστός. Ἀγαστοῦ θανάτου. Ita ſcribendus iſte locus, de quo nos in *Epiſt. Crit.* p. 12. Heſych. Ἀγαστὰ, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Quod verbum reſtituendum Alcaeo apud Apollonium Dyscol. in Excerptis *Voſſii*, p. 432. Καὶ παρ' Αἰολεῦσιν Ἀλκαῖος. ἕνα τόδ' ἔργον ἀγήσατο τέα κόρα. Primum ſcribendum Ἀλκαῖος ἐν ἀ. *Alcaeus in libro primo.* Deinde legendum, Τόδ' ἔργον ΑΓΑΣΑΤΟ τέα κόρα. Oppian. Hal. II. 628. p. 5.

Δελφίνων καὶκεῖνο παγέξοχον ΕΡΓΟΝ ἀκούων
ΗΓΑΣΑΜΗΝ —

V. 136. — καὶ τὼς κύνας ὥλαφος ἕλκοι.] Inepte interpres, *Jam cervus canes trahat captivos.* Immo *Cervus canes dilaceret.* Quod contra naturam eſt. Idem ἕλκειν, ἑλκεῖν, et ἑλκύειν. Quod *canum* eſt. Plato de Republ. lib. VII. p. 539. Χαίροντες, ὥσπερ ΣΚΥΛΑΚΙΑ, τῷ ΕΛΚΕΙΝ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΤΤΕΙΝ τοὺς πλησίον ἀεί. Homer. Il. X. 335.

— σὲ μὲν ΚΥΝΕΣ ἠδ' οἰωνοὶ
ΕΛΚΗΣΟΤΣ' αἴκως — —

Digitized by Google

Ubi libri nonnulli, Ἑλκύσουσ' ἀϊκῶς. Quod juxta eſt. Hinc Ἕλκυσμα. Manetho *Apotel.* IV. 200.

Οἰωνῶν κατάδειπνα, ΚΤΝΩΝ Θ' ΕΛΚΤΣΜΑΤΑ δεινά.

(Niceph. Gregor. *Orat. funeb.* in Theodor. Metochitam. Αἱ πᾶσαι τῶν συμφορῶν ἀλγηδόνες ἀθρόαι δραμοῦσαι, καὶ τὴν ἐμὴν μετὰ τῆς μνήμης καρδίαν συνειληφυῖαι, καθάπερ τινὲς ΚΤΝΕΣ ἄγριοι σῶμα πεπτωκὸς ἔνθεν κἀκεῖθεν πικρῶς ΠΕΡΙΕΛΚΟΥΣΙ. *Ex Indice.*) Ceterum quod ſcribit Scholiaſtes, Καὶ τὼς κύνας ὦλαφος ἕλκοι. Ἀντὶ τοῦ, καὶ τοὺς μαστοὺς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἕλκοι, longe ineptiſſimum et ridiculoſiſſimum eſt.

V. 147. — ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις.] SCHOL. Αἴγιλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι, καὶ Δίων μαρτυρεῖ. Legendum, ἀπό τινος ἥρωος Αἰγίλου. Athenaeus, lib. XIV. p. 652. Φιλήμων δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων Αἰγιλίδας φησὶν εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας. Αἴγιλα δὲ εἶναι δῆμον τῆς Ἀττικῆς ΑΠΟ ΑΙΓΙΛΟΥ ΤΙΝΟΣ ΗΡΩΟΣ ὠνομασμένον. Quod Philemon Αἴγιλα, Stephanus et Harpocration Αἰγιλίων vocant. Sed hoc perinde eſt. Deinde ſcribendum, καὶ Δείνων μαρτυρεῖ. Quod et monuimus in *Epiſtola ad Cl. Wartonum.* Locum ipſum Dinonis, qui exſtat apud Athenaeum, Lib. XIV. p. 652. hic apponam. Nam elegantiſſimus eſt, et Scholiaſtem noſtrum mire illuſtrat. Σφόδρα τῶν ἰσχάδων ἐθαυμάζοντο αἱ Ἀττικαί. ΔΕΙΝΩΝ γοῦν ἐν τοῖς Περσικοῖς φησιν, Παρετίθεντο δὲ ἐπὶ
p. 6. τῆς τραπέζης τῆς βασιλέως ὅσα ἡ γῆ βρώματα φέρει, ἧς ἄρχει βασιλεύς, ἀφ' ἑκάστου ὅσον ἀπαρχήν. ξενικῷ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρώματι οὔτε ποτῷ ὠέτο δεῖν ὁ ἐξ ἀρχῆς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι, ὅθεν καὶ νόμος τις ὕστερον ἐγένετο. εἰσενέγκαντος γάρ ποτε τῶν εὐνούχων τινὸς ἐν τοῖς λοιποῖς τραγήμασιν ἰσχάδας Ἀττικάς, ἐρωτῆσαι ποδαπαὶ εἶεν. ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο, ἐξ Ἀθηνῶν, τοῖς ἀγοραναταῖς ἐκέλευεν ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσίαν γένηται αὐτῷ λαμβάνειν ὅταν ἐθέλῃ καὶ μὴ ἀγοράζειν. λέγεται δὲ τὸν εὐνοῦχον ἐπίτηδες τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα αὐτὸν ὑπομνήσῃ τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείας. Hactenus Dinon.

Digitized by Google

Scribendum autem videtur ὁ ἐξ ἀρχῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΣ τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι. Quod plenum et planum est. ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεύσας est, *Qui primus regnavit.* Et sic solent Graeci. Aelian. Var. Hist. XIII. 1. Ταύτην οἱ κυνηγέται παρεφύλαττον, ΟΙ ΕΞ ΑΡΧΗΣ ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΣΑΝΤΕΣ τῷ θηρίῳ. Ita legendus iste locus.

IDYLL. II.

V. 2. Στέψον τὰν κελέβαν —] SCHOL. Εὐφορίων ἐν Ποτηριογλύπτῃ,

Ὅστις ἐμὴν κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνον ἀπηύρα.

Scribendum, Εὐφορίων ἐν Ποτηριοκλέπτῃ. Quod et agnoscunt Glossae Vaticanae. Stephanus Byzant. Ἀλύβη. Εὐφορίων ἐν Ἀραῖς ἢ Ποτηριοκλέπτῃ,

Ὅστις μευ κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνος ἀπηύρα.

Τουτέστι τὴν ἀργυρᾶν διὰ τὰ μέταλλα. Nam Alybe *argenti venis* abundabat, quod ex Homero notum. Quare plena inscriptio fuerit, Ἀραὶ ἢ Ποτηριοκλέπτης. Quod et Casaubono et Joanni Meursio visum. Recte autem Scholiastes noster, μοῦνον ἀπηύρα. *Quod mihi* unicum *erat argenteum poculum, furto abstulit.* Hinc titulus carminis, et DIRAE in hominem, qui poculum subduxerat.

V. 3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν ἐΰντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα.] SCHOL. Καταθύσομαι, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκείνου θύματα ποιήσω. Γράφεται καὶ Καταμαγεύσω, δεσμεύειν γάρ φασιν αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρός κατοχήν τινα παρ' αὐταῖς καταμαγεύσωσιν. Scribendum, Γράφεται καὶ ΚΑΤΑΔΗΣΟΜΑΙ. Quod ex sequentibus, ut metrum taceam, manifestum est. Suidas: Καταδεδέσθαι. ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι. δεδέσθαι φαρμάκῳ. ad quem locum consulendus Kusterus. Huc facit Orpheus de *Lapid.* XV. 79.

Φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτάσθαλα καὶ ΚΑΤΑΔΕΣΜΟΙ.

Item Synesius Epist. 121. Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, καὶ p. 7.

Digitized by Google

ΚΑΤΑΔΕΣΜΟΥΣ, καὶ ἐρωτικὰς καταναγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλατείαν.

V. 10. — ἀλλὰ Σελάνα
Φαῖνε καλὸν —]

SCHOL. Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τὴν Σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππολύτῳ. Libri Vaticani, ἐν τῷ κατακαλυπτομένῳ Ἱππολύτῳ. Recte. Ejus fabulae meminit Pollux IX. 50. De ea agit Cl. Bentleius in *Epist. ad Millium* et doctissimus Valckenarius ad *Euripidis Hippolytum*. Sed veram *tituli* rationem neuter adsecutus est. Ut Ἱππόλυτος στεφανηφόρος *caput redimitus*, sic Ἱππόλυτος κατακαλυπτόμενος *caput obvolutus*. Quod de Hippolyto *pudore suffuso* haud absimile est. (Notum illud Psalmographi, *Shame hath COVERED my face*. Quod de *Hippolyto* non minus verum. Hinc dramatis titulus. *Ex ind.*) Idem autem Κατακαλυπτόμενος et ἐγκαλυπτόμενος. Quo titulo fabulam suam insignivit Anthippus, Comicus apud Athenaeum, Lib. IX. p. 403. Haec est mea de hoc loco sententia. Alia aliis placebat. Sed nostra verior et ad rem ipsam accommodatior.

V. 12. Τᾷ χθονίᾳ Θ' Ἑκάτᾳ —]

SCHOL. Ἑκάτη χθονία καὶ σελήνη αὐτή ἐστι. Χθονία μὲν ὡς γινομένη ὑπὸ ἡμισφαίριον, Σελήνη δὲ, ὡς τὸ ὑπεράνω λάμπουσα. Ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τρίμορφον ἔγραφον χρυσέουσαν δαλὸν, καὶ λευχείμονα, καὶ μήκωνας ταῖς χερσὶν ἔχουσαν καὶ λαμπάδας ἡμμένας. Haec non unius vitii manifesta sunt. Primum legendum Ἑκάτη χθονία καὶ σελήνη ἡ αὐτή ἐστι. *Eadem est Hecate et Luna*. Deinde vox χρυσέουσαν ne Graeca quidem videtur. Scribendum sine dubio, Ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τρίμορφον ἔγραφον, ΧΡΥΣΕΟΣΑΝΔΑΛΟΝ καὶ λευχείμονα. Quae insignis emendatio. Eurip. *Iphig. Aul.* 1042.

Ὅτ' ἀνὰ Πήλιον αἱ καλλιπλόκαμοι
Πιερίδες ἐν δαιτὶ θεῶν
ΧΡΥΣΕΟΣΑΝΔΑΛΟΝ ἦχος

Digitized by Google

Ἐν γᾷ κρούουσαι
Πηλέως εἰς γάμον ἦλθον.

V. 40. — κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.] SCHOL. Οἷον μαίνουσαν ἐποίησεν. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀπάρθενον. Vox μαίνουσαν corrupta est. Legendum videtur, ἐγκυMONOΥΣΑΝ ἐποίησεν. *Me virginem vitiavit et gravidam fecit.* Idem ἐγκυμονοῦσαν ποιῆσαι et ἐγκύμονα ποιῆσαι. Athenaeus p. 8. Lib. I. p. 31. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ Φυτῶν ἱστορίᾳ φησὶν, ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας γίνεσθαι οἶνον, ὃς τοὺς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι, τὰς δὲ γυναῖκας. ΤΕΚΝΟΥΣΑΣ ΠΟΙΕΙ. *Theophraſtus in libris de Hiſtoria plantarum ſcribit, in Heraea, Arcadiae oppido, vinum fieri, quod viros inſanos,* FOEMINAS GRAVIDAS FACIAT. Qui locus notandus. Eadem ratio est τοῦ ΠΑΙΔΟΥΣΑ. de quo nonnulla nos ad Suid. III. p. 20. Sed haec, minus nota ſunt.

V. 48. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι —] SCHOL. Ἰδὼς φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν. Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ εἶπασιν. ἀντὶ τοῦ φύματος. Vox εἶπασιν ne Graeca quidem videtur. Archilochi autem locus ita ſcribendus est,

Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ
ΙΑΣΙΝ — —

Aliud etiam novi, quod ad hoc tuberculum tollendum apprime faciat. Nicander *Ther.* 541.

ΕΣΘΛΗΝ δ' ἀλκυβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν.

Ubi Schol. Ἐσθλὴν, ἀντὶ τοῦ θεραπευτικήν.

V. 74. Καμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαρίστας] SCHOL. Ξυστὶς γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. ἦν δὲ καὶ ἀνδρῶν. Ἀριστοφάνης. μὴ ἐλαύνεις ἐπὶ πόλιν ξυστίδ' ἔχων. Respexit Scholiastes ad Aristoph. *Nub.* 69. ubi ita legitur,

Ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν
Ὥσπερ Μεγακλέης ξυστίδ' ἔχων —

Digitized by Google

Confer Harpocration in v. ξυστίς. ubi Antiphanis Comici locus ita corrigendus et numeris ſuis reſtituendus eſt,

— ὥσπερ ξυστίδα
Τὸ ποικίλον μὲν ἔνδυμ' ἡμφιεσμένῳ.

V. 95. — χαλεπᾶς νόσῳ εὗρέ τι μᾶχος.] SCHOL. Τινὰ μηχανὴν ἐξεῦρε ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου. Imperite noſter Graeculus. Dicitur μῆχος νόσου, ut μῆχος κακοῦ. Herodotus II. 181. Τοῦτο γὰρ οἱ ΚΑΚΟΤ εἶναι ΜΗΧΟΣ. Huc facit Homerus, Il. B. 342.

— Οὐδέ ΤΙ ΜΗΧΟΣ
ΕΥΡΕΜΕΝΑΙ δυνάμεσθα — —

p. 9. Idem Il. I. 249.

— Οὐδέ ΤΙ ΜΗΧΟΣ
Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος ΕΥΡΕΙΝ —

Ad hunc vel illum locum reſpexit Theocritus.

V. 129. Εὖδον δ' εἶκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα.] Scribe, ΑΙΚΕ μόνον. quod Dorum eſt. Deinde lege, στόμα ΤΕΥΣ ἐφίλασα. Noſter V. 39.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ ΤΕΥΣ τι μαθών —

Ad quem locum vide quae adnotamus.

V. 151. Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν —] Scribe, ἀτρεχές. Orion Thebanus in *Etymol. MS.* apud Cl. Ruhnkenium, Ἀτρεκὲς, ὁ μηδεὶς παρατρέχει. ὅθεν οἱ Δωριεῖς ΑΤΡΕΧΕΣ λέγουσι. Sed haec ſusque deque habuerunt librarii.

IDYLL. III.

V. 4. Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε Τίτυρε —] SCHOL. Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν. Ὅμηρος. Πιόμεν ἐκ βοτανῶν. Reſpexit ad Homer. Il. N. 493. ubi recte legitur,

— μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα·
Πίόμεν' ἐκ βοτάνης —

Digitized by Google

Idem mendum apud Athenaeum Lib. X. p. 446. Πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ ύ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ί. οὕτω γὰρ ἔχει καὶ τὸ Ὁμηρικόν, Πίομεν ἐκ βοτάνης. Corrige ut ſupra.

V. 5. Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο —] SCHOL. Κνάκωνα, τὸν Λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κνήκης τοῦ σπέρματος λευκοῦ ὄντος. Quod Scholiaſtes κνήκην, alii κνῆκον ſive κνίκον vocant. Quod perinde eſt. Ceterum huc reſpexit Porphyrius in ἀποσπασματίῳ MS. cujus meminit Cl. Bentleius in *Epiſtola ad Millium*, et ante eum doctiſſimus Galeus in *Diſſert. de Script. Mythologicis*: Κναξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τράγος. ΚΝΑΚΩΝ γὰρ καλεῖται· ὡς καὶ Θεόκριτος ἐν Βουκόλοις λέγει. Corrigebat vir magnus, Θεόκριτος ἐν Βουκολικοῖς. Sed nihil muto. Laudatur Theocritus ἐν Βακόλοις, ut Apollonius Rhodius ἐν Ἀργοναύταις. de quo nos alibi. Dicitur autem caper Κνάκων, a colore ſcilicet. quod et recte obſervat Scholiaſtes. Κνακὸν τράγον vocat Agathias in Epigrammate. p. 10.

Πανὶ φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
ΚΝΑΚΟΝ ὑπηνήταν τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

Hinc *lupus* κνηκίας dictus, et *equus* κνακίας. de quo Babrius apud Suidam et Pauſanias in Eliacis. CNECI autem tum *flore* tum *ſemine* uſi ſunt veteres ad rem *mediecam* et *culinariam*. de quo Dioſcorides, lib. 4. cap. 190. et Anaxandrides comicus apud Athenaeum, lib. 4. p. 131. Atque hinc Sopater φλυακογράφος, cujus meminit Athenaeus, lib. 14. p. 649. Τίς δ' ἀναρίθμου μήκωνος εὗρε κοπτάς, ἢ ΚΝΗΚΟΠΥΡΟΥΣ ἡδονὰς τραγημάτων ἔμιξεν; Quem locum non intellexerunt Interpretes. Κνηκοπύρους ἡδονὰς ſunt *bellaria ex Cneco et polline confecta*, ſive *Cneci colorem referentia. Saffron cakes.* Notanda autem vox κοπτή. quae in placentis eſt. hinc κοπτάρια apud Dioſcoridem loco ſupra laudato. Vocem uſurpat Strato in Epigrammate inedito, quod hic integrum et emendatum in gratiam lectoris eruditi ſubjiciam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Αἲ αἲ μοι τί πάλιν δεδακρυμένον, ἢ τί κατηφὲς
Παιδίον; εἶπον ἁπλῶς. μή σ' ὀδυνῶ; τί θέλεις;

Digitized by Google

Τὴν χέρα μοι κοίλην προσενήνοχας, ὡς ἀπόλωλα!
Μισθὸν ἴσως αἰτεῖς, τοῦτ' ἔμαθες δὲ πόθεν;
Οὐκ ἔτί σοι ΚΟΠΤΗΣ φιλίαι πλάκες, οὐδὲ μελιχρὰ
Σήσαμα, καὶ καρύων παίγνιος εὐστοχίη·
Ἀλλ' ἤδη πρὸς κέρδος ἔχεις φρένας. ὡς ὁ διδάξας
Τεθνάτω, οἷον μὲν παιδίον ἠφάνικεν!

(Confer Artemidor. I. 74. ubi legend. Κοπταὶ δὲ καὶ σησαμίδες καὶ πυραμοὶ ἀγαθαὶ πᾶσι. *Ex Indice.*)

V. 7. Παρνύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον —] SCHOL. Ἐρωτύλον, τὸν ἐραστὴν, τὸν ἐρωτικὸν, ὑποκοριστικῶς, οὐχ ὡς τινες κύριον. παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ ὄξυνος καὶ τοῦ ἴτυλος. Παιδ' ὀλοφυρομένην ἴτυλον. Scribe, ὄξυλος. Hesych. Ὄξυλον, ὅμοιον, ἰσόξυλον. Dicitur autem ὄξυλος, ut ὄθροος, ὄπατρος, atque alia τούτου τοῦ κόμματος. de quibus nos in *Epistola Critica* p. 90. Deinde scribe,

Παιδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον —

Quod desumptum est ex Homer. Odyss. T. 522.

p. 11. V. 52. — τὶν δ' οὐ μέλει.] SCHOL. Σοὶ δὲ σὺ φροντὶς ἐστι τούτου δηλονότι. μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε, ποιητικῶς, ἀφ' οὗ σημαινομένου καὶ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον ὡς ἐν τούτοις. Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωτι. Versiculus iste est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. VI. p. 560. Carmen ipsum, quod haud inelegans est, hic apponam.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθίου ἔννεάς εἰμι,
Ἀλλά μ' ὁ τεκτήνας ἄνθετό σοι, Παφίη.
Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωτι,
Ὄργια τοσσατίων ἀμφιέπουσα πόθων.
Αἴτει δ' ἀντὶ πόνων ἵνα οἱ διὰ σεῖο παρείη
Ἤ τινα μὴ φιλέειν, ἢ ταχὺ πειθομένην.

V. 54. Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.] SCHOL. Βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλαικον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν. Quae ad hunc lo-

Digitized by Google

cum leguntur in *Animadverſionibus noſtris*, ſpuria ſunt et inepta. Τὸ ἐπίλαιμιον μέρος eſt *pars illa concava, quae collo ſubjacet.* Τὸ μετὰ τὸν τράχηλον recte exponit Scholiaſtes. *Jugulum* vocant Latini. Graeci antiquiores Σφαγήν. Hypatus ſive Georgius Sanginaticius de *Part. Corp. Human.* p. 148. Σφαγή, ὁ ΛΑΚΚΟΣ τοῦ τραχήλου. Qui locus notandus.

IDYLL. IV.

V. 11. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσᾶν] Venuſtatem hujus loci nemo Interpretum percepit. Reſpexit poeta ad verſum praecedentem,

Κὤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε ΜΗΛΑ.

Ubi notandum illud, εἴκατι μῆλα. *Viginti oves.* qui fundus ſententiae. Facit Aegon quod *lupi* facere ſolent. *Oves* dilaniat. Λυσσᾶν eſt proprie *canum.* eſt et *luporum famelicorum.* Poeta, neſcio quis de S. Theodoro, 154.

ΛΥΚΟΥ ΤΕ ΛΥΣΣΑΝ ἐξελὼν τοῦ ποιμνίου.

Atque hinc unice intelligendus noſter, cujus venerum atque elegantiarum ne centeſimam quidem partem perſpectam habemus.

V. 16. — μὴ πρῶκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ.] SCHOL. p. 12. Πρώξ ἡ πρωϊνὴ δρόσος διὰ τοῦ ω μεγάλου. Πρὸξ δὲ, ἡ ἔλαφος, μικροῦ. Haec mutila ſunt. Scribendum, Πρὸξ δὲ ἡ ἔλαφος, διὰ τοῦ ὁ μικροῦ. Etymol. Magn. V. Πωλῶν. Ἀρτοπώλης διὰ τοῦ ω μεγάλου. Οἰωνοπόλος δὲ, διὰ τοῦ ὁ μικροῦ. Quae plane gemella ſunt.

IDYLL. V.

V. 19. Οὐ τεῦ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.] Primum ſcribendum, Οὐ τεῦς. Confer nos infra ad v. 39. Deinde emendabat Cl. Reiskius,

— ΛΑΚΩΝ ἔκλεψε Κομάτας.

Sed, quod virum doctiſſimum fefellit, prima τοῦ Λάκων

Digitized by Google

ſemper Theocrito producitur. Nihil autem mutandum. Haud aliter locutus eſt Ariſtophanes *Eccleſ.* 26.

Ἡ θοιμάτια τἀνδρεῖα ΚΛΕΨΑΣΑΙΣ ΛΑΘΕΙΝ
Ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; —
An vero veſtes virorum ſubducere
Iis difficile fuerit?

V. 25. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;] Libri Vaticani,

Καὶ πῶς, ὦ κίναδε, τάδε γ' ἔσσεται —

Non male. Vulgatam autem lectionem agnoſcit Scholiaſtes. Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, ΚΑΛΩΣ ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν; Dicitur autem εὖ ἐξ ἴσου ut εὖ κατὰ κόσμον et ſimilia. Quod Graecae abundantiae eſt.

V. 39. Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦ τι μαθὼν —] Scribe,

— παρὰ ΤΕΤΣ τι μαθών.

Apollonius Dyscolus in *Excerptis Voſſii*, p. 424. Τεῦς. αὕτη σύζυγος τῆς Μεῦς. Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ ΤΕΤΣ τι μαθών. Θεόκριτος. Sed librarii in hisce plurimum peccant.

V. 84. — διδυματόκος αἴγας ἀμέλγω.] SCHOL. Διδυματόκος Αἰολικῆς διαλέκτου. Διδυματόκους, καὶ ἐκβολῇ
p. 13. τοῦ ὑ δεδυματόκος, ὡς Πίνδαρος· Ἀκέρδεια λέλογχε θαμινὰ κακηγόρος. Locus Pindari exſtat Olymp. I. 84. ubi tamen legitur κακαγόρως.

V. 93. — τῶν ἄνδηρα παῤ αἱμασιαῖσι πεφύκει.] SCHOL. Ἄνδηρα τὸν ἔνυγρον τόπον, καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνωσκε. Scribendum, τὰ τῶν ποταμῶν ΑΝΑΧΩΜΑΤΑ. Quod et vidit vir doctiſſimus Joannes Koehlerus. Nicand. *Theriac.* 576.

— μάλα δ' ἂν καὶ ἀμάρακος εἴη
Χραισμήεις, πρασιῆς τε καὶ ΑΝΔΗΡΟΙΣΙ χλόαζων.

Ubi Schol. Πάνυ δὲ καὶ ὁ ἀμάρακός ἐστι βοηθητικὸς, ὅταν ἐν τοῖς ΑΝΔΗΡΟΙΣ καὶ ταῖς πρασιαῖς, ἤγουν τοῖς κήποις καὶ ΤΑΙΣ ΑΝΑΧΩΣΕΣΙ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ ἀνθῇ καὶ φυτεύηται.

Digitized by Google

IDYLL. VI.

V. 1. *Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος —*] SCHOL. Ἐναντίως ἔχει τοῦτο τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ σχήματι. Ἐνταῦθα γὰρ ἐνικὸν ἐπάγεται ἐπὶ τοῖς δυσίν· ἐκεῖ δὲ πληθυντικὸν λέγεται μετὰ τοῦ ἑν. (lege, μετὰ τοῦ ἑνικοῦ) Οἷον, Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. Λύεται δὲ ἐκεῖνο μὲν ὑπερβάτῳ. Οἷον, εἰ δέ κ' Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἄρχωσι. Τοῦτο δὲ ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνομεν τὸ ὁ βουκόλος. Vox βουκόλος tam ad *Damoetam* quam ad *Daphnin* referenda est. Quod et recte docet Scholiastes. Idem monuit Schol. ad Pindar. Olymp. IV. p. 147. Ἔχει δ' ὁμοίως τό, ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ, Ο ΒΟΥΚΟΛΟΣ. πλὴν ὅτι ἐκεῖ μὲν τὸ βουκόλος ἀπὸ κοινοῦ λεγόμενον, ἀρκοῦν ἦν ἐντελῆ ποιῆσαι τὸν λόγον. Ceterum hexameter iste

Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων

legitur apud Homer. Il. Υ. 138. ad quem locum vide Barnesium.

IDYLL. VII.

V. 19. — *καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρώς.*] SCHOL. Σεσαρὼς, ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ἐγέλα, διεστηκὼς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει. Hic locus insignis est. Notanda verba, Οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει. Atqui vox σεσαρὸς occurrit in Βουκολίσκῳ, sive *Idyll.* XX. 14. Atque hinc constat, quod viri docti suspicati fuerant, poematium illud Theocrito nostro abjudicandum esse. Quod et stilus suadet. Sed de hoc viderint eruditi. p. 14.

V. 24. Ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; —] SCHOL. Ἢ ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπί τινον ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία, ὅστις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς ὕψε ἔρχεται, ἢ χωλός ἐστιν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς. Haec membra sunt poetae disjecti. Repone,

Ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὕψε κληθεὶς ἔρχεται,
Ἢ χωλός ἐστιν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

Digitized by Google

Alii autem ad coenam ibant *vocati*, alii *non vocati*. de quibus Antiphanes Comicus apud Athenaeum, lib. I. p. 4.

Οὗτοι δὲ πρὸς τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πόλει
Ἀφορῶσιν αἰεί, καὶ ΠΕΤΟΝΤΑΙ δεξίως
Ἐπὶ ταῦτ' ΑΚΛΗΤΟΙ —

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Huc referendus etiam Cratinus apud Athenaeum, lib. II. p. 47.

Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος ΑΚΛΗΤΟΣ φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.

Ita ſcribendus iſte verſus. Confer. Suid: V. Ἄνηστις. qui viciſſim ex Athenaeo emendari poterit. Huc referendus Ariſtophanes apud Heſychium.

Χωρεῖ δ' ΑΚΛΗΤΟΣ ἀεὶ δειπνήσων —

nec non Κνισσοκόλαξ ille, cujus meminit Aſius Samius in verſibus lepidiſſimis apud Athenaeum, lib. III. p. 125.

Χωλὸς, στιγματίης, πολυγήραος, ἶσος ἀλήτῃ
Ἦλθεν ὁ κνισσοκόλαξ, εὖτε Μέλης ἐγάμει,
ΑΚΛΗΤΟΣ, ζωμοῦ κεχρημένος, ἐν δὲ μέσοισιν
Ἥρως εἰστήκει βορβόρου ἐξαναδύς.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Confer nos ad Suid. II. p. 148. Notanda autem vox πολυγήρως ſive πολυγήραος. quae paulo rarior eſt. Philippus in venuſtiſſimo Epigrammate Anthol. lib. I. p. 156.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Αἰμὸν ὀϊζυρὴν ἀπαμυνομένη ΠΟΛΥΓΗΡΩΣ
Νικὼ σὺν κεύραις ἠρολόγει στάχυας.
Ὤλετο δ' ἐκ θάλπους· τῇ δ' ἐκ καλάμης συνέρυθος
Νῆσαν πυρκαϊὴν ἄξυλον ἐκ σταχύων.
Μὴ νεμέσα Δήμητερ, ἀπὸ χθονὸς εἰ βροτὸν οὖσαν
Κοῦραι τοῖς γαίης σπέρμασιν ἡμφίεσαν.

p. 15.

Ita legendum eſt iſtud Epigramma. Quod et monuiſſe jam video doctiſſimum Huetium. Ceterum reſtituendus hic obiter Aeſchines Socraticus Dialog. III. 9. Εἶτα λαθὼν ὑπει-

Digitized by Google

ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές. κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοὴν, πολλάκις δὲ ἄμφω. κἂν ἐπιμείνῃ τις, παρέλυσεν, ἐλωβήσατο, παρήρθρωσεν. ἄλλοι ΠΟΛΥΓΗΡΩ ἀκμάζουσι, καὶ τῷ νῷ δὶς παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται. Ita scribendum. Vulgo inepte legitur, πολὺ γήρως ἀκμάζουσι. Quod interpretes valde torsit. Sed nostra emendatio verissima et lenissima est.

V. 35. — ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς] Quae ad hunc locum scripserunt viri eruditissimi, longe ineptissima sunt. Notanda locutio proverbialis, ξυνὰ ὁδὸς, ξυνὰ ἀώς. *Communis via, communis dies. The DAY is common, and the WAY is common.* Symmachus Epist. IX. 1. *Omnibus in hac vita positis ac locatis communis est coeli spiritus et lux diei.*] Quae ad Theocritum nostrum illustrandum unice faciunt.

V. 120. Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος —] Recte SCHOL. ἀπίου χαυνότερος. *As rotten as a pear.* Aeschylus ἐν Φρυξὶν apud Athenaeum, lib. II. p. 51.

Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων.

Hector was as mild and mellow as a mulberry. Huc facit Alexis apud Athenaeum, lib. XIV. p. 650.

— — Εἰδές ποτε
Πεινῶσιν ἀνθρώποις ΑΠΙΟΥΣ παρακειμένας
Ἐν ὕδατι πολλῷ; Β. Πολλάκις δή που, τί οὖν;
Α. Οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει
Τῶν ἐπινεούσων τὴν ΠΕΠΑΙΤΑΤΗΝ ἀεί;
Β. Δηλονότι.

Atque hinc explicandus Pherecrates apud Suid. V. Ἄπια.

Πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπάζετε. p. 16

Ubi pessime interpres, *Priusquam pira removeantur, rapite ea.* Immo vertendum, *Pira rapitis, priusquam aqua probe laventur.* Nam pira in aqua olim apponebantur scilicet. De quo consulendus doctissimus Casau-

Digitized by Google

bonus ad Athenaeum p. 104. cujus scrinia non compilo. (Confer Schol. ad Aristoph. *Eccles.* 356. ubi legitur ἁρπαζέτω. *Ex Ind.*)

V. 152. — ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε.] Recte Heinsius, νᾶας ἔβαλλε. Nimirum non lapidibus, sed *integris montibus* Ulyssis navem petebat Polyphemus. Ita locutus est Noster V. 88.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἃ Κλεαρίστα.

Huc egregie facit Demetrius Phaler. *de Elocut.* cap. 115. Γίνεται μέντοι καὶ τὸ ψυχρὸν ἐν διανοίᾳ, καθάπερ ἐπὶ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΑΙΘΟΒΟΛΟΥΝΤΟΣ ΤΗΝ ΝΑΥΝ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ἔφη τις, φερομένου τοῦ λίθου αἶγες ἐνέμοντο ἐν αὐτῷ.

IDYLL. VIII.

V. 27. Ὦ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.] Numeri infuaves. Repono,

— ἐρίφοισι κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.

V. 67. — οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται.] SCHOL. Οὐδαμῶς κοπιάσετε, ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. Notanda locutio, ἐνεργεῖν τὴν ἔκφυσιν, *in herba carpenda exercitari.* Nam elegans et exquisita est. Lucian. in *Contempl.* §. 2. ΕΝΕΡΓΕΙΝ τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα. *Mortis ministerium obire.* Θάνατος est *persona.* Charon autem Mortis minister. Hesych. Θάνατος, ὁ Θεός. Ita intelligendus Lucianus. Procopius in *Persicis*, II. 26. Τάς τε σφενδόνας καὶ τὰ τόξα ΕΝΗΡΓΟΥΝ. Alciphro III. 55. ΕΝΕΡΓΕΙΝ τὴν Δωρίδα. de quo nos in *Addendis*, IV. 61.

IDYLL. IX.

V. 25. — οὐ κρέας αὐτὸς
Σιτάθην — — — —]

SCHOL. Τούτου τὸ κρέας αὐτὸς ἐσπασάμην μετὰ πέντε μερισάμενος. Scribe ΕΠΑΣΑΜΗΝ, *comedi.*

Digitized by Google

V. 29. — *παρὼν ἄεισα νομεῦσι.*] Legebam, *πρόσαν ἄεισα.* Quod quidem verisimile est. Sic Noster VII. 51.

— Πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.

Sed jam nihil muto. Noster XXII. 152.

— ΕΝΩΠΙΟΣ ἀμφοτέροισι
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα. —

Quod perinde est. Quid quod sic solet Theocritus. Παρὼν ἄεισα — Λαθὼν ἔκλεψα. de quo nos supra ad V. 19. Quod Graecae abundantiae est. Quare recte Interpres, *Quod ego coram pastoribus illis cecini.* Et hoc verum.

V. 34. Οὐτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον —] Haec frustra sollicitarunt viri eruditi. Recte SCHOL. τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ΕΛΘΟΝ. Hippocrates de Aere p. 287. Ὁπόταν γὰρ ΤΟ ΠΝΙΓΟΣ ΕΠΙΓΕΝΗΤΑΙ ΕΞΑΙΦΝΗΣ, τῆς τε γῆς ὑγρῆς οὔσης ὑπὸ τῶν ὀμβρέων τῶν ἐαρινῶν καὶ ὑπὸ τοῦ νότου, ἀνάγκη διπλόον τὸ καῦμα εἶναι. *Ubi calor aestivus derepente supervenerit, terra tum ab imbribus vernis tum ab austro humectata, aestum condiplicari necesse est.* Atque hinc corrigendus obiter Callimachus *in Dian.* 69.

Ἀλλ' ὅτε μουσάων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἐῇ ἐπὶ παιδὶ καλίστρει,
Ἄργην ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται Ἑρμείης — —

Quae frustra defendit Cl. Ernestus. Lego et distinguo ex vi et ductu sententiae,

— — ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται ΕΞΑΠΙΝΗΣ, σποδιῇ τε κεχρημένος αἰθῇ
Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται —

Mater vocat Cyclopa; ille vero statim advenit. Nihil verius aut facilius. (Sic locutus Nicomachus in Epigram. p. 78. Ed. Reisk. et ante eum Homerus Il. E. 90. *Ex Ind.*) Theocritus XXVI. 14.

Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου
ΕΞΑΠΙΝΑΣ ΕΠΙΟΥΣΑ —

Digitized by Google

Euripid. Iphig. *Taur.* 1394.

Δεινὸς γὰρ ΕΛΘΩΝ ἄνεμος ΕΞΑΙΦΝΗΣ, νεὼς
Ὤθει πάλιν πρυμνήσια —

Auctor ἀνώνυμος in Epigram. Anthol. lib. I. p. 240.

Ἡσιόδου ποτὲ βίβλον ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶν ἑλίσσων,
Πύῤῥην ΕΞΑΠΙΝΗΣ εἶδον ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗΝ.
Βίβλον δὲ ῥίψας ἐπὶ γῆν χερί, τοῦτ' ἐβόησα, p. 18.
Ἔργα τί μοι παρέχεις ὦ γέρον Ἡσίοδε;

IDYLL. X.

V. 2. Οὔθ' ἁμὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ —] Libri veteres, Οὔτε τὸν ὄγμον. Recte. SCHOL. Οὔτε τὴν εὐθεῖαν τάξιν, ὡς πρότερον, διατηρεῖς. Deinde sequitur,

— τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψε.

Ubi notanda vox κάκτος. quae *Siculorum* est. Antigonus Caryſtius Hiſt. Mirab. cap. 8. Οὐχ ἧττον δὲ τούτου θαυμαστὸν, καθωμιλημένον δὲ μᾶλλον, τὸ περὶ τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ ἄκανθαν, τὴν καλουμένην ΚΑΚΤΟΝ, εἰς ἣν ὅταν ἔλαφος ἐμβῇ καὶ τραυματισθῇ, τὰ ὀστᾶ ἄφωνα καὶ ἄχρηστα πρὸς αὐλοὺς ἔχει. ὅθεν καὶ ὁ Φιλήτας ἐξηγήσατο περὶ αὐτῆς, εἰπας·

Γηρύσαιτο δὲ νεβρὸς ἀπὸ ζωὴν ὀλέσασα,
Ὀξείης ΚΑΚΤΟΥ τύμμα φυλαξαμένη.

Confer Cl. Caſaubon. ad Athenaeum, p. 146., et Cl. Salmaſium ad Tertulliani Pallium, p. 172.

V. 35. — καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἀμύκλας] SCHOL. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνικὴ, ὅθεν καὶ Ἀμυκλαῖον παιδίαν, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. Ad hunc locum ſilent Interpretes. Per παιδίον Ἀμυκλαῖον intelligendus HYACINTHUS, quem *Amyclis* oriundum diſco interfecit Apollo. de quo Nicander *Ther.* 902.

— καρπόν τε πολυθρήνου Ὑακίνθου
Ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεὶ ῥ' ἀκούσιος ἔκτα
Παῖδα, λαβὼν προπάροιθεν Ἀμυκλαίου ποταμοῖο
Πρωθήβην Ὑάκινθον — —

Digitized by Google

Μειράκιον Ἀμυκλαῖον vocant Palaephatus et Libanius. Huc facit Joannes Tzetzes *Var. Hist.* Chil. I. cap. XI.

Ὑάκινθος Κυνόρτου μὲν ἦν ἀδελφὸς ὡραῖος,
Τῖος Ἀμύκλου δὲ πατρὸς, μητρὸς τῆς Διομήδης,
Ἐκ γῆς ἀγδρῶν τῶν εὐγενῶν Λακώνων Ἀμυκλαίων.

IDYLL. XI. p. 19.

V. 15. — ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριδος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον]

Libri *Medicei* et *Vaticani*, ἤ οἱ ἤπατι. Recte. *Quae* (Venus scil.) *telum illi in hepate fixerat.* Homer. Odyss. X. 81.

— ὁ δ' ἁμαρτῆ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἰὸν ἀποπροϊεὶς βάλλε στῆθος παρὰ μαζὸν,
Ἐν δὲ ΟΙ ΗΠΑΤΙ ΠΗΞΕ ΘΟΩΝ ΒΕΛΟΣ —

Ad hunc locum proculdubio respexit Theocritus.

V. 25. Ἡράσθην μὲν ἔγωγε κόρα τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον]
Versus hiat. Rescribe cum MSS. *Med.* et *Vat.*

Ἡράσθην μὲν ἔγωγε ΤΕΟΥΣ κόρα —

Dores dicebant τεῦ, τεῦς et τεᾶς. Noster XVIII. 41.

Πολλὰ ΤΕΟΥΣ Ἑλένα μεμναμέναι —

Ita scribendus iste locus ex MSS. *Vat.* Apollonius Dyscolus in *Excerptis Vossii*, p. 424. Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ ἐμοῦς Δωρίῳ ἡ τεοῦς. Ἡρακλῆς τέ ους καρώνην Σώφρων. Locus Sophronis nonnihil corruptus est atque ita corrigendus: Ἡρακλῆς τεοῦς ΚΑΡΡΩΝ ἦν. *Hercules was a better man than you.* Κάρρων est vox Dorum. Homo Spartanus apud Plutarchum in Pyrrho. Αἱ μὲν ἐσσὶ τύ γε θεὸς, οὐδὲν μὴ πάθωμεν, οὐ γὰρ ἀδικεῦμεν· αἱ δὲ ἄνθρωπος, ἔσται καὶ ΤΕΤ ΚΑΡΡΩΝ ΑΛΛΟΣ. Mulier Lacedaemonia apud Plutarchum in Lycurgo. Καλὸς μὲν γὰρ ἦν καὶ ἀγαθὸς ὁ Βρασίδας, πολλοὺς δὲ ἄνδρας Λακεδαίμων ἔχει ΤΗΝΟΥ ΚΑΡΡΟΝΑΣ. Epicharmus apud Athenaeum, lib. VIII. p. 363.

Ἀλλὰ σιγῆν ἀγαθὸν ὄκκα παρέοντι κάρρονες.

Digitized by Google

Verſus laborat. Tentabat Grotius in *Excerptis*, ſed tentabat fruſtra. Metro autem facilè ſuccurrendum eſt. Reſcribe,

Ἀλλὰ σιγῆν ἀγαθὸν ΟΠΠΟΚΑ παρέοντι κάρρονες.

At tacere bonum eſt cum adſunt praeſtantiores.

Idem ὅκκα et ὁππόκα. Ceterum ad hoc Sophronis dictum manifeſto reſpexit Chamaeleon apud *Memnon. in Hiſtor.* laudante Photio in *Bibl.* p. 716. Ἑνὸς τοῦ Χαμαιλέοντος
p. 20. οὐδὲν ὀρρωδήσαντος τὰς ἀπειλὰς, ἀλλὰ φαμένου, ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΡΡΩΝ Σέλευκε, (κάρρων δὲ ὁ ἰσχυρότερος παρὰ Δωριεῦσιν) ὁ δ' οὖν Σέλευκος τὸ μὲν ῥηθὲν οὐ συνῆκεν, ὀργῆς δ' ὡς εἶχε καὶ ἀπετρέπετό. Ita ſcribendus iſte locus, qui elegantiſſimus eſt. Verbum autem Τεοῦς, ut ad Noſtrum revertar, alibi uſurpat Apollonius in *Excerptis*, cujus verba, quae admodum inquinata ſunt, hic adſcribam, ut emendatiora legantur. Ἐοῦς, αὔτη ἀκόλουθος Δωριεῖ τῇ Τεοῦς, ᾗ συνεχῶς καὶ Κόρινναι ἐχρήσατο ἐν Κατάπλῳ. Νικασιμεγαλοσθένης ὠ ἀρείων χῶραν ταπεοῦς πᾶσαν ὧν οὐ μηνεν. Poſteriorem partem hujus fragmenti feliciter expedivit vir doctiſſimus ad Corinthum, priorem ego expedio. Locus ita legendus eſt: Νίκασ' ὁ μεγαλοσθενὴς ΩΑΡΙΩΝ, χῶράν τ' ἀπ' ἐοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν. *Vicit magnanimus Orion, regionemque a ſe totam denominavit. Called the land after his own name.* Huc facit JOAB 2 Sam. XII. 27. Καὶ ἀπέστειλεν Ἰωὰβ ἀγγέλους πρὸς Δαβὶδ, καὶ εἶπεν· Ἐπολέμησα πρὸς Ῥαββὰθ, καὶ κατελαβόμην τὴν πόλιν τῶν ὑδάτων. Καὶ νῦν συνάγαγε τὸ κατάλοιπον τοῦ λαοῦ, καὶ παρέμβαλε ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ προκαταλαβοῦ αὐτὴν, ἵνα μὴ προκαταλάβωμαι ἐγὼ τὴν πόλιν, καὶ ΚΛΗΘΗΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΕΠ' ΑΥΤΗΝ. *Leſt I take the city, and it be called after my name.* Idem autem Ὡρίων et Ὡαρίων. Callimachus in *Dian.* 265.

— οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
Οὐδὲ μὲν ΩΑΡΙΩΝ ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

Ad quem locum conſulendus illuſtriſſimus Spanhemius. Recte autem μεγαλοσθενὴς Ὡαρίων. Orion enim viribus et mole corporis praeſtabat. de quo Diodorus Sic. IV. 85.

Digitized by Google

Scholiastes ad Pindar. *Isth.* IV. ὑπερμεγέθη Ὠρίωνα vocat. hinc Homer. Il. Σ. 486.

— τό τε ΣΘΕΝΟΣ Ὠρίωνος.

Ceterum quoniam hoc Corinnae fragmentum restituimus, libet et alterum locum ejusdem poetriae, quem nobis conservavit Phrynichus, *Eclog.* p. 136, hic emendare. Nam corruptus est, et operam nostram atque medelam implorat. Phrynichi verba sunt: Ψιέθος, μιερός, ὕελος, ἁμαρτανουσιν οἱ διὰ τοῦ ε λεγοντες. ἀδόκιμον γάρ. καὶ Ἀπόρινναν τὸν ὑάλινον παῖδα φησιν. Quae ita levi manu refingenda atque instauranda sunt: Καὶ Κόρινναν τὸν ὑάλινον παῖδα ΦΗΣΙ. *Et Corinna* vitreum puerum *dicit*. Ita scribendus iste locus, qui viros eruditissimos admodum torsit. Haud aliter locutus est Strato in Epigrammate venustissimo, quod integrum et emendatum subjiciam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ. p. 21.

Βουποίητε μέλισσα, πόθεν μέλι τοῦμὸν ἰδοῦσα
ΠΑΙΔΟΣ ἐϕ' ΤΑΛΕΗΝ ΟΨΙΝ ὑπερπέτασαι;
Οὐ παύσῃ βομβεῦσα καὶ ἀνθολόγοισι θέλουσα
Ποσσὶν ἐϕάψασθαι χρωτὸς ἀκηρατάτου;
Ἐρρ', ἐπὶ σοὺς μελίπαιδας ὅποι ποτὲ, δρέπετι, σίμβλους,
Μή σε δακῶ. Κἠγὼ κέντρον ἔρωτος ἔχω.

Ita scribendum est istud Epigramma ex Cod. MS. Corinnam autem imitatus est Horatius Od. I. 17.

— *Et fide Teia*
Dices laborantes in uno
Penelopen VITREAMQUE CIRCEN.

V. 66. Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμείαν ἐνεῖσαι.] Eleganter SCHOL. πιτύαν δριμυτατην ἐμβαλοῦσα. Hesych. Τάμισος, ἡ πιτύα. Dicitur autem πιτύα, πυτία, et πυετία. de quo viri docti ad Moerin. Hesych. Ὀπᾶς, πυτίων. Βοιωτοί τινες, δι' οὗ πήγνυται τὰ γάλα. Scribe ΠΥΤΙΑ. Idem. Πιτύνη, κνῆμαξ, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. Suid. Πηγνύη, κνῆμος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. Corrigendum utrobique ΠΥΤΤΗ.

Digitized by Google

Illud autem κνῆκος sive κνῖκος minus perspectum habuerunt editores. Dioscor. IV. 190, Πήσσει δὲ καὶ γάλα ὁ χυλὸς τοῦ σπέρματος, καὶ λιπαρώτερον ποιεῖ. *Succus autem seminis cneci lac coagulat, ipsumque ad solvendam alvum efficacius reddit.* Quod γάλα ΕΜΠΙΤΤΑΣΘΕΝ alibi vocat Dioscorides. de quo Columel. p. 267. et Geopon. XVIII. 19. Ceterum huc facit Schol. ad Nicand. *Ther.* 877. Τάμισον τὴν πιτύαν λέγει, ἥτις ἐπὶ τῶν ἤδη γαλακτοτροφουμένων εὑρίσκεται. Χρῶνται δὲ αὐτῇ πρὸς ΠΗΞΙΝ ΤΩΝ ΤΥΡΩΝ. καὶ Νικάνδρος δὲ ἐν ταῖς Δυνάμεσιν ἀρίστην τὴν πιτύαν εἶναί φησι, πρώτην τὴν τοῦ νεβροῦ, δευτέραν δὲ τὴν τοῦ λαγωοῦ, καὶ τρίτην τὴν τοῦ ἐρίφου, ΗΣ ΜΕΜΝΗΤΑΙ Ο ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ. Confer Theocrit. VII. 16. Ad quem locum respexit Scholiastes.

V. 70. Φάσω τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μὲν
Σφύσδειν —

p. 22. MS. *Medic.* Σφύσδην. Recte. Sic solent Dores. Noster XV. 25.

Ἔρπην ὥρα κ' εἴη —

Sunt autem σφύζειν et σφυγμὸς medicorum vocabula, et de *inflammatione* et *subsultatione partium* intelligenda. Hesych. Σφύζει. πηδᾷ, φλεγμαίνει, καίεται, στέλλεται ἡ φλέψ. Quem locum frustra sollicitant viri eruditi. Alii ἄλλεται, alii πάλλεται ἡ φλέψ. Sed nihil mutandum. Nicander Alexiph. 192.

— περὶ δὲ ΦΛΕΒΕΣ ἔνδοθι γυίων
Ῥωμαλέαι ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ —

Ubi Schol. αἱ ἀρτηρίαι μεγάλως ΣΦΥΖΟΥΣΙΝ, ἢ περιειλημέναι ΣΤΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ. Festive autem Cyclops se conquesturum apud matrem esse ait *de dolore capitis et pedum*; quippe qui deambulando, cursitando, et Galateam suam persequendo ita attritus sit et defatigatus, ut neque pes neque caput officium suum satis facere quiret. Atque hac occasione corrigendus insignis locus Senecae, in quo enucleando operam suam atque oleum luserunt viri eru-

Digitized by Google

ditissimi. Est autem in Epist. LIII. *Pedes dolent, articuli punctiunculas sentiunt: adhuc dissimulamus, et aut talum extorsisse nos dicimus, aut in exercitatione aliqua laborasse... Dubio et incipiente morbo, quaerimus nomen: qui ubi talaria coepit intendere, et utrosque pedes dextros fecit, necesse est podagram fateri.* Haec inepta sunt et vitii manifesta. Sed res facile instauranda est. MSS. nonnulli, *utrosque pedes destros fecit.* Legendum procul dubio: *Ubi talaria coepit intendere, et utrosque pedes DISTORTOS fecit, necesse est podagram fateri.* Seneca Epist. LXVII. *Nemilium certe adhuc scio eo nomine votum solvisse, quod flagellis caesus esset, aut PODAGRA DISTORTUS, aut equuleo longior factus.* Suetonius in Galba. *PEDIBUS articulari morbo DISTORTISSIMIS.*

IDYLL. XII.

V. 12. Δοιὼ δή τινε τώδε —] „Vulgo τώδε exaratur, „Sed exarandum curavi τῶδε cum circumflexo. quod idem „est atque ὧδε." Reisk. Imperite admodum vir doctissimus. Eadem quoque chorda aberravit Cl. Ernestus ad Homer. Odyss. Δ. 26.

Ξείνω δή τινε τώδε, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, p. 23.
Ἄνδρε δύω —

Ad quem locum respexisse videtur Theocritus. Confer Aristoph. *Acharn.* 1068. et Suid. nostrum V. Προσκλήσεις et V. Συγγνώμαναι.

V. 13. — φαίη χ' ὠμυκλαΐσδων] SCHOL. Ἀμυκλαΐσδων, ὁ τῇ τῶν Ἀμυκλῶν χρώμενος διαλέκτῳ· ἀντὶ τοῦ τῶν Λακώνων. Scribe, τῇ τῶν ΑΜΥΚΛΑΙΩΝ.

V. 15. — ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιλησείς.]

Ad hunc locum frustra fuerunt viri doctissimi, qui vitium quidem viderunt, medelam autem non viderunt. Sed res nullo negotio restituenda est. Rescribendum omnino,

Digitized by Google

— ἦ ῥα ΠΟΤ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες —

Notus versiculus:

ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ΗΣΑΝ ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Cujus meminit Aristophanes in *Plut.* 1003. Confer etiam Athenaeum, lib. XII. p. 523. Huc facit Theophylactus Epist. 18. p. 27. Τοσοῦτον γὰρ νῦν τῆς ἡμῶν αὐτῶν ὑστεροῦμεν δυνάμεως, καθ' ἣν ΠΟΤ' ΗΜΕΝ ΠΑΛΑΙ ΑΛΚΙΜΟΙ, ὅσον τότε τῆς τῶν ἀρχαίων ἀπελειπόμεθα ἕξεως. Atque ad hunc versiculum proculdubio respexit Theocritus.

V. 21. Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ' ὡς ἐθέλουσι —]

Interpres nugatur. Locus ita vertendus est: *Sed haec omnino in nutu et potestate deorum sunt.* Quod et recte vidit Heinsius. Ita locutus est Apollonius *Argon.* III. 987.

— οὐ γὰρ ἄνευθεν
Ὑμείων, στονόεντος ΥΠΕΡΤΕΡΟΣ ΕΣΣΟΜ' ἀέθλου.

IDYLL. XIII.

p. 24. V. 15. Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων —] Nihil muta. Metaphora a *jumentis*, quod et recte observavit Scholiastes. Notum proverbium: Ταὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν. de quo Suidas. Quare recte Interpres, *Unaque recte trahens. Idem cum eo trahens jugum.* Quod Hellenismi rarioris est. Aristoph. *Eccles.* 805.

— Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος
Αὐτοῖσιν εἰσοίσει —

Ubi SCHOL. Αὐτοῖσι. σὺν αὐτοῖς. Respexit autem Theocritus, quod nemo vidit, ad Aristoph. *Pac.* 474.

ΕΥ οἶδε γ' ΕΙΛΚΟΝ οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι.

Ita scribendus iste versiculus. Quod ex Syracusano nostro manifestum est.

V. 68. Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων
Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον].

Digitized by Google

Locus iſte, qui longe vexatiſſimus eſt, ita diſtinguendus videtur,

Ναῦε μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
Ἰστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον.

Idem τῶν παρεόντων ἠΐθεοι et οἱ παράντες ἠΐθεοι. Senſus eſt: *Hercules et Hylas aberant, et navigii nullam curam habuerunt: Qui vero adeſſent juvenes*, etc. Κουροτέρους ἑτάρων vocat Apollonius Rhod. I. 408.

— τοὺς δ' ἐρύσαντο
Κουρότεροι ἑτάρων —

Ubi SCHOL. οἱ τῶν ἑταίρων ΝΕΩΤΕΡΟΙ. Ceterum ad hunc locum nonnulla ſcripſimus in *Addendis*, quae nequaquam aſpernanda ſunt.

IDYLL. XIV.

V. 37. Ἄλλες τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἴοισα
Θάλπε φίλον κ.τ.λ.

Quae ad hunc locum non ita pridem adnotavimus non hic repetam, nec neceſſe eſt. Vocem autem Ὑποκόλπιος uſurpat Maecius in Epigram. apud Anthol. lib. VII. p. 622.

ΜΑΙΚΙΟΥ.

p. 25.

Τί στυγνή; τί δὲ ταῦτα κόμης εἰκαῖα, Φιλαινί,
Σκύλματα, καὶ νοτερῶν σύγχυσις ὀμματίων;
Μὴ τὸν ἐραστὴν εἶδες ἔχονθ' ΥΠΟΚΟΛΠΙΟΝ ΑΛΛΗΝ;
Εἰπὸν ἐμοί· λυπῆς φάρμακ' ἐπιστάμεθα.
Δακρύεις, οὐ φῆς δέ. μάτην ἀρνεῖσθ' ἐπιβάλλῃ·
Ὀφθαλμοὶ γλώσσης ἀξιοπιστότεροι.

Uſurpat etiam Strato in Epigrammate apud Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 348. quod, quia exquiſitae venuſtatis eſt, hic integrum adſcribam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εὔτυχες, οὐ φθονέω, βιβλίδιον, ἢ ῥά σ' ἀναγνοὺς
Παῖς τις ἀναθλίβει πρὸς τὰ γένεια τιθείς.

Digitized by Google

Ἢ τρυφεροῖς σφίγξει περὶ χείλεσιν, ἢ κατὰ μηρῶν
Εἵλησει δροσερῶν, ὦ μακαριστότατον.
Πολλάκι φοιτήσεις ΤΠΟΚΟΛΠΙΟΝ, ἢ παρὰ δίφρους
Βληθὲν, ταλμήσεις κεῖνα θίγειν ἀφόβως.
Πολλὰ δ' ἐν ἠρεμίῃ προλαλήσεις. ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν
Χαρτάριον, δέομαι, πυκνότερόν τι λάλει.

Ubi notandum illud, παρὰ δίφρους βληθέν. quomodo locutus est Sophocles ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ apud Schol. ad Pindar. p. 449.

Σὺ δ' ΕΝ ΘΡΟΝΟΙΣΙ γραμμάτων πτυχὰς ἔχων
Ἀπόγεμον —

Ita scribendus iste locus. de quo nos in *Addendis* ad Theocrit. XVIII. 48. Vulgo inepte legitur, ἐν θρήνοισι. Notandum etiam verbum Προλαλεῖν. quod rarum. Προλαλεῖν est *garrire*. Cui opponitur Πικρότερον λαλεῖν. hinc lux et acumen Epigrammatis. Atque hinc Πρόλαλος. Suidas: Πρόλαλος. ὁ προαλὴς ὢν τῷ λέγειν. Καὶ τοῦτον κατεσίγασαν τηνάλλως ΠΡΟΛΑΛΟΝ τε καὶ ἰταμὸν ὄντα. Quod fragmentum ex Aeliano depromptum est. Confer Suid. V. Γοργαίνω qui ex hoc loco emendandus est. Quod Kusterum fugisse miror. Vox occurrit etiam apud Maneth. *Apotel.* V. 337.

Εὔκνιστον, ΠΡΟΛΑΛΟΝ —

p. 26. Ubi notanda vox Εὔκνιστος quae in rarissimis est. Idem autem Ὑποκάλπιος et ἐν τῷ κόλπῳ. quomodo locutus est D. Joannes XIII. 23. Ἦν δὲ ἀνακείμενος εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ΕΝ ΤΩι ΚΟΛΠΩι τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς. *In gremio* vocat Juvenal. II. 120.

— *ingens*
Coena sedet, GREMIO jacuit nova nupta mariti.

Quod perinde est. Sed de toto hoc commercio, quod antiquissimum est, et neutiquam indecorum, consulendus omnino vir illustrissimus, et cui sexcenti *Hebraeculi* non sunt pares, eruditissimus POTTERUS in *Archaeol. Graec.* Lib. IV. cap. 20. Quod in primis notabit *homo male se-*

Digitized by Google

dulus, et qui nec me nec mea satis intellexit. — Sed parco homini, qui nemini pepercit.

V. 70. — ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν] MS. optimus *Mediceus*, ἇς γόνυ χλωρόν. Recte. Idem ἇς et ἕως. Hesych. Ἇς, ἕως, μέχρις οὗ. Confer nos in *Addendis* ad XXIX. 20. ubi hanc voculam Theocrito restituimus. Huc facit Scholiastes, Ἀντὶ τοῦ ΕΩΣ ἀκμάζομεν. Item Glossae *Laurent*, Ποιεῖν τι δεῖ, ΕΩΣ τὸ γόνυ χλωρόν. Respexit etiam Horatius *Epod.* XIII. 4.

— Rapiamus, amice,
Occasionem de die; DUMQUE VIRENT GENUA,
Et decet, obducta solvatur fronte senectus.

IDYLL. XV.

V. 15. Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρώαν (λέγομες πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων
Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν —]

Libri *Vaticani*,

— λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα —

Recte et numerose. Idem πάντα et κατὰ πάντα. Vox autem πρώην nunc *strictiori* nunc *laxiori* sensu usurpatur. (Vid. cl. Gataker. ad M. Antonin. X. 7. *Ex Ind.*) Hinc festive Praxinoa, λέγομες δὲ πρώαν πάντα. *We use the word πρώην upon all occasions.* Quod vernile et muliebris ἀδολεσχίας est. Syllaba autem prima τοῦ πρώαν, quod librariis fraudi fuit, nunc brevis, nunc longa est. Noster V. 4. p. 27.

Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν.

Poteris etiam scribere,

— λέγομες τὰ πρώαν θὴν
Πάντα —

Sed illud, opinor, verius. Ceterum corrigendus hac oc-

Digitized by Google

casione Nestorius in Epistola apud Evagrium *Eccles. Hist.* I. 7. Ὀάσεως τῆς Ἰβεως ἐκ πολλῶν ΠΡΩΗΝ ἀφανισθείσης, τοῦ τῶν Νομάδων πλήθους ἐπ' αὐτὴν ἀναδραμόντος. Ubi verba, ἐκ πολλῶν πρώην, expedire non potuit doctissimus Valesius. Sed locus manifesto corruptus est, atque ita rescribendus, Ὀάσεως τῆς Ἰβεως ΕΚ ΠΟΛΕΜΙΩΝ πρώην ἀφανισθείσης. *Cum urbs Oasis ab hostibus non ita pridem diruta esset.* Quam emendationem nostram sequentia confirmant. Ceterum notanda illa Praxinoae, νίτρον καὶ φῦκος. Quae in muliebri supellectili scilicet, et ad formam commendandam faciebant. de quo Aristophanes in *Thesmophoriazusis secundis* et viri docti ad Polluc. VII. 95. Locus autem ubi *nitrum* venum daretur, Νίτρον dicebatur. Hesych. Τὰκ τοῦ νίτρου. τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα διὰ τὸ ἐνταῦθα καὶ ΤΟ ΝΙΤΡΟΝ πωλεῖσθαι. Ita scribendus iste locus. quod et viderat magnus Salmasius. Sic solebant scilicet Graeci. de quo Cl. Taylorus in *Lysiacis* et doctissimus Piersonus ad *Moerin.* Atque hinc intelligendus Strato in Epigrammate, cujus mentem minus perspectam habuerunt viri eruditi.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εἶδον ἐγώ τινα παῖδα ἐπανθοπλοκοῦντα κορύμβους
Ἀντιπαρερχόμενος τὰ στεφανοπλόκια.
Οὐδ' ἄτρωτα παρῆλθον, ἐπιστὰς δ' ἥσυχος αὐτῷ
Φημὶ, πόσου πωλεῖς τὸν σὸν ἐμοὶ στέφανον;
Μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθραίνετο, καὶ κατακύψας
Φησὶ, μακρὰν χώρει, μή σε πατὴρ ἐσίδῃ.
Ὠνοῦμαι προφάσει στεφάνους, καὶ οἴκαδ' ἀπελθὼν
Ἐστεφάνωσα θεοὺς Κεῖνον ἐπευξάμενος.

p. 28. Ubi τὰ στεφανοπλόκια est *forum ubi corollae vendebantur. the flower-market.* ut τὰ Λάχανα *locus ubi olera venum exponebantur. the herb-market.* Diphilus Comicus apud Athenaeum lib. VI. p. 228.

Συνήκας ἡμῶν ΕΙΣ ΤΑ ΛΑΧΑΝΑ τὴν πόλιν.

Quem locum non intellexerunt Interpretes. Atque hinc explicandus insignis locus Lycurg. *cont. Leocrat.* p. 232. Edit. Taylor. Φρυνίχου γὰρ ἀποσφαγέντος νύκτωρ παρὰ τὴν

Digitized by Google

κρήνην τὴν ἐν τοῖς Οἰσυίοις ὑπὸ Ἀπολλοδώρου καὶ Θρασυβούλου. Ubi inepte Interpres, *Phrynicho enim noctu jugulato apud fontem in Salicto ab Apollodoro et Thrasybulo.* Τὰ οἰσύια est *forum vimineum*, sive *locus ubi vasa viminea venum exponèbantur.* Idem οἰσυίοις et οἰσυΐνοις, ut ἰτείοις et ἰτείνοις. Dicitur autem ἐν τοῖς οἰσυίοις, *in foro vimineo*, *in the basket market.* ut ἐν τοῖς ἰχθύσι, *in foro piscario*, *in the fish-market.* de quo viri docti ad Aristophanis *Vespas* et Theophrasti *Characteres.* Atque hinc conciliandus Plutarchus, qui in *foro* Phrynichum interfectum esse ait. Plutarch. *in Alcibiade.* Ὅστερον μέντοι τὸν Φρύνιχον ἑνὸς τῶν περιπόλων Ἑρμωνος ΕΝ ΑΓΟΡΑΙ παταξαντος ἐγχειριδίῳ καὶ διαφθείραντος, οἱ Ἀθηναῖοι δίκης γενομένης, τοῦ μὲν Φρυνίχου προδοσίαν κατεψηφίσαντο τεθνηκότος, τὸν δὲ Ἑρμωνα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ συστάντας ἐστεφάνωσαν. *Postea tamen Phrynichum quum unus excubitorum Hermon fugiens IN FORO percussisset et interemisset, Athenienses, caussa cognita, Phrynichum proditionis mortuum damnavere; Hermonem autem ejusque consortes donaverunt coronis.*

V. 98. — — Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀείστευες.] Σπέρχις est nomen *ialemi* sive *carminis lugubris*, quod cantitari solebat in honorem *Sperchidos*; de quo nos in Epistola ad Cl. Warton. Sic *Harmodius*, *Admetus*, *Telamo*, nomina scoliorum, quae istorum hominum laudes continebant. de quibus Athenaeus et Scholiastes ad Aristophanis *Vespas* et *Acharnenses*. Theopompus comicus apud Athenaeum I. p. 23.

— μετὰ ταῦτ' ἐπίνομεν
Κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τερπνίῳ,
ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ οἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη.

Ita scribendus iste locus, quem minus intellexisse videntur Interpretes. Hujus scolii meminit et Aristophanes in Lysist. 1239. ubi consulendus Scholiastes. Ἁρμοδίου autem *cantilenae*, ut alios taceam, mentionem facit Antiphanes comicus apud Athenaeum, lib. XV. p. 695.

Digitized by Google

p. 29. Ἁρμόδιος ἐκαλεῖτο, παιὰν ᾄδετο,
Μεγάλην Διὸς σωτῆρος ἄκατον ἠρέ τις.

Primus versiculus, quod nemo vidit, uno pede claudicat, atque ita sustentandus est,

Ἁρμόδιος ἐπεκαλεῖτό —

Suid. Παιανίσαι, τὸν παιᾶνα ΕΠΙΚΑΛΕΙΣΘΑΙ. quod haud absimile est. Cantilenam autem istam, A BOTTLE SONG, in Harmodium conscripsit Callistratus, quem ideo *poetam ingeniosum* et *valde bonum civem* vocat Cl. Louthius in Praelectionibus suis; qui et scolium integrum vel dedit vel pessundedit. Sed de hoc plura alibi. Atque hinc explicandus Euripides in *Iphig. Aul.* 1467.

Τριεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεανίδες,
Παιᾶνα τῇ μὴ συμφορᾷ, ΔΙΟΣ ΚΟΡΗΝ
ΑΡΤΕΜΙΝ — —

Ubi per Διὸς κόρην Ἄρτεμιν intelligendus *hymnus*, sive *paean* in Dianam, qui ab istis verbis inchoabat. Huc respexit poeta infra v. 1521.

Ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν
Κλήσωμεν Ἄρτεμιν, θεῶν ἄναασσαν.

Ceterum quoniam de Euripidis *Iphigenia* hic ferimo est, quam utramque fabulam nuperrime expolivit Cl. Marklandus, operae pretium fuerit unum atque alterum locum, qui adhuc in mendo cubant, hic subjicere, ut meliores et integriores legantur. Eurip. *Iphig. Aul.* 77.

— Ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
Κρίνας ὅδ' (ὡς ὁ μῦθος Ἀργείων ἔχει)
Λακεδαίμονι, ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ,
Χρύσῳ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι,
Ἑρῶν ἐρῶσαν ὤχετ' ἐξαναρπάσας
Ἑλένην πρὸς Ἴδης βούσταθμ', ἔκδημον λαβὼν
Μενέλαον. ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόρῳ
Ὅρκους παλαιοὺς Τυνδάρεω μαρτύρεται,
Ὡς χρὴ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδικημένοις.

Locus elegantissimus. Notandum verbum Οἰστρεῖν, quod ἐρωτικὸν est. Theocritus VI. 27. de Galatea.

— — ἐκ

Digitized by Google

— — ἐκ δὲ θαλάσσας p. 30.
ΟΙΣΤΡΕΙ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.

Sed locus Euripidis corruptus est. Alii libri, οἰστρήσας μόνος. alii, οἰστρήσας μόρῳ. quod et dedit Marklandus. Sed neutra lectio satisfacit. Scribendum proculdubio,

— ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας ΠΟΘΩι.

Ille vero amore et desiderio conjugis percitus Graeciam peragrabat. Aelian. Var. Hist. IX. 39. Κατεφίλει γοῦν τὸν ἀνδριάντα περιβάλλων, εἶτα ἐκμανεὶς καὶ ΟΙΣΤΡΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ, παρελθὼν εἰς τὴν βουλὴν καὶ λιτανεύσας, ἕτοιμος ἦν πλείστων χρημάτων τὸ ἄγαλμα πρίασθαι. Vim verbi egregie expressit Virgil. *Aen.* IV. 68.

Uritur infelix Dido, totaque vagatur
Urbe furens — —

Hoc primum, Euripides *Iphig. Taur.* 456.

Ἀλλ' οἵδε χέρας δεσμοῖς διδύμοις
Συνερεισθέντες χωροῦσι, νέον
Πρόσφαγμα θεᾶς —

Scribendum, θεᾷ. *a fresh offering to the goddess.* Sic noster supra v. 243.

ΘΕΑι φίλον πρόσφαγμα καὶ θυτήριον
Ἀρτέμιδι —

Idem v. 595.

Οὗτος δ', ἐπείπερ πόλις ἀναγκάζει τάδε,
ΘΕΑι γενέσθω θῦμα —

Nostrae autem emendationi obstare videtur quod legitur infra, v. 774.

Κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὦ σύναιμε, πρὶν θανεῖν
Ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς
Σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμᾶς ἔχω.

Sed nihil minus. Locus enim inquinatus est, atque ita levi digito restituendus:

Digitized by Google

— καὶ μετάστησον θέας
Σφαγίων —

P. 31. Aliud est θεᾶ, aliud θέας. Graeca ita vertenda sunt: *Deduc me ad Argos, frater, priusquam moriar, et amove me AB ASPECTU harum victimarum.* Nos Angli; *I can't bear the SIGHT of such things.* Nihil verius aut elegantius hac lectione. Atque haec hactenus.

V. 125. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνου] Distinguebam,

Πορφύρεοι δὲ τάπητες, ἄνω μαλακώτεροι ὕπνου.

Quod nondum displicet. Sunt autem quibus per ἄνω intelligendum videtur *Superior pars lecti*, sive, *stratum superius*. Eubulus apud Athenaeum, Lib. XII. p. 553.

Οὐκοῦν ὑποστόρεσθε μαλακῶς τῷ κυνί,
ΚΑΤΩ μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων
Ἐρίων, ΑΝΩΘΕΝ δ' ἐπιβαλεῖτε ζωστίδα.

Nostram autem distinctionem, quae minime vituperanda est, stabilire videtur Clemens Alexand. *Paedag.* II. 9. Χλαιναν τ' ΕΦΥΠΕΡΘΕΝ οὖλας, καὶ τὰς ΠΡΙΝΟΥ ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΑΣ ἐυνάς. Ad Theocritum respexisse videtur Clemens.

V. 146. — ὡς γλυκύφωνος] — ὡς γλυκυφωνεῖ. Cod. *Vaticanus*. Omnino recte. Quare locus ita legendus et distinguendus est:

— τὸ χρῆμα σοφώτερον ἀ θήλεια.
Ὀλβία, ὅσσα ΙΣΑΤΙ πανόλβια, ὡς ΓΛΥΚΥΦΩΝΕΙ.

Vide Antitheton, quod elegans in primis et venustum est. Ceterum verbum ἴσατι sive ἴσαντι usurpat Theocritus supra. Usurpat et Epicharmus apud Athenaeum, Lib. III. p. 91. cujus Trochaici ita scribendi sunt,

Καρηνοι θ' ἱππον ἐρίνεον, οἱ κατ' ἀλαίων ἄλλᾳ
Νειν μὲν οὐκ ΙΣΑΝΤΙ, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι.

Digitized by Google

IDYLL. XVI.

Ver. 30. "Οφρα κε κεἰν αἴδαο κεκρυμμένος —] Scribendum,

"Οφρα καὶ εἰν αἴδαο κεκρυμμένος —

Homer. Odyſſ. Λ. 210.

"Οφρα ΚΑΙ ΕΙΝ ΑΙΔΑΟ φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε p. 32.
'Αμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.

Ad Homerum laepius reſpexit Theocritus.

V. 34. Πολλαὶ ἐν 'Αντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος 'Αλεύα
'Αρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται.]

Hunc locum non intellexit Interpres, qui ita vertit, *Cibum miniſtrium diſtribuebant miniſtri.* Aliud eſt μετρεῖν, aliud μετρεῖσθαι. Heſiod. *Oper.* 349.

Εὖ μὲν ΜΕΤΡΕΙΣΘΑΙ παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

Μέτρημα λαμβάνειν vocat Polybius apud Suid. V. ἐφ' ᾧ. Quare locus Theocriti ita vertendus eſt: *Multi Peneſtae in Antiochi domo et regis Alcuae demenſum ſuum*, ſive, *Menſtruum cibum accipiebant.* De Theſſalorum *Peneſtis* Schol. ad Ariſtoph. *Veſp.* 1263. Suidas, Harpocratio, Etymologus, Photius in Lex. MS. alii multi. Confer et doctiſſimum Valckenar. ad Ammonium, p. 192. Adpoſite noſter Scholiaſtes: Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων ΠΕΝΕΣΤΑΣ καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτας. Locus Theopompi, ad quem reſpexit Scholiaſtes, extat apud Athenaeum, Lib. VI. p. 265. quem hic integrum adſcribam: Χῖοι πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων μετὰ Θετταλοὺς καὶ Λακεδαιμονίους ἐχρήσαντο δούλοις, τὴν μέντοι κτῆσιν αὐτῶν οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκείνοις. Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ καὶ Θετταλοὶ φανήσονται κατασκευασάμενοι τὴν δουλείαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων, τῶν οἰκούντων πρότερον τὴν χώραν, ἣν ἐκεῖνοι νῦν ἔχουσιν, οἱ μὲν Ἀχαιῶν, Θετταλοὶ δὲ Περραιβῶν καὶ Μαγνήτων. καὶ προσηγόρευσαν τοὺς καταδουλωθέντας, οἱ μὲν Εἵλωτας, οἱ δὲ Πενέστας. Χῖοι δὲ βαρβάρους κέκτηνται τοὺς οἰκέτας, καὶ τιμὴν αὐτῶν καταβάλλοντες.

Digitized by Google

Ὁ μὲν οὖν Θεόπομπος ταῦτ' ἱστόρησεν. Qui locus insignis est. Ceterum vocem Πενέστης usurpat etiam Theopompus Comicus apud Athenaeum, Lib. VI. p. 264. cujus verba sunt: Θετταλῶν δὲ λεγόντων Πενέστας τοὺς μὴ γόνω δούλους, διὰ πόλεμον δ' ἡλωκότας, Θεόπομπος ὁ Κωμικὸς ἀποχρησάμενος τῇ φωνῇ φησι,

— — Δεσπότου πενέστου ῥυσσὰ βουλευτήρια.

Ita disponendus videtur iste locus, quem minus perspectum habuerunt eruditissimi Interpretes. Ῥυσσὰ βουλευτήρια sunt *corrugata conciliabula*, sive *seniorum concilia*. Nam βελεύειν non *juvenum*, sed *seniorum* est. hinc eleganter poeta

p. 33. — ῥυσσὰ βουλευτήρια.

Atque hac occasione corrigendus Timocreon apud Hephaest. περὶ μέτρων, p. 2.

Ὦι συμβουλεύειν, Χέρες ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

Ita scribendus iste versiculus, qui valde exercitos habuit viros eruditos. Dicitur autem Χέρες, ut ἄρες, μάκαρες, et si quae alia ejusdem farinae vocabula. Quare Timocreontis versiculus ita demum vertendus est: *Qui mentem ad deliberandum habet, vires ad pugnandum non habet.* Quod de *seniore* aliquo intelligendum videtur. Sed haec obiter.

V. 102. — — τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρέθοισαν
Τμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.]

Haec male interpuncta sunt. Distingue,

— — Σικελὴν Ἀρέθοισαν
Τμνεῖν, σὺν λαοῖσι καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.

Et bellicosum Hieronem cum populo suo. Noster supra,

Ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων — —

IDYLL. XVII.

V. 43. Ἀστέργαν δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰεί,
Ῥηΐδιαι δὲ γοναί —

Digitized by Google

Nihil muta. Mulier quae nec filios, nec virum ſuum amat, alienum ſemper expetit, et nunc in hoc, nunc in illo peccat ſcilicet. de locutione ipſa confer nos ad Suid. V. Λάπτειν. Quod ſequitur,

Ῥηΐδιαι δὲ γοναὶ —

Ita vertendum eſt: *Liberi autem facile ſuppetunt, ſed libori patrem ſuum non referentes.* Qui veriſſimus ſenſus. Huc non nihil facit Homerus Il. Ω. 538.

Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὔτι
ΠΑΙΔΩΝ ἐν μεγάροισι ΓΟΝΗ γένετο κρειόντων.

V. 70. Ἴσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων] Libri nonnulli, Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν. Recte. *Tantum colas montem Triopis, quantum Apollo Rhenaeam.* Ceterum corrigendae hic *Gloſſae Laurent.* Ῥήνα, νῆσος μικρὰ πόλ- p. 34.
λωνι δόλου. Scribe, Ῥήναια, νῆσος μικρὰ οὐ πόρρω Δήλου. ſive potius, πλησίον Δήλε. Suidas: Ῥήναια, νῆσος πλησίον Δήλου. Steph. Byzant. Ῥήνη, νῆσος μικρὰ πλησίον Δήλου. Dicebatur autem Ῥήνη, Ῥήναια et Ῥηνεία. de quo Cl. Dorvill. *Miſcell.* Obſervat. VII. p. 108.

V. 94. — πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι —]

Haec fruſtra ſollicitarunt viri eruditi. Heſych. ΣΕΣΑΧΘΑΙ, ἐσκευάσθαι, καθοπλίζεσθαι. ΣΑΓΗ γὰρ ἡ καθόπλισις. Quae verba notanda.

V. 120. — τὰ δὲ μυρία τῆνα
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο πόλιν κτεάτισσαν ἐλόντες,
Ἀέρι πᾶ κέκρυπται —]

Scribendum,

Ἀέρι ΠΑΝΤΑ κέκρυπται —

Quod et vidit Reiskius. Callimachus in Epigrammate.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
Ἄπνοα ΠΑΝΤ' ἐγένοντο —

Quod haud diſſimile eſt.

Digitized by Google

IDYLL. XVIII.

V. 29. Πιείρη μεγάλη. ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρας.] Libri MSS. Κόσμος ἀρούρας. Recte. Quin et Edit. Florentina, μεγάλα. Locus ita constituendus videtur,

Πιείρα μεγάλα, θ' ἄτ' ἀνέδραμε ΚΟΣΜΟΣ ἀρούρας.
Ἢ καπῶ κυπαρίσσος —
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι ΚΟΣΜΟΣ.

Ut agro Cypreſſus, ſic Lacedaemoni Helena decori et ornamento eſt. Recte πιείρα μεγάλα τ' ἀρούρας. Quae ad Lacedaemona referenda ſunt. Reſpexit autem poeta ad Homer. Il. Σ. 541.

— Πίειραν ἄρουραν
Εὐρεῖαν —

Nihil verius hac emendatione. Notandum autem verbum Ἀνέδραμε. quod Homereum et ſignificantiſſimum eſt. Homer. Il. Σ. 56.

— ὁ δ' ΑΝΕΔΡΑΜΕΝ ἔρνεϊ ἶσος,

p. 35. Hinc Ἀναδρομή. Heſych. Ἀναδρομαί, αὐξήσεις, βλαστήσεις. Εὐριπίδης Ἱκέτισιν. Ὑψιπύλῃ. Vocem Ἀναδρομαί fruſtra quaerunt viri doctiſſimi in Euripidis *Supplicibus*, ubi nulla eſt. Extabat autem, ni fallor, in Euripidis *Hypſipyla*. quae fabula cum multis aliis hodie deſideratur. Quare delendum illud Ἱκέτισιν, et legendum Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ. Quae vox eſt alterius emendatio.

V. 41. Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμένα —]
Libri Vaticani,

Πολλὰ ΤΕΟΤΣ Ἑλένας —

Recte. Confer nos ad XI. 25.

IDYLL. XX.

V. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε —]

Nihil muta. Vox νίκη ſemper primam producit. Hinc Εὐνίκη, Βερενίκη, ceteraque ejusdem notae vocabula. Noſter XIII. 45.

Digitized by Google

Εὐνίκα καὶ Μέλις, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νύχεια.

Hesiod. *Theog.* 247.

Πασιθέη τ' Ἐρατώ τε καὶ Εὐνίκη ροδόπηχυς.

Scribe, Εὐνίκη. Ceterum hoc poematium Theocrito falso attribui videtur, de quo nos supra ad VII. 19.

V. 26. — ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεε μοι ῥῶνα γλυκερώτερα ἢ μελικήρω.]

Libri veteres, ἢ μέλι κήρω. Recte. Moschus in Epitaphio Bionis 33.

Μάλων οὐκ ΕΡΡΕΥΣΕ καλὸν γλάγος, οὐ ΜΕΛΙ σίμβλων.

Κάτθανεν ἐν ΚΗΡΩι λιπερήμοισιν —

Ad Theocritum proculdubio respexit Moschus. Atque haec scripserim, et vere quidem scripserim. Non deerunt autem fortasse, qui μελίκηρον idem esse putent ac κηρόμελι, de quo Schol. ad VI. 127. cum quibus non contendam. Atque hinc Μελικήρες sive Μελικηρίδες; quarum meminit Pherecrates in *Automolis* apud Athenaeum, lib. XIV. p. 643.

Ὥσπερ τῶν αἰγιδίων ὄζειν
Ἐκ τοῦ στόματος ΜΕΛΙΚΗΡΑΣ.

Ita scribendus iste locus, quem non intellexerunt Interpretes. Τῶν αἰγιδίων ὄζειν est *hircum olere*, de quo viri docti ad Horatium. Atque hinc restituendus elegantissimus locus Ciceronis, et quem minime perspectum habuerunt eruditissimi editores. Est autem in *Dialog. de Orator.* II. 61. *Quid hoc Naevio ignavius? severe Scipio. At in male olentem, Video me a te non conveniri sed circumveniri, subridicule Philippus. At utrumque genus continet verbi ad literam immutati similitudo.* Philippi jocus nec ridiculus nec subridiculus est. Libri scripti exhibent, *Video me a te circumveniri.* Noli dubitare quin Cicero scripserit, *Video me a te non circum, sed HIRCUMVENIRI.* Qui subridiculus jocus in hominem male olentem, ex unius literae immutatione captatus. Nihil verius aut facetius. Haud aliter lusit Aristophanes in *Acharn.* 850. p. 36.

Digitized by Google

Οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων
Ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικήν,
Ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
Πατρὸς ΤΡΑΓΑΣΑΙΟΥ.

V. 31. Καὶ πᾶσαί μὲ φιλεῦντι, τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν.] Haec multum torquent viri eruditi, ſed nihil proficiunt. Emendatio autem in proclivi eſt. Repone,

Καὶ πᾶσαί μὲ φιλεῦντ', ἀ δ' ἀστυκὰ οὔ μ' ἐφίλασεν.

ἁ δ' ἀστυκά, *haec ex urbe puella*. Nihil verius hac emendatione.

IDYLL. XXI.

V. 13. Οὐδείς δ' οὐ χύτραν εἶχ' οὐ Κύνα —] Nihil muto. Ariſtoph. *Veſp.* 897.

Ποῦ δ' ἔσθ' ὁ διώκων ὁ Κυδαθηναιεὺς ΚΥΩΝ;
Κ. Αὖ αὖ. Β. Πάρεστιν ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης
Ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ.

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo in metrum peccat. Eſt autem διαλείχειν τὰς χύτρας, *ollas* ſive *patinas lingere. to lick the diſhes.* quod *canum* eſt. Quare recte, opinor, Theocritus, ἢ χύτραν ἢ κύνα. *Neither dog nor diſh.* Quae veriſſima et feſtiviſſima lectio.

V. 18. Θλιβομέναν καλύβαν —] Quid ſit Θλιβομένη καλύβη, neſcierunt Interpretes. Eſt autem *caſa anguſta.* Sic πόλις θλιβομένη *urbs anguſta.* de quo Pollux IX. 23.
p. 37. Πνιγηρὰν καλύβην vocat Thucydides et Arrianus. Quod perinde eſt. Locus autem Arriani, qui peropportunus eſt, hic adſcribi meretur. Eſt autem in *Expedit. Alexand.* VI. 23. Οὗτος ἐπανελθὼν ἀπήγγειλεν ΑΛΙΕΑΣ τινὰς καταλαβεῖν ἀπὸ (for. ἐπὶ) τοῦ αἰγιαλοῦ ΕΝ ΚΑΛΥΒΑΙΣ ΠΝΙΓΗΡΑΙΣ.

V. 40. Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ' — —

Hunc locum perperam ſollicitavit Pierſonus. Δειπνεῖν ἐν

Digitized by Google

ὥρᾳ est *tempestive cognare*. Nos Angli, *to sup in season*. Polybius XVI. 21. Ὁ δὲ Φιλοποίμην ΕΝ ΩΡΑι παραγγείλας ΔΕΙΠΝΟΠΟΙΕΙΣΘΑΙ τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐξῆγε τὴν δύναμιν ἐκ τῆς Τεγέας. Quae verba notanda. Ceterum huc egregie facit Artemidorus *Oneirocrit.* I. 8. Μηδὲν διαφέρειν νομίζοντας εἰς πρόγνωσιν τὴν νύκτα τῆς ἡμέρας, μήτε τὴν δείλην ἑσπέραν τῆς δείλης πρωΐας, ἐὰν ΣΤΜΜΕΤΡΩΣ ΕΧΩΝ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ καθεύδῃ τις, ἐπεὶ ΑΙ ΓΕ ΑΜΕΤΡΟΙ ΤΡΟΦΑΙ οὐδὲ πρὸς αὐτῇ τῇ ἕῳ παρέχουσιν ἰδεῖν τὸ ἀληθές.

IDYLL. XXII.

Ver. 9. Ἄστρα βιαζόμεναι —]

Ineptit hic interpres. Ἄστρα βιάζεσθαι est *navigare invitis astris*. Quod et recte vidit S. Amandus. Vidit et cl. Hoelzlinus ad Apollonium Rhodium. De eo nos pluribus, deo volente, ad Longinum.

V. 44. Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε.] Alii ἐνήμενος, alii ἐνημμένος. Glossae *Laurentianae* a cl. Wartono publicatae: Ἐνημμένος, ἐνδεδυμένος, ὡπλισμένος. ἀπὸ τοῦ ἐνάπτομαι. Καὶ ἀριθ. διφθέραν ἐνημμένος. Quae corrupta nonnihil sunt. Emendabat cl. Salvinus, καὶ ἀγροίκην διφθέραν. Sed legendum sine controversia, καὶ Ἀριστοφάνης, διφθέραν ἐνημμένος. Ita locutus est Comicus in *Nub.* 72.

Ὥσπερ ὁ πατήρ σου ΔΙΦΘΕΡΑΝ ΕΝΗΜΜΕΝΟΣ.

Idem in *Eccles.* 80.

Τὴν τοῦ πανόπτου ΔΙΦΘΕΡΑΝ ΕΝΗΜΜΕΝΟΣ.

Ad locum alterutrum respexit Glossator.

V. 85. Ἀλλ' ἰδεῖν μέγαν ἄνδρα παρήλυθες —] Homer. Iliad. Π. 358.

Αἴας δ' ὁ ΜΕΓΑΣ αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Ἴετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ΙΔΡΕΙΗι πολέμοιο
Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους, p. 38.
Σείετ' ὀιστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.

Digitized by Google

In quem locum oculos intendisse videtur Theocritus. Ceterum, dum hoc agimus, emendandus Glossator. *Laurent.* Ἰδρίη, ἐμπειρίᾳ καὶ τύχῃ. Corrigebat cl. Salvinus, καὶ ψυχῇ. Sed vera lectio est, ἐμπειρίᾳ καὶ τέχνῃ. Verba τύχη et τέχνη non raro confunduntur.

IDYLL. XXIII.

V. 7. Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον —] Quae ad hunc locum nuperrime scripserunt viri doctissimi, longe ineptissima sunt et ἀπροσδιόνυσα. Recte Interpres, *Neque ullum flammae solatium.* οἱ πυρσοὶ sunt *amoris ignes.* Τὴν φλόγα τῆς Κυθερείας vocat infra Theocritus. Optime *Glossae Laurent.* Πυρσῶν, ἐρώτων.

Hinc πυρσοὶ ἄρσενες apud Stratonem in Epigrammate; quod, quia nondum editum est, hic, pace nostrorum Monachorum, luce publica donabo.

ΑΔΗΛΟΝ.

Οὔ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος, ἀλλά με ΠΥΡΣΟΙ
Ἄρσενες ἀσβέστῳ θῆκαν ἐπ' ἀνθρακιῇ.
Πλειότερον τόδε θάλπος. ὅσον δυνατώτερος ἄρσην
Θηλυτέρης, τόσσῳ χὠ πάθας ὀξύτερος.

Huc facit etiam Paulus Silentiarius in Epigrammate apud cl. Reiskium in *Miscell. Lipsiens.* Vol. IX. p. 690. quod hic adponere libet, ut emendatius legatur, nam quod vulgo legitur mendosissimum est.

ΠΑΤΛΟΥ.

Ὄμμα πολυπταίητον ὑποκλάπτουσα τεκούσης
Συζυγίην μήλων δῶκεν ἐμοὶ ῥοδέων
Θηλυτέρῃ χαρίσσασα. μάγον τινὰ ΠΥΡΣΟΝ ΕΡΩΤΩΝ
Λαθριδίως μήλοις μίξεν ἐρευθομένοις.
Εἰμὶ γὰρ ὁ τλήμων φλογὶ συμπλοκος. ἀντὶ δὲ μαζῶν,
Ὦ πόποι, ἀπρήκτοις μῆλα φέρω παλάμαις.

Ita scribendum istud Epigramma ex Cod. MS. Respexit autem Paulus ad Musaeum de Leandro, v. 90.

Digitized by Google

— ἀέξετο ΠΥΡΣΟΣ ΕΡΩΤΩΝ.

V. 12. — εἶχεν ἀνάγκαν] p. 39.

Haec de *puero* accipienda sunt, qui ita ira atque odio discruciabatur, ut sui compos non esset. Quicquid autem aegre patimur et effugere non possumus, ἀνάγκην vocant Graeci. Diodor. Sic. III. 13. Πάντες δὲ πληγαῖς ἀναγκάζονται προσκαρτερεῖν τοῖς ἔργοις, μέχρις ἂν κακουχούμενοι τελευτήσωσιν ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΝΑΓΚΑΙΣ. ad quem locum consulendus cl. Wesselingius. Hinc κακαὶ ἀνάγκαι. Theocrito XVI. 85.

Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι.

Quem locum frustra sollicitarunt viri eruditi. Ceterum ad Theocritum nostrum respexit, ut solet, Nonnus *Dionys.* XXV. p. 882.

— σὺ δ' ὕστατος ὑψόθι γαίης
Αἰθέρι καὶ νεφέλησι μετάρσιον ΕΙΧΕΣ ΑΝΑΓΚΗΝ.

IDYLL. XXIV.

V. 60. Ξηρὸν ὑπαὶ δείους —]

Nihil muta. Est phrasis Homerea. Ita enim locutus est Homerus Il. K. 376.

Χλωρὸς ΥΠΑΙ ΔΕΙΟΥΣ.

Quod perinde est. Confer cl. Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. 853.

IDYLL. XXV.

V. 9. Ἀλλ' αἱ μὲν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος]

MSS. *Vat.* et *Benedict.*

Ἀλλ' αἱ μὲν ῥα νέμονται —

Quod egregium et cl. Editori non praetermissum. Deinde recte, ἀμφ' Ἐλισοῦντος. *ex utraque parte Elisuntis. on each side of the river.* Interpretes minus intellexerunt.

Digitized by Google

De fluvio autem *Elifunte* five *Elifonte* conſulendus doctiſſimus Hemſterhuſius ad Ariſtophanis Plutum.

V. 82. — ἐδήρισεν περὶ τιμῆς.]

Vitium in metro eſt. nam verbum ἐδήρισεν penultimam habet brevem. Quare ſcribendum, ἐδήριζεν, ſive potius, ἐδήρισσεν. Noſter ſupra XXII. 70.

— ἐφ' ᾧ ΔΗΡΙΣΣΟΜΕΘ' ἄμφω.

Homer. *Odyſſ.* Θ. 76.

Ὡς ποτε ΔΗΡΙΣΣΑΝΤΟ —

p. 40. V. 103. — παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων.] Lego, παραστάδος ἐγγύς. *prope januam.* Heſych. Φλιᾶς, τῆς Θύρας ΠΑΡΑΣΤΑΔΟΣ. Confer cl. Valckenar. ad Eurip. *Phoeniſſ.* p. 154. ubi de hac voce agit.

V. 105. Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει
Πινέμεναι λιαρόιο, πέπληντο δὲ πάγχυ γάλακτος.]

Hunc locum alii aliter interpungunt. Lego et diſtinguo ad fidem optimorum MSS.

Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει
Πινέμεναι ῥοάροιο ΜΕΜΑΩΤΑ πάγχυ γάλακτος.

Quae ſimpliciſſima et elegantiſſima lectio. Homer. Il. Σ. 166.

— παῖδων λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἑλκέμεναι ΜΕΜΑΩΣ —

Deinde legitur,

— ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν.

quae perperam ſollicitarunt viri eruditi. Verbum τρέφειν in *caſeo conficiendo* eſt uſitatiſſimum. Homer. Il. Ε. 902.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπεγόμενος συνέπηξεν
Τυρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα ΠΕΡΙΤΡΕΦΕΤΑΙ κυκόωντι.

Ubi recte Schol. Περιτρέφεται, περιπήγνυται. ὅθεν καὶ ἡ ΤΡΟΦΑΛΙΣ. Ita ſcribendus iſte locus. Confer Suid. v. Τρέφεσθαι et viros doctos ad Moerin v. Τροφαλίς.

Digitized by Google

V. 160. Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἐόντα] Scribendum,

— ἔθεν μετόπισθεη ΙΟΝΤΑ.

Recte Interpres, *post se incedentem.* Idem autem Αὐγείεω et Αὐγείαο. Etymolog. MS. Reg. v. Πηληϊάδεω, a cl. Ruhnkenio laudatus ad Callimachum p. 578. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ῆς εὐθειῶν ἐνικῶν οἱ ποιηταὶ οὐ προσφέρονται εἰς οῦ, ἀλλὰ ἢ διὰ τοῦ εω Ἰωνικῶς ὡς Πηλείδεω, ἢ διὰ τοῦ αο Δωρικῶς ὡς Ὀρέσταο. Ἐκ γὰρ Ὀρέστεω τίσις ἔσεται Ἀτρείδαο. Multa hic peccata esse video. Primum legendum, ΤΑΣ ἀπὸ τῶν εἰς ῆς εὐθειῶν ΓΕΝΙΚΑΣ οἱ ποιηταὶ οὐ ΠΡΟΦΕΡΟΤΣΙΝ εἰς οῦ. Confer Etymol. Magn. v. Ἀσιεῦ, ubi haec totidem verbis leguntur. Versus autem hexameter depromptus est ex Homer. *Odyss.* Δ. 40. atque ita scribendus est: p. 41.

Ἐκ γὰρ Ὀρέστεω τίσις ΕΣΣΕΤΑΙ Ἀτρείδαο.

ILD YLL. XXVII.

V. 42. — ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.] Respexit poeta ad Homer. *Il.* Α. 114.

καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστης προβέβουλα
Κουριδίης ἀλόχου· ΕΠΕΙ ΟΥ ΕΘΕΝ ΕΣΤΙ ΧΕΡΕΙΩΝ.

Sic solet Theocritus. Ceterum huc facit Apollonius Dyscolus in *Excerptis*, p. 426. Ἡ ἔθεν ὀρθοτονεῖται μὲν ὡς ἐπὶ τοῦ·

— ἀπὸ ἔθεν ἧκε χαμᾶζε.

ἐγκλίνεται δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ·

— ἕπεί οὐ ἔθεν ἐστι χερείων.

Confer Hesych. V. Ἔθεν et Etymol. V. Ἀπὸ ἔθεν, qui cum Apollonio faciunt. Ceterum prius hemistichium ab Apolloniò laudatum exstat apud Homer. *Il.* Μ. 205. ubi ita legitur,

— ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἧκε χαμᾶζε.

V. 54. Φεῦ, φεῦ, καὶ τὸν μίτρᾶν ἀπέσχισας —] Legendum monuimus, ἀπέσχασας. cujus conjecturae non-

Digitized by Google

dum poenitet. Vulgatam autem lectionem, ne quid dissimulem, tueri quodammodo videtur Etymologus V. Ἀφάρωτος. Καὶ φάρσος ΤΟ ΑΠΟΣΧΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΣΘΗΤΟΣ. Quod notandum. Virgil. *Aeneid.* V, 685.

— *humeris abscindere vestem.*

Vox autem μίτρα nunc de *fascia papillari*, nunc de *zona virginali* usurpatur. in quo postremo sensu hic accipienda est. Quod ex contextu liquet. Interdum etiam utrique usui inserviebat: de quo Achilles Tatius in *Amor.* I. p. 9. Ἡ συνάγουσα ζώνη τοὺς μαζοὺς καὶ τὸν χιτῶνα ἔκλειεν. ad quem locum consulendus Salmasius. Ceterum vindicandus hic obiter insignis locus Callimachi Epigram. XI.

— τήν τε μίτρην
ἣ μαστοὺς ἐφίλησε.

p. 42. Quem locum male sollicitarunt eruditissimi Interpretes. ἡ μίτρη ἣ μαστοὺς ἐφίλησε est *mitra* φιλόμαστος. Non potuit elegantius poeta. Haud aliter Phanias in Epigrammate, Σινδόνα φιλέθειρον. *a shaving-cloth.* Sed hasce elegantias non cujusvis est adsequi.

V. 62. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα. σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή] Haec est lectio *Florentinae*, quam et secutus est Henricus Stephanus. Zacharias Calliergus, σὺ δ' ἔγημας. Utraque lectio manifesto vitiosa est. Equidem aut fallor aut latet hic *puellae* nomen. Legendum proculdubio,

Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σοὶ ΝΗΙΑΣ οὐκέτι πιστή.

Ne succenseas Diana: tibi Neias non amplius fidelis est. *Neis* sive *Neias* est nomen puellae, quam amavit Daphnis. Quod ex *Florentina* constat. in qua personarum nomina Δάφνις et Νηΐς. Idem autem Ναΐς et Νηΐς, Ναϊὰς et Νηϊάς. Auctor anonymus in Epigram. Anthol. Lib. VII. p. 628.

Ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἤμεθα ΝΗΙΑΔΟΣ.

Huc egregie facit Theocritus VIII. 93.

Κἀκ τούτω ΔΑΦΝΙΣ παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἔων ἔτι, ΝΑΙΔΑ γᾶμεν.

Digitized by Google

Ceterum ad Theocritum nostrum respexit Nonnus *Dionys.* Lib. IV. p. 122.

Σώζεο παρθενίη, νυμφεύομαι ἠδέϊ Κάδμῳ·
Ἄρτεμι μὴ νεμέσα —

V. 63. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.] Scribendum,

— Καὶ ΑΥΤΑΝ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

Amori vitulum, et *Veneri vaccam*. Matri matrem ipsam scilicet. *The cow to one, and the calf to the other.* Nihil verius. Homer. *Odyss.* K. 410.

— ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας.

Ita scribendus iste locus. Confer nos in *Addend.* XXI. 26. Recte autem Schol. Πόρτιες, νέαι βόες, μόσχοι. Nostram vero emendationem unice firmat Theocritus VIII. 80.

Τᾷ βοὶ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ ΒΟΕΣ ΑΥΤΑΙ.

IDYLL. XXIX.

V. 1. Οἶνος ὦ φίλε καὶ λέγεται καὶ ἀλάθεα] Notanda vox ἀλάθεα. quae *Dorico-Ionica* est. Dicitur autem Ἀληθέη, ut Εὐμαρέη, Εὐμενέη, Εὐτελέη, et si quae alia τούτου τοῦ κόμματος. de quibus viri doctissimi ad Herodotum et Corinthum. Ceterum hujus proverbii meminit Plutarchus in *Artaxerxe.* Καὶ ὁ Σπαραμίζης ἐπιμειδιάσας, φθόνος μὲν οὐδεὶς, ὦ Μιθριδάτα, εἶπεν· ἐπεὶ δέ φασιν Ἕλληνες ΟΙΝΟΝ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΝ εἶναι, τί λαμπρὸν ὦ τὰν ἢ μέγα, πίλον εὑρεῖν ἵππου περιῤῥυέντα, καὶ τοῦτον ἀνενεγκεῖν; ταῦτα δὲ οὐκ ἀγνοῶν τὸ ἀληθὲς ἔλεγεν, ἀλλὰ βουλόμενος ἐκκαλύψαι πρὸς τοὺς παρόντας ὑπεκίνει τὴν κουφότητα τοῦ ἀνθρώπου, λάλου καὶ ἀκρατοῦς γεγονότος διὰ τὸν οἶνον. Item Eunapius in Eclogis p. 14. ed. Hoeschel. Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἁδροτέρου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀποδείξαντες ἀληθῆ τὴν λέγουσαν· ΟΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, τοῦ Διονύσου καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικρυπτομένην στάσιν, διαλύεται μὲν τὸ συμπόσιον ἀτάκτως, καὶ διὰ θυρῶν

p. 43.

Digitized by Google

ἐχώρουν τεθορυβημένοι καὶ παρακεκινηκότες. Atque hinc emendandus Cornutus de *Nat. Deor.* cap. 30. Καθὸ δοκεῖ καὶ τὸ, ΟΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, ἀληθῶς εἰρῆσθαι. *Hinc vere dici videtur*, IN VINO VERITAS. Ita ſcribendus iſte locus ex Cod. MS. Eſt et aliud proverbium iſti cognatum Ἐν βυθῷ ἡ ἀλήθεια. *In puteo veritas.* de quo viri docti ad Ciceronem et Laertium. Quin et tertium addo: Φίλη ἡ ἀλήθεια. *Amica veritas.* Athenaeus, Lib. V. p. 211. Ἀλλὰ, ΦΙΛΗ, φασὶν, Η ΑΛΗΘΕΙΑ, ἐνθήσομαι τὰ περὶ τὸν ἄνδρα ὡς ἐγένετο. Hinc Latini,

Amicus Socrates, ſed magis amica Veritas.

Atque hinc obiter, quoniam in hoc ſtadio ſumus, explicandus locus D. Joannis XVIII. 38. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεύς εἰμι ἐγώ. ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι, καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς. Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλατος· ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΑΛΗΘΕΙΑ; Nimirum Jeſus nonnihil locutus fuerat de *veritate*. Hinc ſubacriter interrogavit Pilatus, Τί ἐστιν ἀλήθεια; *Quid quaeſo eſt iſta veritas, de qua loqueris? Tu de veritate crepas, qui pro rege te venditas, et nullus es?* Ita intelligendus iſte locus, qui in vexatiſſimis eſt. Haud aliter Philemo, Comicus, apud Stobaeum.

p. 44. Σὺ γάρ, ΤΙ ΕΣΤΙΝ, εἰπέ μοι, ΠΑΡΡΗΣΙΑ;
Σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρώποισιν, ὡς ἄνθρωπος ὤν;

Sermo eſt domini ad ſervum; ſive hominem infimi, qui de *libertate* verba fecerat. *Tu, quaeſo, de libertate hiſcere audes, homo ſervus, et purum putum mancipium?* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Quod et recte vidit eruditiſſimus Bentleius.

EPIGR. III.

V. 6. Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον] Vox καταγρόμενον nauci non eſt. Legendum ſine dubio,

Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα ΚΑΤΑΡΧΟΜΕΝΟΝ.

Philo-

Digitized by Google

Philodemus in Epigram. Anthol. Lib. VII. p. 610.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιὴ, καὶ κωτίλον ὄμμα, καὶ ὠδὴ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι ΚΑΤΑΡΧΟΜΕΝΟΝ.

Huc facit Aelian. *Var. Hist.* II. 35. Ἤδη με ὁ ὕπνος ΑΡΧΕΤΑΙ *παρακατατίθεσθαι τῷ ἀδελφῷ.*

EPIGR. IV.

V. 5. Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν —] Scribe, εὐίερος. Vox illa saepius occurrit in Hymnis Orphicis. Philippus in Epigrammate.

Δαῖμον ἐπ' ΕΥΙΕΡΟΥΣ βῆθι θυηπολίας.

Vox autem σηκὸς, quae nunc de *sacris*, nunc de *profanis* dicitur, neutiquam sollicitanda est. Confer Schol. ad Eurip. *Phoeniss.* 1017. et doctissimum Valckenaer. ad Ammonium. Plutarchus de *Isid.* et *Osir.* p. 45. Ed. Squire. Αἵ τε τῶν ναῶν διαθέσεις, πῇ μὲν ἀνειμένων εἰς πτερὰ καὶ δρόμους ὑπαιθρίους καὶ καθαροὺς, πῇ δὲ κρυπτὰ καὶ σκότια κατὰ γῆς ἐχόντων στολιστήρια ΘΗΒΑΙΟΙΣ ἐοικότα ΣΗΚΟΙΣ. Ita scribendus iste locus, quem male sollicitarunt viri eruditissimi. Βοιωτῶν μέγαρα vocat infra Plutarchus, p. 161. cujus verba, quia nonnihil depravata sunt, hic adscribam, ut emendem. Καὶ Βοιωτοὶ τὰ τῆς Ἀχαιΐας μέγαρα κινοῦσιν, Ἐπαχθῆ τὴν ἑορτὴν ἐκείνην ὀνομάζοντες, ὡς διὰ τὴν τῆς κόρης κάθοδον ἐν ἄχει τῆς Δήμητρος οὔσης. Quae ad hunc locum bene multa commentatus est doctissimus editor, non sunt unius assis. Rescribendum omnino, p. 45. Καὶ Βοιωτοὶ τὰ τῆς Ἀχαιΐας μέγαρα ΟΙΚΟΥΣΙΝ. Hesych. Μέγαρα, τὰς καταγείους ΟΙΚΗΣΕΙΣ. Idem mendum apud Porphyrium de *Abstin.* IV. p. 155. Καὶ ζῆν μὲν ἐπὶ πλείονα ἔτη κατειληφότες, μετὰ δὲ τὸν βίον ἰσχὺν ἔχειν μαντικὴν καὶ εἶναι λογικώτατον ἀπολυθέντα τοῦ σώματος καὶ προγνωστικώτατον, τελεῖν τε ἀγάλματα καὶ ναοὺς κινεῖν. Haec de *accipitre* intelligenda sunt, qui *simulacra animare* et *templa movere* dicitur. Sed vera lectio est, καὶ νεκροὺς ΟΙΚΕΙΝ. Quod vel semisomnus viderit. Eodem quoque morbo laborabat Aeschines Socraticus Dialog. III.

Digitized by Google

19. Μετὰ τὴν τοῦ σώματος λύσιν τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἄδηλον χωρεῖν τόπον κατὰ τὴν ὑπόγειον κίνησιν. Ubi recte Joannes Clericus, κατὰ τὴν ὑπάγιον ΟΙΚΗΣΙΝ. Quod indubitate verum. Atque haec obiter. Corrigendus autem, dum hoc agimus, illustris locus Evagrii *Eccles. Hist.* II. 3. Εἶτα δὲ τοῦ θόλου πρὸς τὰ ἑῷα εὐπρεπής ἐστι ΣΗΚΟΣ, ἔνθα τὰ πανάγια τῆς μάρτυρος ἀπόκειται λείψανα ἔν τινι σορῷ τῶν ἐπιμήκων, μάκραν ἔνιοι καλοῦσιν. Vox μάκραν manifesto vitiosa est. Emendant alii ἄρκαν, alii μάνδραν. Ego vero nullus dubito, quin Evagrius scripserit, ΜΑΚΤΡΑΝ ἔνιοι καλοῦσι. *Mactram vocant nonnulli.* Idem mendum apud Artemidorum, p. 262. Quod et recte observavit cl. Reiskius. Est autem *mactra* vas oblongum variis usibus inserviens. de quo consulendi lexicographi. Schol. ad Aristoph. Plut. 545. Μάκτρα, κατὰ τοὺς παλαιούς, θυεία ΕΠΙΜΗΚΗΣ. Quae verba notanda. Σορὸν ΤΩΝ ΕΠΙΜΗΚΩΝ vocat supra Evagrius.

Digitized by Google

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN

SCHOLIA THEOCRITEA.

Digitized by Google

FLORENTISSIMAE

ACADEMIAE OXONIENSI

HAS ANIMADVERSIONES

IN

SCHOLIA THEOCRITEA

D. D. D.

ALMAE MATRI

FILIUS DEVOTISSIMUS

J. TOUP.

LECTORI S.

Commentarios Graecos, qui Theocritum noſtrum comitari ſolent, ex variis exemplaribus primus collegit, et Romae, MDXVI, *una cum Theocrito ſuo, evulgavit* Zacharias Calliergus, *Cretenſis, vir Graece eruditiſſimus. Sunt autem haec ſcholia, ut diverſorum auctorum, alia majoris, alia minoris pretii. Quin et multa inepta ſunt, nonnulla mutila, plurima corrupta. Nos non pauca excuſſimus, et integritati ſuae reſtituimus. Nam ſingula perſequi infinitum eſſet, et hominis obio ſuo abutentis. Quod reſtat alii expedient. Nos guſtum aliquem hic exhibemus; quem viris eruditis, et qui Graece ſapiant, haud ingratum fore confidimus. Sed de hoc alii judicabunt. Nam merces noſtras depraedicare noſtrum non eſt. Vale. Dabam* S. Martini, XX. *Feb.* MDCCLXIX.

Digitized by Google

I. TOUPII
ANIMADVERSIONES
IN
SCHOLIA THEOCRITEA.

IDYLL. I.

V. 1. Τὸ αἰδὺ τινὲς λέγεσθαι ὅτι ψιλᾶται, τοῦ ἡ τρεπομένης εἰς ἀ, Δωρικῶς. Καὶ εἰ μὲν ἔτοι ἀληθεύεσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος. — Πάνθ' ἅλιος γράφων. Respexit Scholiastes ad I. 102. Ed. Wart. T. I. p. 209.

Ἤδη γὰρ φράσδει ΠΑΝΘ' ΑΛΙΟΣ ἄμμι. δεδύκει Δάφνις. —

Ita scribendus videtur iste locus. quo tangit Daphnis Veneris commercium cum Marte, cujus SOL index fuerat. Deinde leguntur, Καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἐστὶ πρὲ ταῖς πηγαῖς. Scribe, πρὸς sive παρὰ ταῖς πηγαῖς. *juxta fontes.* Confer Schol. ad III. 30. VIII. 26. Quae sequuntur ita scribenda sunt, Τὸ δὲ ψίθυρ παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν, ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, καὶ ΤΟ ΘΥΡΑ. Sed haec sunt somnia et deliramenta grammaticorum.

V. 3. Ἀρίστιππος δὲ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ Διὸς καὶ νύμφης Οἰνηΐδος.] Scribendum videtur, ἐν τῷ ἀ Ἀρκαδικῶν. *in primo libro Arcadicorum*, sive *historiae Arcadicae.* Aristippi *Arcadica* laudat Clemens Alexandrinus, et Diogenes Laertius in Aristippo. Confer etiam Schol. ad Apollon. Rhod. III. 1086. Quae paulo infra leguntur, Τὸ δὲ πάρδαλιν εἰληφθαι τῆς γῆς φαντασίας ἕνεκα, nonnihil cor-

Digitized by Google

rupta sunt. Emendabat Cl. Valckenarius ad Herodotum, παρδαλῆν ΕΝΗΦΘΑΙ. Quod partim verum est, partim non item. Idem πάρδαλιν ἐνῆφθαι et παρδαλῆν ἐνῆφθαι, ut λέοντα περιβεβλῆσθαι et λεοντῆν περιβεβλῆσθαι. de quo nos in Epist. Crit. p. 118. Huc accedit Phurnutus, sive Cornutus, de Nat. Deor. cap. 27. Νεβρίδα δὲ ἡ ΠΑΡΔΑΛΙΝ αὐτὸν ΕΝΗΦΘΑΙ διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων, ἃ θεωρεῖται ἐν αὐτῷ.

V. 45. Παρὰ τὸν τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μάζον.] Scribe, παρὰ τὸν ΤΙΤΘΟΝ. Hesychius, Μαζὸς, μαστὸς, ΤΙΤΘΟΣ.

V. 48. Ἃ μὲν ἀν' ὄρχως. τὰς διδύμας τῆς ἀμπέλου. ἤγαν τὰς κλάδας.] Confundit homo ineptulus ὄρχους et ὄρχεις. Nempe *testiculos*, quos Romani *gemmos*, Graeci διδύμους vocant. Etymol. Δίδυμος, ὁ ὄρχις. Hesych. Ὄσχεα. τὸ τῶν ΔΙΔΥΜΩΝ ἀγγεῖον. Ceterum quod fecit Scholiastes, fecit etiam Interpres Libanii de Saltat. p. 512. Διόπερ καὶ τοῦνομα τοῖς ὀρχησταῖς ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ ΤΟΥΣ ΟΡΧΟΥΣ σκιρτημάτων. Ubi inepte Morellus, *Nomen saltatoribus datum a tripudiis circa* TESTICULOS.

V. 52. Ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ὠήθη τὸν ἀνθέρα τοῦ στάχυος.] Scribe, τὸν ΑΘΕΡΑ τῦ στάχυος. Phrynichus in *Apparat. Sophist.* MS. apud Cl. Ruhnken. Ἀθὴρ, ἡ ἀκμὴ τῦ ἠκανημένου σιδήρου, ἀπὸ τῦ ΑΘΕΡΟΣ, ὅ ἐστιν ἀστάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, παρ' ὃ τὸ Ἀθηρηλογεῖν καὶ Ἀθηρίζειν. Confer Schol. ad Homer. Odyss. A. 127. Vocem usurpat Plutarchus in Cat. Min. p. 793. Ὡς δὲ εἶδεν ἑστῶτα τὸν ΑΘΕΡΑ, καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν, εἶπεν, Νῦν ἐμός εἰμι, τὸ μὲν ξίφος ἔθηκε, τὸ δὲ βιβλίον αὖθις ἀνεγίνωσκε. Item Athenaeus, lib. 7. p. 303. Τῦ ἄῤῥενος ταύτην φησὶ διαφέρειν ὁ Ἀριστοτέλης, τῷ ἔχειν ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον, ὃ καλεῖσθαι ΑΘΕΡΑ. Ad quem locum consulendus Casaubonus.

V. 53. Μέλεται. ἀντὶ τῦ μέλει, φροντίς ἐστιν αὐτῷ οὔτε ἐπὶ πήρης, τετέσθαι, ἰδεῖν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε τῶν φυτῶν.] Scribe, φροντίς ἐστιν αὐτῷ οὔτε τι πήρης. Quod ex

Digitized by Google

Theocrito, et sequenti interpretamento constat. Atque hoc miror non animadvertisse Casaubonum.

V. 56. Καὶ Ἱεροκλῆς· Μηδ' ἀϊόλιζε ταῦτα.] Hoc fragmentum ex scena petitum est, ubi nullum locum habet Hierocles. Scribendum videtur. Καὶ Σοφοκλῆς·

Μηδ' ἀϊόλιζε ταῦτα. —

Est prior pars senarii. Sic solent isti homines, ut *alium* p. 210.
pro *alio* laudent. de quo nos ad Suid. V. ἄξιος. λογισμός. et, ut alia taceam, V. ψευστόν. Sed hoc Suidae cum aliis grammaticis solenne est.

V. 65. Δημήτριος δὲ ὁ Καλετιανὸς (leg. Καλατιανὸς) τῷ Βριάρεω ἑνὸς τῶν Κυκλώπων παῖδας γενέσθαι Δικανὸν καὶ Αἴτνην.] Lego, ΣΙΚΑΝΟΝ καὶ Αἴτνην. SICANUS, a quo *Sicani* denominati, *Cyclopis* et *Polyphemi* pater, Joannes Malela *Chronog.* p. 145. Ἡ δὲ νῆσος αὕτη ἦν μεγάλη πάνυ, διῃρημένη εἰς τρεῖς ἀδελφοὺς μεγάλους καὶ δυνατὲς, καὶ τὰ ἀλλήλων φρονοῦντας, λέγω δὴ, εἰς Κύκλωπα, καὶ Ἀντιφάτην, καὶ Πολύφημον, υἱὲς γενομένες τῷ ΣΙΚΑΝΟΥ, βασιλέως τῆς αὐτῆς νήσε. *Sicani* hujus meminit Stephanus Byzantinus V. Τριναερία. Ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ ΣΙΚΑΝΟΥ Σικανία. Atque hinc incolae antiquissimi *Sicani* dicti. Callimachus in Dian. 56.

— Αὖε γὰρ ΑΙΤΝΗ
Αὖε δὲ Τρινακρίη ΣΙΚΑΝΩΝ ἔδος. —

Ubi inepte nuperus editor, *Aetna cum tota Sicilia concutiebatur.* *Trinacria* est urbs primaria Sicanorum. Hinc Σικανῶν ἔδος vocat Callimachus. Diodorus Sic. XII. 29. Συρακούσιοι δὲ πάσας τὰς τῶν Σικελῶν πόλεις ὑπηκόους ποιησάμενοι πλὴν τῆς ὀνομαζομένης ΤΡΙΝΑΚΙΗΣ, ἔγνωσαν ἐπὶ ταύτην στρατεύειν. Ubi quam Τριναερίην Callimachus, Τριναερίην vocat Diodorus. Quod viris doctissimis fraudi fuit. Idem Θρινακία, Τριακία, et Τρινακρία, de quo Strabo, lib. VII. p. 407. Schol. ad Lycoph. 966. et Eustathius ad Perieg. 467. *Insula* autem et *urbs primaria* eodem nomine gaudebant. Quod haud infrequens. Huc nonnihil facit Martialis, VII. 64.

Digitized by Google

SICANIAS urbes, AETNAEAQUE regna petisti.

Ceterum *Demetrii Calatiani* meminere Dionysius Halicarnassæus, Strabo, Laertius, Stephanus Byzantinus, Lucianus, alii. Hominis *patriam*, et in *terra patria* describenda ἀκρίβειαν subindicare videtur Marcianus Heracleota de Sit. Orb. 727.

Μετὰ ταῦτα δ' ἔσθ' ὁ Πόντος, ἃ δὴ τὴν θέσιν
Ο ΚΑΛΑΤΙΑΝΟΣ συγγραφεὺς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
Ἔοικεν ἐπιμελεστάτως πεπυσμένος,
Κατὰ μέρος αὐτὰ τὰς τόπας διέξιμεν.

V. 67. Πηνειὸς, ποταμὸς Σικελίας.] Immo ποταμὸς Θετταλίας.

V. 75. Πόρτιες, αἱ μήπω πρὶ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μηδὲ ὀχηθεῖσαι.] Scribe, ΟΧΕΤΘΕΙΣΑΙ. *Venerem expertae.* Schol. ad VII. 109. Τάτε ἐρασθεῖσα ἡ Πηνελόπη, καὶ ἐξ αὐτὰ ΟΧΕΤΘΕΙΣΑ, ἔτεκε τὸν Πᾶνα.

V. 95. Εὔπολις. οἷον λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα.] Versus Comici ita rescribendus videtur:

Οἷον λυγίζει καὶ στρέφει τὸν αὐχένα!

Schol. ad Il. 17. Διὰ τὸ πανταχοῦ ΣΤΡΕΦΕΙΝ ΚΑΙ ΛΥΓΙΖΕΙΝ τὸν αὐχένα. Ad hunc Eupolidis versiculum proculdubio respexit Scholiastes.

V. 97. Λυγίζειν, τοῖς βεργίοις δῆσαι· ἤτοι δῆσαι λύγοις, παρὰ τὸ δεσμεύειν. — ἢ θλάσειν (leg. θλάσαι.) ἁπαλὸς γὰρ ὁ λύγος. λέγεσι δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν δηλοῦν· λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά.] Scribe, ΛΥΓΑΙΑ γὰρ τὰ σκοτεινά. Hesych. ΛΥΓΑΙΑΝ. σκοτεινήν. ΛΥΓΑΙΩΣ. σκοτεινῶς. Suidas: Λύγα, σκοτία. ΛΥΓΙΑ, σκοτειναί. Ita legendus iste locus. de quo nos ad Suid. V. Λύγα.

V. 109. Locus Menandri ita scribendus et numeris suis restituendus.

Ὡς ὡραΐζεθ' ἡ τύχη πρὸς τὰς βίας.

Emendationem nostram unice firmat Ammonius *in Com-*

Digitized by Google

ment. ad Aristot. περὶ Ἑρμηνείας, ubi ita legitur: Τὸ δὲ ὅμοιον ἀξιώματι. οἷον,

ΩΣ ΩΡΑΙΖΕΤΑΙ ἡ τύχη ἐν τοῖς βίοις.

Corrige, ut supra. Ceterum ad hunc Menandri locum allusit Procopius in *Gothicis*, lib. 4. p. 370. Ἀλλὰ καὶ νῦν Η ΤΥΧΗ ΟΡΑΙΖΟΜΕΝΑ τε διαφανὲς, καὶ διασύρασα τὰ ἀνθρώπεια, τό τε παράλογον τὸ αὐτῆς ἴδιον, καὶ τὸ τῆς βελήματος ἀπροφάσιστον ἐπιδέδεικται. Confer etiam Procopium in *Persicis*, lib. 2. p. 90. ubi ad hunc versiculum respexit. Quae sub finem leguntur, ita scribenda sunt, monente viro doctissimo ad Hyginum: Ἐφ' οἷς ΑΧΘΟΜΕΝΗ ἡ αἰσχυνομένη ἤξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

V. 117. Ὡς φησιν Ἴβυκος παριστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης.] Notanda locutio: Παριστορεῖν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης. *Fabulam narrare de patera Olympica.* Verbum Παριστορεῖν, quod haud protritum est, usurpat Plutarchus, sive auctor, quisque demum fuerit, de Placit. Philosoph. II. 24. ΠΑΡΙΣΤΟΡΗΚΕ δὲ καὶ ἔκλειψιν ἡλίκ ἐφ' ὅλον μῆνα. Ubi παριστορησία sive *fabulosa narratio* Xenophanis notatur. Verbum usurpat et Simocatta Histor. lib. VII. p. 174. Ἀλλὰ μή τις οἰέσθω ΠΑΡΙΣΤΟΡΕΙΝ ἡμᾶς κατὰ τέτας τὰς χρόνας. *Nolim autem quenquam opinari, me hujus temporis res mala fide commemorare.* Ceterum de *Olympica patera* consulendus Strabo, lib. VI. p. 415. et Antigonus Carystius Histor. Mirab. cap. 155.

V. 141. Τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα· ἐπεὶ πάσας οἰκείως διέτριβε.] Scribe, ΠΑΣΑΙΣ. *Cum omnibus vixit familiarissime.*

V. 147. Ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι καὶ Δίων μαρτυρεῖ.] Scribendum ΔΕΙΝΩΝ. Quod et recte monuit Joannes Meursius de Pop. Attic. p. 6.

IDYLL. II.

V. 10. Ita senarium Menandri scribimus, ad Suid. V. ΙΤΓΞ.

Digitized by Google

Ὦ νὺξ σὺ γᾶθ᾽ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης ἔχεις.

Quod omnino verum. Huc respexit Plutarchus in Symposiacis, Lib. III. pag. 456.

V. 12. Locus Aristophanis, in ΔΑΙΤΑΛΕΥΣΙ, ita legendus et interpungendus.

Τί δαί; Κυνίδιον λεπρὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ.
Εἰς τὰς τριόδους; —

Idem *τί δὲ* et *τί δαί*. Quae Aristophanis solennis locutio. Hesychius. Δαὶ δὲ. τὶ δὲ. Ita scribendus iste locus, qui vulgo male procuratus est. Illud autem Λευκὸν nihil aliud est nisi interpretamentum vocis prioris. Idyll. I. 40. Πέτρα δὲ τέτυκται ΛΕΠΡΑΣ. *Rupes aspera fabrefacta est.* Ubi Scholiastes. ΛΕΥΚΗ, καὶ λέπρη ἑοικυῖα. Caete-
p. 212. rum de hujusmodi interpretamento nos plura, in Epistola Critica ad eruditissimum Praesulem Glocestrensem. pag. 97.

V. 17. Ἰυγξ, ὄρνεον Ἀφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχεσι πρὸς τὰς μαγείας. Λέγεσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου ἴυγγα, ὡς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον πίννης αὐτὸ λέγων.] Primum notandum illud, ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου. Quod de *philtro*, sive *Amoris effigie*, cui *Iynx avis* inerat, intelligendum videtur. Ἄγαλμα τετελεσμένον vocat Olympiodorus apud Photium. Latini *statuas consecratas*. de quibus Cl. Salmasius ad Vopisci Aurelianum. Sed de hoc viderint curiosi. Quod sequitur, ita scribe, μεῖζον ΣΠΙΖΗΣ αὐτὸ λέγων. Aristot. de Animal. lib. 9. cap. 12. Οἷον ἡ καλεμένη Ἰυγξ. αὐτὴ δὲ ἐστὶ μικρῷ μὲν μείζων ΣΠΙΖΗΣ. Deinde legitur, ἡ κίναιδος, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη διὰ τὸ παντοῖον στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγήν. Quibus respexit Scholiastes ad Romanam vocem *Motacillam*; quam vel a *movendo collo*, vel a *movenda cauda*, deduci putat. Posteriorem etymologiam unice probat Varro de Ling. Lat. p. 21. *Sic Galeritus, et Motacilla: alter, quod in capite habet plumam elatam; altera, quod semper movet caudam.* Glossae

Digitized by Google

Philoxeni: Σεισοπυγίς. *Motacilla.* Ceterum de *Iynge* consulendus Cl. Albert. ad Hesychium. consulendus et Cl. Kuster. ad Suidam. Confer et quae nos ad Suidam advotavimus, V. Ἰυγξ. Addam pulcherrimum locum Sophoclis in *Hippodamia* apud Athenaeum, lib. XIII. p. 564. cujus nec verba nec numeros satis perspectos habuerunt viri doctissimi ad Euripidis *Hippolytum.* Σοφοκλῆς δέ πῃ περὶ τῆς κάλλους τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἱπποδάμειαν φησὶν,

Τοιάνδ' ἐν ὄψει ΙΥΓΓΑ θηρατηρίαν
Ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.
Εἶθ' ΗΔΕΤΑΙ μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δέ μὲ,
Ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥστε τέκτονος
Παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθῆται κανών.

Ita proculdubio scribendi sunt isti versiculi. Hesych. Ἥδεται, εὐφραίνεται, τέρπεται. *Deinde ipse (Pelops) me amat et oblectatur, ego vero oculis ejus uror.* Verba sunt Hippodamiae. Vides antithesin. Ita locutus est Sophocles, Aj. 272.

ΑΥΤΟΣ ΜΕΝ ΗΔΕΘ' οἵσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,
Ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία συνών.

Quod quidem haud absimile est. Deinde recte Tragicus, Παρὰ στάθμην ἰόντος, *ad amussim euntis.* quod hominis *artificis* est. Nos Angli, *to go by rule.* Theognis. 939.

ΕΙΜΙ ΠΑΡΑ ΣΤΑΘΜΗΝ ὀρθὴν ὁδόν. —

Primus autem versiculus, quod denique monendum, neutiquam sollicitandus est. Nil novi fecit poeta. Pronuntiabatur scilicet, ἐν ὀψευγγία. Sed haec μυστήρια nosse, ut ille ait, non omnibus est datum. Ceterum Sophocles, nunc in *Oenomao*, nunc in *Hippodamia* laudatur. quae una fabula videtur.

V. 18. Ῥόμβος δὲ ὃν οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι.] Scribendum, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ΡΥΜΒΟΝ καλοῦσι. Quod et vidit doctissimus Piersonus.

Digitized by Google

V. 28. Ὡς Μένανδρος φησί· Δαίμων ἀνδρὶ παρίσταται εὐθὺς γενομένῳ.] Scribe γενομένῳ. Verba Menandri auctiora et emendatiora leguntur apud Clementem Alexandrinum.

Ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται
Εὐθὺς ΓΕΝΟΜΕΝΩι. —

V. 66. Καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· Αἱ κυΐσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιῶσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήθητε.] Menandri locus ita suppleṇdus, et numeris suis restituendus videtur,

Αἱ κυΐσκουσαι γυναῖκες ἐπικαλεῖσθε τὴν θεόν.

Quae virum expertae fuistis, Dianam invocate.

Quae sequuntur, sunt verba Scholiastae, pro interpretamento adjecta. Sic solent isti homines. de quo nos in Epist. Crit. p. 97.

V. 67. Περισταδόν· ἤγουν κατὰ κυκλικὴν στάσιν. κύκλωθεν.] Scribe, ΚΥΚΛΟΘΕΝ.

V. 73. Τοῦτο δὲ λέγει ὅτι ἐπείσθη προσελθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν.] Scribe, προσελθεῖν. *in publicum prodire.* Quod et vidit Cl. Reiskius.

V. 85. Ἐξαλάπαξε, διέφθειρεν, ἐκτὸς φρονητίδος καὶ γνώμης ἐποίησε· γραφέται καὶ Ἐξάλλαξεν· ἵν' ᾖ ἐξήλησε.] Scribendum omnino cum Heinsio, ἵν' ᾖ Ἐξήλλαξε. Schol. ad Pindar. Olymp. X. p. 100. Γράφεται καὶ ΑΛΙΝ ἵν' ᾖ τὴν μὲν ΗΛΙΝ καθιέρωσε τῷ θεῷ. Quae plane gemina sunt. Confer Schol. ad Idyll. XIII. 7.

V. 88. Ἀσκληπιάδης δὲ φυτόν τι χλωρὸν ὄθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ἐπώπια. Scribe πρὸς τὰ ΤΠΩΠΙΑ. Nimirum facit haec radix ad fugillationes et livores tollendos. Dioscorides de *Thapsia*, IV. 157. ΤΠΩΠΙΑ τε αἴρει καὶ πελιώματα λεῖα ἡ ῥίζα, ἢ ὁ χυλὸς σὺν λιβάνωτῷ καὶ κηρῷ ἴσοις. Ad quem locum vide Sarracenum.

V. 166. Εὐριπίδης· Ὦ νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἔπτευμα

Digitized by Google

διώκεις, ἀστροειδέα νῶτα διφρεύουσα.] Ex Euripidis ANDROMEDA. Confer nos ad Suid. V. ΑΙΘΗΡ.

IDYLL. III.

V. 13. Εὔχεται γενέσθαι μέλισσα, ἢ ἵνα κεντήσας ἀντοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τῦ λαθεῖν εἰσέλθῃ.] Scribendum, ἢ ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, ἵν' εἰσέλθῃ. *Ut clam intromittatur.*

V. 29. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ ἄτω·
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν.]

Quae et melior lectio. Hûc adluſit Auctor epigrammatis in Anthologia Cephalae, quod quia nondum publicam lũcem vidit, hic cum lectore erudito communicabo.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἐξότε τηλεφίλα πλαταγήματος ἠχέτα βόμβος
Γαστέρα μαντῶϊ μάξατο κισσυβίῃ,
Ἔγνων ὡς φιλέεις με· τὸ δ' ἀτρεκὲς αὐτίκα πείσεις,
Εὐνῆς ἡμετέρης πάννυχος ἀπτομένη.
Τῦτό σε γὰρ δείξει παναληθέα· τὰς δὲ μεθυσὰς
Καλλείψω λαταγῶν πλήγμασι τερπομένας.

V. 40. Ἡ δὲ βοιωτικὴ δρομαία ἔσα προστέθετο τὸν γάμον αὐτῆς.] Recte Reiskius, προσέθετο.

V. 43. Ὁ Ἰφικλος παῖς ὢν περιιστήκει.] Immo, παρειστήκει. *patri adſtabat.* Quod et Reiskius vidit. Voculae παρὰ et περὶ ſaepius permutantur. p. 212.

V. 45. Ἀιόλαι, τοῦ Ἕλληνος, Σαλμωνεὺς, ἐξ ἧς Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ Κρηθέως, Νηλεύς.] Scribe, ΚΡΗΘΕΩΣ. de quo conſulendi Mythographi.

V. 49. Ἐνδυμίων φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων ἠράσθη Ἥρας. ἐφ' ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς ἀθάνατα.] Scribe, διὰ παντὸς ἀθάνατον. Quomodo habet Zenobius Proverb. III. 76. Confer etiam Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 57.

V. 54. Βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλαιον μέρος.] Scribe

Digitized by Google

ΕΠΙΛΑΚΟΝ μέρος. Hesych. Λάκος, ῆχος, ψόφος. hinc Ἐπίλακός. quae vox notanda, et Lexicographis commendanda.

IDYLL. IV.

V. 16. Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγεσιν, ἀπὸ τᾶ πρωῒ πέμπεσθαι. Καὶ Καλλίμαχος· Ὥσκεν, ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πεσεῖσαι, προίκιον ἐνδυκέως εἶδαρ ἔδων. Hic locus, qui corruptus et perturbatus est, ita restituendus atque in ordinem redigendus videtur:

Καὶ Καλλίμαχος·

— Ὥι κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν. —

Καὶ,

ΠΡΟΙΚΙΟΣ ἐνδυκέως ΠΡΩΙΟΝ εἶδαρ ἔδων.

Bina loca hic proponit Scholiastes: quorum prior legitur apud Callimachum in Apoll. 41. Quod et vidit Dan. Heinsius: posterior non legitur nisi apud nostrum Scholiastam. Recte autem scripsimus Προίκιος. De *cicada* enim hic sermo est, quae *προίκιος ἀοιδὸς* vocatur. Leonides in Epigram. Anthol. lib. VI. p. 570.

ΠΡΟΙΚΙΟΣ *ἀνθρώποισι κελευθήτησιν* ΑΟΙΔΟΣ
Θηλείης ἔρσης ἰκμάδα γευόμενος.

Quae nostro fragmento plane gemella sunt. Quare vehementer suspicor pentametrum istum ex aliquo Epigrammate, quod hodie desideratur, decerptum fuisse, atque ita tandem esse supplendum,

— ΑΟΙΔΟΣ
ΠΡΟΙΚΙΟΣ, ἐνδυκέως *πρωΐιον* εἶδαρ ἔδων.

Quod omnino verum videtur. Eleganter autem poeta πρῶκα sive *rorem* vocat *πρωΐιον εἶδαρ*, *cibum matutinum*. Nam πρῶκα ἀπὸ τᾶ πρωῒ πέμπεσθαι deduci dicit Scholiastes. Sic *πρωΐιον ῥόδον*, *the morning rose*. *πρωΐιος ὕπνος*, *the morning nap*. quae locutio restituenda Plutarcho in Nicia p. 211. Ed. Bryan. Ἀμελῶν δὲ τῶν ἰδίων, ὑπὸ τᾶ τὰ κοινὰ φροντίζειν, μόλις ἄρχεται καθεύδειν περὶ ΠΡΩΙΟΝ

Digitized by Google

ΤΠΝΟΝ. *Reipublicae vero procurandae intentus, suas res negligebat, et vix mane tandem somno vacabat.* Vulgo legitur, περὶ πρῶτον ὕπνον. quod Interpretes valde torsit. Ceterum ad hunc Theocriti locum respexisse videtur. Suidas V. Ἔρση. Οἱ γὰρ τέττιγες δρόσον ΣΙΤΙΖΟΝΤΑΙ. Huc accedat Antipater in Epigram. Anthol. lib. I. p. 156. quod, quia haud inelegans et mire vitiatum est, hic in transitu emendatum adponam.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀρκεῖ τέττιγας μεθύσαι δρόσος· ἀλλὰ πιόντες
Ἀείδειν κύκνων φασὶ γεγωνότεροι.
Ὡς καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ ξενίων χάριν ἀνταποδοῦναι
Ὕμνοις εὐέρκταις οἶδε παθῶν ὀλίγα.
Τοὔνεκα σὺ πρώτως μέν, ἀμειβομένην ΔΕ ΦΙΛΟΥΣΙ
ΜΟΥΣΑΙ, πολλάκι μὲ κείσεαι ἐν σελίσιν.

Ita scribendum. Quod vero vulgo legitur, ἐθέλουσι μοῖραι, ineptum est.

— *amant alterna* CAMENAE.

V. 18. Κώμυς, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμάτιον. Κρατῖνος· Ὁ δὲ μετ' εὐδήμου τρέχων κώμυθος τὴν λοιπὴν ἔχει τῷ στεφάνῳ.] Locus Cratini ita legendus et disponendus est:

— Ὁ δὲ μετ' ΕΥΔΗΜΟΥ τρέχων
Κώμυθος. —

Cetera non expedio.

V. 20. Ἦν δὲ καὶ Πυρρὸς ποιητὴς Ἐρυθραῖος, ὡς φησι Λυγγεύς.] De *Lyngeo* isto nihil habeo quod dicam. Scribendum proculdubio, ὡς φησι ΛΥΓΚΕΥΣ. Intelligendus *Lynceus*, Samius, grammaticus satis nobilis. quem passim laudat Athenaeus. Meminit etiam Suidas, et Harpocratio V. Ἰθύφαλλοι. cujus verba sunt: Ἰθύφαλλοι. ποιήματά τινα οὕτως ἐλέγετο, ἐπὶ τῷ φαλλῷ ἀδόμενα, ὡς ΛΥΓΚΕΥΣ ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς φησι. Quae ex *Lyncei Epistolis ad Hippolochum* deprompta sunt. de quibus Athenaeus initio libri quarti. Atque hac occasione emendandus *Hippolochus in Epistola ad Lynceum*, apud Athenaeum, lib.

Digitized by Google

IV. p. 129. ubi nuptiale convivium Carani Macedonis describit. Ἡσυχίας δὲ γενομένης ἐπεισβάλλουσιν ἡμῖν οἱ καὶν ΤΟΙΣ ΧΥΤΡΟΙΣ τοῖς Ἀθήνησι λειτουργήσαντες. μεθ' ἃς εἰσῆλθον ΙΘΥΦΑΛΛΟΙ, καὶ ΣΚΙΡΟΠΑΙΚΤΑΙ, καί τινες καὶ θαυματοποιοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι, καὶ πῦρ ἐκ τῆς στόματος ἐκπιπίζεσαι γυμναί. Ita scribendus iste locus. quo manifesta allusio ad Athenienſium Χυτροφορίαν, Φαλλοφορίαν, et Σκιροφορίαν. de quibus conſulendi viri doctiſſimi Joannes Meurſius et Petrus Caſtellanus de Feſtis Graecorum. Sed ad haec non adtenderunt eruditiſſimi Interpretes.

V. 33. Διέφερε δὴ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων ἐπ' ἀνδρίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάταια τἄλλα περὶ Κρότωνα τἄστεα.] Legendum, Διέφερε — ΕΤΑΝΔΡΙΑι καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. Ariſteas de LXX. Interp. p. 114. Τῶν δὲ πόλεων, ὅσαι μέγεθος ἔχουσι καὶ τὴν ἀκόλουθον εὐδαιμονίαν, ταύταις συμβέβηκεν ΕΤΑΝΔΡΕΙΝ. Deinde ſcribe,

Μάταια τἄλλα ΠΡΟΣ Κρότωνα τἄστεα.

Πρὸς Κρότωνα. *Si cum Crotone comparentur.* Ariſtides in Panathen. p. 196. Ἀετόν τε ἐν νεφέλαις αὐτὴν ὁ Θεὸς καλεῖ ΠΡΟΣ ΤΑΛΛΑ ΠΟΛΙΣΜΑΤΙΑ. *Aquilam in nubibus eam vocat deus, aliarum civitatum comparatione.* Quo reſpexit Ariſtides ad *Bacidis* oraculum, cujus meminit Schol. ad Ariſtoph. Eq. 1010.

Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα.

Vide et Schol. ad Ariſtoph. Av. 279.

V. 62. Φιλοῖφα. ἦγεν ἀ φιλῶν τὸ συνεσιάζειν, φιλοσυνεσιαστά. οἰφεῖν γὰρ τὸ συνεσιάζειν. ἔτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι Κόροιφος λέγεται, ὁ κόρην οἰφώμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνεσιάζειν, ἀπὸ τοῦ ΟΠΙΠΕΤΕΙΝ, ἔνθα καὶ Οἰφωλὴς γυνή.] Verbum ὀπιπεύειν in ſenſu parum honeſto uſurpatur. Apollon. Lex. MS. Ὀπιπεύεις. περιβλέπεις. — Ὀπιπεύεις δὲ γυναῖκας. Καὶ Παρθενοπίπας, ὁ παρθένας περιβλέπων. Heſychius: Παρθενοπίπας, ὁ παρθένας ΟΠΙΠΕΤΩΝ. Fundus verbi eſt Homerus Odyſſ. T. 67.

— ΟΠΙ-

p. 213.

Digitized by Google

— ΟΠΠΕΤΕΙΣ δὲ γυναῖκας.'

Ubi, invitis omnibus grammaticis, legitur, ὀπιπτεύσεις. Ceterum huic affine, vel non affine, est verbum Ὀπύειν. de quo Schol. ad Apollon. Rhod. I. 46. Dio Chrysost. XIII. p. 226. Καὶ τὸ γυμνέσθαι τὸ σῶμα αἴσχιστον αὐτοῖς ἐδόκει, καὶ ΟΠΤΕΙΝ ἐν τῷ φανερῷ. Aristotel. Ethic. VII. 5. Ὅσοις μὲν ἓν φύσις αἰτία, τέτες μὲν ἐδ' ἂν. εἷς εἴποι ἂν ἀκρατεῖς ὥσπερ οὐδὲ τὰς γυναῖκας, ὅτι οὐκ ΟΠΤΟΤΣΙ ἀλλ' ΟΠΤΟΝΤΑΙ. Aristoph. Acharn. 254.

— ὡς μακάριος
Ὅστις σ' ΟΠΤΣΕΙ.

Quod vero Attici ὀπύειν, Iones ὀπυίειν, Dores ΟΙΦΕΙΝ vocant. Laco apud Plutarchum in Pyrrho. ΟΙΧΕ Ἀκρότατε, καὶ ΟΙΦΕ τὰν Χελιδωνίδα. Parthenius in Erot. cap. 23. Χειλωνίδα vocat. Sed vera lectio est Χελιδονίδα. Ut ab ἀηδὼν ἀηδονὶς, sic a Χελιδὼν Χελιδονίς. Atque hinc Φιλοίφης, sive Φίλοιφος, Κόροιφος, et, si diis placet, Κόρσοιφος. de quo vide Etymologum in V. Quin et qui ad venerem paulo proclivior, Οἰφόλης dictus; et mulier, quae salacior, Οἰφολὶς γυνή. Ita legendum apud nostrum Scholiastam, non Οἰφωλὴς γυνή. Hesychius: Οἰφόλης. ὁ καταφερὴς πρὸς γυναῖκας, καὶ μὴ ἐγκρατής. † ΟΙΦΟΛΙΣ ΓΥΝΗ. ἡ καταφερὴς, μάχλος, πασχητιῶσα. Ita legendus iste locus. Ut a φαίνω Φαινόλης et Φαινολὶς, sic ab ΟΙΦΩ Οἰφόλης et Οἰφολίς. Sappho apud Etymolog. V. Ἔσπερος·

Ἔσπερε πάντα φέρων ὅσα ΦΑΙΝΟΛΙΣ ἐσκέδασ' αὔως.

V. 62. Τὲς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τοὺς Σειληνὲς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ.] Cl. Salmasius in perelegant libro *de SATYRA GRAECORUM* legit, Τὲς Σατύρες ἀκρατεῖς οἱ πλείονές φασιν. Sed mens loci virum doctissimum fefellit. Dicit Scholiastes, *tum Satyros, tum Silenos a nonnullis PANES appellari*, ut Aeschylo in GLAUCO, et Sophocli in ANDROMEDA. Quae fabulae Satyricae. Deinde recte Scholiastes, Οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνεσίας. Quocum facit Scholiastes Theocriti ineditus *Genevensis*, ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπί-

Digitized by Google

φοροι πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοίοντες, καὶ Καλλίμαχός φησι. Pro καταγνοίοντες, quae vox nulla est, emendat Casaubonus, κατ' ἄγρας ὄντες. Cl. Bentleius ad Callimachum, καὶ λάγνοι ὄντες. Sed vera lectio est, εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας, ΚΑΤΑΛΑΓΝΟΙ ὄντες. Quod ex loci sensu et structura manifestum est. Et notanda vox Κατάλαγνος, quae rarior est. Agnoscit quodammodo Hesychius Κατελαγνευθείς, εἰς ἡδονὰς κατενεχθείς. Nimirum *Satyri*, *Panes*, ceterique ejusdem farinae *daemunculi*, naturae salacioris sunt, et ad Venerem propensi. Hesych. Πᾶνες, τοὺς ἐσπεδακότας σφοδρῶς περὶ τὰς συνουσίας ἔλεγον. Atque hinc *Panes* κακόκνημοι dicti. nam vox κακόκνημος in obscenis est. Quod didicisse videor ex Schol. Aristoph. Av. 1568. ubi *Laespodias* et *Damasias* homines ἀκρατεῖς et *ad venerem proclives*, κακόκνημοι dicuntur, i. e. *gracilentis cruribus deformes*, et in palaestra Veneris detriti. Hesych. Κακόκνημος, κακόφθαρτος, κακόσιτος. Confer Suid. V. Λαισποδίας, et Cl. Valesium ad Harpocrat. p. 31. Quin et hinc Πανεύειν γυναῖκας. *Mulieribus more Panum abuti*, sive *id facere quod Panes facere solent*. Heraclitus περὶ Ἀπίστων cap. 25. ubi de *Panibus* et *Satyris* agit. Ἐν ὄρεσι καταγινόμενοι καὶ γυναικῶν ἄπειροι ὄντες, ὅταν τις παρεφάνη γυνὴ, κοινῶς αὐτῇ ἐχρῶντο. Καὶ νῦν δὲ ἔτι τὰς εἰς πλῆθος γυναῖκας λέγομεν, ὅτι ΕΠΑΝΕΥΟΜΕΝ αὐτάς. Qui locus festivus est, et notatu dignus vel ob verbum Πανεύειν. quod haud alibi occurrit.

IDYLL. V.

V. 6. Τοῦτο δὲ χλευαστικὸν, ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύζειν, καὶ μόνον.] Notanda locutio, καὶ μόνον. de qua nos ad Suid. V. Ἴσαν. Id unum scilicet noverat Comatas, *poppyzare* sive *calamo stridere*, et praeterea nihil.

V. 15. Κρᾶθις δὲ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τῆς Σικελίας.] Immo vero, τῆς Ἰταλίας.

V. 15. Ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ· — Ὁ δ' ὑπέκδυς τῶν σπαργάνων ἤδη βαδίζει, καὶ τὰ Ὀλύμπια κάτεισιν.] Hic locus Philostrati legitur ICON. I. 26.

Digitized by Google

V. 29. Ἀλλ' ἀδαμῶς ὁ ἔριφος ἔτος ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· οὐκ ἀξιᾶται τῷ ἀμνῷ.] Legendum, οὐκ ΙΣΑΞΙΟΥΤΑΙ τῷ ἀμνῷ. *Non dignus eſt haedus, qui cum agno comparetur. Non ejusdem pretii eſt cum agno.* Eſt verbum elegans et riſſimum. Porphyrius de Abſtin. lib. II. p. 94. Προσήκατο δὲ ὁ δαίμων ἀντὶ τᾶ ἀνθρώπα τὸν βοῦν· ἔτως ΙΣΑΞΙΟΝ ἐστὶ τὸ δρώμενον. *Daemon autem bovem pro homine admiſit. Adeo ejusdem eſt pretii utraque victima.*

V. 36. Ταῦτά φησιν ἐπὶ τῷ τὴν χάριν εἰς ἄμιλλαν αὐτῷ συνελήλυθέναι παρ' αὐτᾶ διδαχθέντα, ὡς καὶ προσκαλεῖται αὐτὸν εἰς ἄμιλλαν.] Haec corrupta ſunt et ſenſu carent. Vereor equidem ne Graeca mutila ſint. Interea ſcribendum cenſeo, ἐπὶ τῷ ΤΟΝ ΛΑΚΩΝΑ εἰς ἄμιλλαν αὐτῷ συνελήλυθέναι — Ὡς καὶ ΠΡΟΚΑΛΕΙΣΘΑΙ αὐτόν. Nimirum *Laco* magiſtrum et praeceptorem ſuum *Comatum* in certamen provocaverat. Hinc illae lacrimae.

V. 58. Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ γαλακτοδόχα.] Scribe, ΓΑΛΑΚΤΟΔΟΚΑ. Nos alibi probabimus. Sed in his ſaepius peccatum.

V. 59. Σκαφίδες, ἀγγεῖα εἰς ἃ κατετίθεσαν τὰς μελικηρίδας. τὸ δὲ Πλέα ἀντὶ τᾶ πλήρα. ἐν ᾧ εἰσὶ μελικηρίδες.] Locus mutilus. Scribe, ΣΚΑΦΙΣ, ἀγγεῖον ἐν ᾧ εἰσὶ μελικηρίδες. Sunt binae notulae in unam conflatae. Ceterum vox μελικηρίδες occurrit apud Athenaeum, lib. XIV. p. 648. ubi male reddunt *placentas.*

V. 68. Ἢ μήτε μὴν παριδὴς ἀδικεμένον.] Scribendum, περιίδῃς ἀδικεμένον. *Ne ſinas eum iniuria afficí.* Quae ſolennis et Graeciſſima locutio. Reſpexit autem Scholiaſtes ad verbum Ὀνάσῃς. quod tum *juvandi*, tum *vituperandi* ſenſu accepit. Sed de hoc viderint eruditi. p. 214.

V. 93. Ἄνδηρα νῦν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα. Κυρίως δὲ ἄνδηρα τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν· ἤτοι τὰ χείλη τοῦ ποταμᾶ, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι.] Mire hic fluctuat Scholiaſtes. Ἄνδηρα non ſunt *flores*, ſed *florum areolae.* Optime Suidas noſter: Ἄνδηρα. μέρος τι τᾶ κήπα, ὥσπερ

Digitized by Google

ἡ πρασιά. Vox occurrit in Epigrammate Stratonis, quod quia hactenus ineditum est, hic in gratiam lectoris eruditi adscribam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Καιρὸν γνῶθι, σοφῶν τῶν ἕπτα τις εἶπε, Φίλιππε,
Πάντα γὰρ ἀκμάζοντ' ἐστὶν ἐραστότερα.
Καὶ σικυὸς πρῶτός πκ ἐπ' ΑΝΔΗΡΟΙΣΙΝ ὀραθεὶς
Τίμιος, εἶτα συῶν βρῶμα πεπαινόμενος.

V. 109. Ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδάν τι καταλειφθῇ, ξηρανθὲν ἐξάλλεται.] Locus insignis. Nimirum quae exarescunt, *sitire*, atque adeo *prae calore* ἐξάλλεσθαι dicuntur. Atque ita intelligendus videtur Callimachus in Cer. 89.

Ἠσθιε μυρία πάντα, κακὰ δ' ΕΞΑΛΛΕΤΟ γαστὴρ
Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. —

Sermo est de *Erysichthone*, qui quo plura *deglutiebat*, eo magis *sitiebat*, et venter prae calore *subsiliebat*. Quod hominum inedia laborantium est.

V. 116. Οὐ μέμνησαι ὅτι ἐγὼ σὲ ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν ἐκινεῖ προσερχόμενος.] Legendum, ΠΡΟΣΕΧΟΜΕΝΟΣ. Idem, κινεῖσθαι προσεχόμενος, et προσκινεῖσθαι. Quod Ποτικιγκλίζεσθαι sive Προσκιγκλίζεσθαι vocat Theocritus. Scholiastes infra, Εὖ ποτε κιγκλίζευ, προσεκινοῦ. Lege uno verbo, Ποτεκιγκλίζευ, προσεκινοῦ. Quomodo et apud Theocritum scribendum est. Quod et vidit Cl. Reiskius. Est autem Προσκιγκλίζεσθαι verbum nequissimum. ἀπὸ τοῦ κίγκλου scilicet, quae avis Romanis *motacilla*, nonnullis σεισοπυγὶς dicitur. de quo consulendi grammatici. Hinc Aristophanes ἐν τῷ Γήρᾳ apud Aelian. Hist. Animal. XII. 9.

Λόρδα ΚΙΓΚΛΟΒΑΤΑΝ ῥυθμόν.

Ita scribendus iste locus. Est autem κιγκλοβάτης ῥυθμός, qualem saltabat Theodora apud Procopium, *Arcan. Hist.* p. 42. de quo nos ad Suid. V. Λορδουμένη. Sed haec pluribus explicare non est pudoris nostri. Verbum autem Προσκιγκλίζεσθαι recte exponit Scholiastes per προσκινεῖ-

Digitized by Google

σθαι. Quomodo loqui ſolent Comici. Ariſtophanes in Lyſiſt. 227.

Κακῶς παρέξω, κ' ἀχὶ ΠΡΟΣΚΙΝΗΣΟΜΑΙ.

Quod verbum reſtituendum Xenarcho Comico apud Athenaeum, lib. XIII. p. 569.

Πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρις,
Βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων
Ὁπόταν ἀναμνησθῶσι ΠΡΟΣΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ;

Ita legendus iſte locus cujus elegantiam omnem penitus delevit vir doctiſſimus ad Euripidis Hippolytum p. 208. Ceterum quod legitur apud Theocritum,

— Καὶ τὰς δρυὸς εἶχεο τήνας,

mutuatum videtur ex Ariſtoph. Theſmoph. 496.

Ἐξῆλθον εἰς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἠρειδόμην
Παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ κύνδ' ΕΧΟΜΕΝΗ ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ.

Ita nempe ſcribendus iſte locus. Emendaverat olim Pierſonus ad Moerin,

— Κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

Sed virum doctiſſimum cum aliis fefellit vox Κύνδα. Ut a Κινεῖν, Κίνδα, ſic a Κυνεῖν, Κύνδα. Quod meretricum et hominum ſalaciorum eſt. Sed de his pluribus ad Suidam noſtrum ſcripſimus, III. p. 50. Theocriti tamen paulo ſuaviora ſunt.

V. 118. Τᾶτο μὲν ἐ μέμνημαι· ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ἐμαστίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι.] Legendum, δεσμεύσας σε ἐμαστίγωσεν. Quod vero ſequitur Ariſtophanis fragmentum, ita ſcribendum eſt:

— Μ' ἔδει καὶ τὰς πλευρὰς ἐκάθηρε.

Me alligavit, et tergora mea excoriavit.

Eſt pars poſterior Anapaeſtici Ariſtophanei. Dicitur autem ἔδει pro ἔδησε, ut δεῖ pro δῆσον. Ariſtoph. Lyſiſt. 435.

— Κ'ωπίσω τῶ χεῖρε δεῖ.

Ubi Schol. Δεῖ ἀντὶ τοῦ δῆσον.

Digitized by Google

V. 136. Κίσσα εἶδος ὀρνέου ἁμάσσει, ἐπιθυμητικόν, μιμηλόν· ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾶν παραλαμβάνεται, παρόσον μὴ γεννῶσαι ἀηδίζονται πρὸς τὸ (ἔτω) ποιεῖν.] Locus nonnihil mutilus est. Scribendum, ἐπὶ γυναικῶν ΤΩΝ ΓΕΝΝΩΣΩΝ. Verbum κισσᾶν *de mulieribus praegnantibus usurpatur.* Quod ex sequentibus patet. Atque κισσᾶν idem quod γεννᾶν. Schol. I. 151. Κίσσαιθα, ἡ πρὸς τὸ γεννᾶν διάπυρος καὶ θερμὴ, ἀπὸ τοῦ ΚΙΣΣΩ ΤΟ ΓΕΝΝΩ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. Quae notanda.

IDYLL. VI.

V. 18. Ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες ἃ δύναινται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτορα.] Scribendum videtur, τὸν ΟΜΟΠΑΙΚΤΟΡΑ. *Colluſorem.* Sed de hoc viderint latrunculorum ſtudioſi.

V. 29. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἦγεν ἐπέταξα τῇ κυνὶ στιγᾶν καὶ μὴ ὑλακτεῖν.] Haec inepta ſunt, et hominis ad incitas redacti. Quod vero ad hunc locum commentatus eſt Cl. Reiskius, longe ineptiſſimum eſt. Nimirum utrique fraudi fuit lectio mendoſa. Legendum utique;

Σίγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ ΤΑΝ ΚΤΝΑ. —

Idem ὑλακτεῖν τὴν κυνὰ et ἡ κύων ὑλακτεῖ. Sed haec rara, et parum nota ſunt ſcilicet. Eſt autem σίγα ὑλακτεῖν, *ſublatrare.* Γρύξαι vocant nonnulli. Heſych. Γρύξαι· ἠρέμα κράξαι· ἢ ὑλακτῆσαι. Confer. Schol. II. 108.

p. 215. V. 30. Ἰσχια δὲ τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀστᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστέον.] Legebat vir doctiſſimus ad Moerin ἐξ ἑκατέρων τῶν ΜΗΡΩΝ. Quod ſpeciem quidem habet. Sed nihil mutandum. Heſych. Κοχῶναι. — οἱ δὲ τὸ ἱεροῦ ὀστοῦ ΤΑ ΕΚΑΤΕΡΩΘΕΝ ΜΕΡΗ.

V. 39. Καλλίμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύσσει γυναῖκες.] Callimachi verſiculus ita ſcribendus eſt,

ΔΑΙΜΟΝ, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύσσει γυναῖκες.

Δαίμων eſt *Nemeſis*, propter quam in ſinum ſuum inſpuebant mulieres. Recte Scholiaſtes: Ποιοῦσι καὶ γὰρ τοῦτο

Digitized by Google

αἱ γυναῖκες, ΤΟ ΝΕΜΕΣΗΤΟΝ ΕΚΤΡΕΠΟΜΕΝΑΙ. Vox autem Δαῖμον Callimacho in deliciis est. Ceterum hunc morem tangit Lucianus in Apologia, et Strato in eleganti Epigrammate, quod ex Anthologia inedita publici juris fecit Cl. Dorvillius ad Charit. p. 197. Carmen integrum et emendatum adponam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ὡς ἀγαθὴ θεός ἐστι, δι' ἣν ὑπὸ κόλπον, Ἄλεξι,
Πτύομεν, ὑστερόπτην αἰζόμενοι Νέμεσιν.
Ἣν σὺ μετερχομένην ἐκ ἔβλεπες, ἀλλ' ἐνόμιζες
Ἔξειν τὸ φθονερὸν κάλλος ἀεὶ χρόνιον.
Νῦν δὲ τὸ μὲν διόλωλεν, ἐπήλυθε δ' ἡ τριχόλεπτος
Δαίμων. χοί θέραπες νῦν σὲ παρερχόμεθα.

Primum notanda Νέμεσις ὑστερόπτης. Quae vox occurrit apud Aristoph. Lysist. 326.

— Μῶν ὑστερόπτης βοηθῶ;

Ubi Schol. Μὴ ὕστερος τῇ καιρῷ ἦλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι; Quem locum exscripsit Suidas V. Μῶν. atque ex eo est corrigendus. Deinde recte scripsimus, ἡ τριχόλεπτος δαίμων. Idem τριχόλεπτος et λεπτόθριξ. Λεπτὸν ἴκλον vocat Asclepiades in Epigrammate nondum edito, quod quia Stratoni nostro miram lucem praefert, hic oculis eruditorum subjiciam.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νῦν αἰτεῖς ὅτε ΛΕΠΤΟΣ ὑπὸ κροτάφοισιν ΙΟΥΛΟΣ
Ἕρπει, καὶ μηροῖς ὀξὺς ἔπεστι χνόος.
Εἶτα λέγεις, ἥδιον ἐμοὶ τόδε· καὶ τίς ἂν εἴποι
Κρείσσονας εὐχμηρὰς ἀσταχύων καλάμας;

IDYLL. VII.

V. 7. Αἴγειροι πτελέαι τε. —] Schol. Κλείθρη ἀεὶ θηλυκῶς. Αἴγειρος δὲ, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικῶς, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκῶς λαμβάνεται. Scribe, Κλήθρη. Nimirum legebat Scholiastes, Αἴγειροι, ΚΛΗΘΡΑΙ τε. —

Digitized by Google

V. 11. Κύδων γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμῆ καὶ Ἀκαλλίδος.] Scribe, ΑΚΑΚΑΛΛΙΔΟΣ. de qua consulendi Mythographi.

V. 16. Τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς κνίδης.] Scribe, τῆς ΚΝΗΚΗΣ. Schol. ad III. 5. Κνάκωνα τὸν λευκὸν τράγον, ἀπὸ τῆς ΚΝΗΚΗΣ τῆ σπέρματος λευκῆ ὄντος.

V. 17. Γέρων, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.] Scribe, Γέρων πέπλος, ΤΡΙΒΑΚΟΝ ἱμάτιον. Artemidorus II. 3. Θέρες μὲν γὰρ ὄντος, ὀθόνιά τε καὶ ΤΡΙΒΑΚΑ ΙΜΑΤΙΑ δοκεῖν φορεῖν, ἀγαθὸν ἂν εἴη, καὶ ὑγιείας σύμβολον. Confer Schol. ad Aristoph. Plut. 714.

V. 65. Πτελεατικήν, ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον. ἢ τὸν ὑγιείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν. ἢ τὴν ἐν ἀναδενδράσι δρόσον παρακειμέναις πτελέαις ἐμπλέκονται.] Scribe et distingue cum Reiskio, ἢ τὴν ἐν ἀναδενδράσι δρόσον, ΠΑΡΟΣΟΝ ταῖς παρακειμέναις πτελέαις ἐμπλέκονται. Ἡ ἐν ἀναδενδράσι δρόσος est *vinum arbustivum*. Οἶνον ἀναδενδρίτην vocat Polybius apud Athenaeum, lib. I. p. 31. Πολύβιος δὲ διαφορον οἶνον ἐν Καπύῃ φησὶ γίνεσθαι, τὸν ΑΝΑΔΕΝΔΡΙΤΗΝ καλούμενον, ᾧ μηδένα συγκρίνεσθαι. Dicitur autem δρόσος tum de *aqua*, tum de *vino*. de quo Cl. Elmenhorstius ad Apuleium. Ceterum *vini Pteleatici* meminit Stephanus Byzantinus, cuius verba adscribam, ut emendem. Ἀδρία, πόλις. ὁ πολίτης καὶ ὁ πάροικος, Ἀδριανός, ὡς Ἀσιανός. καὶ Ἀδριάτης, οὗ τὰ Ἀδριατικὸν πέλαγος, ὡς τοῦ Πτελεάτης, ὁ ΠΤΕΛΕΑΤΙΚΟΣ ΟΙΝΟΣ. Ita legendus est iste locus. Ut a Pteleates *Pteleaticus*, sic ab Adriates *Adriaticus*. Vulgo legitur, οὕτως Ἀδριατικόν.

V. 67. Ὑποστρώσομεν καὶ στιβάδα πήχεως. ἢ καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἐστ' ἐπὶ πῆχυν, τετέστι, μέχρι πήχεως.] Haec perperam sollicitavit vir doctissimus. Idem στιβάδα πήχεως, et στιβάδα πηχυαῖον. Quomodo locutus est Socrates Rhodius apud Athenaeum, lib. XI. p. 148. Καὶ κατεστρώθη ἐπὶ ΠΗΧΤΑΙΑ ΒΑΘΗ τὰ ἐδάφη. *Et solum floribus ad altitudinem cubiti fuit constratum.* Quae Scholiastam nostrum illustrant egregie.

Digitized by Google

V. 79. Αἶμος ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ Βορέου καὶ Ὠρειθείας. Scribe, ΩΡΕΙΘΥΙΑΣ.

V. 78. Λεύκιος φησί. Scribendum Λύκος. Intelligendus Lycus Rheginus, hiſtoricus, de quo Suidas, Photius in Lex. MS. Schol. ad Ariſtophan. Pacem, Schol. ad Lycoph., Athenaeus, alii bene multi. Confer Joann. Meurſium ad Heſych. Mileſium, et doctiſſimum Valeſium de Hiſtoricis Graecis.

V. 79. Φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ τοῦ Δάφνιδος εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον ἐξέθηκε, τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε.] Scribendum, εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον ΜΕΤΕΘΗΚΕ. Schol. IV. 34. Ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀστυάνακτος ἱστορούμενα, εἰς Ἀγῶνα ΜΕΤΗΝΕΙΚΕ. Quod perinde eſt.

V. 83. Οὐχὶ κεράσταν ὃν ποτε ταυροπάτωρ.] Haec deprompta ex Theocriti SYRINGE.

V. 101. Ὡς παρ' Εὐριπίδῃ·

— Ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
Γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνατε.]

Haec ſunt verba Euripidis in Hecub. 288.

V. 103. Καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμόλων.] Scribe, τῶν ΟΜΟΛΩΙΩΝ. Quod et recte vidit Joannes Meurſius in Graecia Feriata.

V. 105. Μαλθακὸς, ὁ τρυφερὸς, ἐκ τῆς μάλθης. αὕτη δὲ ἐστὶ κηρὸς ἀμόλγῃ συνεψημένος.] Scribe, ΑΜΟΡΓΗ, *amurca*.

V. 106. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲν εὐθηρίας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα· εἰ δὲ τἀναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παῴωνεν, παρόσον ὠρίων τῆς θήρας ἐπιστατεῖ.] Legendum, παρόσον ΟΡΕΙΟΣ ΩΝ τῆς θήρας ἐπιστατεῖ. Pan deus montanus, et venationi praeſidet. Vide nos ad SYRACUSIAS, ubi hanc vocem Theocrito reſtituimus. p. 216.

V. 114. Νεῖλος δὲ ἀπὸ Νειλέως, ὃς μετὰ μάχην ἔκτισεν Εὐκράτιν. Scribendum, ἔκτισε ΝΑΥΚΡΑΤΙΝ. Quod et

Digitized by Google

recte animadvertit Cl. Reiskius. *Naucratis* nobile Aegypti emporium, a Neleo et Milesiis conditum. de quo Herodotus, Stephanus Byzantinus, Suidas, alii. Scholiastae nostro egregie praelucet Strabo, lib. XVII. p. 1163. Πλεύσαντες γὰρ ἐπὶ Ψαμμητίχε τριάκοντα ναυσὶ Μιλήσιοι, κατέσχον εἰς τὸ στόμα τὸ Βολβίτινον. εἶτ' ἀναβάντες ἐτείχισαν τὸ λεχθὲν κτίσμα· χρόνῳ δὲ ἀναπλεύσαντες εἰς τὸν Σαϊτικὸν νομὸν, ΚΑΤΑΝΑΥΜΑΧΗΣΑΝΤΕΣ ΙΝΑΡΟΝ, ΠΟΛΙΝ ΕΚΤΙΣΑΝ ΝΑΥΚΡΑΤΙΝ. Ita legendus videtur iste locus qui vulgo a glossemate laborat.

V. 115. Μιλήτε γάρ φασι καὶ Ἀρείας ἐγένοντο παῖδες Δαΰνος καὶ Βυβλίς. Scribe, ΚΑΥΝΟΣ καὶ Βυβλίς.] De *Cauno* et *Byblide* omnia pervulgata sunt.

V. 138. Ὀροδάμνας λέγεσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τὰς ἐν ὄρει θάμνας. ἀπὸ τούτε δὲ λέγονται ἁπλῶς οὕτω καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. ὡς ἐν τούτοις· Πάντας δ' ἀκρεμόνας τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνας κέκλασμαι.] Versiculus iste est pars Epigrammatis, quod extat Antholog. lib. I. p. 38. Carmen ipsum, quod elegans et antiquum est, hic integrum adscribam.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
Πεισὶ λιθοβλήτε παίγνιον εὐστοχίης·
Πάντας δ' ἀκρεμόνας τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνας
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον. ἦ γὰρ ἔγωγε
Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρεν.

V. 147. Τετράενες. ἦγεν τετραετὲς, Ἀττικῶς. ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας.] Locus mutilus. Repone, Τετράενες. ἦγουν τετραετὲς, Ἀττικῶς. ΕΝΟΣ γὰρ ὁ ἐνιαυτός· ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας. Utrumque tangit Etymologus: Ἄφενος. ἔστιν ΕΝΟΣ ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· Τετράενον Δαμάσε παιδὸς Νεστορίδη. — Ἐκ τούτου γίνεται σύνθετον, Ἄφενος, ὁ ἐξ ΕΝΟΣ ΕΝΙΑΥΤΟΥ συναγόμενος πλοῦτος· πλοῦτος δὲ ὁ ἐκ πολλῶν. Callimachi autem versiculus ita scribendus est:

Digitized by Google

Τετράενον Δαμάσκε παῖδα Δαμαστορίδην.

Quod ad Suidam non ita pridem vidimus, III. p. 209. Ceterum ad hunc locum nonnulla ſcripſerat Cl. Valckenarius in Animad. ad Ammonium p. 197. Sed noſtra emendatio iſtiusmodi eſt, ut nihil dubii admittat.

V. 151. Ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθας, ὡς Δημήτριάς φησι, τὰς πεπτωκότας οὐκ οἶδ' ὅπη φιλότης.] Haec nemo interpretum intellexit. Scribendum, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ΦΙΛΟΠΟΤΗΣ. Quo tangit Polyphemum ut *vini amantem*, et lapides, more hominum ebriorum et inſanorum, in quemvis jaculantem. haec mens Scholiaſtae eſt. Reſpexit autem ad illud poetae,

Τοῖον νέκταρ ἔπεισε, —

V. 155. Ὅταν δὲ λημῶνται καὶ σωρεύωσι τὸν πυρὸν, κατὰ μέσον πηγνύεσι τὸ πτύον, καὶ τὴν θρινάκην κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τριπτολέμε.] Quod alii τὴν θρίνακα, noſter Scholiaſtes τὴν θρινάκην vocat. Quae forma fuerit Alexandrina. Quod ſequitur ita legendum eſt: Τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Σ. Τριπτολέμου. *Cauſa, quam affert, ex Sophoclis Triptolemo petenda eſt.* Triptolemus Sophoclis fabulae nomen eſt. Ceterum ad hunc morem reſpexit Homerus Odyſ. Λ. 129.

Ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδίτης
Φὴῃ ΑΘΗΡΗΛΟΙΓΟΝ ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε δὴ γαίῃ ΠΗΞΑΣ εὐῆρες ἐρετμὸν,
Ῥέξας ἱερὰ καλά. —

Ad quem locum vide Scholiaſtam.

IDYLL. VIII.

V. 26. Ἢ ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον καλέσωμεν, οὗ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ Λευκὸς, ἔκρινεν ἂν ἡμᾶς.] Excidit vocula. Repone, ὃς ἔκρινεν ἂν ἡμᾶς.

V. 51. Μίλῳ δὲ εἶπε ἀντὶ τοῦ Μίλωνι. καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν οὐχ ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλος.] Recte Dan. Hein-

Digitized by Google

ſius, οὐχ ὁ Μίλος ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων. Locus autem Theocriti ita ſcribendus eſt:

— Καὶ λέγε Μίλων'
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὢν, ἔνεμε.

Quod et Cl. Reiskio ſuboluiſſe video. Nimirum ſyllaba poſtrema τοῦ Μίλωνι in ſequentem voculam transfertur. id quod jampridem monuimus ad Suid. III. p. 136. Haud aliter Homerus Il. Ξ. 265.

— Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζῆν'
Ὡς Ἡρακλῆος πέρι χώσατο. —

Quod plane geminellum eſt. Confer Iſaacum Voſſium, virum doctiſſimum, ad Catullum p. 12. et Cl. Heinſium in Diſſertat. ad Horatium p. 10.

V. 51. Πρὸς τράγον τινὰ ἀκέρων, ἢ μικρὸν, τοῦτο λέγει. Κόλος γὰρ λέγεται ὁ μὴ ἔχων κέρατα.] Boves, capros, arietes, quibus cornua vel *nulla* vel *mutila* erant, κόλους et κολόκρους vocabant. Heſych. Κόλον, κολουστόν· τὸν μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα. καὶ ἡ τῶν κεράτων ἔκφυσις. καὶ αὐτὸ μόνον ἔχον τὸ ζῶον, καὶ μηδέποτε εἰς τὸ τέλειον κερασφόρον. Ταύτας δὲ καὶ ΚΟΛΟΚΡΟΤΣ ἔλεγον. Ita ſcribendus iſte locus, quem minus perſpectum habuerunt viri eruditiſſimi. Notum proverbium: *Curſt COWS have ſhort horns.* Idem autem Κόλοκρον et Στόλοκρον. Heſych. Στόλοκρον. τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας, καὶ γέγονε ψιλὸν, εἴτε δένδρον, εἴτε ἄνθρωπος. Ubi legendum videtur, καὶ ΑΝΩΘΕ ψιλόν. Photius in Lex. MS. Στόλοκρον, ἡ ΑΝΩΘΕ τῶν κεράτων ἔκφυσις, καὶ τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας. Atque hinc obiter corrigendus Philoſtratus Icon. I. 9. Ταῦτά τοι καὶ ἐλάται ἀποικοῦσι τῶν πεδίων, ὧν ἐν τοῖς ὄρεσι ἔᾶσον αὐξανόμεναι ΤΟ ΑΝΩ. Ita ſcribendus iſte locus, quem peſſime curtavit Cl. editor. Αὐξάνεσθαι τὸ ἄνω eſt in *altum ſurgere.* Quod in montibus facere ſolent abietes Sed hunc locum non intellexit Olearius. Dicitur autem Κόλοκρον ſive Στόλοκρον, ut Ἄκρον, Δίκρον, et ſi quae alia ejusdem κόμματος. Etymologus: Δίκρον καὶ Δίκρεον, τὸ δίκρανον ξύλον. Ἀριστοφάνης·

Digitized by Google

Δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι. p. 217.

Καλλίμαχος·

— Δίκρον φίτρον ἀειραμένη.

Εἴρηται δὲ ὅτι δίκαρόν τι ἐστὶ, τὸ δύο ἄκρας καὶ δύο κάρη ἔχον, καὶ κατὰ συγκοπὴν δίκρον. Ἀπολλώνιος δὲ ἀπὸ τοῦ δικάρανον φησὶ συγκεκόφθαι. — Ἐγὼ δὲ νομίζω μᾶλλον παρὰ τὸ κέρας, ὃ δὴ καὶ κέρος, ἵν' ᾖ δίκερος, καὶ ὑπερθέσει δίκρεος, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, δίκροος. Qui locus insignis est. Idem V. Μίκκος. Φίτρος δίκρος, τὸ φουρκίον. Ita scribendum. Ad Callimachi locum respexit Etymologus. Δικροῦν ξύλον vocat Timocles Comicus apud Athenaeum, lib. VI. p. 243. cujus versiculos, qui insigniter corrupti sunt, hic integritati suae restitutos subjiciam.

Καὶ μὴν ἔτι τοῦτ' ῥᾴκ ἔστ' ἀνάξιον μόνου,
Τὸν παραμασήτην λαμβάνει ΔΙΚΡΟΥΝ ΞΥΛΟΝ·
Οὔτ' εὔρυθμος γάρ ἐστιν, οὔτ' ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Ita legendi sunt isti senarii. Vulgò nullo sensu legitur, οὔτ' ἀχρήματος. Sed nostra emendatio verissima et elegantissima est. Festive alludit Timocles ad *formam* τοῦ δικροῦ ξύλου sive *furcae*, quae nec εὔρυθμος, nec ἀγράμματος est. Nam furca *bifidum lignum* est, et *literam* Υ *quodammodo* repraesentat. Quid vero sit ῥυθμὸς τῶν γραμμάτων docebit Herodotus, V. 51. Porro quos Latini *inscriptos* et *literatos*, Graeci στιγματίας et πολυγραμμάτους vocant. Aristophanes in *Babyloniis* apud Plutarchum in Pericle.

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν, ὡς ΠΟΛΥΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Ubi notanda *Amphibolia*. de qua silent Interpretes. Atque hinc facile intelligendus Timoclis locus, qui salsissimus et festivissimus est. Ceterum Aristophanis versiculus, cujus supra meminit Etymologus, legitur in *Pac.* 636. ad quem locum vide Scholiastam. Confer etiam Suid. V. Δικροῖς.

Digitized by Google

IDYLL. IX.

V. 3. Στείρας δὲ εἶπε τὰς οὔπω τετοκυίας· αἱ γὰρ εἰς ἅπαν ἄτοκοι, στεῖραι καλοῦνται, διὰ τὸ στερεὸν εἶναι τὸ σῶμα ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἐκλυομένων.] Scribe, μὴ ΕΚΛΥΟΜΕΝΟΝ.

V. 19. Κρατὶ νεοτρόφοιο γένας. χόριά τ' ἐμβρύων τε πλήθη. Haec corruptissima sunt; quae ita refingenda esse puto.

Κρατῖνος·
— Ἀρνὸς εὐτρόφου κρέας,
Χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. —

Sunt ex Cratini trochaicis.

V. 21. Ἄμυλος εἰδός τι ἄρτου ἐκ τῶν σατνίων πυρῶν γενόμενος.] Scribe, ἐκ τῶν ΣΑΤΙΝΩΝ πυρῶν. Quae vox *Dorum* est. Etymologus: Σητάνειοι πυροί. Δωρεῖς μὲν ΣΑΤΙΝΟΥΣ λέγουσι. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸν καθαρόν. De hoc Pollux, Hesychius, Suidas, alii. Meminit et Plutarchus in libello περὶ Εὐθυμίας p. 446. Ὁ γὰρ χθὲς ὠὰ καὶ ΑΜΥΛΙΑ καὶ ΣΗΤΑΝΕΙΟΝ ΑΡΤΟΝ διαπτύων, τήμερον αὐτόπυρον ἐπ' ἐλαίαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται προσφιλῶς καὶ προθύμως. Qui locus insignis est.

IDYLL. X.

V. 2. Κυρίως δὲ ὄγμος ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομή.] Scribe, ἡ ἐπ' εὐθύ.

V. 11. Παροιμία τοῦτο ἐστὶ, ἐπὶ τῶν γευσαμένων ἐφετοῦ τινος, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας λεγομένη.] Vox ἐφετοῦ, quam hic usurpat Scholiastes, in rarissimis est. Est autem ἐφετὸν, *quod summo studio appetimus et exoptamus.* Verbum cognatum agnoscit Polybius, lib. I. p. 104. Πειρασόμεθα δὲ, θεοῦ βουλομένου, ΕΦΕΤΩΣ καὶ ταχέως ἀναγκάσαι σὲ τὰ βασιλικὰ νόμιμα διορθώσασθαι πρὸς Ἰλλυρίους. *Operam vero, deo volente, dabimus, idque alacriter et sine mora, ut te regia instituta erga Illy-*

Digitized by Google

rios emendare cogamus. Utraque vox, cum Ἔφετος, tum Ἐφετῶς, lexicographis commendanda est.

V. 13. Ἀπὸ πλήρους πίθου ἀντλεῖς, καὶ οὐκ ἐκ λαγήνων. ἐγὼ δὲ ὄξος ἔχω.] Scribe, οὐδ' ὄξος ἔχω. *Tu vino abundas, ego ne acetum quidem, quod satis sit, habeo.* Ceterum quod Attici λάγυνον, Alexandrini λάγηνον vocant. Hinc festum Alexandrinum Λαγηνοφορία dictum, de quo Eratosthenes apud Athenaeum, lib. VII. p. 276. cujus locum, qui uno atque altero mendo laborat, hic emendatum adscribam. Καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ ἐμῇ Λαγηνοφορίᾳ ἑορτή τις ἤγετο, περὶ ἧς ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ συγγράμματι Ἀρσινόη. λέγει δὲ ἔτως· Τῷ Πτολεμαίῳ πτίζοντος ἑορτὴν καὶ θυσιῶν παντοδαπῶν γένη, καὶ μάλιστα περὶ (leg. τὰ περὶ) τὸν Διόνυσον, ἠρώτησεν Ἀρσινόη τὸν φέροντα τὰς θαλλούς, τίνα νῦν ἡμέραν ἄγει, καὶ τίς ἐστιν ἑορτή. τοῦ δὲ εἰπόντος, καλεῖται μὲν Λαγηνοφορία, καὶ τὰ κομισθέντα αὐτοῖς ΑΤΤΟΙ δειπνᾶσι, κατακλιθέντες ἐπὶ στιβάδων, καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος Λαγήνου παρ' αὐτῶν φέροντες πίνουσιν. Ita legendus iste locus. *Quae ipsi apportassent, ipsi vescuntur.* Nihil verius. Quae sequuntur apud nostrum Scholiastam, ὁ γὰρ οἴνου κεραυνύμενος, πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαίεται, nonnihil corrupta sunt. Scribendum, οἶνῳ ΚΟΡΕΝΝΥΜΕΝΟΣ. *Vini plenus.* Respexisse videtur Homerum Il. T. 167.

— ΟΙΝΟΙΟ ΚΟΡΕΣΣΑΜΕΝΟΣ καὶ ἐδώδης.

V. 18. Ἀ καλαμαία δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀρχαία. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται μάντις.] De *locusta* ἀρχαίᾳ, quae et μάντις dicebatur, omnia nota ex Suida et Paroemiographis. Adscribam insignem locum Plutarchi, hactenus parum intellectum, et qui huc facit egregie. Est autem in Sylla. p. 55. edit. Bryan. Τῆς δὲ συγκλήτου τοῖς μάντεσι περὶ τέτων σχολαζέσης καὶ καθημένης ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἑνυοῦς, στρεβλὸς εἰσέπτη πάντων ὁρώντων, τέτταρα φέρων τῷ στόματι, καὶ τὸ μὲν ἑκβαλὼν μέρος αὐτοῦ κατέλιπε, τὸ δὲ ἔχων ἀπῆλθεν. ὑφεωρῶντο δὴ στάσιν οἱ τερατοσκόποι, καὶ διαφορὰν τῶν κτηματικῶν πρὸς τὸν ἀστικὸν ὄχλον καὶ ἀγοραῖον· φωνάεντα γὰρ τέτον εἶναι, καθάπερ

Digitized by Google

ΤΕΤΤΙΓΑ· *τὰς δὲ χωρίτας*, ΑΡΟΤΡΑΙΟΥΣ. Ita ſcribendus iſte locus ex fide Codd. MSS. Nimirum *τέττιξ* ſive *cicada* in duas partes erat diviſa. hinc diviſionem turbae *urbanae* et *agreſtis* praedicabant vates. nàm cicada, quae *canora*, urbanos et forenſes, quae *ἀγρωικὰ* ſive *ruralis*, p. 218. ruſticos et agreſtes denotabat. Haec mens Plutarchi eſt. Ceterum et *virgines* exoletae et retorridae, *Μάντεις* dicebantur. Quod, ut Theocritum taceam, collegiſſe videor ex Suida: Γραῦς στέριφος. *ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀγρωικῆς ἄκριδος, ἣν καλέσι γραῦν στερίφην καὶ* MANTIN. Atque hinc explicandus videtur Ariſtophanes in Lyſiſt. 596.

Τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρός· κἀὰν τούτου μὴ 'πιλάβηται,
Οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην· ΟΤΤΕΤΟΜΕΝΗ δὲ κάθηται.

Quo reſpexit Suidas, Ὀττευμένη, *μαντευομένη*. Confer Schol. ad Ariſtoph. Plut. 9.

V. 18. *Τὴν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν φησὶ, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρες καὶ πρασίζουσα ἔσται, οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει.*] Notandum verbum Ἐντρανίζειν. quod ſi alibi quaeras, fruſtra quaeras. Nobis locus corruptus videtur, atque ita reſtituendus: *ἢ ὅτι κακόχρες καὶ πρασίζουσα, οἷς ἂν* ΕΝΑΤΕΝΙΣΗ *ζώοις, κακὸν προμηνύει. Quodcunque animal adſpexerit locuſta, malum ei praenuntiat.* Lucas XXII. 56. Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν παιδίσκη, καὶ ΑΤΕΝΙΣΑΣΑ αὐτῷ, εἶπε, καὶ οὗτος σὺν αὐτῷ ἦν. Syneſius Epiſt. I. Τὰς *πιθήκους γάρ φασιν ἐπειδὰν τέκωσιν, ὥσπερ ἀγάλμασιν* ΕΝΑΤΕΝΙΖΕΙΝ ΤΟΙΣ ΒΡΕΦΕΣΙΝ, *ἀγαμένας τὰ κάλλους*. Vim verbi egregie expreſſit Simonides in Epigrammate, apud Athenaeum, lib. XIII. p. 591. et Anthol. lib. IV. p. 470. quod ob ſingularem elegantiam, hic integrum adponam.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα,
Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης.

Φρύνη

Digitized by Google

Φρύγη μισθὸν ἐμεῖο διδὲς ἐμέ· φίλτρα δὲ βάλλω,
Οὐκ ἔτ' οἰστεύων, ἀλλ' ΑΤΕΝΙΖΟΜΕΝΟΣ.

V. 28. Ὅθεν καὶ τὸ πάθος τοῦ Αἴαντος ὑποφαίνειν εἰς τὸν Εὐφορίωνα φησὶν εἰπεν. ἢ εἰς τὸν Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν γράφεται.] Altera lectio est alterius emendatio. Sed neutra vera est. Scribendum, εἰς ὁ Εὐφορίων ἀπιδὼν εἶπε·

Πορφυρέη ὑάκινθε. —

Ad *Ajacis mortem* respexit Euphorio. Quae mens Scholiastae. Euphorionis autem versiculi, quos laudat Scholiastes, ita legendi et distinguendi sunt,

Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν φάτις ἔστιν ἀοιδῶν
Ῥοιτείῃς ἀμάθοισι δεδυπότος Αἰακίδαο
Εἶαρος ἀντέλλειν, γεγραμμένα πωκύουσαν.

Quod vulgo legitur μία φάτις ἀοιδῶν, contra metrum est. Nam vox φάτις semper *primam* corripit, de quo consulendus Suidas. Est autem Αἰακίδαο εἶαρος ἀντέλλειν, *ex Ajacis sanguine nasci*. Quod et recte observavit doctissimus Hemsterhusius ad Lucianum. Hesych. Εἶαρ, αἷμα ἢ ψυχή. Vocem non semel usurpat Callimachus. Optime Scholiastes, φησὶ γὰρ ΕΚ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ Αἴαντος φασὶ τὴν ὑάκινθον.

IDYLL. XI.

V. 10. Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τ' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἥδομαι.] Locus Cratini ita scribendus est,

Ὡς ἐσθίων ΣΤΝΗΔΟΜΑΙ τοῖς σιτίοις.
Ἅπαντα δ' εἶναί μοι δοκεῖ ῥοδωνιά,
Καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια.

Ubi notanda Comici ἀμφιβολία. Quod et tangit Scholiastes. Hesychius· Ῥοδωνιά, ὁ τόπος ἔνθα φύεται τὰ ῥόδα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρὸς αἰδοῖον αὐτῆ. Immo vero, τὸ γυναικὸς αἰδοῖον. Quod ex Cratino et Scholiasta patet. Simile erratum notavimus ad Suidam Epist Crit. p. 149. Deinde vide illud, Καὶ μῆλα καὶ σέλινα. Hesych. Σέλινον· τὸ γυναικεῖον. Quod vero sequitur fragmentum, ex Aristophane desumptum videtur, atque ita digerendum est,

Digitized by Google

— Ὥσπερ ἄγχελεις ἔχων
Χρυσοῦς κιμίνους. —

V. 17. Ἀλλὰ τετραμμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, εὗρε τὸ φάρμακον, τουτέστι, τὴν θερμπείαν.] Scribendum, ΤΕΤΡΩΜΕΝΟΣ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης. *Amore saucius.*

V. 39. Ἔστι γλυκύμηλον καὶ μήλου γένος. Σαπφώ. Γλυκύμαλον ἐρεύγεται ὡς ἄκρῳ ἐπ' ὀσδῷ.] Sapphonis versiculus ita ſcribendus videtur,

— Ὡς γλυκύμαλον ἐρευθεται ἄκρῳ ἐπ' ὀσδῳ.

Idem ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ et ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ὀσδου. Quomodo locutus eſt Philoſtratus Icon. I. 31. Τὸ δὲ ΕΠ' ΑΚΡΩι ΤΟΥ ΟΖΟΥ· στρουθὸς διορώρυχεν, ἃ δὴ καὶ ἡδιστα σύκων δοκεῖ. Ad Sapphonis locum reſpexiſſe videtur Philoſtratus.

V. 46. Παραδίδωσι δὲ ὁ Κρατῖνος καὶ ἄλλον λευκὸν κισσὸν, οὗ τὸν καρπὸν μετὰ τὸ τρυβῆναι πινόμενον, πρὸς παιδοποιΐαν φασὶ συντελεῖν.] Nullus hic locus Cratino. Scribendum, ὁ ΚΡΑΤΕΥΑΣ. — ΦΗΣΙ συντελεῖν. *Crateuas* medicus et herbarius antiquiſſimus, cujus praeter alios meminerunt Hippocrates, Dioſcorides, et Scholiaſtes ad Nicandrum. Meminit etiam noſter Schol. ad Idyll. II. 48. ΚΡΑΤΕΥΑΣ φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς σικύου ἀγρίου. Idem ad V. 92. ΚΡΑΤΕΥΑΣ δὲ δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Quare non eſt dubitandum, quin hoc nomen recte reſtituerimus. Ceterum hujus *medici* nomine fabulam ſuam inſignivit Alexis Comicus, quam ſaepius laudat Athenaeus, ΚΡΑΤΕΥΑΣ ἢ Φαρμακοπώλης. *CRATEUAS, or the Quack-Doctor.*

V. 48. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσία τροφὴ θεῶν, ὡς φασιν ΕΛΛΗΝΕΣ.] Hinc patet noſtrum Scholiaſtam *Chriſtianum* fuiſſe. Sed haec Collectanea non unum auctorem habent.

V. 75. Τί πρὸς ἀμηχανίαν τρέπει;] Scribe, τρέπῃ; Cratinus apud Suid. V. Παιδικά.

Μισεῖς γυναῖκας, πρὸς τὰ παιδικὰ δὲ ΤΡΕΠΗι.

Ita ſcribendus videtur iſte verſiculus.

Digitized by Google

V. 81. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, παρὸ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι.] Sensus nullus. Legendum, παρὸ ΜΗ μισθὸν δοῦναι. *Quod nihil impendisset, it cost him nothing.* Nam sua musa scilicet ad amorem consopiendum sola suffecerat. p.219.

IDYLL. XII.

V. 11. Τοῖς μεταγενεστέροις γενοίμεθα ἀοιδοί. ἤτοι ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.] Scribe, ἀοιδή· ἤτοι ΑΣΜΑ. Hesych. Ἄσμα, ᾠδή.

IDYLL. XIII.

V. 7. Τὸν Ὕλαν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησίν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος Φιλοδάμου καὶ Κύηκος. Εὐφορίων δὲ Εὐφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένου. καὶ ἄλλοι ἄλλων.] Sic solent Mythographi. Sed et Graeca mutila sunt et corrupta. Nam HYLAM Apollonius *Theodamantis*, Nicander ΚΗΥΚΟΣ filium facit. ad quam normam refingendus videtur Scholiastes. Confer Schol. ad Apollon. Rhod. I. 131. 1207. et Antonin. Liberal. Metam. cap. 26. Ceterum quem *Socratem* vocat uterque Scholiastes, *Isocratem* vocat Suidas V. Χιάζειν. Quocum facit et Schol. Apollonii, I. 40. Ego vero *SOCRATEM Argivum*, qui patriam historiam ornavit, atque adeo de Hercule *Argivo*, atque *Argonautis* scripserat, hic intelligendum esse puto. Ejus meminit Laertius in Socrate, et Pindari Scholiastes non semel. Sed de hoc viderint eruditi.

V. 15. Εἴρηται δὲ ΕΥ ΕΛΚΩΝ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν.] Haec Graeculi nostri interpretatio frigida est, et longius petita. Sed locus poetae manifesto vitiosus est. Emendant alii aliter, sed omnes perperam, et nulla gratia. Legendum proculdubio,

Αὐτῷ δ' ΕΥ ΕΙΚΩΝ. —

Εὖ εἴκων. *in omnibus morigerus.* Hesych. ΕΥΕΙΚΤΟΝ. εὐπειθῆ. Quin et notanda *amphibolia.* Nam εἴκειν ver-

Digitized by Google

bum *amatorium* est. Hylas autem Herculis παιδικά. Philostratus Epist. 59. Φεῦ, μέλλοντες ἐγηράσαμεν, σὺ μὲν θᾶττον ΕΙΞΑΙ μὴ θελήσας, ἐγὼ δὲ ὀκνήσας δεηθῆναι. *Eheu cunctando consenuimus, tu quidem citius obsequi nolens, ego vero precari metuens.* Atque hinc intelligendus Theocritus, qui ubique venustus et festivus.

V. 25. Αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ Πελειάδες προσηγορεύθησαν.] Scribe, αἱ ΠΛΕΙΑΔΕΣ προσηγορεύθησαν.

V. 30. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κῖον οἰκοῦντες· ἥτις νῦν καλεῖται Πρῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν Ἀθηνῶν βασιλέως Προυσίου.] Nugae. Repone, ἀπὸ τοῦ τῶν ΒΙΘΥΝΩΝ βασιλέως Προυσίου. Vide Steph. Byzant. V. Πρῦσα.

V. 51. Εὔλυτα καὶ εὐπρεπῆ ποιεῖτο τὰ ἱστία.] Scribe cum Reiskio, ΕΥΤΡΕΠΗ. Vocabula ista saepius permutantur.

V. 56. Ἔχρητο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρὰ τινὸς Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος καὶ Καλλίμαχος.] *Teutari* istius, Herculis praeceptoris, meminit Lycophro in Alex. 56.

Τοῖς ΤΕΥΤΑΡΕΙΟΙΣ βουκόλου πτερώμασι.

Ubi Schol. Τὰ δὲ τόξα ταῦτα παρὰ ΤΕΥΤΑΡΟΥ Σκύθου, τοῦ βουκόλου τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἔσχηκεν Ἡρακλῆς, ὅστις Τεύταρος καὶ τοξεύειν τοῦτον ἐδίδαξεν. Quae ex eodem fonte deprompta sunt. Deinde scribendum, ὡς ἱστορεῖ ΗΡΟΔΩΡΟΣ. Idem mendum supra ver. 9. Ἀριστοτέλης φησὶν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα. Ἡρόδοτος δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων Ἀμφιτρύωνος. Scribe, ΗΡΟΔΩΡΟΣ. Intelligendus Herodorus Ponticus sive Heracleota, qui *de Hercule atque ejus rebus gestis* scripserat. de quo Stephanus Byzant. V. Κυνητικόν. et Athenaeus, lib. IX. p. 410. Scripserat etiam, ut alia taceam, *de Argonautis*. Schol. ad Apollon. Rhod. I. 943. Τούτων καὶ ΗΡΟΔΩΡΟΣ μνημονεύει ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΟΙΣ, καὶ ὅτι ἐπολέμησαν Ἡρακλεῖ. Quo referendus Apollodorus Bibl. lib. I. p. 52. ubi de *Argonautis* agit. Ἡρόδοτος (leg. Ἡρόδωρος) δὲ

Digitized by Google

κὐτὸν ὐδὲ τὴν ἀρχήν φησι πλεῦσαι, ἀλλὰ παρ' Ὀμφάλῃ δουλεύειν. Sed haec nostra quodammodo occupavit Cl. Wesselingius in Dissert. Herodot. cap. 3. cujus scrinia non compilo.

V. 60. Εἴδετο. ἤγυν ἐώκει πόῤῥω εἶναι.] Haec male divulsa sunt a praecedentibus, quae ita restituenda et in ordinem redigenda sunt. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ὕλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΟΥ. ἢ λεπτὴ δὲ καὶ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος. Καὶ ἐγγὺς ΩΝ ΑΥΤΟΣ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς εἴδετο, ἤγυν ἐώκει πόῤῥω εἶναι. Quae plana et perspicua sunt, et ad Theocritum perquam adcommodata.

— Ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· ΠΑΡΕΩΝ δὲ μάλα σχεδὸν, ΕΙΔΕΤΟ πόῤῥω.

IDYLL. XIV.

V. 5. Τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ διαβῆναι εἰς Σικελίαν, συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ.] Legebam aliquando, ΣΥΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΝ Διονυσίῳ. *Ut cum Dionysio colloqueretur.* Schol. ad Apollon. Rhod. III. 1144. Ἀβολήσομεν, ΣΥΝΤΕΥΞΟΜΕΘΑ. Sed nihil temere mutandum. Apollon. Rhod. III. 482.

— Μετελεύσομαι ἀντιβολήσων.

Ubi Schol. Ἀντιβολήσων, συναντήσων. Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ Κοινολογήσομαι, ΣΥΝΤΑΞΟΜΑΙ. Qui locus notandus. Huc accedit Scholiastes ad Sophoclis Trachin. 536. Ἡ Δηϊάνειρα πρὸς τὸν χόρον ἐξελθοῦσα διαλέγεται καὶ φησίν, ἐν ὅσῳ ὁ Λίχας ταῖς κατὰ τὸν οἶκον ΣΥΝΤΑΤΤΕΤΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙΣ, ἐξῆλθον ἵνα ἅπερ ἐμηχανησάμην δηλώσω ὑμῖν. Ubi Συντάττεσθαι ταῖς αἰχμαλώτοις est *confabulari cum captivis puellis.* Θροεῖν ταῖς αἰχμαλώτοις vocat Sophocles. Haec paulo rariora, et ab usu Veterum remotiora sunt.

Digitized by Google

IDYLL. XV.

p. 220. V. 64. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῷ ἰδιώτερον περὶ τε Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμε.] Legendum videtur, ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῶν. *in libro de Hermiones delubris.* Sic *Iaſon* laudatur Athenaeo p. 620. ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρε ἱερῶν. Ubi inepte Interpres, *De Alexandri ſacrificiis.* Eſt autem *Hermione* nomen *urbis* in Peloponneſo. Eſt et nomen *Cereris*, quae ab *Hermionenſibus* colebatur. Quin et *Ceres Hermione* a *Syracuſiis* in honore habebatur. Heſych. Ἑρμιόνη. καὶ ἡ Δημήτηρ, καὶ ἡ Κόρη Συρακόσιοις. Hinc *Laſi* hymnus εἰς τὴν Ἑρμιόνην Δήμητρα. de quo Athenaeus, lib. XIV. p. 624. Quem locum non intellexit Interpres. Confer Pauſaniam in Corinthiacis, Plutarch. in Pompeio, et Zenob. Proverb. II. 22. Addo Photium in Lex. MS. Ἑρμιόνη. χωρίον ἄσυλον. ἡ πόλις ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ΙΕΡΑ Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, ἄσυλος.

V. 101. Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τε Βοιωτε καὶ Ἀφροδίτης.] Scribendum, τοῦ ΒΟΤΤΟΥ καὶ Ἀφροδίτης. Ejus meminit Diodorus Siculus, lib. IV. p. 326. Ἔρυκα φασὶν υἱὸν μὲν γενέσθαι Ἀφροδίτης καὶ ΒΟΤΤΑ, βασιλέως τινὸς ἐγχωρίε, δόξῃ διαφέροντος. Ad quem locum vide Weſſelingium.

V. 110. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρυα περιτίθενται τῷ Ἀδωνιδι ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν.] Scribe, ΠΑΡΑΤΙΘΕΝΤΑΙ τῷ Ἀδώνιδι.

IDYLL. XVI.

V. 34. Τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σιμίχ πάντα ἀνείλετο Εὐφορίων.] Scribe cum Reiskio, ΑΝΕΙΛΕΚΤΟ Εὐφορίων. *Omnia collegit Euphorio.* Verbum uſurpat noſter Scholiaſtes ad III. 32. Ἡ πρώην ὀταχυολογῶσα, ἤγαν τὰς στάχυας ΑΝΑΛΕΓΟΜΕΝΗ. Ceterum hujus ſcripti Euphorionis meminit Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 389. Εὐφορίων δὲ ἐν τῷ περὶ Ἀλιάδων κατὰ Τύγην αὐτὸν (Ὅμηρον) τίθησι γεγονέναι. Ubi ſcribendum, περὶ ΑΛΕΤ-

Digitized by Google

ΑΔΩΝ. Quod et recte adnotavit vir longe doctissimus Henricus Valesius ad Harpocrationem. De *Aleuadis*, nobilissimis Thessalis, consulendus idem Valesius ad Sozomeni Prologum, et Cl. Valckenar. ad Herod. VII. 6. Horum hominum mentionem facit Satyrus apud Athenaeum, lib. XII. p. 534. et Polyaenus Strateg. IV. 11. Cujus verba adscribam, ut emendem. Φίλιππος ἀφικόμενος εἰς Λάρισσαν, ἵνα τὰς τῶν ΑΛΕΤΑΔΩΝ ΣΤΝΟΙΚΙΑΣ καθέλῃ, νοσεῖν ὑπεκρίνατο, ὅπως εἰσιόντας αὐτὰς ὡς ἐπισκεψομένας συλλάβῃ. Ita scribendus est iste locus, qui vulgo corruptissimus est. Αἱ τῶν Ἀλευαδῶν συνοικίαι sunt *contubernia* sive *oppida Alenadarum*. Iamblichus Vit. Pythag. cap. 3. Καὶ ὑποστρέψας τὴν δύναμιν, εἰς τὰς ἐγγὺς διεσώθη ΣΤΝΟΙΚΙΑΣ. *Ad vicinum oppidum incolumis pervenit.* Huc facit D. Matthaeus, XXII. 7. Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ὠργίσθη, καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους, καὶ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΑΥΤΩΝ ἐνέπρησε.

V. 49. Κύκνον λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ Κήϋκος.] Scribe, Ποσειδῶνος καὶ ΚΑΛΥΚΗΣ. Hyginus Fab. 157. *Cycnus ex CALYCE Hecatonis filia.* Ad quem locum consulendi Interpretes.

V. 83. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην εἰληφέναι τὸ τῶν Συρακουσίων ἄστυ. οἷον, τὰς Συρακούσας.] Recte viri docti emendant, εἰληχέναι. Quod ex Theocrito constat. Intelligenda autem *Ceres Harmionea*, de qua nos supra. Hesychius: Ἑρμιόνη. καὶ ἡ Δημήτης καὶ ἡ Κόρη Συρακόσαις.

V. 84. Ὡς Θουκυδίδης φησί, Λυσιμελείας λιμὴν ἐν Συρακούσαις.] Scribendum, Λυσιμελείας ΛΙΜΝΗ. Locus Thucydidis, ad quem respexit Scholiastes, ita legitur, VII. 53. Καὶ αὐτοὺς, οἱ Τυρσηνοὶ αὐτῇ ὁρῶντες ἀτάκτως προσφερομένους, ἐπεκβοηθήσαντες καὶ προσπεσόντες τοῖς πρώτοις, τρέπουσι καὶ ἐσβάλλουσιν ἐς τὴν ΛΙΜΝΗΝ ΤΗΝ ΛΥΣΙΜΕΛΕΙΑΝ καλουμένην.

V. 105. Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ὀργιλῷ τῷ Ὀρχομενίῳ.] Regem istum

Digitized by Google

Orchomeniorum ΕΡΓΙΝΟΝ vocant Diodorus Siculus, VI. 10. Apollodorus, Bibl. II. 11. et Pauſanias in Boeoticis. qui in primis conſulendus eſt. Notum oraculum, et Apolline profecto dignum:

ΕΡΓΙΝΕ Κλυμένοιο παῖ Πρεσβωνιάδαο
Ὄψ' ἦλθες γενεὴν διζήμενος· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Ἰστοβοῆι γέροντι νέην ποτίβαλλε κορώνην.

Cujus praeter Pauſaniam meminit Oenomaus apud Euſeb. Praepar. V. 30. Ceterum noſtro oraculo, etſi haud obſcurum eſt, nonnihil tamen praelucet Apollonius Rhod. III. 1317.

Χάλκεον ΙΣΤΟΒΟΗΑ θοῇ συνάρασσε ΚΟΡΩΝΗι.

IDYLL. XVII.

V. 61. Ἡ ὑμὰς Βερενίκη θυγάτηρ Ἀντιγόνης τῆς Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου ἀδελφοῦ ἑσπεδακότος τὴν ἐν τῷ περιτροπίῳ τὴν Δωριέων σύνοδον.] Legendum, praeeunte Salmaſio, τοῦ ἑσπεδακότος τὴν ἐν τῷ Τριοπίῳ τῶν Δωριέων σύνοδον. *Triopium* eſt Cnidi promontorium, ubi iſte *Dorum* congreſſus habebatur. Noſter infra Τρίοπον vocat. Quod perinde eſt. Vide omnino Stephanum Byzant. V. Τριόπιον. et viros doctos ad Callimachum. Confer etiam Cl. Salmaſium ad Herodis Attici Inſcriptionem, et Iſaac. Voſſium ad Scylac. p. 17. De *agone* autem *Triopico* conſulendus Herodotus, I. 144. et Dionyſius Halicar. Antiq. Rom. IV. 25. Addo noſtrum Scholiaſtam ad v. 69. cujus verba hic adponam, ut emendatiora legantur. Nam medelam, quam viri doctiſſimi attulerant, ſuſque deque habuerunt. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, ΙΑΛΥΣΟΣ, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος, ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγών, ὡς Ἀριστείδης φησί. Ad *Ariſtidem*, qui περὶ Κνίδου ſcripſerat, reſpexit Scholiaſtes.

Digitized by Google

INDEX GRAECUS.

A.

α in multis vocibus cenſetur ἐπιτατικόν. Vol. II. p. 33. ſqq.
α vocibus praefixum ſupervacuo. II. 39. B.
α in nominibus in ης Dorienſibus plerisque displicuit. II. 104. A.
ᾶ I. 33. (v. 85.)
Ἄβα Dor. pro Ἥβη II. 206. B.
ἄβιος vario ſignificatu. II. 33 — 36.
ἀβίωτος βίος II. 34. C.
ἀβληχρὸς et βλιχρός. II. 36. A. ſqq.
ἀγαθὸς i. q. ἐναίσιμος, *boni ominis*. I. 218. (17.)
ἀγανός, *blandus, mitis*. II. 251. init.
ἀγαστός I. 43. (126.)
ἀγελαστὶ, melior ſcriptio quam ἀγελαστεί. II. 49. init.
ἄγεσθαι δῶρον, *praemium ſibi vindicare*. I. 18. (11.)
ἄγριος, *qui amori non reſpondet*. I. 56. (54.)
Ἀγρεὺς nomen I. 75. (31.)
ἄγονον, τὸ πηγανὸν etiam vocarunt. II. 39. ſq.
ἀγωνίζεσθαι τὰ Θυέστου cet. II. 245. init.
ἀδάκρυτος pro πολυδάκρυτος II. 43.
Ἀδάμας ὁ ἐν ἅδᾳ ipſe *Pluto inexorabilis*. I. 53.
ἀδάμας, αντος, ut ἀκάμας, ἀνδρεδάμας. I. 53.
ἄδδα, ἄσβολος Lacon. II. 120. extr.
-αδδω et -ιδδω Lacon. verborum terminatio. II. 116. ſq. 322. 325. ſq.
ἀδίμαντος vox nulla. II. 340. extr.
Ἀδραστίας nomen unde ductum. II. 43.
ἀδωνίζειν et ἀδωνιάζειν II. 4. B.
ἀεί· οἱ ἀεὶ ἄρχοντες et ſimilia. II. 98. ſq.
ἀείδειν τὸν Ἄδωνιν, τὸν Ἀμυθάονα cet., *canere illorum laudes*. II. 233. B. 355.
ἀηδονιδεῖς, *luſciniarum pulli*. II. 247. A.

Digitized by Google

-άζω. De verbis ita exeuntibus v. -ζω.
ἀθαλής. II. 132. A.
ἀθάρα, ἀθάρη cet. II. 21. sq.
ἀθήρ. II. 486.
αἶ i. q. αἶθε. I. 186. extr.
αἰ γάρ II. 58. B.
Αἴγιλος, Αἴγιλα, Αἰγιλία, pagus Atticae. I. 46. II. 38.
αἰγυπτιάζειν II. 195. A.
αἴθε Dor. II. 209. A.
αἴθουσα Siculis dicta ἡ αὔλειος θύρα. II. 189. extr.
αἴκα semper subiunctivo iungitur I. 17. (10.)
αἰνοδρυφὴς, vox Lexicographis ignota. II. 157. B.
αἰνόθρυπτος, vox dubia. II. 157. B. C.
Αἰολικὸν θάημα I. 27. (55.)
αἴρειν cum compos. pro φέρειν. II. 159. B. 160. A.
αἰῶ pro αἰῶνα II. 396.
αἰωρεῖσθαι quid pr. notet II. 68. A. B.
ἄκακον (τὸ) τῆς γυναικείας ἑρμηνείας II. 18. A.
ἀκηδὴς et ἀκηδεῖν II. 19. B.
ἀκούω ἐσθλός. II. 395.
ἀκράτιστος, ὁ μηδενὸς ἐγκρατής. I. 26. (51.)
ἄκροι Δαναῶν cet. II. 262. C.
ἀκρόνυχος et ἀκρώνυχος II. 424.
ἀκρότητα κύμβαλα II. 45.
ἀκταὶ et θῖνες qui differant. II. 111. B.
-άκτης et -ίκτης terminatio Dor. pro -άστης et -ίστης II. 293.
ἀλάβαστρος et ἀλάβαστρον II. 241. C.
ἀλάθεα, vox Dorico-Ionica. II. 479.
ἅλατο, forma Theocritea. I. 76. (42.)
Ἁλεὶς fluvius. I. 109. init.
ἀλεκτοριδεῖς, *pulli gallinacei*. II. 247. B.
ἀλέματος, *vanus*. II. 30. A.
ἀληθίζεσθαι II. 108. extr.
ἄλλοκα et ἀλλ' ὅκα I. 24. (36.)
ἁμᾶ vox nulla. II. 383.
Ἀμάλκιον II. 46.
ἀμέλγεσθαι γάλα I. 153, extr.
ἀμέργειν et ἀμέλγειν idem. I. 324. (48.)
ἀμερμηρεί II. 49. A.
ἀμήχανος amator, *inconstans*. I. 33. (85.)
ἁμὶν s. ἁμιν Theocrito restituendum. II. 57. B.

Digitized by Google

ἄμμιν ſ. ἄμμι Aeolicum II. 57. A. — ἄμμιν pro ἡμῶν a Theocr. poſitum. II. 59. init.
ἀμολγεὺς, *mulctrale*, an Theocriteum. II. 281.
ἀμπαύεται, ἀμπεδίον, ἀννάπος cet. Theocritea. I. 74. (23.) 231. (39.)
Ἀμυκλαῖον παιδίον de Hyacintho. II. 452.
ἀμὺξ ἐμφῦναι II. 208. B.
ἀμφῶες ποτήριον II. 286. 357.
ἀναβάλλεσθαι de *praeludiis*. I. 105. (20.)
ἀνάγκη, *quidquid aegre patimur et effugere non poſſumus*. II. 475.
ἀναδενδρίτης οἶνος II. 504.
ἀναδραμεῖν de *arbore*. II. 470.
ἀναζυγῶσαι, *aperire*. II. 170.
ἀναιρεῖσθαι τὰ ἆθλα II. 433.
ἀνακλίνειν γυναῖκα II. 369.
ἀνακτᾶσθαι ἑαυτὸν, *vires recolligere*. II. 205. B.
Ἄνακτες et *Anaces* eximie *Caſtores*. II. 298.
ἀνανέμειν et νέμειν, *legere*. I. 223. (48.) II. 401.
ἀναξυνοῦσθαι Xenophonteum. II. 47. A.
ἀναπαύσασθαι, *mori*. I. 44. extr.
ἀνάπηρα et πηρὰ, *mutila*. II. 148. A.
ἀνάριστος II. 359.
ἀνάσσειν pro ἀναΐσσειν. II. 113. A.
ἀνάστατοι, *placentae*. II. 243. B.
ἀνασύρεσθαι II. 373.
ἄνδηρα II. 446. 499. ſq.
ἀνειρῦσαι τὸν πέπλον II. 391.
ἀνέχειν, *in altum attollere*. I. 35. (96.)
ἀνήλιπος, νήλιπος et νηλίπους. II. 300.
ἀνήνυτος frequens Platoni. II. 222. C.
ἀνηπύειν, vox nulla. I. 355. (98.)
ἀνὴρ, *maritus*. II. 356.
ἄνητον pro ἄνηθον. I. 117. (63.)
ἀνθερίκων uſus quidam. I. 27. (52.)
ἄνθρωπος (ἡ) de *muliere*. II. 240. A. B.
ἄνθρωπος θνητὴ, Berenice. II. 240. init.
ἄνολβος et ἀνόλβιος II. 346. ἀνόλβια, *inutilia*. ibid. Cf. II. 377.
ἀντάξαι et ἀντιάξαι II. 318.
ἀντὶ omittitur poſt *emendi vendendive* verba. I. 28. (57.)
-αντι pro -ασι perfecti terminatio Dor. II. 398.
ἀντίπηξ II. 168. B.
ἀνύσασθαι I. 218 (17.) II. 399. ſq.

Digitized by Google

ἄλω γίγνεσθαι, *anhelum fieri*. II. 147. A.
ἀνώμαλλος, vox rariſſima. II. 358.
-αξ vocum terminatio. II. 106. A.
-άξαι. Formae ἀγκπάξαι, γλάξαι, κλάξαι ratio. II. 315.
ἄξυλος ὕλη II. 32. A.
ἄοικος II. 420.
Ἀοῖς (Ἠοῦς) I. 363. (43.)
ἀπαλασίξαι Lacon. pro ἀπαλῆσαι. II. 108. A.
ἄπαρξις, a πηρὸς ortum. II. 148. C.
ἀπίσσουα, *abiit, mortuus eſt*. II. 88. ſq.
ἀπιχθὴς et ἰπαχθὴς permutata. I. 36. extr.
ἀπησεῖ pro ἀφησεῖ recentioris Doriſmi. I. 322. (12.)
ἀπίου πεπαίτερος II. 449.
ἀπό· ἀπ' Αἰγίλω ἰσχὰς, μάντις ἀπ' Οἰχνῶν cet. I. 46. — verbis praefixi ἀπὸ vis quaedam. II. 20. C. 60. C. — ἀπὸ καρδίας I. 57. (61.) ἀπὸ τοῦ πράγματος εἶναι II. 60. A.
ἀπογεραίζειν, *florem lactis decerpere*. II. 425.
ἀποικεῖν τινος II. 59. ſq.
ἄποινον, vox μίσθ. I. 382. extr.
ἀποκηδεῖν, ἀποκηδεύειν II. 30. C.
ἀπομάττειν, *ſpongia purgare*. II. 232. C. ἀπομάττειν τὴν χοίνικα II. 231. A. ἀπομάσσεσθαι, *imitando exprimere* II. 399.
ἀποπτύειν de mari II. 257. init.
ἀποτίλματα πυγῶν II. 344. ſeq.
ἀποτρίψασθαι, obiecta crimina *diluere*. II. 84. extr.
ἀππὶς, ἡ ἀσπὶς Lacon. II. 115. C.
ἀπρὶξ ἔχεσθαι II. 208. B.
ἄπυρος i. q. πολύπυρος II. 47. C.
ἀπωθίζεσθαι ψόγον II. 84. init.
ἄπωθεν II. 60. A.
ἆρ' οὐ confirmantis, ἆρ' οὖν dubitantis. I. 68. (158.)
Ἀραρὼς Comicus. II. 282.
ἀργοὶ, homines *nequam*. II. 199. B.
ἀργυρίου μνᾶ II. 176. A.
ἀργυρόπεζα Ἀφροδίτη II. 237. C.
ἀρδηδμός II. 301.
Ἄρευς Aeol. *Mars* dictus. II. 133. B.
Ἀριστις, Ἀριστεύς, Ἀριστίας, Ἄριστος, Ἀριστίων II. 307.
ἀριστεύειν, νικᾶν, εὐημερεῖν de victoriae in cantu praemio. II. 233. B.
ἄριστον, *prandium*, prima producta. I. 26. (51.)
ἀρμοῖ vel ἀρμοῖ, *nuper*, vox Syracuſ. II. 305.

Digitized by Google

ἁρμόκται Lacon. qui vulgo ἁρμοκταί. II. 318.
ἁρπέζα et ἅρπεζος, *spinetum*. II. 71. sq.
Ἀρτεμίσιον II. 437. init.
ἅς, ἕως II. 417. 461.
ἀσαλὴς, ἀσάλεια et ἀσάλλειν II. 20. A.
ἀσκωλίζειν et ἀσκωλιάζειν II. 4. B.
ἀσπερχὴς II. 48. A.
ἀστακτὶ et ἀσταγὲς II. 48. B.
ἄστονος pro πολύστονος a Grammaticis acceptum. II. 49. A. B.
ἀτίμητος pro πολυτίμητος nusquam dictum. II. 50. A.
ἄτιμος et ἀτίμητος II. 52. C.
ἄτιμοι fiebant saepius ἐπίτιμοι. II. 51. A.
ἀτιμοῦσθαι et ἀτιμάζεσθαι diversa. II. 52. init.
ἀτρεχὲς Dor. pro ἀτρεκές. II. 442.
ἄτρυτος vario significatu. II. 30. sq.
ἄττεσθαι i. q. διάζεσθαι II. 23. C.
αὔλειος θύρα II. 190. init.
αὖος, *pauper*. II. 121. C.
αὐτὰ λέλειπται τὤστεα I. 61. (89.)
αὐταύταις χερσὶ, Sophronis dictio. II. 24. A.
αὐτὸς, *solus*, I. 217. init. αὐτὴ, *domina*, I. 76. init. αὐτότερος αὐτῶν II. 24. A.
αὐχμὸς, *inopia*. II. 121. C.
ἀφηρεῖξαι Lacon. Grammaticis vett. ignotum. II. 326.
Ἀφροδίσιον II. 437. init.
Ἀφροδίτη ἡ ἐν καλάμοις s. ἐν ἕλει II. 297.
ἀχανὲς, *non hians*, et *val de hians*. II. 52—54.
ἀχὴν I. 198. extr.
ἀωρόλειος II. 375.

B

B mediis vocibus interserebant Lacones et Cretenses. II. 97. extr.
βαθυχαῖος II. 377.
βαλάνισσα et βαλανὶς II. 154. C.
βάλλειν verbum accurate tractavit Eustathius. II. 73. — βάλλεσθαι de *iactis fundamentis* II. 73. B.
βαμβάλλειν et βαμβαίνειν II. 332. sq.
βᾶμες pro βῶμεν. II. 153. B.
βάραθρος de homine II. 142. C.
βάρδιστος II. 238. C.
βάρη vox inaudita. I. 35. (96.)

Digitized by Google

βασίλισσα et βασιλίς. II. 154. C.
βεβλαστάκω, verbum Dor. II. 317.
βῆναι s. ἐλθεῖν εἰς ἔριν ᾠδῆς τινι II. 130. init. — ἔβη cum particip. ap. Theocr. II. 138. A.
βιάζεσθαι τὰ ἄστρα II. 473.
βίου ἐνδεὴς, χρῄζων II. 69. A.
βλακίστατος II. 56. B.
βληχρὸς et ἀβληχρός. II. 36. A. sq.
βοϊστὶ λαλεῖν II. 228. B.
βόλεσθαι, βόλλεσθαι, βόλα, βόλλα pro βούλεσθαι cet. II. 416.
βότραχος et βόρταχος pro βάτραχος II. 149. A.
βουκολεῖν τὴν λύπην I. 159. extr.
βούκολος· Theocritus laudatur ἐν βουκόλοις. II. 443.
βουόα, ἀγέλη. II. 100. B.
Βούριννα I. 110. extr. 111. (6.) II. 378.
βοωνία Cretensibus dicta ἡ αὔλειος θύρα. II. 189. B.
βράτάχος pro βάτραχος II. 149. A.
βώτας Theocriteum pro βούτας. I. 33. (86.)

Γ.

γάλα, gen. τοῦ γάλα. II. 188. A.
γαλῆ, *mustela*, rapax. II. 161. C. γαλῆ, *homo mollis et inertiae deditus*. II. 346. sq.
γαλιδεῖς, *mustelarum pulli*. II. 248. A.
γαμβρὸς, *maritus*. II. 254. C.
γάμος ἱερὸς Iovis et Iunonis. II. 207. A.
γάνα Siculum pro γυνή. I. 106. (26.)
γεραίρειν prosae quoque vox. I. 120. (94.)
γέρων πέπλος II. 379. γέρων de *Charonte*. II. 397.
γερωία vel γερωνία Lacon. ἡ γερουσία II. 323.
γεφυρίζειν et γεφυριάζειν II. 4. B.
γίγνεσθαι· τί γένωμαι, *quid nobis fiet?* II. 199. C.
γραῖαι ὄϊες II. 148. C.
γράμματα, *picturae*. II. 216. C.
γράφειν, *pingere*. II. 215. A.
Γραφεῖς, Pherecratis comoedia. II. 215. A.

Δ.

δαγύς I. 63. (110.)
δαιθμὸς pro δασμὸς Dor. II. 301.

Digitized by Google

δάϝιον, δαΐον II. 323.
δακνᾶς ἵππος, ὄνος II. 182. B.
δάκνει ἵππος II. 182. A.
δαμάλη et δάμαλις I. 30. (75.)
Δάφνις prima correpta ap. Theocr. II. 136. A.
δεδοίκω I. 19. (16.) — δεδοίκομις forma Syracusana. ibid.
δεθμὸς, *lex*. II. 304.
δεῖ, *licet*. II. 191. A.
δεῖ pro δῆσον II. 501.
δεικηλίκτας Lac. *histrio* et *mimus*. II. 318.
δεκετὴς, δεκέτης, δεκαετὴς cet. II. 254. A.
Δευκαλίδης, rarior forma pro Δευκαλιωνίδης. II. 261. C.
Δευκαλίωνες, vel οἱ Δευκαλιωνίδαι vel ipse Deucalion. II. 260. sq.
δεύτερον γενέσθαι II. 399.
-δεὺς terminatio, forma velut patronym. in animantium pullis designandis. II. 247. B.
δήλεσθαι et δηλεῖσθαι, *velle*, Dor. I. 89. (27.) II. 82. A.
δηρίσομαι scribend. non δηρίσσομαι. I. 247. (70.) cf. II. 476.
διὰ verbis vim certandi indit. I. 104. extr.
διακονὶς, *homo futilis*. II. 358.
διακρανῶσαι I. 126. extr.
διαπεφυκέναι τινός. II. 431.
διᾶραι (οὐ) τὸ στόμα II. 52. A.
διάττεσθαι i. q. διάζεσθαι, *telam ordiri*. II. 22. extr.
διαφθορεύς II. 142. B.
δίδυμοι, οἱ ὄρχεις. II. 486.
δινεῖν, *rotare* et *vagari*. II. 217. C.
διτάλαντος οἶκος II. 144. C.
δίφραξ μαλακή. II. 340.
δίφρος ἐλεφάντινος II. 411.
Δίων, Δίνων et Δείνων permutata. II. 343.
δραχμιαῖον, τὸ δραχμῆς ἄξιον II. 144. C.
δρίφος pro δίφρος. II. 149. A.
δρόμος, *ambulacrum publicum*. II. 400.
δρόσος, *vinum*. II. 504.
δρυμὸς et ἄλσος qui differant. II. 436.
δύσερως I. 33. 102. (7.)
δύσσοος I. 74. (23.)
δωρίζειν et δωριάζειν II. 4. B.
δωρύττομαι I. 115. (42.)

Digitized by Google

E.

ἔαρ, *sanguis* s. *succus corporis* II. 413. 513.
ἔδαρ et εἶδαρ I. 140. extr.
ἐθέλειν Theocrito frequentius quam θέλειν. II. 185. B.
ἔθεν, modo ὀρθοτονούμενον, modo ἐγκλινόμενον. II. 477.
ἐθμὸς pro ἑσμός. II. 303.
εἴ τι pro ὅστις I. 110. init.
εἰ γὰρ, εἰ γὰρ, εἶ γάρ II. 58. B.
εἰ δ' ἄγε I. 62.
εἶα II. 178. A. εἶα δή I. 62.
εἶαρ v. ἔαρ.
εἰδύλλιον II. 425.
εἰδύλλεσθαι ibid.
εἴθε, *utinam*, a Theocr. suppressum. I. 105. extr.
εἴκειν, verbum amatorium. II. 515. sq.
εἶλε pro εἶχε saepe restituendum. II. 118. B.
εἰλεοὶ, *tormina*. II. 70. A.
Εἰλεοὶ, locus. ibid.
εἴλης ἄλκαρ, *munimentum adversus solis radios*. II. 180. B.
Εἵλωτες quinam a Spartanis dicti. II. 93. C.
εἰμὲς pro ἐσμὲν Theocriteum. I. 49. (5.)
εἰς omissum. κατατῖλαι λεπτὰ pro εἰς λ. cet. I. 73. (21.)
εἰς ἅμα, εἰς τρὶς, εἰς ἅλις I. 231. extr. — εἰς νέωτα II. 262. C. — εἰς ἔριν ᾠδῆς βῆναι, στῆναι, τινί. II. 130. init.
εἰσιέναι τὸν Ἀγαμέμνονα de *actore ad Agamemnonem repraesentandum prodeunte*. II. 235. A.
εἰσκαλεῖν, *introvocare e vestibulo*. II. 190. B.
εἰς κόλπον πτύειν. (Adde ex Ind.: Conf. Schol. ad Lucian. *Navigium*, et Epigram. Antholog. l. 4. p. 481.) II. 502.
ἐκ θυμοῦ, ἐκ ψυχῆς I. 57. (61.) — ἐκ ποδὸς i. q. ποδὶ I. 110. extr. — ἐξ ἀρχῆς II. 439. ἐξ ἀπάτης παίζειν, ὑβρίζειν II. 350.
ἐκ omittitur in ἄγειν χειρὸς etc. I. 82. (35.)
ἑκκαιδεκατάλαντος, *sedecim talentorum dotem afferens*. II. 145. A.
ἐκκαλεῖν, *foras evocare* II. 190. B.
ἑκαστέρω et ἑκαστάτω Ion. II. 59. A.
ἑκαστοτέρω pro ἑκαστέρω inauditum. I. 178. (7.) II. 56.
ἐκκνυζῶσαι, *deformare*. II. 223. A.
ἐκλελάθω I. 19. (16.)
ἐκμάσσεσθαι, *imitando exprimere*. II. 399.
ἐκπεποτῆσθαι τὰς φρένας I. 50. (18.) 158. (72.)

ἐκπο-

Digitized by Google

ἐκπονεῖν pro ἐκτελεῖν I. 119. (85.)
ἐκτὸς εἰ μή II. 435.
ἐλαχιστότερος a *Paulo* Apost. adhibitum. II. 56. B.
ἔλεον, ἐλεὸς, εἰλεὸς, *mensa coquinaria*, unde dicta. II. 70. B.
ἑλίχρυσος. I. 22. (30.)
ἕλκειν, *lacerare*. I. 44. (134.) II. 437.
ἕλω, ἕλλω cet. II. 70. C.
ἐμβατήρια Laconum carmina. II. 110. extr.
ἐμβραμένα ap. Sophr. i. q. ἡ εἱμαρμένη. II. 149. C.
ἐμείως, vetus forma Dor. pro ἐμεῖο. II. 129. B. 131. C.
ἐμὶν δοκεῖ. 148. (2.)
ἐμίνη pro ἐμὶν, Tarentinum. II. 12. C.
ἔμμανις vox Dor. rarior. II. 258. A.
ἐμοὶ pro ἐμοὶ δοκεῖ. I. 77. init.
ἔμπα, ἔμπας, ἔμπης. II. 296. init.
ἐμπερονατρίδες, ἀμπεχόναι περονάτιδες. II. 153. B.
ἔμπροσιν. I. 137. (6.)
ἔμψυχα, *spirantia*, simulacra. II. 219. A.
ἐν et ἐς cum gen. domum alicuius significat. II. 154. A.
ἐν Dor. pro εἰς quarto casu iunctum. II. 204. C.
ἐν καλῷ εἴης, *sis felix*. II. 211. C. — ἐν ἐλαφρῷ, ἐν εὐμαρεῖ, ἐν ὁμοίῳ cet. II. 298. — ἐν ὥρᾳ δειπνεῖν, *tempestive coenare*. II. 473.
ἐν Callimachus omittere solet. II. 73. extr.
ἐνατενίζειν. II. 512.
ἐνδριώνας I. 219. (23.)
ἐνδυκές. II. 71. C.
ἐνεργεῖν, ut ῥίζειν, per euphemismum positum. I. 86. init. II. 372. — ἐνεργεῖν τὴν ἔκφυσιν, *in herba carpenda exercitari*. II. 450.
ἐνιαυθμός. II. 301.
ἐνιδρύσθαι et ἱδρυθῆναι, *sedem fixisse alicubi*. II. 421. sq.
ἐνίστασθαι· οἱ ἐνεστακότες Κόσμοι. II. 99. C.
ἔνολβος et ἐνόλβιος. II. 346. Conf. II. 154. A.
ἐνς pro εἰς. II. 204. B.
ἐξάλλεσθαι de rebus *exarescentibus*. II. 500.
ἐξαπίνης, ἐξαίφνης ἐλθεῖν. II. 452.
ἔξοδος, ἀνάλωμα. II. 175. C.
ἑορτὴ λόγων. II. 156. C.
ἐπί· ἐπ' ἐμοῦ, *mea aetate*. I. 119. extr. — ἐπὶ τῆς ξένης II. 83. extr.
ἐπάνωθεν (οἱ ἐπάν.) I. 110. (4.)

Digitized by Google

ἐπαχθὴς et ἀπεχθὴς permutata. I. 36. extr.
ἐπευάζεσθαι, ἐπευάδδεσθαι II. 101. C. 328.
ἐπήβολος II. 416.
ἐπίλακος II. 494. init.
ἐπίπαστον φάρμακον I. 148. extr.
ἐπιῤῥεῖν dicitur ὄχλος. II. 205. C.
ἐπισίττειν I. 106. extr.
ἐπισύρεσθαι II. 373.
ἐπιστολεὺς ap. Lacon. *secundus a classis praefecto*. II. 87. seq.
ἐπιφθύζειν I. 57. (61.) II. 288.
ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον II. 369.
ἐπίχυσις II. 369. sq.
ἑπτάδραχμον, numus *valoris 7 drachmarum*. II. 146. init.
ἐρᾶν τι, structura suspecta. I. 138. (13.)
ἐργάζεσθαι τὸν ἄρτον II. 396. sq.
ἐρίδια II. 345.
ἔριθος, *lanifica* II. 214. B.
ἔροτις Cypriis ἑορτή. II. 149. A.
ἕρπειν Dor. *incedere, ire*. II. 245. A.
ἑρπετὰ Dor. quaevis animantia praeter volucria. II. 245. C.
ἔρυμα βελέων. II. 180. B.
Ἔρυξ mons, ἀρσενικῶς. II. 236. A.
ἑσλός. I. 140. (4.) 112. init.
ἑσμὸς γυναικῶν, λόγων cet. II. 303.
ἐσσύθη et ἔσσυτο Atticum. II. 90. A.
ἕστε pro ἕως. I. 16. (6.)
ἔστε κε, ut ἔστ' ἂν, semper subiunctivo iungitur. I. 16. (6.)
ἑσήκασι. Dor. ἑστάκαντι, apud Alexandr. ἕστακαν. Lacon. ἔττακαν. II. 216. C.
ἑστίασις λόγων. II. 156. C.
ἔσχατα γῆς. II. 61. A.
ἐσχατιὰ, *remotior* et *incultior agri pars*. II. 341.
ἐσχατώτερα. II. 56. B.
Ἐτέοκλος et Ἐτεοκλῆς. II. 259. init.
ἑτέρῳ ποδὶ ἐπιβαίνειν, *sinistro pede inniti*. II. 409.
ἔτος — ab ἔτος composita in έτης vel ετὴς desinentia secundum Grammaticos differunt. II. 254. A.
ἔτος assumendum ex praeced. v. ὀκτωκαιδεκέτης. I. 290. (28.)
ἔτυμα et ἐτύμως sive picta, seu sculpta. II. 216. A.
εὐάτριον. I. 221. (33.)
εὐάζειν. II. 328.

Digitized by Google

Εὐάστειραι Nymphae. Εὐαστὴς Bacchus. II. 328.
εὖδειν, significatu raro. I. 65. (126.)
εὐθαλὴς et εὐθάλεια II. 132. A.
εὔϊτερος I. 309. extr. II. 481.
εὔκνιστος, vox rariſſima. II. 460.
εὐναὶ, *ferarum luſtra*. II. 74.
εὐπάλαμον, *dextrum et ingenioſum*. II. 349.
Εὐρυπῶν, Εὐρυπᾶς, Εὐρυφῶν II. 92. C.
εὐχαῖος II. 377.
ἐφετὴν, ἐφετᾶς II. 510.
Ἔφυραῖον ἄστυ *Syracuſae*. II. 229. C.
ἔχω πόνον πράττων τι I. 124. extr. — ἔχει κάλλιστα II. 29. C.
ἐώρα pro αἰώρα. II. 65. C.

Z.

Ζάκυνθος primam corripit. II. 371.
ζατῶσα, vox ſuſpecta. I. 32. (85.)
ζειρὰ, *zona*. II. 44. init.
ζηλῶ σε τοῦ νοῦ II. 263. B.
ζύγαστρον, *arca*. II. 170. C.
ζυγὸς θύρας, ὁ μόχλος. II. 169. A.
-ζω. Verba in ἄζω, ἴζω, ἴζω, ὅζω, ὕζω Dorice in ἄσδω, ἰσδω cet. efferuntur et flectuntur ſic: — ξῶ — χα, γμαι, χθην. II. 312 ſq. Praeſens in ἄζω et ἴζω definentium Tarentini formabant in ἄσσω et ἴσσω, Boeoti in ἄδδω et ἰδδω, quod praecipue Laconum. II. 322. cf. 326. init.
ζωγράφοι vel ζωγράφος inſcriptae Comicorum fabulae. II. 215. A.
ζωὴ, *victus*. II. 424.
ζωογράφος pro ζωγράφος II. 216. init.

H.

ἦ ἐα Theocrito frequens. I. 36. (98.) 84. (53.) II. 306.
ἤ poſt comparativum redundans. I. 230. (27.) II. 348. extr.
ἠθικὸν (τὸ) in comoedia dominatur. II. 162. B.
ἠθικὸς λόγος, *morata oratio*. II. 163. A. ſq.
ἦθος· ἐν ἤθει, ſignificat et *animoſe*. II. 162. ſq.
-ῆμεν terminatio infinitivi Dor. pro ῆναι. II. 368.
ἦμις Theocrito frequentius quam ἦμεν. I. 54. (41.)
-ῃ Dor. infinitivi termino pro ειν. II. 456.
ἠίδει. I. 47. init.

Digitized by Google

ἤπαϱ, ut οὖθαϱ, de *agro fertili*. II. 274.
ἦϱι, *mane*. II. 401.
ἠϱίον, *ſepulcrum*. I. 42. (125.)
Ἡϱυκλος pro Ἡϱακλῆς. II. 17. extr.
ἠξώϊσσα et ἠϱῶσσα pro ἠϱώις. II. 154. C.
ἦς Doricum pro ἦν. II. 384. 386.
ἦσθε, ἦτε. I. 30. (66.)
Ἡφαίστου πομπή. II. 361.

Θ.

Θ et ϹϹ a librariis permutata. II. 303.
Θαητὸς Theocriteum pro Ion. θητός. II. 220. A.
Θάλαμαι, *ferarum luſtra*. II. 72. C.
Θάλλειν ſignif. tranſitivo. I. 308. (4.)
Θαλλός· θαλλὸν πϱοσείπειν, θαλλῷ συναϱπάσαι. II. 388.
Θάσασθαι Dor. pro θάσϭασθαι. II. 207. B.
Θάω, antiquiſſimis Graecis uſitatum. II. 105. A.
Θᾶσθαι verbi proprius uſus. II. 11. C. — Xenophonti ſignif. *admirari* et *amare*. II. 177. A.
Θάτϱια, *ſpectatrix*, et συνθάτϱια. II. 12. C.
Θεῖναι τὰ Ὀλύμπια (*curare Ol.*) non θέσθαι. II. 10. B. ſq.
Θεῖναι, *ponere, referre in rationes*. II. 63. B.
Θέϱιστϱον et θεϱίστϱιον. II. 209.
Θέος· ὦ θεοὶ, ὅσος ὄχλος. II. 191. C.
Θεσμοὶ eximie *Draconis leges*. II. 304.
Θῆσεῖ, ponet, Dor. non θήσει. II. 208. init.
Θίασος unde Grammatici ducant. II. 103. B.
Θῖνες et ἀκταὶ qui differant. II. 111. B.
Θιὸς Cretice *Deus*. II. 114. C.
Θλιβόμενος, *anguſtus*. II. 472.
-θμὸς terminationem in multis verbis poetae cuſtodiverunt. II. 300. ſeq.
Θολία, *umbraculum, an paraſol*. II. 179. init.
Θϱινάκη pro θϱίναξ. II. 507.
Θύϱον et ἀθύϱετον iunguntur. II. 389.
Θυλακίζειν. II. 112. B.
Θυλὰς et θύλαξ. II. 435.
Θυννοθήϱας mimi *Sophronis* nomen. II. 159. init.
Θύϱα ἡ αὐλειος a Cretenſibus dicta βοωνία, a Siculis αἴθουσα. II. 189. B.
Θυϱσαδδεῖ Lacon. II. 101. extr.

Digitized by Google

I.

I in N mutatum. II. 203. A. sq.
ἰάλεμος, *carmen ieiunum et frigidum*, et *homo frigidus*. II. 234. A.
ἱαρὸς pro ἱερὸς Heracleae dictum. II. 107. init.
ἰαυθμός II. 301.
Ἰβύκειον σχῆμα. II. 77. C.
ἴδ' ὡς. 166. A.
ἰδεῖν ἔλαιον, μύρον cet. II. 79. 371. — ἰδὼν ἤνυσα. II. 407.
-ίδης. Nomina in ίδης patronymica aeque legitima atque in ιωνίδης. II. 261. C.
-ίζω verborum terminatio. v ζω.
-ίζειν et ιάζειν verborum multorum duplex terminatio. II. 4. B.
-ιῆν pro εῖν Lacon. infinitivi terminatio. II. 89. C.
-ίκτης terminatio Dor. V. ακτης.
ἰλεὸς, ἰλυὸς, *serpentis latibulum*. II. 70—72.
ἴλλεσθαι, *se contorquere*. II. 74. B.
ἴλω, ἴλλω, ἰλύω cet. II. 70. C.
ἰνηθμός. II. 301.
ἴουλος, *prima lanugo*. II. 256. init.
-ίω. Verba in ίω producunt ἰῶτα. I. 247. (70.)
ἱππομανὲς, *plantae genus*. I. 55. (48.)
ἰσάξιος, ἰσαξιοῦσθαι. II. 499.
ἴσατι, ἴσαντι. II. 466.
ἱστὸς *telam* notat et *malum navis*. II. 173. extr.
ἱστουργοὶ, *lanificae*. II. 214. B.
ἴσχε et ἴαχε a librariis permutata. II. 334.
ἴϋγξ. II. 491.

K.

κα semper a Theocrito producitur. I. 17. (10.) II. 434.
κᾶδος et κῆδος. II. 21. B. C.
καθαιρεῖν ἱστὸν, *telam detexere*. II. 172. C. 174. B.
καθεῖλον τρεῖς ἱστοὺς quo sensu legatur ap. *Strabon*. II. 173. C.
καθίζειν, *reddere*. I. 26. (51.)
καὶ pro καὶ εἰ Theocriteum. II. 424.
καίειν et ἀποκαίειν de *frigore*. II. 44. C.
κακόκνημος, *venere detritus*. II. 498.
κάκτος, vox Siculorum. II. 452.
καλαμητὴς. I. 97. (111.)

Digitized by Google

καλλιώτερον. II. 56. B.
καλὸς· τὸ καλὸν περιλαμπὲς cet. I. 70. (3.)
καλύψαι et κάμψαι male permutata. II. 50. init.
Καπκαύτας Iovis nomen Lacon. II. 104.
καπυρὸς, prima correpta. I. 51. (24.)
καπυρὸν στόμα Μουσῶν. II. 380.
καριστὶ κίρισθαι. II. 393.
Κάρνειος Apollo pro Κράνιος. II. 149. A.
καρὸς Theocriteum, non κηρός. I. 43. (128.)
κάρρων Doricum. II. 133. C. 453.
κάρτερον εἶναί τινος, *imperium in aliquem exercere*. II. 230. C.
κατὰ κατ' ὄρους πίπτειν et similia. I. 41. 118.
καταβαίνειν ἀφ' ἱστῶν de *tela detexta*. II. 172. C.
καταβιβάζειν ἀφ' ἱστοῦ, *démonter la pièce*. II. 172. init.
καταδέσμοι et καταδίσεις vocab. magica. I. 48. 3. II. 439.
καταίζυξ vox non Graeca. I. 165. (32.)
καταικάπτειν. II. 390.
καταικυπτάζειν. II. 426.
καταλαγγὸς. II. 498.
καταυτίκα, vox nulla. I. 73. (21.)
κατειγίζεσθαι Lexicographis ignotum. II. 419.
κατηχὲς ὕδωρ. I. 17. (7.)
κατὸν, κατὰν, κοττὸν cet. I. 84. init.
καχλάζων αἰγιαλὸς. I. 104. (12.)
κείσομαι πισών. I. 77. (53.)
κεκροτῆσθαι ἐξ ἀκάτης. II. 195. B. 350.
κελίβη Ἀλυβηΐς, *argenteum poculum*. II. 439.
κελίσσειν. I. 221. (34.)
κὴξ Theocriteum pro κάξ. I. 44. (134.)
κηρόμιλι. II. 471.
κίβισις, vox Cypria. II. 435.
κιγκλοβάτης ἐυθμὸς. II. 500.
κινάκιτα, *serpentes*. II. 73. C.
κισσᾶν i. q. γινᾶν. II. 502.
κισσοῦ σκύφος, κίσσινος κοτύλη. I. 22. init.
κισσύβιον. I. 21. (27.)
κίστη, *vas mysticum*. II. 413. *vas pharmacopolae*. II. 414. κίστη, κιστὶς, κιστάς. ibid.
κιστοφορεῖν et κισσοφορεῖν. II. 413.
κλαὶς et κλαὶξ, Dor. *clavis*. II. 169. C.

Digitized by Google

κλᾶξαι, κλάξαι, κλάξ. I. 107. (32.) II. 315.
κλίος· a κλέος ducta nomina nonnulla etiam in κλος desinunt. II. 258. B. C.
κλεῖν pro κλεῖδα, *clavem*. II. 169. C.
κνάκων, κνακὸς, κνηκίας, κναικίας a colore sumpta vocabula. II. 443.
κνηκόπυροι ἡδοναί. II. 443.
κνισσοκόλαξ. II. 448.
κνυζῶσαι, *deformare*. II. 223. A.
κνύος, *scabies*. II. 224. B.
κνύω, κνύζω, κνυζάω, κνυζίω, κνυζόω. II. 223. A.
Κοικάδα, ancillae nomen in *Sophronis* mimo. II. 135. B. 158. A. B.
κοινῶνες (οἱ) Xenophontis vox. II. 47. A.
κολάζειν ἴσην, λόγον. II. 354.
κονίαν ἀπομάξαι. II. 354.
κονίζειν et κονιᾶν diversa significant. I. 22. (30.) κεκονισμένος et κεκονιμένος. ibid.
κοπτὴ, *placentae* genus. II. 443.
Κορίνθιον σχῆμα. I. 48.
κορυδαλλὶς ἐπιτυμβίδιος. I. 113. (22.)
κορύνη, media ancipiti. II. 412.
κόσμος τινὶ εἶναι aliquid dicitur. I. 220.
κόχλος κοῖλος. II. 408.
κοχυδεῖν et κοχύειν. I. 63. init.
κραντὴς, *dens*. I. 306. init.
κραντηρίζειν. II. 313.
κρέας, non κρεῦς, Theocrito usitatum. I. 16. (6.)
Κρηνίδες et Κρηναῖδες. II. 435.
κρεοκοπὶς κισσός. II. 419.
κρέταλον, *homo ad nequitias instructus*. II. 350.
κρεοτεῖν etiam de ferro *contuso* adhibitum. II. 197. C.
κρέτημα πάνσοφον etc. de *doloso*. II. 196. C. A. 350.
κρυμνός. I. 335.
κυλοιδιᾶν pro κοιλοιδιᾶν. I. 24. (38).
κυναῖδες, *quisquiliae* et ἀπομαγδαλιαί. II. 149. init. 344.
κυνῆ ἡλιοστιβὴς, *umbella*. II. 180. A.
κυνοθαρσὴς, *impudens*. II. 200. B.
κύπειρος et κύπειρον. I. 39. (106.)
κυρεῖν, *adipisci*, semper genitivo iungitur. I. 77. (51).
κυρίσσω. I. 101.
κυρίττιλος et κορύττιλος. I. 101. II. 299.
κύσαι primam semper corripit. II. 402.

Digitized by Google

κύων, *impudens*. II. 201. init.
κώθων. II. 286.
κωτίλαι, *garrulae* mulieres et aviculae. II. 221. B.
κωτίλλειν de *mulieribus*. II. 221. A.

Λ.

λαβεῖν, *emere*. II. 62.
λάγυνος Alexandrinis, Atticis λήγυνος. II. 511.
λαγυνοφορία, festum Alexandrinum. ibid.
λαγωδεῖς, *lepusculi*. II. 248.
λαῖτμα μέγα. II. 389.
λάκκος, omnium rerum *receptaculum*. II. 428.
λαλαγεῦντες τέττιγες I. 125. init.
λάρναξ, *arca*. II. 168. C. A.
λάσθεσθαι Theocriteum prò λάζεσθαι. II. 153. A.
λάχανα, *forum olitorium*. II. 462.
λαχανία γῆ. II. 356.
λέγειν τινά τι. II. 134. C.
λεῖος, *imberbis*. II. 374.
λελογχέναι τινὰ ὁ δαίμων dicitur. I. 83. init.
λεπτὸς τοῦρος, ἔριφος. I. 80. (20.)
λῆδος, λῆδον, λῆδιον I. λῆδιον. II. 403. Sed cf. I. 234. (10.)
ληκυθος, ληκυθίζειν, ληκύθιος Μοῦσα. II. 385.
λίνον primam semper corripit. II. 403.
λῖς scribendum περισπωμένως. I. 285. (246.)
λοξοβλέπειν et λοξαβλεπτεῖν non Graeca. I. 227. (12.)
λόχον ἀναμετρεῖσθαι. II. 412.
AY, AI, M, ductuum similitudo errores peperit. II. 49. extr.
λυγίζειν a lucta ad amoris palaestram translatum. II. 315.
λυκιδεῖς, *luporum catuli*. II. 247. B.
λύκου εἶδος. II. 390.
λύπη et λυπεῖν prima semper longa. II. 402.
Λυσιμελείας λίμνη. II. 519.
λυσσᾶν, luporum famelicorum. II. 445.

M.

M, IA, IN, a librariis confusa. II. 301. sq.
μᾶ, *mater*, ap. Siculos. II. 136. B. Idem an Theocriteum sit. II. 225. B. C.
μαίεσθαι ἐπί τινι. I. 55. (48.)

Digitized by Google

μάκτρα. II. 482.
μαλακώτερον ὕπνου. II. 253. B.
μάντις de *locusta*; it. de *virgine vetula*. II. 511. Iq.
μασθαλὶς, *poculum mammae habens figuram*. II. 122. A.
μαστὸς de *nutrice ipsa*. II. 188. A.
μέλει μοι τοῦτο et τούτου. II. 58. A.
μελικηρεῖς ſ. μελικηρίδες. II. 471.
μελιτοῦττα. I. 28. (58.)
Μελιτώδης *Proserpina* dicta. II. 229. A.
μέμφισθαι prima ancipiti. II. 405.
μέσθω pro μείζω rariſſimum. II. 81. A.
μεσημβρινὸν (τὸ). I. 112. (21.)
μέταξα. II. 345.
μεταίοιος et μίταιος inuſitata. II. 66. A.
μετρεῖν et μετρεῖσθαι. II. 467.
μέτριον et ἐυθμὸς quid differant. II. 16. B.
μῆλα, *quidquid gratum et iucundum*. II. 393.
μηλιαυθμός. II. 301.
μηχιγγις ſ. σμήριγγις. II. 344.
μῆχος κακοῦ, νόσου. II. 442.
μικκὸς Doricum. II. 187. A.
Μικκὸς et Μικκύλος in nomina propria transiere. II. 187. B.
Μίκκυθος, Μίκυθος et Σμίκυθος. II. 187. C.
μίτρα. II. 478. μίτρη φιλόμαστος. ibid.
μνᾶ ἀργυρίου. II. 176. A.
μναιαῖον, *mina aeſtimatum*. II. 145. B.
μονώτατος Lycurgi et Hyperidis vox. II. 257. C.
μόσχος gen. fem. I. 137. (6.)
μούσαξ Lacon. pro μύθαξ. II. 106. A.
Μορμολύκη nutrix Orci appellata a *Sophrone*. II. 184. A.
μορμολύκιον, μορμολύττεσθαι. II. 185. B.
Μορμὼ, οῦς et Μορμὼν, όνος. II. 184. C.
μορμὼ pro φεῦ vel ὦ. II. 184. C.
μῦθος ἀνθρώπων. I. 191. (106.)
μυκτηρίζειν et μυκτηριάζειν. II. 4. B.
μύρμηκες ἀπήρθμοι. II. 191. B.
μυρμηκιὰ ἀγαθῶν. II. 192. C.
μύττακα, τὰν μύστακα Lacones. II. 116. B.
μυχθίζειν. II. 402.
Μῶα. II. 102. A.

Digitized by Google

μῶνος an Dorienſibus uſitatum. I. 232. (42.) 233.
μῶσθαι II. 102. A.

N.

N in quibus Dorice ſcriptum pro Λ. II. 259. A.
νάκος, *pellis caprina*. II. 373.
νακοτίλτης et νακότιλτος. II. 345.
νᾶμα, *aqua*. II. 159. B.
ναστὸς, *placentae* genus. II. 243. B.
Ναύαιθος et Νήαιθος fluvius. I. 81. (24).
νείσσεσθαι et νίσσεσθαι. I. 113. extr.
Νέμεσις ὑστερόπους. II. 503.
νεόῤῥαπτος Graecis ignotum. I. 215. (3.)
νεύειν ἄλλως, *inclinare alio*. I. 121. extr.
Νηϊὰς, nomen puellae. II. 478.
νῆμα, non νᾶμα, *filum*. II. 213. B.
νήματα θεάων. ibid.
νικαξεῖν, forma inuſitata. I. 89. (28.)
νίκη primam ſemper producit. II. 470.
νίκημι Theocriteum. I. 108. extr.
νιν pro αὐτούς. II. 30. extr.
νίτρον, *locus ubi nitrum venibat*. II. 462.
νίτρον καὶ φῦκος. ibid.
νόμος, *nummus*. II. 138. B.
νυμφαῖον ἄντρον. II. 437.
νυός. II. 212. C.
νῶν non eſt Theocriteum. I. 159. (74.) 171. (21.)

Ξ.

ξένος de *eo quem nominare nolis*. I. 118. (73.)
ξηρός· ἐπὶ ξηροῖσι καθίζειν. I. 26. (57.) II. 121. C.
ξυνὸς pro κοινός. II. 46. C. — ξυνὰ ἀταρπὸς, *via leti*. II. 410.
ξυστὶς tum virorum, tum feminarum. II. 441. extr.

O.

ὀδύνη, *vulnus*. I. 225. (5.)
ὄζειν κακὸν, καλόν. I. 227. (10.) — ὄζειν τῶν αἰγιδίων. II. 471.
οἰναρέη et οἰνάρεον. I. 124. (134.)
οἰνόθρυπτος f. in uſu. II. 157. C.
οἶνος καὶ ἀλήθεια. II. 479.

Digitized by Google

ἄϊνος ἀναδενδρίτης. II. 504.
αἰνοῦσσα. I. 28. (58.)
- οισα participiorum terminatio Dor. pro ουσα; contra -ῦσα pro οῦσα. II. 238. A.
αἰστρεῖν, verbum ἐρετικόν. II. 464.
αἰσύϊα, *forum ubi vasa viminea venibant.* II. 483.
αἴφειν Dor. i. q. ὀπύειν. II. 497.
αἰφόλης, αἰφολίς. II. 497.
αἴχειν Lacon. II. 497.
ἀλβίζειν pro μακαρίζειν, ζηλοῦν. II. 263. B.
ἄλβιος, ὁ εὐδαίμων. II. 154. B.
ἄλιθρος de *homine.* II. 142. B.
ἀλολύζειν. I. 209. extr.
ἀμᾶ Dor. pro ὁμοῦ. I. 136. 4.
ἀμαλὸς, *mediocris conditionis homo.* II. 394.
ἀμοιόζυσμος, vox Lexicis ignota. II. 414.
Ὄμολος et Ὁμόλη, mons Theſſaliae. I. 121. init.
ἄμφα Lacon. pro ὁσμή. II. 325.
ἀναίμων· ἀνάδην· ἀνάμην etc. II. 201. ſq.
ἄνασθαι et ἄτισθαι diverſa. II. 202. A.
ἄξυλος. II. 444.
ἀξὺς et βλαχρὸς opponuntur. II. 39. A.
ἀξὺς ἄνθρωπος. II. 360.
ἀπιπτύειν. II. 496.
ἀπύειν. II. 497.
ἀπτᾶσθαι de *amore.* I. 116 extr.
ὅπως ſeq. fut., ſuppreſſo ὄφα, φρόντιζε cet., interdum addito. I. 40. (112.)
ὀρῶν δίφρον. II. 340.
ὄρσιος et ὤρσιος. II. 356.
ὀρώ Theocrito uſitatum. I. 289. (14.)
ὄρη, *vide*, Dor. II. 135. B.
ὀρχεῖσθαι τὸν Ἄδωνιν cet. II. 234. B. C.
-ος Dorica accuſativi terminatio pro ους. II. 252. A.
ὅστᾶ αὐτᾷ καὶ δέρμα λοιπά. I. 61. (89.)
ὅτι μὲν — ἄλλοτε δέ. I. 24. (36.)
ὅτιπερ ὄφελος, *praeſtantiſſimus quisque.* I. 110. init.
ὀττυομένη. II. 512.
οὐ pro υ Laconum. II. 106. C.
ΟΥ pro Ο et Ο pro ΟΥ antiquitus ſcriptum. II. 86. extr.
οὐ μέντοι vetus lectio in Iliade. II. 203. A.

Digitized by Google

οὐδ' ὅσον. I. 139. (20. 21.)
οὖθαρ ἀρούρης. II. 273.
Οὔλυμπος etiam Doriensibus usitatum. I. 231. (38.)
-ους ex -όεις. I. 28. (58.)
Ὄχη vel Ὄχης, mons Euboeae. II. 207. A.
ὀχὴ et ὀχεή. II. 78. A.
ὄχμος non simpliciter *seges*. I. 220.
ὀψοφαγίστατος. II. 96. B.

Π.

πα Dor. pro πω. I. 29. init.
παθητικὸν (τὸ) opp. τῷ ἠθικῷ. II. 163. C.
παίγνιον nusquam de deorum ἀγάλμασι dicitur. II. 237. C.
Παιδάρητος et Παιδάρατος, non Πεδάριτος nec Παιδάριτος. II. 85. B.
παιδίον, ὁ μικρὸς παῖς. II. 186. C.
παίζειν, *furari* II. 197. A. — παίζειν ἀστραγάλοις. II. 237. A.
πάϊν pro παῖδα II. 169. C.
παῖς primitus scriptum παῖδς. II. 186. init.
παῖσδα pro παῖδα, forma nulla. II. 186. B.
παίσδειν, Dor. *ludere*. II. 186. C.
πακτὰ, *lac coactum*. I. 229. (26.)
πάλαι ποτέ. II. 458.
Παλλαναῖος, ex Thracica Chersoneso. II. 189. A.
πανεύειν γυναῖκας. II. 498.
πᾶς· πάντα εἶναί τινι. II. 394. τὸ πᾶν βουκόλος et similia. II. 264.
πᾶξαι Theocriteum, non πάξασθαι. I. 81. extr.
πὰρ pro παρά. II. 112. A.
παρά· παρ' οἴνῳ, παρ' οἶνον, παρὰ κρατῆρα cet. II. 314.
παρὰ σταθμὴν ἰέναι. II. 491.
παραβάτις. I. 75. (31) II. 370.
παραλογίσασθαι. II. 194. B.
πάραρος, παράορος, παρήορος etc. II. 63—69. Cf. 341.
παραῤῥεῖν τῶν φρενῶν. II. 64. init.
παραστάδες, *ianua*, non παραστάς. I. 277. (103.)
πάρδαλιν ἐνῆφθαι, ut λέοντα περιβεβλῆσθαι. II. 486.
παρειπεῖν, *verbis in fraudem impellere*. II. 194. B.
παρέρπειν. I. 184. (48.) II. 194. A.
παρέωρος, vox nulla. II. 65. C. Cf. 341.
παρήορος equus. II. 65. B.
παρθένι pro παρθένῳ vitiosum. I. 295. (47.)
παριστίδιος. II. 352.

Digitized by Google

κριστορεῖν II. 489.
κρὸς pro πηρὸς nusquam reperitur. II. 148. C.
κάσασθαι, *sibi comparare*. II. 227. πεπᾶσθαι, *possidere*. ibid.
πασάμενος ἐπίτασσε. II. 226. B. C.
εδάορος pro μετήορος. II. 66. A.
ελέκεις καὶ λαμπάδες comessantium. I. 65. (126.)
ελληνεὺς ex Achaia. II. 189. A.
ελλήνιος nonnisi ap. Steph Byz. legitur. ibid.
ελοπονναυσιστὶ, an forma proba. II. 228. A.
εντάδραχμον numus. II. 146. A.
ενταδράχμους νέας ἀποδόσθαι. II. 144. C.
εντηκοντάδραχμον numus. II 146. A.
εποιήκω verbum Dor. II. 317.
επόνθω. I. 19. (16.)
τέρι pro περίεστι, *superest*, non fuit in usu. II. 255. C.
περίβολοι ἱεροί. II. 55. B.
περιειμένος ὀργάν. II. 292. sq.
εφύκω. I. 19. (16.)
τῆ ποκα; II. 353.
τῆξαι τυρόν. I. 229. (26.)
τηρὰ et ἀνάπηρα, *mutila*. II. 148. A.
πιάζω. II. 314. Cf. I. 242. (9.)
πιτύα, πυτία et πυετία. II. 455.
πλακερὸς et πλοκερός I. 112. (18.) II. 378.
πλακερὸς ζωστήρ. II. 378.
πλάθανον, *vas coquendis placentis*. II. 242. B.
πλατανιστᾶς, -στοῦς -ών. I. 222. (44).
πλατάνιστος, ἡ πλάτανος. ibid.
πλατειάζειν, *Dorico more loqui*. II. 222. A.
Πλάτων semper philosophum designat; Comicus dicitur Πλάτων ὁ κωμικός. II. 160. A.
πλέον δυοῖν μνᾶν et πλέον ἢ δυοῖν μνᾶν. II. 348.
πλοῦτος voc. unde ductum. II. 35. C.
πνίγειν et πνιγίζειν, verbum praetextatum. II. 375.
ποδορρᾳγὴς fons. II. 378.
ποιεῖν τὸν ἀγῶνα. II. 11. init.
ποιμαίνειν τὸν ἔρωτα. I. 159. extr.
πόλις de *metropoli*. I. 109. init.
πολύαινος ap. Hom. pro πολύμυθος. II. 240. B.
πολυγήραος s. πολυγήρως, vox rarior. II. 448.
πολυγράμματος, στιγματίας. II. 509.

Digitized by Google

πολύς· πολὺς ἐπαινθεῖ. II. 376. πολὺς δόμος, *ampla* domus. I. 375. (28.)
ποντῖν an de *panis* confectione. II. 242. A. Cf. 357.
πόνον εἶχον λαλαγεῦντες· etc. I. 124. (139.)
ποξδαλιδεῖς, ποξδαλέων σκύμνοι. I. 192. (121.)
ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι Theocriteum. II. 246. B.
ποτιμειότερος, *mitior* et *suavior*. II. 418.
πότμος, prima ap. Theocr. correpta. II. 136. A.
ποττῶ Διὸς, ποττὸν, ποττὰν etc. I. 84. init.
ποῶ an Doricum. I. 128. sq.
πρὰν ποκα. II. 384.
πρειγυτὰς in Creta *legatus*. II. 151. B. C.
πρειγυτήϊον, *legativum*. II. 152. C.
πρείγιστος (βουλᾶς) *princeps senatus*. II. 152. A.
πρεισβεῖα dicta et ἐφεδία ac πρεσεῖα. II. 153. init.
πρεισβευτὰς, *legatus*; *legati* πρέισβεις et πρεσβευταί. II. 151. init.
πρέισβυς et πρείσβιστος. II. 150. C.
πρεισβύτατος et παλαιότατος multum diversa. II. 151. init.
Πρίηπος Theocriteum. I. 31. (80.)
προγένειος. I. 71. (9.)
προίκιος ἀοιδὸς, *cicada*. II. 494.
προλαλεῖν, *garrire*. II. 460. πρόλαλος. ibid.
προπομπὴ, προπέμπειν. II. 5. C.
πρός· πρὸς ἴξιν, χάριν, ὕβριν. cet. II. 343. πρός τινα ἐρίζειν. I. 89. (23.)
προσκυγκλίζεσθαι. II. 500.
προσκυνεῖσθαι. II. 501.
προσπαίζειν dicuntur et fluctus littora alludentes. I. 103. extr.
προστιθέναι τὴν ψυχήν. II. 177. C. 349.
πρόσφαγμα θεῷ. II. 465.
πρώϊαν prima ancipiti. II. 461.
πρωΐος. II. 494.
πρωτόνυμφος. II. 368.
πρωτόρρυτον γάλα. II. 366.
Πυθαεὺς vel Πυθαιεὺς *Apollo* Argivorum. II. 324.
πυραμοῦς. I. 28. (58.)
πυρρὸς *de prima lanugine*. I. 193. (130.) II. 256. B.
πυρσοὶ, *amoris ignes*. II. 474.
πυρφόρα βίλη, πυρφόρος ἰδέη *Cupidinis*. II. 293.
πωμὰν pro ποιμὰν an dixerint Dores. I. 21. (23.)

Digitized by Google

P.

Ρ transpositum Dorice et Aeolice. II. 149. A.
Ρ post vocalem brevem duplicatum. II. 254. C.
ῥέδδειν pro ῥέζειν. II. 120. A.
ῥέθος. II. 417.
ῥεῖν et ῥεῦμα de *turba*. II. 205. C.
Ῥήνη, Ῥήναια et Ῥήνεια insula. II. 469.
ῥίσκος. II. 168. C.
ῥοδωνιὰ, *pudendum muliebre*. II. 513. extr.
ῥυθμὸς et μέτρον qui differant. II. 16. B.
ῥυθμὸς s. ῥυσμὸς ὠυτός. II. 414.
ῥυσσὰ βουλευτήρια. II. 468.
ῥωγμὸς et ῥωχμός. I. 338. (1.)

Σ.

Σ mediis vocalibus eiectum Lacon. II. 99. sq.
Σ pro Θ Lacon. II. 103. B. 323.
Σ in sequentem consonantem mutatum. II. 115. sq.
σάμβαλα. II. 436.
σαίνειν de *fluctibus*. I. 103.
σαλία Lacon. pro θολία. II. 179. B.
σάτινοι πυροί. II. 510.
σάω· σέω· σόω· σύω. II. 89. B.
σειραῖος, σειραφόρος equus. II. 65. B.
σέλινον, *pars muliebris*. II. 513. extr.
σέρμοι Lacon. pro θέρμοι, *lupini*. II. 106. B.
σεσηρέναι quinam dicantur. I. 228. (15.)
σηκὸς εὐίερος. II. 481.
σησαμοῦς. I. 28. (58.)
σητάνειος ἄρτος. II. 510.
σίζω vel σίττω, *sibilo incito*. I. 106. extr.
Σιμαίθα maga. II. 307.
σινδὼν φιλέθειρος. II. 478.
σιὸν *deum* vocabant Lacones. II. 113. A.
Σιώ· ναὶ τὼ Σιώ, *per Castores*, virorum etiam iusiur. II. 113. B.
σκευὴ et σκεῦος, τὸ αἰδοῖον. II. 427.
σκηναὶ, *venditorum tentoria in nundinis* cet. II. 139. C.
σκιάδια vel σκιάδεια. II. 179. C.
σκίρα, genus umbellarum Athenis. II. 179. B.
Σκοπάδαι an et Σκοπάδες dicti. I. 199. (36.)

Digitized by Google

σκύτινα δαιμόνια. II. 361.
σμήριγγες et μήριγγες. II. 344.
σοΐξαι, formae Lacon., pro σῶσαι, ratio. II. 320.
Σοῦς propr. nomen Laconis. II. 90. C. *Sous* rex Spartan. II. 91. sqq.
σοῦσθαι, Atticum. II. 90. init.
σπέργυς, ὁ πρέσβυς. II. 150. B.
σπέρχεσθαι. II. 48. init.
στατηριαῖον, τὸ στατῆρος ἄξιον. II. 144. C.
στέλλεσθαι de *arteriis*. II. 456.
στεφανοπλόκια, *locus ubi corollae venibant*. II. 462.
στηθομελεῖς τέττιγες. I. 125. init.
στόμα Μουσῶν de *poeta*. II. 380.
στομάλιμνον. I. 80. (23.)
στύμα pro στόμα. I. 303. (20.)
σὺ ante liquidam productum. II. 408.
σῦκον, vox praetextata. II. 427.
σύμα, θυσία, Lacon. II. 111. B.
σὺν omissum. II. 458.
συναγείρομαι, *vires recolligo*. II. 205. B.
συνάμα. I. 231. extr.
συνοικίαι. II. 519.
συντάττεσθαι ap. Scholiastas pro ἐντυγχάνειν, *colloqui*. II. 517.
συφὸς pro σοφός. I. 300. (19.)
σφύζειν et σφυγμὸς, medicorum vocabula. II. 456.
σωρὸς χρημάτων. II. 422.

T.

τάπητες et ἀμφιτάπητες. II. 251. A.
ταραντινίδιον. II. 209. C.
τὲ Dor. pro σέ. I. 16. (5.)
τεθμός. II. 301. 304.
τεῖδε, vetus forma pro τῇδε. I. 98. (118.) II. 291.
τεῖνδε Dor. pro ἐνταῦθα Theocrito restituendum. II. 290.
τεοῦς. I. 152. init. II. 453.
τετελεσμένον ἄγαλμα. II. 490.
τετράδραχμον et τέτραχμον differunt. II. 146. A.
τετραπήχεις, *homines procera statura*. II. 141. init.
τεῦς. I. 65. (126.) I. 90. extr. II. 446.
τέχνη, prima correpta. II. 136. A.
τῆθεν, vox nulla. I. 74. (25.)
τηνῶ Dor. pro τηνῶθε. II. 159. A.

τητᾶσθαι.

Digitized by Google

τετᾶσθαι. II. 17. A.
τῆτε, *accipite*. II. 17. A.
τί γένωμαι; II. 199. C.
τί τοῦτ' ἐμοί; *quid mea id refert?* II. 226. init.
τιθέναι, *in rationes referre*. II. 63. init.
τίλλειν pr. de *lana*. II. 345.
τίνη pro τὶν vel σοί, Lacon. II. 113. init.
τίς ἐστι; et τί ἐστι; differunt. II. 224. A.
τὸ pro ὃ ap. Theocr. I. 17. (7.)
τοιαῦτα, prima ancipiti. II. 343.
τουτόθι et τουτῶθεν. I. 104. extr.
τραπίζα dictum pro τετράπεζα. II. 146. A.
τρέφειν de *caseo conficiendo*. II. 476. τρέφειν τυρὸν, dubia locutio. I. 278 (106.)
τριβακὸν ἱμάτιον II. 504.
Τριακάρανον, castellum τῆς Φλιασίας. II. 263. C.
Τριναχρία, Τρινακία, Θρινακία, urbs Siculorum primaria, et insula ipsa. II. 487.
Τριόπιον et Τρίοπος. II. 520.
τριόρχας. II. 427.
τρισκαιδεκάπηχυς ἀνήρ. II. 140. A.
τρίφαλης. II. 427. Nomen hoc fabulae Aristophanis. ibid.
τριφίλητος, τρισίχθιστος, τρισπίθητος. II. 220. A. 427.
τριχόλεπτος et λεπτόθριξ. II. 503.
τρυγόνες, *garrulae mulieres*. II. 221. C.
τρυγόνες λαλίστατοι. ibid.
τρυθῆναι· τρυχθῆναι et τρυχωθῆναι. II. 30. B.
τὺ Dor. II. 365.
τύγα. I. 18. (11.) II. 367.
τυίδε pro τῇδε vetus forma. II. 291. extr.
τύμβος de *homine*. II. 142. B.
τυρίσδειν pro συρίζειν. I. 15. (3.)
τυρόεις ἄρτος· τυρωῦς. I. 28. (58.)

Υ.

ὑάλινος παῖς, ὑαλῆν ὄψις. II. 455.
ὑγρὸς, *mollis* et *flexilis*. I. 27. (55.)
ὑδάτινος, *molliculus*. II. 359.
ὑὸν τίθεσθαι vel ποιεῖσθαι. II. 95. B.
ὑοὶ ἀληθινοὶ et θετοὶ f. ποιητοί. II. 95. C.

Digitized by Google

ὑιάσασθαι. II. 95. C.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε. I. 224.
ὕμνιος. I. 300. (19.) 303. (20.)
ὑμὸς, priore ubique producta. I. 253. (169.)
ὑπαυλεῖν. II. 59. init.
ὑπερβαῖον pro ὑπερῷον. II. 98.
ὑπέρτερόν τινος εἶναι. II. 458.
ὑπήνιμος. II. 408.
ὑπὸ μίαν χλαῖναν οἴχεσθαι. I. 218. (19.)
ὑποκόλπιος. II. 459.
ὑποξέειν, *paullatim defluere*. I. 123. (121.)
ὑστεράπους. II. 503.

Φ.

φάλης. II. 426.
φάρσυνος, Dor. pro θάρσυνος. II. 212. B.
φέρεσθαι τὰ πρῶτα cet. I. 18. (11.)
φθόρος ἀργυρίου de *homine*. II. 142. B.
φιαρός. I. 151. II. 425.
φιλοίφης f. φίλοιφος. II. 497.
Φίλιστος, Φιλιστίων, Φιλίστα, Φιλίστιον. II. 307.
φιλίων et φίλιππος. ibid.
Φίντις, Φιντίας, Φίντυλος propria Dorienſium nomina. II. 259. A.
φλίβεσθαι pro θλίβεσθαι. I. 226. (4.) II. 211. A.
φόνος homo dicitur. II. 142. B.
φοινίξ. II. 102. C.
φράζειν et φράζεσθαι diverſa. I. 58.
φρεμπάρωσις. II. 148. C.
φυκιόεντα λῆδα. II. 404.
φυλάκισσα et φυλακίς. II. 154. C.
φυλάσσειν pro φέρειν. I. 117. (64.)
φυσᾶν ἀσκὸν, τύμπανον, λήκυθον. II. 385. extr.

X.

X, Λ. X, Α. X, Δ. male permutata a librariis. II. 118. init.
χαὸς et χαιός. II. 377.
χαίρων, *impune*. II. 381.
χειὰ, *latibulum* ſerpentis. II. 78.
χείσεται unde ductum. II. 78. B.
χελιδονιδεῦς, *hirundinum pulli*. II. 247. C.

Digitized by Google

χέες. II. 468.
χλωρὸν γόνυ. II. 285.
χρὴ, *licet*. II. 191. A.
χρήζειν, *velle*, ſeq. infinit. II. 161. B.
χρῆμα μέγα Λακαινᾶν. I. 215. extr.
χρῆμα σοφόν τι ὁ ἄνθρωπος. II. 219. B.
χρόνου πολλοῦ pro διὰ π. χρ. II. 28.
χρόνῳ. ibid.
χώρα· ἐς χώραν βῆναι etc. II. 205. init.
χῶρος, *ager* ſ. *villa ruſtica*. II. 390.

Ψ.

ψιθύρισμα τῶν δένδρων. I. 15.
ψιττάζειν. I. 106. extr.

Ω.

ᾦ admirantis et ᾤζειν. II. 250. A.
ω pro ου in particip. Lacon. II. 101. extr.
-ῶσα Lacon. participii terminatio pro ουσα. II. 102. init. et 323.
Ὡαρίων et Ὡρίων. II. 454.
-ώζω. Verba πλώζω, χρώζω cet. olim ſcripta πλωΐζω, χρωΐζω cet, ut contracta e vetuſtis πλοΐζω, χροΐζω cet. II. 320.
ὠνομασμένος, *clarus*. II. 407.
ὦνος. I. 28. (57.)
ὦρα· ὥρα δή σοι ſeq. infinit. II. 156. B. εἰς ὥρας ἐν καλῷ εἶης. II. 210. A. μὴ εἰς ὥρας ἴκοιο. II. 211. B.
Ὡρῶν ἐπὶ χρήναις πεπλύσθαι, Ὡρῶν ὄζειν. I. 47. (149.)
ὥρειος et ὄρειος. II. 356.
ὡς pro εἰς. I. 18. (13.)
ὡς - ὡς - ὡς. I. 60. (82.)

Digitized by Google

INDEX LATINUS.

A.

Adiectivum pro adverbio, ἠοῖος, ἑωθινὸς cet. I. 112. extr. II. 380. Adiectiva duplici significatu, activo et passivo. II. 31. B.
Adonia Cyrilli Alex. aevo adhuc celebrata Alexandriae. II. 6—8.
Adonidis horti. II. 241. A. 355.
Adoptare filium quomodo Gr. dicatur. II. 95. B.
Adverbia in εἰ desinentia, ἀκλαυτεὶ cet. II. 49. init.
Aegilus, Aegilia, pagus Atticae. I. 46. II. 438.
Aegyptii ἕλειοι. II. 296. πανοῦργοι. II. 195. B.
Aelianus de N. A. em. II. 76. B. 247. B. 500. V. H. em. II. 439. ap. Suid. v. ἄμαχος ill. II. 433.
Aeschines Or. in Ctes. em. II. 60. C.
Aeschines Socr. em. II. 449. 482.
Aeschylus S. c. Th. em. II. 49. A. in Prom. Sol. ap. Steph. Byz. II. 36. init.
Aethiolas, Menelai ex Helena filius. I. 223. extr.
Africani Cesti em. II. 182. C.
Alcaeus em. II. 66. A. 437.
Alciphro em. I. 70. (3.) Theocritum respiciens. II. 366.
Alcmanis versus em. II. 58. C. II. 105. init. *Alcmanis* verba quaedam Callimacho adscripta. II. 106. C.
Aleuadae. II. 519.
Alliteratio Theocrito amata. II. 415.
Ammonius Grammaticus em. p. 209. A.
Amor ψυχῆς ἀκονή. II. 275.
Animalium nomina rustica a colore ducta. II. 279.
Anthologia v. Epigrammata.
Antiphanes Com. ap. Harpocrat. v. ξυστὶς em. II. 442.
Antiphon Or. II. 118. B.
Antiphon Sophista verbis saepe novam significationem indidit. II. 34. A.
M. *Antoninus* lib. 3. em. II. 30. B. lib. 8. em. II. 309.

Digitized by Google

Apollinarius Metaphr. Pſalm. em. II. 403.
Apollo Amyclaeus. II. 101. init. — Πυθαεὺς vel Πυθαυὺς. II. 324.
Apollodori Com. Galatea. II. 406.
Apollodori commentarii in Sophronis mimos. II. 17. init.
Apollonii Alex. ined. II. 24. 58. init. 105. init. et A. 130. ſq.
Apollonius Rhod. I. em. I. 229. extr.
Apoſiopeſis quaedam de re turpicula. I. 38. (105.) II. 366.
Aquilae forma indutus Iupiter, quum raperet Ganymedem. I. 232. 41. Aquilae Iovis in tutela. II. 249. init.
Archilochi verba ap. Euſtath. aliunde ignota. II. 230. V. et Schol. Theocr.
Archippus Com. ap. Polluc. em. II. 345.
Archonidas et *Archondas.* II. 92. B.
Archytas ap. Diog. Laert. em. II. 313. 368.
Ariſtippi Arcadica. II. 485.
Ariſtophanes Lyſiſtr. ill. et em. II. 100. ſq. em. II. 105. B. 107. C. A. 319. 323. (cf. 367.) 325. 377. expl. II. 512. Theſmoph. em. II. 501. Acharn. em. II. 326. Veſp. em. II. 366. 472. Pace em. II. 458. Nub. ill. II. 475. ἐν τῷ Γήρᾳ ap. Aelian. H. A. II. 500. V. et Schol. Theocr.
Ariſtophanis Byz. Gloſſarium Laconicum. II. 121. A.
Arſinoae Veneris templum. II. 193. B.
Athenaeus Platoni iniquus. II. 9. A. — lib. 3. em. II. 243. lib. 10. em. 443. init. lib. 11. em. II. 122. C. A. B. 281. 314. init. lib. 13. em. II. 116. C.
Athenaeo laudati Scriptores em.: *Alcaeus.* II. 395. *Alexander Aetolus.* II. 30. C. *Alexis.* II. 62. extr. 63. B. *Alexis Samius.* II. 297. *Antiphanes Com.* 448. 463. ſq. *Apollodorus Com.* II. 190. A. *Apollophanes Com.* II. 301. ſq. *Archeſtratus.* II. 302. *Ariſtias.* II. 282. *Ariſtophanes* in Triphalete. II. 427. *Ariſtopteles.* II. 9. A. *Aſius Samius.* II. 448. *Choerilus.* II. 346. *Cratinus.* II. 448. Eiusd. verſus detectus. II. 45. init. *Dinon.* II. 439. *Diphilus Com.* ill. II. 462. *Epicharmus.* II. 42. ſq. 386. 417. 434. 454. 466. *Eratoſthenes.* II. 511. *Eubulus.* II. 348. *Gorgias.* II. 146. B. *Hedylus.* II. 193. B. *Heraclidae Com.* ἕξεις e Theopompo hiſt. depromptam videri. II. 283. *Hermeſianax.* II. 397. *Hippolochus.* II. 495. ſq. *Niceratus.* II. 419. *Pherecrates.* II. 471. *Philetaerus.* II. 407. *Polemo.* II. 286. *Sopater* ill. II. 443. *Sophocles* in Thamyra. II. 45. B. in Hippodamia. II. 491. *Sophron.* II. 158. init. 313. 366. *Strattis Com.* II. 326. *Theophraſtus* II. 369.

Digitized by Google

Theopompus Com. II. 463. 468. *Timocles Com.* II. 509. *Timon.* II. 176. A. *Xenarchus Com.* II. 501. *Xenophanes.* II. 251. init.

B

Babriae verſus Choliamb. ap. Iulian. II. 347.
Bacchus Maenadum praeſultator. II. 329.
Banerii res antiquas enarrandi ratio. II. 4. ſq.
Barba Spartiatarum prolixa. II. 116. B. Barbam primam ponebant anno demum aetatis XXI. II. 255. C.
Baſilis meretrix. II. 407.
Bucolicus verſus. II. 278. quoties recurrat apud Theocr. et apud Virgil. ibid.
Butas, Erycis pater. II. 518.

C.

Cadi cum faece ſiccati. I. 118. init.
Callimachus em. h. in Cer. II. 32. A. h. in Iov. II. 72. 73. h. in Del. II. 205. init. h. in Dian. II. 210. init. 369. 451. conf. 183. B. Lav. Pall. II. 140. init. Epigram. em. II. 187. B. 188. init. 409. 414. vind. II. 478. Fragm. ap. Schol. Soph. em. II. 180. B. ap. Apollon. Lex. MS. em. II. 384. apud Etymol. em. II. 506. ſq. Vid. et Schol. Theocr.
Canes ad fores veſtibuli. II. 190. init.
Cantare Oreſten matricidam. II. 235. A.
Carmina δεσμωτικὰ, μιμητικὰ et μικτά. II. 9. 10.
Cauſia Macedonica. II. 181. B. ſq.
Chryſoſtomus (Io.) em. II. 175. C.
Cianorum feſtum raptum Hylam quaerentium. II. 295.
Cicadae rore viventes. II. 495.
Cicero em. Tuſc. lib. 2. II. 111. A. de Orat. lib. 2. II. 471.
Clavis de humero ſuſpenſa. II. 169. A.
Cneci uſus apud vett. II. 443. 456.
Comici muliercularum nominibus fabulas inſignientes. II. 406. Comici etiam movent τὰ πάθη. II. 163. C.
Corinnae verſus em. II. 133. B. 454. 455.
Corinthi feminarum genus fuit honoratiſſimum. II. 12. A.
Cormus paraſitus. II. 302.
Cornelius Nep. diverſa confundens. II. 102. C.
Cornutus de N. D. em. II. 480.

Digitized by Google

Corollis ab amatoribus redimitae domus. II. 370.
Corpus sepulcrum animae. II. 309. vestis animae. ibid.
Crateuas medicus et herbarius. II. 514. Huius nomine fabulam inscripsit Alexis Com. ibid.
Cratinus ap. Hesych. em. II. 422. ap. Suid. II. 514. V. et Athenaeus ac Schol. Theocr.
Croton εὔανδρος πόλις. II. 371.
Cynisca, Agesilai soror, Olympiae curru vicit. I. 15. A.
Cyrilli Glossarium em. II. 175. C.

D.

Demetrius Calatianus scriptor. II. 488.
in *Demosthenis* oratt. diversis eadem continua. II. 60. A.
Demosthenis Thracis Odysseae paraphrasis. II. 166. extr.
Dercyllus Argolica scripsit patria dialecto. II. 100. init.
Digamma aeol. in mediis vocibus. II. 97. 323.
Dinias Argolicorum scriptor. II. 134. C.
Dinonis Persica, unde multa Aelianus. II. 134. C.
Diodori Glossarium Italicum. II. 123. init.
Diogenes Laërt. em. II. 10. B. 118. B. 212. C. 368.
Dionysius Halic. A. R. em. II. 65. A. 341.
Doricae dialecti voces et formas exhibet *Index Graecus.*
Dorienses origine superbiebant. II. 229. C.
Doriensium quorundam et Aeolum dialectus ex diphthongis alteram vocalem in seq. liquidam transmutabat, ut ἐρεβεννὸς, φαεννὸς, βολλὰ etc. II. 203. C.
Dorismus nimius vel alia de causa damnatus. I. 15. (3.) 16. (ἐστε.) 21. (23.) 49. (4.) 57. (64.) 60. (79) 61. (94.) 75. (33.) 80. (17.) 81. 85. (60.) 86. (πλαροῖ add. 131. 134.) 89. 95. (90.) 97. (108.) 98. (115.) 100. (194.) 105. (26.) 107. (31.) 112. (12. cf. p. 110.) 119. (86.) 127. 139. (26) 144. (23.) 148. (2.) 150. (14.) 153. (33.) 159. (νῶν. cf. p. 171.) 174. (ἐπανῆνθε, πλευσεῦμαι.) 192. (πάρεντι.) 202. (βαστάσδοντι.) 204. 207. (γυναικᾶν.) 210. 232. 233. (μῶνος et fim. add. 231. v. 38.) II. 148. C. 191. A. 206. B.
Dorismus recentior. I. 322. (12.)

E.

Eia, quid stas? II. 178. extr.
Echenaïs nympha Daphnidi amata. I. 32. (85.)
Edoni et *Hebrus* iunguntur. I. 122. init.

Digitized by Google

Ellipsis praepos. ἀντί. I. 28. (57.) praepos. εἰς. I. 73. (21.) verbi ἰέναι. II. 263. B.
Emendi verba ap. Gr. genitivo pretii iuncta. II. 138. B.
Emere melius est cui imperes, II. 226. C.
Endo, indo, indu ex ἐνδὸν s. ἐνδοῖ ortum. II. 204. B.
Epicharmi comoediarum tituli aliqui. II. 132. C.
Epigrammata Anthologiae MS. II. 15. B. 28. init. 188. B. 214. init. 216. sq. 374. init. 392. extr. 474. 493. 500. 503.
Agathiae epigr. ined. II. 493.
Antipatri epigr. em. II. 435. 495.
Archiae epigr. em. 189. A.
Asclepiadis epigr. ined. II. 503.
Automedontis epigr. em. II. 461.
Dioscoridis epigr. em. II. 409. extr.
Diotimi epigr. em. II. 436.
Erinnae epigr. em. II. 349.
Hedyli epigr. em. II. 193. B.
Leonidae epigr. em. II. 351.
Mucii epigr. em. II. 372.
Nicerati epigr. em. II. 419.
Nossidis epigr. em. II. 217. B. C.
Onestae epigr. em. II. 378.
Pauli Silentiarii epigr, em. II. 376. 392. 474.
Philippi epigr. em. II. 448.
Stratonis epigr. em. II 374. 443. 455. 503. ill. II. 462.
Theodoridae epigr. em. II. 385.
Tymnis epigr. em. II. 188. B.
Incertorum auctorum epigr. em. II. 342. 357. 374. 395.
Epigrammatographi Theocritum imitati. II. 358. sq. 420. sq.
Epulae sermonum. II. 156. C.
Erginus, Orchomeniorum rex. II. 520.
Etymologicum M. e duobus diversis Lexicis conflatum. II. 20. A. expl. v. Σπέργυς. II. 150. B. em. v. Εὔϊος. II. 99. A. v. Βουόα. II. 100. B. v. Ἀναζυγοῦν. II. 170. init. v. Ἀνθεμίδης. II. 261. C. v. Ἀμφορεύς. II. 286. v. Κιανίς. II. 295. v. Ἐνιαυθμός. II. 301. v. Βάμμα Κυζ. II. 345. v. Σύγε. II. 367. v. Πηληϊάδεω. II. 477. v. Μίκκος. II. 509.
Euagrius Hist. Eccles. em. II. 482.
Euphorionis carmen Ἀραὶ ἢ Ποτηριοκλέπτης. II. 439. liber de Aleuadis. II. 518.
Euripides em. Iphig. Taur. II. 31. init. 465. sq. Hecub. II. 90.

Digitized by Google

extr. Med. em. II. 184. C. vind. II. 405. Iphig. Aul. em. II. 465. ill. II. 464. in Chryſippo ap. Sext. Emp. II. 382.
Euripidis Hippolytus κατακλινητόμενος unde dictus. II. 440.
Eurypon, Eurypontidae, et Eurypoedae. II. 92. B.
Eurypontidae, Spartanorum reges, cur non Soidae dicti. II. 96. A.
Euſtathius em. in Il. α. II. 51. init. et C. in Il. β. II. 182. C. in Il. ι. II. 248. init. in Il. ν. II. 74. C. in Il. σ. II. 282. in Od. β. II. 169. init.
Euſtathius nullum legit nec antiqui poëtae nec ſcriptoris praeter Grammaticos librum, qui nobis perierit. II. 159. B. 282. ſui aevi verba ex antiquis depravata exhibet. II. 169. init. quae Theocriti idyllia citaverit. II. 281. Euſtathio citati ſcriptores praeter eos quos dat index Hudſ., Comici imprimis. II. 282. adhibiti Grammatici. II. 283.
Excantata Hecate ſ. Luna. II. 309.

F.

Feſtus em. II. 225. C.
Formula loquendi ἐκτὸς θεοῖς ἐδόκει, ὡς θεοῖς φίλον ἦν cet. II. 165. C. modeſte dubitantis. II. 81. C. A.
Futura media pro paſſivis. I. 21. (26.) *Futura* participiorum verbis motum ſignificantibus accedunt. II. 139. A.

G.

Galateae nomine inſcriptae Comicorum fabulae. II. 406.
Gellius lib. 20. em. II. 25. C. lib. 15. em. II. 61. C.
Genitivus Gr. cum verbis *ducendi*, ut χειρὸς ἄγειν. I. 82. in exclamatione, non praefixo φεῦ vel ὦ. II. 211. C.
Gloſſaria antiquiſſima. II. 121. A.
Gloſſarium *Cyrilli* em. II. 174. B. ſq.
Golgi, urbs Cypri. II. 235. B.
Gregorius Nazianz. em. I. 125. init.
Gregorii Corinthii fine teſte loquentis nulla auctoritas. II. 186. B.
Gutturnia olim etiam argentea et aurea. II. 166. B. C.

H.

Harpocration v. Πολύγνωτος em. II. 215. A. ill. II. 99. extr. Eius Lexicon editum olim ſcripto multo brevius. II. 228. init.
Hecate canibus comitata, σκυλακῖτις. II. 310.
Heinſii (*D.*) de Satira Horatiana duo libri II. 137. init.

Digitized by Google

Helicas, Lycaonis fil. I. 42. (125.)
Helibdori Aethiopica em. II. 296.
Hermione Ceres, *Hermione* urbs. II. 518.
Herodorus Ponticus ſ. *Heracleota* ſcriptor. II. 516.
Herodoti et *Herodori* nomina permutantur. II. 516.
Herodotus lib. 3. em. II. 59. B. *Herodoti* nomine vulgatus libellus nugax. II. 69. B.
Herondas et *Herodes* idem nomen. II. 92. B.
Heſychio praefixa epiſtola libro disconvenit. II. 128. A. B.
Heſychius diverſiſſima, ſed eodem fere ſono pronunciata, permiſcet. II. 291.
Heſychius em. v. Ἄαδα II. 121. C. v. Ἀβασάνιστος II. 30. B. v. Ἀβριάχιται II. 118. init. v. Ἀγλισυκίς II. 110. C. v. Ἄδαλος II. 120. B. Ἀιαλόθριξ II. 341. v. Ἀζωλίον II. 43. A. v. Ἀηδόνος II. 247 A. v. Ἀίδρυτον κακόν II. 422. v. Ἀκείνης II. 46. C. v. Ἀκκαλανσίς II. 104. A. v. Ἀκρότητα II. 44. ſq. v. Ἀκύμων II. 45. C. v. Ἀναδέχομαί II. 470. v. Ἀνασῖν II. 113. init. v. Ἀνασκολύψας II. 113. init. v. Ἀνασοβεῖ II. 113. init. v. Ἀπαλλάζειν II. 118. C. v. Ἀπαλοῖξαι II. 108. A. v. Ἀπαφουλίσται II. 116. C. v. Ἀποξέυταλίξαι II. 319. v. Ἀριστόδημος II. 406. ſq. v. Ἀσάλγαν II. 21. B v. Βαμβάλειν II. 332. v. Βισόν II. 109. C. v. Γαληδία II. 248. A. v. Δαιῖος II. 301. v. Δαίημος II. 301. v. Δίελος II. 303. v. Δίημος II. 304. v. Δίαιτα τοῦ οὐρανοῦ II. 361. v. Διακονίς II. 358. v. Διαπεφρενίναι II. 431. v. Διασατής II. 109 C. v. Διπτυδίξον II. 319. v. Δρίφον II. 149. A. v. Δυθίλαι II. 301. v. Δυθμίσι II. 302. v. Ἐβαλλεῖν II. 120. A. v. Ἐδίνευον ſqq. 218. C. v. Ἐθμοί II. 303. v. Ἐκπιτριαδεῖν II. 327. v. Ἐνδυδαν II. 204. A. v. Ἐνύει II. 109. C. Ἐξίθμη II. 300. v. Ἐπιβαλλομένη II. 327. ſq. v. Ἐπιδυσχεῖν II. 118. C. v. Ἐπιστήγματα I. 106. extr. v. Ἐριδία, Ἐριωδία, Ἐρωδία II. 345. v. Εὔολον II. 377. v. Εὔσαμα II. 328. v. Εὐχατότερον II. 377. v. Ἠρύκαλον II. 17. extr. v. Ἠρτυλιμένος et Ἀρτυλία II. 50. A. v. Θάμματος II. 114. C. v. Θίνιον II. 114. C. v. Ἴαλος II. 70. A. v. Ἰμπάτμον, Ἰνκαφότινι II. 204. C. v. Ἴτθαι II. 115. A. v. Καταρχεῖς II. 109. C. v. Κατίνδει II. 109. C. v. Κατικλάξατο I. 216. (5.) v. Κιτταί II. 115. C. v. Κλαγγός II. 188. A. v. Κόλον II. 508. v. Κριαδίμεν II. 326. v. Κτίτες II. 115. A. v. Κυζηθμός II. 300. v. Κυνῆς et Κυνῆ II. 200. B. v. Καμαδεῖν II. 327. v. Λακηδᾶξαι II. 319. v. Λιγδαιοχύται II. 413. v. Λόμβαι II. 426. v. Μαλάγμας II. 435. v. Μαλλοπάρανος II. 299. v. Μιλίτης II. 229. B. v. Μουσιαδ-

Digitized by Google

δεῖ II. 327. v. Μόων II. 109. A. v. Μύττακες II. 115. extr. v. Μαδεῖ II. 327. v. Νάκολον II. 345. v. Νηδύπους II. 360. v. Οἰκιδεῖν II. 327. v. Οἰφόλης II. 497. v. Ὁμηριάδειν II. 327. v. Ὀπός II. 455. v. Ὀρκίλλει II. 327. v. Παλινσάγης II. 109. extr. v. Παρήθρει II. 64. B. v. Πῃ, ποκα II. 353. v. Πιτύνη II. 455. v. Προμάλας II. 120. A. v. Σάνιτρα II. 110. B. v. Σαρσίτειος χορός II. 110. B. v. Σῆνα II. 111. A. v. Σιάρ II. 103. B. v. Σίγη II. 167. C. 324. init. v. Σίμιον II. 111. B. v. Σκάνιξ II. 106. A. v. Στόλοκρον II. 508. v. Σύλαιον II. 112. A. v. Σύλλιρ II. 111. C. v. Σφύζει vind. II. 456. v. Τὰκ τοῦ νίτρου II. 462. v. Τῇδε II. 291. v. Τρηγαλέον II. 319. v. Ὑπηνέμιον ἄνεμον II. 408. v. Ὑρωγαλέον II. 319. v. Φαληρίς II 426. v. Φαρυμός II. 212. init. v. Φιλωνίδας II. 428. v. Φουαδδεῖ II. 327. v. Φουΐξ II. 102. C. v. Χάσιος II. 377. v. Χίδαι II. 291. v. Χῶρος II. 390. v. Ψιαδεῖν II. 325. v. Ὦνον II. 435.

Hesiodi Theog. em. II. 471.

Homeri locus insignis. II. 67. Homeri vita *Herodoto* adscripta cuiusnam sit auctoris. II. 69. B.

Homerus em. II. ρ. II. 202. C. II. χ. II. 77. A. II. ψ. II. 19. extr. sq. II. 67. A. Od. α et π. II. 416.

Homo nata fuit. II. 240. A.

Horae hominibus beneficae. II. 239. B.

Hylae pater. II. 515.

Hyperbole rei minuendae adhibita. II. 79. A.

I.

In, indo, endo. II. 204. B.

Infinitivus indignantis. II. 227. C.

Initiorum in libris vett. simplicitas. I. 29. (65.)

Inscriptio Chishull. em. II. 98. A. 99. init.

— Tab. Heracl. expl. II. 98. A.

— ap. Gruter. em. II. 321.

Inspuere in sinum propter Nemesin solitae mulieres. II. 502. extr.

Iobi Gr. vers. em. II. 50. C.

Iolaus scriptor. II. 40. init.

Ioannis Ev. expl. II. 480.

Iphiclus et *Iphicles*. II. 258. B.

Isaeus em. II. 145. A.

Isthmiorum celebritas. II. 11. C. A. sq.

Iulianus in Caes. em. II. 356. Theocritum respiciens. II. 388.

Digitized by Google

Iupiter Pluvius qua formula ab Atticis invocatus sit. II. 274.
Iovis amores, amantium excusatio. II. 275. sq. Iovis et Iunonis nuptiae. II. 207.
Iurandi formulae Theocriteae οὐ δαί, οὐ νήφας cet. II. 288.

L.

Laberius in Mimis nova finxit. II. 25. A.
Labyrinthus Cretae sine tecto fuit. II. 54. C.
Lacaenarum puellarum δεσμός. I. 219. (23.)
Laconicae Epist. ex Plutarcho II. et sqq. ex Xenophonte. II. 87. sqq.
Laconicae voces in Theocriteis. II. 149. init.
Laconicum Glossarium Aristophanis dudum perditum. II. 121.
Lamia, Terricula ὀχυδόους. II. 183. C. *Lamia*, Euripidis drama, ibid.
Lavacra τῶν ξοάνων. II. 257. A.
Laurus in igne crepitans. I. 51. cum bitumine in focum magicum coniecta. II. 311.
Leopardi Emend. X. libros a quo Gruterus acceperit. II. 173. B.
Lexicographi praecipui a Suida laudati. II. 125. B.
Lexicon Rhetor. MS. I. 107. init.
— Sangerm. MS. II. 19. A. 22. 36. C. 120. extr. 248. A.
Libamen triplex in sacris. I. 54. (41.)
Libanius Ep. ad Flavian. II. 347. ad Andron. em. II. 348.
Liquidae ante mutam idem iuris quod mutae ante liquidam. II. 405.
Litterae a librariis permutatae. V. *Ind. Gr.*
Longinus in Com. versu em. II. 80. C.
Longus Theocritum respiciens. II. 365. 366. 374. 391. ill. II. 373. em. II. 391.
Longus homo, longurio. II. 140. A.
Lucianus em. I. 106. init. II. 185. B. ill. II. 450.
Luciani Demosthenis encomii scena Alexandriae figenda. II. 4. B.
Lycurgi lex, Πύτρα dicta, ap. Plutarch. em. et ill. II. 119.
Lycurgus c. Leocr. ill. II. 462. sq.
Lycus Rheginus, historicus. II. 505.
Lynceus Samius, grammaticus. II. 495.
Lysis Pythag. ap. Iambl. em. I. 19. (16.) (cf. II. 317.) II. 399.

Digitized by Google

M.

Maccab. lib. em. I. 20. init.
Macrobius em. II. 68. B.
Mammae de nutrice ipsa. II. 188. A.
Mannari, pro furari. II. 198. B.
Martialis em. II 79. C.
Memnon in hist. ap. Phot. em. II. 454.
Menelai ex Helena liberi. I. 223. (51.)
Miccus et Mictylus, nomina propria Dorica. II. p. 187. sq.
Milesia vellera, stragula II. 253. C.
Mindarus ναυαρχος Lacon. II. 87. B.
Minerva Ἐργάνη II. 214. A.
Mollicula esca. II. 41. init.
Morata oratio, fabula. II. 164. B.
Mosollo abiudicatum carmen. I. 373.
Motacilla. II. 490. sq.
Muliebria vavie appellata. II. 107.
Mulieres in sermone conservant antiquitatem incorruptam. II. 18. init.
Muta ante liquidam. II. 136. A.

N.

Nasus irae index. I. 19. (17.)
Nemesiani Eclogg. em. II. 311.
Nestorius ap. Euagr. Eccl. Hist. em. II. 462. init.
Nicander in Ther. em. II. 38. B. 71. C. 76. A. in Alexiph. em. II. 403.
Nicostratus Menelai ex Helena filius. I. 223. extr.
Nitrum feminis in usu. II. 137. B.
Nomina propria pro patronymicis posita. II. 260. B.
— — plur. pro singul. II. 261. C.
Nonnus in Dionys. em. II. 403. Theocritum respiciens. II. 479.
Nymphae Κρηναΐδες, Ἐφυδριάδες, Ἀνηριάδες cet. I. 20. (22.)

O.

Oleum in Prytaneo. I. 237. (36.)
Olympicis ludis feminae non aderant. II. 13—15.
Oppianus in Cyneg. lib. 3. em. I. 192. (121.)

Digitized by Google

Orion μεγαλοσθενής. II. 454. sq.
Orionis Etymol. MS. II. 36. extr.
Orpheus in Prec. ad Muſ. em. II. 329.
Ovidius Theocritea paene convertens. II. 293.

P.

Pa pro patre. II. 225. C.
Paedaretus ſ. *Paedaratus* Lacon. II. 85. B.
Palaephatus em. II. 51. C.
Pamphilus Gloſſaria vetera in Lex. ſuum recepit. II. 122. C.
Panes unde dicti κακόκνημοι. II. 498.
Participium fem. in ουσα deſinens Dor. in οισα, contra in οῦσα deſinens in σῦσα exit. II. 238. A. in ῶα Lacon. pro -ουσα. II. 323.
Patera Olympica. II. 489.
Patrocles et *Patroclus*. II. 258. B.
Patronymica in ιάδης deſinentia unde fluxerint. II. 261. A. B.
Patronymicorum loco heroum nomina propria adhibita. II. 260. B.
Pauli Ep. ad Eph. em. II. 396.
Pauſanias lib. 6. em. II. 14. init. lib. 3. em. II. 95. B. lib. 9. em. II. 130. A.
Peneſtae Theſſalorum. II. 467.
Peneus Elidis fluvius. I. 272. (15.)
Pernicies pecuniae, vini etc. de homine. II. 142. B.
Pherecrates ex Suid. ill. II. 449.
Philetas ap. Strab. em. II. 379.
Philo em. II. 51. C.
Philonides, Philonidas, Philondas. II. 92. C.
Philoxeni Leucadii carmen epicum, Δεῖπνον. II. 41.
Philoſtratus in V. S. em. II. 235. init. in Aſp. em. II. 354. in Icon. em. II. 508.
Philoſtrati iun. Paraphraſis τῆς Ὁμήρου Ἀσπίδος. II. 167. init.
Phormiſius, Phormeſius. II. 407.
Photii Lex. II. 212. init. 256. 435.
Phrynichi Com. verſus ex Myſte ap. Euſtath. II. 57. extr.
Phrynichi Soph. Appar. MS. I. 21. init. 25. (43.) 56. (55.) II. 54. C. 182. extr.
Pileis fere abſtinuere veteres. II. 181. init.

Pileus

Digitized by Google

Pileus Arcasin, Thessalis et Macedonibus in usu. II. 181. A.
Pindarus in Ol. em. II. 383. in Pyth. em. II. 47. A.
Placentae partim ex melle. II. 243. in oleo coctae. ibid. animalium fructuumque figuras exprimentes. II. 244.
Plato em. Cratyl. II. 90. C. Legg. lib. 8. I. 43. (126.) lib. 9. II. 34. Legg. 6. dictum ab Empedocle mutuatus. II. 302. extr. Sophronis mimos magni fecit. II. 9. A.
Platonis Comici drama Ποιητής. II. 160. init.
Platonis nomine vett. semper philosophum designant; Comicus dicitur Πλάτων ὁ κωμικός. II. 160. A.
Plurali numero nomina propria pro Sing. II. 261. C.
Plutarchus em. in Flam. II. 11. A. in Galba II. 77. init. in Lycurg. II. 81. A. 93. C. 96. B. 119. A. sqq. 434. in Dion. II. 351. sed conf. II. 431. in Nicia II. 494. sq. in Pyrrho II. 497. in Sulla II. 511. sq. Apophthegm. II. 112. sq. Lacon. Apopth. II. 82. C. 102. B. 201. B. Lacaen. Apopth. II. 83. extr. Quaest. Gr. II. 104. B. Quaest. Rom. II. 203. C. Symposiac. II. 237. A. 276. Sympos. et l. de Exil. II. 329. de Is. et Os. II. 481. Comici versus ap. Plut. contra Epicur. em. I. 107. (32.) Sophron ap. Plut. in l. περὶ τοῦ Εἰ cet. em. I. 136. (4.)
Plutarchi formula οὔτε ἀπιστῆσαι ῥᾴδιον οὔτε πιστεῦσαι. II. 81. C.
Poculum Nestoris ap. Hom. II. 357. extr.
Poetarum nimia quaedam in depingendis rebus libertas. I. 23. (34.)
Pollux em. II. 147. C. in incerti Com. versu. II. 23. B.
Polyaenus em. II. 140. A. 519.
Polybius em. lib. 10. II. 356. lib. 15. 402.
Porphyrius de Abst. em. II. 481.
Praxillae carmen, *Adonis*. II. 234. A.
Priamo XIX. liberi ex Hecuba nati. II. 258. B.
Priscianus em. II. 106. C.
Prodire in Herculem, de actore scenico. II. 235. A.
Propertius em. II. 310.
Proverbia: μείζονα βοᾶ δάφνης χλωρᾶς καιομένης. I. 51. (24.) ἀεργοῖς αἰεὶ ἑορτή. II. 156. C. ἀγαθῶν μνεμονικά, ἀγαθῶν θάλασσα, σαγήνη, ἄμαξα. II. 192. C. τεττιγόνος λαλίστερος. II. 221. C. ἐν βύθῳ ἡ ἀλήθεια· φίλη ἡ ἀλήθεια. II. 480.
Ptolemaeus Lagides a filio ἐπιθετεύεται. II. 192. A.

Digitized by Google

Ptolemaeus Philadelphus in regni societatem a patre adscitus. II. 193. C. Eius uxor soror Arsinoa. II. 339.
Pythia minimum quinquagenaria. II. 14. B.

R.

Redigere pecuniam. II. 175. A.
Res timida est omnis miser. II. 219. C.
Rheginorum dialectus in forma -ῃσι. II. 77. B.
Rhium promontorium. I. 42. (125.)
Ruta, generationem impediens. II. 40. *Rutam* ῥυτὴν dixit Nicander et Cratinus. II. 39. extr.

S.

Saliens oculus. I. 76. init.
Salis usus in sacris magicis. I. 51. init.
Saltare tragoediam, Cyclopa. II. 235. A.
Samii ovem magno in honore habebant. II. 253. A.
Scaliger (*Ios.*) ipse auctor ἱστοριῶν συναγωγῆς. II. 94. sq.
Scholiastes Aristophanis em. in Ran. II. 160. init. et B. in Eqq. II. 179. C. II. 231. A. in Vesp. II. 200. C. in Acharn. II. 284. sq.
— *Apollonii Rhod.* em. II. 328.
— *Demosthenis* em. II. 189. B.
— *Homeri* em. II. 359.
— *Luciani* em. II. 411.
— *Pindari* in Isthm. 2. em. I. 223. (48.) II. 401. in Isthm. 4. em. II. 134. C.
— *Platonis* em. II. 183. C.
— *Sophoclis* in Oed. Tyr. em. II. 249. A. in Ai. II. 307.
— *Theocriti* em. I. 21. II. 196. C. 220. B. 225. B. 229. A. 241. A. 257. A. 260. C. 290. 344. 351. 406. 428. Reliqua vid. in Toupii Animadv. in Schol. Theocr. II. 483. et seqq.
— — A *Scholiasta Theocriti* laudati scriptores em. *Archilochus* II. 441. *Aristophanes* in Δαιταλεῦσι. II. 490. Fragm. II. 501. 513. *Callimachus* II. 502. extr. *Cratinus.* II. 495. 510. 513. *Euphorion.* II. 513. *Eupolis* II. 488. *Menander.* II. 488. sq. 492. *Sappho* II. 357. *Sophocles.* II. 196. C.

Digitized by Google

Semper. Omnes Siciliae semper praetores. II. 13. C.
Senatus Lacon. vim imperii habebat. II. 119. extr.
Senecae Ep. 53. em. II. 457.
Septuaginta em. Pfalm. II. p. 50. C. Levit. ibid. Iob. ibid.
Sepulcrum animae corpus dicitur. II. 309.
Servorum nomina. II. 290.
Sicanus, Antiphatae et Polyphemi pater, unde *Sicani*. II. 487.
Siccus, pauper. II. 121. C.
Sico ap. Comicos fervus nequam. II. 348.
Silentium quando ventis et mari tribuant poetae. I. 54. (38.)
Simmiae Rhod. ὠὸν expl. II. 221. B.
Simulacra deorum poft pompam abluebantur. II. 257. A.
Socrates, Argivus hiftoricus. II. 515.
Socrat. Epift. em. II. 17. A.
Sophocles em. in Philoct. II. 264. B. in Ai. II. 353. in Oed. Col. II. 379. in Ἀχαιῶν συλλόγῳ ap. Schol. Pindar. II. 460. ap. Etym. M. II. 428. Vide et *Athen.* ac *Stob.*
Sophoclis Σύνεσις, fabula Satyr. II. 196. extr. *Oenomaus* et *Hippodamia* fabula eadem. II. 491.
Sophronis mimis delectatus Plato. II. 9. B. Eiusd. in mimis oratio numerosa, non metrica. II. 16. B. Eiusd. Soloecifsantes mulieres. II. 16 — 18. Eiusd. τὰ Γυναικεῖα et τὰ Ἀνδρεῖα. II. 12. B. Eiusd. mimi duo, ἁλιεὺς et Συμποσίαζουσαι. II. 159. init.
Sophron em. ap. Apollon. Alex. II. 98. A. 133. B. cl. 453. ap. Etymol. II. 135. B. vid. et *Athen.* ac *Plutarch.*
Sous, rex Spartanorum. II. 91. fq.
Spartiatae pueri in honorem Dianae verberati. II. 103. init.
Sperchis Spartiata. II. 233. B. C. 355.
Spiritus afper veterum Atticorum in mediis vocibus. II. 97. A.
Spiffe incedere. II. 164. A.
Stephanus Byz. v. Ἀδρία em. II. 504.
Stobaeus em. II. 150. C. 251, init. 406.
Stobaeo laudati fcriptores em. *Apollodorus Com.* II. 406. *Arefas Lucanus* I. 54. extr. *Archilochus.* II. 69. C. *Archytas* II. 32. A. *Dius Pyth.* II. 317. fq. 416. *Hipparchus Pyth.* II. 21. B. *Pempelus Pyth.* II. 425. *Sophocles* in Tereo. II. 154. B. in Polyxena. I. 83. (43.) Eidem adiudicandi verfus exhibentur. II. 59. extr. *Sthenida Pyth.* II. 316. fq.

Digitized by Google

Strabo, lib. 8. ill. 173. C. em. II. 436. sq. lib. 17. em. II. 506.

Suetonius in Neron. em. II. 13. C.

Suidas ex quibus libris Lexicon conflaverit. II. 126. Eius Lexico praefixus Grammaticorum index videtur ab alia manu assutus. II. 123 — 128. Eiusd. Lexici optima pars, conservatae scriptorum vitae. II. 127. Ab eod. laudati praecipue Lexicographi. II. 125. B. Ab eod. aliqua ex Aeliano petita. II. 84. C.

Suidas em. v. Ἀγαστός II. 437. v. Ἄξεινος II. 413. v. Ἀποκηδήσαντες II. 19. A. v. Ἄρπεζον II. 72. init. v. Ἀχανὲς πέλαγος etc. II. 53. C. v. Γοργών II. 460. v. Δέμος II. 304. v. Ἐρημὸν ἐμβλέπειν II. 53. A. v. Καθιείς II. 118. B. v. Κορνοῦτος II. 84. B. v. Κωτίλη II. 221. A. v. Λιπαρία II. 84. B. v. Λυκομήδειος II. 391. v. Πιγνύη II 455. v. Φαληρίς II. 426.

Syllaba ultima ob leq. liquidam producta. I 285. (246.)

Syracusana forma δεδοίκομες. I. 19. (16.)

T.

Tapetibus olim etiam pavimenta tegebantur. II. 291. C.

Telamo, Scolii nomen. II. 463.

Telemus Eurymides. I. 106. init.

Templorum Graecorum culminis aperta saepe fastigia. II. 55. B.

Terentiani Mauri translatio versuum aliquot Theocr. I. 17. (1.)

Teutarus Scytha, Herculis praeceptor. II. 526.

Thamyras Soph. fabula Satyr. II. 45. C.

Thapsiae radicis usus. II. 492.

Theocritus in laudando Ptolemaeo adulator. II. 297. Eius carmina μιμητικὰ et διηγηματικά. II. 9. C. quae Idyllia citaverit Eustathius. II. 280. carmina quomodo citentur a Grammaticis. II. 284. Eius pentametri Grammaticis penitus ignoti. II. 277. Idyll. VII. omnium optimum. II. 330. Idyll. VIII. ex parte tantum genuinum. II. 276. sq. 279. sq. Idyll. IX. mutilatum. II. 277. Eidem abiudicatur carmen XX. I. 216. (1.) cf. II. 447. 471. carmen XXV. I. 271. init. carm. XXVII. II. 288. Eid. plura non Theocritea adscripsit Stobaeus. II. 280. Eid. adscriptae duae ῥήσεις, quae

Digitized by Google

ne ullius quidem poetae. II. 284. sq. Eid. amata verbi eiusdem repetitio. II. 346. 353.

Theophrasti characteres non referunt illum Aristotelis discipulum. II. 167. B. em. II. 404.

Thomas Mag. em. II. 18. B.

Thucydides em. II. 111. B. 324. sq.

Thymbris Siciliae mons an fluvius. I. 41. (118.) II. 367.

Timaeus Locrus em. II. 83. B. Eius libellus paullo auctior in Edd. vett. ibid.

Timocreontis versus ap. Hephaest. em. II. 468.

Tobit libellus apocryph. em. II. 201. A.

Tribonianus Sidetes μετάφρασιν Homerici navium catalogi scripserat. II. 167. init.

Triopicus agon. II. 520.

Tryphiodori παραφράσις τῶν Ὁμήρου παραβολῶν. II. 167. init.

Typaeo monte praecipitandae, quae adessent ludis Olymp. II. 14. C.

Tzetzes Chil. em. II. 86. A.

U. V.

Varronis error. II. 113. B.

Veneficarum sacra nefaria. II. 309. 311.

Veneri sacrata loca. II. 235. B. sq.

Veniendi verba participiis iuncta. II. 138. sq.

Verba a praeteritis temp. formata: πέφυκα, πεποίθω etc. I. 19. (16.) II. 317.

— nova qui adhibuerint Latini scriptores. II. 24. sq.

Vermina. II. 70. A.

Vestinus Grammaticus ap. Suid. II. 123. C.

Virentia genua. II. 285.

Virgilii locus insignis ex *Hom.* II. 75. B. Idem Nicandrum imitatus. II. 76. A. Aeneidos locus parum elaboratus. II. 75. C.

Vitrea Circe. II. 455.

Ulysses fraudulentus, ut Sisyphides. II. 196. A. B.

Umbracula tenere, servile ministerium. II. 180. A.

Vocalis in sequentem liquidam mutata. II. 203. C.

Urit frigus arbores, herbas. II. 44. C.

Digitized by Google

X.

Xenophon em. Cyrop. lib. 3. I. 28. (57.) II. 177. A. 227. A. Anab. lib. 7. I. 218. (17.) Hellen. lib. 1. II. 47. A. II. 88. A. lib. 4. II. 88. C. II. 184. A. Oecon. II. 108. A.

Z.

Zenobius em. Cent. 6. pr. 21. I. 20. (22.) Cent. 1. pr. 49. II. 241. B.

Zonarae Lexicon em. II. 170. C.

Digitized by Google

CORRIGENDA.

T. I.	p. 29.	v. 2.	Αἰκὲν μοι -	lcr. Αἴκεν μ.
		v. 7.	Οὐ δέ τε -	— Οὐδέ τε.
	p. 30.	v. 18.	Πᾶ ποκ' -	— Πᾶ ποκ'.
	p. 52.	v. 4.	πόϑ' - -	— ποϑ'.
	p. 55.	v. 3. a fin.	πίεσσαι	— πιέσσαι.
	p. 56.	v. 5. a fin.	Eadem	— Eaedem.
	p. 62.	v. 7.	τὺ - -	— τυ.
	p. 71.	v. 2.	μὴ τὺ -	— μή τυ.
	p. 100.	v. 11. a fin.	39. -	— 139.
T. II.	p. 89.	v. 5.	C. - -	— B.
	p. 112.	v. 23.	- - -	— conficere licet ex Hef.
	p. 201.	v. 3. a fin.	I. -	— II.
	p. 229.	v. 10.	hoc - -	— hic.

Digitized by Google

BEROLINI

FORMIS IOAN. FRID. STARCKII.

Digitized by Google

In dem Index praelect. in acad. Frid. Wilhelmina Rhenana per mens. aest. 830 habdarr, Bonn 830, 11 S. 4 hat Prof. Nanke zu Moschus Europa, V. 108–115 folgende Verse nach v. 113, die Gaisford in 2 alt. Hdschr. fand, dem Moschus vindicirt:

— πρόσσω θέεν, ἠΰτε δελφίς,
„Χηλαῖς ἀβρέκτοισιν ἐπ' εὐρέα κύματα βαίνων.
„ΕΕ δὲ τότ' ἐρχομένοιο γαληνιάασκε θάλασσα.
„Κήτεα δ' ἀμφὶς ἄταλλε Διὸς προπάροιθε ποδοῖιν.
„Γηθοσύνης δ' ὑπὲρ οἶδμα κυβίστεε βυσσόθε δελφίς."
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν κ.τ.λ.

Derselbe hat bewiesen, daß der v. 50 nach einem Gaisford. Cod. lesen müsse:

„ἐν δ' ἦν Ζεὺς Κρονίδης ἐπαφώμενος ἠρέμα χερσί." —

S. J. L. Z. 832, 135. —

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

MAY 18 1961

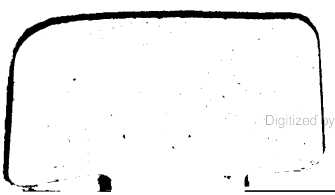

Digitized by Google

Digitized by Google